

عالم ڪندو ملڪ

MUNAWAR ABRO

انجنيئر عبدالعزيز ڀٽڙو

هاھر ڪندو هلُ

ليڪ
انجينئر عبدالعزیز ٻرڙو

ڇپائيندڙ: پي بي ايف (P B F) پبلڪيشن ڪراچي سنڌ
سال 2006ع

(حق ۽ واسطا محفوظ)

ڪتاب جو نالو	:	هاھر ڪندو هلُ
ليکڪ	:	انجنيئر عبدالعزیز ٻرڙو
ڪمپوزنگ	:	امجد علي ٿهيم
ٽائٽل ڊيزائين	:	منور ابرو
ڇپائيندڙ	:	پي بي ايف (P.B.F) پبليڪيشن ڪراچي
ڇپيندڙ	:	سنڌيڪا اڪيڊمي ڪراچي
	:	فون : 2737290
سال	:	2007ع
ڳاڻيٽو	:	هڪ هزار
ملھ	:	300/- روپيا

Haahurr Kando Hal

Written by: Engr. Abdul Aziz Burero

Composed by: Amjad Ali Thaheem

Title Designer: Munwar Abro

Printers: Sindhica Academy Karachi
Ph: 021-2737290

A Product of : PB Publications
17/H, Block-6, PECHS
Near Faran Hotel Karachi.
Phone: 021-4558686, Mobile: 0300-8282877

Price: 300/- Rupees

رات سونهائين، ڀون سئين، ڀائي گهر جي ڀلُ
آهَر ۾ اڀلاچيون، چندن چري چلُ
مون توهين سين ڳالهڙي، ٻي ڪنهن مَ سل
هاهر ڪندو هلُ، ته ڪڇايون ڪَرَن ڪي.

(شاهه عبداللطيف ڀٽائي)

ارپنا

هي ڪتاب
بابي سائين پير بخش پرڙي

۽

امڙ آمنه بيگم
جي نالي ارپيان ٿو،
جن غريبي حالت ۾
پورهيو ڪري تعليم
ڏياري.

ستاء

صفحہ نمبر	مضمون	سیریل نمبر
11	لیکڪ لاءِ ڄام ساقي جا ويچار	♦
19	ڪجهه لائق ليکڪ جي باري ۾ (پروفيسر محمد خان پرڙو)	♦
27	عقل ۽ عشق پئي پرڳي جا (سيد غلام شاهه)	♦
33	پيش لفظ	♦
37	1. ڪائنات ۽ زندگي جي اصليت ۽ ماهيت	
	2. ڪائنات ۽ زندگي جي اصليت ۽ ماهيت متعلق مختلف	
59	مذهبن جا رايا ۽ تجزيه	
88	3. انسان جي ترقي ۽ منجهائيل سنڌي قوم	
101	4. ملڪ ۽ عوام خلاف مفادپرست طبقي جي سازش	
132	5. عوام جي معاشي بدحاليءَ جا بنيادي سبب	
	6. ظالماڻي ۽ ناانصافيءَ تي ٻڌل نظام کي بدلائڻ وقت جي اهم	
182	ضرورت آهي	
193	7. عالمي دهشتگرديءَ جا ڪارڻ ۽ سلجهاڻ لاءِ ڪجهه صلاحون	
207	8. سٺي حڪومتي نظام جون ضرورتون ۽ خوبيون	
217	9. نظام جي تبديليءَ جون گهٽ ۽ گهٽ ضرورتون	
225	10. ڇا نام نهاد جمهوري طريقو عوام جا مسئلا حل ڪري سگهي ٿو؟	
240	11. عوام جمهوريت ۽ سياسي پارٽيون	
255	12. ڇا انسان اخلاقي طرح سڌري سگهي ٿو ۽ اهليت بهتر	
	ڪري سگهي ٿو؟	

صفحو

نمبر

- 267 13. پوليس، عدالتي نظام ۽ ٻين سڌارن جي ضرورت
- 272 14. موجوده بگڙيل حڪومتي نظام مان عوام جو ڀلو ڪونه ٿيندو
- 279 15. انساني ترقي لاءِ نوان نظريه ڏيڻا پوندا
- 284 16. سنڌي قوم کي ويڇا وساري جدوجهد ڪرڻ گهرجي
- 291 17. سنڌي عوام کي لڳل وڏيون ڄڻوڙون
- 298 18. سياسي ۽ معاشي ڌٻڻ ۾ ڦاٿل پاڪستان
- 304 19. سنڌي ماڻهن جي ننڍڻڪاڻپ ۽ ويڳاڻپ ڪٿي پيھندي؟
20. پاڪستاني عوام کي اسلام ۽ سوشلزم جي نعري سان ڌوڪو
- 311 ڏنو ويو
- 321 21. ڌپ ڪيل نام نهاد جمهوري نظام جو تترت علاج ٿيڻ کپي
- 327 22. ملڪ ۽ عوام جي ڀلي لاءِ اهم ۽ ضروري سڌارا
- 337 23. سنڌي معاشري کي ڪيئن سڌارجي؟
- 360 24. سنڌي عوام جي ڌٻڻيل حالت جو آخر ڇا ٿيندو؟
- 381 25. تعليم پرائڻ ۽ پڙهڻ جون رڪاوٽون
- 400 26. ملڪ ۾ تباهيءَ جا بنيادي ڪارڻ!!
- 415 27. هيڏا هاڃا ٿين، بُري هن پنيور ۾
- 429 28. پونم سڀني ننڍن صوبن جي ضرورت آهي
- 436 29. ڪالاباغ ڊئم رٿا سنڌ سان به اڪيائي جي انتها
- 443 30. پاٿان چاڙهي پور وڪ وڌائين وٽري
- 450 31. حڪومت لاءِ ڪجهه غور طلب ڳالهائون ۽ عوامي مطالبو

ليڪڪ لاءِ ڄام ساقيءَ جا ويچار

اسان جي سڄي سنڌ ۾ ٿورا ماڻهو آهن جن پڙهيو به آهي ته ڪڙهيو به آهي ۽ سائين انجنيئر عبدالعزیز ٻرڙو صاحب انهن مان هڪ آهي سائين محمد ابراهيم جويو صاحب، ڪامريڊ ڊاڪٽر سوڀو گيانچنداڻي، نور الدين سرڪي، ايم ايڇ پنهور ۽ ڪامريڊ روچي رام کان سواءِ شايد ئي ڪو اهڙو ماڻهو هجي جنهن سائين ٻرڙي صاحب جيترا ڪتاب پڙهيا هجن.

انگريزيءَ ۾ هڪ چوڻي آهي ته يا هزارين ڪتاب پڙهجن يا اهڙن ماڻهن سان ڪچهريون ڪجن جن سوڀن هزارين ڪتاب پڙهيا هجن. اهڙي ماڻهو ڪي لکڻ تي آماده ڪري سگهجي ته وڃي ٿيا ست خير. منهنجو وس پڄي ته هر سنڌي گهر لاءِ ٻرڙي صاحب جو هي ڪتاب وٺڻ ۽ پڙهڻ لازمي قرار ڏيان.

هي جو اسان جي ٻارن جي ڪتابن ۾ آهي ته ڌرتي گول آهي ۽ اها سچ جي چوڌاري ٿي ڦري اهو جملو اسان تائين پهچائڻ لاءِ ڪنهن، ”جيور دانو“ برونو باهر ۾ سڙي جان ڏني هئي. هن کي ان وقت جي جاهل پادرين ۽ ملن چيو ته هن ڳالهه تان هٿ ڪڍ جو بائيبل ۾ ائين لکيل نه آهي پر هن جوان جواب ڏنو ۽ سچ خاطر شهادت جو ڄام پيٽائين هن ڪتاب ۾ ڪي مضمون اهڙا به آهن جيڪي اڳ شايع ٿيل آهن پر ان سان انهن جي اهميت گهٽجي نٿي اٿلندو وڌي ٿي ته ايترو اڳ به ائين چيو ويو هو.

آمريڪا جو هڪ جديد فلسفي ايل ران هبرڊ فلاسافر آهي ۽ هن اڄ ڪلهه جي صورتحال تي ڏيڍ سوکان وڌيڪ ڪتاب لکيا آهن. ان سائنسدان ۽ فلاسافر جي سائنٽالاجي واري فلسفي کان ٻرڙو صاحب متاثر آهي ۽ سنڌ کي ان سان روشناس ڪرائڻ جي ڪامياب ڪوشش ڪئي اٿس.

هن ڪتاب ۾ ڪائنات بابت جديد ڄاڻ فلسفي بابت نئون مواد ۽ سياست جي باري ۾ سنجيده ۽ عامفهم ٻوليءَ ۾ مواد آهي ان ڪري اهو ضروري آهي ته اهو ڪتاب نه رڳو پاڻ پڙهو پر گهر جي هر فرد کي پڙهائي ان جي ذهني اوسر ۾ اهم ڪردار ادا ڪريو.

آئون ايئن محسوس ڪندو آهيان ته اسان جي نبي پاڪ جو ظهور اڄ ئي ها ته پاڻ سڄي دنيا جي انقلابين جا امام هجن ها ۽ ابو جهل هينئر پيدا ٿئي ها ته سڄي دنيا جي پنڊتن، پادريين ۽ ملن جو امام هجي ها. هونئن هر پيغمبر ۽ هر صوفي پنهنجي زمين ۽ پنهنجي زماني جي انقلاب جو امام هوندو آهي. سائين عبدالعزيز ٻرڙو صاحب به لکن ٿا ته هر مذهب چڱائي جي تحريڪ هو پر پوءِ پوين ملن ۽ پنڊتن ذاتي فائدين خاطر ظالمن جو پاسو وٺي مذهبن کي بدنام ڪيو.

هونئن ضرورت هن ڳالهه جي آهي ته فلسفي کي مادي سان هم آهنگ ڪجي، سياست کي زندگي (نباتيات سميت) سان هم آهنگ ڪجي (هن ۾ ماحول به اچي ويندو) ۽ تنظيم کي انسان ذات سان هم آهنگ ڪجي جيئن ڪوبه انسان ان جو ميمبر ٿي سگهي اها ڳالهه جڏهن پهريون ڀيرو 1991 ۾ ماسڪو ۾ ڪئي هئم ته فلسفي جي استاد مس تاتيانا ڊورڙپائي ڪلاس ۾ ئي اچي چميون ڏنيون هيون. محترم جوپي، روسي جي ماءُ چپسي هئي ان مان ئي توهين اندازو لڳائي سگهو ٿا ته هوءُ ڪيتري نه خوبصورت هوندي سهڻي ۽ ميهار جي داستان ۽ هير رانجهي جي داستان مان خبر پوي ٿي ته عشق ڪيترو طاقتور ٿيندو آهي. يعني هڪ ماڻهو جي عشق ۾ جان ڏيئي ٿي سگهجي تڏهن سياست ته مادروطن ۽ ان جي ڪروڙين ماڻهن سان عشق جو نالو آهي. اتي جان تمام ننڍڙي شيءِ آهي ماڻهو کي آڇيندي لڄ ٿي اچي ۽ هو اهو ٿو سوچي ڪاش ايڏي وڏي عشق جي لائق ڪجهه هجي ها جيڪو قربان ڪيان ها، پر ماڻهو ايڏي مسڪين شيءِ آهي جو هن وٽ زندگيءَ کان چڱي ڪاشيءَ ئي ڪانهي.

سائين ٻرڙي صاحب پنهنجي هن املهه ڪتاب ۾ تعليم جي وڌائڻ کي جيڪو زور ڏنو آهي جو ڳالهه ڇڏي ڏيڻ اسان جي ملڪ جي پسماندگيءَ جو هڪ اهم ڪارڻ تعليم جي ڪمي کي قرار ڏنو آهي.

اسانجي ملڪ جي پوئتي هجڻ جو هڪ وڏو ڪارڻ جاگيرداري ۽ وڏيرا شاهي نظام به آهي جپان جي ترقيءَ جا ٻه وڏا سبب آهن هڪ زرعي سڌارا ٻيو فوجي خرچ نه هجڻ آهي. هي جنگ عظيم کان پوءِ دنيا بلڪه اقوام متحده جي پاران جپان تي فوجي خرچ تي پابندي وڌي ويئي. اها ڳالهه جپان تي رحمت ثابت ٿي. هڪ ڳالهه ٻي به اهم آهي اها هي ته جپان ۾ غير حاضر زمينداري صفا ختم ڪئي ويئي ايتري قدر جو چار ايڪڙ به منع هئي ۽ آهي انهن پنهنجي تنهن ڳالهين جپان کي ترقيءَ ۾ الاهي اڳڀرو ڪري ڇڏيو.

اسان جي ملڪ جي غير ترقي يافتہ ۽ آمريتون هجڻ جو هڪ اهم ڪارڻ اهو آهي جو اسيمبلين جا تڪ وڏا رکيا ويا. دنيا ۾ ڏهه هزار ماڻهن جي آبادي تي هڪ سيٽ به آهي جتي ٿوري خرچ سان محب وطن به چونڊجي سگهن ٿا. اسان وٽ ڏهه ۽ پندرهن لکن تي به سيٽون آهن جتي خرچ ۾ ڪروڙپتي ۽ ارب پتي ٿي چونڊجي سگهجن ٿا. سيٽون وڌايون وڃن ته تڪ ننڍا ٿيندا. ۽ وچولي طبقي وارا به چونڊجي سگهجندا جيڪي عوام دوست هوندا.

گڏيل قومن (UN) جي تعليمي ۽ سائنسي اداري (UNESCO) اسرندڙ ملڪن کي تاڪيد ڪئي آهي ته تعليم تي هو گهٽ ۾ گهٽ GNP جو ڇهه سيڪڙو ساليانو خرچ ڪن. پر پاڪستان بدقسمتيءَ سان هڪ يا ڏيڍ سيڪڙو خرچ ڪندو آهي مسلم ليگ جي حڪومت ۾ هڪ سيڪڙو ۽ پيپلزپارٽيءَ جي عوامي حڪومت ۾ ڏيڍ سيڪڙو اسان جي پوئتي پوڻ جو هڪ وڏو ڪارڻ اهو به آهي. فوجي خرچ تمام وڌيڪ آهي جنهن ڪري عوام جي تعليم ۽ صحت لاءِ ڪجهه بچندو ئي ناهي.

سائين ٻرڙي صاحب قرآن شريف ۽ حديث جي حوالن سان اهو ثابت

ڪيو آهي ته چڱو اهو آهي جيڪو خدا جي خلق جي خدمت ۾ ڪري جيئن
 آئون محسوس ڪندو آهيان ته هر پيغمبر ۽ هر صوفي پنهنجي زمين ۽
 پنهنجي زماني جو انقلابي اڳواڻ هو پوءِ پوين گادين کي ڪمائي جو ذريعو بنائي
 انقلابي روح کي مڌم ڪري ڇڏيو آهي. ذري گهٽ ساڳئي ڳالهه پرڙو صاحب به
 باريبار ورجائي ٿو ۽ سنڌ ۾ مروج سماجي برائين تي به آپريشن جي آڱر کڻي ٿو.
 هندوستان ۾ مرڪزي حڪومت ڪڏهن ڪامريڊن جي نه آئي آهي پر
 صوبائي حڪومتون ڪيرالا ۽ اولهه بنگال ۾ ٺهڻ ڪري ٻنهي صوبن ۾ سو
 سيڪڙو ماڻهو پڙهيل آهن. مون ڪڏهن اهو لکيو هو ته پنهنجو پيٽ ته ڪتوبه
 پالي ٿو. پنهنجي خاندان جو خيال بگهڙ به رکي ٿو انسان اشرف المخلوقات ان
 ڪري آهي جو هو ٻين جو خيال ٿورڪي، ايئن ٻين لاءِ سوچڻ ۽ لوڇڻ وارن کي به
 ٽي هزار سال اڳ پيغمبر چيو ويندو هو به ٽي سو سال اڳي وٺي چيو ويندو هو ۽
 اڄ ڪلهه اهڙن ماڻهن کي انقلابي ٿو سڏيو وڃي، اسان جو سائين ۽ ساٿي
 عبدالعزيز پرڙو به ان ئي قبيلي مان آهي.

ڀاڻ سڄي دنيا جا آئين ۽ قانون پڙهي اهو نئون نڪتو ڳولي ڪڍيو اٿس ته
 اسان جي نمائندگي پوري ڪانهي، ان ڪري اسان جا آئين ۽ قانون ماڻهن جي
 پلي جي معاملي ۾ ڪسارا آهن. اهو هينئن جو جمهوريت ۽ پارليامينٽ جي ماءُ
 انگلينڊ جي پارليامينٽ ۾ به پنجاه هزار جي آبادي تي هڪ ميمبر چونڊيو
 ويندو آهي ساڳيو حال اٽلي ۽ ٻين ڪافي ملڪن جو آهي، ايتري قدر جو البانيه
 ۾ ته ڏهن هزارن جي آبادي تي هڪ قومي اسيمبلي جو ميمبر ٿو چونڊجي ائين
 ته ڪنڊا هوندا ته وچولي طبقي جا دانشور، وڪيل يا رٽائرڊ سرڪاري ملازم به
 چونڊ وڙهي سگهندا اسان جي ملڪ ۾ ته ڪڏهن ڪو لک جي آبادي جو آهي
 ايئن وڏن ٽڪن ۾ حلال جي ڪمائي وارا بيھڻ جو سوچي به نه سگهندا، ڪجهه
 عرصو اڳ عوامي نيشنل پارٽي جي رهبر مرحوم عبدالولي خان چيو هو ته
 موجوده صورتحال برقرار رهي ته اسان جي قومي اسيمبليءَ ۾ رڳو هيروئين جا

واپاري سمگلر ۽ رٿائڙڊ جنرل ٿي چونڊجي سگهندا. يعني صورتحال اهڙي آهي جو ان جو نوٽيس وٺڻ جي ضرورت آهي. ائين اسان جي قومي اسمبليءَ ۾ گهٽ ۾ گهٽ ٽي هزار ميمبر چونڊجڻ گهرجن جو اسان جي آبادي پندرهن ڪروڙ آهي.

اسان جي ملڪ ۾ گهڻين مصيبتن جا مک ذميوار چار آهن. جن مان هڪ فوجي ٽولو ٻيو وڏا ڪامورا (سول نوڪر شاهي) ٽيون وڏا وڏيرا ۽ چوٿون وڏا سرمائيدار آهن. انهن چئنئي ملڪ ۽ عوام جو رت چوسي تباهي آندي آهي. جاگيرون هتي قومي غداريءَ جي سمي ۾ انگريزن جون ڏنل آهن ان کان اڳي هتي وڏيرا شاهي اصل ڪانه هئي. وڏن سرمائيدارن کي نوڪر شاهي هڪ هتي قائم ڪري ڏني. ڪسو مال به مهانگو وڪڻي رت چوسي مال گڏ ڪيائون.

اسان جي ننڍي کنڊ ۾ آبادي گهڻي هئي ۽ پري کان آيل انگريز ٿورا ان ڪري ماڻهن کي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ خاص پوليس سرشتو ٺاهيائون جنهن موجب پوليس جو پگهار تمام گهٽ هو ۽ اختيار تمام وڏا هئا. ان ڪري انهن کي ٿر مار ڪري پورٽ ڪرڻي هئي. ان ٿر مار ڪري عوام پوليس سان نفرت ڪندو هو ۽ انگريزن لاءِ اٽل ڌڻ نفرت پڻ پوليس ڏانهن منتقل ٿيندي هئي اهوئي سبب هو جو شاگردن يا مزدورن جي جلوس تي ڪلارڪن، ماسترن يا ٻئي ڪنهن کي لائي چارج جو چئبو ته اهي نه ڪندا پر پوليس ٿورڙي اشاري تي ڪڙڪي پوندي هئي. انهي معاملي کي سدائين جي ضرورت آهي. اهو هينئر جو پگهار وڌايو وڃي ۽ اختيار گهٽايا وڃن. انگريزن جي وڃڻ کان پوءِ به حاڪمن کي ٿر مار ڪرڻي هئي ۽ پوليس کي عوام خلاف استعمال ڪرڻو هو ڪم از ڪم هاڻي اهو عوام دشمن دستور بدلائڻ جي "اشد ضرورت آهي".

جيستائين پگهارن جو معاملو آهي منهنجي خيال ۾ گهٽ ۾ گهٽ پگهار سون جي هڪ تولي برابر هئڻ گهرجي اهو سپاهي، چوڪيدار، پٽيوالي وغيره جو گهٽ ۾ گهٽ هجي. ماسترن ۽ سينئر ملازمن لاءِ هڪ هڪ گرام وڌائيندو

ويججي. سون جو معاملو اهڙو آهي جو مهانگائي وڌندي ته سون به اوترو مهانگو ٿيندو روز مره جي شين اتي، لتي وغيره جا اگهه ڪرندا ته سون به مستو ٿيندو. منهنجي خيال ۾ اسان جي اسرندڙ ملڪن لاءِ گهٽ ۾ گهٽ پگهار سون جو هڪ ٽولو ضروري آهي ايئن رشوت جو به خاتمو اچي ويندو.

اسان جي ملڪ جي خانگي ۽ سول (نو ڪر شاهي) جاگيردارن ۽ وڏن سرمائيدارن يعني چئن چنبن جيڪا تباهي آندي آهي ان جو ذڪر هن ڪتاب ۾ تفصيل سان آيل آهي، ايران جي انقلاب مان سڄي دنيا جي ظالمن ۽ حاڪمن سبق سکيو پر اسان وارن حاڪمن ڪو سبق نه سکيو سندن پرڪار حاڪمن آهڻ، هاڻي چونڊن ذريعي ڏکڻ آمريڪا ۾ وينزويلا جهڙي سوشلسٽ حڪومت آئي آهي ته اسان جي حاڪمن کي اڪيون ڪولڻ گهرجن. واضح رهي ته روسي انقلاب کان ٻه سوسال اڳ سنڌ ۾ شاه عنايت شهيد ڪميون (Commune) قائم ڪيا ۽ ڪيڙي سٺو ڪاٺي جو فلسفو ڏنو، سنڌ، صوفين جي ڪري سيڪيولر به آهي ۽ سوشلسٽ به سا ملڪ جي روشن خيال قوتن جي رهنمائي ڪندي اڄوڪي بنياد پرستي واري سامراجي دور ۾ سنڌ جو سيڪيولر ۽ سوشلسٽ هجڻ اسان سڀني لاءِ فخر جهڙي ڳالهه آهي.

اڄ اسان جي ملڪ ۾ ڪليو ڪلايو سنسڙ شپ نه آهي انجو سبب اهو نه آهي ته ڪو حڪمران شريف ٿي ويا آهن بلڪ اصل سبب اهو آهي جو ٽيليويژن جا چينل ڪليل آهن جو ڪابه خبر لکي نٿي سگهي. هڪ چينل نه ڏيندو ته ٻيو چينل اها خبر ڏيئي ڇڏيندو مطلب خبر لکي نه سگهندي، ان ماحول ۾ ڪو سنسڙپ لاڳو ڪندو ته سڄي دنيا ان تان ڪلندي ته هن گڏه ڪي ڏسو هيٺ ٻه سنسڙپ ٿولاڳو ڪري

ان جو هڪ ٻيو ڪارڻ به آهي اخبارن جي مالڪن ۽ سرڪار جو ڳٽ جوڙ صحافين لاءِ ستون ويڇ بورڊ ايوارڊ اعلان ٿيل آهي. اهو قومي اسيمبلي مان به منظور ٿيو آهي پر پوءِ به ان تي عمل نٿو ٿئي. مالڪن هاڻي سرڪار جي

خواري واريون خاص خبرون لکائي ڇڏين ٿا، ان جي عيوض سرڪار ستون
ويج بورڊ ايوارڊ لاڳو ڪرڻ لاءِ زور نه ٿي ڀري، ملڪ جي سڀني جمهوري قوتن
کي ستين ويج بورڊ ايوارڊ کي عمل ۾ آڻڻ جو مطالبو ڪرڻ کپي. تڏهن ئي آزاد
پريس وجود ۾ ايندي

سائين ٻرڙي صاحب اهو ڪتاب لکي اسان سنڌين تي ٿورو ڪيو آهي.
ضرورت هن ڳالهه جي آهي ته اهو ڪتاب اردو ۽ انگريزيءَ ۾ به ترجمو ٿئي
جيئن ان مان خدا جي گهڻي خلق فائدو حاصل ڪري سگهي.
ڪائنات جي باري ۾ سائنسي معلومات ايتري ٻئي ڪنهن به سنڌي
ڪتاب ۾ نه آهي.

ڄام ساقِي

28 اپريل 2006ع

ڪجهه لائق ليکڪ جي باري ۾

شوق ذوق، محنت، جفاڪشي، جاکوڙ تدبير، ذهانت ۽ لاڳيتي علمي، عملي جستجو سان پنهنجي مقصد جي نشان تائين پهچي سگهجي ٿو. ان حاصلات جي وسيلي انسان پنهنجي پاڻ کي وڌائي ويجهائي، سڌاري ۽ بهتر کان بهتر ڪري سگهي ٿو. جهنگلي دور کان هن جديد دور تائين فرد، ڪٽنب، معاشره ۽ ملڪ انهن معيارن ۽ آدرشن کي سامهون رکندي، هن ترقيءَ واري دور جي معراج تائين پهتا آهن، ان ساري ترقيءَ واري حاصلات جو بنيادي ڪارڻ علم، مشاهدو ۽ جستجوئي رهي آهي ۽ رهندي ايندي.

ميان پير بخش ٻرڙو: (1890-1967ع) پهراڙيءَ سان واسطو رکندڙ سڌو سادو جفاڪش، غريب پورهيت انسان هو هن کي دماغ ۾ اها ڳالهه ڪپي وئي ته آءٌ پنهنجي اولاد کي ڪوشش ڪري، سٺي تعليم ڏياري ۽ ترقي ڏياريندس، هن اهو پڪو پيه ڪيو ۽ ان باري ۾ وڏا جتن پڻ ڪيا، اولاد جي پڙهائي جي خرچ جي سلسلي ۾ پنهنجي گهر جي ڇت جا گارڊر ۽ ٽيڪروڪٽي پورائو ڪيائين ۽ پاڻ ڪڪائين جهوپڙين ۾ رهڻ لڳو.

سندس اولاد به صالح ۽ سڀوت نڪتو پنهنجي لائق پيءُ جي لاري رجحان، خواهش ۽ آدرش کي سامهون رکندي، اعليٰ تعليم حاصل ڪرڻ کي جنمي ويو. ان جو ٿورو ذڪر ڪرڻ کان پوءِ وري پنهنجي موضوع طرف اينداسون، کيس چارپٽ ۽ ڇهه نياڻيون ٿيون.

ميان محمد سومر خان ٻرڙو: (1918-1980ع) پاڻ نهايت قابل ۽ ذهين شخص هو اينيمل هسپينڊري ائنڊ وٽرنري سائنس (A.H&V.S) ۾ گريجوئيشن ڪرڻ بعد ڊاڪٽر ٿيو سنڌ جواهو واحد پهريون شخص هو جنهن ان فيلڊ ۾ پي-ايڇ-ڊي (P.H.D) جي ڊگري حاصل ڪئي، ۽ ان ئي

ڊپارٽمينٽ ۾ ملازم ٿيو. مختلف عهدن تي رهندي آخر ۾ حيدرآباد ريجن جو ڊائريڪٽر جنرل ٿيو. جتان رٽائرڊ ٿيو.

ميان فيض محمد ٻرڙو: (جنم 1923ع) ننڍپڻ کان ئي نهايت ذهين ۽ هوشيار هو. پي. اي. ايل. ايل بي جا امتحان پاس ڪري وڪالت جي پيشي سان وابسته رهيو. وڏي محنت ڪيائين، پنهنجي قابليت ۽ هوشياريءَ سبب دادو ضلعي ۾ پنهنجي دور جي ڪامياب ۽ مشهور وڪيلن ۾ سندس شمار ٿيڻ لڳو. ڪجهه وقت سياست ۾ حصو وٺڻ ورتائين، قومي اسيمبليءَ جي اليڪشن ۾ پنهنجي ميهڙ واري تڪ تان فارم پرايائين، ورڪ ڪرڻ ۾ کيس رڪاوٽون ۽ تڪليفون ڏنيون ويون، مشهور آهي ته کيس سندس حريف اغوا ڪري، اٺ تي چاڙهي گهڙو پري جبلن ۾ ڇڏي آيا، جتان پنڌ ڪندو ميهڙ پهتو سندس نالي تي ميهڙ شهر مان ويڪلي "فيض" اخبار مشهور صحافي عبدالغفار صابري ڪڍڻ لڳو. جا اڃا تائين نڪرندي رهي ٿي، پاڻ هاڻي گهڙو پيرسن ٿي چڪو آهي، ميهڙ شهر ۾ رهي ٿو وڏو پرهيزگار عابد ۽ مومن شخص آهي.

ميان لعل بخش ٻرڙو: (1925-1995) پاڻ گهڙو ڪونه پڙهيو.

پنهنجي پيءُ سان خانگي ڌنڌي ۾ هٿ وٺيائين. ان ۾ ڪاميابي حاصل ڪيائين آخر ۾ ميهڙ شهر ۾ سان زمين خريد ڪري ان کي آباد ڪرايائين.

سندس هڪ پٽ نالي عبدالغفور ٻرڙو روڊس کاتي سنڌ ۾ انجنيئر

آهي.

عبدالعزيز ٻرڙو: اديب، محقق، اسڪالر، تاريخ، سماجيات، مذهب جو ڄاڻو. سائنسي علمن تي دسترس ۽ انجنيئرنگ شعبي سان وابستو رڪنڊر انسان، ڳوٺ ٻلهڙا تعلقو ميهڙ ضلعو دادوءَ ۾ پهرين مارچ 1937ع ۾ پيدا ٿيو. پنجن سالن جي ڄمار تائين انهيءَ ڳوٺ ۾ رهڻ لڳو پوءِ اتان لڏي ڳوٺ ٻرڙا لڳ گوزو ۾ ڪجهه سال رهيو وري اتان لڏي گوزي شهر ۾ رهڻ لڳو. پرائمري تعليم

ذڪر ڪيل ڳوٺن مان ورتائين، پهرئين درجي انگريزي ڪان ٽن درجن تائين
 ميهڙ شهر ۾ پڙهيو، ان بعد گورنمينٽ هاءِ اسڪول دادو مان 1954ع ۾ مئٽرڪ،
 سنڌ يونيورسٽي مان سيڪنڊ پوزيشن حاصل ڪيائين، انٽر سائنس، گورنمنٽ
 سائنس ڪاليج حيدرآباد مان ۽ بي-اي (B.E) سول انجنيئرنگ اين-اي-ڊي (N.E.D)
 ڪاليج ڪراچي مان 1960ع ۾ پاس ڪيائين، ٻه سال گورنمنٽ آف
 سنڌ جي بلڊنگس ۽ اريگيشن کاتن ۾ نوڪري ڪيائين، آڪٽوبر 1962ع
 ڌاري فيڊرل پبلڪ سروس ڪميشن جو امتحان پاس ڪري ريلوي کاتي ۾
 بحاليت اسسٽنٽ ايگزيڪيوٽو انجنيئر مقرر ٿيو، مختلف عهدن تي ۽
 مختلف هنڌن تي ڪم ڪندو رهيو، پروموشن ذريعي 1989ع ڌاري ڊويزنل
 سپرنٽينڊنٽ (D.S) ريلوي ٿيو، اهو عرصو ڪراچي ۽ ٻي رهيو نوڪريءَ واري
 عرصي ۾ نه رڳو عوام جي پرپور خدمت ڪيائين پر بيروزگاري جي مسئلي جي
 حل لاءِ خاص توجهه ڏنائين.

اتان پنج سال اڳوات 15 اپريل 1992ع ڌاري نوڪريءَ جو مدو پورو
 ٿيڻ کان اڳ ئي قاعدي قانون موجب موڪل تي لهي نوڪري ڇڏيائين نوڪري
 واري ايامڪاريءَ ۾ پاڻ نه رڳو سٺا منتظم رهيا پر عوامي ڀلائي ۽ سڌاري لاءِ
 مهراڻ ريلوي ايمپلائز ويلفيئر ايسوسي ايشن (مراوا) تنظيم جوڙيائين، جنهن
 جو سرپرست اعليٰ پاڻ رهيو.

پاڻ 1954ع ۾ شادي ڪيائون کيس چار پٽ

1- طارق عزيز 2- فاروق عزيز 3- خالد عزيز 4- ڪاشف عزيز.

۽ ڇهه نياڻيون ٿيون.

پنهنجو ۽ پنهنجي پائرن جي اولاد جو وڏو ڪهول رکي ٿو ۽ سڀني جو
 سندن پڙهائي ۽ تربيت تي وڏو خيال رکيو اٿن، مجموعي طور سڀ تعليم يافتہ
 آهن، پنهنجي ڪٽنب ۽ عزيزن کان سواءِ تعليم جي باري ۾ ٻين جي به دل کولي
 مدد ڪندو رهندو آهي.

21 آگست 1993ع ۾ ڳوٺ مبارڪ ٻرڙي تعلقي موري ۾ هڪ وڏو تاريخي ڪنوينشن ڪوٺرايائين، جنهن ۾ ليڊر آف اپوزيشن محترم بينظير ڀٽو صاحبہ مهمان خاص جي حيثيت سان شريڪ ٿي، اهو پنهنجي دور جو وڏو تاريخي جلسو هو اهڙي طرح پاڻ پيپلز پارٽيءَ سان سهڪاري طور ڪم ڪيائين. جڏهن 1994ع ۾ پي پي جي حڪومت جڙي ۽ سنڌ جو وزيراعليٰ عبدالله شاه مقرر ٿيو، ان جي وزارت ۾ 1994ع کان 1996ع تائين کيس معاون خاص مقرر ڪيو ويو جتي رهي عوامي بهتري، پلائي ۽ ترقي لاءِ گهڻو پاڻ پتوڙيائين.

پنهنجي آزاد ۽ روشن خيال طبيعت سبب سياسي پيچيدگين ۽ بحرانن کي سامهون رکندي سياست کان هٽي ذاتي ڪاروبار ڏانهن لاڙو ڪيائين. فني ۽ ٽيڪنيڪل بنياد تي هڪ تجارتي ادارو COSMOS COMMUNICATIONS (P.V.T) L.T.D. قائم ڪيائين، ان ڪمپني جي پهرين ڪاوش ”FINE TEL“ جي نالي سان 2003ع شروعات ڪيائين، ان جو مئنيجنگ ڊائريڪٽر پاڻ آهي، عوام کي سجاڳ، متحرڪ ۽ تعليم خصوصن سائنسي تعليم طرف لاڙو ۽ پاڻ ۾ ٻڌي ۽ ايڪو پيدا ڪرڻ لاءِ مختلف سوشل فورمن تان ڪم ڪندو پي رهيو آهي، جنهن جو ٿورو ذڪر به واجب ۽ مهلائڻو ٿيندو.

1: 21 آگست 1987ع تي پنهنجي هم خيال دوستن ۽ ساٿين سان گڏجي آل ٻرڙا وبلفيئر ايسوسيئيشن (اڀوا) جو بنياد رکيائين، جنهن جو هاڻي موجوده وقت ۾ پاڻ چيئرمين آهي.

2: پهرين مارچ 1992ع پنهنجي ذات وارن کان هٽي، معاشرتي، سماجي بنيادن تي خدمت ڪرڻ جي خيال کان ”مهراڻ سوشل وبلفيئر ايسوسيئيشن (مسوا) جو بنياد رکيائين، پاڻ سان هڪ وڏي ٽيم ساٿ طور ڪيائين، ڏکڻ پنجاب (سرائڪي بيلٽ) بلوچستان ۽ سنڌ ۾ تعلقا يونٽ قائم

ڪري پروگرام جو چار ٺهلايو ويو سچ ته هي ٻئي سوشل فورم عوام جي خدمت، بهترين غريب ۽ اڻپڙهيل ماڻهن سان سڌو سنئون سلسلي ۽ رابطي سان ڪڙي طور ڳنڍيا ويا، تقريري تحريري طور سمجھائڻ، سلجھائڻ ۽ مسئلا حل ڪرڻ جي تربيت ۽ ترڪيب سمجھائي وئي، گڏيل ميٽنگون، ڪارنر گڏجاڻيون، ڪنوينشن ۽ وڏا تاريخي جلسا ڪرايا ويا، جن جي ذريعي عام ماڻهن ۾ نه رڳو سياسي سماجي سجاڳي ۽ بيداري پيدا ٿي پر اخلاقي جرئت، همٿ ۽ ڳالهائڻ جي وڏي قوت پيدا ٿي، اهي ٻئي سوشل فورم عوامي ڳانڍاپي جا وڏا ذريعا ثابت ٿيا، پهراڙي جي ڪن خاص وڏن ڳوٺن ۾ لائبريريون کولايون ويون، ماڻهن ان ذريعي به وڏو سماجي لاڀ حاصل ڪيو ان سموري پروگرام جو روح روان يا محور پاڻ ئي رهيو سچ ته اهي سندن ورتل ساريون ڪوششون عوامي شعوري سگھ جو باعث بڻيون.

منڍ کان ئي کيس علم، ادب ۽ مطالعي جو گهڻو شوق رهيو آهي ان سان گڏوگڏ ڪتاب خريد ڪرڻ ۽ انهن کي سانڍڻ جو خفت به رهيو اٿس، سندس ذاتي ڪتب خاني ۾ سائنس، فن، فلسفي، علم الانسان، ڪائناتي فلڪي نظام، تاريخ، ادب، سياست، سماجيات، اقتصاديات، دنيا ۾ ڇپيل انسائيڪلوپيڊيا ۽ مذهبن متعلق گهڻو مواد جمع ٿيل آهي، سنڌ ۾ اهڙا شوقين ٿورا ماڻهو هوندا جن وٽ ايترو ڪتابي سرمايو هجي ۽ ساڳئي وقت صاحب مطالع به هجن.

پڙهندڙن جي هٿن ۾ هيءُ سندس پهريون ڪتاب ”هاهر ڪندو هل“ آهي، دراصل هن مجموعي ۾ ڏنل / آيل مضمون / مقالا، لائق ليکڪ طرفان وقت بوقت يا مختلف سالن ۾ حالتن / سياسي بحراني دورن / سماجي توڙي معاشي بدحالي کي ڏسندي / محسوس ڪندي لکيا ويا هئا، اهي جيئن جو تيئن سهيڙي شامل ڪيا ويا آهن، ان ڪري ڪي جملا، ٻانهيون يا اصطلاحن جي وراڻ ڪتاب ۾ نظر ايندي، وري وري ايندڙ وراڻ کي ”سڌن مٿي سڌ“ يا سڌن جا

پڙلاءَ چئي سگهجي ٿو اهي سڌ/ هونگارون. نئين جهان جوڙڻ ڏانهن نيڙ جو نياپو ڏين ٿا، ڪتاب جو عنوان پنهنجي پير ۾ وڌي معنيٰ رکي ٿو جو شاه صاحب جي بيت جي هڪ ست مان کنيو ويو آهي. ساڳئي وقت ڏنل مقالا جن جو تعداد ”31“ ايڪٽيه آهي، انهن جي پڙهڻ سان ئي ليکڪ جي همت، جرئت ۽ محنت کي داد ڏيڻو پوندو. ڪتاب تي تبصرو/ اڀياس هي ڪجهه صفحا/ ستون ناڪافي ٿيندا، ان تي هڪ چڱي خاص تبصري لکڻ جي گنجائش موجود آهي. پر مصنف ايترو صاف، چٽو ۽ سليس سنڌيءَ ۾ مواد ڏنو آهي، جو قارئین کي سمجهڻ، پڙهڻ ۽ سوچڻ ۾ ڪا به دقت محسوس نه ٿيندي. ڪتاب ۾ ڪي نوان اصطلاح/ نعرا يا هونگارا ڏنا اٿس. سندس چوڻ موجب ”مُذازم“ ئي معاشي سماجي ۽ سياسي مسئلن جو حل آهي، ان شعوري سگهه جي جدوجهد جي وسيلي ئي اسان زندگي جي هر شعبي ۾ آزاد رهي سگهون ٿا. سندس سلوگن/ هونگارو ته ”مُذ وڌايو سنڌ بچايو سنسار سينگاريو“ ان طرف ڏانهن ترجماني ڪري ٿو. اسلامي مساوات وارن جو ڏنل نعرو ”روتي، ڪپڙا، مڪان“ کي لائق ليکڪ ناڪافي سمجهندي، ان ۾ واڌارو ڪرڻ مناسب سمجهي ٿو. ائين درست ۽ بهتر به لڳي ٿو جو هيئنن آهي:

روزگار روٽي، ڪپڙا، مڪان

تعليم، صحت، انصاف، امن امان

انسان جانورن وانگيان رڳو ڳي ۽ اجهي لاءِ هتي ڪونه رهيو پيو آهي، هڪ بهتر سماجي جوڙجڪ ۽ بهتر معاشرتي جياپي لاءِ رياست/ سماج لاءِ عدل انصاف جو قائم رکڻ، امن امان سکون واري زندگي جو هجڻ ۽ صحت قائم رکڻ، به بيحد ضروري آهي. شهيد عبدالرحيم گرهوڙي، شاه عبداللطيف کي چواڻي موڪليو ته:

مڙنيان موچارو، سو آهي گُڇاڙو

”زندگي ۾ موچارين شيون ڪهڙيون آهن“

شاه صاحب چوائي موڪليس ته:

”هڪ صحت سرير جي پيو پريان سندو پاڙو“

شاه شهيد عنايت جهوڪ واري جو هونگاروبه وري وري ورجايو ويو

آهي جنهن پنهنجي دور (وفات 1125 هجري) ۾ چيو هو ته:

”جو ڪيڙي سوڪائي“

سنڌ جي ڪنهن سگهڙ به ڪهڙو نه سٺو چيو ته:

”پوک جي پوکي ۽ ڪنئين“

يعني ته ”مناسب مهل تي پوکجي ۽ موقعي سان ڪٽجي“

پئي ڪنهن سگهڙ وري هيئن چيو:-

وهو ڏاند ويهي رهيا، ڪا جا ڳالهه چتائي

ڪڙ ٻڌڙي ڪهڙي، چوني چت نه لائي

اهڙو ڪو سالڪ آهي، جو ويٺل ڏاند وهائي.

سنڌ ۾ اهڙن سالڪن جي گهرج پئي رهي آهي، جي ماڻهو مايوس ۽ نا

اميد ٿي ويهي رهيا آهن، تن کي وري جدوجهد لاءِ سجاڳ ڪن، اسان انونجاهه

سال اڳ اهڙي پوکي ڪئي جو وري ڪٿي (هلي) نٿا سگهون، سنڌ ۾ هڪ وڏو

زهريلو جيت ”ڪڙ“ نالي هوندو آهي، جنهن جي زهر چڙهڻ کان پوءِ ڪو

ساهوارو بچي نٿو سگهي، سنڌ جي لوڪ ساڃهه وندن اهڙي اثر کي ڏسندي چيو

ته ”هڻ ڪڙ“ معنيٰ حريف کي اهڙو ڌڪ هڻ جو اوڏي مهل ٿي ڦٽڪي مري پوي

سنڌ جا مسئلا، سنڌي قوم جا مسئلا يا دنيا جي مظلوم قومن جا مسئلا

هوائي ڳالهين جي ڪرڻ سان حل ڪونه ٿيندا، سماجي تبديلي جو فيصلو ڪن

طريقو ۽ مورچو سياسي جدوجهد آهي، مانائتو ليڪڪ رهڻو مسئلن جي نشاندهي

ڪوٺڻو ڪري، ليڪن انهن کان چوڻو ڪاري جون واٽون به متعين ڪري ٿو

سندس هيءُ سارو ڪاپو ۽ پورهيو اتساهيندڙ ۽ جدوجهد ڏانهن سڏيندڙ آهي،

نظريات ۽ سياسي حوالي سان واضع نظريات تي بنياد ۽ سياسي حڪمت عملي

تعمين ڪري ٿو.

هٿن هڪلڻ، پيلي سارڻ، مانجهين اِيءَ ٺرڪ

وجهن تان نه فرق، رڪ وڙهندي راند ۾.

مهل ۽ موقعي جي مناسبت سان سندس ايندڙ ڪتابن جو ذڪر ڪرڻ به ضروري ٿو سمجهان، مختلف سوشل فورمن تان ڪيل سندس تقريرون آهن، جي ٻئي ڪتاب ۾ سهيڙي ڏني رهيا آهن، جي پاڻ گڏجاڻين، ميٽنگن ۽ جلسن ۾ ڪيون اٿن، جي سنڌ جي ٻرندڙ مسئلن، انهن جي حل يا ترقي، سڌاري ۽ بهتري بابت پنهنجا نظريا پيش ڪيا اٿن، ٽيون ڪتاب سندن مختلف وقتن تي ڏنل انٽرويو شامل ڪيا ويا آهن، جي مختلف موقعن تي ڪانئس ڪيا ويا آهن. مون کي خوشي به آهي ۽ ان ڳالهه تي فخر به ته مون 1987ع کان سائنس سوشل فورم تي گڏجي ڪم ڪيو سائنس ويجهڙائي ميسر ٿي، مون کي گڏجي ڪم ڪرڻ تي وڏو لاڀ حاصل ٿيو هن پيچيده زندگيءَ کي سمجهڻ ۽ سلجھائڻ جو ڏس پتو پيو ڪنهن سالڪ فقير جو قول آهي ته ”علم جو من هجي ته عقل جوان لاءِ ڏيڍ من هٿن لازمي آهي.“ نه ته انسان علم جي ڦونڊ ۾ پٽڪي ويندو، مون کي ان موقعي تي سندس ”سڌازم“ وارو نظريو سمجهه ۾ آيو هو ذاتي اوصافن ۾ جيڪڏهن هيئنن جوان ته وڏاءُ ڪو نه ٿيندو، وڏي ڄاڻ رکندڙ ذهين، ڏاهو صبر ۽ تحمل رکندڙ نيڪ نيت، هٿ جو چوٽ، وڏي انگ ۽ رنگ وارو مهل موقعي تي ڪم ايندڙ وطن دوست، غريبن مسڪينن سان همدردي رکندڙ وعدي جو سچو ۽ پڪو روشن خيال، مهذب انسان، سچ ته هڪ ڪردار. دعا آهي ته سندس ڪردار عشق جي جذبي سان قائم ۽ دائم رهي ۽ سندس لکيل هي پورهيو قوم وٽ قبول پوي.

پروفيسر محمد خان ٻرڙو

ڳوٺ ڪرڙ ٻرڙو-وايا ٽنڊو آدم

15 مئي 2006

عقل ۽ عشق، ٻئي پر پکي جا

(سامي)

جڏهن قومون آزاد هونديون آهن ته اهي سياسي، ثقافتي، سماجي ۽ معاشي طور مضبوط ٿينديون آهن. خاص طرح پنهنجي سولائيزيشن (Civilization)، ڪلچر ۽ ادب ذريعي نه فقط پنهنجي ملڪ اندر بلڪه دنيا کي خوبصورت بنائڻ ۾ ڀرپور حصو وٺنديون آهن ۽ اهي قومون وري جڏهن غلام ٿينديون آهن ته انهن کي جڻ رڀورس گيئر (Reverse Gear) لڳي ويندو آهي. انهن جي سولائيزيشن (Civilization) ڊسٽراءِ (Destroy) ٿيندي آهي ۽ ان قوم جا خوبصورت گڻ ۽ خوبصورت فضيلتون گهٽجي وينديون آهن. ڇاڪاڻ ته غلامي ۾ آقا قوم غلام قوم کي سياسي، ثقافتي، سماجي ۽ معاشي طور تباھ ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي آهي. اهڙي وقت ۾ غلام قوم مان ڪي اهڙا سڃاڻ، ساڃاهه وند ماڻهو پيدا ٿيندا آهن، جيڪي قوم ۾ پيدا ٿيل خرابيون جهڙوڪ: مفاد پرستي، ڪوڙ، دوکي، بازي، ڪرائم، دلائي، بداخلاقي، جهالت، اڻ سهڻ ۽ بيشمار برائين کي ختم ڪري قوم کي متحد ڪري بهتري بقاء ۽ آزادي جي طرف وٺي ويندا آهن.

سنڌي قوم به هن وقت جنهن غلامي جي دور مان گذري رهي آهي اهڙي وقت ۾ محترم انجنيئر عبدالعزیز صاحب جهڙن ماڻهن جي شدت سان سنڌي قوم کي ضرورت آهي جن جو ڌرتي ۽ ڌرتي ڏيڻ سان ازل جو انگ اڙيل آهي جيڪي پنهنجي قوم سان ڪجهه ڪري گذرڻ ۽ رڳو پنهنجي لاءِ نه پر ٻين جي لاءِ جيئن جو سبق ڏين ٿا جن هن سائنسي دور ۾ پنهنجي مفادن ۽ هن دور جي لذتن کي ڦٽو ڪري سنڌي سماج کي بهتر بڻائڻ لاءِ جدوجهد جو رستو اختيار ڪيو آهي. هي ڪتاب مختلف وقتن تي لکيل منفرد مضمونن جو مجموعو

آهي جيڪي هن وقت سنڌي قوم جي ڄاڻ، ڪردار ۽ عمل لاءِ تمام ضروري
 آهي عزيز صاحب جي مختلف موضوعن تي بهترين اسٽڊي آهي. مان سمجهان
 ٿو هن وقت سنڌ ۾ جيڪي ذاتي چند ماڻهن جون وڏيون لائبريريون آهن عزيز
 صاحب جي لائبريري انهن مان هڪ آهي آءُ جڏهن سندس لائبريري ۾ وڃي
 هزارن جي تعداد ۾ ڪتاب ڏٺا، تڏهن تاثر اڀريو ته شايد عزيز صاحب کي
 ڪتاب ڪليڪٽ (Collect) ڪرڻ جو شوق آهي. پر جڏهن مختلف عنوان
 جنهن ۾ سياست، سائنس، تاريخ دنيا جي مختلف مذاهب جو تقابلي جائزو
 سماجيات، معاشيات ۽ فلسفي جا ڪتاب کنيا ته انهن مان هڪ به اهڙو نه مليو
 جنهن تي عزيز صاحب جا نوٽ لکيل يا مارڪ ٿيل نه هئا ان مان لڳو ته نه فقط
 اهي ڪتاب صرف محفوظ هئا بلڪ پڙهيا به ويا آهن عزيز صاحب کي
 مختلف مضمونن جي نه فقط ڄاڻ آهي بلڪ عملي زندگي ۾ پنهنجي علم ۽
 تجربي کي سنڌي سماج کي بهتر بنائڻ ۾ لاڳو ڪيو آهي. عزيز صاحب جي
 سوچن تي پڻاڻي صاحب ۽ ايل ران هبرڊ (L Ron Hubbard) آمريڪن
 فلاسفر جو اثر رهيو آهي. جنهن ڊائنامڪس ۽ سائنٽالاجي يعني روح ۽ جسم
 جي ميلاپ مان ٺهيل جان جي تحقيق ۽ ان جي سڌاري لاءِ علم ۽ طريقا
 ٻڌايا آهن. عزيز صاحب هن ڪتاب ۾ مختلف موضوعن تي مشتمل ڄاڻ ڏني
 آهي. جنهن ۾ سندس پهرين (1) مضمون جنهن جو عنوان ”ڪائنات ۽ زندگي“
 جي اصليت ۽ ماهيت“ ۾ مذهب روحانيت ۽ سائنس تي روشني وڌي ويئي آهي.
 ڪائنات ۽ سائنس جا راز وڻندڙ سمجهائين سان بيان ڪيا ويا آهن ۽ انهن
 علمن متعلق سنڌي قوم جو ڪهڙو رويو آهي ۽ ڪهڙو هئڻ گهرجي اهو پڻ ٻڌايو
 ويو آهي. اهڙي طرح عزيز صاحب جي (2) مضمون ۾ ڪمپريٽو ريليجيس
 اسٽڊي مذهبن جي مختلف تاريخ انهن ۾ هڪ جهڙائي ۽ بنيادي مقصد ٻڌايا
 آهن ۽ انهن جي سڌاري لاءِ علم ۽ طريقا پڻ واضع بيان ڪيا ويا آهن. مضمون
 نمبر (3) ۾ سنڌ جي صورتحال، سماجي ۽ سياسي جائزو سياست جا معيار

ڪهڙا هجڻ گهرجن سياستدانن ۽ عوام کي ڇا سوچڻ ۽ ڪرڻ گهرجي ان لاءِ رهڻا اصول پڻ بيان ڪيل آهن ۽ سنڌ جي سڀوت سائين جي ايمر سید جي جدوجهد جو خوبصورت تجزيو سان ذڪر ٿيل آهي. مضمون نمبر (4) تمام پراڻو مضمون لکيل آهي. اپ ڊيٽ ڪرڻ جي ضرورت آهي. ڪافي ڳالهين ڪنٽراڊيڪٽو آهن پر ليڪڪ جو پنهنجو ويو پوائنٽ آهي بهرحال پاڪستان ٺهڻ کان پوءِ جي صورتحال جي تاريخي ڄاڻ ملي ٿي سماجي حوالي سان ڪيئن تباهه ڪيو ٿو وڃي ۽ ان کان بچڻ ۽ اڳتي وڌڻ ۽ عوامي سجاڳي ۽ اتحاد پيدا ڪري پرامن احتجاج ذريعي عوام کي حق وٺڻ سيکاريو ويو آهي. نمبر (5) مضمون ۾ انساني ارتقاء جي تاريخ، انسان جا بنيادي حقن لاءِ 14 نقطا تمام اهم آهن ۽ دنيا جي سڀني ملڪن لاءِ لازمي آهن. معاشي تباهي جا سبب ۽ ان جو ازالو عوامي نمائندگي جي اهميت ۽ ٻين ملڪن جو تقابلي جائزو ۽ سياست، سماجي ۽ معاشي تباهي جا ڪارڻ ٻڌايا ويا آهن. مضمون (6) ۾ نظام بدلايو ملڪ بچايو آئين ۽ ملڪ جي ٻين خرابين جي نشاندهي ڪئي وئي آهي ۽ تبديلي لاءِ رستو ۽ نعرو ڏنو ويو آهي. مضمون (7) ۾ سنڌين جي حالت سڌارڻ لاءِ تجويزون ۽ معاشري تي قابضي ڌرين جو طريقو واردات، قومي غلامي پڙهيل لکيل ماڻهن جي ذميداري ۽ تبديلي جا طريقو ڪار واعد آهن.

مضمون (8) ۾ دنيا ۾ دهشتگردي جا ڪارڻ ۽ انهن جو اهڙو حل جيڪو ممڪن آهي ۽ عالمي سياست جو تقابلي جائزو بيان ٿيل آهي.

مضمون (9) ۾ حڪومت ڪيئن هجڻ گهرجي، پروگرام ڪهڙو هجڻ گهرجي، عوام جي ڪهڙي ذميداري آهي ان تي تفصيلي روشني وڌي وئي آهي.

مضمون (10) ۾ آئين ۾ تبديلي اچڻ گهرجي، قومي ۽ طبقاتي مسئلو حل ٿيڻ گهرجي، قانوني سڌارا هئڻ گهرجن نام نهاد جمهوريت تي تنقيد انهن سڀني مسئلن تي بحث ڪري ۽ ان جو حل ڏنل آهي. پاڪستان جي مختصر

سياسي تاريخ ڪمپيئر ڪرڻ لاءِ مختلف ملڪن جا مثال انگ اکر ڏنل آهن.
مضمون (11) ۾ سياسي پارٽين کي ڪهڙو پروگرام ۽ طريقو ڪار

ٺاهڻ گهرجي عوام جي ڪيئن ۽ ڪهڙي ڪنٽريوشن هٿڻ گهرجي.
(12) ۾ ايوليشن - انسان جي ارتقائي تاريخ سائنسي انداز سان پيش

ڪئي ويئي آهي سولائيزيشن جا مرحلا ۽ هن وقت جو انسان ڪٿي پيئل آهي
۽ ان کي ڪٿي هجڻ گهرجي ٻڌايو ويو آهي. (Sudhism) جو نئون نعرو (چار
وڌايو). هي اهڙو نعرو آهي جيڪو اسپرچيوليست ۽ ميٽيزيليست جي خيالن ۾
تضاد جي بجاءِ هر آهنگي ڪري ٿو. جيئن عام طرح چيو ويندو آهي ته جتي
عقل ختم ٿيندو آهي اتان عشق شروع ٿيندو آهي. يا عشق شراع ڪيا لڳي.
ليڪن عزيز صاحب ڪمٽمينٽ سان چارڻ کي اهميت ڏيندي عمل کي نتيجو
خير ڏيکاريو آهي جيئن سامي چيو ته عقل ۽ عشق ٻئي ۾ پڪي جا.

(13) عدالتي ۽ انتظامي ادارن ۾ ڪهڙيون خاميون آهن انهن کي

ڪيئن درست ڪجي. ٻڌايو ويو آهي.

(14) پونر جي حوالي سان هن مضمون ۾ پاڪستان جي ٺهڻ کان وٺي
هن وقت تائين سياسي تاريخ ۽ حالتن جو تقابلي جائزو ڏنل آهي جنهن ۾
خصوصن پاڪستان ٺهڻ جي ريزوليوشن جنهن تي پاڪستان جو بنياد
منحصر ڪري ٿو جنهن تحت پاڪستان پنجن قومن تي مشتمل هوندو
جيڪي برابري جي بنياد تي هلنديون ۽ پاڪستان يونائيٽيڊ اسٽيٽس هوندو
جنهن ۾ هراستيت ساورن ۽ اٿانامس (بااختيار ۽ خودمختيار) هوندي پر
بدقسمتي سان پاڪستان ٺهڻ کان پوءِ ان تي عمل نه ٿيو ۽ هڪڙي قوم جي
غلبی سبب پاڪستان جو اڌ کان وڏو حصو يعني مشرقي پاڪستان بنگلاديش
ٿي ويو ۽ باقي قومن تي يعني سنڌي، بلوچ، پٺاڻ ۽ سرائيڪي قومن تي پنجاب
جو قبضو آهي. جنهن ڪري پاڪستان جي اندر قومن جو وڏو ٽڪراءُ آهي ۽ ان
جو حل 1940 جي قرارداد ۾ طءِ ٿيل اصولن تي منحصر آهي ان ڪري قومن

جي برابر جي بنياد تي نئين آئين ساز اسيمبلي تشڪيل ڏني وڃي جيڪا اهڙو آئين جوڙي جنهن ۾ محدود اختيار مرڪز کي باقي سڀ صوبن کي ڏنا وڃن ۽ ان لاءِ پونم جو وجود ٿيو ۽ ان پروگرام تي عمل ڪيو وڃي.

(15) ڪالاباغ ڊيم مضمون ۾ سنڌ ۽ پنجاب جي پاڻي جي تقرر جي تاريخ ڏنل آهي ۽ تاريخي طرح سان وضاحت ڪيل آهي. جنهن ۾ ٻڌايو ويو آهي ته پنجاب سنڌ جي پاڻي تي ڪيتري وقت کان راتاها هڻندو پيو اچي پاڻيءَ متعلق ٿيل ٺاهن جون پنجاب ڪيئن پڇڙيون ڪيون آهن ۽ خود ڪالاباغ ڊيم پنجاب پاران سنڌ جي پاڻي تي قبضي جي ڪوشش آهي. ان سان سياسي اقتصادي ۽ فني طرح سان ڪهڙا نقصان ٿيندا ان متعلق ٻڌايل آهي.

موجوده بگڙيل نظام کي ڪيئن سڌار جي ان کي تفصيلن بيان ڪيو ويو آهي. مطلب ته هر مضمون ۾ ڄاڻ ۽ اصلاح لاءِ علم آهي. ان کان علاوه هن ڪتاب ۾ ٽوٽل 31 مضمون جيڪي تمام ناياب آهن جن ۾ عوام کي سڀني سمجهائين سان سولي سنڌي ۾ ڄاڻ مهيا ڪئي وئي آهي جيڪي پڙهي ۽ انهن تي عمل ڪري دنيا تبديل ڪري سگهجي ٿي.

عزيز صاحب ۾ اميد ٿي رکجي ته اهو ڏينهن پري ناهي جو سندس رهنمائي ۾ هي سنڌي سماج دوکي، دولا، ڏاڍ، ناانصافين ۽ نفرتن کان پري محبت ۾ سمائجي وڃي ۽ هڪ اهڙو سماجي انقلاب اچي جنهن ۾ سنڌي ماڻهو سک ۽ سلامتي جو سامه ڪن.

سيد غلام شاهه (ايدو وڪيٽ)

سيڪريٽري جنرل سنڌ ٽنڪرس فورم

اڳوڻو چيئرمين جيئي سنڌ محاذ ۽

مرڪزي ڪنوينر ايس اين اي (SNA)

10 جون 2006 ڪراچي

پيش لفظ

هي چند ڪاغذ جيڪي توهان جي هٿن تائين پهتا آهن اهي حقيقت ۾ 1990ع جي ڏهاڪي دوران مضمونن جي حيثيت ۾ لکيا ويا هئا.

ان وقت جي اها شديد تقاضا هئي ۽ آءٌ به ان خيال جو هئس ته جيڪڏهن عام پڙهيل ڳالهه چڱي طرح سان سمجهن ته پوءِ ننڍا مضمون وڌيڪ ڪارائتا رهندا.

هي مضمون عام طور تي مهراڻ شوشل ويلفيئر ايسوسيئيشن جي پليٽ فارم تان ڇپرائي پڌارا ڪيا ويا. مقصد صرف اهو هو ته عام پڙهيل جائزو وٺي ۽ جيڪڏهن ڪجهه صلاحون اچن ته انهن تي غور ڪيو وڃي. صلاحون يا تجويزون ته بلڪل گهٽ آيون پر اصل مواد کي تجويزن ۽ صلاحون جي روشني ۾ جتي ضرورت محسوس ڪئي وئي اتي ترميم ڪئي ويئي.

هي مضمون 1990ع جي ڏهاڪي جا آهن تنهن ڪري فيڪٽس ۽ فگرس (Facts Figures) انگ اکر به ان وقت جا آهن جيڪي اپڊيٽ نه ٿي سگهيا آهن تنهن ڪري ساڳيائي ڏنا ويا آهن.

هي مضمون جدا جدا وقت تي لکيل آهن تنهن ڪري گهڻين ڳالهين ۽ بيتن جو ورجاءُ آهي پر اهو شاهه صاحب وانگي سڌن مٿي سڌڙا سمجهيو وڃي يا وري پاڪ ڪلام ۾ نماز جو ورجاءُ سمجهيو وڃي جيڪو (جهه سون کان مٿي چيو وڃي ٿو) ڪڏهن ڪڏهن وري وري ڳالهه ڪرڻ سان ڳالهه چڱي طرح سان سمجهه ۾ اچي ويندي آهي. ڪيئي ڪتاب اهڙا سٺا يا اهم هوندا آهن، جو وري وري به پڙهيا ويندا آهن، ان ڪري ورجاءُ لفظن جو هجي بيتن جو هجي هروڀرو ايڏو غلط نه آهي، جيترو اڄڪلهه ڪجهه اديب حضرات چون ٿا ۽ ان تي چڙن ٿا. مضمونن جو بنيادي مقصد سنڌي عوام کي ڏيڻا فراهم ڪرڻي هئي، جيڪا

وڏي جاکوڙ سان مختلف ڪتابن ۽ رسالن مان هٿ ڪئي ويئي، اها راقم جي ڪئي ڏهاين جي عرق ريزي جو نتيجو هئي، شاگرد يا سنڌي ماڻهو عام طور تي ايتري معلومات تائين رسائي حاصل ڪري ڪونه پيا سگهن.

انهي جا ڪارڻ گهڻائي آهن، جيئن لائبريرين جي اثاث، ڪتابن جو سنڌي ۾ گهٽ هجڻ ۽ انگريزي سمجهڻ ۽ پڙهڻ ۾ سنڌي عوام کي گهڻيون ئي تڪليفون هجڻ. سنڌي انگريزي ۽ انگريزي سنڌي ۾ سٺين ڊڪشنرين جو ناپيد هجڻ، ڪجهه مفاد پرستن وري انگريزي جي اهميت گهڻائي ڇڏي ته جيئن سنڌي شاگرد ان کي جلد نه سمجهي سگهي ۽ ان ۾ جڏو رهجي وڃي ته جيئن علم جي وڏي حصي کان پري رهجي وڃي ڇا ڪاڻ ته علم جي واڌ ويجهه سنڌي ۾ ڪانه ٿي ٿئي پر انگريزي ۾ قائم ۽ دائر آهي، نئين علم جي کوجنا به گهڻو ڪري ڪجهه ٻاهرين زبانن ۾ ٿئي ٿي ۽ انگريزي يقينن انهن مان هڪ اهم ترين زبان آهي، جيڪا ڪجهه ملڪن ۾ ته لکي، ڳالهائي ۽ پڙهائي وڃي ٿي. جيئن يوڪي (UK)، يو ايس اي (USA)، آسٽريليا ۽ يورپ جي ملڪن ۾ ته گهڻو استعمال ۾ به آهي، ۽ وري اتي وسيلا وڌيڪ هئڻ ڪري ترجما گهڻا ٿي رهيا آهن، جيڪڏهن صرف ڊڪشنرين جو تعداد ڏسندو ته به انگلش جو معيار ۽ تعداد تمام گهڻو آهي ۽ سڀ ڊڪشنريون انهن وٽ باقاعده موجود آهن ۽ مروج آهن، اسان وٽ هڪ لغت ڇپي آهي جيڪا پڻ گهٽ ٿي ملي، شاگردن ۽ استادن ۾ ڊڪشنرين جي استعمال جو رواج گهٽ ٿو ملي، ان ڪري سنڌي ماڻهو عام طرح سنڌي ۾ جڏو ٿو نظر اچي، جنهن کي سڌارڻ تمام ضروري ٿو نظر اچي، جيڪو وڏي محنت ۽ اتساه سان حاصل ڪري سگهيو. دنيا ۾ نيون کوجنائون انگريزي ۽ ڪجهه ٻين ٻولين ۾ ٿين ٿيون، پر اسان کي انگريزي وري به سولي آهي، تنهن ڪري ان کي وڌيڪ اهميت ڏيون ته جيئن اسان جا شاگرد انگريزي ۾ هوشيار ٿين، منهنجي خيال ۾ پهرين انگريزي کي ترجيح ڏجي پوءِ سنڌي پوءِ ٻيون زبانون جيڪڏهن ائين وڏي پئماني تي ڪنداسين ته يڪدم

پنهنجي مقصدن ۾ ڪاميابي ماڻينداسين، ڇاڪاڻ ته مقابلي جا امتحان سڀ انگريزي ۾ ٿا ٿين ۽ ڪورتن ۽ سرڪاري آفيس ۽ پڻ انگريزي ٿي استعمال ٿئي، تنهن ڪري ان کي اوتري اهميت ڏيڻ گهرجي، ٻين ڪجهه ملڪن ان قسم جا قدم کڻي ترقي ماڻي آهي، جيئن بنگلاديش، سيلون وغيره ۾. گهڻا ترجمان پڙهيا وڃن ۽ اوريجنل ڪتاب به پڙهيا ۽ پڙهيا وڃن.

آءٌ محترم ڄام ساقي، سيد غلام شاهه ۽ پروفيسر محمد خان ٻرڙي جن جو نهايت ٿورائتو آهيان، جو انهن تڪليف وٺي ڪتاب جو مهاڳ لکيو ۽ منهنجي لاءِ سٺا تعريفِي لفظ لکيا آهن. شل پڙهندڙ لاءِ آءٌ ان لائق ثابت ٿيان. آءٌ محترم خالد حسين شيخ جو ٿورائتو آهيان، جنهن پروف ڏسڻ ۾ گهڻي محنت ڪئي، ساڳي وقت منور ابڙي جو به، جنهن ٽائٽل ڊزائن ۽ امجد علي ٿهيم جو جنهن ڪمپوزنگ ڪئي.

آءٌ وري به سڀني سچن جو ٿورائتو آهيان جن ڪتاب جي باري ۾ دلچسپي سان ڪم ڪيو يا بهتر مشورا ڏنا.

انجنيئر عبدالعزيز ٻرڙو

ڪائنات ۽ زندگي جي اصليت ۽ ماهيت

انسان جي جدوجهد ۽ جستجو لکها ۽ اربها سالن کان جاري آهي. جڏهن هن هيڏي وڏي آفت ۽ پيچيده ڪائنات ۽ بي سرو ساماني جي باوجود هي ويچارو انسان جيترا به قدرتي راز ظاهر ڪري سگهيو آهي، انهن جو ڪاٺو ٿو ڪجي ته سندس محنت ۽ ڪاميابي ڪا گهٽ ڪانهي پر حيران ڪندڙ ۽ کيس جس لائق بنائي ٿي. سندس بناوٽ ته سڀني جي سامهون آهي. هي نسبتن وچولو ساهوارو آهي، سندس بدني نظام ائين ٿو لڳي جيئن ٻين جانورن جو آهي. ساڳيو ئي رت جو سرشتو، ساهه کڻڻ وارو طريقو، کاڌي کائڻ ۽ هضم ڪرڻ وارو طريقو به ساڳئي ئي نموني جو اٿس. اهڙي طرح سان ٻين گهڻين ڳالهين ۾ به جانورن جهڙو لڳي ٿو. البتہ هي ٻن ٽنگن تي اپو بيهي هلي سگهي ٿو، ٻه ٻانهون سندس وڏو سهارو رهيون آهن ۽ سندس دماغ جي مڇڙالي جي هيئت بديل آهي. ٻين ڪيترين ڳالهين ۾ جانورن کان بلڪل مختلف به آهي. سوچ جو اندازو ۽ ان کي عملي جامو پارائي سڌڻ ۽ بهتر ٿيڻ جي جستجو هن ۾ ئي آهي، زندهه رهڻ جي خواهش ته سڀني ساهوارن ۾ چاهي اهي نباتاتي قسم جا هجن يا حيواني قسم جا هجن، عام طرح سان آهي ئي آهي ڇاڪاڻ ته زندگي جي پهرين جستجو آهي ئي زندهه رهڻ. زندگي کي انگريزي ۾ (life) چئبو يعني زندهه رهڻ جي جستجو کي (Survival) چوندا سين يعني زندگي جي صفت آهي زندهه رهڻ. انهي کان وڌيڪ ڪوبه ٻيو وڏو راز اڃا سوڌو هٿ ڪونه اچي سگهيو آهي. انهي جستجو جي دوران اڃا تائين سائنسدانن کي اهو به پتو ڪونه پئجي سگهيو آهي ته اها زندگي ڪٿان شروع ٿي ۽ ڪيئن شروع ٿي ڇاڪاڻ ته هن ڌرتي جي گولي تي شروع ٿيڻ کان اڳ هي شمسي نظام جيڪو تمام وڏي مادي وارو نظام آهي ۽ بيهساب مادي جي حجم (Volume) ۽ وزن

(Weight) تي مشتمل آهي. ڪيئن پيدا ٿيو ۽ ڪٿان آيو جو سوال آهي. انهيءَ ايڏي وڏي مادي وارين شين کي پاڻ ۾ متحد رکڻ لاءِ وري زور (Forces) يعني ڪشش ثقل ۽ رفتار (Motion) ڪم اچي رهيا آهن. ڪائنات جي وسعت جو ڪجهه اندازو ڪرڻ لاءِ ٿورو تفصيل پيش ڪجي ٿو. اسانجو سج اسان کان اندازن نو ڪروڙ ٽيهه لک ميل پري آهي ۽ سندس روشني کي اسان تائين پهچڻ ۾ تقريبن اٺ منٽ لڳن ٿا. روشني هڪ سيڪنڊ ۾ 186300 ميل فاصلو طئي ڪري ٿو. انهي کي روشني جي رفتار چئبو آهي. انهي رفتار سان روشني جيڪو فاصلو هڪ سال ۾ طئي ڪري ٿي ان کي هڪ نوري سال جو فاصلو چئبو آهي. هڪ نوري سال جو فاصلو اندازن سٺ ڪرب ميل آهي. ڪائنات جا فاصلا ايڏا ته وڏا آهن جو اهي عام طرح جي ماپ ۾ بنهه ڪونه ٿا اچي سگهن. تنهن ڪري انهن کي نوري سال ۾ ماپيو ويندو آهي ۽ جيئن مٿي ٻڌايو ويو آهي ته هڪ نوري سال سٺ ڪرب ميلن جو ٿيندو آهي. نوري سال جي فاصلي کي چڱي طرح خيال ۾ رکيو ته اڳتي سمجهڻ ۾ مدد ملندي.

اسان جو شمسي نظام جيڪو لکها نظامن منجهان هڪ نظام آهي ان ۾ سج جي چوڌاري نو وڏا گرھ گردش ڪري رهيا آهن. اسان جو سج جيڪو اسان کان اندازن نو ڪروڙ ٽيهه لک ميل پري آهي ۽ سندس قطر اٺ لک پنجهٺ هزار ميل آهي. اسان جي ڌرتي جي گولي جو قطر صرف ست هزار نو سو ميل آهي اهڙي طرح سان ٻيا گرھ به ڌرتي وانگر سج جي چوڌاري گردش ڪري رهيا آهن. سڀني گرهن جا نالا هي آهن.

- 1- مرڪيوري 2- وينس 3- ڌرتي 4- مارس 5- جپيٽر 6- سٽرن 7- يورئس
- 8- نيپچون 9- پليوٽو.

سڀني کان پري پليوٽو آهي، جيڪو اندازن ساڍا ٽي ارب ميل پري آهي، سائيز ۾ سڀني کان وڏو جپيٽر آهي، جيڪو اسانجي

ڌرتي کان تقريبا ٽي سو ارڙهن دفعا وڏو آهي ۽ سندس فاصلو اندازن ائيتاليه ڪروڙ ميل آهي. اسان جو سج هڪ ستارو آهي، يعني پاڻهي ٻرندڙ گولو پر ٻيا ستارا هن کان تمام وڏا ۽ تمام پري به آهن.

وڏن ستارن مان هڪ ستاري بيٽلجيس (Betelgeus) جو قطر اندازن اٺاويهه ڪروڙ چاليهه ميل آهي. يعني اسانجو سج هن جي مقابلي ۾ ڇڻ ته هڪ ”ٽپڪو“ آهي. ستارن کي اسان کان سندن فاصلي پري هئڻ ڪري ۽ ڏسڻ ۾ نندي هئڻ ڪري اهو تصور ڪيو ويندو آهي ته هي ننڍا آهن، پر حقيقت ۾ ستارا به سڀ سج آهن يعني روشن پاڻهي ٻرندڙ گولا، اهڙا سج يعني ستارا وري اريها آهن. انهن جا فاصلا به چند نوري سالن کان وٺي وري هزارها ۽ لکها نوري سالن تائين آهن ۽ اهڙي طرح سان انهن ستارن ۽ سجن جا پاڻ ۾ به فاصلا هزارها نوري سالن کان وٺي لکها نوري سالن تائين آهن.

ڪائنات جي وسعت جي اندازي لڳائڻ جي لاءِ ڪجهه فاصلا بيان ڪجن ٿا.

اسان جي سج جي چوڌاري جيڪي نو گرھ (Planets) آهن انهن ۾ زمين جو فاصلو مٿي ڏئي آيا آهيون ۽ سندس آخري گرھ جو فاصلو اندازن ساڍا ٽي ارب ميل آهي، ان کانپوءِ ٻيا جيڪي به فاصلا ستارن جا آهن اهي عام سالن ۾ بيان ڪونه ٿا ڪري سگهجن تنهن ڪري انهن لاءِ نوري سال وارا فاصلا استعمال ڪبا. اسانجي ڌرتي کي ٻيون نمبر يعني پنهنجي سج کانپوءِ ويجهو ستارو پر گزيما سينٽاري (Proxima Centauri) يا الفاسينٽاري آهي، جيڪو ساڍن ڇئن نوري سالن جي فاصلي تي آهي. سڀني کان وڌيڪ ڏسڻ ۾ چمڪندڙ ستارو سيرسيوس (Sirius) اٺ نوري سال پري آهي ۽ ويگا (Vega) ستارو ساڍا چويهه نوري سال پري آهي. اهڙي طرح رائگل (Rigel) ستارو نو سو نوري سال پري آهي.

هي ته اڃا ڪجهه ستارن جو بيان ڪيو اٿئون پر هن اسان جي ملڪي وي (Milky way) يعني ستارن جي جهڳٽ ۾ ٻيا به لکها ستارا آهن. جيڪي سڀ گڏجي جهڳٽ ۽ مڇن جا مڇا ٿي هڪ گئلاڪسي (Galaxy) ٺاهين ٿا. اسان جي گئلاڪسي تقريبن ويهه هزار نوري سال ويڪري ۽ هڪ لک نوري سال ڊگهي آهي. اهڙيون ڪائنات ۾ بي حساب گئلاڪسيون آهن. انهن جي فاصلن جي اڳيان اسان واري گئلاڪسي جا فاصلا ڪجهه به چڻ ته نه آهن. ڪجهه گئلاڪسيون اسان کان ڏيڍ لک نوري سال پري آهن. تمام جديد طاقتور دوربين جي ذريعي جيڪا گئلاڪسي نظر اچي سگهي ٿي اها اسان کان 350 ڪروڙ نوري سال پري آهي. ڪي گئلاڪسيون چاليهه لک نوري سال ڊگهيون ۽ ويهه لک نوري سال ويڪريون ۽ ڇهه لک نوري سال اونهيون آهن. انهن جا پاڻ ۾ فاصلا به لکين نوري سال آهن. انهي کانپوءِ به اهو نٿو چئي سگهجي ته ڪو پرو پائڊ هن ڪائنات جو لڏو ويو آهي جيڪڏهن اڃا به وڌيڪ طاقتور ريڊيو ٽيليسڪوپس (Radio Telescopes) ٺاهيون ويون ته ٻيون وڌيڪ گئلاڪسيون اڃا به پري وارن فاصلن تي نظر اچي سگهن ٿا امڪان آهن.

اسان ته پنهنجي شمسي نظام ۽ پنهنجي ملڪي وي ۽ گئلاڪسي کي چڱي طرح ڪونه سمجهي ۽ ڪٿي سگهيا آهيون ۽ شايد انهي ۾ به اڃا تمام گهڻو وقت لڳي ته پوءِ هن تمام وڏي مشڪل منجهيل ڪائنات جي ڪهڙي ڪٿا ڪري سگهنداسين.

پر انسان جي جاکوڙ کي به جس آهي جنهن جي ڪري تمام گهڻي معلومات نون ۽ جديد کان جديد تر اوزارن جي ذريعي ڪٿي ڪندو رهي ٿو. طبيعياتي سائنس ۽ علم رياضي ۽ حسابيات جي ذريعي به تمام گهڻي معلومات حاصل ڪئي وڃي ٿي.

جيڪڏهن انسان ايتري جدوجهد نه ڪري ها ته هن ڪائنات کي جيترو هن وقت اسان سمجهيو آهي پاڻ انهي کان به قاصر هجڻ ها ۽ پراڻن ڌڪن واري اڻ پوري ۽ غلط معلومات کي ئي صحيح سمجهيا ويٺا هجڻ ها! انسان ڪڏهن ته ائين ٿو سمجهي ته سڀ ڪجهه هڪ سچ آهي ۽ پوءِ ڇنڊ ۽ ستارا جيڪي ننڍا مشعل سمجهيا ويا ۽ گهڻن مذهبن به انهن جي اها ئي تشريح ڪئي پر هاڻي جديد ريڊيائي دوربين شعائن جي کوجنا، علم ۽ رنگين فوٽوگرافي کانپوءِ ڪائنات بابت وسيع معلومات ملي آهي، جنهن پراڻا "ڌڪا" سڀ غلط ثابت ڪري ڇڏيا آهن.

اسان جي ڌرتي لاءِ به عجيب ڌڪا هنيا ويا ۽ ڪن مذهبن جي نالي ۾ به ڌڪا هنيا، ائين به چيو ويو ته زمين ڪڇڻي جي پٺي تي بيٺي آهي يا وري ڪڇي چيو ويو ته ڏهڻي ڏاند جي سنگ تي بيٺي آهي. سچ، ڇنڊ، ستارن ۽ گرهن جي عظيم الشان جهڳٽن ۾ مڇڻ جي لاءِ به عجيب و غريب ڏند ڪٿائون مشهور ٿي ويون. ڪيتري وقت لاءِ ته انهن سڀني کي پوڄاريو ويو. پوڄرائڻ وارو عمل ته مفاد پرستن ۽ حرفتي ماڻهن عام ماڻهوءَ کان انهيءَ لاءِ ڪرايو ته جيئن سندس استحصال ڪري سگهن. حرفتي ماڻهو جيڪي پاڻ ڪم ڪرڻ کان عاري يا ٿوڻي هئا تن هميشه ٻين ماڻهن جي پورهئي تي گذر سفر ڪرڻ چاهيو ان ڪري ڪنهن به نموني سان عام ماڻهوءَ کي گمراهه ڪري سندس پورهئي جو ڪجهه حصو ڦهائڻ جي واسطي مختلف چالون هلندا رهيا، ان قسم جون چالون پهريان ئي سچ کي ديوتا چئي پاڻ وري ان جا نائب ٿي ڪاميابي سان ڪيائون، جڏهن ديوتا ۽ ديوتائن جو قصو پورو ٿيندو نظر آين ته پوءِ وري هڪ هٿرادو عمل ٺاهين ته ستارن جي ڪري اڳ ڪٿيون ۽ ٻيا ڪجهه اثر انهن سان منسوب ڪري اڃا تائين ماڻهن کي گمراهه ڪندا اچن.

آسماني جسمن يعني سج، چنڊ ۽ ستارن جو پنهنجو نظام آهي. جنهن تحت اهي ڏينهن رات گردش ڪري رهيا آهن. انهن جي تبديلين جي ڪري ڪنهن زمين جي خطي يا ڪنهن گره جون ڪي طبعي تابڪاري، ڪيميائي حالتون متاثر ٿي سگهن ٿيون پر انفرادي طرح سان هڪ هڪ انسان تي ڪنهن به طرح سان ڪڏهن به اثر انداز ٿيڻ جو ڪو خاص ثبوت ڪونه مليو آهي. باقي ماڻهن کي گمراه ڪرڻ لاءِ گهڻائي حيل هلايا ويا آهن ۽ مرنڊڙ حيلن منجهان هي به حيلو به اڃا وڏن مفاد پرستن ۽ ڪجهه نڪم نام نهاد ماهرن جي ٿيڪ ڏيڻ جي ڪري هلندو ٿو هلي. حالانڪ هڪ حديث ۾ صاف چيو ويو

ته
 "ان شمس ولقمر آيتان من آيات الله ولا يكسوف لموت احداه ولا لحياته"
 سج ۽ چنڊ خدا جي نشانين مان به نشانيون آهن، انهن کي گره لڳڻ ڪنهن جي حياتي ۽ موت سان واسطو ڪونه ٿي رکي.
 هي "تڪساد" ٿورا ٿڪا ته هر هنڌ هلن ٿا پر اسان جي ملڪ ۽ ڪجهه غريب ملڪن ۾ اڃا چڱي ريت حد تائين قائم ۽ دائم آهن. سنڌ ۾ اهائي صورتحال آهي. بهرحال هاڻي مواصلاتي نظام ۽ اديب حضرات جي خدمتن جي ڪري عوام انهن مڪروه مرضن مان آجو ٿيندو وڃي ٿو.

انهن جي کوجنا صرف انهيءَ لاءِ رهي آهي ته قدرتي راز ۽ قاعدا قانون ڳولهي لهجن. جديد اوزارن ۽ دوربنين جي ڪري جڏهن پنهنجن گرهن، سج ۽ چنڊ جي معلومات حاصل ڪبي ته ٻين ستارن جي لاءِ به ڪجهه چئي سگهيو. هاڻي ته تابڪاري شعائن ۽ فوٽوگرافي جي ڪري تمام گهڻي معلومات حاصل ڪئي وئي آهي ته جيڪر سج جو حال معلوم ڪرڻ تمام مشڪل نه پر نا ممڪن هيو، ڇاڪاڻ ته سندس مٿاڇري جي گرميءَ جو درجو 6000 ڊگريون سينٽيگريڊ آهي ۽ جيڪو

اندر لکھا ڊگريں تائين پهچي وڃي ٿو. سواءِ رنگين فوٽوگرافي ۽ شعائن ۽ تابڪاري ذريعي انهيءَ ٻرندڙ گولي جي معلومات نه ملي سگهي ها. ٻيا سڄ وري اسان جي سڄ کان لکھا دفعا وڌيڪ روشن، وڏا ۽ وڌيڪ گرم آهن. تنهن ڪري انهن جي معلومات به انهن ئي جديد سائنسي ذريعن جي ڪري ممڪن ٿي آهي.

سڄ جي اندر ايڏي وڏي گرمائش ۽ روشني ائٽمي عملن ۽ ردعملن جي ڪري آهي. سڄ جي اندر فيوزن (Fusion) يعني ائٽمن جو گڏجڻ ۽ (Fission) يعني ائٽمن جو ٽٽڻ پنهنجي قسم جا ائٽمي عمل جاري ۽ ساري آهن. انهيءَ طرح سان ٻيا ستارا به ٻرندڙ گولا ۽ اسان جي سڄ کان گهڻو وڏا ۽ وڌيڪ روشن ۽ گرم آهن. هي سڄي کوجنا سائنس جي ڪتابن ۾ چڱي طرح سان ڏنل آهي ۽ انهيءَ کوجنا جا پيرائتا اصول به ڏنل آهن ته ڪهڙي طرح سان سائنسدان ان نتيجي تي پهتا آهن. هي سڄو مادو جنهن جو ڪوبه ڪاٿو ڪونه ٿو ڪري سگهجي وري تمام ننڍن جزن جو ٺهيل آهي. پهريائين ته کوجنائن جي ذريعي ائٽم گولهي لڌن پر پوءِ ثابت ڪيو ويو ته ائٽم وري ٻين ننڍڙن ذرڙن جو ٺهيل آهي، يعني پروٽانس، نيوٽرانس ۽ پاڙيٽرانس جيڪي مرڪز ۾ موجود آهن. ۽ اليڪٽرانس جيڪي مرڪز جي چوڌاري گردش ڪن ٿا انهن کان علاوه ڪجهه ٻيا جزا به گولهي لڌا ويا آهن جن کي به وڌيڪ تقسيم نٿو ڪري سگهجي. انهن سڀني کي گڏي بنيادي ذرڙا يعني (Fundamental Particles) چيو ويو آهي. جيڪي صرف شڪتي جي چارج يعني (Energy) آهن. ٻئي طرف وري ذرڙن کي پاڻ ۾ قاعدن ۽ قانون پٽاندڙ جوڙيندڙ "زور" (Forces) آهن جن کي (Fundamental Forces) چيو ويو آهي. سڄي ڪائنات جي سائنس جي ذريعي کوجنا اچي اتي پهتي آهي ته بنيادي طرح سان هن بيڪران ڪائنات جي سڄي جوڙجڪ بنيادي ذرڙن کي بنيادي زورن ڳنڍي قائم

ڪئي آهي ۽ اها سڄي جوڙجڪ اهم قاعدن ۽ قانونن جي پابند آهي. بنيادي ذرڙن کي ٽوڙي وري (Elementary Particles) ابتدائي ذرڙا لڌا ويا آهن جن جو نالو آهي ڪارڪس (Quarks) ۽ ليپٽانس (Leptons) آهي، جيڪي ائڪسيلريٽرس (Accelerators) ۾ ئي ڪامپيوٽرس ذريعي ڏسي سگهجن ٿا. هي ذرڙا تمام وڏي گرمي جي درجي يا پد تي ظاهر ٿي سگهن ٿا. هن وقت تائين ائڪسيلريٽرس ۾ هڪ هزار ڪرب ڊگريز جي گرمي پد يا درجي کي مس پهتا آهن يعني (10^{15} ڊگريز) حسابيات ۽ رياضي جي ذريعي اهو ظاهر ٿيو آهي ته مادي کي وڌيڪ ٽوڙڻ لاءِ ۽ بنيادي زورن کي (Forces) کان آزاد ٿيڻ لاءِ ته (10^{32} ڊگريز) جي گرمي جو درجو ڪپي انهيءَ گرمي جي پد يا درجي کي حاصل ڪرڻ لاءِ اڃا ڪوبه ائڪسيلريٽر نه ٺاهيو ويو آهي. وڌيڪ گرمي جي درجي تي ٿي سگهي ٿو ته ڪارڪس ۽ ليپٽانس به ٽٽي وري ڪي ٻيا اڃا به انتهائي ننڍڙا ذرڙا ملي وڃن بهرحال هي ڪوڄنا جاري آهي. بنيادي زور تمام وڏي گرمي جي درجي تي ختم ٿي وڃن ٿا ۽ سڄو مادو صرف وڏي گرمي جي درجي تي ختم ٿي وڃي ٿو ۽ سڄو مادو صرف هڪ ئي قسم جي تمام ننڍڙن ذرڙن جو ملغوبو يا شوروو ٺهي ٿو وڃي جنهن ۾ صرف ڪارڪس آهن. پر هي سڀ ڪجهه حسابيات ۽ رياضيءَ جي مساواتن ذريعي سمجهيو ويو آهي. اڃا تجرباتي تحقيق رهيل آهي ڇاڪاڻ ته اهڙو ڪوبه ائڪسيلريٽر تيار نه ٿي سگهيو آهي جنهن ۾ ايترو وڏو گرمي جو درجو حاصل ٿي سگهي. هنن ڪوڄنائن جي ذريعي ڪوشش ڪئي ٿي وڃي ته جيئن ڪائنات جي شروعات کي سمجهي سگهجي. اسٽيفن هڪنگ ۽ ٻيا سائنسدان ڏينهن رات مصروف آهن ته ڪا هڪ ٿيوري (Theory) يا نظريو پيش ڪري ڪائنات کي سمجهائي سگهن. انهيءَ نظريي کي شاندار متحد

نظريه (Grand unified Theory) ڪري سڏين ٿا. پر هن نظريه جا تفصيل
اڃا طئي ڪري ڪونه سگهيا آهن.

هڪ طرف سائنس في الحال اتي اچي بيٺي آهي ته ايڏي وڏي
مادي جي جوڙجڪ ۾ انهن ٻن حقيقتن يعني بنيادي ذرڙن ۽ بنيادي
زروڻ جو حصو آهي پر اهو ڪيئن ٿيو ۽ ڇو ٿيو جو سوال اڃا سوال
ٿي آهي. پر سائنسدان انهيءَ سوال کي حل ڪرڻ جي ڪوشش ۽
ڪوجنائن کي لڳا پيا آهن. ڪن جي چوڻ مطابق ته هاڻي انهيءَ ڳالهه
کي سمجهڻ ۾ گهڻي دير ڪانه لڳندي ۽ ڪن جو خيال آهي ته شايد
بنهه نه سمجهي سگهون يا تجربن جي ذريعي ثابتين ڏيڻ ۾ اڃا ڪجهه
وقت لڳي وڃي.

ٻئي طرف زندگي جي ڪوجنا ڪندي اهو ثابت ڪيو ويو آهي ته
اسان جي نون گرهن مان زندگي هن ڌرتي کانسواءِ ٻئي ڪنهن به گرھ
تي ڪانه آهي. ڪجهه آثار پاڻي ۽ ساوڪ يعني (Algie) جا مريخ تي
مليا آهن پر اڃا ان جي به پڪي خاطري نه ٿي سگهي آهي. هن شمسي
نظام کانسواءِ ٻيا به ڪروڙين شمسي نظام آهن انهن کي به گرھ هجن
پر ڪجهه به چئي نٿو سگهجي ۽ نه وري في الحال اسان کي پتو پئجي
سگهي ٿو. انهن تائين پهچڻ ته تمام محال آهي. جيڪڏهن ڪنهن به
ٻئي نظام ۾ ڪابه ساهواري شئي موجود آهي ته انهيءَ جي شڪل
شبيهه يا نمونو ڪهڙو هوندو اهو انهن حالتن تي متحصر آهي جيڪي
اتي هونديون. جيئن هتي اسان آڪسيجن سان ساهه کڻون ٿا ۽
ڪاربان ڊاءِ آڪسائيڊ ٻاهر ڪڍون ٿا هڪ خاص گرمي جو درجو آهي
پر ٻين نظامن ۽ گرهن تي خبر ناهي ڪهڙيون حالتون هجن بهرحال ٻئي
هنڌ هن زندگي جهڙا آثار ڪٿي به ڪونه ٿا ملن ۽ نه وري هن زندگي
جهڙيون گهرجون ۽ حالتون ڪٿي مليون آهن. تنهن ڪري اهو قطعي
چئي سگهجي ٿو ته اسان جهڙو انساني معاشرو ٻئي هنڌ ڪٿي به

موجود نه آهي. باقي ٻئي ڪنهن نموني جون ڪي ٻيون شيون يا ڪو ٻيو نظام ڪٿي هجي ته اهو چئي نٿو سگهجي.

سائنس مطابق زندگي هن ڌرتي تي هڪ سيل (Cell) جيوٽري جي شڪل ۾ نمودار ٿي ترقي ڪندي ڪندي زندگي اچي انساني شڪل ورتي ۽ اڃا تائين قدرتي رازن کي فاش ڪرڻ ۾ ۽ قدرتي قانون ڳولهي لهڻ ۾ جاکوڙين وانگر ٻئي جاکوڙ ڪري. پر سيل (Cell) جيوٽرو ڪيئن پيدا ٿيو ۽ انهي ۾ ساجهه (Consciouness) ڪٿان ۽ ڪيئن آئي اها گجھارت اڃا سوڌو سائنسدانن کان پڳي آهي. اها جدوجهد ۽ جستجو جاري آهي پر اڃا ان ڳالهه تي بيٺا آهن ته هڪ خاص گرمي جي درجي تي ڪن خاص حالتن ۾ ڪجهه ڪيميائي عمل ۽ ردعمل شروع ٿي سگهن ٿا ۽ انهن جي بناوٽ سيل جي ماليڪيول (Molecule) جهڙي ٿي سگهي ٿي. انهيءَ کان وڌيڪ اڃا ڪجهه نه سمجهي سگهيا آهن. قارعين جي ڄاڻ لاءِ تمام مختصر خاڪو پيش ڪجي ٿو.

علم ڪيميا (Chemistry) ، بايولاجي (Biology) علم حياتيات ۽ علم حياتياتي ڪيمسٽري (Bio Chemistry) ۽ ماليڪيولر بايولاجي (Molecular Biology) هي چار علم انهيءَ معلومات جي لاءِ ڏسڻا پوندا ته زندگي هن ڌرتي تي ڪيئن شروع ٿي. جيئن اڳ ۾ بيان ڪيو ويو آهي ته هڪ کان وڌيڪ ائٽم گڏجي ماليڪيول ٺاهين ٿا ماليڪيولس گڏجي وري ايليمينٽس ٺاهين ٿا.

هي ايليمينٽس يعني عنصر (Elements) هن ڌرتي تي ٺوس مادي، گئس ۽ پاڻياٺ جي شڪلن ۾ موجود آهن، جيڪي به شيون دنيا ۾ موجود آهن اهي يا ته منفرد يعني ڪنهن به هڪ عنصر جون ٺهيل آهن يا مرڪب يعني هڪ کان وڌيڪ عنصرن جون ٺهيل آهن.

انسان ۾ ڪيترن ئي عنصرن جا مرڪب آهن پر اصل ڳالهه اها ڏسڻي آهي ته بنيادي جيوٽزو (Cell) ڪيئن پيدا ٿيو.

جڏهن جيوٽزي جي بناوٽ کي ڄاڻيو ويو ۽ ان جو مطالعو ڪيو ويو ته اهو ڏٺو ويو ته هي نهايت پيچيده ڪيميائي مرڪبن جو ٺهيل آهي. خاص طور پروٽينس ڪجهه پيچيده ماليڪيول (R.N.A) رائيٽونيو ڪليڪ ائسڊ ۽ ڊي آڪسيراٽو نيو ڪيلڪ ائسڊ (D.N.A) هن جا اهم جزا آهن انهن ۾ به بنيادي حيثيت (D.N.A) ۽ (R.N.A) کي آهي جيڪي ٻئي انهيءَ جيوٽزي جا خاص جزا آهن. هاڻ ڏسڻو آهي ته اهو ڪيئن پيدا ٿيو ۽ ان جيوٽزي يعني ننڍڙي ساهواري جون خاصيتون ڪيئن پيدا ٿيون.

سائنسدانن هن وقت تائين جيڪا کوجنا ڪئي آهي انهيءَ مطابق ته ڌرتي جي ٿڌي ٿيڻ واري عمل دوران ڪن ڪن جاين تي ڪيميائي عملن ۽ ردعملن جي ڪري مختلف مرحلن مان گذري جن ۾ امينو ائسڊس يعني اينزائيمس ۽ (R.N.A) ۽ ٻيا ڪجهه پيچيده ڪيميائي مرڪب شامل هئا. اوچتو (D.N.A) ٺهي پيو ۽ ان مان به وري اوچتو سيل (Cell) ۾ جان اچي ويئي ۽ پاڻ جهڙا ٻيا سيل پيدا ڪرڻ لڳو. اهو سڄو عمل ڌرتي جي ٿڌي ٿيڻ دوران ٿي پي سگهيو ڇاڪاڻ ته ان وقت آبهوا نمبر-1 (Atmosphere-1) يعني اها هوا جنهن ۾ هائڊروجن گئس تمام گهڻي موجود هئي ان کان پوءِ وري ٻئي مرحلي ۾ اها هوا ئي ڪانه رهي ۽ مٿجي آبهوا نمبر-2 (Atmosphere-2) ٿي وئي يعني جنهن ۾ هائڊروجن گهٽجي وئي ۽ ڪاربان ڊاءِ آڪسائيڊ ۽ نائٽروجن وڌيل هيون اهڙي ٻئي نمبر واري آبهوا ۾ اهڙا ڪيميائي عمل ۽ ردعمل ڪونه پيا ٿي سگهن جهڙا پهرين نمبر واري هوا ۾ ٿي ٿي سگهيا. هن وقت اسان جي آبهوا ٽي نمبر مرحلي ۾ آهي جنهن ۾ اسين ۽ ٻيا سڀئي ساهوارا رهون ٿا هن ۾ آڪسيجن ججهي انداز ۾

آهي يعني هي آهي آبهوا نمبر-3 (Atmophere-3) . هاڻي اهو عمل

پوئتي موٽائي نٿو سگهجي.
سائنسدانن جي ڪوجنا مطابق ته آبهوا نمبر 1 واري مرحلي ۾
آهي ڪيميائي تبديليون جن مان (D.N.A) يعني زندهه سيل وارو
مرڪب ٺهيو ۽ پوءِ ان مان اوچتو زندهه سيل ٺهي پيو ۽ ان مان وڌيڪ
سيل خود به خود پيداواري عمل جي ذريعي (Reproduction and
Replication) ذريعي ٺهندا ويا.

اڄ ڪلهه سائنسدان انهيءَ ڪوشش کي لڳا پيا آهن ته اهڙيون
حالتون پيدا ڪري (D.N.A) ۽ زندهه سيل ٺاهين پر اڃا تائين ڪامياب
ڪونه ٿي سگهيا آهن. آمريڪي سائنسدان سڊني والٽرافڪس ڪنهن
حد تائين (D.N.A) واري مرڪب ٺاهڻ ۾ ته ڪامياب ويو آهي پر ان ۾
سيل جون باقي خاصيتون پيدا ڪونه ٿيون ٿين. سائنسدانن جي
ڪوششن ۾ ڪيتري قدر ڪاميابي ٿي ٿئي اهو ته آئيندو ئي ٻڌائي
سگهندو. جهڙي طرح سان مادي ڪائنات جي ڪٿا ۽ سٽا ۽ ان جي
پيدائش لاءِ جيڪي نظريا ڏنا ويا آهن اهي انساني مونجهارن کي حل
ڪونه ڪري سگهيا آهن، اهڙي طرح حياتي لاءِ به سائنس ڪجهه نه
چئي سگهي آهي.

ڪائنات جي شروعات لاءِ به نظريا ڏنا ويا آهن، هڪ وڏي
ڌماڪي وارو نظريو (Big Bang theory) ۽ ٻيو هڪجهڙائي واري
ڪائنات (Steady state theory) وارو نظريو.

پر اهي ٻئي نظريه ڪائنات جي تخليق جي باري ۾ صحيح ۽
گهڻن سوالن جا جواب ڪونه ٿا ڏئي سگهن. هيڏو وڏو مادو ڪٿان ۽
ڪيئن پيدا ٿيو. حل طلب سوال آهي. اهڙي طرح سان مٿي ٻڌايو ويو
آهي ته زندگي بابت به سائنسدان ڪنهن به مڪمل نتيجي تي اڃا تائين
ڪونه پهتا آهن ۽ اڳتي هلي ممڪن آهي ته ٻيا نظريا اچن جيڪي

انسانن جي سوالن جا جواب ڏئي سگهن. بهرحال جيڪڏهن سائنسدان تمام وڏي گهڻي ۽ مشڪل جاکوڙ جي باوجود صحيح ڳالهه کي نه پهچي سگهيا آهن ته پوئين صدين جا انسان جن کي نه ته اهڙا اوزار هئا ۽ نه کي اهڙا وسيلو نه وري سائنس ۽ رياضي يا حسابيات ڪا ايڏي ترقي يافته هئي تنهن ڪري اهي انهيءَ معمي کي ڪيئن ٿي حل ڪري سگهيا؟ صرف سوچ ۽ ويچار بنا اوزارن ۽ سائنسي فارمولن ۽ حسابيات کانسواءِ ان مشڪل ڳڻي کي سلجھائڻ لاءِ ڪافي نظر ڪونه ٿا اچن. تنهن ڪري پراڻا سڀ نظريا يا ته ڪل جهڙا آهن جن جو نه ڪو آهي سر نه پير ۽ نه وري اهي ڪي سڌي طرح سان سمجهه ۾ اچن جهڙا آهن. ڪن چيو ته زندگي اوچتو پيدا ٿي پئي آهي ۽ ڪن چيو ته اسان جهڙي هڪ مرد ۽ عورت مان پيدا ٿي آهي پر اهي مرد ۽ عورت ڪٿان آيا ان جو ڪو معقول جواب ۽ جواز ڪونه ٿا ڏئي سگهن. ڪن چيو ته ٻين گرهن تان حياتي وارا سيل ڪنهن طرح سان ڌرتي تي پهتا پر ان جو به ڪو سائنسي دليل ڪونهي بلڪه سائنسي طرح سان ته اهو ممڪن نه آهي ڇاڪاڻ ته مٿي خلا ۾ الٽرا وائوليٽ الٽرا وائوليٽ ۽ ٻيا تابڪاري شعاع اڻن کي تباهه ڪري ڇڏيندا. ڪن وري ڪائنات ۽ زندگي کي گهڻ ڊيوٽائن ۽ ديوين جي پيدائش سمجهيو پر هاڻي ته اها بلڪل ڪل جهڙي ڳالهه ٿي لڳي ته ڪهڙا ديوتا ۽ ديوتائون هيون ۽ انهن جا اهڙي مشڪل مسئلي کي سمجهڻ لاءِ ڪهڙا طريقا ۽ اوزار هئا. جيڪڏهن هڪ الله کانسواءِ ٻيا الله هجن ها ته هي ڪارخانو هلي ڪونه سگهي ها.

لوڪان الاهين الا الله الفسدتا.

انسان کي هن وقت تائين عام طرح سان هروڀرو وڏين ڳالهين ۽ فلسفن ۾ وجهي گمراهه ڪيو ويو آهي. حرفتي ماڻهن سوچيو ته عام ماڻهن کي گمراهه ڪرڻ ۾ سندن فائدو آهي ۽ اهي کين اهڙن ٻين ڪيترن

بھائڻ سان ڦريندا رهيا آهن. فلسفين به فلسفن کي ڏکيو ڪري پيش ڪيو
 حالانڪ زندگي جو فلسفو هڪ ته آسان هئڻ کپي جيئن سڀ ماڻهو ان
 کي سمجهي سگهن ٻيو ته فلسفو اهڙو هجي جنهن تي عمل ڪري
 سگهجي ٿيون ته فلسفي تي جيڪڏهن عمل ڪجي ته نتيجو حاصل ٿيڻ
 کپي. جنهن فلسفي ۾ اهي ٽي وصفون هونديون ته اهو ئي فلسفو انسان
 لاءِ سٺو ٿي سگهي ٿو ورنه قاضي قاضن جي شعر وانگر:

ڪنڌ قنڌوري قافيا پڙهي پروڙين سڀ،
 ته ڄڻ انڌي ماکوڙي ڪوه ۾ ڪچي پيئي اپ.

انسان کي گمراهي کان بچڻ لاءِ ڇهن سوالن کي پنهنجو هٿيار
 ڪرڻ کپي انسان جڏهن اهي ڇهه سوال پڇندو رهندو ته هو گهڻو ڪري
 حرفتن جو شڪار ڪونه ٿي سگهندو. پهريون ڪنهن ڪيو يا ڪير
 ڪري ٿو سگهي؟ ٻيو ڪيئن ٿو ٿي سگهي؟ ٽيون ڇو؟ چوٿون ڇا لاءِ
 يا ڇا جي ڪري؟ پنجون ڪٿي؟ ڇهون ڪڏهن؟ انهن ڇهن سوالن جي
 پڇڻ سان گهڻا جواب سامهون ايندا، جيڪڏهن اهڙي قسم جا سوال
 نه پڇندو ته پوءِ رستو ڀلجي فريب جو شڪار ٿي سگهي ٿو. ڪنهن به
 ڳالهه کي صحيح طرح سان سمجهڻ لاءِ پهريون ته ان جون يا ان متعلق
 سڀ حقائق سامهون اچن ٻيو ته انهن جي سلسليوار ترتيب به سامهون
 رکجي، واقعو ڪڏهن ۽ ڪهڙي وقت ٿيو، چوٿون ته ان واقعي متعلق
 ڪهڙيون ڳالهيون غلط ٿي سگهن ٿيون، پنجون ڪهڙيون ڳالهيون اهم
 ۽ ڪهڙيون غير اهم آهن، جڏهن ان قسم جي تفتيش ڪبي تڏهن ئي
 صحيح ڳالهيون سامهون اينديون. صحيح طرح سان واقعو ۽ ڳالهين
 جي جيڪڏهن ڄاڻ نه ڪبي ته تمام وڏا نقصان به ٿي سگهن ٿا ۽ ڪن
 حالتن ۾ به حڪومتون قومون ۽ تهذيبون به تباھ ٿي سگهن ٿيون. هن
 وقت سنڌ جي سڀني ماڻهن جي ڪجهه اهڙي حالت آهي جيڪڏهن
 سوچ ويچار ڪرڻ ۽ سڌارن جي ڪوشش نه ڪئي وئي ته تمام وڏي

تباهي ٿي ويندي. هن وقت سائنس جو دور ۽ سائنس جي تعليم جي تمام گهڻي اهميت آهي پر اسان جي ملڪ ۾ ۽ خاص طور تي سنڌ ۾ سائنس جي تعليم ڏانهن توجهه بلڪل گهٽ آهي. اسان جي ڪاليجن جا شاگرد به ڳالهينون چڱي طرح سان ڪونه ٿا سمجهي سگهن ڇاڪاڻ ته تعليم جو معيار تباهه ڪيو ويو آهي. سائنس انگريزي ۾ آهي ۽ اسان وٽ انگريزي جو معيار وري باقي تعليم جي مقابلي ۾ تمام گهٽ آهي. جيڪڏهن سنڌي هاڻي انگريزي تي توجهه نه ڏيندا ته تمام گهڻو نقصان ٿي ويندو. اسان کي هاڻي انگريزي ۾ تمام هوشيار ۽ ماهر ٿيڻو پوندو ته جيئن نوان نوان علم ۽ نظريه جيڪي مغرب ۾ اچن ٿا انهن کي سمجهي سگهون. اسان جي نفسيات تي جيڪو ڪم هن وقت مغرب ۾ ٿي رهيو آهي اوترو ڪٿي به ڪونه ٿو ٿئي. اسان جو نوجوان انهيءَ علم مان صرف ان ڪري فائدو حاصل نٿو ڪري سگهي ڇاڪاڻ ته انگريزي ۾ بلڪل ڪمزور آهي. ان ڪري هاڻي مطالعي تي خاص طرح سان توجهه ڏيڻ گهرجي ۽ سوچي سمجهي نون لاڙن کي پروڙڻ گهرجي. ڪوبه علم يا فلسفو ڏکيو ڪونه ٿيندو آهي. پر ڏکيا لفظ ٿيندا آهن اهي سٺين، ڊڪشنرين ذريعي چڱي طرح سان سمجهڻ جي عادت پيدا ڪبي ته ڪو علم ۽ نه وري ڪو فلسفو ڏکيو لڳندو. اهڙي طرح سان پڙهڻ ۽ پڙهائڻ جي ڪري اسان جا نوجوان هوشيار ٿيندا ۽ پوءِ اهي ئي اڳتي هلي هن ڪائنات جون ڏکيون ڳڻيون سمجهي سمجهائي ۽ سلجهائي سگهندا. اهڙي طرح سان اسان سنڌ جي خدمت ڪري سگهون ٿا ۽ سنڌ جو نالو دنيا جي ملڪن ۾ روشن ڪري سگهون ٿا. تنهنڪري ”سنڌ وڌايو سنڌ بچايو“ اسان جو نعرو آهي.

هاڻي اسان وري پنهنجي موضوع تي اچون ٿا ته هن ڪائنات جي جوڙجڪ ۽ زندگي کي اسان ڪيتري قدر سمجهي سگهي ٿو، مٿي بيان ڪيل حقيقتن مان اسان اهو ڏسي آيا آهيون ته سائنس نه ته

زندگيءَ جي پيدائش لاءِ ۽ نه وري وجود لاءِ ڪجهه چئي سگهي آهي. جيڪڏهن اسان اهو في الحال مڃون ته انسان ۽ ٻيون ساهه واريون شيون اتفاقن سيل مان ارتقا ڪري پيدا ٿيون آهن ته پوءِ به ان کان اڳ هيڏي وڏي ڪائنات متعلق وري به سوچڻو پوندو. ڇاڪاڻ ته هن ڌرتي جي گولي تي زندگي کي شروع ٿئي اندازن ٽي ارب سال ٿيا آهن ۽ ڌرتي کي سج کان جدا ٿئي اندازن پنج ارب سال ٿيا آهن. اسان جي شمسي نظام جي عمر جو ڪاٿو اندازن اٺ ارب سال لڳايو ويو آهي ۽ جيڪو سج جي موجوده رفتار سان روشني ڏيندي اڃا پيا گهٽ ۾ گهٽ پنج ارب سال هلي سگهندو. هن سڄي مانڊان کي وري زبردست ڌماڪي واري نظريي (Big Bang Theory) مطابق اندازن ويهه ارب سال ٿيا آهن. پر اهو ڌماڪي جو هڪ ڳوڙهي مادي جي خلائي گولي (Cosmic egg) مان ٿيو ۽ بس! پر ڪاسمڪ ايگ واري مادي وارو نظريو ڪنهن، ڪيئن، ڇو، ڪڏهن، ڪٿي ۽ ڇا لاءِ وارن سوالن جا جواب ڏيڻ کان اڃا قاصر آهي.

تخليق آهي راز جنهنجو ڪونه ٿيو آ ڪٿ،

انسان ڪٿي وڏي ڪوشش پر ڳڻيون سلجهيون ڪينڪي

انهيءَ سڄي بحث سائنسدانن کي ٻن حصن ۾ ورهائي ڇڏيو آهي، هڪڙا اهي جيڪي چون ٿا ته اهو مادو ازلي آهي ۽ ابدي رهندو. انهن کي ماده پرست يعني (Materialist) چيو ويو آهي انهيءَ گروهه جنهن اهو سمجهيو ته مادي کي ڪنهن طاقت ضرور وجود ڏنو هوندو ۽ هن سڄي ڪائنات جي جوڙجڪ به انهيءَ طاقت جو ڪرشمو آهي. انهيءَ گروهه جي سائنسدانن کي (Idealist) يعني "خيالي" ڪري چيو ويو يعني جن چيو ته مادي کان اڳ ۾ "سوچ" هئي. هاڻي جي اعتراض مادي جي لاءِ ڪيا ٿي ويا ته اهي ساڳيا اعتراض هن "سوچ" واري طاقت لاءِ به ٿي سگهن ٿا، تنهن ڪري هي مسئلو ته اچي

ساڳي جاء تي بيٺو ته " اندو اول آهي يا جوزو اول آهي " اها گجھارت سائنس اڃا نه ڀڳي آهي ۽ شايد نه ڀڳي سگهي . ڇاڪاڻ ته حياتي جو زمين تي پيدا ٿيڻ ته شايد سمجھ ۾ اچي وڃي . ڇاڪاڻ ته سائنس ۾ ٻيا به ڪيترائي اتفاق آهن جن جي ڪا توضيح اڃا تائين ممڪن نه ٿي سگهي آهي . مثلاً ڪيترائي اليڪٽران گردش ڪندي اوچتو ئي پنهنجو دائرو مٽائيندا آهن پر ڇو ۽ ڇا لاءِ جو ڪوبه سبب اڃا سوڌو ڪونه لڌو ويو آهي . بهرحال هن سڄي منظم ڪائنات کي صرف اتفاق ڄڻجي اها ڳالهه به ذرا سمجھ ۾ ڪانه ٿي اچي . ائنسٽائن واري نسبتي نظريي (Theory of relativity) به ڪائناتي رازن کي سمجھڻ ۾ پوري طرح سان ڪامياب نه ٿي سگهيو آهي جيتوڻيڪ هن نظريي مادي (Matter) ، شڪتي (Energy) ۽ وقت (Time) ۽ خلا (Space) لاءِ ڪجهه لاڳاپي وارا مساوات (Related equations) ڏنا آهن پر ڪائنات متعلق معلومات اڃا اڻپوري آهي . اهم مساوات جيڪا هن نظريي ڏني اها آهي .

$$E=MC^2$$

شڪتي: $E = \text{energy}$

مادو: $M = \text{Matter}$

روشن جي رفتار: $V = \text{velocity of light}$

هن مساوات ذريعي مادو طاقت ۾ ۽ طاقت مادي ۾ تبديل ٿي سگهي ٿي ايٽم بم ذرڻ جو هي ئي بنياد آهي .

آخر ۾ اسين اچي اتي پهتاسين ته هن ڪائنات ۽ زندگي لاءِ مختلف نظريا آهن جن ۾ مذهبي نظريا ۽ سائنسي نظريا في الوقت ۾ ٻنهي ۾ صحيح ۽ گهڻن سوالن جا جواب ڪونهن . پوين زمانن جي ماڻهن گهڻائي اهڙا منجهائيندڙ سوال اٿاريا جيئن ته ڇا خدا اهڙو وڏو پٿر ناهي سگهي ٿو جنهن کي پاڻ نه کڻي سگهي؟ ڇا خدا پاڻ جڪهڙو

پيو خدا ٺاهي سگهي ٿو؟ اهي اهڙا سوال آهن جيڪي ها يا نه جي
 جواب جي صورت ۾ منجهائيندڙ آهن پر اصل حقيقت اها آهي ته
 سائنس ۾ جڏهن ڪن نظرين کي مڃيو ويندو آهي ته پوءِ انهن جون
 ڪجهه بنيادي حقيقتون، مفروزي يا مڃيل حقيقتن يا صاف "ظاهر
 سچن" (Axioms) جي طور تي مڃيون پونديون آهن. اها ڳالهه سڀني
 نظرين سان لاڳو آهي يعني هر هڪ نظريي جون ڪجهه پيشگي
 حقيقتون ۽ شرط مڃڻا پوندا آهن. تنهن ڪري فلسفي جي بحثن ۾
 اهڙن سوالن جي گنجائش ئي نه هوندي آهي. اهي سوال صرف نظرين
 جي اصليت کي نه سمجهڻ جي صورت ۾ ڪيا ويندا آهن. بهرحال آخر
 ۾ اچي اهو چئي سگهجي ٿو ته هن وقت تائين ۽ اڳتي لاءِ به پڪي
 طرح سان چئي سگهجي ٿو ته سواءِ هڪ طاقت جي ٻيو ڪوبه نظريو
 سڀني سوالن جا جواب نه ڏئي سگهندو پر انهيءَ هڪ طاقت کي تمام
 گهڻيون غلط وصفون ڏئي اهڙي طرح سان پيش ڪيو ويو آهي جنهن
 اهو صرف وڏن ماڻهن جي بچاءَ جو ذريعو آهي ۽ هي سڄي ڪائنات
 جنهن ته مفاد پرستن، بدمعاشن ۽ ڏوهي انسانن جي ڪارڻ يا گهٽ ۾
 گهٽ هي ڌرتي ۽ زندگي انهن لاءِ پيدا ڪئي ويئي آهي. اهو ضروري
 آهي ته انهن نظرين کي عام انسانن جي پلي خاطر صاف ڪيو وڃي ۽
 هاڻي اهي پنهنجي اصلي صورت ۾ جنهن ۾ خدا سڀني انسانن جو
 هڪ جهڙو نظر اچي پيش ڪيو وڃي. سڀني مذهبن جنهن خدا لاءِ چيو
 اهو اهڙو ئي خدا ٿي سگهي ٿو جنهن تي سڀني انسانن جو هڪ جهڙو
 حق هجي ۽ پوءِ زندگي ۽ موت کي به انهيءَ نظريي سان ٻڌايو ۽
 سمجهايو ويندو. مذهب جي بانين کانپوءِ مذهب کي ڪيترن ئي
 سببن جي ڪري مفاد پرست ماڻهن پنهنجي پنهنجي مقصد لاءِ استعمال
 ڪيو ۽ جيڪو انسان ذات جي پلائيءَ وارو پروگرام هئو انهيءَ کي
 مفاد پرست انسانن هڪ ٻئي جي خلاف استعمال ڪري ڪيترائي

"کيس" ڪرايا ۽ انسانن کي پاڻ ۾ ويڙهائي ڇڏيو. تنهن ڪري انهن نظرين کي ان جي باني جي اصل شفاف ۽ صاف صورت ۾ مڃڻ ۽ سمجهڻ لاءِ جيتري به ڪوشش ڪجي ته اها گهٽ آهي. ان هڪ طاقت کي جنهن کي ڪنهن به مذهب ۽ ٻولي وارا ڪهڙو به نالو ڏئي سگهن ٿا صرف ان جو جوهر ۽ مفهوم هن ڪائنات جي جوڙجڪ ڪرڻ ۽ ان کي پنهنجي حڪمت سان ۽ قدرت سان قاعدن ۽ قانون مطابق هلائڻ واري هستي سمجهيو وڃي. ان جي سمجهڻ ۾ عام انسان کي ڪابه تڪليف يا مونجهارو ڪونه ٿيندو جيئن شاھ صاحب فرمايو آهي:

"جيڏانهن ڪريان نگاهه ، تيڏانهن سڄڻ سامهون".

مولانا رومي حضرت موسيٰ ۽ هڪ ماڻهوءَ وارو قصو سڻي نموني سان بيان ڪيو آهي ته هڪ ماڻهو ويچارو يا قرير يا قرير ڪري الله تعاليٰ کي پڪاري رهيو هو پر حضرت موسيٰ جهڻڪيس ته تون غلط ٿو چوين يا ڪريم چئو. هن ويچاري کي احساس ٿيو ته مان ڪا وڏي غلطي ڪئي آهي ۽ چپ رهيو. پر حضرت موسيٰ کي الله جل شانہ ۽ چيو ته "اي موسيٰ تون اسان جي بدن کي اسان کان جدا ڪرڻ لاءِ نه موڪليو ويو آهين. ڇاڪاڻ ته اهو شخص مونکي ياد ته ڪري پيو." بهرحال ان هستيءَ کي سڀني انسانن لاءِ سمجهيو وڃي. ان وٽ عزت جي لائق جيڪڏهن ڪو ٿي سگهي ٿو ته اهو جيڪو چڱا ڪم ڪري.

(ان اڪرمڪر عندالله اتفاقم)

الله تعاليٰ رب العالمين آهي سڀني انسانن ۽ جاندارن کي سنڀاليندڙ آهي تنهن ڪري انهيءَ کان اها توقع نٿي ڪري سگهجي ته ڪن کي گهٽ ٿو ڏئي ۽ ڪن کي وڌيڪ يا ڪن جو نصيب سٺو ٿو ڪري ۽ ڪن جو خراب يا ڪن جي قسمت سٺي ٿو ڪري ۽ ڪن جي خراب ٻي هن وسيلن ۽ ذريعا ڏئي ڇڏيا آهن ۽ هاڻي ماڻهن جي مرضي ۽ طريقي تي ڇڏيل آهي. ڪجهه حرفتي ماڻهن وسيلن ۽ ذريعن تي قبضا ڪيا ۽

انهن قبضن کي مستقل ڪرڻ لاءِ حرفتون ۽ مڪاريون ۽ مذهبن جون تشريحوون ڪري ماڻهن کي منجهائي غريب رهڻ تي صبر سيکاريو ويو آهي. هن ڳالهه کي ڪجهه ماڻهن چڱي طرح سان سمجهيو ۽ هڪ سئو لطيفو ٺاهين تي هڪ دفعي هڪ غريب ماڻهو جنهن جو نالو سجايو فقير هو پنهنجي تر جي امير ماڻهوءَ وٽ ويو ۽ عرض ڪيائين ته سائين آءُ تو وٽ ڪڏهن به ڪونه آيو آهيان پر اڄ هڪ سوال ڪندس پر مهرباني ڪري مڃجائين. امير ورندي ڏنس ته فقير تون تمام گهٽ سوال ڪندو آهين تنهن ڪري تنهنجو هن دفعي سوال مڃبو. فقير سوال ڪيس ته سائين اڄ ته الاهن تي سودا ڪيون يعني تون پنهنجو الله مون کي ڏي ۽ منهنجو الله تون وٽ ڇا ڪاڻ ته تنهنجي الله توکي سڀ ڪجهه ڏنو آهي ۽ منهنجي الله جو چاڙهو ڪونهي مون کي ڪجهه ڪونه ٿو ڏئي. امير ورندي ڏنس ته ڪفر ٿو بڪين الله تعاليٰ ته هڪ آهي سڀني کي اهو ئي رزق ٿو ڏئي. فقير چيس ته سائين پوءِ هي وچ ۾ بدمعاشي ڪنهن جي آهي جو سڀ ڪجهه توڏانهن هليو ٿو اچي ۽ مون وٽ رڳي سڄ آهي. سو وچ ۾ بدمعاشي ٻين جي آهي، غلط نظام جي آهي ۽ ان نظام کي هلائڻ وارن جي آهي جيڪڏهن نظام سٺو ٿئي جيئن گهڻن يورپ جي ملڪن جو آهي يا جپان، آمريڪا ۽ آسٽريليا جو آهي، يا جيئن چين نظام کي درست ڪري رهيو آهي، ته پوءِ سڀ ماڻهو خوشحال ٿيندا ۽ ڪنهن به انسان کي بنيادي حقن ۽ سهولتن کان محرومي ڪانه ٿيندي.

اسان جي ملڪ جي بالادست طبقي جن جي هٿ حڪومتون رهيون آهن جيڪو ميرن، پيرن، شاهن، مخدومن، وڏيرن، زميندارن، چوڌرين، ملڪن، سردارن ۽ خانن تي مشتمل آهي انهيءَ جي همدردي عوام سان ڪونه آهي بلڪه پنهنجي عيشن عياشين ۽ عيش پرستين سان آهي. پنهنجي ستن پيڙهين لاءِ ملڪيت جمع ڪرڻ سندن وڏو مقصد آهي تنهن ڪري هو هر قسم جا حربا ڪتب آڻين ٿا.

هنن جا وڏا حربا ڪوڙ، رشوت ۽ سفارش آهن ۽ سندن ڪجهه ڪڏا ڪرتوت زنا، نشي بازي، شڪار ۽ جوا آهي. هي پنهنجي عيش پرستين کي ڇڏڻ لاءِ تيار نه آهن تنهن ڪري عوام کي هر طرح سان جاهل ۽ بي اختيار ڪري پنهنجا مزا ماڻيندا رهن ٿا. انهن سببن جي ڪري نظام کي سڌارڻ نٿا چاهين نه ته جيڪڏهن هتان جي عوام کي سائنسي، فني، هنري ۽ اخلاقي تعليم ڏجي ها ته هي ملڪ به چيان وانگر ترقي ڪري ها. عوام کي جاهل صرف انهيءَ کي ڄاڻي بجهي رکيو اٿن ته جيڪڏهن عوام سجاڳ ۽ سڄاڻ ٿيندو ته سندن حرفتن، چالاڪين ۽ مڪارين کي سمجهي ويندو ۽ سندن عيش پرستين تي اگر ڪٽندو. هاڻي عوام کي ڪجهه ميڊيا سجاڳ ڪيو آهي باقي ڪم عوام دوستن ۽ عوام جي گهڻگهرن کي ڪرڻو آهي. اديب، دانشور، شاعر ۽ سڀني پڙهيل سجاڳ ماڻهن جو ڪم آهي ته پهراڙين ۽ شهرن ۾ بلڪه هر محلي وستي ۽ واهڻ ۾ وڃي عوام کي صحيح ڳالهيون سمجهائين ته توهان جي بدحالي جو ڪارڻ قسمت ۽ نصيب ڪونه آهن پر بالادست مفادپرست طبقي جون بدمعاشيون آهن جنهن جي ڪري هو نظام کي نه سڌارين ٿا ۽ نه وري سڌرڻ ڏين ٿا.

هاڻي سڄي دنيا جي سطح تي ۽ سڀني انسانن کي سامهون رکندي جيڪڏهن اهڙيون ڪوششون ڪيون وڃن ته جيڪي مونجهارا ۽ تفرقا مصنوعي طريقن سان وڌا ويا آهن اهي ختم ڪيا وڃن ۽ انسانن جي وچان جنگ، جدل ۽ جهيڙو فساد جيترو به ٿي سگهي گهٽايو وڃي، تعليم عام ڪئي وڃي ۽ فني، هنري، سائنسي، اخلاقي تعليم ته گهڻو توجهه ڏنو وڃي، اعليٰ تعليم جا موقعا سڀني اتساهه رکندڙن کي مهيا ڪري ڏنا وڃن ته جيئن ملڪ جلد ترقي ڪري سگهي.

انفرادي، قومي ۽ بين الاقوامي جهڳڙن کي صرف ۽ صرف
 ڳالهين جي بنياد تي حل ڪرڻ لاءِ نوس لائحہ عمل تيار ڪيو وڃي،
 ڪٿي ۽ ڪنهن به بهاني انسان جو رت وهائڻ نهايت غلط سمجهيو
 وڃي، شخصي احترام ۽ سماجي انصاف سڀني جو حق سمجهيو
 وڃي، ڪنهن به طرح سان ڪنهن به انسان تي ڪنهن به قسم جي تشدد
 کي ناجائز سمجهيو وڃي، سڀني انسانن کي تعليم ۽ ترقي جا هڪ
 جهڙا موقعا فراهم ڪري ڏنا وڃن ۽ انهن سڀني ۽ ٻين بنيادي انساني
 حقن تي ڌاڙن هڻڻ لاءِ ان هڪ طاقت يا هستيءَ کي استعمال نه ڪيو
 وڃي، سڄي دنيا جا دانشور ۽ ڏاها جيڪڏهن سوچ ويچار ڪري
 اهڙي قسم جون ڪوششون ڪندا ته شايد پوءِ ئي انسان هن ڌرتي تي
 سک جو ساهه کڻي سگهندو. آخر ۾ هي شعر سوچڻ لاءِ:-

هت هزارين حاڏقن دعويٰ ڪئي ڪيڏي اچي،

پوءِ به ڏس انسان ويچارو برباد ويران آ اڃا.

— ابن حيات پنهور

ڪائنات ۽ زندگي جي اصليت ۽ ماهيت متعلق مختلف مذهبن جا رايا ۽ تجزيه

ڪائنات ۽ زندگي بابت سائنسي پس منظر ۽ انهيءَ ئي موضوع تي مختلف مذهبن جا رايا ۽ عوام جي معلومات جي لاءِ پيش ڪيا وڃن. انهن رايين مان هڪ ته هر هڪ مذهب جي راءِ سامهون ايندي ۽ ٻيو ته اهو به ڏسي سگهيو ته مختلف رايين ۾ فرق ڪهڙو آهي ۽ اهڙي طرح سان صحيح ۽ غلط جو اندازو به ڪري سگهيو. وري انهن سڀني رايين جي ڀيٽ سائنسي نظرين سان به ڪري ڏسي ته اهي سائنسي حقيقتن کان ڪيترو پري ۽ ويجهو آهن. جڏهن سائنس ۽ مذهب جا رايا آمنون سامهون ايندا ته پوءِ ئي چئي سگهيو ته مذهب ۽ سائنس ۾ ڪيتري مطابقت آهي يا مذهب وارن رڳو ڌڪا هڻي هن وقت تائين عوام جي تمام وڏي حصي کي گمراهه ڪري رکيو آهي. عوام کي گمراهه ڪري رکڻ مان هڪ وڏو فائدو جيڪو سڀني مذهبن جي ”چڱن مڙسن“ يعني پادريين، پوپن، پوپن، ٻاون، ساڌن، سندن، ملن، مولوين، مخدومن، شاهن ۽ پيرن ورتو آهي، عوام جو معاشي، سماجي، سياسي ۽ اخلاقي استحصال ڪيو، ڇاڪاڻ ته ڪائنات ۽ زندگي عوام کي چڱي طرح سمجهه ۾ نه ٿي آئي تنهن ڪري انهيءَ جي ذريعي عوام جو گهڻو استحصال ڪيو ويو، انهن کي چيو ويو ته هي تمام گجها ۽ مخفي راز آهن جيڪي صرف سندن طبقو ڄاڻي ٿو تنهن ڪري گهڻن معاملن ۾ انهيءَ طبقي ڏانهن رجوع ڪيو وڃي، اهڙي طرح سان عام انسانن کي پاڻ ڏانهن راغب ڪري پوءِ ويچارن جو صدين بلڪ هزارها سالن کان استحصال ڪندا پيا اچن ۽ گهڻن معاشرن ۾ اهو استحصال اڃا به جاري آهي. انهيءَ ڪري

راقم پهريان ئي ڪائنات ۽ زندگي جي حقيقت متعلق هن وقت تائين
 ٿيل سائنسي کوجنائن جي مطابق روشني وجهندو ۽ مختصر پس منظر
 ڦارئين جي سامهون پيش ڪيو ويندو. ان سان گڏ ڪائنات ۽ زندگي
 متعلق سڀني مذهبن جا رايا پيش ڪيا فيصلو ڪرڻ ڦارئين جو پنهنجو
 حق هوندو. ٽارئين جي سهولت خاطر ڪائنات ۽ زندگي متعلق
 سائنسي نظرين جو تمام مختصر خاڪو هيٺ پيش ڪيو ٿو وڃي.
 هن ڌرتي تي رهندي انسان کي لکين سال ۽ زندگيءَ کي اربين
 سال گذري چڪا آهن. اهو سڄو عرصو انسان جي هن موجوده صورت
 ۽ شڪل جي تاريخ به چئي سگهجي ٿو. هن شڪل ۽ صورت ۾ انسان
 ڪيئن پهتو انهيءَ تي علم حياتيات ۾ ڪافي تحقيق ٿي چڪي آهي
 ۽ علمي ۽ سائنسي راءِ اها آهي ته انسان هن موجوده شڪل ۾ پهچڻ
 کان اڳ ۾ گهڻيون ئي ارتقائي منزلون طئي ڪيون آهن. زندگي جي
 ڪارگذاري هن زمين تي هڪ جيوٽري (Cell) جي شڪل ۾ 310
 ڪروڙ سال کن اڳ ۾ ظاهر ٿي. هي جيوٽرو باريڪ ذرو آهي جنهن ۾
 جان (Cosciosness) آهي. هن ذري ۾ جان ڪيئن ۽ ڪٿان آئي انهيءَ لاءِ
 سائنسدان يقيني طرح سان ڪجهه به چئي نه سگهيا آهن. هي جان يا
 ساهه ئي آهي جنهن کي روح يا اسپرٽ (Spirit) يا ضروري طاقت (Elan
 vital) يا (Life force) حياتياتي طاقت جي مختلف نالن ذريعي سمجهڻ
 جي ڪوشش ڪئي ويئي آهي. ڪن سائنسدانن جو چوڻ آهي ته هن
 ڌرتي تي سندس سڄ کان جدا ٿيڻ بعد ٿڌي ٿيڻ دوران ڪجهه
 ڪيميائي عملن ۽ ردعملن جي ڪري اوچتو مادي جي هڪ ذري ۾
 چرپر پيدا ٿي. هن ڌرتي جي وجود ۾ اچڻ کي تقريبن 450 ڪروڙ
 سال ٿيا آهن ۽ هن جي مٿان حياتي جي پڌرائي کي اندازن 310 ڪروڙ
 سال گذري چڪا آهن. هاڻي اهو معلوم ڪرڻ ته ايترو عرصو اڳ
 حياتي ڪيئن پڌرائي ۾ آئي تمام مشڪل مسئلو آهي. پر بهرحال راز

کي سمجھڻ کانسواءِ اسان جي ٻين ڪيترن مسئلن جو حل ڪرڻ
 تمام مشڪل آهي تنهن ڪري سائنسدان انهيءَ تحقيق لاءِ تمام گهڻا
 تجربا ڪيا آهن. انهن تجربن جي بنياد تي صرف ايترو ئي چئي
 سگهيا آهن ته ڪجهه ڪيميائي مادن جن ۾ امينو تيزاب (Amino Acid)
 يا ڪجهه ٻيا پيچيده ڪيميائي مادا جيئن (Neucleic Acid) نيو
 ڪلڪ ائسڊ ۽ رائبونيڪلڪ ائسڊ (Riboneucleic Acid) ۽ ڪجهه
 نيوڪليئيائيڊس (Neucleotides) ۽ ٻولي نيوڪليئيائيڊس (Polynucleotides) -
 (Neucleotides) جي عملن ۽ ردعملن جي ڪري جيڪي هڪ خاص
 عرصي دوران ممڪن هئا ٿي سگهي ٿو ته حياتي وجود ۾ آئي هجي،
 پر پڪ سان چئي نٿا سگهن ڇاڪاڻ ته اهڙن ڪيميائي عملن جو
 امڪان تمام گهٽ هوندو آهي. ٽيهه لک واقعن مان ڪنهن به هڪ
 ذريعي اهو امڪان ٿي سگهي ٿو. هن وقت تائين حياتي جا هتي هن
 زمين تي موجود آهي سا ٻئي ڪنهن به هنڌ ثبوت سان ڪانه ملي
 سگهي آهي تنهن ڪري اهو چئي نٿو سگهجي ته ٻئي ڪنهن هنڌ
 حياتي آهي يا نه ۽ جيڪڏهن آهي ته ڪهڙين خاصيتن ۽ خصوصيتن
 سان موجود آهي. في الوقت جيڪو مطالعو ڪري سگهجي ٿو سو
 صرف حياتي جو هن زمين تي پڌرائي ۽ ارتقا جي نسبت سان ڪري
 سگهجي ٿو. اهو اڳ ۾ ذڪر ڪري آيا آهيون ته حياتي ڪجهه
 ڪيميائي عملن ۽ ردعملن جي ڪري شايد اوچتو وجود ۾ آئي هجي.
 سائنسدان صرف اها ئي هڪ امڪاني صورت مڃي آهي. انهيءَ
 کانسواءِ ٻيو ڪوبه اهڃاڻ زندگي جي ظاهر ٿيڻ بابت سائنسدانن کي نه
 ملي سگهيو آهي. حياتيءَ جي پڌرائي هن زمين تي هڪ جيو گهرڙو
 سان شروع ٿي پوءِ مختلف ارتقائي منزلن مان ڪيتريون جوڙ جڪن
 جي ڊهن ڊهن ۽ خصوصيتن جي بدلجڻ ۽ تبديلين جي ڪري ترقي
 ڪندي ڪندي اچي موجوده انساني صورت کي پهتي. حياتي جي

سڄي جاکوڙ مان ظاهر آهي ته اها زندهه رهڻ چاهي ٿي ۽ هن زمين تي
 ڪيترين ئي ڏکين حالتن، مصيبتن، ڏاکڙن، ڏولائين، زلزلن،
 بارش، طوفانن، ڏڪارن، جهيڙن ۽ جنگين جي مرحلن مان گذرندي
 به ترقي ڪندي ڪندي هن انسان جي صورت ۾ پھتي آهي.

بهر حال اهو صاف ظاهر ٿئي ٿو ته حياتي (Life) يا حياتياتي
 طاقت (Life force) ايلان وائيل يا روح (Spirit) جو اهو اصول سندس
 زندهه رهڻ يعني (Survival) آهي. حياتي زندهه رهڻ چاهي ٿي ۽ اها ئي
 سندس نشاني آهي. حياتي جي سڄي جاکوڙ، جدوجهد يا ڪشمڪش
 زندهه رهڻ لاءِ هئي ۽ آهي. انهيءَ سڄي تجربي مان حياتي چڱي طرح
 سان زندهه رهڻ جا اصول واضح ڪيا آهن ۽ انهن ئي اصولن جي بنياد
 تي مادي کي ترقي وٺرائيندي هن انسان واري تمام پيچيده آٽوميٽڪ
 مشين (Complex Automatic Machine) جي شڪل کي پھتي آهي.

هن مشين جي ذريعي هاڻي وري زندگي وڌيڪ تجربا ڪري مادي
 کي پنهنجي گرفت ۾ آڻي نيون ڪاميابيون حاصل ڪندي رهي ٿي ۽
 ڪندي رهندي. سائنسدانن جي تحقيق ۽ کوجنا جاري آهي اڳتي هلي
 ٿي سگهي ٿو ته انهيءَ مسئلي تي وڌيڪ روشني وجهي سگهن.

هي مٿي ته صرف هن ڌرتي تي حياتي جي ظاهر ٿيڻ جو ذڪر
 ڪيو ويو آهي پر هي اسان جي ڌرتي اسان جي نظام شمسي جو هڪ
 ننڍڙو ستارو آهي. هن نظام شمسي ۾ ٻيا به ستارا موجود آهن. هي
 نظام شمسي وري هڪ ڪهڪشان جو تمام ننڍو حصو آهي. هڪ
 ڪهڪشان ۾ ڪروڙين شمسي نظام موجود آهن. اسان جو سج جنهن
 جو قطر اٽڪل اٺ لک چوهٺ هزار ميل آهي سو به ستارن ۾ هڪ
 ننڍو ۽ عام رواجي ستارو آهي. اهڙيون ڪروڙين ڪهڪشائون آهن جن
 ۾ اربين ستارا آهن. هي ستارا ڏسڻ ۾ ننڍا ٿا اچن پر تمام وڏا
 مادي جا گولا آهن. انهن مان ڪجهه گرھ (Planets) ۽ ڪجهه سج وانگر

پرندڙ گئس جا گولا آهن. سجن جي گرميءَ جو درجو هزارها ڊگريون سينٽيگريڊ آهي. ستارا ايترو ته پري آهن جو انهن جو فاصلو نوري سالن ۾ ماپيو ويندو آهي. هڪ نوري سال جو فاصلو به تمام وڏو فاصلو آهي. روشني يا نور (Light) هڪ سيڪنڊ ۾ 186300 ميل فاصلو طئي ڪري ٿي ته هڪ سال ۾ تقريبن سٺ ڪرب ميل فاصلو طئي ڪندي جنهن فاصلي کي هڪ نوري سال جو فاصلو چيو ويو آهي. گهڻا پري وارا ستارا ايترو ته پري آهن جو انهن مان ڪن جو فاصلو ته لکين نه بلڪي ڪروڙين نوري سال آهي. سائنسدانن مطابق هن ڪائنات جي وسعت جو اڃا سوڌو ڪوبه تعين نه ٿي سگهيو آهي ۽ نه وري هن بيڪران ڪائنات جو ڪو اندازو ڪري سگهجي ٿو. اهڙي طرح اهو به چوڻ مشڪل آهي ته انهيءَ سڄي ڪائنات جي ڪروڙين ڪهڪشائن ۾ ٻئي ڪنهن هنڌ حياتي آهي يا نه آهي. انساني ذريعا ۽ وسائل بلڪل محدود آهن ۽ اهي سڄي ڪائنات ۾ حياتي جي متعلق هن وقت ڪوبه اندازو ڪونه ٿا ڏئي سگهن ۽ شايد اڃا گهڻي وقت تائين اهي "راز" ائين ئي "راز" رهجي وڃن.

هاڻي هن ڪائنات ۽ حياتي متعلق مختلف مذهبن جا "رايا" پيش ڪيا ويندا ڇاڪاڻ ته سائنسي رايين کان علاوه جيڪڏهن ڪي وزن دار رايا ٿي سگهن ٿا ته اهي آهن مذهبي رايا جيڪي مختلف مذهبن يا سندن بانين ۽ پوئلڳن پيش ڪيا آهن.

سائنسي نظرين جي برعڪس حياتي ۽ ڪائنات جون جيڪي تشريحون مذهب ڏنيون آهن انهن کي به ويچارڻ ۽ سمجهڻ ضروري آهي ته جيئن قارئین کي صحيح ڳالهائون سمجهڻ ۾ سولائي ٿي سگهي. مذهب جي بانين ته انسان ذات جي پلائي ٿي چاهي پر وقت گذرڻ کانپوءِ هر مذهب کي عام ماڻهن جي استحصال لاءِ مفادپرستن استعمال ڪيو ۽ اهڙي طرح سان اهو استحصال دنيا جي مختلف

ملڪن ۾ اڃا تائين به ٿي رهيو آهي. سڄي دنيا جي انسانن مان جنگ ۽ جهيڙي کي ڪڍڻ لاءِ اهو ضروري آهي ته هر طرح جي مفادپرستن کي وائڻو ڪيو وڃي چاهي اهي مذهبي رنگ ۾ انسانن کي پاڻ ۾ ويڙهائين ٿا يا پنهنجن معاشي ۽ اقتصادي مفادن جي ڪري انسان ذات کي جنگين جي باهه ۾ جهونڪين ٿا. بهرحال جهيڙن، جهيڙن ۽ جنگين جو بنياد وجهندڙ ۽ ان جي لاءِ اندران اندران سازشن جي ذريعي ڪم ڪندڙ هڪ انسان دشمن مفادپرست ٽولو آهي جيستائين اهو ٽولو وائڻو نه ٿيندو ته دنيا مان ڏچا به ختم ڪونه ٿيندا. سڄي دنيا ۾ قحط الرجال آهي. چڱي ڪم کي سوچڻ سمجهڻ انسانن جي پلائيءَ لاءِ ڪم ڪرڻ وارا ماڻهو ٿورا آهن. جيڪڏهن چڱيون ڳالهيون چوڻ وارا سڄي دنيا ۾ نه وڌندا ته پوءِ انسانيت اندر اهي جهيڙا ۽ فساد جاري رهندا. تنهن ڪري هر هڪ ساڃهه ۽ سوچ واري ڏاهي ماڻهوءَ جو ڪم آهي ته چڱين ڳالهين کي رائج ڪرڻ لاءِ ٻين سڀني چڱا ڪم ڪرڻ وارن سان سهڪار ڪري ته هي ڪم آسان ٿي پوندو.

هاڻي مختلف مذهبن جا رايا هيٺ پيش ڪجن ٿا.

1- يهوديت 2- عيسائيت:

يهودي مذهب حضرت موسيٰ جي تعليمات تي ۽ عيسائيت حضرت عيسيٰ جي تعليمات تي ٻڌل آهي.

هنن ٻنهي مذهبن مطابق هن سڄي ڪائنات يعني زمين، سج، چنڊ ۽ ستارا هڪ الله پيدا ڪيا آهن. پهريان زمين ۽ آسمان جوڙيائين ۽ پوءِ روشني، پاڻي، سج، چنڊ ۽ ستارا پيدا ڪيائين. انهيءَ کانپوءِ نباتات ۽ حيوانات ۽ آخر ۾ انسان، انهيءَ سڄي ڪم پوري ڪرڻ ۾ کيس ڇهه ڏينهن لڳا.

هڪ مٽيءَ جو بوتلو ٺاهي انهيءَ ۾ الله تعاليٰ روح ڦوڪيو ته هڪ انسان يعني آدم پيدا ٿي پيو ۽ انهيءَ مان سندس لاءِ هڪ زال پيدا ڪيائين ۽ پوءِ گهڻا مرد ۽ عورتون پيدا ڪيائين هنن مذهبن ۾ هيڏي وڏي ڪائنات جو تصور به ڪونه هئو ستارن کي ننڍو ڏسي آسمانن جا ڏيڻا چيو ويو ۽ انهيءَ جي به وڌيڪ ڄاڻ ڪانه هيس. ڪيترو وقت ته ڌرتي ڪائنات جو مرڪز آهي يا سج مرڪز آهي جي موضوع تي جهڳٽا فساد رهيا. ڪن چيو ته ڌرتي پليٽ وانگر آهي ۽ ويڇاري گڙيلو جڏهن چيو ته ڌرتي گول آهي ته سزا پرڳيائين ۽ تڪليفون سنائين. انهن سڀني ڳالهين مان ظاهر آهي ته هنن مذهبن کي ڪائنات متعلق صحيح ڄاڻ ڪانه هئي ۽ نه وري حياتيءَ لاءِ به ڪو صحيح نظريو ڏئي سگهيا.

3- اسلام:

انهن ٻن وڏن نظرين کانپوءِ ٽيون وڏو مذهب اسلام آهي جنهن به چيو ته ڪائنات جو خلقيندڙ هڪ الله آهي پر آسمان ۽ زمين جا چوڏهن طبعا چيا ويا ۽ جيڪي ڪجهه ڳالهه ڪئي وئي سا گهڻو ڪري هن ڌرتي، سج، چنڊ ۽ ستارن جي ڪئي ويئي. ڪائنات جي وسعت متعلق به اڻپوري معلومات ڏنل آهي جنهن منجهان ڪوبه ڪڙيل ڪونه ٿو نڪري، پر ڪجهه صحيح حقيقتن جا اشارا ملن ٿا. حياتيءَ جي پيدائش به لڳ ڀڳ يهوديت ۽ عيسائيت واري آهي پر ڪجهه تشريحون وڌيڪ آهن جيڪي سائنسي نظرين سان ٺهڪي اچن ٿيون پر انهن جي تشريح ڪرڻ ۾ تمام گهڻا اختلاف آهن جنهن ڪري ڪابه هڪ صحيح راءِ قائم ٿي نه سگهي آهي. جيڪڏهن تفصيل سان سوال ڪيا ويندا ته هن مذهب وارن وٽ به گهڻين ڳالهين جو ڪو مناسب جواب ڪونهي. هي مذهب به حياتي ۽ ڪائنات جي حقيقت، خلقت ۽ عمليت کي ڪنهن به طرح جي عملي انداز سان بيان نه ڪري سگهيا

آهن ۽ نه وري علمي انداز سان ٻين کي قائل ڪرڻ جي ڪا گنجائش اٿن. گهڻين ڳالهين کي ڳجهه، راز يا عقيدا چئي عام ماڻهن کي منجهايو ٿو وڃي. تنهن ڪري اڄ ڪلهه جي سائنسي ذهنن کي قائل ڪرڻ هنن ٽنهي مذهبن وارن لاءِ مشڪل ٿي پيو آهي. هي ٽئي مذهب آخرت بهشت، دوزخ ۽ جزا سزا جا قائل آهن.

4- ٻڌ ڌرم: مٿين ٽن مذهبن کانپوءِ چوٿون وڏو مذهب ٻڌ ڌرم آهي هن مذهب جو باني گوتم ٻڌ اٽڪل 560 سال قبل مسيح پيدا ٿيو. هي هڪ راجا سڌوڌانا جو فرزند هو. جڏهن سندس عمر اٽڪل 29 سال هئي ته پنهنجي بادشاهي ۽ گهر ٻار ڇڏي حق ۽ سچ جي ڳولا ۾ نڪتو. اٽڪل ڇهن سالن جي جانفشاني واري سير سفر ۽ ڪشالن کان ڪاٺ کانپوءِ واپس اچي اها پرچار ڪرڻ شروع ڪيائين ته هن حق ۽ سچ ڳولهي لڌو آهي. اهڙي طرح سان 80 سالن جي عمر تائين پنهنجن متن جي پرچار ڪندو رهيو. پنهنجي مٿي جو بنياد چار حقيقتون ٻڌايائين.

1- ڏک جي موجودگي 2- انهيءَ ڏک جو سبب جنهن کي هن خواهش يا هوس سڏيو 3- هن ڏک کي ختم ڪري سگهجي ٿو 4- انهيءَ ڏک کي ختم ڪرڻ جو طريقو به آهي.

هي طريقو جنهن ذريعي ڏک کي ختم ڪري سگهجي ٿو سو وري اٺن نڪتن تي مبني آهي. اهي نڪتا هي آهن.

- 1- صحيح خيال 2- صحيح فيصلو 3- صحيح گفتگو 4- صحيح اخلاق
- 5- صحيح رهائش ۽ کاڌ خوراڪ 6- صحيح ڪوشش 7- صحيح سوچ
- 8- صحيح غور. هنن اٺن اصولن تي عمل ڪرڻ سان انسان کي

چوٽڪارو (Nirvana) ملندو.

ڪن روايتن ۾ آهي ته هنن اٺن اصولن تي عمل ڪرڻ سان پهرين مرحلي ۾ حق ۽ سچ کي سمجهڻ لاءِ خوب استدلال ڪندو ٻئي مرحلي

۾ استدلال ذريعي چڱي طرح سان سمجهڻ کانپوءِ اطمینان ۾ ايندو
ٽئين مرحلي ۾ سک ۽ آرام محسوس ڪندو ۽ چوٿين مرحلي ۾
مڪمل ڏاهپ ۽ چوٽڪارو يعني نروانہ اچي ويندس.

گوتم ٻڌ خدا ۽ آخرت يا ٻين مابعد الطبيعات تي بحث ڪرڻ
ضروري نہ ڄاتو تنهن ڪري هن مذهب ۾ انهن ڳالهين تي گهڻو بحث
ڪونہ ڪيو آهي. هي ڇاڪاڻ تہ هندو ڌرم واري سماج ۾ آيو ۽ انهن
وٽ پرچار ڪيائين تنهن ڪري ڪجهہ انهن جون ڳالهيون پاڻ بہ
مڃيائين، جيئن روح جو ٻي جوڻ ۾ وري اچڻ، باقي ڪائنات جي
تخليق يا ڪنهن مافوق لفطرت هستيءَ متعلق بلڪل خاموش آهي.
ڪجهہ روايتون ڌرتي متعلق اچن ٿيون تہ پاڻي ۽ هوا تي بيٺل آهي، پر
گهڻي تفصيلي معلومات ڪانہ ڏنل آهي.

5- هندومت:

پنجون وڏو مذهب هندومت آهي، هي مذهب هڪ وڏي خدا يعني
"برهما" سان گڏ گهڻن ننڍن خدائن جو قائل پڻ آهي. ڪائنات جو خالق
برهما کي ٿا مڃين ۽ هن کانپوءِ ٻيا بہ ٿي خدا آهن جن کي بہ مڃين ٿا
اهي آهن:

1- شيوا 2- وشنو 3- شڪتي. ڪي هندو وري هنن ٽن منجهان ئي
ڪنهن نہ ڪنهن هڪ کي وڏو تصور ڪري مڃيندا آهن. هنن وڏن خدائن
کان علاوه جدا جدا موقعن ۽ وقتن جي حساب سان ڪجهہ ٻين ننڍن
خدائن کي بہ مڃيندا آهن جن مان ڪجهہ هي آهن.

1- لڪشمي 2- گهڻشامر 3- سڪندا ۽ ڪريٽا 4- سروس وٽي 5- هنومان
6- مناسا 7- سيتالا 8- ڪرشنا 9- اندرا 10- آگيني 11- راما.

هندستان جي جدا جدا علائقن ۾ انهن منجهان ڪنهن نہ ڪنهن
خدا جي پوڄا پاٽ ڪئي وڃي ٿي. منو شاستر موجب سماج ۾ چئن
ذاتين يعني گروهن جو رواج وڌن.

1- برهمڻ 2- ڪٽري 3- وٽس 4- شودر.

هن ڪائنات جي خلقت به هن مذهب ۾ عجيب طريقي سان ٻڌائي ويئي آهي. هي ڪائنات برهما هڪ "ڪليا" لاءِ پيدا ڪئي. هڪ "ڪليا" برهما جو هڪ ڏينهن آهي جيڪو اندازن 432 ڪروڙ سالن جي برابر آهي. هڪ ڪليا جي پوري ٿيڻ کانپوءِ هي ڪائنات ختم ٿيندي ۽ برهما سمهي پوندو. اهو عرصو به هڪ ڪليا جي برابر آهي ۽ ڪائنات وڌيڪ ڀر ڀر ٿي ويندي. وري جڏهن برهما جاڳندو ته ٻيو ڪليا شروع ٿيندو ۽ اهڙي طرح سان اهو سلسلو هلندو رهندو. هندو ڌرم جا مذهبي ڪتاب هي آهن:

1- ويد 2- اپنشد 3- پڳوت گيتا 4- مهاڀارت 5- رامائن.

پوڄا ڪرڻ، قرباني ڪرڻ به هندو ڌرم جو مقصد آهي ته جيئن ڄمڻ ۽ مرن جي دور کان نجات حاصل ڪجي. هنن وٽ ٻئي جنم جو عقيدو آهي ۽ روح ڪنهن ٻي مخلوق جي شڪل ۾ وڃي سگهي ٿو جنهن کي جوڻ يا سمسارا ٿا چون ۽ ناپسنديده آهي تنهن ڪري پوڄا پاڻ ۽ قرباني جي ذريعي انهيءَ مان جند ڇڏائڻ ٿا چاهين ۽ انهيءَ آزادي کي "ڪرما" ٿا چون.

هن مذهب ۾ به ڪائنات ۽ حياتي جي خلقت متعلق ڪا صحيح ڄاڻ ڪانه ڏني ويئي آهي نه وري ڪائنات جي وسعت متعلق ۽ سج، چنڊ، تارن ۽ ڪهڪشائن لاءِ ڪجهه چيو اٿس. تنهن ڪري ڪائنات ۽ حياتي لاءِ هي مذهب به اڄ ڪلهه جي سائنسي ذهن کي مطمئن ڪونه ٿو ڪري سگهي ڇاڪاڻ ته سندن معلومات به اڻپوري آهي.

6- جين مت (Jainism)

جين مت به هندستان جو مذهب آهي ۽ هندو سماج ۾ آيو. هن مذهب ۾ به خدا جو ڪو تصور ڪونهي ۽ صحيح انسان کي ئي سڀ

ڪجهه سمجهڻ ٿا. هي به پراڻو مذهب آهي ۽ پڪي طرح سان چئي نٿو سگهجي ته ڪڏهن شروع ٿيو. هن مذهب جي پرچارڪن کي "تيرٿنڪارا" چوندا آهن. پهرئين تيرٿنڪارا جو نالو رسابها هو. اهڙا ڪل 24 تيرٿنڪارا آيا آهن. آخري تيرٿنڪارا جو نالو "مهاوير" هو جيڪو ڪجهه وقت لاءِ گوتم ٻڌ جو همعصر پڻ رهيو ۽ 527 قبل مسيح ۾ وفات ڪيائين. هن جيئن مت جي ٽيهه سال پرچار ڪئي هئي جو مکيه اصول نه ڏکوئڻ (Non hurting) يعني اهنسا آهي. هنن جا ٽي مکيه اصول آهن جن کي هي ٽي هيرا چوندا آهن. 1- صحيح متو 2- صحيح ڄاڻ 3- صحيح چال چلت. هنن وٽ ڪائنات ٻن حصن ۾ ورهايل آهي هڪ زندهه (Jivas) ۽ ٻي بي جان (Ajivas) ڪرما هڪ خاص قسم جو لطيف مادو آهي جيڪو جيوڙ ۾ اٽڪي پيو آهي ۽ گهڻي محنت کانپوءِ "مڪشا" يعني آزادي حاصل ڪري سگهندو.

هن مذهب ۾ به خدا يا ڪائنات تي ڪو بحث ٿيل ڪونه آهي. ڪائنات ۽ حياتي جي خلقت تي ڪا به راءِ زني ٿيل ڪانهي.

7- ڪنفيوشنزم (Confucianism)

هن مذهب جو باني ڪنفيوشن 551 قبل مسيح چين ۾ پيدا ٿيو. هن پرچار ذريعي پنهنجو مذهب پکيڙيو پنهنجن شاگردن کي شاعري، تاريخ ساز، سنگيت ۽ انساني لاڳاپن کي سمجهڻ جي تعليم ڏني. هن تاڪيد ڪيو ته سڀني شعبن کان وڌيڪ اهميت حڪومت جي ڪم ڪار ۽ انتظام هلائڻ کي ڏني وڃي.

هن مذهب ۾ به خدا يا ڪائنات ۽ حياتي جي خلقت تي ڪوبه بحث ٿيل ڪونه آهي. انسان ذات سان محبت هن مذهب جو اهم اصول آهي. هن اخلاقيات تي وڌيڪ زور ڏنو ۽ سٺي اخلاق جي سڃاڻپ جون ٽي خاصيتون بيان ڪيون.

1- سٺي اخلاق جو مظاهرو 2- انسان سان محبت 3- سٺي ۽ صاف نموني سان رهڻ.

هنن خصوصيت کي حاصل ڪرڻ لاءِ ست رهنما اصول آهن.

1- شين جي تحقيق 2- ڄاڻ يا علم وڌائڻ 3- پرخلوص ٿيڻ 4- ذهن کي ٺيڪ رکڻ 5- شخصي زندگي صحيح ڪرڻ 6- ڪنبي يا آڪهه کي صحيح هلائڻ 7- سڄي دنيا ۾ امن آڻڻ لاءِ ڪوششون ڪرڻ.

ڪنفيوشزم جي چڪتاڻ ٻڌ ڌرم وارن سان ۽ تائوئزم وارن سان هلي ٻنهي کان ڪجهه متاثر به ٿي پر انهن جي ٻي جوڻ واري فلسفي کي بيوقوفي سمجهيو ويو. دوزخ ۽ بهشت وارن نظرين کي به اجايو سمجهيو ويو.

هن پنجن نچ ۽ پڪين سنئين وارا اصول ڏنا.

1- انسانيت 2- سچائي 3- شائستگي 4- سياڻپ 5- وفاداري.

هن جي مٿي مطابق ڪنبي ۽ خاندان لاءِ ڏاڍي عزت ۽ ماءُ پيءُ لاءِ تمام وڏو ادب ۽ احترام آهي. هن فلسفي مطابق انسان سان محبت ۽ سٺي اخلاقي طرح سان هلڻ ۽ سٺو هئڻ نه صرف ضروري آهي پر اها ئي پلائي ۽ چڱائي آهي. انسان کي سمجهڻ سياڻپ ۽ ڏاهپ آهي. ڪنفيوشن سڀني انسانن کي هڪ وڏو ڪٽنب سمجهندو هو ۽ سڀني انسانن کي پاءُ چيائين. هن جو تعليم تي تمام گهڻو زور آهي ڇاڪاڻ ته ان ذريعي ئي انسان کي سڌاري سگهجي ٿو ۽ سندس اهليت وڌائي سگهجي ٿي.

هن جي مٿي جي هڪ تشريح سندس پڙپوڻي زوشو (Tzu- suo) ڪئي ۽ ان تشريح کانپوءِ ان مٿي جو نالو ”وچثرومتو“ (Doctrine of mean) رکيائين هن مٿي مطابق مڪيه هم آهنگي (Central harmony) جذبات کي ٺيڪ رکڻ سان ايندي ۽ بنيادي اصول وري اخلاص (Sincerity) کي چيائين جيڪا حقيقت آهي ۽ قائم ۽ دائم آهي.

انساني فطرت کي اهي ئي ماڻهو ترقي ڏئي سگهندا جيڪي پرخلوص آهن ۽ اهي ئي ماڻهو فنون لطيفه، آسماني ۽ زميني طاقتن کي ترقي ڏئي ڪم آڻي سگهندا. ڪجهه وقت کانپوءِ اٽڪل يارهين صدي عيسوي ۾ ڪنفيوشنزم جي تجديد ڪري ٻڌ ڌرم واري خلا کي ڀريو ويو. هن تجديد مطابق (Li) "لي" يعني اصول (Principle) کي ڪائنات جو اصول يا روح چيو ويو. هي اصول "لي" وري مادي طاقت "چي" (Chi) جي ذريعي هر شيءِ کي جوڙجڪ ڏئي ٿو. انسان هن جو وڏي ۾ وڏو مجسمو آهي. انسان جي سڻي ۾ سڻي فطرت "لي" جي برابر ٿيندي.

هن مذهب جي ٻئي هڪ فلسفي (Chu-Hsi) چيوسي وري ذهن (Mind) لاءِ چيو ته اهو "لي" جو عمل آهي پر وري ٻئي فلسفي ليو چائويان چيو ته نه "ذهن" "لي" آهي. بهرحال هن تشريح ۾ هن طاقت يا هستيءَ ڏانهن اشارو آهي پر ان جي وڌيڪ تشريح ڪانهي. ڪائنات ۽ حياتيءَ جي خلقت متعلق هن مذهب ۾ به ڪو بحث ٿيل نه آهي. خدا جي هستيءَ جي باري ۾ ڪو خاص ذڪر ڪونه آهي ۽ نه وري موت کانپوءِ ڪنهن حياتيءَ جو تذڪرو ٿيل آهي.

8- تائوازم (Taoism)

هي مذهب به چين جي سرزمين تي تقريبن ٽي هزار سال تمام سٺو اثر انداز رهيو. هن مذهب جو باني لائوڙي (Lao-tse) جيڪو 604 قبل مسيح پيدا ٿيو. هن هڪ ڪتاب ڏنو جنهن جو نالو آهي تائوتيهه ڪنگ (Tao-teh-kng) هن ڪتاب جا 81 باب آهن جن مان ڪجهه تائو ۽ ڪجهه تيهه جي متعلق آهن. هي مذهب ڪنفيوشنزم سان گڏوگڏ ۽ ان جي مقابلي ۾ رهيو. جتي ڪنفيوشنزم معاشري جي سڌاري تي زور ڏنو اتي تائوازم وري فرد جي بهتريءَ کي وڌيڪ اهميت ڏني. ڪن جي

چون مطابق ته هي تحريڪ تمام گهڻو پراڻي هئي ۽ ان جو اصلي باني پيلو شهنشاهه (Yellow emperor) جنهن جو نالو هئانگ تي (Hwang-ti) جيڪو 2697 سال قبل مسيح ۾ پيدا ٿيو. پر تائوازم جي فلسفي کي وڌيڪ مشهور لائوزي (Lao-tzu) ڪيو جيڪو تقريبن 100 سال قبل مسيح پيدا ٿيو. هن تائوازم کي مشهور ڪرڻ لاءِ ايترو ته ڪم ڪيو جو هن کي ئي ان جو باني تصور ڪيو ويندو آهي. هي زندگي جو عمل و فلسفو آهي. تائو (TAO) معنيٰ آهي "رستو" لائوزي هن کي مابعد الطبيعياتي معنيٰ پهرائي ۽ چيائين ته زمين آسمان کان اڳ ۾ هئي ۽ سڀني شين کان اول هئي ۽ سڀني شين جو جوهر آهي. سڀ شيون زندگيءَ لاءِ هن جون محتاج آهن ۽ هو هميشه کان آهي ۽ هميشه رهندو. هو لطيف آهي ۽ ڏسي نه سگهيو. اهڙي طرح ائين پيو محسوس ٿئي ته هي به هڪ ئي طاقتور هستي جا قائل هئا پر سندس ڪو خاص نالو نه رکين. تائو پنهنجي عمل سان ٻئي ڪنهن جي عمل ۾ مداخلت نه ڪندو آهي. هر هڪ شيءِ پنهنجي فطرت مطابق ڪم ڪري ٿي. لائوزو خاص طرح سان انسان ذات سان محبت تي زور ڏنو آهي. هن خاص طرح سان پنجن شين سان محبت تي زور ڏنو جيڪي هي آهن. 1- پنهنجي زمين سان محبت 2- وفاداري سان محبت 3- نظم ۽ ضبط سان محبت 4- اهليت ۽ قابليت سان محبت 5- هر وقت محنت سان محبت. هن مذهب جا ڪافي پرچارڪ آيا جن مان ٽي خاص طرح سان مشهور آهن.

1- يانگ چو 2- چنگ زو 3- هائي نانزو.

هنن مان چنگ زو تائوازم لاءِ تمام گهڻو ڪم ڪيو ۽ وڌيڪ مابعد الطبيعياتي معنيٰ تائوازم کي پهرايائين. هن جي چوڻ مطابق تغير ئي هن دنيا جي زندهه هجڻ جي نشاني آهي ۽ ان کي ثبات آهي. هڪ حالت ٻي

حالت ۾ تبديل ٿيندي رهندي ۽ هي دنيا جو چرخو ائين ئي هلندو رهندو. تائو "خلا" مان پيدا ٿيو ۽ پوءِ باقي سڄي ڪائنات تائو خلقي. تائو سڀني شين جي شروعات آهي.

هن مذهب به ڪائنات ۽ زندگي جي خلقت ۽ وسعت متعلق ڪجهه ڪونه چيو آهي. جيڪي ڪجهه چيل آهي ان مان صرف هڪ طاقت جو اندازو لڳائي سگهجي ٿو جنهن هن جهان کي پيدا ڪيو هن جهان جي فنا جو ڪوبه ذڪر ڪونهي. بلڪي ڪائنات جي سدائين هلڻ جو ذڪر ٿيل آهي. هن وڏن ماڻهن جي عياشي خلاف ۽ غريب ماڻهن جي تڪليف ده حالت خلاف پر امن احتجاجن جو ڏس ڏنو. هن جا تعلقات حڪومتن سان ڪڏهن نيڪ رهيا ته ڪڏهن مخالفت ۾ رهيا. بهرحال ٻڌ ڌرم جي اثر وڌي وڃڻ کانپوءِ هنن جو اثر گهٽجڻ لڳو ۽ چوٿين صدي عيسويءَ کانپوءِ گهڻو گهٽجي ويو.

9- شنتوازم: (Shintoism)

هي جپان جو پراڻو مذهب آهي جنهن جو ڪو باني نه آهي. شنتو لفظ جي معنيٰ آهي رستو يا سڪيا. پر هي رستو يا سڪيا وري ڪامي ديوتا کان سمجهندا هئا. ڪامي وري ڪو هڪ خدا يا ديوتا نه هئو پر گهڻن ئي خدائن ۽ ديويون ۽ ديوتائن تي ٻڌل لفظ هو. هر هڪ فطرتي طاقت، خوفناڪ شي يا ڪا فائديمند چيز کي ديوتا يا ڪامي چيو ويندو هو. سڀني کي وڌيڪ سڃ کي ديوتا کان مڃيندا هئا. ڪامي لفظ جون به مختلف وقتن تي مختلف تشريحوں ڪيون ويون جيئن

1- خدا 2- ديوتا 3- عزت وارو 4- مٿانهون 5- اعليٰ 6- پاڪ وغيره. هن مذهب جو شروع ۾ ڪو ڪتاب ڪونه هو ۽ جپان 500 عيسوي کان اڳ ۾ لکڻ جي فن کان ناواقف هو. پهريون ڪتاب هن مذهب متعلق 712ع ۾ لکيو هو. جنهن جو نالو ڪوجيڪي (Kojiki) ۽ ٻيو ڪتاب وري 720ع ۾ لکيو ويو جنهن جو نالو هو نهونجهي

(Nihonji). هنن ۾ ديويين ۽ ديوتائن جي پوڄا پاٽ ۽ قصن ڪهاڻين کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئو. بنيادي طرح تمام گهڻن خدائن جا قائل ۽ پوڄيندڙ هوندا هئا.

جپاني روح کي ۽ مادي کي اعليٰ تصور ڪونه ٿا ڪن بلڪه ٻنهي جو گڏجي هجڻ ۽ رهڻ لازم ۽ ملزوم آهي اهڙي طرح ڪامي لا، شنتائي کان جدا رهڻ نا ممڪن هئو ۽ شنتائي کي مجسم ديوتا چيو ويو.

جڏهن ياماتو قبيلي جپان تي قبضو ڪيو ته انهن پنهنجي بادشاهه کي وڏو مذهبي ديوتا ڪري مڃيو. وقت گذرڻ سان هنن تي ٻڌ ڌرم ۽ ڪنفيوشنزم جا اثر پيا. خاص ڪري ڪائنات جي پيدا ٿيڻ متعلق هنن وٽ ڪو تصور ڪونه هئو پر اهو نيو ڪنفيوشنزم کان ورتن جن جو هڪ وڏي خدا ۾ ويساهه هيو ۽ اهو ڪائنات جي انتها هئو يا وري هن کي ڪائنات جو خدا (CosmicGod) چوندا هئا. يا مازاڪي انسائي جيڪو هن مذهب جو وڏو پرچارڪ هيو تنهن ڪري ٻين ٻن ديوتائن 1- ڪنيٽو ڪوتاشي 2- امينومنا ڪانوشي کي گڏي هڪ وڏي طاقت سمجهيو جيڪا هن ڪائنات جو جوهر ۽ اخلاقيات جو سرچشمو آهي. يا مازاڪي انسائي به مذهبي عبادت جي سڃاڻي ۽ بادشاهه جي عزت تي زور ڏنو. بهرحال هن مذهب ۾ به يا ته گهڻن خدائن جو مڃڻ آهي يا وري گهڻن خدائن، ديويين ۽ ديوتائن کي گڏجي هڪ طاقت سمجهيو ويو آهي.

ڪائنات ۽ حياتي جي پيدا ٿيڻ ۽ هجڻ يا ڪائنات جي وسعت متعلق ڪا معلومات ڪانه ڏني اٿن بادشاهه جي تمام گهڻي عزت اٿن بلڪه ان جي پوڄا ڪندا آهن ۽ ان لاءِ دعائون ڪندا آهن. بادشاهه کي زندهه ڪامي يعني ديوتا سمجهندا آهن. هن مذهب ۾ خلوص خود ايشاري، روح ۽ بدن جي صفائي تي گهڻو زور ڏنل آهي. هن مذهب جو

وڏو مندر جيان جي شهر (ISE) آئس ۾ آهي. انسان جي مري وڃڻ کانپوءِ ٻي زندگي جو تصور به هن مذهب ۾ ڪونه آهي. لڳي ٿو ته هي مذهب وڏن ماڻهن يعني سردارن ۽ بادشاهن ٺاهيو ۽ سندن مقصد عام هوشيار ماڻهن عام انسانن کي بيوقوف بڻايو. جيئن گهڻو ڪري سڄي دنيا ۾ ٿيندو آيو آهي.

10- زرتشت: (Zorastrianism)

هن مذهب جو باني زرتشت (Zoroaster) ايران جو هئو. هن جي تاريخ پيدائش تقريبن 230 سال قبل مسيح چئي وڃي ٿي. هي اتر ايران ۾ پيدا ٿيو. ان وقت ائين ٿو محسوس ٿئي ته ايران تي به هندستاني مذهبن جو گهڻو اثر هو. ماڻهو ويدن وارين ڳالهين ۾ ويساه رکندا هئا. زرتشت جي تعليم انهن جي تعليم جي صحيح به ڪئي ۽ ڪجهه پنهنجا اصول به ڏنا. هن جي مذهب ۾ باهه کي هڪ علامت سمجهيو وڃي ٿو. ان ڪري باهه کي پنهنجي عبادتگاهه ۾ ڀريل رکندا آهن. هنن وٽ پهريائين هڪ خدا جو تصور هئو پر پوءِ نيڪي جو خدا ۽ بدِي جو خدا الڳ الڳ ڪيا ويا.

آرمزد (Armazd) نيڪي جو خدا ۽ اهرمن (Ahriman) بدِي جو خدا سمجهيا ويا. انهن ٻنهي جي فيصلي کانپوءِ آرمزد ڪائنات خلقي. ڪائنات جي پيدائش جا چار دور آهن. هر هڪ دور ٽن هزار سالن جو چيو ويو. ايران جي جاءِ وقوع جي وچ تي آهي هڪ پاسي يهودي ۽ عيسائي مذهبن جو اثر ته ٻئي پاسي هندستان جي مذهبن جو اثر. انهن ٻنهي اثرن هيٺ هي نئون مذهب پيدا ٿيو ۽ ڇاڪاڻ ته هي به خاصو پراڻو مذهب آهي، تنهن ڪري پوءِ ايندڙ مذهبن تي هن مذهب جو اثر پڻ پيو. هن مذهب ۾ مري وڃڻ کانپوءِ حساب ڪتاب ۽ وري بهشت ۽ دوزخ ۽ ڀل صراط جو تصور آهي. زرتشت به پاڻ کي آخري نبي

چيو. هي مذهب سڄي ايران تي اثر ڪري ويو ۽ ڪافي وقت ايران جو سرڪاري مذهب به رهيو ڇاڪاڻ ته ڪجهه بادشاهه به هن مذهب جا مڃيندڙ هئا. خاص ڪري ساساني بادشاهه جن جي ڏينهن ۾ گائاس واري هڪ خدا جي تصور کي تبديل ڪيو ويو. گائاس يعني زرتشت جا شعر ۽ قول جن کي قلمبند ڪيو ويو. ڪل 21 جلدن مان ٻيا ضايع ٿي ويا باقي هڪ جلد رهيو. هن مذهب ۾ به ڪائنات ۽ زندگي جي پيدائش ۽ هٿڻ بابت ڪو تفصيل ڪونه ڏنو ويو آهي.

11- مئنيڪئيزم (Manichaeism)

هن مذهب جو باني مئني بابل ۾ سن 215 عيسوي ۾ پيدا ٿيو. هن جي مذهب ۾ به نيڪي ۽ بدي جا جدا جدا خدا آهن. بدي جي خدا سان مقابلي لاءِ نيڪي جي خدا پاڻ منجهان گهڻا خدا پيدا ڪيا ته جيئن اهي هن جي مدد ڪن. هي پاڻ ڪا اڳين نبين کي مڃيندو هو پر چوندو هو ته انهن جي تعليم کي ماڻهن خراب ڪري ڇڏيو آهي پر هن ان کي نئون ڪري پيش ڪيو آهي. هن جي به دعويٰ هئي ته هن کانپوءِ ٻيو ڪوبه نبي نه ايندو. هن وٽ به مرڻ کانپوءِ ٻي زندگي ۾ بهشت ۽ دوزخ جو تصور آهي. چوڻڪارو سٺي علم ۽ عمل ذريعي ٿيندو. هن به چيو ته انسان کي پاڻ ۾ پنج سٺيون خاصيتون پيدا ڪرڻ کپن.

- 1- محبت 2- وفا 3- صحيح ۽ پورو عمل ڪرڻ 4- صبر 5- ڏاهپ.

انهن خاصيتن جي ذريعي انسان بدي کي روڪي سگهندو ۽ چوڻڪارو ٿيندس.

دنيا جي خاتمي کان اڳ ۾ لڙايون ٿينديون ۽ حضرت عيسيٰ وري ايندو ۽ پوءِ بهشت ڏي ويندو. هن دنيا کي زبردست باهه جي ذريعي ختم ڪيو ويندو جيڪي بهشت ۾ ويندا دنيا وري انهن سان هلندي.

بهر حال ڪائنات جي پيدائش لاءِ ڪجهه به نه چيائين ۽ نه وري ان جي وسعت متعلق ڪجهه چيائين. ڪائنات باهه ذريعي ختم ٿيندي پر ڪيئن ڪو تفصيل نه ڏنائين ته آخر هيڏو مادو ڪيئن ختم ٿيندو ۽ ڪيڏانهن ويندو. حق کي روشني چوي ٿو ۽ ان جا پنج جزا بيان ڪري ٿو.

1- ايئر 2- هوا 3- روشني 4- باهه 5- پاڻي.

شيطان جي پيدائش جو ڪو معقول سبب ۽ تفصيل يا طريقا ڪونه ٿو ڏئي صرف چيائين ته اوچتو شيطان (Devil) پيدا ٿي پيو ۽ نيڪي جي خدا سان مقابلا شروع ڪيائين.

مطلب ته حياتي ۽ ڪائنات جي خلقت ۽ وسعت بابت ڪوبه خاص نظريه ڪونه ٿو ڏئي ۽ نه وري ڪائنات ختم ٿيڻ جو ڪو معقول سبب ۽ طريقه ٿي ڏئي سگهيو آهي.

12- ويدڪ مذهب (Vedic Religions)

هي مذهب هندستان ۾ اٽڪل 1500 قبل مسيح ۾ رائج هئو. اندازو آهي ته ان وقت ايران ۾ به هن مذهب جو ڪافي اثر هئو جنهن کي بعد ۾ زرتشت اچي تبديل ڪيو. ويدڪ مذهب جا مشهور ڪتاب چارويڊ هئا

1- رگ ويد 2- يجر ويد 3- سامر ويد 4- اتر ويد.

هن مذهب ۾ به ڪائنات ۽ حياتي جي پيدائش متعلق ڪجهه چيل ڪونه آهي. هن مذهب ۾ به گهڻ خدائن جو تصور آهي. اڳتي هلي هن مذهب مان هندو ڌرم جنم ورتو. هن مذهب ۾ فرد جي سڌاري تي زور ڏنل آهي ۽ ٻي جوڻ وارو تصور به هن مذهب ۾ ڪونه هئو.

هن مذهب مطابق هن وڏي ديو (Cosmicgiant) قرباني ۾ پاڻ کي
ٽڪرا ڪيو ۽ هي ڪائنات ۽ حياتي جي پيدائش متعلق ڪو عملي
نظريه يا بحث ٿيل ڪونه آهي.

13- شروعاتي انسان جا مذهب (Primitive peoples religions)

مٿي بيان ڪيل وڏن ۽ اهم مذهبن کان علاوه قديم انسان ۾
ڪي مذهب ۽ روايتون رائج هيون پر انهن ۾ گهڻو ڪري ڪنهن
پنهنجي وڏي يا ڪنهن جانور يا ڪنهن طاقتور شيء جي پوڄا ڪندا
هئا. ڪن قبيلن ۾ انسان کي قربان ڪري خدائن کي راضي ڪيو ويندو
هئو. ڪي وري ٿوڻن ڦيڻن وارن کي ديوتا سمجهندا هئا. جادو ۽ اهڙن
بين ڪرتبن ڪرڻ وارن کي به ديوتا سمجهيو ويندو هو. ٿوڻن ڦيڻن جي
ڪري علاج به ڪرائيندا هئا ۽ ڪجهه نفسياتي بيمارين مان فائدو
ٿيندو هين تنهن ڪري اهڙن ماڻهن کي ديوتا سمجهندا هئا. ڦڙت،
چالاک ۽ سياڻا ماڻهو اهڙي ئي طرح سان ابوجهه ماڻهن کي منجهائي
پيا سندن استحصال ڪندا هئا. اهڙي طرح سان استحصالِي سلسلي ۽
طريقن جي شروعات ٿي ۽ هاڻي اچي استحصالِي نظامن تائين پهتي
آهي.

سڀني قديم تهذيبن ۽ تقريبن هڪٻئي سان ملندڙ جلندڙ ٿوڻن
ڦيڻن جا رجحان، بيمارين کان نيڪ ٿيڻ جا طريقا ۽ گهڻ خدائن،
ديون ديويون ديوتائن جي پوڄا ڪئي ويندي هئي. خوف ۽ اميد جي
بنياد تي به گهڻين شين کي پوڄيو ويندو هو. شئمنزم گهڻو ڪري
بالٽڪ قومن ۾ مشهور هئو. ڊرويدين، آرين، مصرين ۾ گهڻو ڪري
گهڻن مختلف خدائن کي پوڄڻ جو رواج هئو. هيلينڪ ثقافت يعني
پراڻي يوناني ثقافت ۾ هومرجايت ته گهڻن خدائن واري عقيدتي سان
پريل آهن.

پراڻي بابلي مذهب ۾ وري پيدائش لاءِ چيل آهي ته سڄي دنيا پاڻيءَ مان ٿي ۽ پاڻي تي بادشاهي "تيامت" نالي ديوي جي هئي جنهن کي مردوڪ نالي خدا قتل ڪري وري ڪائنات خلقي "تيامت" ديوي کي وري (Chaos) يعني منجهائيندڙ حالت چيو ويو. پراڻا مصري وري سمجهندا هئا ته ڪائنات هڪ انڊي (Cosmic egg) مان پيدا ڪئي ويئي آهي جيڪو نيلا ندي جي گپ مان ٺاهيو ويو. ڪي پراڻا مصري وري سمجهندا هئا ته شروعاتي مادو ۽ شروعاتي روح هڪٻئي لاءِ لازم ملزوم آهن ۽ اهي ازل کان هلندا پيا اچن ۽ ابد تائين هلندا رهندا. اهڙي طرح سان مختلف ملڪن ۽ تهذيبن ۾ مختلف قسمن جون ڏند ڪٿائون ۽ نظريه هلندا پئي آيا آهن پر انهن جو ڪو سائنسي بنياد ڪونه هئو. انهن سڀني ڏندڪٿائن ۽ نظرين مان ۽ مختلف مذهبي خيالن مان ڪجهه اڌوگاريون حقيقتون ته اسان تائين پهتيون آهن پر انهن مان جن کي سائنسي بنياد ڪونهي اهي اڄ ڪلهه جي ذهنن کي متاثر ڪري نٿيون سگهن. هوڏانهن سائنسي تحقيق به جاري آهي ۽ ڪافي ڪوجنائون ٿي چڪيون آهن پر تنهن هوندي به اڃا گهڻيون حقيقتون اهڙيون آهن جن لاءِ پڪي طرح سان ڪجهه به چئي نٿو سگهجي. تنهن ڪري گهڻين حقيقتن کي سمجهڻ لاءِ اڃا ڪجهه وقت انتظار ڪرڻو پوندو. انسان جو سفر مڃيل تصورن (Realities) کان حقيقتن (Actualities) ڏانهن روان دوان آهي ۽ اهو گهڻي وقت تائين جاري رهندو. جيئن سج، چنڊ ۽ ڌرتي لاءِ اڳ ۾ ڪيترائي مڃيل تصور هوندا هئا پر هاڻي انهن بابت حقيقتون ظاهر ۽ ثابت ٿي چڪيون آهن جن کي سڀ مڃين ٿا.

پراڻن مذهبن کان علاوه ڪجهه نوان مذهب به وجود ۾ آيا آهن جن مان سک مذهب چڱي شهرت حاصل ڪئي آهي. هي مذهب هندو مذهب ۽ اسلام جي ميل جول هڪٻئي تي اثر انداز ٿيڻ جي ڪري

وجود ۾ آيو. هن مذهب جو باني گرونانڪ هڪ هندو سرڪاري ملازم جي گهر پيدا ٿيو. سندس جاء پيدائش ڳوٺ تلوندي آهي جيڪي پاڪستان ۾ آهي. گرونانڪ 1469 ۾ ڄائو ۽ 1539 ۾ وفات ڪيائين. مسلمانن وانگر هڪ الله کي مڃين ۽ بتن جي پوڄا کان نفرت ڪن. اهڙي طرح هندو مذهب واري ذاتين جي رواج کي ڪونه مڃين ۽ بتن، ديون، ديويون ۽ ديوتائن کي اصلي ڪين مڃين ته ٻئي طرف مسلمانن وانگر قبرن کي به ڪونه مڃين. گرت هنن جو مذهبي ڪتاب آهي ۽ ان جو الله جي نالي جو گهڻو ورد ڪندا آهن. اسلام جي صوفين ۽ هنن جي پڳتن کان ڪجهه وڌيڪ متاثر ٿيو. بهرحال هن مذهب ۾ به ڪائنات ۽ حياتي جي پيدائش لاءِ گهڻو ڪجهه چيل ڪين آهي.

14- زين ازم (Zenism)

زين مذهب چين ۾ ٻڌ ازم ۽ تائو ازم جي ميل جول کانپوءِ پيدا ٿيو لفظ "زين" (Zen) جو مطلب آهي. ڳوڙهو غور (Meditation) هنن جي چوڻ مطابق ڳوڙهي غور ڪرڻ سان ماڻهوءَ کي روشني ملندي تنهن ڪري گهڻو وقت خاص انداز ۾ ويهي غور ڪندا آهن. هنن جي عبادت گاهه ۾ به هڪ خال آهي جنهن ۾ ڪيترائي همراھ انهي "غور" يعني (Meditation) ۾ رڌل هوندا آهن. هن مذهب وارن به ڪائنات ۽ زندگي جي پيدائش متعلق ڪجهه ڪين چيو آهي.

مٿي بيان ڪيل مذهبن کان علاوه يونان ۾ فلاسافر پيدا ٿيا. جن ڪنهن به مذهب جو بنياد ڪونه وڌو پر فلسفي ٿي وڌا وڌا بحث ڪين ۽ ڪتاب لکين جن ۾ پلٽيو جا ڪتاب مشهور آهن. سقراط ۽ ارسطو سڀني کان وڌيڪ مشهور هئا. هنن فلسفين مان ڪي هڪ خدا جي هستي کي مڃيندا هئا ته ڪي وري ڪنهن هستي کي ڪين مڃيندا هئا. بهرحال ڪائنات ۽ زندگي جي پيدائش لاءِ به هنن ڪو صحيح خيال ڪونه ڏنو نه وري ڪنهن هڪ راءِ تي متفق ٿيا. هن سياست،

معاشيات ۽ قانونداني تي ڪافي راءِ رڙني ڪئي آهي. هنن جي فلسفن کي دنيا ڪافي متاثر ٿي.

جيڪي ڪجهه مٿي سڀني مذهبن جي مختصر خاڪي ۾ بيان ڪيو ويو آهي انهن منجهان صاف ظاهر آهي ته هنن وسيع، عريض ۽ بيڪران ڪائنات جو صحيح اندازو ڪنهن به هڪ مذهب يا سڀني مذهبن جي گڏيل معلومات ۾ به ڏنل ڪونه آهي. هر هڪ مذهب وارن انهي معاملي ۾ اڻپوري سوچ ۽ سمجهه جو پورو پورو مظاهرو ڪيو آهي. جيڪو اڄ ڪلهه سائنسي معلومات مطابق يا ته بلڪل غلط ثابت ٿي چڪو آهي يا وري اڻپورو ۽ اڌورو ته آهي ئي آهي. ڪائنات جي جيڪا ڄاڻ هنن سائنسي دور ۾ وڌي آهي اوتري ڄاڻ اڳ ۾ بلڪل ڪانه هئي. سڀني مذهبن جي اجمالي خاڪي بيان ڪندي سندن ڪائنات متعلق ۽ روين ۽ اندازن تي به روشني وڌي ويئي آهي. انهي سڄي تبصري مان صاف ظاهر آهي ته سڀني مذهب وارن کي گهڻو ڪري ڪائنات جي پيدائش، وسعت ۽ جوڙجڪ بابت ڪنهن به قسم جو ڪو يقيني عمل ڪونه هئو ۽ نه وري ايڏي ۽ اهڙي بيڪران ڪائنات ڪا سندن ذهن ۽ سوچ ۾ هئي. اهو چئي سگهجي ٿو ته هي علم سندن دائره عمل کان ٻاهر هئو.

اهڙي طرح سان حياتي بابت به مختلف مذهبن وٽ مختلف نظريه هئا. ڪنهن وٽ به ڪو اهڙو نظريو ڪونه آهي جيڪو هن دور جي سائنسي ذهن کي مطمئن ڪري سگهي. انهي مان صاف ظاهر آهي ته ارتقائي منزلن ۽ دورن ۾ جدا جدا نظريه پيش ٿيا ويا آهن پر اهي سڀ علمي بنيادن جي گهٽتائي ۽ کوٽ سبب بي يقيني جي ڪيفيت سان ڀرپور آهن.

سائنس به اڃا ڪوچنا کي لڳي پئي آهي ۽ يقيني ڳالهه ڪائنات ۽ زندگي لاءِ چئي ڪانه سگهي آهي. پر اهو چوڻ ته مذهب وارن انهي

معاملي کي حل ڪيو آهي حقيقت کان اوترو ئي دور آهي. اڃا منزل پراهين آهي ۽ انهي منزل کي رسڻ لاءِ انسان جون ڪوششون ۽ ڪاوشون جاري ۽ ساري رهنديون.

ڪي مذهب گهڻ خدائن جا قائل ته ڪي وري هڪ هڪ خدا جا قائل ته ڪي وري ڪنهن به مافوق الفطرت هستي ۾ يقين ئي ڪونه رکندا هئا. وقت گذرڻ سان گهڻ خدائن جي وارا به ڪنهن نه ڪنهن طرح سان هڪ هستي جي مڃڻ وارا ٿي ويا. جيڪي نظريه مذهبن ڏنا آهن انهن مان صرف هڪ نظريه تي هن ڪائنات ۽ حياتي کي هڪ خلقيندڙ طاقت پيدا ڪيو آهي، موزون لڳي ٿو پر ان طاقت سان ڪجهه انساني وصفون به لاڳو ڪيون ويون آهن جيڪي اهڙي هستي کي جڳائڻ ڪونه ٿيون ۽ انهن انساني وصفن جي ڪري مسئلو ڪجهه وڌيڪ منجهي پيو آهي. ان خلقيندڙ کي جيڪڏهن هڪ خاص طاقت (Special energy) چئجي ته ڪجهه سمجهه جهڙي صورت واضع ٿي سگهي ٿي. ڪجهه فلسفين ۽ اسلامي صوفين وري ان طاقت جي ٻئي نموني تشريح ڪئي آهي، جيڪا وحدت الوجود واري فلسفي ۾ ڏنل آهي. هي تشريح ڪافي حد تائين مطمئن ڪندڙ آهي پر جيڪڏهن ان کي اڃا پوري طرح سان سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي ته بهتر ۽ يقيني عمل ملي سگهندو. انهي طاقت جون وصفون به آهن پر اهي انساني وصفن کان مختلف آهن. جيڪڏهن انهي طاقت ۽ هستي سان انساني وصفون لاڳو ڪيون ته پوءِ تمام گهڻو تضاد جنم وٺندو ۽ انهي تضاد کي ختم نه ڪري سگهيو. تنهن ڪري خدا جي نظريه تي اڃا وڌيڪ تحقيق ٿيڻ گهرجي جنهن تي دنيا جا ماهر فلسفي به گهڻيون ڪوششون ڪري رهيا آهن ۽ اهڙي طرح سان صوفي طريقي وحدت الوجود کي به جيڪڏهن چڱي طرح سان سمجهي ۽ ان جي تشريح کي سائنس جي کوجنائن سان هر آهنگ ڪجي ته بهتر يقيني

وارو علم حاصل ڪري سگهجي ٿو. هتي اهو عرض ڪرڻ ضروري آهي ته فلسفو نه ڪو ڏکيو آهي ۽ نه وري ڪا اهڙي ڳوڙهي منجهائيندڙ راز جي ڳالهه آهي جيڪا نه سمجهي سگهبي ۽ نه وري انهي کي خاص ماڻهن لاءِ مخصوص ڪري سگهجي ٿو. فلسفو زندگي ۽ ان جي مسئلن کي سمجهڻ جي واٽ يا رستو آهي. انهي کي ڏکيو ڪري صرف انهي ڪري پيش ڪيو ٿو وڃي ته جيئن مفاد پرست ماڻهن کي منجهائيندا رهن. فلسفو ۾ ٽي خاصيتون ضروري آهن جي نه ته اهو بيڪار آهي ۽ اهڙن فلسفن جي ضرورت نه آهي. پهرين خاصيت اها آهي ته فلسفو عام فہم هجي ۽ ٻي خاصيت آهي ته فلسفو قابل عمل هجي ۽ ٽئين فلسفو جي خاصيت آهي ته نتيجا خيز هجي جيڪڏهن هنن ٽن وصفن تي پورو نٿو لهي ته فلسفو گهٽ ۾ گهٽ انسان جي ته ڪم جو نه آهي.

زندگي ڇا آهي ۽ سڀ ساهه وارا خصوصن انسان ڪيئن پيدا ٿيو ان لاءِ مذهبن ۾ جيڪي تشريحوں آهن اهي گهڻو ڪري منجهائيندڙ آهن. ڪن ديوتائن جي عضون مان انسان ۽ جانور پيدا سمجها ته ڪن وري انسان جدا ۽ جانور جدا سمجهيا. ڪن وري هن انسان مان سندس جوڙ ۽ پوءِ انهن منجهيان ٻيا انسان اهڙي طرح سان الڳ الڳ مذهبن انهي پيدائشي طريقي جي ڪا موزون تشريح ڪانه ڏني آهي.

اهڙي طرح سان هن ڪائنات جي هجڻ ۽ ختم ٿيڻ لاءِ جيڪي ڪجهه ڪن مذهبن ۾ آهي اهو صرف هڪ سچ، زمين، چنڊ ۽ ستارن ۽ سيارن لاءِ چيل آهي. انهي کان وڌيڪ ڪروڙين ڪهڪشائن واري ڪائنات هنن جي ذهنن ۾ ڪانه هئي ۽ نه ان متعلق ڪا معلومات ئي هين ۽ نه کين ڪائنات جي پيدائش، جوڙجڪ، گردش، ڪشش، ثقل ۽ ان جا اصول ۽ انهن جي هڪٻئي سان نسبت بابت ڪا معلومات ئي هئي. هاڻي سوچي ٿا ڏسون ته جنهن شيءِ يعني ڪائنات ۽ زندگي لاءِ اڳين مذهبن وارن جي معلومات اڻپوري هئي ۽ ان جي جوڙجڪ جي

به پوري طرح سان ڄاڻ ڪونه هين ته پوءِ ان جي فنا ٿيڻ لاءِ هڪڙي ٿا
 چئي سگهجن؟ جيڪڏهن هي ڪائنات فنا ٿيندي ته پوءِ انهن کي
 سمجھائڻو پوندو ته ڪيئن ۽ ڪهڙي طرح سان ختم ٿيندي ۽ هيڏي
 وڏي مادي جو ڇا ٿيندو؟ اهو ايڏو مادو ڪيڏانهن ويندو؟
 مذهب جي باني انسان ذات جي پلائي سوچي ۽ انهي لاءِ وڏا
 جتن ڪين ته جيئن انسان سڌرن. اهو چئي سگهجي ٿو ته انسان کي
 سڌارڻ لاءِ ۽ امن ۽ سلامتي سان رهڻ لاءِ مختلف طريقا استعمال
 ڪيا ويا. ڪن لڳاتار پيغمبري جي دعويٰ ڪئي ۽ هڪ خدا جيڪو
 ڪائنات جو خلقيندڙ آهي ان جو تصور ڏنو. آخر ۽ جزا ۽ سزا ٻڌائي
 ۽ ماڻهن کي صحيح هلڻ لاءِ چيو ويو. ڪن مذهبن وري ٻيا طريقا
 استعمال ڪيا. بهرحال پنهنجي پنهنجي وقت ۽ دور ۾ سڀني مذهب
 انسانن جي زندگي سڌارڻ جي ڪوشش ڪئي ۽ انهن ۾ ڪجهه مذهب
 ڪنهن حد تائين ڪامياب به ٿيا پر جلد ئي سندن تعليم کي بدلائي
 مفاد پرستن پنهنجي حق ۾ استعمال ڪيو ۽ مذهبي تعليم ۾
 تحريفون ڪري ماڻهن جي استحصال کي جاري رکيو ويو. تنهن ڪري
 حالت اڃا تائين اها آهي ته:

هت هزارين حاڏقن دعويٰ ڪئي ڪيڏي اچي،
پوءِ به ڏس انسان ويچارو برباد ويران آ اڃا.

ڪي مذهب ته وقت گذرڻ سان ختم ٿي ويا يا سندن تمام ٿورا
 پوئلڳ رهجي ويا ۽ اهي مذهب جيڪي عام ماڻهن ۾ مقبول ٿيا ۽
 پنهنجا رسم ۽ رواج وڌن اهي انهن رسمن ۽ رواجن جي ڪري وڌندا
 رهيا ۽ سندن پوئلڳ به وڌندا رهيا. وقت گذرڻ سان تمام گهڻي آبادي
 مختلف مذهبن کي مڃڻ واري پيدا ٿي ويئي. اهڙا پوئلڳ مذهبي
 رسمن رواجن کي ته مڃين ٿا ۽ پورو به ڪن ٿا مذهبي عقيدت به ڏاڍي
 ۽ انڌي اٿن، پر هو خود ان مذهب جي صحيح اصولن جي ڇنڊ ڇاڻ

ڪري عوام کي ٻڌائڻ ڪونه ٿا چاهين ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان انهن جي پنهنجي مفادن کي ۽ انهن وڏن مفادپرستن جي مفادن کي ڏک لڳندو جن جي ٽڪرن تي تمام گهڻا ملان، مولوي، پير، پادري، سنت ۽ ٻاوا وغيره پلجن ٿا. سڀني مذهبن جي دعويٰ دارن صرف انسان ذات کي پاڻ ۾ ويڙهائڻ جو نڪو ڪنڀو آهي ۽ هو سڄي دنيا ۾ پيا پورو ڪن. حالانڪ ڪنهن به مذهب ۾ زور زبردستي ڪانهي هر هڪ انسان کي حق آهي ته هو پنهنجن مذهبي عقيدتن تي آزادي سان عمل ڪري سگهي، قرآن ۾

"لکم دینکم ولی دین" ۽ "لا کراه فی الدین"

صاف چيو ويو آهي. گهڻو ڪري سڀ مذهب تمام گهڻن فرقن ۾ ورهائجي چڪا آهن تنهن ڪري انهن جا پاڻ ۾ جهيڙا ۽ ٻين مذهبن وارن سان جهيڙا عام جام آهن ۽ ڪٿي ته تمام وڏي پيماني تي مذهبي جهيڙا ڪرايا ٿا وڃن ڇاڪاڻ ته سڄي دنيا ۾ هڪ تمام ٿورو اٽڪل هڪ سيڪڙو مفادپرست بالادست انسان دشمن طبقو آهي جنهن سڄي دنيا ۾ جهيڙن، جهيڙن، فسادن ۽ جنگين کي مڃائي جهنم بنائي ڇڏيو آهي. تنهن ڪري مذهبي بنيادن تي انسان ذات جي سڌاري جي گنجائش تمام گهٽ آهي، هاڻي هڪ نقطي يعني انسان ذات جي پلائي تي گڏجي ڪم ڪري سگهجي ٿو جنهن ۾ ڪنهن کي اختلاف ڪونه آهي، تنهن ڪري انسان ذات جي پلائي لاءِ عوامي، فلاح ۽ جمهوري حڪومت جو هئڻ لازمي آهي جيڪي عوام پاڻ منجهان پنهنجي مرضي سان چونڊي ناهين پر نام نهاد جمهوري نظام جنهن تي وڏن پئسن وارن جو قبضو هجي اهي عوام جي فلاح بهبود لاءِ ڪڏهن به ڪم ڪونه ڪري سگهندا يا ڪونه ڪندا.

سڀني مذهبن پنهنجي پنهنجي وقت ۾ انسانن جي پلائي جي ڪوشش ڪئي پر پوري طرح سان ڪامياب ڪونه ٿي سگهيا ڇاڪاڻ

تہ ڪوبہ مذہب چڱي طرح سان سمجھائي ڪونہ سگھيو تہ انسان غلطي ڇو ٿو ڪري يا اڍنگي روش ڇو ٿو اختيار ڪري ۽ انهي جو ڪارڻ ڪهڙو آهي. جيڪي مختلف سبب ڏنن اهي انساني ذهن کي ٿوري عرصي لاءِ ڪجهہ مطمئن ڪري سگھيا پر پوءِ وري اهي ئي شڪ شبها ۽ اها ئي روش. ڪن مذہبن نيڪي ۽ بدئي جدا جدا خدائن ڏانهن منسوب ڪئي تہ ڪن وري نيڪي جا خدا جدا تہ بدئي جا خدا جدا ٻڌايا. ڪن وري بدئي لاءِ شيطان جو تصور ڏنو پر نہ شيطان کي نہ وري ان جي ڪارگزارين ۽ طريقہ واردات کي سمجھائي سگھيا. تنهن ڪري اهڙي قسم جون ڳالهيون جن ماڻهن مڃيون اهي عقيدتي جي طور تي ئي مڃيندا ۽ چوندا هيا پر سندن ذهن صاف ٿي نہ سگھيا ۽ منجهيل ئي رهيا. تنهن ڪري جيستائين انسان جي بي ڍنگي چال چلت جو صحيح سبب نٿو ملي سگھي تيستائين ان جي سڌارڻ ۽ سڌرڻ جون ڪوششون پوري طرح سان ڪامياب ڪونہ ٿينديون. علم نفسيات جا ماهر بہ ڪوششون ڪري رهيا آهن ۽ گھڻا ئي سبب ڏنا اٿن پر انهن کي بہ اڃا يقيني ڪاميابي ڪانہ ٿي آهي.

هڪ آمريڪي ماهر (L. Ron. Hubbard) ايل ران هبرڊ تمام گھڻي تحقيق ۽ تجربن کانپوءِ هڪ سائنس ٺاهي آهي جنهن ۾ هن انسان جي اڍنگي چال چلت جا سبب بہ ڳولهي ڪڍيا آهن ۽ انهي سائنس جي استعمال سان هن جي دعويٰ آهي تہ انسان کي سڌاري سگھجي ٿو. هن سائنس جو نالو آهي ڊائنيٽڪس (Dianetics) ۽ سائنٽالاجي (Scientology). ڊائنيٽڪس جي معنيٰ آهي Dia = منجهان - Neties =

Nous = روح يعني روح ۽ جسم جي ميلاپ سان ٺهيل جان جي تحقيق ۽ ان جي سڌاري لاءِ علم ۽ طريقا. اهڙي طرح سان سائنٽالاجي معنيٰ آهي Scio = Sciant لئڻن جا لفظ آهن جن جي معنيٰ آهي ڄاڻڻ ۽ Logy = گريڪ لفظ آهي جنهن جي معنيٰ آهي مطالع يعني ڄاڻڻ جو

مطالع. هن علم ۾ روح متعلق وسيع معلومات آهي. هن علم تي
ڪافي ڪتاب لکيا ويا آهن جن جو اندازو 150 جي لڳ ڀڳ آهي.
مشهور ڪتاب آهن:

Dianeties the modern science of mental Health

۽ ٻيو مشهور ڪتاب اٿس

Fundamentals of thought

ايل ران هبرڊ صاحب دعويٰ به ڪئي آهي ۽ ثابت به ڪيو اٿس ته
انسان جي اڍنگي (Irrational behavior) چال چلت ڪي سڌاري سگهجي ٿو
۽ هن ان جو اصل ڪارڻ به معلوم ڪري ورتو آهي تنهن ڪري هن ڪيترن
انسانن تي تجربا ڪري ثابت ڪري ڏيکاريو آهي ته هاڻي انسان جي غلط
روش ۽ غلط لاڙن يا اڍنگي چال چلت ڪي سڌاري سگهجي ٿو. هي هڪ
جدا موضوع آهي انهن تي تفصيلي روشني هڻي مضمون ۾ وڌي ويندي ۽
جيڪو ڦارئين جي معلومات ۽ مطالعي لاءِ پيش ڪيو.

ساجه وند ماڻهن ۽ ڏاهن دانشورن کي به گهرجي ته مطالعو
ڪري عوامي ۽ انساني پلائي لاءِ عملي نظريه پيش ڪن ۽ صحيح
تشريحو ڪري ٻڌائين ته جيئن عوام کي مشڪل معاملن کي سمجهڻ
۾ سهولت ٿئي ۽ مدد ملي. اصل مقصد انسان جي پلائي هڻڻ ڪپي.
جيئن حديث ۾ چيو ويو آهي.

افضل العبادت خدمت الناس.

اچو ته انسان ذات جي پلائي لاءِ هر قسم جون علمي ۽ عملي
ڪوششون ڪيون جيڪڏهن گهڻا دوست گڏجي پوندا ته پوءِ انساني
پلائي ٿي سگهندي. ڇاڪاڻ ته مفادپرست تمام ٿورا آهن کين وائڪو
ڪري شڪست ڏين ڏاهن ماڻهن لاءِ ڏکيو ڪم نه آهي جيڪو
سوچيندو سو سمجهندو ۽ جيڪو لوچيندو سو لهندو جو اصول دنيا
۾ ڪارفرما آهي.

انسان جي ترقي ۽ منجهائيل سنڌي قوم

حياتي مختلف ارتقائي مرحلا طئي ڪندي هڪ جيوگهرڙي يا جيوٽڙي کان شروع ٿي اچي نباتات ۽ حيوانات جي ڪئين پيچيده قسمن ۾ ورهائجي پنهنجو سفر جاري رکيو آهي. حيوانات جي هڪ قسم ترقي ڪئي ۽ بجاءِ چئن ٽنگن تي هلڻ جي ٻن ٽنگن تي هلڻ لڳو ۽ اڳين ٻن ٽنگن آهستي آهستي ٻانهن جي شڪل ورتي ۽ هو سولائي سان اٿي، بيهي، ويهي، هيڏي هوڏي مڙي ۽ ڊوڙي ٿي سگهيو. اڳتي هلي پاڻ ۾ گڏجي رهڻ لڳا هڪٻئي سان اشارن جي ذريعي ۽ آواز جي ذريعي رابطا به پيدا ڪري ورتائون ۽ ان کانپوءِ رابطي لاءِ ٻوليون به پيدا ٿي ويون ۽ ائين هڪٻئي جي اندر جو مقصد ٻين تائين پهچائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا. ٿي سگهي ٿو ته انهيءَ مرحلي تي هن کي "حيوانه ناطق" سڏيو ويو هجي. ڇو ته هي اڳتي هلي وڌيڪ ترقي ڪندو رهيو ۽ هن ڌرتي جي گولي تي قدرتي آفتن، يعني مينهن ڳڙا، ڪڙڪيدار گجگوڙ ۽ بجلي، ٻوڏون، طوفان، زلزا ۽ جهنگلي جانورن جي هيبتناڪ ۽ خوفناڪ قسمن جهڙوڪ شينهن، بگهڙ، هاٿي، ڀڻڻڊن، ڊينوسارس نانگن ۽ بلائن سان منهن ڏيندو وڌيڪ ترقي ڪندو رهيو ۽ آخر ۾ اچي ثابت ڪيائين ته هي سڀني ساهوارن کان وڌيڪ سمجهدار آهي ۽ ٻين سڀني کي پنهنجي قبضي هيٺ آڻيندو ويو آهي. پنهنجي گذر سفر جي طريقن کي به سڌاريندو رهيو ۽ شڪار کان شروع ڪري اچي زراعت کي پهتو. قدرت جي ڪارخاني ۾ هر طرح سان سبق موجود هئس اتان مختلف هنر ۽ طريقا تجربن جي ذريعي سکندو ۽ سمجهندو رهيو. گڏجي جڻا ڪري رهڻ لڳو ۽ زراعت جي ڪري هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ رهيو پئي، پاڻي گاهه واري زمين ۽ زراعت لاءِ

زمين، شڪارگاهن جي حساب سان ۽ انهن تي وڙهڻ، ڳرڻ، جهيڙڻ ۽ لڙائين، جنگين جي ڪري به سندس لڏپلاڻ هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ ٿيندي رهي ۽ اهڙي طرح هن ڌرتي جي گولي تي پکڙجندا رهيا ان وقت خون جو رشتو وڌيڪ اهميت وارو ٿي ويو ان ڪري خاندان ۽ قبيلا ٺهيا ۽ اهڙي طرح اهي گڏجي رهڻ لڳا، جهيڙڻ جهڳڙڻ جي ڪري انهن جا سردار ٺهيا ۽ سندن فيصلا ڪرڻ لڳا.

اهڙي طرح سان خاندانن مان وڌيڪ قبيلا ۽ قوميتون ٺهيون ۽ مختلف قوميتن جي سردارن جهيڙڻ ۽ جنگين کانپوءِ ڪنٽرول ۽ قبضي لاءِ بادشاهه، شهنشاهه ۽ قومون ٺهيون. انسانن جي باهمي رابطن ۽ روين، خلفشارن ۽ سازشن کي سلجھائڻ لاءِ ڪجهه چڱن ماڻهن ڪوششون ورتيون ۽ انهن مختلف طريقا به استعمال ڪيا پر انسانن جا انسانن سان معاملا ملڪيتي معاملا ۽ اخلاقيات وارا معاملا مڪمل طرح حل نه ٿي سگهيا. انهن سڀني مسئلن جي ڳڻين کي سلجھائڻ لاءِ گهڻن چڱن ماڻهن گهڻين جاين تي ڪوشش ڪئي ۽ ڪجهه نظريه به پيش ڪيا جن مان ڪجهه نظرين مذهب جي شڪل ورتي پر انسانن جا معاملا ۽ مسئلا ڪجهه وقت لاءِ گهڻي سڌاري کانپوءِ وري به منجهي پيا.

"هت هزارين حاڏقن دعويٰ ڪئي ڪيڏي اچي

پوءِ به ڏس انسان ويچارو برباد، ويران آ ايجان."

اهڙي طرح مختلف مرحلا طئي ڪندو انسان هن ڌرتي جي گولي تي آباد ٿيندو رهيو ۽ مختلف قومن ۾ ورهائجي ويو. مختلف ملڪ ٺاهي ۽ رهڻ لڳو مضبوط گروهن جي ساڳئي ٻولي ۽ رهڻ سھڻ جي ساڳئي انداز جي ڪري قومون ۽ ملڪ ٺهي پيا ۽ سڄي ڌرتي جي گولي کي ائين مصنوعي طريقي سان ورهائي قبضا ڪيا ويا ۽ اهي قبضا جاري رکيا ويا جيڪي اڃا تائين هلن پيا.

انسانن جو استحصال ڪرڻ ۽ کيس غلام بڻائي رکڻ لاءِ سڄي دنيا ۾ مذهبن کي به استعمال ڪيو ويو. حالانڪه مذهبن شروعات ۾ ماڻهن جي آزادي ۽ چوڻڪاري جي ڳالهه ٿي ڪئي پر پوءِ ڪن حرفتي ۽ خودغرض ماڻهن مذهب مان به پئسا ڪمائڻ شروع ڪيا ۽ تعويذن، گندن، ٿوڻن ۽ ڦيڻن جي ذريعي نذرانا وصول ڪري عام ماڻهن جو معاشي ۽ اقتصادي استحصال ڪيو. ڪيترين قومن ۽ ملڪن ۾ پيرپرستيءَ جا غلط رواج وجهي مري ويل ماڻهن جا مقبرا ٺاهي انهن کي به عوام الناس جي استحصال لاءِ استعمال ڪيو ويو جيڪو اڃا تائين جاري آهي.

حڪومت کي به ماڻهن جي استحصال لاءِ مضبوطيءَ سان استعمال ڪيو ويو. بادشاهه ۽ شهنشاهه پئي پيدا ٿيا پر اهي سڀ هڪٻئي سان جنگين يا عياشين ۾ پورا هئا. عوام جي پلائي جو ڪين تمام ٿورو خيال هو ۽ اهو به ڪن بادشاهن کي عام طور تي عوام کي جاهل رکي سندن هر طرح جو استحصال ڪرڻ هنن جو خاص مقصد هو يا عام ماڻهن کي صرف وڙهڻ، ويڙهائڻ ۽ ڪم ڪرڻ جي مشين ڪري ٿي ڪم آندائون، وڏن وڏن محلاتن ٺاهڻ يا سندن مقبرن ٺاهڻ لاءِ عام ماڻهو پئي استعمال ٿيا. ڪجهه چڱن بادشاهن واهه ۽ ڪوهه کوٽايا. گهڻن حڪمرانن بالادست طبقن جي ماڻهن کي مشغول رکڻ لاءِ ته جيئن اهي حڪمران طبقي جي اوڻائين پوڻائين تي نظر نه رکن ۽ انهيءَ خلاف ڪم نه ڪن. ڪيترائي شغل ۽ رونشا به ايجاد ڪرائي عوام کي ان ۾ مشغول رکيو ويو ۽ بعد ۾ ان کي ثقافت جو نالو به ڏنو ويو پر شروعات ۾ انهيءَ قسم جون سڀ ڳالهيون عوام کي مشغول رکڻ لاءِ صرف حربا ئي هيون. هن وقت عوام کي مشغول رکڻ لاءِ سڄي دنيا ۾ ساڳيا ئي سلسلا جاري آهن. رانديون خاص ڪري ڪرڪيٽ ۽ ٻيا رونشا عوام جي ڏيان، خيال ۽ سوچ کي

ڦيرائڻ لاءِ آهن ۽ اڃا تائين استعمال ڪيا پيا وڃن. ناچ، گانا ۽ مختلف راندين جهڙين سڀني ڳالهين کي حڪمران طبقي پنهنجي مفاد لاءِ پئي استعمال ڪيو آهي ۽ اڃا سوڌو ڪندا اچن. سوچ وارن ۽ ساڃاهه وند ماڻهن جي ڪاوشن جي ڪري علم به ترقي پئي ڪئي ۽ سائنسي علم به اڳتي وڌندو رهيو ۽ سڀني خرافات سان انهيءَ علم پئي ٽڪر کاڌو.

سورنهن سو عيسوي ڌاري يورپ جي ملڪن ۾ ڪجهه وڌيڪ سائنسي ترقي ٿي ۽ انهن ڪجهه مشينون ايجاد ڪيون ۽ پوءِ صنعتي انقلاب جو منهن کلي پيو. عام ماڻهن زمينن بجاءِ ڪارخانن ۾ ڪم ڪرڻ شروع ڪيو ۽ اتي گڏجي ڪم ڪرڻ ڪري پورهيت طبقي ۾ تنظيم ۽ ٻڌي پيدا ٿي ۽ انهن پنهنجا حق گهرڻ شروع ڪيا. پريس جي ايجاد جي ڪري خيالن جي ڏي وٺ سولي ٿي وئي ۽ عام ماڻهن ۽ پورهيتن جي مسئلي کي هڪٻئي چڱي طرح سان جلدي پئي آگاهه ڪيو. تمام وڏيون تحريڪون هليون ۽ انساني حقن جون ڳالهيون ٿيڻ لڳيون. بادشاهه ۽ شهنشاهه جيڪي پاڻ کي خدا جو نمائندو سمجهندا هئا انهن کي للڪاريو ويو ۽ پوءِ جلد ئي انهن کان زوري حق ورتا ويا. انهيءَ مغرب جي سجاڳي سڄي دنيا ۾ سجاڳي جي لهر پيدا ڪئي ۽ جتي جتي مغرب جي ملڪن يا ٻين ملڪن ڪالونيون ٺاهيون اتي آزادي ۽ حقن لاءِ جدوجهد شروع ٿي ۽ آخر ويهين صدي ۾ گهڻو ڪري سڀ ڪالونيون آزاد ٿي ويون گڏيل قومن جو ادارو به ٺهي ويو ۽ انساني حقن جا پڌرناما به منظور ڪيا ويا. بادشاهي نظام ختم ٿي ويا يا نالي ماتر رهجي ويا پر ساڳئي بالادست طبقي ڪوشش ڪري حرفتن ۽ مڪارين جي ذريعي جمهوري نظام کي به پنهنجي قبضي ۾ ڪري ورتو.

بهرحال سڄي دنيا جي انسانن ۾ سجاڳي اچي چڪي آهي.
 ڇاڪاڻ ته ميڊيا جي ترقي جي ڪري خاص ڪري اليڪٽرانڪ ميڊيا
 يعني ريڊيو، ٽي وي، ڊش ائنٽينا، ڊائريڪٽ فون، فيڪس،
 ڪمپيوٽر ۽ اليڪٽرانڪ ميل جي ڪري سڀ ملڪ ڳنڍجي پيا آهن ۽
 هڪٻئي جي حال احوال کان فورا واقف ٿي ٿا وڃن. تنهن ڪري جن
 ماڻهن کي تعليم کان وانجهيل رکيو ويو هو انهن ماڻهن کي به
 اليڪٽرانڪ ميڊيا جي ذريعي سڄي دنيا جون خبرون ٻڌايون ٿيون وڃن
 ۽ هاڻي ماڻهن کي جاهل رکڻ نا ممڪن آهي ۽ سڄي دنيا جي ماڻهن
 جي سوچن ۾ هڪ زبردست انقلاب برپا ٿي ويو آهي ته آخر هي ڏاڍ،
 ڏهڪاءُ، ظلم ۽ استحصال ڪيترو وقت هلندو ۽ ڪجهه بالادست طبقي
 جا ماڻهو دولت ۽ اقتداري قبضو ڪري صرف عياشيون ڪندا ٿا وڃن
 سوچو؟ ۽ آخر ڪيستائين هاڻي ماڻهو سمجهي چڪا آهن ته هي
 بالادست طبقي جا ماڻهو گهڻو ڪري بدمعاش ۽ بي شرم آهن. اهي
 عوام کي ڪڏهن به شرافت سان حق ڪونه ڏيندا، تنهن ڪري حقن ۽
 سهولتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ کين جدوجهد ڪرڻي پوندي ۽ انهن کي
 پنهنجا حق ۽ پنهنجي ايندڙ نسل جا حق وٺڻ لاءِ وڏي ويڙهه ڪرڻي
 پوندي. سڄي دنيا ۾ جدوجهد جاري آهي پر يورپ جي گهڻو ڪري
 سڀني ملڪن ۽ ٻين ڪجهه سائنسي علم ۽ سٺي تعليم جي ڪري تمام
 سٺي ترقي ڪئي آهي ۽ پنهنجي ماڻهن کي سڌاري انهن جو معيار
 زندگي بهتر بڻايو اٿن ساڳي طريقي سان جيڪڏهن انساني وسيلن کي
 تعليم ۽ تربيت ذريعي ترقي وٺرائبي ته سڀ انسان ۽ ملڪ ترقي ڪري
 سگهن ٿا ڪجهه ملڪن جي بالادست طبقي جي ماڻهن خاص ڪري
 آفريڪا ۽ ڪجهه ايشيا جي ملڪن ۾ عوام کي ڪيترين ئي حرفتن ۽
 مڪارين جي ذريعي صحيح تعليم کان پري رکيو ويو آهي ۽ غلط
 ويساھن ۾ عام ماڻهن کي منجهائي ڦاسايو ويو آهي. ان جو نتيجو اهو

نڪتو ته انهن ملڪن جو وجود خطري ۾ پئجي ويو آهي ۽ انهي مان عوام اهو به سمجهيو آهي ته سندن سڃاڻي، پينگيائي، بري ۽ بدتر حالتن جو سبب به اهو ئي بالادست طبقو آهي جنهن خلاف زبردست نفرت پيدا ٿي آهي. هاڻي عوام کي سڃاڻ ٿي اقتدار تي قبضو ڪري پنهنجا حق وٺڻا پوندا ۽ پوءِ ئي ترقي ٿي سگهي ٿي، مٿي بيان ڪيل پس منظر جي اڀياس ڪرڻ کانپوءِ وري ڏسجي ٿو ته سنڌ ۽ سنڌي ماڻهو به اهڙين حالتن مان گذري رهيا آهن. سنڌي قوم تمام پراڻي قوم هئي ۽ سندن ملڪ سنڌ هر هنڌ مشهور هو بلڪ هند ۽ سنڌ به مشهور ولایتون سڏيون هيون. سنڌو ندي جي ڪري هن علائقي ۾ آبادي، چراگاهون ۽ مال چارڻ جا گهڻا موقعا ۽ مٽي پاڻي ۽ سٺي زمين جا گهڻا فائدا هئا جنهن ڪري هتان جا ماڻهو خوشحال هئا. جيڪا ڳالهه سندن تهذيب اٽڪل پنج هزار سال پراڻي موهن جي دڙي مان صاف ظاهر آهي. سنڌي ماڻهن تي ٻاهران سڀني طرفان حملا ٿيندا رهيا پر انهن ڪڏهن به ٻئي ملڪ يا قوم تي حملو ڪونه ڪيو. موهن جي دڙي مان ڪو خاص هٿيارن جو زخيرو وغيره ڪونه مليو آهي تنهن ڪري چئي سگهجي ٿو ته سنڌي قوم بلڪل امن پسند قوم هئي. شايد سندن امن پسندي جي ڪري اها سزا ملين جو هر طرف کان حملا آور ايندا رهيا ۽ سنڌي قوم کي ٿي ڦري هليا ويندا رهيا ۽ سندن ڪجهه ماڻهو هتي رهي پوندا هيا جيڪي اڄ به هتي آباد آهن ۽ اهڙي طرح سان جاتا، سڃاتا وڃن ٿا ته اصل ڪٿان کان آيا يا ڪٿان جا هيا انهي سڄي عرصي ۾ سنڌي قوم دفاعي جنگيون ڪيون پر حملو ڪنهن تي به نه ڪيائون. انهيءَ دفاعي مزاحمتي جنگين جي ڪري پنهنجو وجود برقرار رکندا آيا. سنڌ جون حدون جيڪي شروع ۾ وسيع هيون سي گهڻيون گهڻيون اچي موجوده حدن تي پهتيون آهن. انهيءَ ۾ آخري وار وري انگريزن ڪيو جن ڪجهه حصو پنجاب کي ۽ ڪجهه علائقا بلوچستان سان گڏائي ڇڏيا اها ڪجهه

سزا سنڌين کي مياڻي واري جنگ جي سزا طور ڏني وئي ۽ انهي سان گڏ انگريزن سنڌ سان زيادتيون ڪيون. جيئن بمبئي سان گڏي صوبائي حيثيت ختم ڪرڻ، فوج ۽ نوڪرين ۾ حصو نه ڏيڻ ۽ صحيح تعليم کي گهربل ضرورتن آهر نه وڌائڻ. بهرحال انگريز فاتح حڪمران هيا تنهن ڪري انهن کي خاص معياري نٿو چئي سگهجي باقي سنڌ ۽ سنڌين جي تباهي ۾ انگريزن جو وڏو حصو آهي. انگريزن وري هتي پاڻ سان گڏ هڪڙو طبقو پيدا ڪيو جيڪو گهڻو ڪري جاگيردارن، نوابن، سردارن، زميندارن، پيرن، ميرن ۽ شاهن تي مشتمل آهي ته جيئن اهي سندن ساٿاري ٿي رهن. انگريزن جي خلاف جدوجهدون هليون ۽ انگريز وڃڻ وارا هئا پر هندستان کي ايندڙ گهڻي وقت لاءِ مسئلن جي منهن ۾ ڏئي ويا، هندستان کي غلط نموني سان تقسيم ڪيائون ۽ انهيءَ تقسيم ۾ ڪوشش ڪيائون ته هندن کي وڌيڪ فائدو ٿئي. ڇاڪاڻ ته منڍ کان وٺي هو مسلمانن مان خوش نه هئا ۽ اسلام جيئن ته وڏي طاقت وارو مذهب آهي تنهن ڪري ان کي ڪمزور ڪرڻ پئي چاهيائون. سنڌ جيڪا هنن ٽالپرن کان فتح ڪئي هئي ان جي حيثيت هڪ ملڪ جي هئي پر وڏي حرفت ۽ مڪاري سان سنڌي مسلمانن کي پاڪستان جي هڪ صوبي تي راضي ڪري ڇڏيائون پوءِ ته مسلمانن ڏٺو ته هي هڪ وڏو دوکو ٿي ويو آهي ۽ پوءِ جي ايمر سيد مسلم ليگ جي مخالفت شروع ڪئي ۽ آخر تائين سنڌين جي حقن لاءِ جدوجهد ڪندو رهيو پر اڃا تائين ڪوبه نتيجو نه نڪري سگهيو آهي. صوبائي خودمختياري ۽ ٻيا حق سنڌين کي نٿا ڏنا وڃن. لطيف سائين چيو:

"دلبو منجهه درياءَ پکي پسي آيا

ويچارن ويساه آئي ات اڙايو."

(شاه)

ويساه ڪري ڦاسي وياسون ۽ اڃا تائين پيا ٿا پڳتيون، محروميون ۽ مايوسيون وڪوڙي ويون آهن پر روشني جو ترورو به نظر ڪونه ٿو اچي سواءِ ان آسري جي ته من سنڌي قوم ڳالهين ڪي سمجهي ۽ اٿي پوي ۽ پوري جوش ۽ جذبي سان ڀرپور اتحاد ڪري پنهنجا حق ۽ آئيني خودمختياري وٺي. عوامي سجاڳي جي ڪا وڏي ڪوشش اڳ ۾ ڪانه ٿي آهي البتہ صوفي شهيد شاه عنايت ڪوشش ڪئي پر سندس ڪوشش ڪي مغلن ۽ ڪلهوڙن حاڪمن جي گڏيل سازشين شڪست ڏني ۽ شاه عنايت ڪي وڏي ڌوڪي سان فقيرن سميت شهيد ڪيو ويو.

هن وقت سنڌي قوم ۾ ڪجهه سجاڳي ته آئي آهي پر اڃا ڪيترائي روڳ، مرض ۽ مختلف بيماريون آهن جهڙوڪ جسماني، روحاني، ذهني، نفسياتي ۽ اخلاقي جن ۾ سنڌ جو عوام ڦاٿل آهي. جن مان ڪين جان ڇڏائي پوندي. جهالت مفادپرستي، انائون، ٿوري ٿوري ڳالهه تي اٽڪي پوڻ، سستي، ڪاهلي، ڪم ٿار طبيعت، ناسهپ ۽ درگذر ڪرڻ جي فقدان جي ڪري گڏجي نٿا هلن ۽ گڏجي جدوجهد نه ڪرڻ وغيره انهيءَ کان علاوه استحصال ڪرڻ لاءِ هتان جي پيرن، ميرن، وڏيرن، شاهن، غلط ملن، مولوين ۽ منجهيل صوفين ۽ فقيرن ۽ عام ماڻهن کي جاهل رکڻ جون پوريون ڪوششون ڪيون آهن ته اهي سجاڳ نه ٿين پنهنجا حق گهري نه سگهن. ته جيئن هو سندن مٿان حڪم هلائين ۽ سندن استحصال ڪن.

انهيءَ ڏس ۾ غلط قسم جي ملن، مولوين، منجهيل صوفين ۽ جاهل فقيرن به مکروه ڪردار ادا ڪيو ۽ ماڻهن کي صحيح ڄاڻ نه ڏني ۽ عام ماڻهن کي جاهل رکيو ۽ غلط ويساهن واريون ڳالهيون ٻڌايون انهن ۾ ڦريندڙ ٽولي ميرن، پيرن، شاهن ۽ فقيرن سان ملي استحصال ڪرڻ ۾ پنهنجو به حصو چڪائي ورتو. ڪجهه مفادپرستن

وري ماڻهن کي سماجي برائين ۾ ڦاسائڻ لاءِ منشيائت جي ڌنڌي کي وڌيڪ مضبوط ڪيو ۽ گهڻن ماڻهن کي نشي جو مڪمل عادي بڻائي ڇڏيو جنهن سان اسان جا اڄ به اوتارا، مڪان ۽ گهڻيون درگاهون پريون پيون آهن اهڙي طرح سان جيڪي ماڻهو ناڪاره ٿي ويا آهن انهن جو تعداد ڏينهن ڏينهن وڌندو ٿو رهي. انسان جي مفادپرست ۽ بالادست طبقي جو اهو وڏو ڪارنامو آهي ته عام انسانن کي جاهل، بيڪار، بي حال ۽ پريشان حال رکجي ته جيئن سندن استحصال سولائي سان ڪري سگهجي.

”سونهان چائين سڌ نه پئين سسئي پڇ م سي
متان ئي توکي - منجهائين مارڳ ۾.“
(شاه).

هاڻي سواءِ عوام کي سجاڳ ڪرڻ جي ٻيو ڪوبه طريقيڪار ڪونهي جنهن سان عوام کي حق ملي سگهن تنهن ڪري هاڻي گهڻي کان گهڻي ذميواري پڙهيل ۽ ساڃهه وارن ماڻهن جي ۽ اڳ کان سجاڳ ٿيل دوستن جي آهي ته جيئن هو اهو ڪم پنهنجي سر تي کڻن ۽ عام ماڻهوءَ ۾ سجاڳي ڦهلائڻ لاءِ سنڌ جي وسطي، واهن ۾ نڪري وڃن ۽ ماڻهن کي چڱي طرح زباني سمجهائڻ ته وڏن ماڻهن جو مفادپرست طبقو سندن دشمن آهي ۽ ڪنهن سندن دولت لٽي آهي ۽ ڪهڙا ماڻهو ڦورو ۽ لتيرا آهن جن هميشه هر طريقي سان استحصال ڪيو آهي. سنڌي ماڻهن کي سجاڳ ڪرڻ لاءِ جيترو به ڪم ڪجي گهٽ آهي. انهيءَ ۾ پهراڙين ۾ ننڍا وڏا جلسا ڪري ماڻهن کي صاف ڳالهيون سمجهائڻ، سيمينار ڪرائڻ، پرنٽ ميڊيا کي وس آهر استعمال ڪرڻ ۽ اليڪٽرانڪ ميڊيا ۽ ڪيسٽن کان به ڪم وٺڻ. سنڌ جي سياست گهڻو ڪري جاگيردارن ۽ وڏيرن، زميندارن جي هٿن ۾ آهي انهن ماڻهن کي صرف ڏنا ۽ دوکا ڏنا آهن انهن جي عام ماڻهن سان سنڌ ۽ سنڌين سان ڪنهن به قسم جي

همدردي ڪانه هئي. هو ته رڳو پنهنجي عياشين جي دلداده هئا ۽ اهي چڱي طرح سان عيش ڪن باقي عوام کي ڪوڙن ٺلهن ڏٺن تي ٽڪائيندا رهيا. پتي صاحب ڪجهه ڪم ڪيو پر اهو به اڏورو هئو. ممڪن آ ته هن کي ڪم ڪرڻ نه ڏنو ويو هجي پر سندس نعرو روئي ڪپڙا مڪان به اڻپورو ۽ اڏورو هئو جنهن کي مڪمل عوامي چوٽڪاري جو نعرو نٿو چئي سگهجي. صحيح عوام جي چوٽڪاري جو صحيح نعرو ڪجهه هيئن هجڻ گهرجي.

"روزگار، روٽي، ڪپڙا، مڪان

تعليم، صحت، انصاف، امن امان."

پر سنڌ جي وڏيرن، زميندارن، پيرن، ميرن ۽ شاهن کي صرف اقتداري سياست ڪري پنهنجا عيش ڪرڻا هئا ۽ اهي ڪيائون ۽ هي عوام سان ڪڏهن به سچا نه هئا ۽ نه آهن هي بالادست طبقي جا ماڻهو آخر عوام سان همدردي هڏوڪي ۽ سچا ڇو ٿين؟ هنن کي ته نه انسان جو احساس آهي ۽ نه وري ڪو حياءُ شرم اٿن نه وري ڪا رحمڌلي، قياس ۽ ڪهڪاءُ اٿن ان ڪري هو عوام جي جهالت، خراب صحت، پریشانين، بک، بيروزگاري، امن امان ۽ انصاف لاءِ ڪڏهن به نه سوچيندا. هنن ته پنهنجي لاءِ بهترين قسم جو بندوبست ڪري ڇڏيو آهي. هنن جون بستيون ۽ بنگلا بهترين ۽ عمدہ آهن. هنن جا ته اسڪول به الڳ آهن ۽ گهڻو ڪري هنن جا پار به ملڪ کان ٻاهر اعليٰ قسم جي تعليم حاصل ڪن ٿا. سندن علاج لاءِ سرڪاري خرچ تي ٻاهرين ملڪ ۾ بندوبست ٿيل آهي ۽ جيڪڏهن ملڪ ۾ علاج ڪرائين ٿا ته هنن لاءِ وي آءِ پي اسپتالون ۽ وي آءِ پي وارڊ جدا ٺهيل آهن. هنن وڏن ماڻهن جا ته جيل به جدا ٺهيل آهن جن ۾ ايئرڪنڊيشنون لڳل آهن. هوائي جهازن ۾ به جايون جدا اٿن. پنهنجي لاءِ بهترين قسم جون گاڏيون ۽ پجيرو درآمد ڪرائين ٿا ۽ انهن تان هر قسم جا ٽيڪس يا ته معاف ٿا ڪرائين يا وري گهٽ ڪرائين ٿا. انهن

سڀني ڳالهين مان ثابت ٿئي ٿو ته هن بالادست طبقي پنهنجي لاءِ هر قسم جو بندوبست ڪري ڇڏيو آهي ۽ ان ڪري هو پنهنجو قبضو اقتدار ۽ دولت تي هميشه لاءِ قائم رکيو اچن ٿا. جيڪڏهن پڙهيل قسم جا ماڻهو هر طرح سان نڪري پوندا ۽ سنڌ ۾ ڪم ڪندا ته پوءِ ڪنهن جي به مجال نه آهي جو ڪالاباغ ڊيم ٺاهي سگهي ۽ سنڌ ۾ سنڌين کي اقليت ۾ آڻي سگهي ۽ پنهنجا غلط فيصلو مڃائي سگهي. جيڪڏهن سڀ سنڌي خاص طرح سان استاد ۽ ٻين نوڪرين وارا ۽ ٻيا ڪجهه دوست جيئن دانشور، شاعر، سگهڙ، سياسي ڪارڪن پنهنجو وقت ڪڍي عوام ۾ ڪم ڪندا ته يقين سان چئي سگهجي ٿو ته ٿوري وقت ۾ عوام سجاڳ ٿي پريور ٻڌي ۽ مظاهري جو اهڙو ته چٽو اعلان ڪندو جو ڪوبه صوبو يا ليڊر سنڌ ڏي ميري اک ڪري نه ڏسي سگهندو. بلڪي اهي سڀ مجبور ٿي سنڌ ۽ سنڌي قوم کي پنهنجو جائز حق ڏيندا. آزادي جي قيمت مسلسل سجاڳي، جدوجهد، اتحاد ۽ احتجاج ڪرڻ ۾ آهي. عام ۽ خاص يعني سڀني سنڌين کي هاڻي مستقل سجاڳ رهڻو پوندو ۽ ٻڌي ڪري پنهنجي حقن لاءِ زبردست احتجاج ڪرڻا پوندا. سڄي ملڪ لاءِ سٺن سڌارن جي گهر ڪرڻي پوندي ته جيئن ملڪ جو ڀلو ٿئي ۽ انهن کي سندن بنيادي حق ۽ سهولتون ملي سگهن. عوام کي هاڻي اهو به ڏسڻو ۽ ڄاڻڻو پوندو ته تحريڪن هلائڻ وارا مخلص ۽ بي لوٽ خدمت ڪرڻ وارا آهن يا نه. عوام جا هڏڙوڪي، همدرد آهن يا نه ان سان گڏ سمجهه ڏاهپ، ڏانو سان ڪم ڪرڻ وارا آهن يا نه. اڄ ڪلهه جي معيار مطابق سٺي سياست، اقتصادي ڄاڻ اٿن ۽ اخلاقي طرح سان به قابل قبول معيار تي پورا آهن ٿا يا نه، سٺن قابل ماڻهن جي گهڻائي هجي ۽ انهن سان گڏ تحريڪ ۾ هيٺيون چند خوبيون ضرور هجن ۽ سندن رهبر ٽولي ۾ ته اهي گڻ ضرور هجن گهرجن ته ته تحريڪ ڪڏهن به ڪامياب ٿي نه سگهندي.

- 1- ڏوهي قسم جا ذهن نه هجن، ڏوهن ڏي رجحان نه هجن گهرجي. ڪرائم ۽ ڪرمنلٽي (Crimnality) کان پري هجن گهرجن.
- 2- بداخلاقي کان پري هجن گهرجي يعني هر قسم جي (Immorality) کان پري هجن گهرجي.
- 3- بد راهي وارين ڳالهين کان پري هجن گهرجي يعني (Irrationality) کان پري هجن گهرجي.
- 4- هرو ڀرو غير قانوني ڪم نه ڪندا هجن يعني (Illegalities) کان وس آهر بچندا هجن.
- 5- وسيع علم ۽ سٺي اخلاق وارا وڏي تعداد ۾ هجن.
- 6- صحيح وسائل جو ڪاٺو لڳائڻ ۽ ڪم ڪرڻ لاءِ انهن وسائل جو معقول بندوبست هجي.
- 7- تنظيم جي اصولن جا سڀ پابند هجن يعني (Discipline) هجن ڪپي.
- 8- جوش ۽ جذبي سان ڪم ڪي ڪاميابي تائين پهچائڻ لاءِ ۽ ان کانپوءِ سٺي نظام کي قائم ڪرڻ لاءِ هوشيار ۽ سجاڳ هجن ۽ هر دم ڪم ڪرڻ لاءِ تيار هجن.
- 9- سٺن جمهوري اصولن سان ڪم ڪي وڌائي سگهيو ۽ عوام کي به فائدو ڏئي سگهيو نه ته صحيح ڪم ڪونه ٿي سگهندو.
- 10- انهن جي علمي صلاحيت کي وڌائڻ ۽ اخلاقي تربيت جو بندوبست هجي.

هاڻي سنڌي ماڻهن کي ڪپي ته سڀني سياسي پارٽين ۽ تحريڪن جو چڱي طرح سان جائزو وٺڻ ۽ ڏسڻ ته ڪهڙي پارٽي يا تحريڪ آهي جيڪا بهتر آهي ۽ اها عوام، سنڌ ۽ سنڌي ماڻهن جي حقن جي ڳالهه ڪري ٿي ته پوءِ ان کي مدد ڪن. هر سنڌي ماڻهو کي سياست سمجهڻي پوندي ۽ سياست ڪرڻي پوندي ته جيئن وس وارن کان پنهنجا حق ۽ سهولتون وٺي سگهجن. واڳ ڌڻين ۽ وس وارن لاءِ ضروري آهي ته عوام جي مطالبن تي غور ڪن ۽ انهن کي پوري ڪرڻ

لاء ڪوششون وٺن. بالادست طبقي جي حرفتن هن ملڪ کي تباھ
 ڪري ڇڏيو آهي ۽ هاڻي انهن جي پٺڀرائي ڪرڻ خطري کان خالي نه
 آهي. هاڻي جيڪڏهن جلد کان جلد ضروري، آئيني، قانوني،
 معاشي، معاشرتي، سياسي، اقتصادي، زرعي ۽ صنعتي سڌارا
 عوام ۽ ملڪ جي پلائي لاءِ ان جي بدتر حالتن کي سڌارڻ لاءِ نه آندا
 ويا ته پوءِ هن ملڪ جو قائم رهڻ تمام مشڪل ٿي پوندو. اهو هاڻي
 هن ملڪ جي واڳ ڌڻين جي مرضي تي ڇڏيل آهي ته اهي ڇا ٿا
 چاهين. اسان جو ڪم لطيف سائين جي شعر وانگر آهي:
 "واڪو هڏو لاهه ڪر سڏن مٿي سڌڙا
 من تنهنجي ڪاءِ سگر مر سار ٿئي."

ملڪ ۽ عوام خلاف مفاد پرست طبقن جي سازش

جڏهن پاڪستان لاءِ جدوجهد هلي رهي هئي ته مسلم عوام ۽ انهن صوبن جي عوام سان جيڪي پاڪستان ۾ شامل ٿيا هئا ڪيئي واعدا ڪيا ويا هئا. جهالت ۽ غربت کي ختم ڪيو ويندو ۽ عام ماڻهوءَ کي سماجي انصاف مهيا ڪيو ويندو. عوام کي بهترين قسم جون بنيادي سهولتون پيدا ڪري ڏنيون وينديون جهڙوڪ مفت ۽ سٺي صحت ۽ تعليم جو نظام ۽ ٻيون بنيادي سهولتون جهڙوڪ بجلي، گئس، روڊ رستا ۽ سڀ کان وڌيڪ اها ڳالهه هئي ته ملڪي نظام اسلامي اصولن مطابق هلايو ويندو. پاڪستان قائم ٿيو ۽ اسان سڀني ڏٺو ته تقريباً اڌ صدي گذرڻ جي باوجود هتان جو عوام ڏينهن به ڏينهن بد کان بدتر حالتن جو شڪار ٿيندو ٿو وڃي. غريب ڏينهن ڏينهن غريب ۽ شاهوڪار روز به روز شاهوڪار ٿيندو ٿو وڃي. هتي پهرين ڏينهن کان نوابن، جاگيردارن، زميندارن، وڏيرن، ملڪن، خانن، سردارن، سرماڻيدارن، پيرن ۽ مخدومن جو قبضو ٿي ويو ۽ قبضو اڃا تائين جاري آهي. هن وقت تائين اسلامي نظام ته قائم ڪونه ٿي سگهيو پر ڪو سٺو سياسي نظام به قائم ڪونه ٿي سگهيو آهي. مفاد پرست طبقن جي سازشن جي ذريعي چيو وڃي ٿو ته قائداعظم کي زهر ڏئي ماريو ويو ۽ ان کانپوءِ نوابزاده لياقت علي خان کي قتل ڪرايو ويو. بعد ۾ اقتدار ۽ وسائل تي چوڏرين ۽ فوج جو قبضو مڪمل ڪيو ويو. انهن سان ٻين صوبن جا خوشامندڙيا جاگيردار، سردار، وڏيرا، زميندار، ملڪ، خان، مخدوم، پير ۽ مير به گهڻي ڀاڱي شامل ٿي ويا.

هنن سڀني مفادپرستن پاڻ ۾ گڏجي 1956ع جو آئين ٺاهيو پر وري پاڻ کي پسند نه آين ۽ وري انهيءَ کي ختم ڪري ڇڏين. ان کانپوءِ 1962ع وارو آئين بنائي پيش ڪيو ويو ۽ ملٽري آمر جي طاقت جي ذريعي نافذ ڪيو ويو پر تڏهن به نه هلي سگهيو ۽ انهيءَ کي به ختم ڪيو ويو. اهي ٻئي آئين انهن ئي وڏن ماڻهن جي مفاد پرست ٿولي ٺاهيا هئا، پر پاڻ ئي سمجهن ته انهن ذريعي عوام کي ڪونه مڃائي ۽ راضي ڪري سگهندا تنهن ڪري پاڻ ئي انهن پنهنجي آئينن کي ختم ڪين. مفاد پرست طبقي وارن جا به ٻه ٽي گروهه نهجي ٿا وڃن جيڪي ڪنهن حد تائين هڪٻئي جي مخالفت ۾ ڪن ٿا پر انهن جا مفاد ساڳيا آهن ۽ ضرورت مهل پاڻ ۾ نهجي به ويندا آهن.

جنرل ايوب صاحب تمام وڏيون دعوائون ڪيون هيون پر عمل ان جي برعڪس تنهن ڪري ان جي خلاف عوام ۾ نفرت پيدا ٿي جنهن جو فائدو وٺي جناب ذوالفقار علي ڀٽي وزارت خارجہ تان استعفيٰ ڏئي جنرل ايوب صاحب جي حڪومت خلاف مهم هلائي، ايوب صاحب ڪوشش جي باوجود ان مهم کي دٻائي نه سگهيو ۽ پاڻ هٿيار ڦٽي ڪري حڪومت ٻئي جنرل يحيٰ خان جي حوالي ڪري وڃي ڪمايل دولت تي گهر ويهي عيش سان وقت گذارڻ لڳو.

جنرل يحيٰ خان وڏو مڪار جنرل هئو، اليڪشن ته ڪرايائين پر ان جي نتيجن کي نه مڃيائين ۽ اقتدار منتقل ڪرڻ ۾ ٿال مٽول ڪندو رهيو. آخر انهيءَ چڪ چڪاڻ ۾ بنگال جدا ٿي ويو ۽ باقي هي پاڪستان بچيو جنهن جي حڪومت جناب ذوالفقار علي ڀٽي جي حوالي ڪئي ويئي. جناب ڀٽي صاحب تمام سٺي شروعات ڪئي ۽ عوام لاءِ مناسب قدم کنياائين پر ڪجهه مفاد پرست ان کي به ڦري ويا ۽ وڌيڪ ڪم ڪرڻ ڪونه ڏنائونس. جناب ڀٽو صاحب جيڪڏهن يڪدم سٺن سڌارن لاءِ قدم کڻي ها ته شايد حالتون ٻيون هجن ها. نتيجو اهو نڪتو ته آخر

کيس اقتدار تان لاهي غريب عوام جي حقن جي ڳالهه ڪرڻ ۽ کيس سجاڳ ڪرڻ جي ڪري ڪوڙي کيس ۾ ڦاسائي قانوني طرح سان ڊونگ رچائي شهيد ڪيو ويو.

ان کانپوءِ جنرل ضياءَ صاحب جو دور شروع ٿيو جيڪو پاڪستان جي هن وقت تائين عمر جو ڪارو دور چئي سگهجي ٿو. پاڪستان پيپلز پارٽي کي ختم ڪرڻ لاءِ جنرل صاحب هر قسم جو ظلم عوام جي مٿان ٽوڙي وڌو، ڪوڙا، ڦٽڪا، جيلن ۾ شديد قسم جون جسماني، ذهني ۽ جنسي اذيتون ويچارن ڪارڪنن کي ڏنيون ويون پر پارٽي جون ٻئي ليڊر عورتون مانواري نصرت ڀٽو صاحب ۽ محترمه بينظير ڀٽو صاحبه هماليه پهاڙ جيان ڏٽجي بيهي رهيون ۽ ان منافق ۽ ظالم جنرل جي ان نه مڃي نه مڃيائون. جنرل صاحب کي به جن آندو انهن ئي سندس خاتمو ڪرايو ڇاڪاڻ ته هنن پنهنجا مقصد پورا ڪيا ۽ هاڻي جنرل صاحب به ڪجهه اڪيون ڏيکارڻ شروع ڪيون تنهن ڪري کيس وڌيڪ برداشت نه ڪيو ويو.

جنرل صاحب پنهنجي نگراني ۾ جوڻيجو حڪومت جي ڪمان ۾ وڌڻ جنرلن ۽ سرمائيدارن جي حڪومت قائم ڪئي جنهن حڪومت پنهنجي مفادن لاءِ صحيح طرح سان ڪم ڪيو. مفاد پرست ٽولي جا وڏا وڏا ۽ پراڻا قرض معاف ڪري وري کين نوان قرض ڏنا ويا جوڻيجو صاحب ۽ ضياءَ صاحب به پاڻ ۾ ٺهي ڪونه سگهيا ۽ جوڻيجي صاحب جي حڪومت جو خاتمو آندو ويو ۽ پوءِ ٿورن ڏينهن گذرڻ بعد ضياءَ حڪومت به جهاز جي حادثي ڪري ختم ٿي وئي.

جناب غلام اسحاق خان صدارت تي ويٺو ۽ ان چونڊون ڪرائي اقتدار ڪجهه شرطن تي محترمه بينظير ڀٽو صاحب جي حوالي ڪيو ويهن مهينن بعد ان چونڊيل حڪومت کي ختم ڪري وري پنهنجي مرضيءَ سان جناب جتوئي واري نگران حڪومت مقرر ڪري چونڊون ڪرائي ان ۾ زبردست سازش جي ذريعي ڏانڊلي ڪرائي اقتدار جناب

نواز شريف جي حوالي ڪيو ويو. سنڌ ۾ وري نگراني لاءِ هڪ سفاڪ
 ظالم کي مقرر ڪري ۽ کيس چونڊن جي گهربل نتيجن آڻڻ جي عيوض
 سنڌ جو وڏو وزير مقرر ڪيو ويو. هي سنڌ جو ٻيو ڪارو دور هئو
 جيڪو ضياءَ واري دور کان ڪنهن به طرح گهٽ نه هئو بلڪي ڪن
 ڳالهين ۾ ته ان کان به گوءِ ڪئي ويو. رياستي تشدد ڪوڙن ڪيسن ۽
 بيهودگين ۾ هي دور شايد تاريخ جي بدترين دور کان به وڌيڪ خراب ۽
 بدترين دور هئو. ساڳئي ئي چالاڪ ۽ مڪار اسحاق خان نواز شريف
 جي حڪومت ختم ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي پر هن دفعي ڪنمبل ڳورو
 نڪتو ۽ کيس به لوڙهي ويو. آڪٽوبر 1993ع ۾ وري معين قريشي جي
 نگراني ۾ چونڊون ٿيون ۽ انهن جي نتيجي ۾ پاڪستان ڊيموڪريٽڪ
 فرنٽ جي گڏيل حڪومت قائم ٿي ۽ هلي رهي آهي جنهن جي سرواڻي
 محترم بينظير ڀٽو ڪري رهي آهي. هن چونڊيل حڪومت جي خلاف
 پهرين ڏينهن کان سازشون جاري آهن ۽ ڏسجي ته اڳتي ڇا ٿو ٿئي.
 حڪومت کي ڪمزور ڪرڻ جون پوريون ڪوششون ڪري رهيا آهن ته
 جيئن اها غريب عوام جي مفاد ۾ ڪي به چڱا ڪم نه ڪري سگهي ۽
 نه ئي وري پنهنجو پروگرام جيڪو نئين سماجي معاهدي جي شڪل ۾
 ڏنل آهي ان تي ڪوبه عمل ڪري سگهي.

انهي پس منظر ۾ ڏسجي ٿو ته ستونجاهه سال گذري چڪا آهن
 پر ملڪ ۽ عوام جي حالت ڪانه سڌري. ها! ڪجهه زميندارن، وڏيرن،
 چوڌرين، ملڪن، خانن، سردارن، ميرن، پيرن، مخدومن ۽ شاهن جي
 حالت ضرور سڌري آهي باقي ملڪ کي جيتري ترقي ڪرڻ گهربل هئي
 اها ڪانه ٿي سگهي ۽ غريب عوام ويچار جي حالت ته بد کان بدتر ٿي
 وئي آهي. عوام کي جهالت ۾ رکيو ويو آهي سندس صحت جو ڪوبه
 معقول بندوبست ڪونهي. بنيادي حق ۽ بنيادي سهولتون نالي ماتر به
 ڪونهن. پوليس اسٽيٽ رهي آهي ۽ عوام جي جان، مال ۽ عزت

محفوظ ڪانه رهي آهي. ان ڪري عوام هن ملڪ ۽ معاشري کان مايوس ۽ تنگ ٿي چڪو آهي. انهيءَ عرصي ۾ ٻين ملڪن تمام سٺي ترقي ڪئي آهي. جهڙوڪ چائنا، جپان، ڪوريا، ٿائيلينڊ، ملائيشيا ۽ انڊونيشيا وغيره. اسان جي ملڪ ۾ به انساني ۽ قدرتي وسائل ايترا آهن جو انهن ملڪن جي مقابلي ۾ وڌيڪ ترقي ٿي سگهي ها! پر هتان جي مفادپرست طبقي سازش جي ذريعي هتان جي عوام کي جاهل ۽ تنگ دست ڪري پاڻ صرف عيش ڪيا ۽ ملڪ جي ترقي لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيو.

انهيءَ مفادپرست طبقي هميشه جيان مذهب جي آڙ وٺي ماڻهن کي اهو ٻڌائڻ شروع ڪيو ته توهان کي الله تعاليٰ غريب ڪيو آهي تنهن ڪري بس شڪر ۽ صبر ڪريو ۽ پنهنجي لاءِ وري فرماين ته اسان کي دولت ۽ حڪومت به الله تعاليٰ ڏني تنهن ڪري توهان کي بلڪل اعتراض ڪرڻ نه گهرجي. هي تمام وڏو ڍونگ ۽ فريب آهي جيڪو دنيا جي غريب عوام کي صدين کان ڏنو ٿو وڃي ۽ عوام ويچارو ان پڙهيل ۽ اڻڄڻ جي ڪري هنن جي فريبي پرچار ۽ چار ۾ ڦاسي ٿو پوي.

الله تعاليٰ ته ڪائنات جو مالڪ ۽ خالق آهي جيڪي چاهي ڪري سگهي ٿو پر ڪي دنيا جا ڪم ۽ ڳالهيون هن دنيا جي نظام ۽ سماج جي حوالي سان ماڻهن جي حوالي ڪيون آهن انهن ۾ هروڀرو الله جو دخل مڃڻ زيادتي آهي. جيئن وٽائي فقير چيو ته رزق بيشڪ الله جو پيدا ڪيل آهي پر امان جي به مرضي آهي ته ماني پچائي يا چانور پچائي. اهڙي طرح هن ڪائنات جو نظام به ڪجهه انهيءَ قسم جو آهي ته ڪجهه ڪم انسانن جي حوالي آهن جيڪڏهن اهي سمجهي سوچي انهن کي ڪندا ته بهتر نتيجا نڪرندا جيڪڏهن اهي سوچي سمجهي نه ڪندا ۽ طبعي ۽ ٻيا قانون نظرانداز ڪندا ته سٺا نتيجا حاصل ڪونه ڪري سگهندا. دنيا جي هر شيءِ جا الله تعاليٰ قاعدا قانون خلقيا آهن

جن مطابق ڪم هلندو. جيڪڏهن ڪير انهن قاعدن قانونن جي پيڪڙي ڪندو ته صحيح نتيجو حاصل نه ڪري سگهندو. دنيا ۾ غربت، جهالت، تنگ دستي، بدحالي، بيماري ۽ لاچارِي گهڻو ڪري سماجي قاعدن ۽ قانونن جي پيڪڙين جي ڪري پيدا ٿينديون آهن. جيڪڏهن سماجي نظام نيڪ ٿيندو ته انهيءَ قسم جا عذاب ۽ تڪليفون عوام تي گهٽ اينديون پر جيڪڏهن غلط نظام هوندو ته پوءِ ملڪ ۽ عوام انهيءَ قسم جي تڪليفن ۽ غلاميءَ ۾ به مبتلا ٿي ويندو. هاڻي اهو ماڻهن جي مٿان ڇڏيل آهي ته اهي ڪهڙي قسم جو نظام پنهنجي لاءِ پسند ڪن ٿا ۽ ڪهڙي نظام کي قائم ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪن ٿا. انساني معاشره قبائلي سردارن کان ارتقائي منزلون طئي ڪري بادشاهتون ۽ شهنشاهتون لتاڙي اچي جمهوري نظام کي پهتو آهي. جمهوري نظام کي وڌيڪ بهتر بڻائڻ لاءِ وري عوامي جمهوري ۽ فلاحِي نظام جي تصور اچي نئين نظامي تصور کي جنم ڏنو آهي. تنهن ڪري هن وقت صرف جمهوريت به قابل قبول نه آهي پر اها جمهوريت قابل قبول آهي جيڪا عوامي هجي ۽ فلاحِي هجي. هاڻي عوام جي بنيادي حقن جي لتاڙ ۽ عوام جي بنيادي سهولتن کان محرومي گهڻو وقت ڪونه هلي سگهندي. مفاد پرست طبقي جيڪي "جاوا" ڪيا سي ڪيا هاڻي انهيءَ طبقي کي عوام جو خيال رکڻو پوندو، صرف عيش ۽ عياشي ڪونه هلي سگهندا. هاڻي عوام سمجهي چڪو آهي ته غربت ۽ حڪومت الله تعاليٰ جي طرف کان ڪونه آهن پر اهي نظام جو نتيجو آهن ۽ جيڪڏهن سٺو ۽ صحيح نظام رائج ڪبو ته عوام جي فلاح ۽ ترقيءَ واري منزل ماڻي سگهبي.

ڪائنات ۾ تمام گهڻيون ڳالهيون ۽ عمل آهن جن تي انسان جو ڪوبه ڪنٽرول يا قبضو ڪونهي جيئن سيارن جي گردش، وڏن وڏن سجن جي گردش ۽ انهن جي اندر اٿڻي عمل ۽ ردعمل ۽ انهن مان

خارج ٿيندڙ مختلف تابڪاري شعاع جيڪي فضا ۽ خلا ۾ لهرن ۽ ذرڙن جي شڪل ۾ موجود رهن ٿا. اهڙي طرح سان بنيادي زور (Fundamental Forces) ۽ بنيادي زرڙا به انسانن پيدا ڪونه ڪيا آهن ۽ نه وري سندن ڪو هٿ انهن جي بنيادي جوڙجڪ جي قاعدن ۽ قانونن ۾ آهي جن جي مطابق مادي مختلف شڪليون ورتيون آهن. اهڙي طرح سان مادي ۾ سوچ، ذهن، چرپر ۽ گرمائش به انسان ڪانه پيدا ڪئي آهي پر انهيءَ کان اڳ ۾ تمام وڏن وڏن سجن، سيارن، ستارن ۽ انهن جي جهڳٽن جي شڪل ۾ هي جسيم جسم هن ڪائنات ۾ گردش ڪندا رهيا آهن انهن سڀني عملن ۾ انسانن جو ڪوبه عمل دخل ڪونه هيو. شاهه لطيف سائين فرمايو آهي ته:

نڪا "ڪُن فيڪون" هئي نڪا هنگ نه هون،

سڄڻ انهيءَ ساعت ۾ پيٽي ڏنوسون،

مون تن تڏهاڪون ملي ملاقات ڪي.

اهڙي طرح سان بادل، برسات، ڳڙا، گجگوڙ، کنوڻ، پڇڙ تارا انهن جو هڪٻئي سان ۽ ٻين گرهن سان ٽڪرجڻ يا سيارن تي ڪرڻ اهي سڀ عمل اهڙا آهن جيڪي انسان جي حياتيءَ تي اثر انداز نه ٿين ٿا پر انهيءَ جي وس کان يا عمل دخل کان يا پهچ کان پري آهن. هي ته تمام وڏي ڪائنات يعني (Macro-cosm) ۾ تمام وڏي پيماني تي عمل آهن پر وري جي تمام ننڍي ڪائنات جي شين ۽ عملن تي نظر وجهنداسين يعني (Macro - cosm) ته انهن ۾ ڪيتريون اهڙيون ڳالهيون آهن جيڪي انسانن پيدا ڪونه ڪيون آهن پر سندن حياتيءَ تي اثر انداز ٿين ٿيون مثلاً بئڪٽيريا، وائرس وغيره.

پر وري جيڪڏهن هن ڌرتي تي مناسب فضا ۽ گرمائش ۽ پاڻي جنهن ڪيميائي بناوٽ سان آهن جيڪڏهن اهي انهيءَ بناوٽ ۽ اندازن سان نه هجن ها ته انسان جو هن ڌرتي تي پيدا ٿيڻ ۽ هن شڪل ۾

زندہ رهڻ بہ مشڪل ٿئي هاا ڪائنات ۾ هر شيءِ جيڪا مادي جي
 شڪل ۾ نظر اچي ٿي تمام ننڍڙن ذرڙن يعني ائٽمن (اٽن) ۽
 ماليڪيولس يعني پرمائن جي ٺهيل آهي. ائٽم وري ٻين ننڍن جزن جو
 مجموعو آهن. اهي جزا بہ هڪ خاص جوڙجڪ جي ذريعي گڏجي
 مختلف عنصر ۽ شيون ٺاهين ٿا. اهڙي جوڙجڪ ۽ انهيءَ نموني جي
 مختلف جوڙجڪن ۾ گهٽ ۾ گهٽ انسان جو شروع ۾ ڪوبه عمل دخل
 ڪونه هئو. پر هاڻي سائنسي علم جي واڌاري کانپوءِ انسان انهيءَ جوڙ
 جڪ کي سمجهي ڪجهه عمل ۾ آڻڻ شروع ڪيو آهي ۽ ائٽمي توانائي
 ۽ ائٽمي هٿيار ٺاهڻ شروع ڪيا آهن. انهيءَ جوڙجڪ جا قاعدا عجيب
 آهن جيڪي ڏسي انسان حيرت ۾ دنگ رهجي وڃي ٿو. ائٽم جا ٻيا
 جزا يعني اليڪٽرانس، پازيٽرانس ۽ نيوٽرانس آهن جيڪي مخصوص
 جوڙجڪن جي ڪري جدا جدا عنصرن جا ائٽم ٺاهين ٿا اهي ذرڙا
 وري ائٽمي زور (Atomic Force) جي ذريعي هڪٻئي سان مخصوص
 انداز ۾ جڙيل آهن ۽ انهن ذرڙن جون عجيب خاصيتون ۽ ڪيفيات آهن.
 اهي ذرڙا ڪيئن آيا، ڪٿان آيا، ڪيئن جڙيا، سندن گڏجڻ جا قاعدا
 قانون جيڪي اڪيچار ۽ پيچيده آهن ڪيئن ٿيا ۽ ڪٿان آيا! هي سڀ
 ڳالهيون في الحال انسان جي سمجهه ۾ ڪونه ٿيون اچن تنهن ڪري
 ڪائنات جي خالق کي مڃڻو ٿو پوي.

اهڙي طرح سان وري جيڪڏهن انسان جي اندر ۾ ٿي جهاتي
 پائجي تہ هڪڙي ٻي ڪائنات يعني (Micro-cosm) چئي سگهجي
 ٿو. انسان جي پيدا ٿيڻ ان کان علاوه سندس مهاندا، شڪل شبيهه
 نر، ماد هجڻ، مختلف عادتون، مختلف عضون جي چرپر ۽ اندر جي
 عضون، دل، دماغ، جگر ۽ ٻين عضون جا عمل، ننڊا وڌا غدود ۽
 انهن جا عمل اهي سڀ گهڻي حد تائين انسان جي پنهنجي عمل دخل

کان آزاد آهن ۽ انهن جي اهڙي نموني سان هجڻ يا پيدا ٿيڻ ۾ انهن
کو حصو پتي ڪونه آهي.

انسان جا نسل، رنگ ۽ زبان وغيره به ڪنهن هڪ انسان جي
اختيار کان ٻاهر آهن. ڪٿي پيدا ٿيندو ۽ ڪٿي ڪيئن مرنديو به سندس
اختيار ۽ عمل کان ٻاهر آهي.

انسان کان علاوه ٻيون جاندار شيون انهن جا قسمين قسمين رنگ ۽
بناوٽون، عادتون، خاصيتون اهڙيون آهن جن تي انسان جو ڪو خاص
ڪنٽرول ڪونه آهي. شڪل شبيهه ته ڇڏيو پر هڪ ننڍڙي آڱوٺي جون
لڪيرون به ڪروڙها انسانن ۾ مختلف آهن.

هي عجيب و غريب پيچيده ۽ وسيع و عريض گوناگون قسمن
جي نباتات، حيوانات ۽ جمادات تي مشتمل ڪائنات اهڙي ته عقل کي
منجهائيندڙ آهي جو سواءِ ان جي حڪيم و عليم خالق کي مڃڻ ۽ ان
جي ساراهه ڪرڻ کانسواءِ انسان رهي نٿو سگهي. هن ۾ ڪيترائي اهڙا
عمل ٿيندا ٿا رهن جن جي توجيهه ڪرڻ انسان جي عقل، فهم فراست
کان في الحال ٻاهر يا تمام مٿي آهن. صرف واقعات جو هڪٻئي سان
ٺهڪي اچڻ يا نه اچڻ يعني (Synchronization of events) هڪ ئي وقت
تي ٿيڻ يا ٿوري يا گهڻي وقفي کانپوءِ ٿيڻ ڪنهن وقت ٿيڻ يا ڪنهن
وقت نه ٿيڻ به اهڙا عمل آهن جن جي توجيهه تمام مشڪل ڪم آهي.
ڪائنات ۾ اهڙا ٻيا ڪيترائي عمل آهن جن جي وضاحت ڪرڻ يا انهن
کي سمجهڻ انسان جي وس کان ٻاهر آهي. اهڙي طرح سان انسان جي
پيدا ٿيڻ ۽ ڪجهه عرصي گذارڻ کانپوءِ ختم ٿي وڃڻ به مڪمل طرح
سان سندس وس ۾ نه آهي. حضرت علي عليه السلام جو قول آهي ته
"عرفت ربي بفسخ العظام" پنهنجي رب کي سڃاتم ارادن جي ٽٽڻ مان
، پر هن ڌرتي کي سنوارڻ ۾ ۽ هتي سٺي نموني سان زندگي گهارڻ ۾
انساني عمل ۽ ترقي به تمام وڏا شاهڪار سهڪاري عمل آهن.

مٿي ڪجهه وضاحت ان ڪري ڪئي ويئي ته جيئن اسان اها
 ڳالهه سمجهي سگهون ته ڪجهه ڳالهائون ته واقعي الله تعاليٰ جي قدرت
 ۾ آهن ۽ اهي اهڙي طرح سان ٿينديون جيئن انهن جي فطرت آهي پر
 ڪجهه ٻيون ڳالهائون جيڪي انساني عمل آهن انهن کي الله تعاليٰ ڏي
 منسوب ڪري ڪجهه مفاد پرستن عوام الناس کي منجهايو ۽ سندن
 استحصال ڪيو ۽ کين لٽيو ۽ ڦريو آهي. اهڙين ئي ڳالهين مان دولت ۽
 اقتدار آهن جن تي صدين کان وٺي هڪ حريف، مڪار ۽ مفادپرست
 طبقي قبضو ڪيو ۽ پنهنجي قبضي کي جاري رکڻ واسطي ماڻهن کي
 چيو ويو ته بابا! توهان ڏسو اهي ته اسان کي الله تعاليٰ ڏنيون آهن تنهن
 ڪري توهان صبر ڪريو. اهڙين مفادپرست طبقن پاڻ ئي اهڙا طريقا
 ايجاد ڪيا ۽ اهڙو نظام رائج ڪيو ته سندن اهو قبضو جاري رهي. پر
 انساني سوچ ۽ عوام الناس جي بدحالي ۽ تڪليفن ماڻهن کي سوچڻ
 تي مجبور ڪيو ۽ سمجهدار ماڻهو اها ڳالهه سمجهي ويا ۽ چڻي ڪري
 ڏنائون ته اهي ٻئي ڳالهائون يعني دولت ۽ اقتدار انساني سماج جو عمل
 آهن ۽ انسان پاڻ ئي انهن جا طريقا بڻايا آهن. جيڪڏهن ماڻهو چاهين
 ته دولت جي ورڇ اهڙي نموني سان ڪن جو سڀ انسان سکيا ۽
 خوشحال ٿين ۽ اهڙو سماجي ۽ سياسي نظام ٺاهين جيڪو سندن سڀ
 مسئلا حل ڪري ۽ سڀ انسان سٺي، سهڻي زندگي گهاري سگهن.
 جيئن مغرب جي ملڪن ۾ ڪنهن حد تائين ٿي رهيو آهي. هي ڳالهه هن
 وقت سڀني ترقي يافته ملڪن ثابت ڪري ڇڏي آهي ۽ هاڻي انهيءَ کي
 سمجهڻ ۾ ڪا خاص ڏکيائي ڪونه ٿي ٿئي، تنهن ڪري اهي هاڻي
 صرف بخت ۽ قسمت جي حوالي ڪونه آهن، پر انساني ڪوشش،
 ڪاوش، جدوجهد، ڏاهپ، سمجهه، سوچ، علم ۽ مناسب عمل، دولت
 جي ورڇ ۽ اقتدار کي سڀني ماڻهن جي گڏيل مرضي ۽ ڪوشش جي
 حوالي ڪري ڇڏيو آهي. ان باري ۾ هڪ سٺو لطيفو به آهي جنهن مان

ثابت ٿئي ٿو ته اها ڳالهه به عام ماڻهن گهڻو اڳ به سمجهي ۽ محسوس
 ڪئي آهي. هڪ بادشاهه وٽ هڪ فقير آيو ۽ اچي خيرات گهريائين،
 بادشاهه سلامت چيس ته فقير آءُ پنهنجي ڏاڙهي مبارڪ تي هٿ
 ڦيرائيندس پوءِ جيترا وار مبارڪ هٿ ۾ ايندا ته اوترا روپيا تنهنجي
 نصيب. بخت يا قسمت جا ٿيندا، اهي توکي ڏيندس. اهڙي طرح جڏهن
 بادشاهه پنهنجي ڏاڙهي مبارڪ تي هٿ ڦيرايو ته فقط هڪ وار هٿ ۾
 آيس ۽ فقير کي چيائين ته بابا تنهنجو بخت، قسمت يا نصيب ايترو ئي
 هئو هڪ روپيو وٽ ۽ روانو ٿي. فقير سوچي بادشاهه سلامت کي هٿ
 ادب جا ٻڌي عرض ڪيو ته بادشاهه سلام هاڻي منهنجو پيو عرض
 مهرباني ڪري مڃ، بادشاهه چيس ته فقير چئو، فقير چيس ته سائين "
 ڏاڙهي تنهنجي هٿ منهنجو" پوءِ ڏس منهنجو بخت يا منهنجي قسمت،
 باقي هٿ به تنهنجو ۽ ڏاڙهي به تنهنجي ته پوءِ ته پنهنجا بخت ته تو چواڻي
 ئي آهن. سو هتي هڪ مفادپرست طبقي دولت ۽ اقتدار تي قبضو
 پنهنجي مختلف حيلن، حرفتن ۽ حربن سان جاري رکيو آهي ۽ عوام
 کي دوکو ڏئي چئي رهيا آهن ته اهو سڀ ڪجهه الله جي طرفان
 آهي. دولت جي وسيلن تي تاريخي قبضي جي ڪري ۽ پنهنجي هٿ سان
 پنهنجي جوڙيل نظام جي ذريعي وڌيڪ دولت ڪمائين ٿا ۽ وڌيڪ
 دولت ڪمائڻ جي وسيلن تي قبضو ڪن ٿا. دولت ۽ اقتدار هنن وٽ
 لازم ۽ ملزوم ٿي پيا آهن. پر اهي ئي مفاد پرست طبقا عوام کي
 هميشه پٽي پڙهائيندا آهن ته اقتدار تمام بچڙي بلا آهي انهيءَ کان پري
 ڀڄو، مخالفن تي نعرا ڪسيندا آهن ته اهي اقتدار جا بکيا آهن، انهن
 کي اقتدار جي حوس آهي حالانڪي پاڻ ۽ سندن خاندان به انهيءَ عمل
 جو حصو هوندا آهن. گهڻن ئي دانشورن، سياڻن، سيپتن ۽ عوام کي
 گهڻگهرن کي انهيءَ ئي پروپيگنڊا جي ذريعي اقتدار کي حاصل ڪرڻ
 واري سياسي عمل کان پري رکڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا آهن. مفاد پرست

طبقي جي پروپيگنڊا ۽ سندن پر تشدد عملن کي ڏسي ڪري ڪيترن ڏاهن اهو چوڻ شروع ڪيو ته سياست خراب ۽ بيچڙي شيء آهي. حقيقت ۾ مفاد پرست طبقي ڄاڻي پجهي اها مهم هلائي ته جيئن سندن مقابلي ۾ گهٽ ۾ گهٽ ماڻهو اچن ۽ ڪم از ڪم سٺا ۽ ساڃاه وند عوام جا گهٽگهرا ته سياسي عمل کان پري رهن. جيئن شاه صاحب اسان کي آگاه ڪيو ته:

اچو پاڻي لڙ ٿيو ڪالار ٿو ڪنگن،
ايندي لڄ مرن تنهن سر مٿي هنجهرًا.

ملڪ جو نظام ۽ حڪومتي نظام سياسي عمل جي ذريعي ڪجهه ماڻهو سنڀالين ٿا سو جيڪڏهن سٺا، ڏاها، عوام جا همدرد ۽ گهٽگهرا انهيءَ عمل ۾ حصو نه وٺندا ته ميدان مفادپرستن لاءِ خالي رهندو. تنهن ڪري دانشورن ۽ ڏاهن ماڻهن کي ڪپي ته عوام جي پلائيءَ لاءِ ملڪي نظام کي بدلائڻ ۽ سنوارڻ لاءِ سياسي عمل ۾ ڀرپور حصو وٺن. اقتدار تمام سٺو ذريعو آهي عوام جي خدمت ڪرڻ جو تنهن ڪري جيڪڏهن هن نعري سان اڳتي اچن ته اقتدار پلائي لاءِ يعني (Power of welfare) ته پوءِ اقتدار حاصل ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ تمام سٺي ۾ سٺو عمل يعني عبادت وانگر آهي.

اهڙي طرح سان انهن ئي مفادپرستن جو ٻيو حملو دولت تي هوندو آهي ته دولت خراب، مخالفن لاءِ چوندا دولت جو حرس اٿن وغيره وغيره، پر پاڻ پنهنجي ۽ پنهنجي اهل اولاد لاءِ بلڪي ستن پيڙهين لاءِ دولت ۽ وسيلو جمع ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. انهن جي مقابلي ۾ ماڻهو سٺي ۽ جائز طريقي سان دولت ڪمائي ته ڪوبه حرج ڪونهي، دولت به تمام سٺي شئي آهي، دولت چڱائيءَ لاءِ يعني (Wealth for virtue) جو نعرو ڏئي هر ماڻهوءَ کي ڪپي ته محنت ڪري، ڏنڌا ڪري پنهنجي لاءِ دولت ڪمائي ۽ جمع ڪري ۽ انهيءَ دولت جي ذريعي چڱا ڪم ڪري.

اسلام ۾ به اسان کي دعا جي ذريعي سمجهايو ويو ته الله تعاليٰ کان دنيا جي سنائي، چڱائي ۽ نعمتون گهرو ۽ پوءِ آخرت اهي سڀ ڳالهيون به انسان کي سمجهائڻ لاءِ هيون. اهڙي طرح سان اسلام ۾ چيو ويو ته دولت چند هٿن ۾ جمع ٿيڻ نه گهرجي.

"لايكون دولت البين الاغنيائكم"

يعني دولت جي صحيح ورڇ ڪرڻ تمام ضروري آهي. اهڙي ئي طرح سان چيو ويو ته توهان جو نظام هڪٻئي جي صلاح مشوري سان طئي ٿيڻ کپي. "وامرهم شوري بينهم" هي تڏهن ئي ٿي سگهندو جڏهن وسيع بنيادن تي جمهوري نظام قائم ڪيو وڃي. جيڪڏهن وسيع بنيادن تي جمهوري نظام قائم نه ڪيو ويندو ۽ دولت جي ورڇ صحيح نموني سان نه ڪئي ويندي ته عوام جو ڀلو ڪونه ٿي سگهندو.

وري چيو ويو ته

"كلو والنشربو لاتصرفو"

ڪاٺو پيئو پر زيان نه ڪيو. هاڻي جيڪڏهن اسان شيون پيدا نه ڪنداسين ته ڪائينداسين ڪٿان؟ شين جي پيدا ڪرڻ لاءِ سائنس جي تعليم کپي، ڪارخانا کپن ۽ ڪارخانن کي هلائڻ لاءِ منتظمين کپن. اهي سڀ عمل سائنسي، فني ۽ هنري علم جي ذريعي ئي ٿي سگهندا. اهي تڏهن ئي سگهندا جڏهن اسان انساني ذهنن کي ۽ انساني هٿن کي سکيا ڏينداسين يعني قيمتي انساني وسائل کي ترقي ڏيارينداسين ته جيئن پيداوار وڌائي سڌاري سنواري سگهون. ملڪ وري تڏهن ترقي ڪندو جڏهن پيداوار وڌندي تنهن ڪري هاڻي هر هڪ ملڪ جي شهرين لاءِ سائنسي، فني ۽ هنري علم تمام ضروري ٿي پيو آهي.

اسان جي ملڪ ۾ جاگيرداري، زمينداري، وڏيراشاهي، چوڌراھپ جيڪا هتان جي سردارن، ميرن پيرن، مخدومن، ملڪن ۽ خانن هن ملڪ ۾ جائز رکي آهي، انهيءَ جو به اسلام ۾ ڪو جواز

ڪونهي. سڀني فقيهن وٽ بڻي جو نظام حرام آهي ۽ زمين جو وڪرو
 به حرام آهي. زمين "جيڪو ڪيڙي سو کائي" جي اصولن مطابق صرف
 آباد ڪرڻ لاءِ ڏيئي آهي، پر مسلمان بادشاهن پنهنجي حڪومت کي
 هلائڻ ۽ مضبوط ڪرڻ لاءِ هڪ ٽولي کي زمين جي ملڪيت ڏيڻ جو
 غلط رواج وڌو جيڪو صدين کان هلندو پيو اچي پر ڪنهن به
 اميرالمومنين چوائيندڙ انهيءَ کي ختم نه ڪيو. پاڪستان اسلام جي
 نالي تي اسلامي نظام قائم ڪرڻ لاءِ ٺاهيو ويو پر ستيتاليهن سالن
 کان هن ملڪ ۾ به زمينداري کي ختم نه ڪيو ويو آهي. جڏهن ته انڊيا،
 بنگلاديش، مصر ۽ عراق وغيره ۾ اهو نظام ختم ڪيو ويو آهي.
 پاڪستان ۾ شروع کان ئي مفاد پرست مٿانهين طبقي جو قبضو ٿي ويو
 ۽ مختلف حربن، حيلن ذريعي سندن حڪومتون رهيون. مارشل لا ۽
 مسلم ليگي دور به اهڙن ئي ماڻهن جي اقتدار جا دور هئا. چند سال
 پاڪستان پيپلز پارٽيءَ جا رهيا جن ۾ ڪجهه عوام جا ڪم ٿيا پر ان ۾
 به ڪجهه وڏيرا ۽ چوڌري، خان ۽ ملڪ اچي ويا جن جا ڪارناما به
 اهڙا ئي هئا جهڙا مسلم ليگين جا. جناب ذوالفقار علي ڀٽي شهيد جي
 ڏينهن ۾ وري به چڱا ڪم ٿيا ۽ محترمه به شروعات سٺي ڪئي پر
 مفادپرست ماڻهن هن کي به چڱيءَ طرح ڪم ڪرڻ نه ڏنو ۽ نه ڏيندا.
 تنهن ڪري اهڙي مفاد پرست ۽ عيش پرست دولت جي پوڄارين کي
 پارٽي مان ڪڍڻو پوندو. انهيءَ مفاد پرست طبقي جي اقتداري دورن ۾
 عوام جي پلائي، چڱائي ۽ بهتريءَ لاءِ ته ڪم ڪونه ٿيو پر عوام جي
 پگهر ۽ رت جي پورهيو سان پيدا ڪيل پئسن ۽ دولت، جيڪا ٽئڪس
 جي صورت ۾ سرڪار وٽ جمع ٿئي ٿي، کي لٽي ڦري کائيندا رهيا.
 هڪ وزير خزانو ته اعلان ڪندي چيو ته ستر ارب روپيا رشوت ذريعي
 کاهي وڃن ٿا پر ان جو ڪوبه تدارڪ ڪونه ڪين. اهڙي طرح سان
 بينڪن ۾ جمع ٿيل عوام کي پئسي کي باقائدي ڌاڙا هڻي پاڻ ۾

ورهاڻي ڪاڻي ويا. مهران بينڪ ۽ حبيب بينڪ ان جا واضح مثال آهن. وڏا وڏا قرض ۽ وياج وري ڪجهه ڪجهه عرصي بعد انهن ئي مفادپرستن کي معاف ڪيا ٿا وڃن. عوام جي پئسن کي ڦهائڻ جا ٻيا سڀ ذريعا به انهن ئي استعمال ڪيا آهن. جيئن اسٽاڪ ايڪسچينج ۽ ڪوآپريٽوز جي ذريعي به عوام جي پونجي اهي وڏا مفادپرست ھڙپ ڪري ٿا وڃن. ان کان علاوه مختلف ناڻي سنڀالڻ وارا ادارا قائم ڪري انهن جي ذريعي به پئسا ڪمائين ۽ ڪائين ٿا. انهن سڀني ادارن مان غريب مسڪين ماڻهن جو ڀلو نه ٿيو آهي نه ٿيندو. جيستائين ماڻهو ايماندار نه ٿيندا ۽ ايمانداريءَ سان محنت ۽ ڪم نه ڪندا ته ملڪ ۽ عوام جي حالت ڪانه سڌرندي. بي ايماني جي ذريعي عوام جو پئسو ڪاڻي ٿا وڃن تنهن ڪري عوام جي ڀلائيءَ جا ڪم ڪونه ٿا ٿي سگهن. ملڪ جي رشوتي نظام ۾ عوام ويچارو تنگ ۽ تباھ ٿئي ٿو. شريف ماڻهو جو زندو رهڻ ۽ جياپو مشڪل ڪيو وڃي ٿو. مقصد ته بدعنواني ۽ بدمعاشي کي وڌايو ۽ ويجهايو وڃي ٿو ۽ شرافت ۽ ايمانداري کي ذليل ۽ خوار ڪيو وڃي ٿو. وقت ۽ حالات اهڙا ٿي پيا، جيئن شاھ صاحب فرمايو آهي ته:

اڳهڻو ڪاڻو ڪڇ ماڻڪن موت ٿي،
پلئ پايو سڄ آڇيندي لڄ مٿان.

۽

جه سبي لوڙاڻو ٿيا جني پر رهن،
مارو منجهه ٿرن رهي رهندا ڪيترو.

اقتدار ۽ دولت تي قبضي ڪرڻ کانپوءِ ۽ انهيءَ قبضي کي قائم ۽ دائم رکڻ لاءِ انهيءَ مفاد پرست طبقي کي عوام کي تباھ برباد ۽ ناڪاري بڻائڻ لاءِ هڪ سازش سٽي ۽ انهيءَ کي عملي جامو پهرايو. جڏهن عوام جاهل ۽ بيڪار ٿيندو ته ملڪ به ترقي ڪونه ڪري سگهندو

تنهن ڪري چئي سگهجي ٿو ته هن طبقي ملڪ ۽ عوام جي خلاف هڪ وڏي سازش ڪئي ۽ هن وقت تائين ان ۾ ڪامياب ويا. عوام کي بيڪار، جاهل بڻائڻ لاءِ کين تنگ، تباھ ۽ برباد ڪرڻ لاءِ هيٺ ڏنل حربا استعمال ڪيا ويا. پر ماڻهن کي حق ۽ سچ نه سيکاريو ويو ۽ نه وري حق ۽ سچ جي ڳالهه ڪئي ويئي. ڪنهن به ملڪ جي ترقي ۽ فلاح حق ۽ سچ کانسواءِ سٺي ڪونه ٿي سگهندي. معاشرو خوشحال ۽ خوش و خورم نه ٿي سگهندو جيستائين ڪوڙ کي نه ڪڍيو. شاھ صاحب فرمايو آهي:

من پڇني سپرين چت ۾ چيتاريج،
ڪڍج ڪائي ڪڇ کي ڪوڙ ۾ ڪمائيج،
وڪرو هائيج سوداگر سچ جو.

بهر حال انسانن کي تباھ برباد ڪرڻ لاءِ مفادپرست طبقي جي تخريبي ذهن هيٺان حربا استعمال ڪيا آهن.

1- تعليم جي تباھي: تعليم عام، سٺي ۽ مفت نه ڪئي ويئي ڇاڪاڻ ته جي عوام کي سٺي ۽ مفت تعليم ميسر ٿيندي ته عوام سڌري ويندو، سجاڳ ٿيندو ۽ پنهنجا حق گهرندو، دولت ۽ اقتدار تي قبضي ڪرڻ جون حرفتون، مڪاريون ۽ چالاڪيون سمجهندو ۽ تنهن ڪري مفادپرست طبقي جي مٿي جو سور بڻجي پوندو ۽ سندس ڦرلٽ ۽ عيش جا رستا روڪيندو تنهن ڪري انهيءَ مفادپرست طبقي جيڪو گهڻو ڪري انسان دشمن ۽ عوام دشمن آهي انهيءَ طبقي تعليم کي تباھ و برباد ڪيو. ستونجهاھ سالن کان وٺي تعليم جي واڌاري تي ڪو توجهه ڪونه ڏنن ۽ تعليم جي لاءِ قومي آمدنيءَ جو صرف هڪ ڏيڍ سيڪڙو رکين جنهن سان تعليم نه سڌرڻي هئي ۽ نه سڌرندي. ٻين ملڪن پنهنجي عوام جي پلي لاءِ قومي آمدنيءَ جو پندرهن کان وٺي ويهه سيڪڙو تعليم تي خرچ ڪري انهن کي فني،

هنري ۽ سائنسي تعليم ڏيئي معاشري ۽ ملڪ لاءِ ڪارآمد بڻايو پر هتي ماڻهن کي پنهنجو محتاج رکڻ لاءِ جاهل رکيو ويو. ڪيترن ئي وڏيرن، اميرن ۽ وڏن ماڻهن کي چوندي ٻڌو ويو ته انهن کي تعليم ڏيارين ته اسان سان ڪرسي يا ڪٽ تي ويهن يا پيرين ڪونه پوندا. اهو ذهن هو اسان جي پاڙين پوتارن جو يا ميرن، پيرن، ملڪن، خانن ۽ اميرن جو. تنهن ڪري عوام کي تعليم ڏيڻ نٿا چاهين. نتيجو اهو ٿيو جو شرح خواندگي گهٽ رهي، فني، هنري ۽ سائنسي تعليم ۾ پوئتي رهجي وياسين ۽ اسان جو پيارو ملڪ پاڪستان ترقيءَ جي راهه ۾ پوئتي رهجي ويو. ٻئي پاسي علم جي گهٽتائي جي ڪري معاشري ۾ ڪيتريون ئي سماجي برايون پروان چڙهيون، آدم شماري وڌندي رهي ۽ اهڙي طرح سان هاڻي ملڪ ۽ عوام جو وڏو حصو تباھ ٿي رهيو آهي. هاڻي هر طرف خرابي آهي پر ان بچڙائي ۽ بربادي جي طوفان کي منهن ڏيڻ لاءِ وري تعليم کي عام ڪرڻو پوندو ۽ تعليم جي نظام کي سڌارڻو پوندو. مسلمانن کي ته تعليم تي وڏو خيال ڏيڻو ڪپندو هو ڇاڪاڻ ته مرد ۽ عورت تي تعليم فرض ڪئي ويئي آهي پر عورتن جي تعليم ته بلڪل ختم ڪري پوري اڌ آبادي کي بيڪار بڻائي ڇڏين، جنهن جا سڄي معاشري تي هاجيڪار اثر پيا آهن. هن وقت وڏي زور شور سان يڪدم ترجيحي بنيادن تي تعليم جي شرح ۽ معيار کي جيڪڏهن نه سڌاريو ويو ته هي ملڪ ۽ ماڻهو تباھيءَ جي اونهي غار ۾ وڃي ڪرندا. ان لاءِ ضروري سڌارا ڪيا وڃن ۽ فورن ڏهه سيڪڙو قومي آمدني کي تعليم جي لاءِ مخصوص ڪيو وڃي ۽ بعد ۾ وڌائي ويهه سيڪڙو ڪيو وڃي.

2- صحت جي نظام جي خرابي: تعليم جي خرابيءَ کانپوءِ

عوام الناس جي صحت جي سڌاري لاءِ ڪوبه خيال نه رکيو ويو. جيڪڏهن قوم جا فرد مرد توڙي عورت صحتمند نه هوندا ته قوم ترقي ڪونه ڪري سگهندي، صحتمند ذهن ۽ جسم ئي قومي ترقيءَ جي منزل

ماڻيندا پر هتي نه بيمارين کي روڪڻ لاءِ ڪو سٺو بندوبست ڪيو ويو نه جوڳا اپاءَ ورتا ويا ۽ نه وري علاج جو ئي ڪو خاطر خواهه نظام جوڙيو ويو. صحت تي به بجيٽ تمام ٿوري ٿي رکي وڃي يعني قومي آمدنيءَ جو صرف هڪ اڌ سيڪڙو جڏهن ته ٻيا ملڪ پنج کان ڏهه سيڪڙو صحت لاءِ خرچ ڪن ٿا ۽ ڪجهه ملڪن ته جيئن چيان ته صحت تي قومي آمدنيءَ جو ويهه سيڪڙو خرچ ڪري ٿو. هنن ملڪن لاءِ هڪ هڪ شهري قيمتي آهي ۽ ان جي پوري سنڀال ڪن ٿا ته جيئن هي تمام قيمتي مشين ڦٽ رهي ۽ هن ۾ ڪنهن به قسم جي خرابي نه ٿئي. پر اسان جي ملڪ ۾ بالادست طبقي جنهن جي هٿ ۾ حڪومتون ۽ بجيٽ رهي آهي ۽ عوام جي صحت تي گهٽ پئسا رکي ان کي نظرانداز ڪيو آهي. سندن مقصد صرف هڪ آهي ته عام ماڻهو مصيبتن ۾ گرفتار رهي، اسان جو محتاج رهي ۽ پنهنجا بنيادي حق ۽ بنيادي سهولتون نه گهري تنهن ڪري انهن کي علاج جي مسئلي ۾ به ڦاسائي رکجي.

3- منشيائت جي واڌاري ۽ واهپي واري لعنت: هن بي

رحم بي قياس ۽ بالادست طبقي عوام کي بيڪار ۽ ناڪاري بڻائڻ جو ٽيون حربو استعمال ڪيو يعني سڄي عوام کي نشي وارين شين ۽ منشيائت تي هيرائي وڌو. هيروئن، چرس، آفيم سڄي ملڪ ۾ ڦهلائي ڇڏين. تمام وڏا ماڻهو انهيءَ ڌنڌي جي پٺيان آهن ۽ انتظاميه جي مدد سان ملڪ جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ منشيائت جي واپار کي وڌائي ڇڏيو اٿن. هي انسان دشمن ۽ عوام دشمن عمل آهي. اهڙي بي ڊپائي ۽ بي پرواهيءَ سان ڪن ٿا جو هنن کي پڇڻ وارو به ڄڻ ته ڪو ڪونهي. هڪ اندازي مطابق هڪ ڪروڙ ماڻهو تقريبن منشيائت جي واپرائڻ ۾ ملوث ٿي چڪا آهن. هي تحفو به اسان جي عوام کي مفادپرستن بالادست طبقي وارن ئي ڏنو آهي. محترمه بينظير ڀٽو صاحبه واحد ليڊر آهي

جنهن هن ڪڍي ڪم جو سختيءَ سان نوٽيس ورتو آهي ۽ سخت حڪم جاري ڪيا آهن ته منشيائ جي ڦهلاءَ کي سختيءَ سان روڪيو وڃي، پر مفادپرست، بالادست، ملڪ دشمن ۽ انسان دشمن ٿولو انهيءَ عمل کي ڪامياب ٿيڻ نٿو ڏئي.

4- رشوتي نظام: رشوت عام جام ڪري ڇڏي اٿن. ڪنهن به ماڻهوءَ جو ڪوبه جائز ڪم رشوت ڏيڻ کانسواءِ نٿو ٿئي. رشوت ڪينسر جيان سڄي معاشري جي جان کي لڳي ويئي آهي. وڏي جدوجهد، محنت ۽ آپريشن کانپوءِ شايد جان انهيءَ مرض کان چٽي پوي. ملازم طبقي جون پگهارون ايتريون ته گهٽ آهن جو هو رشوت وٺڻ تي مجبور ٿيو پوي يا وري بدديانت سياستدان جي ٿوري گهڻي ڌڙڪي تي پاڙي ٿي گوڏا ٽيڪي ٿو ويهي ۽ عموماً گهڻا آفيسر ۽ ڪارندا ائين انهيءَ ڪاروبار جو حصو ٿي ٿا وڃن. آفيسرن کي گهٽ پگهارن جي ڪري سهولتن وارين پوسٽن کان پري رکڻ جي ڌمڪيءَ جي ڪري هيسائي پوءِ انهيءَ سان گڏ جوڙ ڪري عوامي مال لٽيو ۽ ورهايو ٿو وڃي. رشوتي نظام جي ڪري ملڪ جي ترقيءَ تي وڏو اثر ٿو پوي، ڇو ته ترقياتي ڪمن جو وڏو حصو رشوتن جي حوالي ٿي ٿو وڃي ۽ باقي ڪم ايترا ناقص ٿا ٿين جو پنهنجي مدي کان اڳ ختم يا خراب ۽ تباه ٿيو وڃن. ملڪ جون جڙون رشوتي نظام ڪوڪليون ڪري ڇڏيون آهن. گهڻا ئي ادارا عوام کي ڏيکارڻ لاءِ ٺاهين پر مرض گهٽجڻ جي بجاءِ وڌندو رهيو آهي.

ڪنيس ڪوڀڄن تن طبيب نه گڏيا،

ڏيئي ڏنپ ڏڏن پاڻان ڏيل ڏکڻيو.

هن رشوتي نظام جي ڪري وري سفارش ۽ اقربا پروري وڌي ويئي ۽ انهيءَ ڪري ناانصافي به شروع ٿي ويئي. جيڪڏهن وڏا ماڻهو

خاص ڪري سياستدان ۽ حڪمران ايماندار ۽ سچا ٿين ته پوءِ اميد ٿي ڪري سگهجي ته آفيسر شاهي ۽ ٻيا ماڻهو به ٺيڪ ٿيندا جيئن عربي پهاکو آهي ته ”الناس علي دين ملوڪهم“ رشوتي نظام جي ڪري غريب ويچارو ۽ وچولي طبقي وارو شهري وڌيڪ تڪليفن ۽ تنگي ۾ اچي ويو آهي.

انهيءَ رشوتي ۽ مفادپرست طبقي جي ساٿارين پنهنجو پاڻ کي لڪائڻ ۽ بچائڻ خاطر مشهور ڪري ڇڏيو آهي ته سڀ راشي ٿي پيا آهن ۽ ڪنهن جو به وس ڪونه ٿو هلي ڇا ڪجي؟ هي وڏي حرفت ۽ مڪاري آهي جنهن جي ذريعي ڏوهي ماڻهن پاڻ کي ڍڪڻ ۽ بچائڻ خاطر پاڻ کي بي ڏوهين سان گڏي ڇڏيو آهي. اصل ۾ ڪجهه مفادپرست ۽ انهن جا ساٿاري ئي ان ڪاروبار ۾ لڳي ويا آهن ۽ ان کي وڌائي ڇڏين. هن وقت ملڪ کي انهيءَ ڏهڻ مان ٻاهر ڪڍڻ لاءِ ضروري آهي ته رشوتي آفيسرن، سياستدانن، انهن جي چاڙتن ۽ پارٽين کي صاف ظاهر ڪري وائو ڪيو وڃي. جيڪڏهن ملڪي سياسي نظام رشوت کان پاڪ نه ٿيندو ته ملڪي حڪومتي ۽ انتظامي نظام به صاف نه ٿي سگهندو. رشوتي نظام کي ختم ڪرڻ لاءِ اعليٰ اختيار ۽ وارا احتسابي ادارا کپن، جيڪي سڀني وڏن ماڻهن جو احتساب ڪري سگهن. احتسابي ادارن جو قائم نه ٿيڻ ۽ اهڙي رشوتي نظام کي جاري رکڻ واري سازش ظاهر آهي ڇو جو ڪنهن به حڪومت انهيءَ کي گهٽائڻ يا ختم ڪرڻ جون خاص ڪوششون ڪونه ڪيون آهن، ڪجهه آفيسرن کي ڪڍي ڇڏڻ انهيءَ جو علاج ڪونه هئو، تنهن ڪري چوڏنهن سو آفيسرن کي ڪڍي ڇڏڻ جو اثر اهو ٿيو ته رشوت جا اگهه وڌي ويا. اصل ڳالهه اها آهي ته هتان جو سياسي نظام بگڙيل آهي، باقي ٻيا سڀ انتظامي ادارا سياسي نظام جي تابع هلندا آهن. سياسي نظام ۽ سياستدانن جي خراب ۽ راشي هجڻ جي ڪري سڄو نظام راشي

جيئو ٿو وڃي. سياسي نظام تڏهن سڌرندو جڏهن اسيمبليءَ جي ميمبر ٿيڻ لاءِ خرچ گهٽيو ۽ خرچ تڏهن گهٽيو جڏهن تڪ ننڍا ٿيندا ۽ ماڻهو سجاڳ ٿيندا ۽ پنهنجا حق وڪڻندا نه پر وٺندا. انهيءَ طريقي سان جڏهن ڏاها، سٺا وچولي طبقي جا سڃا ۽ ايماندار ماڻهو چونڊ لڙي سگهندا ۽ اسيمبلي ۾ پهچندا ته پوءِ ڪجهه سڌاري جي اميد ڪري سگهجي ٿي. پاڪستان جي مفادپرست طبقي نظام کي سڌارڻ جي ڪڏهن به ڪوشش ڪئي ئي ڪانه آهي. بلڪي ملڪي نظام اهڙو خراب رکين ۽ مرڪزيت کي ايڏو مضبوط ڪين جو ٻين صوبن کي حق نه ملي سگهيا. اوڀر پاڪستان ان جي ڪري جدا ٿي ويو ۽ باقي صوبا به مايوسيءَ ۾ منجهيل آهن. جيڪڏهن اڃا به هن نظام کي چڱيءَ طرح نه سڌاريو ويو ته پوءِ هن ملڪ جو وڌيڪ هلڻ محال آهي. هتي هاڻي سڀني سڌارن جي هڪدم ضرورت آهي. آئيني، قانوني، سياسي، سماجي، معاشرتي، تعليمي، صنعتي، اقتصادي، زرعي ۽ انتظامي سڌارا آڻڻ گهرجن. جيڪڏهن انهيءَ طرح سان سڌارا نه ايندا ته پوءِ هن مريض ملڪ لاءِ ”ان الله وانا اليه راجعون“ پڙهڻي پوندي. هن وقت تائين مفادپرست طبقي سڌارا صرف انهيءَ ڪري نه آندا آهن جو رشوتي نظام جو سڄو فائدو کين مليو آهي ۽ ملندو رهي ٿو، انهيءَ ڪري مفادپرست طبقو ته هتي مضبوط ٿيندو رهيو آهي پر ملڪ ڪمزور ٿيندو رهيو آهي ۽ عوام تباھ و برباد ٿيندو رهي ٿو. هاڻي انهن سازشن کي ختم ڪرڻو پوندو ته ملڪ جو بچاءُ مشڪل ٿي پوندو.

5- امن امان جي خراب حالت: امن امان جي حالت به مفادپرست طبقو ۽ ان جا ساٿاري ۽ پاتاريڊار هٿ سان انهيءَ ڪري خراب ڪرائيندا آهن ته جيئن عوام کي هيسائي رکن. جنگيون ۽ جهيڙا جهڳڙا به ڪرائن ۽ انهن کي جاري رکن انهيءَ مفادپرست طبقي جو

ڪم آهي. عام ماڻهن ۽ ملڪن کي ويڙهائي رکڻ ۾ انهيءَ مفادپرست طبقي جو فائدو آهي، تنهن ڪري اهي امن امان ڪڏهن به صحيح ٿيڻ نه ڏيندا، جيستائين سڄي دنيا ۾ هر هنڌ سجاڳ ۽ سياڻا ماڻهو انهن کي ۽ سندن جي ڪڏن ڪرتوتن کي وائڻو نه ڪن. اهو مفادپرست ماڻهن جو طبقو آهي ته تمام ٿورو، پر وڏا هوشيار، حريف ۽ چالاڪ آهن تنهن ڪري انهن جي خلاف سختيءَ سان جنگ لڙڻي پوندي. اسان جي ملڪ ۾ به انهيءَ طبقي شهرن ۽ پهراڙين ۾ امن امان تباھ ڪري ملڪ کي تباھ و برباد ڪيو آهي پر اهو طبقو خود شاهوڪار ٿيندو ٿو وڃي ۽ پنهنجو سرمايو ٻاهرين ملڪن ڏانهن منتقل ڪري رکندو رهي ٿو. هي وڏي مڪاريءَ واري راند آهي، جيڪا سمجهڻي پوندي.

اهي سڀ عمل هي مفادپرست طبقو ان ڪري ڪندو آهي ته جيئن عوام کي منجهائي، هيسائي رکي ته جيئن هو پنهنجا ٻيا بنيادي حق ۽ سهولتون گهري نه سگهن. اهو به انهيءَ ڪري ڪندا آهن جو انهن جي عوام سان نه ته ڪا محبت آهي نه همدردي آهي؛ اهي انساني همدرديءَ کان بلڪل عاري آهن. انهن کي صرف پنهنجي عيش عشرت ۽ دولت سان پيار آهي ۽ انهيءَ کي قائم رکڻ لاءِ اقتدار ضرور کپي، تنهن ڪري مختلف خيلن ۽ بهانن سان عوام ويچارڻ کي جاهل، بيڪار، ناڪاره ۽ مدھوشيءَ ۾ رکي ۽ کين پاڻ ۾ ويڙهائي هميشه ڪمزور ڪري پئي رکيو اٿن. انهيءَ سازش جي ڪري دنيا ۾ هن وقت تائين مزو وٺي آيا آهن، پر هاڻي عوام هر هنڌ سجاڳ ۽ سڄاڻ ٿيو آهي ۽ هي سڀ حرفتون سمجهي ٿو تنهن ڪري هاڻي عوام کي وڌيڪ گهڻي وقت لاءِ دوکا ڏئي ۽ هيسائي ڪونه سگهيو. هي انهيءَ وڏي طبقي جو نفسياتي مرض آهي ته عوام جي جاڳڻ ۽ خوشحال ٿيڻ سان هو تباھ و برباد ٿيندا پر حقيقت ائين آهي ته جڏهن اهي سڀ ماڻهو خوشحال ٿيندا ته هي به خوشحال ٿيندا.

ڇپان جو مثال سامهون آهي يا ٻين مغربي ملڪن جو مثال به
 آهي ته انهن عوام الناس کي تعليم ڏني، تربيت ڏني، ماڻهو علم ۽
 هنر جي ذريعي خوشحال ٿيا پر هنن جو شاهوڪار طبقو وڌيڪ
 شاهوڪار ٿيو. تنهن ڪري هاڻي ملڪي ترقيءَ لاءِ، امن امان صحيح
 رکڻ لاءِ، ڪارخانا سنڀالڻ لاءِ ملڪ جي سڀني ماڻهن کي سٺي فني
 هنري ۽ سائنسي تعليم ڏئي جڏهن پيداوار عمل ۾ شريڪ ڪبو ته پوءِ
 ئي ملڪ ترقي ڪري سگهندو. منفي روپن ۽ غلط لاڙن جي ڪري ملڪ
 ترقي ڪونه ڪري سگهندو، بلڪي ڪمزور ٿيندو، تنهن ڪري
 مفادپرست طبقي کي پنهنجو سازشون هاڻي ختم ڪرڻيون پونديون
 ڇاڪاڻ ته انهن سڀني سازشن جي ڪري ملڪ ڪمزور ٿي پيو آهي. ان
 ڪري هاڻي مثبت ۽ تعميري سوچ رکڻي پوندي يعني ماڻهن کي سڌارڻو
 ۽ سيکارڻو پوندو. مزدور، هاري، پورهيت عوام کي خوشحال بڻائڻ
 لاءِ قدم کڻڻا پوندا. ملڪ جي سياست ۽ انتظام کي اهڙي طرح هلائڻو
 پوندو ته جيئن سڄو عوام سکيو ٿئي. جنگ جيڪڏهن ڪبي ته جهالت
 سان ڪبي، بدعنوانين سان ڪبي، سماجي برائين خلاف جهاد ڪبو.
 عوام جي ترقيءَ لاءِ امن امان تمام ضروري آهي، تنهن ڪري هاڻي هر
 هڪ ماڻهوءَ جو اهو فرض ٿيندو ته امن امان قائم رکڻ لاءِ سوچون رکي،
 حڪومت کي صلاحون ڏئي ۽ شهري سڀ گڏجي به حڪومت ۽ انتظاميه
 تي زور رکڻ ۽ انهن جي مدد ڪن ته جيئن امن امان بحال رکجي. هاڻي
 ويڙهايو ۽ حڪومت ڪيو وارو غلط نظريو ختم ٿيڻ ڪپي ۽ انهيءَ جاءِ
 تي ”نظام سڌاريو“ ۽ ”ماڻهو پڙهايو“ جي نظريي کي اڳتي
 وڌائجي. امن امان خراب ڪرڻ وارن تي ڪڙي نظر رکڻي پوندي ڇاڪاڻ
 ته انهيءَ حالت ۾ عوام کي ۽ ملڪ کي تمام گهڻو نقصان پهتو
 آهي.

6- انصاف جو نه هئڻ : هي به عوام جي خلاف هڪ سازش آهي ته ملڪ ۾ انصاف جو نظام غلط هجي. ماڻهن کي يا ته انصاف نه ملي، اڻپورو ملي يا دير سان ملي يا مهانگو ملي. اهي سڀئي حالتون اهڙيون آهن جن جي ڪري عوام ۾ مايوسي ۽ بددلي پيدا ٿيندي، انصاف نه ٿيڻ جي ڪري جهيڙا جهڳڙا وڌندا ۽ عوام جي حالت خراب ٿيندي. حڪومتون ڇاڪاڻ ته مفادپرست طبقي جون رهيون آهن. تنهن ڪري انهن عوام کي ويڙهائي رکڻ واري پاليسي تحت انصاف جو نظام صحيح طرح سان نه هلايو، نتيجو اهو نڪتو جو عوام پنهنجن جهيڙن ۾ پورو ٿي ويو آهي ۽ مفادپرست طبقو وري پنهنجن عيشن ۾ مشغول آهي. جيڪڏهن ڪنهن به ملڪ جو انصاف جو نظام صحيح نه هوندو ته امن امان جي حالت ٺيڪ ڪونه ٿيندي ۽ شهري مايوسين جو شڪار ٿيندا ويندا تنهن ڪري عوام جي پلائيءَ جي خاطر ملڪ جي انصاف جي نظام کي بهتر ڪرڻو پوندو ته جيئن سٺو، سولو، سستو ۽ ترت انصاف هر ڪنهن کي ملي سگهي.

7- عوام آزار آفيسر شاهي: هن ملڪ جي مفادپرست طبقي جي پوري ڪوشش اها رهي آهي ته عوام جاهل، ڪاھل، بيڪار ۽ لاچار ٿي هن مٿانهين طبقي جو گيجهو ٿي رهي انهيءَ ڪري آفيسر شاهي جو نظام اهڙو ٺاهيو اٿن ته جيئن ماڻهن کي پنهنجن مسئلن حل ڪرائڻ لاءِ خوار خراب ٿيڻو پوي. سياستدانن ۽ آفيسر شاهي جوڳٽ جوڙ به انهيءَ ڪري رهيو آهي جو عوام جو استحصال جاري رکڻ لاءِ اهي ٻئي طبقي هڪٻئي سان گهڻو ڪري ملي پڳت ڪري ڪم ڪندا رهيا آهن. هاڻي عوام کي به اها ڳالهه سمجهائي پوندي ته هي سازشون ملڪ ۽ عوام کي ڪمزور ڪنديون تنهن ڪري انهن کي وائڪو ڪبو ته جيئن اڳتي عوام جو پلو ٿئي. عوام جي استحصال لاءِ

مفادپرست طبقي جي گروهه ۾ ملڪي سطح تي ٻڌي آهي. انهيءَ گروهه ۾ وڏا زميندار ۽ جاگيردار، وڏا سرمائيدار ۽ تاجر، وڏا سول ۽ فوجي آفيسر، بگڙيل ملان مولوي، عالم، لالچي شاهه، پير، مخدوم ۽ ظالم سردار، وڏيرا، چوڌري، مير، ملڪ ۽ خان شامل آهن. هنن سڀني گروهن جي گڏيل ڪوشش رهي آهي ته عوام ڪنهن به طرح سان سجاڳ نه ٿئي ته اهي سڀئي عوام جو استحصال هر طرح سان ڪندا رهن. عوام الناس هنن جي ڏٺن ۽ آسرن تي هميشه هنن جي پويان ٿو لڳي پر هي انهن کي فريب ۽ دوکا ڏيندا ٿا رهن. جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي:

جه سي لوڙائو ٿيا جني سندن ڏير،
ماروئڙا فقير ڪنهن در ڏيندا دانهري.

اقتداري ڌر عوام کي هميشه مختلف قسمن جا ڏٺا ڏيئي پنهنجو اقتدار بحال رکڻ چاهي ٿي. عوام ڇاڪاڻ ته اڻوڃهه، مجبور ۽ چڙوچڙ آهي، تنهن ڪري في الحال ڪجهه به نٿو ڪري سگهي. عوام جيستائين ٻڌي نه ڪندو ۽ جدوجهد نه ڪندو پنهنجا بنيادي حق ۽ سهولتون نه وٺي سگهندو. عوام آزار آفيسر شاهي جو نظام عوام کي هيسائي رکڻ ۽ کين تنگ ڪرڻ لاءِ رکيو ويو آهي، جيستائين هي آفيسر شاهي نظام تبديل ڪري ضلعي سطح تي نئون نظام نه جوڙبو ته عوام جون تڪليفون جاري رهنديون ۽ کيس معمولي مسئلن لاءِ به رلڻو، ڏليل ۽ خوار ٿيڻو پوندو. مرڪزي نظام عوام لاءِ هميشه وڏي مصيبت ثابت ٿيندو آهي ۽ هن اسان جي پياري پاڪستان ۾ شروع کان وٺي مضبوط مرڪز جي ڳالهه ٿيندي رهي آهي، جنهن ڪري سڀني ننڍن صوبن جي عوام کي تمام گهڻيون شڪايتون ۽ مشڪلاتون درپيش آهن. بلڪي سنڌي عوام ته هاڻي سخت مايوسين ۽ مونجهارن جو شڪار ٿي رهيو آهي. تنهن ڪري ملڪ کي بچائڻ لاءِ جلدي سڌارا آڻي

مرڪزي نظام کي توڙي ضلعي سطح تي اهڙو نئون نظام جوڙجي جنهن ذريعي عوام کي مسئلن جي حل ڪرائڻ ۾ آساني ٿئي. محترم بينظير ڀٽو صاحبہ نئين سماجي معاهدي ۾ ضلعي نظام قائم ڪرڻ جو واعدو ڪيو آهي. جيڪو اميد ته پورو ڪري سٺو نظام عوام کي ڏنو ويندو. هاڻي عوامي مطالبو ۽ عوامي نعرو آهي ته "نظام سڌاريو ملڪ بچايو".

8- بنيادي سهولتن ۾ رڪاوٽون : عوام کي پنهنجو گنجھو بڻائي رکڻ لاءِ کيس بنيادي سهولتون تمام آهستي آهستي ۽ ٿوريون بڻائي ڏنيون ٿيون وڃن ته جيئن اهي جلدي سجاڳ سڃاڻ نه ٿين. ڪٿي رستو ڏيندڻ ته اسڪول ڪونه ملندڻ، جيڪڏهن چوڪرن جو اسڪول ملندڻ ته نياڻين جو اسڪول ڪونه ملندڻ. اسڪول ملندڻ ته ماسٽر ڪونه ملندڻ يا بجلي نه ملندڻ. اهڙي طرح سان عوام ويڃاري کي اهي سهولتون به سڪائي سڪائي ٿا ڏين ۽ پاڻ عوام جي پئسي تي هر قسم جا سپرفائيو اسٽار عيش پيا ڪن. ڪو حياءُ شرم ۽ غيرت ڪانه ٿي اچين ته هن عوام جو به ڪو ڀلو ٿيڻ گهرجي. جنهن جي ووت ۽ جنهن جي پئسن تي عيش به ڪن ٿا ۽ انهن جي وسيلن کي ڌاڙا هڻي ۽ هٽائي دولت به جمع ڪن ٿا ۽ انهيءَ دولت جي آڌار تي وري اقتدار هٿ ڪن ٿا. دولت ۽ اقتدار لازم ۽ ملزوم ڳالهين ٿي پيون آهن. انهن جي مٿان پنهنجي هڪ هٿي بحال رکڻ لاءِ هر قسم جون حرفتون ۽ حيل ڪن ٿا. عوام کي انهن جي حرفتن کان آگاهه ڪجي ۽ کين سجاڳ ڪجي ته پنهنجا بنيادي حق ۽ سهولتون وٺي سگهن ۽ سندن جي رت ۽ ست جي ڪمائي تي حرفتن، مڪارين ۽ رشوتن جي ذريعي عوامي نمائندا ۽ آفيسر ڌاڙا نه هڻن ۽ عيش پرستيون نه ڪن.

9- سودي نظام جو جاري رکڻ : گھڻن سرمائيدار ملڪن ۾ عام طرح سان عوام جو پئسو ۽ بچت بنڪن ۾ جمع ٿئي ٿي. انهن بنڪن ۽ مالياتي ادارن مان وري وڏي وياج تي پئسا صنعتڪارن کي

قرض طور ڏنا وڃن ٿا. جنهن مان هو صنعتون هلائين ٿا پر وڏو نفعو پاڻ کائي ٿا وڃن. گهڻو ڪري قرض به واپس ڪونه ٿا ڪن.

انهن ئي ادارن مان ڪنهن به غريب ماڻهوءَ کي قرض ڪونه ٿو ملي سگهي ڇاڪاڻ ته انهيءَ جا شرط ڏکيا رکيا ٿا وڃن. عوام ۽ وچولي طبقي جي بچت جيڪا بئنڪن جي ذريعي جمع ٿئي ٿي، انهيءَ مان ڪنهن به غريب وچولي طبقي لاءِ قرض وٺڻ ڏکيو ڪري ڇڏيو اٿس. پر امير ماڻهو صنعتڪار يا سرمائيدار قرض وٺي واپار ڪري يا ڪارخانا هڻي وڌيڪ شاهوڪار ٿي وڃن ٿا. انهيءَ سڄي بدمعاشيءَ جي نظام تي نظر ثاني ڪرڻي پوندي ته جيئن عوام ۽ غريب کي به ڌنڌي ڪرڻ لاءِ قرض ملي سگهي ۽ رڳي وڏن ماڻهن جي اجاريداري نه رهي. هن سودي نظام کي تبديل ڪرڻ کانسواءِ غريب جي معاشي حالت نه سڌري سگهندي. مزدورن کي ڪارخانن جي منفعي مان 20 سيڪڙو حصو ملڻ کپي ۽ انهن جو ڊائريڪٽر به هئڻ کپي. ڪارخانيدار کي سندس سيٽپ (Equity) جيترو حصو ملي باقي مزدورن ۽ عوام کي ڏنو وڃي. ڪارپوريت لاءِ اٿارٽي قانون ۾ ترميم ڪري، حصن کي سيٽپ جي مناسبت سان مقرر ڪري ته جيئن عوام جي سڀني سيٽپڪارن ۽ حصيدارن جا حق مضبوط رهن.

مٿي بيان ڪيل حربا مفادپرست طبقي هميشه پئي استعمال ڪيا آهن ته جيئن عوام ويچارو جاهل، ڪاهل بيمارين ۾ ڦاٿل تنگ دست ۽ ڪنگال هجي ته جيئن پنهنجا نه ته بنيادي حق گهري سگهي ۽ نه وري انهن کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪنهن به قسم جي جدوجهد ڪري سگهي.

انهن حربن کان علاوه سڀ کان وڏو حربو جيڪو عوام کي قابو ۾ ڪري رکڻ لاءِ استعمال ڪيو ويو آهي اقتدار تي قبضو. اقتدار تي مفادپرست طبقي جي مختلف گروهن پنهنجن جي هڪ هئي قائم

ڪري ڇڏي آهي تنهن ڪري گهڻو ڪري ۽ سدائين انهن ئي خاندانن جي حڪمراني رهي آهي ۽ عوام جي پلائي خاطر يا سندن ترقيءَ خاطر ڪنهن به قسم جا سڌارا نه ڪيا ويا آهن. سياست جو نظام اهڙو ناهي رکيو اٿن ته جيئن سندن هڪ هتي قائم رهي. چونڊن جو طريقو ڪار اهڙو آهي جو امير ماڻهو ئي اليڪشن لڙي سگهن ٿا. ڪوبه وچولي طبقي جو ماڻهو چونڊ نٿو لڙي سگهي ڇاڪاڻ ته خرچ تمام گهڻو ٿو اچي، اها بي گالهه آهي ته سڀئي چونڊيل ميمبر ڪوڙا قسم ناما داخل ٿا ڪن ته سندن خرچ گهٽ ۽ مقرر حد جي اندر آهي ۽ اهڙي طرح آئين جي شق 62 ۽ شق 63 جي پوري پوري پڇڪڙي ٿا ڪن پر ڪانئن پڇڻ وارو ڪير ڪونهي. اهو صرف انهيءَ ڪري آهي جو بين الاقوامي رجحان ڇڏي آدمشماريءَ جي تمام وڏي انگ تي هڪ ميمبر رکيو اٿن يعني اسان وٽ ڇهه لک آدمشماري کان ڏهه لک آدمشماريءَ تي هڪ ميمبر آهي. پر دنيا جي اڪثر ملڪن ۾ پنجويهه هزار آدمشماريءَ کان وٺي گهڻو ڪري هڪ لک آدمشماري تي هڪ ميمبر آهي. مثال طور انگلينڊ 75 هزار آدمشماري تي هڪ ميمبر، اٽلي پنجاهه هزار آدمشماري تي هڪ ميمبر، يونان ٽيهه هزار، فيڊرل جرمني هڪ لک، اسپين سوا لک، مصر سوا لک، برما نوي هزار، ڪئناڊا هڪ لک آدمشماريءَ تي هڪ ميمبر وغيره وغيره. هي ته صرف ڪجهه مثال ڏنا ويا آهن پر سڄي ۾ تمام وڏي اڪثريت اهڙن ملڪن جي آهي جن هڪ لک کان گهٽ آدمشماري تي هڪ ميمبر آهي. تنهن ڪري اتي وچولي طبقي جا نمائندا چونڊجي اچن ٿا ۽ اهي پنهنجي ملڪ ۽ عوام جو ڀلو سوچين ٿا. هتان جو مفادپرست طبقو اهڙو آهي جيڪو نٿو چاهي ته وچولي طبقي جو دانشور چونڊ لڙي سگهي تنهن ڪري هتي وڏا وڏا ٽڪر ڪيا اٿن ته جيئن امير ماڻهو ئي صرف اليڪشن ۾ حصو وٺي سگهن. انهي ڪري بلڪل چئي سگهجي ٿو ته هي عوامي

جمهوريٽ نه آهي پر " اميروڪريسي " آهي ۽ جيستائين اهو نظام هوندو ته غريب عوام جو ڀلو ڪونه ٿي سگهندو. هي عوام جي حقن خلاف، عوام جي مفادن خلاف تمام وڏي گهري سازش آهي جنهن کي جدوجهد جي ذريعي ختم ڪرڻو پوندو.

10- عام برائين کي همٿائڻ ۽ روا رکڻ : عام قسم جي

سماجي برائين يعني منشيائت استعمال ۽ جوا جي مختلف قسمن کي جاري رکڻ. برائين جي خلاف قانوني شقن تي صحيح طرح سان عمل نه ڪرڻ، آفيسر شاهي کي ڍر ڏئي ڇڏڻ ته عوام ڀلي مختلف جهيڙن جهيڙن ۽ سماجي برائين ۾ مبتلا رهي ته جيئن کي عياش حڪمران ۽ ڪجهه سرڪاري آفيسر به پوريون عياشيون ڪري سگهن.

عوام سماجي ۽ اخلاقي بيمارين جي ڪري ڀلي تباھ ٿئي، هاڻي عوام کي اهي سڀ ڳالهيون سمجهائڻيون ته اهي هوشيار ٿين ۽ سماجي برائين جي ڪري پنهنجو پاڻ کي تباھ نه ڪن ۽ مفادپرست طبقي جي حرفتن ۽ چالاڪين کي سمجهي سڃاڳ ٿين ۽ پنهنجا حق وٺن، اهڙن سڌارن کانپوءِ جڏهن وچولي طبقي جا دانشور ۽ ڏاڏا اسيمبلين ۾ ايندا ته اهي اچي آئيني، قانوني، سياسي، سماجي، معاشي، معاشرتي، اقتصادي، صنعتي، زرعي، انتظامي ۽ تعليمي سڌارا ڪندا ته جيئن هن ملڪ جي عوام جو ڀلو ٿي سگهي.

اهڙي قسم جا دانشور ۽ ڏاڏا جن کي همدردِي اندر ۾ هجي ۽ جيڪي حق ۽ سچ چوڻ وارا هوندا ۽ هنن کي هر قسم جي ڄاڻ هوندي يعني حڪومتي حرفتن چالاڪين جا سڀ گر به سمجهي سگهندا ۽ انهن کي عوام ۾ وائڪو ڪري همت ۽ جرئت سان سمجهائي سگهندا. انهن کي عوام سان سڌو سنئون واسطو رکندڙ سڀني علم جي شعبن تي سڀني دسترس هوندن، جيئن علم سياسيات، علم معاشيات، علم

اقتصاديات، علم معاشرت، علم قانون، علم سوشل سائنسز، علم طبي سائنسز ۽ علم مابعد الطبيعات. اڄ ڪلھ انهن سڀني علمن جي سمجھڻ کانسواءِ عوام جا مسئلا ۽ عوام جا ذهني لاڙا، عوام جي نفسيات سمجھڻ ۾ نه ايندا تنهن ڪري هر سماجي ڪم ڪندڙ رهنما لاءِ ضروري آهن. پر عام خاص سماجي ۽ سياسي ڪارڪن لاءِ به جيترو ٿي سگهي انهن علمن جو حاصل ڪرڻ ضروري آهي. جيئن لطيف سائين فرمايو آهي:

سونهان سڌيون ڏين هن ديواني درياهه جون،
ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي رڳو سچ سودين،
عجز جو اڌ رات ڪي وڪرو هائين،
سات نياپو نين ثابت انهيءَ سير مان.

انهيءَ ڪري اهو ضروري ٿي پيو آهي ته ساڃهه وند، ڏاها ۽ دانشور دوست عوام ۾ وڃي حق ۽ سچ سمجھائين، ائين ڪرڻ سان ئي عوام سجاڳ ٿيندو ۽ اهڙن سونهن جي ضرورت آهي جن جي صلاح وٺڻ سان ڪاميابيون حاصل ٿينديون، جيئن ٻئي بيت ۾ شاهه صاحب فرمايو آهي:

تاري وٺ تراز ڪي منجهان موج ملاح،
دانهون ڪن درياهه جون اونهي جا آگاهه،
سونهن جي صلاح وٺ ته وير لنگهي وڃين.
(شاهه)

تنهن ڪري ملڪ ۽ عوام جي گھڻ گھڻن کي اپيل ٿي ڪجي ته ذرا سوچيو پنهنجي آئينده جي نسل لاءِ، ملڪ لاءِ، غريب عوام جي پلي لاءِ، جيڪو سواءِ سڀني سڌارن آڻڻ جي ڪونه ٿي سگهندو. سڌارن آڻڻ لاءِ سجاڳي ڪپي ۽ انهيءَ لاءِ عوام ۾ ڪم ڪرڻ جي ضرورت آهي. جيستائين عوام متحد نه ٿيندو ۽ پنهنجن حقن حاصل ڪرڻ لاءِ احتجاج

نه ڪندو ته کين حق نه ملي سگهندا. اچو ته دوست گڏجي ڪوشش
ڪيون ته جيئن عوامي سجاڳي پيدا ڪري عوامي اتحاد ڪرايون ۽ پر
امن عوامي احتجاج ڪرائي عوام کي حق وٺڻ سيکاريون. شاھ
صاحب فرمايو آهي:

پڇن سي پسن جڏهن تڏهن پرين ڪي،
ڏورينديون ڏسن اڳڻ عجيبن جا.
(شاھ)

عوام جي معاشي بدحاليءَ جا بنيادي سبب

پاڪستان ۾ عام ماڻهوءَ جي حالت شروع کان وٺي روز بروز خراب ٿيندي رهي آهي. مهانگائي تمام گهڻو وڌندي رهي ٿي ۽ آمدني انهي حساب سان ڪانه ٿي وڌي. ان چيلهر ڇهي ڪندڙ مهانگائيءَ غريب مسڪين ماروئڙن کي هڻي پڇي وڌو آهي. عام طرح سان مسڪين هاري، مزدور ۽ ننڍي ملازم طبقي جي حالت وڌيڪ تنگ ٿي چڪي آهي. غريب کي پيٽ پري ماني کائڻ نصيب ڪونه ٿي ٿئي، ٿوري ۽ اڻپوري غذا جي ڪري بيماريون به جلد حملو ٿيون ڪن ۽ مسڪين گهڻو ڪري موذي مرضن ۾ وچڙجي ٿا وڃن. انهن جي علاج جو ڪوبه جوڳو بندوبست ڪونه آهي، ۽ نجی طرح سان آسمان سان ڳالهين ڪندڙ علاج سندن وس کان ٻاهر آهي.

ڪيترن ويچارن غريبن جا ڪاوان گهر آهن، جيڪي صحيح طرح سان گرمي ۽ سرديءَ جو بچاءُ ڪونه ٿا ڪري سگهن، جهولي ۽ جهڙي ڦڙي ۾ ته سندن حالت ئي خراب ٿيو وڃي. شهرن ۾ ته ڪيترائي ويچارا گند جا ڍير ڦوليندا ٿا وڃن، گهڻا ته اڃا تائين ڪٿي ڪو گهر اڏي ويهي ڪونه سگهيا آهن. بازارن، گهٽين ۽ رستن تي پنڊي ڏينهن ٿا گذارين ۽ راتيون فوت پاڻن تي بسر ڪري پيا وقت ڪاٽين. ڇا قوم جو اهو طبقو جيڪو شروع کان اقتدار ۾ رهيو آهي انهي کي اها حالت نظر ڪانه ٿي اچي؟ ڀلا جي ان کي اها حالت ڏسڻ ۾ آئي به آهي ته انهيءَ لاءِ ڪجهه سوچيو به اٿن يا ڪي قدم تجويز ڪيا اٿن ته هن غريب، بي پهچ انسان جي حالت ڪيئن سڌارجي؟

بالادست مفادپرست طبقو ڪيئن مڃجي ته بي خبر آهي ڇاڪاڻ ته اهي ۽ انهن جا ڪارندا ۽ چاڙتا هن ملڪ ۾ ٿا رهن. ڏينهن رات هنن ئي ماڻهن سان سندن واسطو آهي، تنهن ڪري ملڪي حالت

کان بي خبر ته انهن کي چئي ڪونه ٿا سگهون. البتہ اهو چئي سگهون ٿا ته هي طبقو گهڻي ڀاڱي مڪار ۽ حريف آهي، اندر ۾ ته ظالم ۽ بي رحم بگهڙ جيان آهن. پر ٻاهران عوامي ڏيک رکيو ويٺا آهن. اهي غريب جي خوشحالي ۽ سک نه چاهين ٿي ڪونه ٿا نه وري ملڪ ۽ ماڻهن سان محبت اٿن. انهن مفادپرستن کي جيڪڏهن فڪر آهي ته پنهنجي دولت وڌائڻ جو ۽ پنهنجي عيش عشرت جو. هنن جو راتيون دل فريبين ۾ ٿيون گذرن ۽ سندن ڏينهن گهرڻن ۽ جهوٽن ۾. اهڙن ماڻهن مان پلائيءَ جي ڪهڙي اميد رکي سگهجي ٿي. انهن ويچارن کي ته عوام جي معاملن ۽ مسئلن تي سوچڻ جي لاءِ وقت ئي ڪونهي. هي ويچارو اسان جو عوام گگدام آهي ۽ اڃا تائين مجبور به آهي. ڇاڪاڻ ته اهڙن ئي ماڻهن کي هنن جو ليڊر بڻايو ويو آهي. سواءِ چند مثالن جي گهڻو ڪري سڀئي سياسي پارٽيون اهڙن ماڻهن کي ئي ٽڪيٽون ڏين ٿيون. ڇاڪاڻ ته موجوده سياسي نظام ۾ اهڙين وڏين آفتن جو ئي ڪم آهي اليڪشن لڙڻ، تنهن ڪري اهڙي قسم جي اميد وارن مان ڪونه ڪو چونڊجي عوام جي گنجي ۾ مڙهجي ٿو وڃي. هن قسم جا ميمبر پوءِ عوام جو رخ ڪن ٿي ڪونه ٿا. وري جڏهن چونڊن جو وقت اچي ٿو ته ميدان تي نڪري نروار ٿين ٿا ۽ پاڻ کي عوام جو سچو ۽ گهڻو گهرو سڏائي يا ڪنهن مقبول پارٽيءَ جي ٽڪيٽ وٺي عوام سان وري ڪو نئون فريب ڪري ڪامياب ٿين ٿا ۽ وري دوڪا ڏين ٿا ۽ اهو سلسلو جاري آهي.

جيئن شاه صاحب فرمايو آهي:

جه سي لوڙائو ٿيا جني سنڌي ڏير،
ماروڙا فقير ڪنهن در ڏيندا دانهڙي.
شاه

عوام جيڪڏهن سجاڳ ٿئي ۽ پنهنجا حق گهري ۽ پنهنجون سهولتون گهري نه ته ووٽ ڏيڻ کان انڪار ڪري ته پوءِ ئي سندس ڪو ڀلو ٿي سگهندو. عام مطالبا پورا نه ٿيڻ جي حالت ۾ سراپا احتجاج بڻجي وڃي. عوام جڏهن سجاڳ ۽ متحد ٿئي ته پوءِ ئي هن مڪار طبقي جي سازشن جو ۽ مڪارين جو مقابلو ڪري سگهندو. عوام کي به مڃڻو ٿي پوندو ته هي بالادست مفادپرست طبقي جو گروهه ئي آهي، جنهن عوام سان لڳاتار دوکيمازين جي ذريعي پئي ويساهه گهاتي ڪئي آهي. عوام ويچارو مجبورين جي ڪري، سادگين جي ڪري، اڻجهائي جي ڪري، ته ڪڏهن خلوص جي ڪري هنن ئي بي رحم ۽ ڪم ظرف ماڻهن کي پنهنجو ”بابو“ چونڊو رهيو آهي. ماڻهن ويچارن کي ته هاڻي خبر پئي آهي ته جن کي سڄي عمر ”بابو“ چيوسين اهي ته ڪي سفيد پوش ڌاڙيل، لتيرا ۽ ڦورو هئا. عوام ويچاري کي ته هاڻي خبر پئي آهي ته سندن اکين تي ڪا اڻجهائيءَ جي عينڪ چڙهيل هئي جو هنن ذليل قسم جي بدمعاشن، ظالمن، بيشermen، عصمت ٽينڊڙن، ڦورن، مڪارن ۽ حريفن جي استحصال ڪندڙ ٽولي کي سمجهي ۽ سڃاڻي نه سگهيا. عوام هاڻي سمجهي چڪو آهي ته مفادپرست بالادست طبقو صرف ۽ صرف پنهنجي عياشيءَ سان محبت رکي ٿو ۽ انهيءَ طبقي کي عوام جي پلائيءَ جو اونو آهي ئي ڪونه. عوام کي اڻپورو نعرو ڏنو ويو ته روٽي، ڪپڙا اور مڪان، پر ملين ڪجهه به ڪونه. هاڻي عوام کي صحيح نعرو ڏجي ٿو جيڪو سمجهن ۽ جدوجهد ڪن ته ”روزگار، روٽي، ڪپڙا اور مڪان، تعليم، صحت، انصاف اور امن امان“. جيڪڏهن انهيءَ سڄي نعري تي عمل ٿيندو ته ماڻهو خوشحال ٿيندا ۽ سڪ جو ساهه کڻندا.

عوام هاڻي سمجهي چڪو آهي ته شروع کان ئي جيڪي به حڪومتون آيون انهن عوام لاءِ ڪجهه به ڪونه ڪيو ۽ حڪمران طبقي

صرف پنهنجا پيٽ پريا ۽ هن مسڪين ۽ غريب عوام جي پگهر جي پورهئي تي مفادپرستن پاڻ ڏاڍا عيش ڪيا ۽ مزا ماڻيا. غريب مسڪين ماروئڙن تي مفادپرست طبقي هر قسم جا ظلم ٿوڙي وڌا. هڪڙي طرف مالي طرح سان هارين، نارين ۽ پورهيتن کي تنگ دست ڪيو ويو ته ٻئي طرف انهن ويچارن جي عصمتن جي مختلف مڪارين، فريبن، لالچن ۽ ڏاڍائين سان لهالٽ ڪئي ويئي. اهو سلسلو هزارها سالن جي تاريخ کان هلندو پيو اچي ۽ موجوده دور ۾ انهيءَ قسم جي قهرن جا ڪيترائي داستان پڌرا ٿيا آهن، جن ۾ غريب عورتن جي لهالٽ ۽ کين ننگو ڪري ناچ ڪرائڻ تي مجبور ڪرڻ ۽ سندن جلوس ڪڍڻ ۽ سندن گهر وارن ۽ عام ماڻهن جي سامهون لهالٽ ڪرڻ وغيره شامل آهن. انسانيت سوز بي حياتيءَ جي عملن ڪندي انهن مفادپرست ذليل ۽ يزيدين کي ڪڏهن به شرم نه ڪونه آيو پر ڪيترين ئي جاين تي اهي گالهيو فخر ڪندي ٻين کي ٻڌائيندا رهندا آهن. سندن خانگي جيلن ۾ اهڙي قسم جون ذليل حرڪتون اڃا تائين ورجائيون اچن ٿيون، ڇاڪاڻ ته انهن ئي ماڻهن جو يا سندن طبقي جو اقتدار تي قبضو آهي، تنهن ڪري اهڙن شرمناڪ قسم جي عملن جي هوندي به سندن ڪوبه وار ونگو نه ڪري سگهيو آهي. غريب، پورهيت مسڪين عوام سان هي زيادتيون ۽ جٽيون آخر ڇو ۽ ڇاڃي ڪري هلنديون آيون آهن ۽ اڃا به هلن ٿيون. ڇاڪاڻ ته پيچيده ظلمن ۽ ناانصافيءَ تي ٻڌل سماجي نظام جون ماڻهن ۾ چڱيءَ طرح سان وضاحتون نه ٿين ڏنيون ويون يا نه ڪيون ويون. ماڻهن کي صرف ملن، مولوين، ٻاون، سنتن ۽ پادرين کان اهو ٻڌايو ويو ته اهو خدائي نظام آهي، توهان غريب ۽ مسڪين آهيو، ٻيا امير ۽ انهن کان توهان جو حساب آخرت ۾ خدا وٺندو. عوام کي اهو چڱيءَ طرح سان نه ٻڌايو ويو ته مذهب وارن به انصاف تي ٻڌل معاشري تي زور ڏنو. اهڙي قسم

جو معاشرو جيڪو "حضرت عمر فاروق رضه ۽ حضرت علي رضه الله تعاليٰ عنه" قائم ڪرڻ پئي چاهيو. اهو ڪڏهن به قائم ڪرڻ نه ڏٺو ويو ۽ مفادپرست بالادست طبقو مذهب وارن کي به استعمال ڪري پنهنجو هر قسم جو استحصال ۽ ظلم جاري رکندو آيو آهي. انسان جي هٿان انسان جو استحصال کان پاڪ معاشرو قائم نه ٿي سگهيو. هاڻي اچو ته ڏسون ته هن سڄي ظلم جي ڪيڏي ۽ داستان جا بنيادي سبب ڪهڙا هئا ۽ آهن. جيڪڏهن اهي عوام چڱي طرح سان سمجهي وٺندو ته پوءِ انهن ظلمن مان چند ڇڏائڻ لاءِ پاڻ ئي پرجوش نموني سان جدوجهد ڪندو. عوام جي سمجهه ۾ جڏهن نصيب ۽ اهڙيون ٻيون فريب واريون ڳالهائون، مڪاريون ۽ چالاڪيون اچي وينديون ته پوءِ گهڻي وقت لاءِ کيس معاشي غلام ڪري نه سگهيو عوام کي سٺن، سمجهدارن ۽ ڏاهن کان سکڻو پوندو ۽ انهن کي اهميت ڏيڻي پوندي.

جيئن شاه صاحب فرمايو آهي:

تاري ونءِ تراز کي منجهان موج ملاح،
دانهون ڪن درياه جون اونهيءَ جا آگاه،
سونهن جي صلاح وٺ ته وير لنگهي وڃين.
شاه

ڪجهه اهم بنيادي سبب هيٺ ڏجن ٿا؟

1- تاريخي سبب:

تهديسي ارتقاء جي دوران جڏهن مهذب انسان جو مرحلو آيو ته انسان خانداني جڻن ۽ قبيلن کان هلندو بادشاهتن ۽ شهنشاهتن وارن دورن مان گذرندو اچي جمهوري دور ۾ داخل ٿيو آهي. انهن بادشاهن وري پنهنجا چاڙتا جاگيردارن، زميندارن، سرمائيدارن ۽ وڏن تاجرن جي شڪل ۾ پيدا ڪيا. انهن سڀني اقتدار ۽ وسيلن تي پنهنجو قبضو

جاري رکيو ۽ هڪٻئي جي مدد ڪري هٿيارن ۽ لشڪرن جي زور تي عام ماڻهن کي هميشه هيسائي پوئتي رکيو. اهو ئي طبقو آهي جيڪو اڃا تائين پنهنجو قبضو حڪومت ۽ فوج جي ذريعي جاري رکيو ٿو اچي. پر هاڻي ڪجهه اولهه جي ملڪن ۽ ڪجهه اوڀر جي ملڪن ۾ ظلم ۽ ڏاڍ جي ڪوٽن کي سائنسي علم جي ذريعي ڪيرايو ويو آهي. هن وقت مواصلاتي نظام جي ترقيءَ جي ڪري سڄي دنيا گنڊجي ويئي آهي، هر ملڪ جو عوام پنهنجو مقابلو ٻئي ملڪ جي ماڻهن جي رهڻي ڪهڻيءَ سان ڪري ٿو. تنهن ڪري هر هنڌ سٺي معيار واري زندگي گذارڻ جو جذبو پيدا ٿيو آهي، تنهن ڪري هاڻي عوام جدوجهد ڪري ٿو، ته جيئن کيس سڀني ملڪن ۾ هڪ جهڙا بنيادي حق ۽ سهولتون مهيا ٿيڻ ڪن ۽ ٽينديون. مفادپرست طبقو هاڻي انهن کي روڪي نه سگهندو. مفادپرست طبقي جي خلاف سڄي دنيا ۾ آواز اٿي چڪو آهي، جنهن کي هاڻي ڪير به دٻائي نه سگهندو.

عوامي جدوجهد پنهنجا معاشي حق وٺي رهندي ۽ اها جدوجهد پنهنجا بنيادي انساني حق به وٺي رهندي. خاص طرح سان هيٺيان بنيادي انساني حق هر هنڌ سڀني انسانن کي ملڻ ڪن. اهو حڪومت جو فرض آهي ته اهي مهيا ڪري نه ته عوام جدوجهد ڪري اهي حق حاصل ڪندو.

1- هر شخص کي زندگي ۾ آزادي ۽ حفاظت جو حق هئڻ گهرجي. سڀ انسان آزاد پيدا ٿيا آهن، انهن کي ڪنهن به غير قانوني ۽ غير ضروري پابنديءَ ۾ نه جڪڙجي.

2- هڪ جهڙا قانوني حق ۽ هڪ جهڙي قانوني بچاءُ جو حق هئڻ گهرجي، سڀ انسان برابر آهن، رنگ، نسل ۽ مذهب جي ڪوبه فرق نه هئڻ گهرجي، هر فرد جو مان، عزت ۽ حق هڪ جهڙا آهن.

- 3- رياست ۾ ڪٿي به رهائش جي آزادي جيڪا ٻين جا حق سلب نه ڪري ۽ ٻاهر ٻين رياستن ۾ اچڻ ۽ وڃڻ جي لاءِ جائز سهولتون هئڻ گهرجن.
- 4- سوچ ۽ اظهارِ راءِ جي آزادي جيڪا ٻين جي دل آزاري نه ڪري، ماڻهو صحيح ڄاڻ ڪٿي به مهيا ڪري سگهي ۽ اها ڪٿان به حاصل ڪري سگهي.
- 5- مذهب ۽ مذهبي عقيدن جي آزادي پر اهڙي طرح سان جو انهن تي عمل ڪندي ٻين مذهب وارن کي تڪليف نه ٿئي، مذهبي عقيدن لاءِ زور ۽ زبردستي نه هجي.
- 6- سياسي فڪر جي آزادي هجي، ڪنهن به قسم جو ڏاڍ استعمال ڪري وفاداريون نه بدلائجن.
- 7- جائز طرح سان حاصل ڪيل ملڪيت جو حق هئڻ گهرجي.
- 8- ڪم ڪرڻ جي آزادي، ڪم ڪرڻ لاءِ مناسب سهولتون، بيروزگاريءَ کان بچاءُ، هڪ جهڙي ڪم لاءِ هڪ جهڙي ۽ مناسب اجرت جو حق هئڻ گهرجي.
- 9- مناسب رهائش جو حق جنهن ۾ صحت ۽ صفائي، سنائيءَ جو معقول بندوبست هجي، مناسب معاشرتي سهولتون هجن، جيئن رهائش، کاڌ، خوراڪ، پوشاڪ، تعليم ۽ صحت وغيره.
- 10- سائنسي ادبي ۽ جمالياتي تحقيق ۽ تخليق جي سلسلي ۾ معاشري جي غير مناسب ردعمل کان بچاءُ جو حق هئڻ گهرجي.
- 11- حڪومتي نظام ۾ حصي وٺڻ لاءِ آزادي هجي ۽ سڀني شهرين کي هڪ جهڙو حق هجي.
- 12- جسماني، روحاني، ذهني ۽ جنسي تشدد کان آزادي هجي، ڪنهن به فرد سان ڪنهن به قسم جو انسانيت سوز ظلم ۽ انساني وقار خلاف عمل ۽ رويو نه هئڻ گهرجن ۽ ان خلاف سخت قانون پاس ٿيڻ کپي.
- 13- ڪنهن به فرد کي ڪنهن به طرح سان غلام نه رکي سگهجي.
- 14- ڪنهن به فرد کي بنا مناسب عدالتي ڪارروائيءَ جي جيل ۾ نه رکي سگهجي ۽ نه وري ملڪ بدر ڪري سگهجي يا صوبا بدر ڪري سگهجي.

15- ڪنهن ماڻهوءَ جي معاملن يا اڪيلائپ ۾ ٻئي ڪنهن کي دخل انداز نه ٿيڻ گهرجي، انهيءَ قسم جي هر ڪنهن مداخلت جي خلاف قانوني تحفظ هئڻ گهرجي.

16- مرد ۽ عورت هڪ ٻئي جي رضامنديءَ سان شاديءَ جي رشتي ۾ گنڊجي سگهن ٿا ۽ ڪنهن به ڏاڍي جي ذريعي اهو حق ختم نٿو ڪري سگهجي. رضا سان جدا به ٿي سگهن ٿا يا قانوني ذريعا استعمال ڪري جدا ٿي سگهن ٿا.

17- سڀني ٻارن جا تعليم، صحت ۽ تحفظ وارا حق محفوظ هئڻ گهرجن.

18- هر فرد جا سياسي، اقتصادي، سماجي ۽ ثقافتي حق محفوظ هئڻ کپن ۽ هو آزاديءَ سان انهن عملن ۾ حصو وٺي پنهنجي واڌاري جي ڪوشش ڪري سگهي.

19- هر فرد آزاد آهي ته هو ڪا به سياسي سماجي تنظيم يا ترديد يونين ٺاهي يا ان جو ميمبر ٿي سگهي ٿو. ڪنهن به طرح جي ڏاڍي يا زور سان ان کي ائين ڪرڻ کان روڪي نٿو سگهجي.

20- حڪومتن کي هر شخص جو ويڻو ڪرائڻ کپي، جيئن قدرتي آفتن ۽ ناگهاني حالتن ۾ هن يا هن جي مٿان دارومدار رکڻ وارن جو مناسب تحفظ ٿي سگهي.

21- هر فرد ملڪ ۽ ماڻهن جي آزار ۽ ظلم کان تنگ ٿي ڪنهن به ٻئي هنڌ يا ٻئي ملڪ ۾ پناهه وٺي سگهي ٿو، جيڪا عام طور تي ملڻ کپي بشرطيڪ ڏوهن ۾ ملوث نه هجي.

مٿيان سڀئي بنيادي حق هر انسان کي هر ملڪ ۽ رياست ۾ ملڻ کپن ۽ سڀني انسانن جو ڪم آهي ته جتي اهي حق نه ملن ته اتي اهي متحد ٿي جدوجهد ڪري اهي حق حاصل ڪري وٺن، گهڻو ڪري سڀني ملڪن جي حڪومتن، گڏيل قومن جي اداري وٽ مڃيو آهي ته اهي حق سڀني انسانن کي هئڻ کپن ۽ ملڻ کپن. تنهن ڪري عوام متحد

ٽي احتجاج ڪري اهي سڀئي حق حاصل ڪرڻ جي جدوجهد جاري رکي سگهي ٿو، جيستائين ڪاميابي حاصل ٿي وڃي.

2- مذهبن جي غلط تشريح:

دنيا ۾ مختلف موقعن تي مختلف ملڪن ۾ جدا جدا مذهب آيا، انهن سڀني مذهبن انسانن جو ڀلو پئي چاهيو پر سندن باني جي گذاري وڃڻ کانپوءِ مفادپرست طبقي ڪجهه گمراهه قسم جي پنڊتن، پادرين ۽ ملن مولوين کي استعمال ڪري دولت ۽ اقتدار تي پنهنجو قبضو جاري رکيو. اسلام ۾ پنجن اهم فقيهن وٽ يعني امام ابو حنيفه، امام مالڪ، امام شافعي، امام احمد بن حنبل رحم ۽ امام جعفر صادق رحم موجب بڻي حرام آهي، پوءِ به گهڻن مسلمان ملڪن ۾ اڄ تائين جاگيرداري ۽ زمينداري هلندي ٿي اچي. زمين جيڪو ڪيڙي سو کائي "جي اسلامي اصول مطابق ورهائڻ کپي. اهڙي طرح سان قرآن شريف ۾ صاف چيو ويو آهي ته دولت چند هٿن ۾ جمع ٿيڻ نه کپي، پر ان جي لاءِ ڪڏهن صحيح طرح سان اپاءُ نه ورتا ويا. جيڪڏهن پاڙي وارو بکيو آهي ته پيٽ پري کائڻ وارن جي مانيءَ کي حرام چيو ويو پر هتي ته "پاڙي ناهه پروڙ ته ڪا رات رنجائي گذري" وارو حال آهي يا شاعر مطابق:

"خدا تنهنجا بنڊا سادا وڃن ڪاڏي؟"

درويشيت به عياري سلطانيت به عياري"

اهو صاف چيو ويو ته حڪومت ۽ اقتدار عوام جي مشوري سان طئي ڪيو وڃي پر مسلمان بادشاهت کي خليفن کانپوءِ زبردستي جائز ڪري ڇڏيو ۽ سڀ ملان، مولوي، پير، فقير ظالم بادشاهن کي مڃيندا رهيا ۽ ظالم بادشاهه کي حق چوڻ وارو افضل جهاد نه ڪيو ويو. اتلندو بادشاهن کي الله جو پاڇو سڏيو ويو ۽ خطبن ۾ اهڙي قسم

جا جملا وڌا ويا. مذهب جي غلط تشريح استعمال ڪرڻ وارن ان رسم کي وڌي هڻي ڏني ۽ انهيءَ جي آڙ ۾ هو پنهنجو ظلم ۽ استحصال جاري رکندا آيا. اڄ به گهڻن مذهب وارن جو رويو منافقانہ آهي. ظالم ۽ جابر حاڪم کي حق ۽ سچ ڪونه ٿا چون. تنهن ڪري حاڪم عوام جو استحصال جاري رکيو وينا آهن ۽ عوام معاشي طرح بدحال ٿي پيو آهي. عوام کي گمراه ڪن ڳالهين ۾ منجهايو ٿو وڃي ته توهان جا نصيب خراب آهن، ڇا نصيب رڳو مسلمانن جا يا صرف پاڪستانين جا خراب آهن ڇا؟

شاه لطيف صحيح فرمايو آهي:

گهليون قسمت ڳالهڙيون هي سڀ تنهنجو ڏاڍ،
آءُ نه ڏسي اپ کي ڍرڪي ڪيان ڍاڍ،
آه منهن جي آڍ سگهه سنگهارن سومرا.

هاڻي هن قسم جا گمراه ڪن نظريا، فريب نه هلي سگهندا ۽ عوام سجاڳ ٿي پنهنجا حق گهرندو.

3- تعليم جي گهٽتائي:

تعليم انسان لاءِ روشنائي آهي، جيڪا جهالت جي انڌيرن کي ڪڍي سگهي ٿي. سڀني مذهبن علم جي اهميت کي مٿانهون رکيو پر اسلام ته خاص طرح سان تعليم تي تمام گهڻو زور ڏنو آهي. هي اسلام ئي آهي جنهن ۾ چيو ويو ته "علم حاصل ڪرڻ هر مرد ۽ عورت تي فرض آهي" جيڪڏهن چوڏنهن سو سالن کان انهيءَ حڪم تي عمل ڪيو وڃي ها ته هن وقت مسلمانن ۾ خاص طرح سان ڪوبه اڻ پڙهيل مورڳو ڪونه هجي ها. پر سڀ مسلمان مرد ۽ عورتون اعليٰ تعليم يافته هئڻ کپن ها. پر هٿ وٺي انهيءَ حڪم تي عمل نه ڪيو ويو ته جيئن عوام جاهل رهي ته انهن جو استحصال ڪري سگهجي. هاڻي به عوام

الناس کي مفادپرست طبقو ڄاڻي ٻجهي علم کان وانجهيل رکن ٿو چاهي. حالانڪ هر مسلمان کي انهيءَ حڪم جي به خبر آهي ته پينگهي کان قبر تائين علم حاصل ڪيو. اهڙي قسم جي سڀني حڪمن جي باوجود توهان ڏسو ته مسلمان ملڪن ۾ ئي گهڻو ڪري تعليم جي شرح تمام گهٽ آهي، اهو صرف انهيءَ ڪري جو مفادپرست طبقو ساڳئي وقت عوام دشمن به آهي ۽ انهن اهو ڪڏهن به نه چاهيو ته عوام کي هوشيار ۽ سجاڳ ٿئي، تنهن ڪري تعليمي نظام کي تباھ ڪري ڇڏين ته جيئن عوام اڀوجهه رهجي وڃي. انهيءَ مڪاريءَ واري حڪمت عمليءَ جي ڪري مسلمانن ۾ تعليم جي گهٽتائي رهجي وئي ۽ ترقيءَ جي ڌوڙ ۾ پوئتي رهجي ويا ۽ انهيءَ ڪري سندن معاشي حالت به خراب رهي آهي.

جيڪڏهن ڪٿي مدرسا علم جي درس و تدريس ۾ مشغول رهيا آهن ته اهي صرف پراڻي، غيرمروج ۽ دقيانوسي تعليم تي زور ڏيئي رهيا آهن. اهڙا ڪتاب پڙهائي رهيا آهن جن ۾ گهڻي ڀاڱي ردِ ثيل قصا ۽ ڪهاڻيون ٻڌايون ويون آهن، انهيءَ قسم جي پڙهائيءَ کي علم نٿو چئي سگهجي. علم لفظ جي معنيٰ آهي ”ڄاڻڻ“ تنهن ڪري هاڻي هر قسم جي ”ڄاڻ“ تي زور ڏيڻو پوندو، ته جيئن واسطو انسان سان هجي ۽ ان جي مفاد ۾ هجي. اها ڄاڻ جيڪا انسان جون جسماني، ذهني ۽ روحاني ضرورتون پوريون ڪري ۽ ان کي سکيو رکي سگهي.

هاڻي تعليم انهن شعبن بابت هجي جن کي انساني زندگيءَ جي عمل جا اهم شعبا چئي سگهجي. يعني 1- سياسي شعبو. 2- اقتصادي شعبو. 3- معاشي شعبو. 4- بنيادي ضرورتن ۽ سهولتن جو شعبو. 5- انسانيت جي ترقيءَ وارو شعبو. 6- قدرتي وسائل جي ترقيءَ وارو شعبو. جيڪڏهن ابتدائي تعليم کان وٺي انهن شعبن متعلق

تعليم نه ڏني ويندي ته پوءِ انسان پڙهيل هجڻ جي باوجود جاهل رهجي ويندو. هن وقت اسان جي تعليمي نظام جي هر رخ جي حساب سان تباهي آهي. تنهن ڪري جيڪي شاگرد مدرسن ۽ اسڪولن مان پڙهي ٿا نڪرن اهي به تقريباً اهڙا ئي جاهل آهن. جهڙا ان پڙهيل، تنهن ڪري سندن استحصال جاري رهي ٿو، هاڻي سائنسي، هنري ۽ فني تعليم تي زور هڻڻ کپي ڇاڪاڻ ته ملڪ ۽ ماڻهو انهيءَ قسم جي تعليم جي ذريعي ئي ترقي ڪندا.

تعليم علم جي هنن شاخن ۾ ڏيڻ گهرجي. 1- طبي سائنسز. 2- سماجي سائنسز. 3- مابعد طبيعياتي سائنسز. 4- طبيعياتي ۽ فلڪياتي سائنسز. انهن سڀني سائنسز متعلق ڪافي حد تائين ڄاڻ ڏيڻي پوندي. هاڻي تعليم اعليٰ قدرن واري هجي، اعليٰ ٽيڪنيڪي هجي ۽ اعليٰ معيار واري هجي، تڏهن ملڪ ترقي ڪري سگهندو. مطلب ته اعليٰ ڪان اعليٰ تعليم تائين عوام کي سهولتون پهچائجن. هاڻي هر شعبي، هر شاخ، هر هنر ۽ هن جا قاعدا ۽ قانون آهن جيڪي سمجهڻا ۽ سکڻا پوندا. ڇاڪاڻ ته اهي ئي هاڻي علم تصور ڪيا ٿا وڃن. هي وقت ۽ دور ٽيڪنالاجيءَ جو آهي، هي دور ڪمپيوٽر جو دور آهي، جيڪي انهيءَ کي اپنائيندا اڳتي وڌندا، جيڪي انهيءَ کي نه اپنائيندا اهي اڳتي ترقي ڪونه ڪري سگهندا. هي دور قانون ۽ فارمولا جو دور آهي، تنهن ڪري علم جي سائنس جي هر شاخ جي قانون ۽ فارمولا سکڻا ۽ سيکارڻا پوندا. اهڙي ئي قسم جا نصاب مقرر ڪرڻا پوندا تڏهن ئي اسان پنهنجي عوام کي ترقي ڏئي سگهنداسين. نون سائنسي کوجنائن جي بنياد تي هر شعبي کي سڌارڻو پوندو ۽ ترقي ڏيارڻي پوندي ته جيئن ماڻهو خوشحال ٿين. سڄي سائنسي تحقيق دنيا جي اهم ٻولين ۾ ٿي رهي آهي، خاص ڪري انگريزيءَ ۾ پر اسان جي ملڪ جي مفادپرستن وري انگريزي سکڻ ۾ عوام کي پوئتي ڪري ڇڏيو. واضع

طبقاتي تعليمي نظام قائم ڪيو اٿن يعني بالادست، امير يا پئسن وارن جا ٻار اهڙن اسڪولن ۾ پڙهن ٿا جن ۾ پهرين درجي کان انگريزي سيکاري وڃي ٿي. هي عمل صرف عوام دشمنيءَ تي ٻڌل آهي ته جيئن غريب عوام جو اولاد سائنسي، فني ۽ هنري تعليم ۽ مقابلي جي امتحانن ۾ پوئتي رهجي وڃي. تعليمي نظام کي درست ڪري سڄي ملڪ ۾ سڀني شهرين جي لاءِ هڪ جهڙو ڪرڻو پوندو، تڏهن صحيح طرح سان ملڪ ۽ عوام ترقي ڪري سگهندو ۽ پوءِ ئي خوشحالي ماني سگهندا. صرف سائنسي، فني ۽ هنري تعليم ئي آهي جيڪا ملڪ ۾ خوشحالي آڻي سگهي ٿي ۽ ملڪ مان بيروزگاريءَ کي دور ڪرڻ ۾ مدد ڏيئي سگهي ٿي، تنهن ڪري تعليم لاءِ بجيٽ جو گهٽ ۾ گهٽ ڏهه سيڪڙو رکيو وڃي جيڪو بعد ۾ گهرجن آهر وڌايو وڃي.

4- بگڙيل يا غلط حڪومتي نظام:

جيڪڏهن اڳ ۾ انسان ذات جي ترقي نه ٿي سگهي يا گهٽ ٿي ته ان جو اهم سبب غلط ۽ بگڙيل حڪومتي نظام هئا. حڪومتي نظام هڪ پيچيده عمل آهي، جيڪو انهيءَ وقت ابتدائي ارتقائي مرحلن مان پئي گذريو. تنهن ڪري تفصيلي طئي شده حڪومتي نظام کونه جڙي سگهيو هئو. صرف ڏنڊي ۽ افرادي قوت جي زور تي ماڻهن کي ان مڃائي هيٺان ڪرڻ وارو اصول مروج ٿي ويو. يعني ”جيڪو ڏاڍو سو گابو“ ۽ اڃا تائين هلندو پيو اچي. پر هاڻي جمهوري نظام حڪومت چڱيءَ طرح سان واضع ٿي چڪو آهي ۽ انهيءَ جي ذريعي ئي سڄي دنيا ۾ حڪومتي نظام هلي رهيا آهن. ڪڏهن ڪڏهن بادشاهي نظام آهن، پر اتي بادشاهن جا اختيار نالي ماتر آهن ۽ حڪومتي نظام عوام جا چونڊيل نمائندا ئي هلائي رهيا آهن پر غير ترقي يافتہ ملڪن ۾ جمهوري نظام کي به غلط طريقن جي ذريعي صرف امير ماڻهن جو نظام بڻايو ويو آهي. صرف امير ماڻهو جمهوريت جي مٿان قابض ٿي ويا آهن.

تنهن ڪري ان نظام کي عوامي جمهوري نظام نٿو چئي سگهجي. وڏا امير ماڻهو صرف پنهنجن مفادن کي ٿا ڏسن، جيڪڏهن حڪومت امير ماڻهن جي هوندي ته هو غريب ماڻهن ۽ ملڪ لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندا. سندن ذهن ۾ صرف پنهنجي عيش عشرت ۽ لالچ پوري ڪرڻ جي تمنا هوندي، جيڪڏهن عام ماڻهن جي پلائي سوچي آهي ۽ انهيءَ کي اهميت آهي ته پوءِ حڪومت جو نظام اهڙو ڪرڻ گهرجي، جنهن ۾ عوام جا صحيح هڏوڪي نمائندا پهچي سگهن. جنهن ۾ دانشور، علم وارا ۽ ڏاها ماڻهو جيڪي عوام جا خير خواه آهن ۽ سندن پلو چاهيندڙ ۽ سندن ترقي چاهيندڙ هجن سي پهچي سگهن. اسان جي ملڪ ۾ هن وقت جيڪي حد بنديون يعني تڪ آهن، انهن مطابق صوبائي اسيمبليءَ لاءِ گهٽ ۾ گهٽ 50 لک ۽ قومي اسيمبليءَ لاءِ 100 لک خرچ ڪپي ٿو. ڪن حالتن ۽ گهڻن تڪن ۾ خرچ انهيءَ کان به وڌيڪ اچي سگهي ٿو ۽ اچي ٿو پر انهيءَ خرچ کان هر هڪ وس وارو اڪوت ڪري ٿو. ڪڏهن پاڻ ئي قاعدا ٺاهين ٿا ته خرچ هڪ حد کان مٿي نه اچي پر انهيءَ جي پيڪڙي به پاڻ ٿا ڪن ۽ سڀني وس وارن کي خبر آهي پر ڪنهن به قسم جو قدم ڪونه ٿا کڻن. جڏهن قسم نامي تحت خرچ جو تفصيل ڏنو ٿو وڃي ته گهڻو ڪري سڀ اليڪشن لڙندڙ رهنما ڪوڙن قسم نامن سان خرچ جو تفصيل مقرر ڪيل حد اندر ڏيکارين ٿا. جيڪڏهن اهڙي مڪاري ۽ عياريءَ واري سياست هوندي ۽ سياستدان هوندا ته انهن مان ڪهڙي توقع ڪري سگهجي ٿي. ان سڌي طرح سان پاڻ مڃين ٿا ته تڪ ايترو ننڍو هجي جو خرچ گهٽ ٿيڻ کپي پر تڪ گهٽائي هن محدود جمهوريت کي عوامي وسيع بنيادن واري جمهوريت بڻائڻ لاءِ تيار نه آهن، ڇاڪاڻ ته انهيءَ ۾ سندن مفاد ڪي ڏک لڳندو، ڇاڪاڻ ته گهڻا وچولي طبقي جا دانشور ۽ ڏاها سندن مقابلي لاءِ تيار ٿي ويندا. جيڪي ماڻهو ايڏا خرچ ڪري اسيمبلي ۾ پهچندا، اهي سڀ کان پهريائين پنهنجي خرچ ڪيڻ لاءِ ۽ اڳتي به اليڪشن وڙهڻ لاءِ خرچ ڪيڻ

جو بندوبست ڪندا ۽ پئسن ڪمائڻ جا طريقا سوچيندا. اهي آفيسر شاهي سان گڏ جوڙ ڪري انهن کي پاڻ سان ملائي يا انهن کي هيسائي، دٻائي تنگ ڪري پوءِ انهن جي ذريعي هر قسم جي غلط ڪم ۾ ملوث ٿيندا. انهيءَ ڪري ئي اڄ ڪلهه رشوت زورن تي آهي. هر هڪ نوڪريءَ جا اگهه مقرر ٿي چڪا آهن. هر هڪ ڪم جي لاءِ پئسا ڏيڻا ٿا پون. هر سطح تي گهوپين جي ڪري ملڪ تي قرض جو بار چڙهندو ٿو وڃي ۽ انهيءَ جي پورائي لاءِ وري عوام تي ٽيڪس مڙهي سندن جيئڻ جنجال ڪيو ٿو وڃي. جيڪڏهن ملڪ ۽ عوام کي سڌارڻو آهي ته پوءِ سڀ کان پهريائين سياسي نظام کي سڌارڻو پوندو ۽ هن موجوده نام نهاد جمهوريت يعني "امپروڪريسيءَ" کي عوامي فلاح جي جمهوريت ۾ تبديل ڪرڻو پوندو. انهيءَ سان گڏوگڏ تعليم نظام کي به سڌارڻو پوندو، ڇاڪاڻ ته جمهوريت لاءِ تعليمي معيار ۽ تعليمي شرح مٿانهين هئڻ لازمي ۽ ضروري آهي. ملڪ ۽ قوم جي پلائيءَ لاءِ، سڌاري لاءِ انهن پنهنجي سڌارن جي بنيادي ۽ تمام گهڻي اهميت آهي. پهريائين اهي سڌارا لاڳو ڪري پوءِ يڪدم ٻين سڀني سڌارن يعني سماجي، معاشي، معاشرتي، زرعي، صنعتي، انتظامي، قانوني ۽ آئيني سڌارن تي توجهه ڏيڻو پوندو. هن وقت تائين جن به حڪومتن آئين نه ڪيو آهي اهي عوام دشمن حڪومتون هيون ۽ انهن کي عوام ۽ ملڪ جي پلائيءَ سان ڪابه همدردي ڪانه هئي، تنهن ڪري ملڪ ۽ عوام جو ڀلو، سڌارو ۽ ترقي ڪونه ڪرائي سگهيا.

سڄي دنيا ۾ قانون ساز اسيمبلي لاءِ ڏهه هزار آدمشماريءَ کان وٺي گهڻو ڪري پنجاهه هزار آدمشماريءَ تي هڪ نمائندو آهي، پر اسان جي ملڪ ۾ ڇهه، ڏهه ۽ ڪن حالتن ۾ پندرهن لک ماڻهن تي هڪ نمائندو آهي، هي عوام جي سياست تي ڏاڙو آهي. جنهن کي فورن ختم ٿيڻ گهرجي. امير ماڻهن پنهنجي هڪ هٿي قائم ڪرڻ لاءِ آئين ڪيو آهي.

تمام وڏي عرصي گذرڻ جي باوجود پاڪستاني عوام جي حالت ڏينهن به ڏينهن بد کان بدتر ٿيندي ٿي وڃي سو ڇو؟ آخر انهيءَ جا به ڪي بنيادي سبب هوندا، جڏهن ته انهيءَ ساڳئي عرصي ۾ جپان، ڪوريا، چائنا، ٿائيلينڊ ۽ ٻين ملڪن تمام سٺي ترقي ڪئي آهي ۽ هنن پنهنجي عوام کي تمام سٺي تعليم ۽ کين سٺو باعزت روزگار مهيا ڪري زندگيءَ جو سڀ بنيادي سهولتون ميسر ڪري ڏنيون آهن. اسان جي پٽي جو سبب اهو آهي ته هتي هڪ مفادپرست طبقو آهي جيڪو جاگيردارن، زميندارن، وڏيرن، پيرن، ميرن، چوڌرين، خانن، ملڪن، سردارن، سرمائيدارن ۽ تاجرن تي مشتمل آهي ۽ اهو طبقو هميشه کان دولت ۽ اقتدار تي قابض رهيو آهي. اسيمبلي ۾ ميمبرن جو تعداد ايترو ته محدود رکيو اٿن جو سواءِ وڏن امير ماڻهن جي ٻيو ڪوبه وچولي طبقي جو اديب، دانشور، وڪيل يا رٽائرڊ آفيسر اليڪشن نه لڙي سگهي ۽ انهي ڪري هميشه ساڳيا ماڻهو يا ساڳئي خاندان جا فرد اليڪشن لڙي ۽ کٽي اچن ٿا. جيڪڏهن هن عوام دشمن اميروڪريسيءَ جي طريقي کي تبديل نه ڪيو ويندو ته پاڪستاني عوام کي پنهنجا بنيادي حق ڪڏهن به ڪونه ملي سگهندا. ڇاڪاڻ ته هي مفادپرستن جو طبقو عوام دشمن آهي ۽ اهو عوام جي ڀلائي ڪڏهن به نه چاهيندو ۽ هنن کي هن پياري پاڪستان جي عوام کي تباهيءَ جي ڪناري تي پهچائي ڇڏيو آهي. انهيءَ ڪري ضروري آهي ته انهيءَ طبقي جي هڪ هٿي ختم ڪري عوامي جمهوريت بحال ڪئي وڃي. ٻين ملڪن جي ماڻهن کي گهڻو ڪري سڀ بنيادي حق حاصل آهن. ڇاڪاڻ ته انهن ۾ گهڻو ڪري وسيع بنيادن تي نمائندگي ڏنل آهي، تنهن ڪري اهي ترقي ڪري پنهنجي عوام جي زندگيءَ جي معيار کي بهتر ڪري رهيا آهن. هيٺ ڏنل انگن اکرن مان توهان پاڻ اندازو لڳائيندا ته اسان جي ڪيڏي نه محدود نمائندگي آهي ۽ پاڪستاني عوام سان ڪيڏو ته وڏو ظلم جاري رکيو ويو آهي. هيءَ بنيادي بدمعاشي آهي جنهن ڪري ملڪ ۾ ماڻهو ترقي ڪري نه سگهيا آهن. هيٺ ڏنل چارٽ پيش ڪجي ٿو.

ملڪ جو نالو	آدمشماري	ايوان ۾ نمائندگي
انگلينڊ	ساڍا پنج ڪروڙ	654 ميمبر
اتلي	پنج ڪروڙ	1002 ميمبر
فرانس	ساڍا پنج ڪروڙ	579 ميمبر
ترڪي	پنج ڪروڙ	540 ميمبر
سٽرلئنڊ	ٽيهن لک	200 ميمبر
آسٽريا	پنجهتر لک	183 ميمبر
البانيا	ستاويھ لک	270 ميمبر
بيلجيم	هڪ ڪروڙ	212 ميمبر
ڊينمارڪ	اناسي لک	400 ميمبر
يونان	پنجاه لک	180 ميمبر
فيڊرل جرمني	ساڍا چھ ڪروڙ	672 ميمبر
رومانيا	نوي لک	300 ميمبر
هنگاري	ٻه ڪروڙ	400 ميمبر
فنلئنڊ	هڪ ڪروڙ	388 ميمبر
آئرلينڊ	چٽيھ لک	200 ميمبر
نيڌرلينڊ (هالينڊ)	ڏيڍ ڪروڙ	166 ميمبر
ناروي	پاڻيتاليھ لک	150 ميمبر
ناروي	پاڻيتاليھ لک	157 ميمبر
اسپين	چار ڪروڙ	350 ميمبر
سوئيڊن	ٽياسي لک	349 ميمبر
پولئنڊ	ٽي ڪروڙ پنجهتر لک	460 ميمبر
الجيريا	ٻه ڪروڙ ٽيھ لک	295 ميمبر
مصر	پنج ڪروڙ	458 ميمبر
ايران	چار ڪروڙ سٺ لک	370 ميمبر
عراق	هڪ ڪروڙ سٺ لک	250 ميمبر
اسرائيل	پاڻيتاليھ لک	120 ميمبر
لبنان	ٽيھ لک	99 ميمبر
موراڪو	ٻه ڪروڙ چاليھ لک	1112 ميمبر
شام	هڪ ڪروڙ	306 ميمبر
انگولا	ٻياسي لک	95 ميمبر

ملڪ جو نالو	آدمشماري	ايوان بر نمائندگي
ڪئمرون	هڪ ڪروڙ	223 ميمبر
ڪانگو	ويھ لک	120 ميمبر
ايتوپيا	چار ڪروڙ چاليھ لک	153 ميمبر
آوري ڪوسٽ	هڪ ڪروڙ	835 ميمبر
ڪينيا	ٻه ڪروڙ ڏھ لک	175 ميمبر
ميڊاگاسڪ	هڪ ڪروڙ	172 ميمبر
نائيجيريا	ساڍا ڏھ ڪروڙ	137 ميمبر
سودان	ٽي ڪروڙ	450 ميمبر
سوماليه	انهتر لک	264 ميمبر
اٽر ڪوريا	ٻه ڪروڙ	177 ميمبر
ڏکڻ ڪوريا	چار ڪروڙ ٽيھ لک	655 ميمبر
برما	ڇا ڪروڙ	299 ميمبر
بنگلاديش	يارنھن ڪروڙ	489 ميمبر
ڪيمبرڊيا	ٽيھتر لک	300 ميمبر
چائنا	هڪ ارب ڏھ ڪروڙ	117 ميمبر
انڊيا	چوراسي ڪروڙ	2970 ميمبر
انڊونيشيا	ارڙنھن ڪروڙ	544 ميمبر
جپان	ٻارنھن ڪروڙ پنڊرنھن لک	1000 ميمبر
لائوس	چاليھ لک	512 ميمبر
مليشيا	چوڏانھن ڪروڙ سٺ لک	264 ميمبر
پاڪستان	ٻارنھن ڪروڙ	217 ميمبر
سنگاپور	چوويھ لک	207 ميمبر
سريلنڪا	هڪ ڪروڙ چوھڻ لک	81 ميمبر
ٿايلينڊ	پنج ڪروڙ ويھ لک	225 ميمبر
ويتنام	ڇھ ڪروڙ	357 ميمبر
آسٽريليا	هڪ ڪروڙ سٺ لک	496 ميمبر
نيوزيلينڊ	ٽيٽيھ لک	148 ميمبر
ڪئناڊا	چوويھ ڪروڙ	97 ميمبر
يو ايس اي		295 ميمبر

کي انصاف ملي. سڀني وس وارن کي اپيل ٿي ڪجي ته هن قسم جون آئيني ترميمون ڪري پوءِ چونڊون ڪرائين ته جيئن ملڪ ۽ عوام جو پلو ٿي سگهي.

جيڪڏهن مٿين ڏنل طريقن مطابق چونڊون ٿينديون ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته عوام جا حقيقي هڏوڪي چونڊجي ايندا ۽ اهي عوام جي پلائيءَ لاءِ جاکوڙ ڪندا ۽ اهي صحيح طرح سان جدوجهد ڪري حڪومتي نظام کي اهڙي طرح سان درست ڪرائيندا ته جيئن عوامي جمهوري فلاحي حڪومت قائم ٿي وڃي. انهيءَ ئي طريقي سان هن وقت موجود نام نهاد جمهوريت يعني "امپروڪريسي" واري ظالم نظام کي بدلائي عوام جي پلائيءَ وارو نظام قائم ڪري سگهيو. جيستائين حڪومتي نظام صحيح نه ٿيندو ۽ صحيح ماڻهن جي هٿن ۾ نه ايندو عوام جو پلو ڪڏهن به نه ٿي سگهندو. سڀني عوام جي گهڻ گهرن، هڏوڪين، ڏاهن ۽ خود عوام کي ڪپي ته پنهنجو سڄو زور ظالم نظام کي بدلائڻ تي صرف ڪن چاڪاڻ ته اهو بنيادي مسئلو آهي ۽ هي بنيادي بدمعاشي آهي جيڪا هن ملڪ ۾ جاري رکي ويئي آهي.

5- سياسي ليڊر ۽ سندن پارٽين جون مفاد پرستيون ۽ دوکي بازيون.

بالادست طبقي جي مفاد پرستن گڏجي سياسي پارٽيون پئي ٺاهيون آهن چاڪاڻ ته انهن وٽ اهڙي قسم جا وسيعا موجود هئا ۽ انهن پارٽين جي ذريعي عوام کي دوکا ڏيندا آيا آهن. پنهنجن پارٽين ۾ اليڪشن ڪڏهن به ڪونه ٿا ڪرائين ۽ پئسي جي زور تي سياسي ماڻهن ۽ عام ورڪرن جي مجبورين ۽ غريبيءَ جو ناجائز فائدو وٺي پنهنجو ڪم هلائيندا ٿا اچن. هر اليڪشن وقت مختلف قسمن جون

ڏانڊليون ڪري ۽ ڪرائي اليڪشن ڪئي وڃي سرڪار جوڙين ٿا ۽ نوراڪشتيءَ واري هڪ ڌر سرڪاري ڌر ٿئي ٿي ۽ ٻي مخالف ڌر. هڪٻئي سان انهيءَ قسم جا قلابازين واري سياست ڪيڏندا رهن ٿا. باقي عوام جي پلائيءَ لاءِ ڪابه مخلصانه ڪوشش ڪن ٿي ڪونه ٿا ۽ عوام جي پلائيءَ لاءِ ڪوبه منشور اول ته ٺاهڻ ۽ ڏيڻ ٿي ڪونه ٿا، پر جيڪڏهن ڪي پارٽيون انهيءَ قسم جو براءِ نام منشور ڏين ٿيون ته پوءِ ان تي عمل اصل ڪونه ٿيون ڪن ۽ مختلف حيلن، بهانن، مڪارين ۽ حربن جي ذريعي پنهنجو وقت ڪڍي وري نئين اليڪشن مهل نوان دوکا ۽ نوان فرائڊ عوام کي ڏيکاري پنهنجو ڪم ڪين ٿا نه ته پڇاڙي "هن ٺپو پر دٻو" وارو اصول اپنائي پاڻ کي ڪامياب ڪن ٿا. جيڪڏهن عوام سجاڳ نه ٿيندو ۽ سياسي ليڊرن ۽ پارٽين کان سندن منشور جي گهر نه ڪندو ۽ پنهنجا مطالبا پيش نه ڪندو ۽ نه مڃرائيندو ته پوءِ موجوده حالتن ۾ ڪنهن به قسم جي تبديلي يڪدم نه اچي سگهندي. اهو عوام جو ڪم آهي ته ليڊرن ۽ سياسي پارٽين کان پنهنجا مطالبا مڃرائي، عوام پرامن اتحادن ۽ احتجاجن جي ذريعي پنهنجا جائز مطالب پيش ڪري ۽ مڃرائي، دانشورن، اديبن ۽ سڄاڻ علم وارن دوستن جون ڪم آهي ته عوام کي کولي کولي سمجهائين ته انهن جا ڪهڙا ڪهڙا بنيادي حق آهن ۽ ڪهڙيون بنيادي ۽ ضروري سهولتون آهن جيڪي عوام کي ملڻ کپن. جڏهن عوام اهي سڀ ڳالهيون سمجهندو ته پوءِ انهن کي مڃرائڻ جون ڪوششون به ضرور وٺندو. اسان وٽ ڇاڪاڻ ته تعليمي شرح ۽ سطح گهٽ آهن، تنهن ڪري عوام کي اهي سڀ ڳالهيون گڏجاڻين، جلسن ۽ ڪچهرين ۾ سمجهائڻيون پونديون. انهيءَ لاءِ سڄاڻ سجاڳ دوستن کي ۽ سماجي تنظيمن کي عوام کي سکيا ڏيڻ جو ڪم ڪرڻو پوندو.

اڄ ڪلھ هر طرح سان عوام جو استحصال جاري آھي. عوام کي صحيح نمائندگي نٿي ڏني وڃي. اهو سندن سياسي حق ته ڏاڙو آھي عوام جو اقتصادي استحصال مختلف طريقن سان جاري آھي. جاگيرداري ۽ زمينداري نظام جيڪو اسلامي اصولن ۾ بہ جائز ناھي جاري رکيو ٿا اڃن. غلط سرمائيداريءَ واري نظام ۾ پورهيت طبقي جو مزدور بلڪل گھٽ آھي. ھاري، مزدور ۽ ننڍي ملازم طبقي جو ڪنھن بہ قسم جو خيال نٿو ڪيو وڃي. تعليم ۽ صحت جون سھولتون بلڪل مفقود آھن. سندن اتحاد جي ڪوششن کي پوليس، فوج ۽ رياستي تشدد جي ذريعي ڪڇليو ٿو وڃي. غريب ۽ وچولي طبقي جي سياسي حقن گھرنڊڙن سياسي ورڪرن کي ذليل قسم جي جسماني، ذهني، روحاني ۽ جنسي تشدد جو نشانو بڻايو ٿو وڃي، کين ايتريون ته اذيتون ڏنيون ٿيون وڃن جو گھڻا ويچارا ته علي الاعلان سياست کان بيزاري ڏيکاريون ڪنارا ڪشي ڪيو ٿا وڃن. جيئن شاھ صاحب بہ اشارو ڪيو آھي تہ!

اڇو پاڻي لڙ ٿيو ڪالار ٿو ڪنگن،

ايندي لڄ مرن تنھن سر مٿي ھنجهڙا.

پر مفاد پرستن کي اهو ياد رکڻ گھرجي تہ هر قسم جي فرعون لاءِ موسيٰ ۽ هر قسم جي نمرود لاءِ ابراهيم ۽ هر قسم جي يزيد لاءِ حسين پيدا ٿيو آھي ۽ ٿيندو رھندو. تنھن ڪري مفاد پرستن لاءِ بہ اھو ئي بھتر آھي تہ پنھنجي ذهني علاج ڪرائي عوامي استحصال کان ڪنارو ڪن. بلڪي عوام جي پلائي ۽ ترقيءَ لاءِ ڪم ڪن، انھيءَ ۾ سندن ۽ سڀني جي پلائي آھي. دنيا ۽ دولت ھتي ڇڏي ھليا ويندا. شاھ صاحب مطابق:

نڪا ھت نڪا ھت ڪا ڳوري سنڌي ڳالھ،

ڪانہ پھتي مال، حال پھتي ھوت ڪي.

حالتون ته اهڙيون خراب ٿي ويون آهن جو کير به ڄڻ کنهن جي پلائي ڪونه ٿو چاهي. هر انسان ٻئي انسان جي ماس ڪاڻن لاءِ تيار بيٺو آهي. جيڪڏهن سوچ سمجهه سان نتيجن تي غور ڪبو ته پوءِ ئي ماڻهو ٻين جي پلائيءَ لاءِ سوچي سگهندو ته هن وقت حالت ڪجهه هن طرح جي آهي.

آدمين اخلاص مٽائي مائو ڪيو،
هاڻي ڪاٺي سڀ ڪو ماڻهو سندن ماس،
دلبرهن دنيا ۾ وڃي رهندو واس،
بيو سڀ لوڪ لباس، ڪو هڪدل هوندو هيڪڙو.

هن حالت کي تڏهن مٽائي سگهيو، جڏهن دنيا جي شين جي بي ثباتي ۽ فاني حيثيت تي غور ڪبو ۽ عملن جي نتيجن تي غور ڪبو ته پوءِ انهيءَ ڳالهه ۾ ڪوبه شڪ نه رهندو ته هتي جيڪڏهن ڪو پائيدار عمل آهي ته اهو آهي انسان ذات جي پلائي. هڪ بهترين حديث آهي ته ”خيرالناس من ينفع الناس“ انسانن ۾ ڀلو اهو آهي جيڪو ماڻهوءَ کي نفعو ٿو پهچائي.

هڪ دل کي راضي ڪرڻ حج اڪبر چيو ويو آهي ۽ دل آزاري کي ڪعبه ڏاهن جهڙو ذليل ڪم چيو ويو آهي.

مصحف بسوز و آتش اندر ڪعبه زن
هرچه خواهي ڪن ولي مردم آزاري م ڪن

(شيخ سعدي)

مقصد ته بهترين عبادت ماڻهن جي خدمت کي چيو ويو آهي. تنهن ڪري ڪيڏو نه چڱو ٿئي جي سياسي پارٽيون ۽ سياسي ليڊر عوام جي پلائيءَ لاءِ، عوام جي ترقي ۽ سڌاري لاءِ مخلص ٿي سوچين، پر جيڪڏهن سياسي پارٽيون ۽ سياسي ليڊر نه ٿا سوچين ته عوام

ڪي پنهنجا حق پاڻ چئي به وٺڻا پوندا. اهي پاڻ سجاڳ ٿين ۽ پاڻ ۾ متحد ٿي سياسي پارٽين ۽ سياسي ليڊرن کي مجبور ڪن ته اهي عوام کي ڪم از ڪم بينادي حق ۽ بنيادي سهولتون ضرور مهيا ڪن ۽ انهيءَ قسم جا منشور جاري ڪري انهن تي عمل ڪن.

6- جاگيرداري، زمينداري، وڏيراشاهي ۽ سرمائيداريءَ وارو استحصال نظام:

گهڻي وقت کان جاگيرداري، زمينداري، وڏيراشاهي ۽ سرمائيداريءَ وارو استحصال نظام هلندو ٿو اچي. انهيءَ نظام جي ڪري به عوام جي وڏي حصي يعني هاري ۽ مزدور طبقي جي حالت خراب رهي آهي، ڇاڪاڻ ته ظالماڻي نظام کي الله جي زمين تي ڪجهه ماڻهو جاري رکيو پاڻ زمين تي قابض ٿي ويا آهن. حالانڪي اها ڪا هنن پاڻ ته نه ٺاهي آ نه وري پيدا ڪئي آهي پر غلط قسم جي سماجي نظام جي ڪري سندن زمين جي مٿان قبضو ٿي ويو آهي ۽ هلندو اچي.

زمين هاڻي ”جيڪو ڪيڙي سو ڪائي“ جي اصول مطابق ورهائي وڃي ته جيئن هاري طبقو پنهنجي محنت جي پيداوار پاڻ کڻي ۽ ڪائي. هارين جي بدحالي، تباهي ۽ جهالت جو ذميوار هر جاگيردار، زميندار ۽ وڏيرو آهي. جيئن هندستان ۽ بنگلاديش ۾ زمينداري ختم ڪري زمين هارين ۾ ورهائي ويئي آهي. تيئن هتي به فورن زرعي سڌارا نافذ ڪري هن نظام جو خاتمو آندو وڃي ته جيئن هاري ويچارو پنهنجي محنت جو ڦل پاڻ کڻي ۽ ڪجهه سک جو ساھ پٽي. هتي ته غلط ۽ بي نامي کاتن جي ذريعي وڏا زميندار زمين رکيو ويا آهن، پر انهيءَ قسم جي جاچ به ڪونه ٿي ڪرائي وڃي ته ڪم از ڪم ڪوڙا کاتا ته جلد ختم ٿي وڃن. اهڙي طرح سان مزدورن کي

ڪارخاني جي نفعي ۾ شريڪ ڪيو وڃي ڪم از ڪم ويهه سيڪڙو،
 منافعو مزدورن ۾ ورهايو وڃي ته جيئن سندن حالت بهتر ٿئي. ظالم
 سرمائيداري نظام کي به سڌاري صحيح ڪرڻو پوندو، اسلام جي
 پنجن ئي اهم فقيهن وٽ بڻي سسٽم ۽ زمين جو وڪرو حرام آهي،
 تنهن ڪري انهيءَ سسٽم کي ختم ڪيو وڃي ۽ زمين جو سڄو نظام
 ”زمين جيڪو ڪيڙي سو کائي“ جي اصول مطابق هلايو وڃي.

7- پير پرستي:

اسان جي ملڪ ۾ خاص طرح سان عوام کي ڦرڻ ۽ لٽڻ لاءِ هڪ
 مخصوص طبقي پير پرستيءَ جو رواج وجهي عوام جو استحصال ڪيو ۽
 صدين کان وٺي اهو جاري رهندو آيو آهي. الله جا بزرگ ۽ دوست بنڌا ته
 اهي هئا جن هميشه پنهنجو وقت مسڪيني حال ۾ گذاريو پر انسانن کي
 صحيح ڪمن جي تلقين ڪندا رهيا آهن. هنن ڪڏهن دنيا سان غرض ڪانه
 رکي ۽ نه وري ڪو اجورو وٺڻ قبول ڪندا هئا. پر انهن جا نا خلف ۽ نا
 اهل پويان جانشين اهڙا پيدا ٿيا جن ماڻهن کي غلط عقيدن ۽ وهمن ۾
 ڦاسائي منجهائي پوءِ انهن کي پئسن ڦرڻ جو طريقو ڏنن، نياز نذراني طور
 مروج ڪري ڇڏيو. اسلام ته غلط عقيدن ۽ وهمن کي مٽائڻ آيو هو پر هنن
 وري وڏي عرفت سان انهن کي زندهه ۽ جاري ڪري ڇڏيو ۽ غريب عوام
 کي ڦري ڪنگال ڪري ڇڏيو اٿن. نياز ۽ نذراني جا اهڙا طريقا استعمال
 ڪين جو هنن جا زندهه پير به پئسن ڪمائڻ جو سٺو ذريعو ٿي پيا پر مرده
 پير به تمام سٺي پيداواري صنعت ٿي پيا. اهڙي طرح سان زندهه ۽ مرده
 پيرن ماڻهن کي سڄو ۽ پينگيو ڪري ڇڏيو. سڄي ملڪ ۾ ڏسبو ته انهيءَ
 نموني عوام جو تمام گهڻو استحصال ڪيو ويو ۽ ڪنهن حد تائين اڃا
 جاري آهي.

انهيءَ کان علاوه ماڻهن کي گهڻن غلط عقيدن ۾ ڦاسائي ڇڏين
 ۽ انهن کي صحيح تعليم ۽ ڄاڻ ڪانه ڏنن. تنهن ڪري مسلم معاشري

۾ جهالت وڌندي رهي ۽ عوام ان پڙهيل رهجي ويو. تمام گهڻيون
 وڏيون درگاهون ۽ پير غلط ڪارين جا اڏا بڻجي ويا آهن. جن کي ختم
 ڪرڻ ۾ هاڻي گهڻو وقت ۽ محنت ڪيندي. مذهب انسان ذات جي پلائي ۽
 انسان جي زندگي سڌارڻ لاءِ آيا هئا ۽ خاص طور سان اسلام ته سڀني
 زنده ۽ مرده بتن جي ختم ڪرڻ لاءِ آيو هو ۽ سڀني هستين کي ختم
 ڪري هڪ هستي کي ميچڻو هڻو ۽ آهي. ائين به چيو ويو ته الله کي سڌو
 سنئون سڌ ڪري سگهيو ٿا ۽ ڪنهن کي به مجال نه آهي جو توهان کي ان
 جي ويجهو ڪري سگهي. قرآن شريف ۾ زندگيءَ جي قاعدن، قانونن جو
 احوال آهي يا آثار ۽ تاريخ جو احوال انهيءَ لاءِ ته توهان ڳالهين
 سمجهي سگهو. شوڪارن، ڦوڪارن جي ڪا به ڳالهه ڪاڻي لکيل
 ڪانهي ۽ نه ئي وري سمجهه ۾ اچي سگهي ٿي. جيڪڏهن ڪو قاعدو
 لکيل آهي يا ڪا حقيقت لکيل آهي ته اها انسانن کي سمجهائڻ لاءِ
 آهي. انهيءَ کي ورجائڻ سان يا شوڪارن سان انهيءَ جي معنيٰ جي
 مطابقت به ڪونه آهي. اهڙين حقيقتن جو ۽ ڳالهين جو مفهوم سمجهڻ
 ڪانسواءِ ۽ عمل ڪانسواءِ يعني انهيءَ قانون کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ
 ڪانسواءِ ٻيو ڪوبه مقصد ڪونه آهي. جيئن دوا جو نالو وري وري
 ورجائڻ سان مرض تي ڪوبه فرق نه پوندو آهي. اهڙي طرح سان آيتن،
 مذهبي حقيقتن ۽ قاعدن کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ ڪانسواءِ صرف
 شوڪارن سان يا ڪنهن ٻئي تي لکي ٻانهن يا گچي ۾ ٻڌڻ سان سواءِ
 امڪاني نفسياتي اثر جي ٻيو ڪوبه اثر ڪونه پوندو.

انهيءَ طرح جا عمل صرف عام ماڻهن کي دوکي ۽ فريب سان
 ڦرڻ جي لاءِ مفادپرستن ۽ غلط قسم جي مذهبي ماڻهن شروع ڪيا ۽
 اڃا تائين به ڪندا اچن. پئسو ڪمائڻ سندن مذهب ۽ ڪاروبار ٿي ويو
 ۽ انهيءَ ڪاروبار مان خوب فائدو حاصل ڪيو اٿن. شاھ لطيف
 سائين اهڙن ئي ماڻهن لاءِ چيو ته: ”مرون سندي ماس تي ٿا ماڻڪ مٽائين“

هي نام نهاد پيرن، فقيرن، سيدن، مرشدن ۽ مخدومن جو اهڙو ٿولو پيدا ٿيو، جنهن مذهب جو نالو استعمال ڪري پنهنجو پيٽ ڀريو ۽ ماڻهن کي ڦريو. ماڻهو ويچارا انهيءَ قسم جي ڦرلٽ ۽ ٻين گهڻ ئي قسمن جي استحصال جي ڪري غريب ۽ اڻوڃهه ٿيندا ويا. هي ماڻهو سڏائين وري انهيءَ رسول مقبول (ص) جا پيروڪار ٿا جنهن سڄي زندگي پنهنجي لاءِ هڪ پئسو نه رکيو، جنهن چيو ته "الفقر فخرى" جنهن جي وڏي ۽ وڏي سنت ئي آهي بغير پئسي جمع ڪرڻ جي زندگي گذارڻ، اهڙي رسول مقبول جا اولاد ۽ پيروڪار اهي ته ڪونه ٿا ٿي سگهن جن جو ڌنڌو صرف ماڻهن کي ڦرڻ هجي. اهڙن نام نهاد بزرگن، پيرن، فقيرن، مرشدن کي غريبن کان پئسو ڦرڻ تي ڪڏهن به شرم حياءُ ۽ ڪهڪاءُ ڪونه آيو. هاڻي عوام به سمجهي چڪو آهي ته هي صرف ڦورو ۽ لٽيرا آهن، هنن جو نه ته ڪو مذهب سان واسطو آهي ۽ نه وري انسان ذات لاءِ ڪا همدردي اٿن. هنن جو ڪم پئسو ڪمائڻ ۽ جمع ڪرڻ آهي. هاڻي عوام وٽ اهي ماڻهو جيڪي ڪنهن به مذهبي حيلي وسيلي بهاني سان يا ڪنهن به ٻئي بهاني سان عوام کان پئسن ڦرڻ ۽ ٽڳائڻ جي ڪوشش ڪندا وٽن ڪنهن به قسم جي عزت، احترام يا ادب لائق ڪونه آهن ڇو ته هاڻي هنن جي پئسي لاءِ لالچ صاف ظاهر ٿي پئي آهي، تنهن ڪري اهڙن ماڻهن کي صرف پئسن جو پوڄاري ۽ لٽيرو سمجهيو ويندو. الله تعاليٰ قرآن حڪيم ۾ به فرمايو آهي ته: "ليس الانسان الله ماسعي". انسان لاءِ اهو آهي جيڪو محنت سان ڪمائي. مفت خوري ڪنهن به طرح سان جائز نه آهي.

8- سماجي برائين جي وبا کي نه روڪڻ بلڪه ڦهلائڻ:

عوام ويڄاري جي بدحاليءَ جو هڪ وڏو سبب سماجي برائين جي عادتن ۾ ڦاسي وڃڻ آهي جهڙوڪ نشو، جوا، چوري، زنا وغيره اهڙي طرح سان ڪجهه غلط قسم جي وندر وارين ڳالهين به عوام کي

نقصان پهچايو آهي. جيئن ڪڪڙن جي ويڙهه، سوئرن جو شڪار، ڪتن ۽ رچن جي ويڙهه، ڏانڊن، گهوڙن ۽ گڏهن جون ميلون. هي سماجي برائيون عوام ۾ آهستي آهستي پيدا ڪيون ٿيون وڃن ۽ جڏهن ڪجهه ماڻهو عادي ٿي وڃن ته پوءِ ٻيا به انهيءَ مرض ۾ مبتلا ٿي ٿا وڃن. جيئن نشي وارين شين جو استعمال ۽ تاس راند خاص طور سان مڪانن تي ڪيڏي ٿي وڃي، جيڪي ماڻهو خاص طور سان نوجوانن تي پهچي وڃن ٿا اهي به نشي آور شين جا عادي ٿي وڃن ٿا. ڪن برائين جو وجود سرڪاري اهلڪارن جي مدد ڪانسواءِ پئجي نٿو سگهي. جيئن آفيم، شراب، چرس، تماڪ، گئڪا ۽ هيروئن وغيره قانوني طرح منع هجڻ جي باوجود اهي سڀ شيون عام جام واپاريون ۽ واپاريون وڃن ٿيون. جنهن مان صاف ظاهر آهي ته پوليس ۽ انتظاميه انهيءَ ڪاروبار ۾ شريڪ آهي ۽ هٿ وٺي انهيءَ ڪاروبار کي ڦهلائين ٿا. اهڙي طرح سان پوليس جو ادارو انسانن کي تباهه ڪرڻ جو وڏو جوابدار آهي. بشني، جيب ڪترا ۽ گهڻي ڀاڱي چور به پوليس جا پاليل آهن، پر سڀني وس وارن کي خبر هوندي به انهن لاءِ ڪوبه قدم کونه ٿو کنيو وڃي.

عوام ويچارو اهڙين برين عادتن ۾ ڦاسي بيڪار ٿيو وڃي ۽ سدائين معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهي ٿو. اهڙن ماڻهن کي سڌارڻ جون ڪوششون به ڪري سگهجن ٿيون پر پهريائين انهن جي پيدا ڪرڻ وارين فيڪٽرن تي ڪڙي نظر رکڻي پوندي. اهو ڪم حڪومت جو آهي ۽ انهيءَ کي ڪم ڪرڻ کپي، جي حڪومت نٿي ڪري ته پوءِ عوام جو ڪم آهي ته سڌارو پاڻ ڪن ۽ حڪومت جي عوام دشمن اهلڪارن کي به وائڪو ڪن ته جيئن اهڙن انسان دشمن ڪمن کان شرم ڪن ۽ انسان ذات جي تباهيءَ جو ڪارڻ نه بڻجن. هر انسان کي ٻين جي ڀلائي ۽ چڱائيءَ لاءِ پاڻ پتوڙڻ گهرجي.

9- ترقيء جي جذبات ۽ خواهشات کان وانجهيل عوام:

جيڪو فرد يا معاشرو ترقيءَ جو نه سوچيندو ته انهيءَ جي حالت خراب ٿيندي ويندي ڇو ته انسان يا معاشري جو هڪ هنڌ بيهي رهڻ محال آهي. تنهن ڪري جيڪي ترقيءَ جو سوچيندا ۽ مناسب جدوجهد ڪندا آهي ئي هر قسم جي خوشحالي ماڻيندا. ترقيءَ جي جذبات کان وانجهيل صرف اهو معاشرو هوندو آهي، جنهن ۾ صحيح تعليم جي کوٽ هوندي آهي. تعليم جي گهٽتائيءَ جو وڏي ۾ وڏو سبب حڪومت جي ڪن لاٽار آهي. حڪومتون گهڻو ڪري عوام دشمن بالادست طبقي جون آهن ۽ اهي عوام جي خير خواهي نه ٿيون چاهين تنهن ڪري تعليم طرف گهٽ ڌيان ڏنو وڃي ٿو. ملڪ تڏهن ترقي ڪندو جڏهن عوام کي تعليم ڏني ترقيءَ لاءِ تيار ڪبو. اهڙي طرح سان عوام کي سجاڳ ڪري فردن جي ۽ معاشري جي مالي بدحالي دور ڪري سگهجي ٿي. ڪجهه غلط قسم جي ملن، مولوين، سنڌن، ٻاون، پنڊتن، پادرين ۽ پيرن پنهنجي استحصال جي جاري رکڻ لاءِ ماڻهن کي صحيح مذهبي ڄاڻ ته ڪانه ڏني پر انهن کي بيڪار قسم جي عقيدن ۾ ڦاسائي ڇڏين جنهن ڪري گهڻ ماڻهن جي دنيا مان دل ڪڍائي ڇڏي اٿن. دنيا جي ترقي ۽ خوشحاليءَ کي فضول چئي انهن مان پورهئي ۽ محنت جو جذبو ڪڍي ڇڏيو اٿن، حالانڪي مذهب ته پهرين سٺي دنيا يعني دنيا جي پلائي گهرڻ لاءِ چيو آهي. اهڙي قسم جا ماڻهو دنيا کان منهن موڙي مفلسي ۽ مفلوڪيءَ سان پيا زندگي گذارين. "ربنا اتنا في الدنيا حسنة وفي الاخرت حسنة" مذهب ته مجاهد قسم جي ماڻهن جي وڏي تعريف ڪئي. جيڪي ظلم ۽ ڏاڍ خلاف دنيا ۾ ڪم ڪن ۽ برائي کي روڪڻ لاءِ ۽ چڱائيءَ کي ڦهلائڻ لاءِ هر قسم جي قرباني ڏين ۽ هميشه تيار رهن. "افضل الجهاد كلمه الحق عندالسلطان لجائر" الله تعاليٰ به قرآن ۾ فرمايو ته

سٺيون شيون کائو پيئو. جيڪڏهن سٺيون شيون پيدا نه ڪنداسين ته کائينداسين ڪٿان؟ تنهن ڪري سٺين شين جي پيداوار وڌائڻ لازمي ڪم آهي ۽ جڏهن پيداوار وڌندي ته عوام خوشحال ٿي سگهندو نه ته معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهندو. اهڙي طرح سان اصراف ڪرڻ يا زيان ڪرڻ کان به منع آهي ”کلو وشربو ولا تصرفو“. کائو ۽ پيو پر زيان نه ڪيو.

10- چڱائي چوڻ ۽ چڱائي ڦهلائڻ وارن سماجي ادارن جو اثاڻ:

هن وقت عوام کي چڱي ڪم جي تيار ڪرڻ لاءِ ڪنهن به قسم جو ڪو وڏي پيماني تي ڪم ڪونه ٿي رهيو آهي. جيڪڏهن عوام ۾ چڱائين ڦهلائڻ جي ڪم لاءِ ڪي به سماجي ادارا نه هوندا ته پوءِ يقينن برائون وڌنديون ۽ ويجهنديون رهنديون. هن اسان جي دور ۾ هر طرف برائين جي ڦهلجڻ جو هڪ سبب اهو به آهي ته انهن کي ڪنهن للڪاريو ڪونهي، ڪٿي به سماجي برائين جي خلاف ڪا جنگ جوڙيل ڪانهي تنهن ڪري برائون وڌنديون ۽ ويجهنديون رهن ٿيون. چڱا ماڻهو جن ۾ نيڪي ۽ چڱي ڪم ڪرڻ جي صلاحيت ۽ طاقت موجود آهي جيڪڏهن چڱائي نه چوندا ته پوءِ غلط ڪار ماڻهن کي برائين ڦهلائڻ جو موقعو ملي ويندو. جن ماڻهن ۾ چڱائيءَ جا لاڙا هوندا آهي چڱائي چوندا ۽ ٻين کي متاثر ڪري سگهندا ۽ جن ۾ غلط لاڙن جو رجحان وڌيڪ هوندو آهي انهيءَ کي ئي ڦهلائيندا آهن. اهڙيءَ طرح سان چڱا ۽ برا هڪٻئي تي اثر انداز ٿيندا آهن. مولانا رومي صاحب فرمايو ته:

صحبت صالح ترا صالح ڪنند،

صحبت طالع ترا طالع ڪنند.

”چڱا ڪم آهي آهن جيڪي فرد ۽ معاشري کي فائدو ڏين

۽ غلط ڪم آهي آهن جيڪي فرد ۽ معاشري کي نقصان ڏين“ تنهن

ڪري چڱن ماڻهن جو چپ ڪري ويهڻ به برائي ڦهلجڻ جو هڪ وڏو سبب آهي. اسان وٽ ماڻهن سمجهيو آهي ته پاڻ جيڪڏهن روزو، نماز ادا ڪنداسين ته چوٽڪارو ٿيندو. هي تصور نه اسلامي آهي نه انساني. اسلام ۾ چيو ويو ته خساري کان اهي بچندا جيڪي ايماندار هوندا ۽ چڱا ڪم ڪندا ۽ چڱن ڪمن جي تلقين ڪندا ۽ جيڪڏهن ائين ڪندي ڪا تڪليف اچين ته صبر ڪندا، چڱا ڪم وري اهي آهن جيڪي انسان ذات کي فائدو ڏين. تنهن ڪري چڱائي ۽ برائي جي انهيءَ تصور کي قبول ڪيو ويندو. جيڪو انسان ذات جي مجموعي طور تي بهتريءَ لاءِ هوندو. انسان وٽ چڱائي ۽ برائيءَ جا غلط تصور بيان ڪري ماڻهن کي گمراهه ۽ معاشي طرح سان بدحال ڪيو ويو. هڪٻئي کي غلط ڪم کان روڪڻ ۽ چڱي ڪم ڪرڻ جي تلقين وارو اهم ڪم سڀني ماڻهن ڇڏي ڏنو تنهن ڪري برائي ۽ بريون ڳالهين گهر گهر ڪاهي پيون آهن. اخلاقي قدر گهٽجي ويا ۽ گهڻا ماڻهو غلط ڳالهين ۾ ڦاسي معاشي بدحالي جو شڪار ٿي ويا آهن. اسلام تمام سٺا بين الاقوامي اصول ڏنا پر انهن جي غلط تشريح جي ڪري عام ماڻهو انهن تي صحيح طرح سان عمل ڪونه ڪري سگهيا. قرآن ۾ صاف چيو ويو ته "تعاونو علي البر والتقوي ولا تعاونو علي الاثم والعدوان" هڪٻئي جي چڱن ڪمن ۾ مدد ڪيو ۽ غلط ڪارين ۽ غير قانوني ڳالهين ۾ مدد نه ڪريو پر اسان وٽ انهيءَ ڪم جي لاءِ ڪو ادارو ڪي سماجي تنظيمون ڪونهن، جيترو غلط ريتن، رسمن ۽ برائين جو زور آهي ته هوند اسان وٽ اهڙي قسم جا تمام گهڻا سماجي ادارا هئڻ ڪپن جن جو ڪم چڱائي چوڻ ۽ برائين ۽ غلط ڪم ڪارين کان روڪڻ هجي پر ائين ڪونه آهي، ڪي ادارا وري دقيانوسي قسم جون ڳالهين ڪڍي ان کي مذهب جي نالي سان صرف مشهور ڪندا وڃن، سماجي برائين کي ختم ڪرڻ جو ڪو تصور هنن

وٽ ڪونه آهي. اهي صحيح حديثون جن ۾ چيو ويو ته "افضل
 الجهاد كلمه الحق عند السلطان الجائر" بهترين جهاد ظالم حاڪم
 کي حق چوڻ آهي. سڀ وساري وينا آهن، ظالم نظام کي بدلائي
 انهيءَ جي جاءِ تي صحيح ۽ صالح نظام جنهن ۾ ماڻهن جي فلاح
 هجي، ان جي آڻڻ لاءِ ته اهڙن گروهن وٽ ڪوبه پروگرام آهي ئي
 ڪونه، انهيءَ جي ڪري انهيءَ جي ذريعي معاشري جو ڀلو ڪونه ٿو
 ٿي سگهي.

ظالم نظام کي بدلائڻ لاءِ انهيءَ نظام کي تيز تنقيد جا تير
 هڻا پوندا. انهيءَ نظام ۾ عوام کي ڦرڻ، لٽڻ ۽ بدحال بڻائڻ وارين
 سڀني چالن، مڪارين ۽ حرفتن، سازشن کي وائڪو ڪرڻو پوندو. اهو
 ڪم سياسي پارٽين ۽ سماجي ادارن جو آهي ۽ انهن کي ڪرڻ کپي
 پر ڪونه ٿا ڪن. انهيءَ ڪري هاڻي ضرورت انهيءَ ڳالهه جي آهي ته
 سڀئي چڱا ماڻهو انهيءَ جوابداريءَ کي محسوس ڪن ۽ سڀ پارٽيون
 هر سطح ۽ هر موقعي تي عوام جي ڀلائي ۽ بهتريءَ وارن ڪمن تي
 زور ڏين، ڇاڪاڻ ته اهي ئي چڱا ڪم آهن ۽ سڀني کي ڪرڻ کپن. "
 ماڻهن ۾ ڀلو اهو آهي، جيڪو ماڻهن کي نفعو پهچائي" واري حديث
 کي ياد ڪري انهيءَ تي عمل ڪن. هڪ اولهه جي مفڪر جو قول آهي
 ته وڏو ماڻهو اهو آهي جيڪو ٻين جي خدمت ڪري ۽ ٻئي هڪ
 آمريڪي فلسفي ايل ران هبرڊ جو چوڻ آهي ته انسان اوترو ئي چڱو ۽
 قيمتي آهي جيتري ٻين جي خدمت ٿو ڪري. جيڪڏهن ان آنا خدمت
 ڪري ٿو ته ان آنا قيمتي آهن. پر جيڪڏهن عوام ۽ انسان ذات جي
 خدمت کان عاري آهي ته مڪمل طرح سان بيڪار ۽ بيسود آهي.
 اهڙي طرح سان ڪم ڪرڻ وارن ماڻهن ۽ ادارن جي کوٽ جي ڪري
 اسان جو سياسي ۽ سماجي نظام خراب ٿي ويو ۽ عوام معاشي
 بدحاليءَ جو شڪار ٿي ويو. وڏا ماڻهو ۽ وس وارا ماڻهو پنهنجي

عیش عشرت ۾ پورا آهن ۽ عوام ظلم جي گهاٽي ۾ پيڙجي رهيو آهي. هاڻي عوام جي فلاح، بهبود، پلائي ۽ بهتريءَ لاءِ سڀني چڱن ماڻهن کي سوچ ويچار ڪري ڪم ڪرڻ کپي ته جيئن عام غريب ماڻهو به سک جو ساهه کڻي سگهي. سڀ چڱا، ڏاها ماڻهو گڏجي هن ذميواريءَ کي پورو ڪن، ڇاڪاڻ ته گهڻي ۾ گهڻي ذميواري آهي به پڙهيل ۽ سمجهدار ماڻهن جي جيڪڏهن نه ڪندا ته عوام وٽ ۽ تاريخ ۾ ذميوار ٺهرايا ويندا.

11- جهيڙن ۽ جهڳڙن جو عام ٿيڻ :

جهيڙن ۽ جهڳڙن جو عام ٿيڻ عوام جي معاشي بدحاليءَ جو وڏو سبب آهي. گهڻا جهيڙا جهڳڙا اهڙا به آهن جن جي ڪري ماڻهن جو وڏو خرچ اچي ٿو وڃي، اهڙي طرح هو پنهنجي آمدنيءَ جي وڏي حصي کان هٿ ڌوئي ٿا ويهن. جهيڙن جهڳڙن جا ڪيترائي ڪارڻ آهن جيئن ته غلط ريتون، رسمون ۽ انهن تحت ٺاهه جيئن سگابنديءَ جي معاملن ۾ صغير ٻارن جا نڪاح يا انهن جي نالي تي چوڪريون نالي ڪرڻ، مختلف قسم جون زباني گالهليون، قول، اقرار ۽ واعدو جيڪي بعد ۾ نه پاڙين وڃن، سازشي ۽ مفاد پرستي وارن جون ڪارستانيون، جيڪي عوام کي هميشه ڏچن ۾ ڦاسائي ٿا ڇڏين ۽ انهن کي هڪٻئي ۾ ويڙهائي عوامي اتحاد جا رستا روڪي ٿا ڇڏين. عوام ۾ زر، زمين ۽ زن جي سلسلي واريون زيادتيون، وڏن جا رهيل پلاند، گهڻي وقت کان جهيڙن، جهڳڙن ۾ ملوڪ هجڻ جي ڪري طبيعت جهڳڙالو، چيڙاڪ، جهيڙاڪ ٿي وڃڻ جي ڪري فساد ٿين ٿا. اهڙي طرح ڪجهه جهڳڙا غلط زبان جي استعمال جي ڪري ٿين ٿا ۽ پوءِ انهن سان گڏ خرچن جو هڪ وڏو سلسلو شروع ٿي ٿو وڃي. جنهن ۾ غريب پيڙجي هميشه معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهي ٿو.

جيڪڏهن جهيڙن جهڳڙن کي بنيادي طرح سان ڏسبو ته انهن جو واسطو هيٺين چئن قسمن مان ڪنهن به هڪ سان ضرور لڳندو.

1- بدنيتي، 2- بدڪلامي، 3- بداخلاقي، 4- بدمزاجي،

جيڪڏهن هنن چئن بنيادي ڳالهين جو خيال رکبو ته جهيڙن جهڳڙن کان قوم کي ۽ عوام کي بچائي سگهيو ۽ سندن خرچن جي وڏي سبب کي پنجنو اچي ويندو. بدنيتيءَ ۾ زر، زمين ۽ زن وارا مسئلا ۽ سازشون اچي ٿيون وڃن. جيڪڏهن هر فرد عمل ڪرڻ کان اڳ ۾ ٿورو به سوچيندو ته غلط قسم جي قدم کڻڻ کان رکجي ويندو. ٻئي نمبر تي بدڪلاميءَ ۾ گار، ڪوڙ، چغلي ۽ غيبت جهڙا ڪڏا عمل اچي ٿا وڃن جن جو جيڪڏهن خيال ڪبو ته ماڻهو جهڳڙن کان بچي ويندو. انهن سڀني مان گار ۽ ڪوڙ جهيڙن جو اهم سبب آهي. جيڪڏهن عوامي ۽ قومي سطح تي گار ۽ ڪوڙ کي ننڍو وڃي ۽ هر هڪ دوست پين کي ڪڍڻ ڪرتوتن جا تباه ڪن نتيجا ٻڌائي ته پوءِ اهي ٻئي عمل يعني گار ۽ ڪوڙ گهٽجي سگهن ٿا ۽ اهڙي طرح انهن مان پيدا ٿيندڙ جهڳڙا به ختم ٿي ويندا ۽ عوام اجائي خرچن کان بچي ويندو. اخلاقي ڪمزورين ۾ وري چوري، زنا، جوا، شراب ۽ ناانصافيون اهم آهن، جن جي ڪري به عوام جهڳڙن ۾ اچي پنهنجو نقصان ڪري ٿو. اهڙي طرح بدمزاج يعني هٽيلو ۽ ضدي ماڻهو به جهڳڙن جو وڏو سبب ٿئي ٿو. جهيڙن ۽ جهڳڙن جي ڪري عوام ويچارو وري ڪيسن ۾ ڦاسي ٿو ۽ پوءِ ڪوڙا ڪيس، ڪوڙيون شاهديون ۽ ڪوڙا قسم ڪيس اهڙو وڪوڙي ٿا وڃن جو انهن مان چند ڇڏائڻ مشڪل ٿيو پوي. جهيڙن جهڳڙن ۽ ڪوڙن ڪيسن جي ڪري عوام جي ڪمائي جو وڏو حصو وڪيلن جي فيسن، پوليس، ججن ۽ ٻين سرڪاري آفيسرن جي رشوت ۾ هليو ٿو وڃي تنهن ڪري خاص طور سان غريب عوام معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهي ٿو. جيڪڏهن عوام پنهنجا ننڍا ننڍا معامل يا جهيڙا

جهڳڙا پنهنجي پنچائت يا عوامي امن ڪاميٽين جي ذريعي حل ڪرائي ته گهڻن غلط قسمن ۽ فضول خرچن کان بچي سگهي ٿو. پر اهو تڏهن ٿيندو جڏهن عوام جا گهڻگهرا انهيءَ قسم جي ڪاميٽين جي ناهن ۽ هلائڻ جو ڪردار ادا ڪندا، ماڻهن کي چڱيءَ طرح سان سمجهائيندا ته سندن مسئلن جو حل فيصلن ڪرائڻ ۾ آهي، سنڌي پهاکو مشهور آهي ته "فيصلي جي ڪس به ڪسر آهي" انهيءَ طريقي سان عوام کي ڪجهه فائدو ٿي سگهي ٿو. جيڪڏهن سڀ ماڻهو ۽ خاص ڪري بالادست طبقي جا ماڻهو سچ ڳالهائين ته ملڪ جلد سڌري سگهي ٿو.

سرڪار کي ڪپي ته ڪورٽن جو نظام درست ڪري جيئن عوام کي سٺو ۽ سستو ۽ ترت انصاف ملي سگهي، ڪوڙن ڪيسن کي پنڄو ڏيڻ لاءِ اهڙو قانون بڻايو وڃي ته جيڪڏهن ڪورٽ ڪنهن به شخص کي باعزت طور تي آزاد ڪري ته کيس قيد جي عرصي جو معاضو ۽ ڪيس جو خرچ فريادي ڌر کان ڏياريو وڃي، جيڪڏهن سرڪار فريادي هجي ته اها به انهيءَ قانون مطابق معاوضو پري ڏئي ته جيئن ڪوڙن ڪيسن جو رواج ختم ٿئي. جيڪڏهن سرڪار ۽ عوام انهن ڳالهين تي عمل نه ڪندا ته سندن حالت سڌرڻ جو پيو ڪوبه ذريعو ڪونه آهي.

12- انسان ذات لاءِ محبت ۽ همدردي نه هجڻ :

عوام جي جهيڙن جهڳڙن کي نپيڙڻ جو ڪم ۽ سندن پلائي بهتريءَ لاءِ سوچ ويچار به اهي دوست ڪري سگهندا جن کي عوام ۽ انسان ذات لاءِ همدردي هوندي، جن کي عوام لاءِ پيار ۽ محبت جا جذبا هوندا تڏهن هو عوام جي پلائيءَ لاءِ ڪوشش وٺندا ۽ جيڪڏهن وقت، دولت ۽ محنت جي جي قرباني ڏيئي پئي ته ڏيئي سگهندا. جيڪي ماڻهو انساني همدرديءَ کان محاري هوندا ته اهي ڪڏهن به عوام

جو پلو ڪونه سوچيندا ۽ نه ئي وري ڪا قرباني ڏئي سگهندا. جيڪڏهن معاشري جو وڏو حصو انساني همدرديءَ کان عاري ٿي ويندو ته پوءِ اهو معاشرو معاشي بربادي ۽ تباهيءَ جي چارن ۾ ڦاسي پوندو ۽ ان معاشري جو هر فرد تڪليف ۽ ذهني پریشانيءَ جي ڪيفيت ۾ مبتلا ٿي ويندو. دنيا ۾ تمام گهڻيون تهذيبون تباهه ۽ برباد ٿي ويون آهن. ڇاڪاڻ ته انهن ۾ چڱائي چوڻ وارا ۽ چڱي عمل وارا انسان گهٽجي ويا ۽ ڏوهي ذهنن وارا ماڻهو وڌي ويا. اهو هڪ فطرتي قاعدو آهي جيڪڏهن ڪوبه گروهه چاهي ٿو ته انهيءَ کي دائر، قائم ۽ زندهه رهڻ کپي ته پوءِ انهيءَ گروهه کي چڱا ڪم ڪرڻا پوندا ۽ چڱن ڪمن جي تلقين ڪرڻي پوندي. چڱن ڪمن جي وصف ۽ تصور کي سمجهڻو پوندو ته چڱا ڪم اهي آهن جيڪي مجموعي طرح سان فرد ۽ معاشري جي پلائيءَ لاءِ هجن. جن به ڪمن ۾ فرد ۽ معاشري جي پلائي ناهي اهي چڱا ڪم نه آهن. سڀني ڪمن جو نسبتي اسڪيل يا ماپو آهي. "وڌيڪ چڱا ڪم" جيڪي وڌيڪ فائديمند ۽ غلط ڪم اهي آهن، جيڪي نقصانڪار آهن ۽ وڌيڪ نقصان وارا ڪم وڌيڪ غلط آهن. جيڪڏهن معاشري جي هر فرد کي يا وڏي حصي کي اهي ڳالهيون سمجهه ۾ اچي ويون ته پوءِ اهي معاشري کي صحيح ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪندا جنهن ۾ سڀني جو پلو آهي. هي ڪو ڪنهن هڪ فرد جو ٻئي فرد تي ٿورو يا احسان نه آهي پر خود پنهنجو ۽ پنهنجي آئينده جي نسلن جو پلو آهي، تنهن ڪري اسان کي گهرجي ته اسان شهرين ۾ هڪٻئي لاءِ ۽ سڀني انسانن لاءِ همدردي ۽ محبت وارا جذبا پيدا ڪريون اهڙي طرح سان هڪٻئي جي مدد ڪري هڪٻئي کي معاشي بدحاليءَ کان بچائي سگهنداسين. انسان ذات لاءِ وڌيڪ اصلح ۽ وڌيڪ انفع واري قاعدي مطابق عملن کي سمجهي ڪم ڪرڻو پوندو.

13- اقتصادي حالت جي ڪري معاشي حالت خراب ٿيڻ :

اقتصادي حالتن خراب ٿيڻ ڪري به عوام جي معاشي حالت خراب ٿئي ٿي. جيڪڏهن ملڪ جو اقتصادي نظام صحيح طرح سان نه هلايو ويندو ته گهڻن ئي رخن سان عوام جي معاشي حالت تي اثر پوندا مهانگائيءَ جو وڏي وچڻ، بيروزگاري عام جام ٿيڻ، ڏنڊن ۾ نقصان ٿي وڃڻ، وڏن ۽ ڳرن ٽيڪسن جي ڪري حالت جو وڌيڪ خراب ٿيڻ وارن خاص اثرن کانسواءِ عام حالتون به خراب ٿينديون. اسان جي ملڪ جو نظام ڇاڪاڻ ته بگڙيل آهي تنهن ڪري عوام کي تمام گهڻيون تڪليفون برداشت ڪرڻيون ٿيون پون ۽ عوام جو وڏو حصو ته هاڻي زندگي گذارڻ لاءِ سخت حيران ۽ پريشان آهي پر حالتون تڏهن سڌرنديون جڏهن عوام پاڻ سڀ ڳالهين سمجهي جدوجهد ڪندو ۽ پاڻ منجهان پنهنجي همدرد قيادت پيدا ڪندو. عوام جا هڏوڪي دانشور ۽ سڄاڻ دوست عوام جي صحيح طرح سان رهنمائي ڪندا، صرف اخبارن، رسالن ۾ لکڻ ڪافي نه آهي پر عوام سان سڌو سنئون رابطو ڪري سڀني مسئلن جي ڄاڻ انهن کي ڏيڻي پوندي. جلسن جي ذريعي ننڍين ڪنڊائين گڏجاڻين جي ذريعي، اوطاقن ۾ ڪچهرين جي ذريعي ۽ بحث مباحثن جي ذريعي عوام کي سڃاڻ ۽ سڄاڻ ڪري پنهنجي حالت بهتر ڪرڻ لاءِ کين تيار ڪري سگهجي ٿو. عوام جي حالت تيستائين نه بدلي جيستائين پاڻ پنهنجي حالت نه بدلائين. جيئن قرآن پاڪ ۾ به چيل آهي ته الله تعاليٰ به ڪنهن قوم جي حالت نه بدلائيندو آهي. جيستائين هو پنهنجي حالت پاڻ نه بدلائين. ملڪ ۽ عوام جي حالت بدلائڻ لاءِ زبردست ڪوشش ڪرڻي پوندي، هر محاذ تي ۽ هر رخ ۾ ڪم ڪرڻو پوندو. اقتصادي نظام بهتر ڪرڻ لاءِ سياسي نظام بهتر ڪرڻو پوندو ۽ انسان سان گڏ تعليمي، زرعي، صنعتي، آئيني، قانوني، معاشي، معاشرتي، ۽

انتظامي سڌارا ڪرڻا پوندا پوءِ ئي ملڪ ترقي ڪندو ۽ عوام خوشحال ٿيندو.

14- قدرتي آفتون :

ڪجهه هنڌن تي ۽ ڪن حالتن ۾ قدرتي آفتن جي ڪري انسانن کي معاشي بدحالي ڏسڻي پوي ٿي. مثال طور ٻوڏن جي ڪري، برسات جي ڪري، زلزلن جي ڪري، وبائين جي ڪري، ڪن هنڌن تي ڪيڙن، ماکوڙن ۽ مڪڙن جي ڪري، ڪڻي وري ٻين نقصانڪار ساه واري جي ڪري انسانن کي نقصان برداشت ڪرڻو پوي ٿو جيڪو عوام جي عام حالتن تي اثر انداز ٿئي ٿو ۽ ڪڻي حالت تمام گهڻي خراب ٿي وڃي ٿي.

انهن حالتن ۾ انسان هڪٻئي جي مدد ڪري تڪليف گهٽائي سگهي ٿو ۽ سرڪار اهڙين حالتن ۾ تمام سٺي مدد ڪري سگهي ٿي. جتي انهيءَ قسم جا خطرا هجن اتي سرڪار پيشگي حڪمت عملي جي ڪري سٺا اپاءَ وٺي عوام جي نقصان جو بچاءُ ڪري سگهي ٿو. سڻيون حڪومتون پنهنجي عوام جي هر طرح سان سار سنڀال لهن ٿيون ۽ انهي ڪري عوام معاشي بدحاليءَ کان بچي سگهي ٿو. پاڪستان ۾ پيشگي حڪمت عملي يعني صحيح پلاننگ ڪڏهن به نه ڪئي ويئي آهي، تنهن ڪري عوام کي لڳاتار نقصان برداشت ڪرڻا پوندا آهن ۽ ان ڪري سندن معاشي حالت به ڪونه سڌري سگهي آهي.

15- ترقي يافته ملڪن جي ڦرلٽ :

مختلف غير ترقي يافته ملڪن جو عوام معاشي بدحالي ۾ انهيءَ ڪري به مبتلا آهي ته ترقي يافته ملڪن هنن کي صرف اقتصادي مارڪيٽ جي طور استعمال ڪيو آهي. اهڙن ملڪن کي اهڙي حرفت ۽ شرطن سان قرض ڏين ٿا جن مان هنن جي پيداواري صلاحيت ڪانه ٿي وڌي رهندو وٽن ٿا قرض جي بار هيٺ ڊهبا. وڏن ملڪن جو مثال

وڏن جاگيردار ۽ سرمائيدارن وانگر آهي. جيڪي غريب عوام جي خوشحالي ڪڏهن به نٿا چاهين، بلڪي هميشه سندن استحصال ڪندا رهن ٿا. سٺي سوچ رکندڙ ماڻهن جو سڄي دنيا ۾ ڄڻ ته قحط آهي ۽ جيڪڏهن ڪي دوست ڳالهه ڪي سمجهن ٿا ته مختلف ذريعا استعمال ڪري ڏاڍا، ظلم ۽ ناانصافي ڪي وائڻو ڪونه ٿاڪن، ڏوهن جي خلاف ۽ ڏوهي ذهن رکندڙن جي خلاف وڏي پيماني تي جنگ جوڙيل ڪانهي تنهن ڪري سڄي دنيا ۾ ڏوهن جي شرح وڌندڙ آهي. ڏوهن کي پنڄو ڏيڻ ۽ ڏوهي ماڻهن کي سڌارڻ لاءِ هاڻي بندوبست ڪرڻا پوندا ۽ بين الاقوامي سطح تي سڀني سجاڳ ۽ سڄاڻ ماڻهن کي سوچڻو پوندو ته هن ڌرتي جي سڄي گولي تي ڏوهن کي ڪيئن گهٽائجي ۽ ماڻهن جي خوشحاليءَ وارو ماحول ڪيئن پيدا ڪجي ڇو ته هاڻي ڪوبه اڪيلو ملڪ خوشحال ۽ ڏوهن کان آزاد نه رهي سگهندو. ٻين پرياسي وارن ملڪن جي اثرن کان محفوظ نه رهي سگهندو. تنهن ڪري بهتر ائين ٿيندو ته سڄي دنيا جا سياڻا ماڻهو گڏجي سڄي دنيا جي انسان ذات جي پلائي ۽ خوشحاليءَ لاءِ سوچين. سڄي دنيا ۾ مفاد پرستن ۽ ڏوهي ذهن رکندڙ ماڻهن جو تعداد تمام گهٽ آهي، انهن کي جلد شڪست ڏئي وري سڌاري سگهجي ٿو پر انهيءَ لاءِ سڀني سٺا ذهن رکندڙ ماڻهن کي زبردست جدوجهد ڪرڻي پوندي جيئن لطيف سائين فرمايو آهي:

سڀ ننڍيون ئي نڪرو لالچ ڇڏي لوڀ

سپيريان سين سوڀ نندن ڪندي نه ٿئي.

هاڻي صرف انهيءَ ڳالهه جي ضرورت آهي ته ڇڱا ماڻهو ۽ سٺي ذهن وارا ماڻهو خاموش ٿي نه ويهن ۽ وري برائي کان لاتعلق ٿين. اهڙي طرح سان سڄي دنيا جا بهترين ذهن رکڻ وارا خوشحال ماڻهو باقي سڄي عوام جي خوشحاليءَ لاءِ سوچين ڇاڪاڻ ته اهي به هنن جهڙا

ٺي انسان آهن. جيڪڏهن ترقيءَ جي دور ۾ پوئتي رهجي ويا آهن، يا ڪنهن تاريخي سببن جي ڪري ڪن ماڻهن جو اقتدار ۽ دولت تي قبضو ٿي ويو آهي ته انهيءَ جو اهو مقصد نه آهي ته مسڪين ۽ غريب عوام کي هميشه هميشه لاءِ بنيادي ۽ ضروري سهولتن کان محروم رکجي. سڀني انسانن جي ڀلائي انهيءَ ۾ آهي ته سڀئي خوشحال ٿين ۽ سڀني کي صحيح خوشي حاصل ٿئي.

16- آباديءَ جي شرح ۾ تمام گهڻي واڌ :

ڪجهه ملڪ انهيءَ ڪري به معاشي بدحاليءَ جو شڪار ٿين ٿا ته سندن آبادي تمام وڏي شرح سان وڌي رهي آهي. پر سندن پيداواري صلاحيت انهيءَ حساب سان ڪانه ٿي وڌي. تنهن ڪري اهڙا ملڪ يا ته آباديءَ جي شرح تي ڪنٽرول ڪن يا وري تمام گهڻي محنت ۽ رٿابندي ڪري پنهنجي پيداواري صلاحيت وڌائين. ڏکڻ اوڀر ايشيا جا گهڻا ملڪ جهڙوڪ هندستان، پاڪستان ۽ بنگلاديش انهيءَ مصيبت ۾ مبتلا آهن. هنن سڀني ملڪن کي رٿابندي ڪري آبادي به گهٽائي پوندي ۽ پيداواري صلاحيت به وڌائي پوندي. آباديءَ تي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ ماڻهن ۾ تعليم ۽ سڃاڻي وڌائي پوندي، ماڻهن کي سمجهائڻو پوندو ته خوشحال زندگي گذارڻ لاءِ ڪين مختصر خاندان ڪرڻو پوندو يعني ٿورا ٻار پيدا ڪرڻ گهرجن. اهڙي طرح سان آبادي گهٽائڻ سان خاندان، قومون ۽ ملڪ خوشحال زندگي ماڻي سگهندا. آباديءَ جي وڌي شرح ملڪ جي ترقيءَ جي راهه ۾ به رڪاوٽ آهي ڇاڪاڻ ته قدرتي وسائل کي ترقي ڏيارڻ وارو به فرد ئي آهي، جيڪڏهن معاشي جي انفرادي قوت بيڪار ۽ مفلوج هوندي ته پوءِ اهو معاشرو ۽ ملڪ ڪڏهن به ترقي ڪري ڪونه سگهندا ۽ عوام گهڻي وقت لاءِ معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهندو. تنهن ڪري عوام

الناس ۽ ملڪ جي ترقي لاءِ اهو بيحد ضروري آهي ته رياست ٻين سڀني خرچن کي گهٽائي پنهنجي هر فرد يعني مرد توڙي عورت کي سندن پيداواري صلاحيت جي تخليق ۽ ترقيءَ لاءِ فني، هنري ۽ سائنسي تعليم ڏياري، اسان جي ملڪ جو فوجي خرچ تمام گهڻو آهي اهو گهٽائي يڪدم بجيٽ جو ڏهه سيڪڙو تعليم لاءِ رکيو وڃي ۽ چند سالن ۾ انهيءَ کي وڌائي ويهه سيڪڙو ڪيو وڃي. اهڙن ضروري ۽ فورن قدامت ڪڻ سان ئي اسان پنهنجي ملڪ ۽ عوام جي حالت سڌاري سگهون ٿا. ٻي اهم ضروري ڳالهه آهي پيداواري صلاحيت وڌائڻ. جيستائين ڪو ملڪ پيداواري صلاحيت نه وڌائيندو ته سندس عوام خوشحال نه ٿي سگهندو. ڪنهن به ملڪ جي پيداواري صلاحيت جو دارومدار وري اهم ٻن جزن تي آهي. 1- انساني وسائل کي ترقي ڏيارڻ، 2- قدرتي وسائل کي ترقي ڏيارڻ.

انساني وسائل کي ترقي ڏيارڻ جو مقصد آهي ته رياست جو هر فرد يعني مرد ۽ عورت پيداوار جو حصو بڻجي وڃي انهيءَ لاءِ انهن کي سائنسي، فني ۽ هنري تعليم ڏيڻ لازمي آهي. هر فرد ۾ قوت، صلاحيت ۽ شڪت موجود آهي صرف انهيءَ کي اجارڻ ۽ ترقي ڏيارڻ لاءِ تعليم، تربيت ۽ ماحول جي ضرورت آهي. جيڪڏهن معاشري ۾ اهي ڳالهيون مهيا ٿي وڃن ته ڪنهن به هڪ فرد ۽ ٻئي فرد ۾ ڪو به فرق ڪونهي. شوق ۽ محنت سان هر فرد ترقيءَ جي هر منزل حاصل ڪري سگهندو بشرطيڪ هن کي گهربل وسائل ۽ ماحول مهيا ڪيو وڃي. مفاد پرست طبقي هن وقت تائين عوام الناس کي تعليم کان وانجهيل رکي ڪين نه صرف زبردست مالي بحران جو

شڪار بڻائي ڇڏيو آهي پر انهيءَ ڪري ملڪ جي حالت به ڪانه
سڌري سگهي آهي.

17- جنگ جويانه حالتون :

جيڪڏهن ڪوبه ملڪ پاڙي وارن ملڪن سان جنگي حالتون
قائم رکندو ته سندس گهڻا وسائل جنگي سامان حاصل ڪرڻ جي نظر
ٿي ويندا تنهن ڪري اهو ملڪ عوام جي ٻين بنيادي ضرورتن ۽
سهولتن ڏانهن توجهه نه ڏئي سگهندو. وڏن ملڪن ۽ مفاد پرستن جي
هميشه اها خواهش رهي آهي ته فردن، قبيلن، قومن جا پاڻ ۾ جهيڙا
جهيڙا ۽ جنگيون ڪرائي هو پنهنجا مفاد حاصل ڪن. جنگي سامان
جي ڪارخانن جو هلڻ صرف انهيءَ مفاد تي ٻڌل آهي تنهن ڪري گهڻا
وڏا ملڪ ۽ مفاد پرست جن جو واسطو جنگي سامان جي ڪارخانن
سان آهي چاهين ٿا ته انسانن جي پاڻ ۾ لڙائي جاري رهي ته جيئن
سندن استحصال ڪري پنهنجو فائدو حاصل ڪري سگهن.

سڄي دنيا جي دانشورن، ڏاهن، اديبن ۽ سجاڳ شخصن
جي اها ذميواري آهي ته هو اهڙي قسم جي مفاد پرستن جي حرفتن
کي وائڻو ڪن ۽ انسانن جي وچ ۾ ويڙهه جي مختلف سببن کي ختم
ڪرائي، امن قائم ڪرائين. اهو ڪم سڄي دنيا جا دانشور ئي ڪري
سگهن ٿا ڇاڪاڻ ته هو جنگ جي خلاف زبردست آواز اٿارين ۽ دنيا
مان جنگين جو خاتمو آڻائين. جيئن شاه صاحب فرمايو آهي :

چونڊن ڪيم چوڻ وڃن ورائي سامهان،
ڪامت قيمت جهڙي روز ڏمر ڪي ڏيڄ،
وڃن م ورائيڄ ته سڀ در سهاڳي ٿين.
شاه

بين الاقوامي ادارن جي ذريعي ڳالهه ٻولهه جي ذريعي
مختلف ملڪن جا مسئلا حل ٿيڻ کپن. چاهي ڳالهه ٻولهه ۾ ڪجهه

وقت لڳي پر مصلح جنگ. ڪنهن به صورت ۾ نه ٿيڻ کپي. مذهب، زمين، مال ملڪيت ۽ قدرتي وسائل انسانن جي وچ ۾ جنگ جڏل جو سبب به نه ٿيڻ کپن اهي سڀ مسئلا افهام تفهيم جي ذريعي حل ڪيا وڃن. انهن سڀني مفاد پرستن کي سڄي دنيا ۾ وائڻو ڪيو وڃي جيڪي دنيا ۾ جنگيون ڪرائين ٿا. جنگ گهڻي ڀاڱي انسان دشمن عمل آهي ۽ جيڪي ملڪ مذهب ۽ مذهبي عقيدن جي آر ۾ ۽ قدرتي وسائل جي ورڇ تائين انسانن کي پاڻ ۾ ويڙهائي پنهنجا مفاد حاصل ڪن ٿا انهن کي ننڍو وڃي. جيڪڏهن ڪو فرد ڪنهن ٻئي فرد جا ۽ ملڪ ڪنهن ٻئي ملڪ جا حق ۽ وسائل ڦهائڻ جي ڪوشش نه ڪري ته جلد امن امان قائم ٿي سگهي ٿو. تنهن ڪري سڀني انسانن ۾ سهڻي، رواداري ۽ بنيادي اخلاقي تعليم لاءِ ڪوششون ورتيون وڃن ته جيئن هڪٻئي جي حقن ۽ وسائل تي ڏاڙو نه هڻن ۽ حملو نه ڪن ته جيئن فرد ۽ ملڪ معاشي بدحاليءَ کان بچي سگهن.

18- رسم ۽ رواج :

ڪجهه رسم ۽ رواج ايترا وڏي ۽ عام ٿي وڃن ٿا جو انهن کي جيڪڏهن پورو نه ڪجي ته شرم ساري محسوس ٿي ٿئي. جيئن شادي بياھ جا رسم رواج ۽ ٻنهي فوتي وارا رسم رواج، جيئن سوئم، ڇهلم، جمڻاڻو، ٻارھو وغيره. انهن رسمن رواجن جي پوري ڪرڻ لاءِ ڪيترائي خاندان مقروض ٿي تباهه ٿي وڃن ٿا ته گهڻا غريب مسڪين انهن رسمن رواجن جي پوري نه ڪري سگهن جي ڪري پنهنجي گهٽتائي ٿا محسوس ڪن ۽ هروڀرو پريشان ٿا رهن.

جيڪڏهن چڱا ماڻهو ڪوشش ڪن ۽ پاڻ اهي ڏيکاءُ وارا رسم رواج ختم ڪن يا انهن کي گهٽ ۾ گهٽ خرچ ڪن ته پوءِ عوام ويڇاري جو به بچاءُ ٿي پوندو. سمجهدار ماڻهو وري عوام کي سکيا ڏين ته انهن رسمن رواجن ۾ فضول خرچيءَ جو يا خواستخواهه گهڻي خرچ ڪرڻ جي رجحان جو خاتمو آندو وڃي. گهڻا ويڇارا قرض کڻي

اهڙي قسم جا خرچ ڪن ٿا پوءِ انهن قرضن لاهڻ لاءِ پريشان رهن ٿا ۽ سخت پورهيو ۽ محنت ڪري قرضن لاهڻ ۾ گھندا وڃن ٿا.

19- ماحوليات :

ملڪ جي يا ڪنهن خطي جي ماحولياتي حالت به ماڻهن جي معاشي حالت تي اثر انداز ٿئي ٿي. گھڻو ڪري بهتر آب وهوا وارن ملڪن سٺي طريقي ڪئي آهي. پر گرم آب وهوا وارا ماڻهو وڌيڪ ترقي نه ڪري سگھيا آهن. اهڙي طرح سان پاڻي ۽ مٽيءَ جي وصف تي به ڪافي دارومدار آهي ڇاڪاڻ ته انهن ٻنهي جزن جي ڪري زمين جي پيداواري صلاحيت متاثر ٿئي ٿي. ڪن ملڪن ۽ خطن ۾ وڏا وڏا ريگستان آهن ۽ پيداواري صلاحيت گھٽ هئڻ ڪري اهڙن ملڪن جو عوام ويچارو مفلوج الحال ٿي وڃي ٿو. جيستائين ڪا به معدنيات نٿي ملي. ڪيترائي ماڻهو اهڙن خطن ۾ رهن ٿا جو جتي سندن گذر سفر ڏکيو آهي پر تنهن هوندي به اهي ڪنهن ٻئي هنڌ لڏي وڃن لاءِ جلد تيار نٿا ٿين. ماحوليات کي وري ڪيترن هنڌن تي انسان پاڻ خراب ڪيو آهي ۽ انهيءَ جو خراب اثر به انسانن جي صحت ۽ معاشي حالت تي ٿئي ٿو. تنهن ڪري هاڻي ماحوليات کي ٺيڪ ڪرڻ لاءِ ڪافي ڪم ٿي رهيو آهي ۽ ڪرڻو پوندو ته جيئن انسان جي معاشي حالت بهتر ٿي سگھي ۽ سٺي زندگي گذاري سگھجي.

20- امن امان جي حالت خراب ٿيڻ :

جيڪڏهن حڪومتي نظام خراب آهي ۽ امن امان جون حالتون برقرار نه ٿيون ٿين ته پوءِ به عوام جي معاشي حالت خراب ٿئي ٿي، ڇاڪاڻ ته اهڙين حالتن ۾ صنعتون ڪم ڪونه ٿيون ڪري سگھن ۽ بيروزگاري پيدا ٿئي ٿي ۽ عوام پريشان حال ٿئي ٿو. امن امان ٺيڪ رکڻ حڪومت جو ڪم آهي ۽ انهيءَ کي صحيح طرح سان امن امان رکڻ کپي پر جيڪڏهن قاعدا قانون صحيح

نه هوندا، ڪورٽن جو نظام صحيح نه هوندو، ناانصافي عام هوندي
 ۽ رشوت جام هوندي ته پوءِ امن امان قائم ڪونه رهندو ۽ اهڙيس
 حالتن ۾ عوام ويچارو معاشي بدحاليءَ جو شڪار ٿيندو ڇاڪاڻ ته
 روزگار جا ذريعا محدود ٿي ويندا ۽ ڦرلٽ گهڻي ٿيندي، تنهن ڪري
 ماڻهن جي معاشي حالت ٽيڪ ڪرڻ لاءِ حڪومتن کي امن امان جي
 حالت سڌارڻي پوندي. اڄ ڪلهه جي تقاضائن مطابق تمام گهڻا ڪم
 اهڙا آهن جيڪي جمهوري حڪومت جي ذميواري آهن، ڇاڪاڻ ته
 نمائنده حڪومتي نظام آهي تنهن ڪري عوام جي هر اجتماعي
 تڪليف لاءِ حڪومت کي ٿي ذميواري نهرائي سگهجي ٿو. امن امان
 اجتماعي مسئلو آهي تنهن ڪري حڪومت جي ذميواري آهي، اهڙي
 طرح سان انصاف اجتماعي مسئلو آهي تنهن ڪري حڪومت جو ڪم
 آهي ته جيئن اهڙو انتظام ڪري جيئن هر شهري کي سٺو، سستو ۽
 ترت انصاف ملي. انهيءَ نموني سان اهو چئي سگهيو ته عوام جا
 سڀ اجتماعي مسئلا يعني امن امان، انصاف، رشوت ستاني،
 انساني، بنيادي حقن جي لتاڙ کي روڪڻ، تعليم، صحت ۽
 اجتماعي بنيادي سهولتون مهيا ڪري ڏيڻ به حڪومت جو ڪم آهي.
 تنهن ڪري سٺي حڪومت جو هئڻ ضروري آهي ۽ سٺي حڪومت
 وري سٺي سياسي نظام کانسواءِ نه اچي سگهندي تنهن ڪري سٺ
 ماڻهن جو اهو بنيادي فرض آهي ته سٺي نظام ۽ سٺي حڪومت قائم
 ڪرڻ لاءِ ڪوششون ڪن. اسان وٽ گهڻا سٺا سببتا ۽ ڏاها دانشور
 وري سياست ۽ سياسي ڪم ڪرڻ کان نفرت ڪرڻ لڳا آهن ڇاڪاڻ ته
 سياست ۾ پڇڙيون روايتون پئجي ويون آهن. انهن دوستن کان سوال
 پڇي سگهجي ٿو ته جيڪڏهن غلط روايتن، رسمن ۽ حالتن کي
 سڌارڻ جي ڪوشش نه ڪبي ته سڌارو ڪيئن ٿيندو. بدي جو مقابلو
 ڪرڻو پوندو ۽ تڏهن ئي ان کي شڪست ڏئي سگهبي. تنهن ڪري

ڪنهن به هڪ اجتماعي تڪليف کي وٺبو ته ذميواري حڪومت جي ٿيندي ۽ انهيءَ تڪليف کي رفع ڪرڻ يا انهيءَ حالت کي ٺيڪ ڪرڻو پوندو. جيڪڏهن امن امان ۽ انهيءَ سان گڏ ٻيون حالتون جن جو ذڪر ڪري آيا آهيون ٺيڪ نه ٿينديون ته عوام جي معاشي حالت به ڪانه سڌري سگهندي. عوام جي معاشي حالت درست ڪرڻ لاءِ حڪومتي نظام درست ڪرڻو پوندو. حڪومت ڇا آهي ملڪي نظام کي صحيح طرح سان هلائڻ لاءِ عوام جي چونڊيل نمائندن جي جوڙجڪ هاڻي انهيءَ جوڙجڪ کي اهڙي طرح بڻائڻو آهي جيئن اها صحيح عوام جي نمائندن جي ٺهيل هجي. اها وڏن ماڻهن اميرن، ميرن، پيرن، سرمائيدارن، شاهوڪارن، تاجرن، نوابزادن، مخدومن تي مشتمل ۽ انهن جي نمائنده نه هجي. ڇاڪاڻ ته انهيءَ گروهه جي سڀني ماڻهن وقتاوتاً حڪومت ڪئي آهي ۽ عوام سان ڌوڪو ڪيو آهي، تنهن ڪري هاڻي انهن مان عوام جي ڀلائيءَ جي توقع نٿي ڪري سگهجي. انهن مان گهڻا ته عوام دشمن ۽ عوام جا غدار آهن تنهن ڪري غلط نظام قائم ڪري عام ماڻهن جي ٽڪس يعني عوام جي رت سڪائيندڙ پورهيو ۽ پگهر جي محنت سان ڪمايل پئسي کي صرف پنهنجي ۽ مڪار ۽ عيار ڪامورا شاهي جي عيش عشرت ۽ مراعات تي پئي خرچ ڪيو آهي. هن ملڪ جي غريب ماڻهن کي پيٽ پري ماني کائڻ نصيب ڪانهي، سندن ٻچا تعليم کان وانجهيل رهي ٿا وڃن ۽ بيماريءَ جي حالت ۾ خاطر خواهه علاج ڪونه ٿو ٿين پر هتان جي حڪومتي طبقي يعني وزيرن، ميمبرن ۽ آفيسرن پئي عيش ڪيا آهن. ڪيترن ميمبرن جي زالن تي چار چار يا پنج پنج ڪروڙ خرچ ٿين ٿا پر هڪ ميمبر صاحب جي جوءُ تي ته تيرنهن ڪروڙ به خرچ ڪيا ويا آهن، ڪن ميمبرن جي پنهنجي علاج تي به ٻه يا ٽي ٽي ڪروڙ خرچ

ڪيا ويا آهن، ڪيترن آفيسرن جي علاج تي به لکين روپيا خرچ ڪيا

ويا آهن.

جيڪڏهن انهيءَ قسم جي خرچ ۽ ٻين مراعات تي پابندي لڳائي عوامي سطح تي آندو وڃي ته پوءِ ئي هن عوام کي سٺو سياسي نظام ۽ عوامي فلاح جي جمهوريت ۽ حڪومت ملي سگهندي. حڪومت جو سڄو خرچ عوام جي پگهر جي پورهيو مان ٽڪسن جي ذريعي حاصل ڪيو ٿو وڃي. انهيءَ جي پئسي کي اهڙي ته بيدرديءَ سان حڪومت ۽ آفيسرن جي عيش پرستين تي خرچ ڪرڻ ظلم جي برابر آهي. تنهن ڪري اهو ظلم هاڻي ختم ٿيڻ گهرجي. هنن حڪومتن جي بدنظمي به ظاهر ٿي پئي آهي هر سال خساري واري بجيٽ، بجيٽ جي خساري هاڻي وڃي هڪ سوين اربن کي ڌڪ هنيو آهي. بي حساب دفاعي ۽ حڪومتي خرچ، ٽڪسن جو غلط ۽ رشوتي نظام، حڪومتي خرچ پورا ڪرڻ لاءِ ملڪي غيرملڪي بينڪن ۽ ٻين ادارن کان قرض ٺهڻ، هن وقت ملڪ تقريبن هڪ هزار کان به وڌيڪ اربن جي قرض هيٺ اچي چڪو آهي، ٻئي طرف عوام جي تعليم تي صرف ڏيڍ سيڪڙو ۽ صحت تي به صرف هڪ سيڪڙو خرچ ڪيو ٿو وڃي جنهن ڪري اسان جو عوام نه ته تعليم يافته ٿي سگهي ٿو ۽ نه وري صحتمند رهي سگهي ٿو. تعليم ۽ صحت تي گهٽ ٻه گهٽ بجيٽ جو ڏهه ڏهه سيڪڙو خرچ ٿيڻ کپي پر اسان جي مفادپرست بالادست طبقي جن جون حڪومتون رهيون آهن اهڙي طرح ته عوام دشمني جو مظاهرو ڪيو آهي جو عوامي ضروريات تي گهٽ ٻه گهٽ پئسو خرچ ڪيو اٿن ته جيئن نه عوام جي تعليم سڌري ۽ نه وري صحت سڌري. تنهن ڪري اهو هاڻي تمام ضروري ٿي پيو آهي. سڀني سڌارن اٿڻ لاءِ ۽ امن امان قائم رکڻ لاءِ اسان کي عوامي فلاح جي جمهوري حڪومت کپي. انهيءَ جي لاءِ سياسي نظام کي

تبدیل ڪرڻو پوندو ته جيئن عوام جا صحيح نمائندا اچي سگهن ۽ اهي اچي سٺي حڪومت قائم ڪن جيڪا انصاف قائم ڪري، جيڪا رشوتي نظام کي ختم ڪري، جيڪا امن امان قائم ڪري ۽ جيڪا عوام جي پلائي، بهتري، ترقيءَ لاءِ سياسي، معاشي، معاشرتي، آئيني، قانوني، تعليمي، صنعتي ۽ زرعي سڌارا نافذ ڪري. اهڙي حڪومت ئي امن امان قائم ڪرائي عوام جي معاشي بدحاليءَ کي ختم ڪرائي سگهندي.

21- سودي نظام جو جاري رکڻ :

گهڻن سرمائيدار ملڪن ۾ عام طرح سان عوام جو پئسو ۽ بچت بينڪن ۾ جمع ٿئي ٿي. انهن بينڪن ۽ مالياتي ادارن مان وري وڏي وياج تي پئسا صنعتڪارن کي قرض طور ڏنا وڃن ٿا، جنهن مان هو صنعتون هلائين ٿا پر وڏو نفعو پاڻ کائي ٿا وڃن، گهڻو ڪري قرض به واپس ڪونه ٿا ڪن. انهن ئي ادارن مان ڪنهن به غريب ماڻهوءَ کي قرض ڪونه ٿو ملي سگهي ڇاڪاڻ ته ان جا شرط ڏکيا رکيا ٿا وڃن. عوام ۽ وچولي طبقي جي بچت جيڪا بينڪن جي ذريعي جمع ٿئي ٿي انهيءَ سان ڪنهن به غريب ۽ وچولي طبقي وارن لاءِ قرض وٺڻ ڏکيو ڪري ڇڏيو اٿن، پر امير ماڻهو ۽ صنعتڪار يا سرمائيدار قرض وٺي واپار ڪري يا ڪارخانا هڻي وڌيڪ شاهوڪار ٿي وڃن ٿا. انهيءَ سڄي بدمعاشي جي نظام تي نظر ٿاڻي ڪرڻي پوندي ته جيئن عوام ۽ غريب کي به ڏنڌي ڪرڻ لاءِ قرض ملي سگهي ۽ رڳي وڏن ماڻهن کي اجاريداري نه رهي. هن سودي نظام کي تبديل ڪرڻ کانسواءِ غريب جي معاشي حالت نه سڌري سگهندي. ڪارخانن ۾ حصو سيڙپ جي مطابق هجي، سرمائيدار کي سندس سيڙپ جيترو حصو هجي، باقي حصا عوام جي حوالي هئڻ کپن ۽ انتظام به ان طرح سان مقرر

ڊائريڪٽرن مان چونڊ ذريعي چيئرمين مقرر ڪري ان جي ذريعي

هلائجي.

مٿي بيان ڪيل اهي بنيادي سبب آهن جنهن ڪري اسان جي ملڪ جو عوام معاشي طرح بدحال ٿي ٿو. جيڪڏهن سياسي ليڊر، وس وارا ۽ سجاڳ، سڃاڻ ماڻهو چاهين ٿا ته ملڪ ۽ عوام ترقي ڪري ته پوءِ سڀني کي گڏجي انهن سببن کي دور ڪرڻو پوندو. عوام کي اخبارن، رسالن ۽ ٻين مختلف پرنٽ ميڊيا جي ذريعن کي استعمال ڪري انهن سڀني سببن کان آگاهه ڪرڻو پوندو ته جيئن پنهنجي تڪليف جا سبب سمجهي سگهن. اهڙي طرح سان اڻ پڙهيل عوام کي وري اهي سڀ ڳالهائون پڙهيل دوست جلسن ۽ ڪچهرين جي ذريعي سمجهائي سگهن ٿا. جيڪڏهن انهيءَ طريقي سان ڪم ڪبو ته ٿوري عرصي ۾ پنهنجي ملڪ جي مسڪين عوام کي سجاڳ ۽ سڃاڻ ڪري ڪين پنهنجي معاشي حقن ۽ ٻين بنيادي حقن وٺڻ ۾ ڪامياب ڪري سگهيو ۽ اهڙي طرح ملڪ ترقي ڪندو ۽ عوام خوشحال زندگي گذاري سگهندو. مفاد پرست بالادست طبقو حياءَ، شرم ۽ رحم کان عاري آهي تنهن ڪري هو پاڻ اقتدار ۽ دولت تان قبضو نه ڇڏيندو ۽ نه وري عوام جي سک، خوشحالي، بهتري ۽ پلائيءَ لاءِ سوچيندو، تنهن ڪري اها ذميواري عوام جي ۽ عوام جي هڏوڪي گهٽڳهرن جي آهي ته اهي عوام جي بنيادي حقن ۽ سهولتن لاءِ پاڻ پتوڙين ۽ عوام کي سجاڳ ڪن ته جيئن هو جلد خوشحالي ماڻي سگهن. هي ڪم عوام جا گهٽڳهرا چاچي لاءِ ڪن، ڇو ڪن، هي ڪم انهيءَ ڪري ڪرڻ کپي ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان معاشرو بهتر ٿيندو جنهن ۾ سڀني جي پلائي آهي ۽ انسانن جي خدمت کي بهترين عبادت چيو ويو آهي. "افضل العبادت خدمت الناس" هڪ مفڪر جو قول آهي ته انسان اوترو چڱو آهي جيتري ٻين جي خدمت ڪري ٿو. هڪ حديث ۾ آهي ته ماڻهن ۾ بهتر اهو آهي

جيڪو ماڻهن جو نفعو چاهي ٿو تنهن ڪري سماج جي پلائي ۽ نظام جي سڌاري جو ڪم سڀني جي نفعي لاءِ آهي ۽ هر هڪ جي ذميواري آهي ته عوامي فلاح ۽ بهبود لاءِ ڪم ڪيو وڃي. جيئن شاه صاحب فرمايو آهي:

ڏونگر ڏنا، لوڻ، مون پارڪو پڇيا،
جا هلندي هيڪلي سا تاڪن سندي ٿوڻ،
هي اهڪي پوڻ سونهن ريءِ نه سٿري.

جيڪڏهن ڪنهن ملڪ جا سڃاڻ دوست انهيءَ ذميواريءَ کي محسوس ڪن ته جيڪر سڄو ملڪ جلد سڌري پوندو ۽ سڀ ماڻهو خوشحال ٿيندا. جيڪڏهن سڄي دنيا جا دانشور ۽ سجاڳ دوست گڏجي ظلم، ڏاڍ، جهالت ۽ غربت خلاف ڪم ڪندا ته سڄي دنيا کي انهن لعنتن کان جلد نجات ملي سگهندي. اچو ته سڀ دوست گڏجي هن قسم جي جدوجهد جاري رکون ته جيئن عام انسانن جو ڀلو ٿئي ۽ مسڪين ماروڙا به سک جو ساهه پڙين. سک ۽ آسائش سڀني انسانن جو حق آهي ۽ سڀني کي ملڻ کپي. اسان کي اهڙو معاشرو کپي جنهن ۾ جنگ جڏل نه هجي پر امن امان ۽ صلح هجي جنهن ۾ چريائپ نه هجي پر ڏاهپ ۽ سمجهه هجي، جنهن ۾ ڏوهه ۽ ڏوهي ذهن نه هجن پر صحيح سوچ وارا صالح انسان هجن. اچو ته گڏجي اهڙي معاشري لاءِ ڪوشش ڪريون. هي آهي دوست ڪري سگهندا جن ۾ قربانيءَ جو جذبو هوندو ۽ جيڪي عوام جا همدرد هوندا ۽ اهي ئي يگانه ٿي ڪم ڪندا. جيئن شاه صاحب چيو آهي:

ڪجي پنڌ، پڇان تو ڪيچين ڪارڻ ڪيئن،
بيخود هلج بر ۾ آءُ ٿو چوان ايئن،
سڪڻ ساڄن سيئن متان مٺي ڇڏين،
شاه

ظالماڻي ۽ ناانصافيءَ تي ٻڌل نظام کي بدلائڻ وقت جي اهم ضرورت آهي

اڌ صدي کان وٺي ملڪ جو نظام اهڙن ماڻهن جي هٿن ۾ رهيو آهي جن جو واسطو صرف پنهنجي مخصوص مفادن ۽ عيش پرستين سان هئو. ملڪ ۽ قوم جو ڀلو هنن ڪڏهن به ڪونه سوچيو ڇو ته ملڪ ۽ قوم جو ڀلو سوچين ها ته اهڙي قسم جا قاعدا قانون جوڙين ها يا اهڙي قسم جون تبديليون ڪن ها جن جي ڪري عوام جي حالت بهتر ٿئي ها! ملڪ ۽ قوم جي سڌاري لاءِ اهم ضروري آهي ته سڄي قوم جي هر فرد کي اعليٰ قسم جي تعليم ڏيڻ گهرجي پر اسان جي مفاد پرستن ته مورگو پوري قوم کي جاھل رکيو عام تعليم جي شرح به ڪانه وڌاين جنهن سان سندن قوم يا عوام دشمني ظاهر ٿي پيئي. قوم جي هر فرد کي ڪارآمد بڻائڻ لاءِ انهيءَ کي سائنسي، فني ۽ هنري ۽ اخلاقي تعليم ڏيڻي پوندي ڇاڪاڻ ته انهيءَ قسم جي تعليم ڪانه ڏني ويئي انهيءَ مان ظاهر آهي ته گذريل حڪمران ٽولا عوام جا دشمن هئا ۽ انهن عوام جو سڌارو نه پئي چاهيو. تنهن ڪري عوام نه سڌري سگهيو ۽ ملڪ به نه سڌري سگهيو. عوام کي دوکو ڏيڻ لاءِ هميشه فريب ۽ مڪاري ڪندا آيا ۽ صرف نغريبازي سان عوام کي ڏٺس ۽ آسرن ۾ رکندا آيا. انهن وڏن مفاد پرستن اسان جي ملڪ ۾ نمائندگي جو طريقو ڪار اهڙو رکيو ته جيئن وڏن اميرن ۽ مفاد پرستن جو ٽولو هميشه ڪامياب رهي ۽ اقتدار ۽ دولت تي سندن هڪ هٿي ڄميل رهي. محدود سيٽون رکيون ويون ته جيئن وڏا تڪ غريب ۽ وچولي طبقي جي وس کان ٻاهر ٿي

وڃن ۽ اهي پنهنجي مسڪين ماڻهن جي نمائندگي لاءِ ڪڏهن سوچي
 ئي نه سگهن. عوام جي سامهون ساڳئي قسم جا اميدوار هوندا آهن
 تنهن ڪري انهن جي مجبوري هوندي آهي ته پنهنجي سمجهه مطابق
 سڀني مان گهٽ قسم جي "مصيبه" کي پاڻ ووٽ ڏيئي پنهنجي گنجي
 ۾ وجهن. اهڙي طرح سان انهن مفادپرستن مان ڪوبه هڪ چونڊجي
 اقتدار جي ايوانن تائين پهچندو آهي. انهيءَ طرح سان اقتدار جي
 ايوانن ۾ گهڻو ڪري وڏن مفادپرستن جو ٽولو گڏ ٿي ويندو آهي
 ٻينڪن مان قرض کڻندڙن ۽ قرض معاف ڪرائيندڙن جي لسٽ مان اها
 ڳالهه صاف ظاهر ٿي پئي آهي. هاڻي اليڪشن مان ڪنهن به خاص
 اميد جي نه ته ڪا توقع آهي نه وري اهڙي توقع ڪرڻ جي ڪا گنجائش
 آهي، عوام کيئن توقع رکي جڏهن ته هڪ شاعر مطابق :

ساڳيا هٿ ۽ ورهاستون ساڳيون،

ڪيئن چوانا ڪوڏرو ملي ويندو. (گل پرڙو)

هتي وڏن ماڻهن جي هڪ هٿي يا "اميروڪريسي" قائم ۽
 دائر آهي. جڏهن عوام جا گهڻگهرا سوچيندا ته پوءِ هن ظالم نظام
 کي تبديل ڪري ۽ ڪرائي سگهندا. جيستائين نظام تبديل نه ٿيندو
 عوام جو ڀلو نه ٿي سگهندو. عوام جي جدوجهد ئي هن نظام کي
 تبديل ڪندي ۽ عوام پاڻ منجهان ئي پنهنجي جدوجهد جي سرويائيءَ
 لاءِ قيادت پيدا ڪندو. جيستائين عوام جا وچولي طبقي جا نمائندا
 اليڪشنون نه لڙي سگهندا ته اهي حڪومتي جوڙجڪ ۾ نه پهچي
 سگهندا، تيستائين امير ماڻهن کي ڪابه مجبوري ڪانه ٿيندي ته
 غريب، مسڪين ۽ وچولي طبقي جو ڀلو سوچين. وچولي ۽ غريب
 طبقي جا ماڻهو اليڪشن تڏهن لڙي سگهندا جڏهن ته ڪنڊا ٿيندا ۽
 اليڪشن جو خرچ سندن پهچ ۾ ٿيندو. هن وقت جي اسيمبلي ۾

صرف وڏا زميندار، سمگلر، سرمائيدار ۽ ڊرگ مافيا جا ماڻهو پهچندا ۽ اهي عوام جي ڀلائي ڪڏهن به نه چاهيندا ۽ نه ڪندا. پاڪستان پيپلز پارٽي عوام جي پارٽي آهي ۽ سندس رهنما به عوام جي ڀلي لاءِ پاڻ پتوڙي ٿي تنهن ڪري ڪجهه سيٽون وچولي طبقي جي ماڻهن کي ۽ ورڪرن کي ڏيندي آهي پر ملڪ ۽ عوام جي ڀلي لاءِ اهي ناڪافي آهن انهن جي زور تي محترم بينظير ڀٽو صاحبه کي به انقلابي تبديليون آڻي نه سگهندي. ٻئي طرف وڏا وڏا تڪ وچولي طبقي جي وس کان ٻاهر آهن تنهن ڪري اڳتي جي لاءِ تڪن ننڍن ڪرڻ جو نعرو ڏنو وڃي ته جيئن وچولي طبقي وارو به اسيمبلي جي چونڊ لڙي سگهي. ۽ اهڙي طرح سان عوامي جمهوري فلاحِي نظام قائم ٿي سگهي. هن وقت پارٽي جي به مجبوري آهي ته اها تڪيٽون اهڙن ماڻهن کي ڏئي جيڪي خرچ برداشت ڪري سگهن ۽ سيٽون کڻي اچن.

پاڪستان پيپلز پارٽي عوام جماعت آهي جيڪا سڄي ملڪ ۾ ڪافي مقبول آهي ۽ جيڪڏهن سيٽن وڌائڻ جو نعرو پيپلز پارٽي هڻندي ته اها عوام ۾ وڌيڪ مقبول ٿيندي ۽ اهڙي طرح سان هي هن وقت جيڪا وڏن ماڻهن جي هڪ هٿي قائم آهي اها ختم ٿي سگهندي پوءِ ئي عوامي، جمهوري فلاحِي اسلامي حڪومت جا خواب پورا ٿي سگهندا. "اميروڪريسي" جي نظام حڪومت ختم ڪرڻ لاءِ سيٽون وڌائڻيون پونديون يعني تڪ ننڍا ڪرڻا پوندا پوءِ ئي اميد ڪري سگهجي ٿي ته عوام جا گهڻگهرا ۽ هڏڙوڪي اليڪشنون کڻي اسيمبلي تائين پهچي سگهندا ته عوام ساڳئي چاڪي واري ڏاند جيان پيو گهاٽي ۾ وهندو ۽ پيڙبو. هاڻي جيڪي تڪ آهن انهن جي حساب سان قومي اسيمبلي ۾ ڪوبه وچولي طبقي جو ماڻهو پهچي ڪونه سگهندو ڇاڪاڻ ته ايترو خرچ انهن جي برداشت کان ٻاهر آهي.

ٻيون پارٽيون ته آهن ئي وڌن مفاد پرستن اميرن، پيرن ۽ سرماڻيدارن
 جون تنهن ڪري اهي ماڻهو خرچ ڪري پاڻ کي چونڊائي ايندا. گهڻو
 ڪري ته ڪافي ڇهرا به ساڳيا هوندا، يعني "ساڳيا لائون ساڳيا
 جڳهه" هي اهي ئي ميمبر هوندا جيڪي اڳ ۾ رهندا آيا آهن يا
 سندن خاندان ساڳيو هوندو. اسان جي ملڪ جي سڄي سياست تي
 چند سو خاندانن جو قبضو آهي ۽ اهي هميشه اقتدار ۾ رهيا آهن.
 دنيا جي ٻين ملڪن جا مثال ته ڏسو اٽلي ۾ پنجاهه هزار آدمشماري
 تي هڪ نمائندو، سئزرلينڊ ۾ ٽيهن هزارن جي آدمشماري تي هڪ
 نمائندو آهي، انگلينڊ ۾ اسي هزارن تي هڪ نمائندو، فرانس ۾ به
 اسي هزار آدمشماري تي هڪ نمائندو، ترڪي ۾ نوي هزارن تي هڪ
 نمائندو، جرمني ۾ به لڳ ڀڳ اسي هزار آدمشماري تي هڪ نمائندو
 آهي. اهڙي طرح سان سڄي دنيا جي تمام گهڻن ملڪن ۾ ڏهه هزار
 کان وٺي هڪ لک آدمشماري تي هڪ نمائندو آهي پر انوکڙو
 طريقوڪار آمريڪا ۾ آهي جتي پنجن لکن تي هڪ نمائندو ۽
 پاڪستان ۾ ڇهن لکن تي هڪ نمائندو ۽ هندستان ۾ اٺن لکن کان به
 وڌيڪ آدمشماري تي هڪ نمائندو آهي. آمريڪا ته هڪ سپر پاور
 آهي تمام گهڻو ترقي يافته ملڪ آهي ۽ تعليم جي شرح سو سيڪڙو
 اٿس تنهن ڪري اتي فرق گهٽ ٿو پوي پر هندستان ۽ پاڪستان کي
 انهيءَ قسم جي نمائندگي ڪنهن به طرح سان مناسب نه آهي،
 آمريڪا جي اشاري تي هتان جي وڏن ماڻهن شروع ۾ ئي فيصلو ڪيو
 ته عوام کي حق ڪونهن ڏيڻا. ڇاڪاڻ ته انهيءَ وقت ڪميونزم جي
 وڏي راکاس جو ڊپ هڻڻ ۾ هاڻي اهو ڊپ ڪجهه وقت لاءِ ٽري ويو
 اٿس. هاڻي من هتان جي عوام جو به ڪو ڀلو سوچين. هتي عوامي جي
 بنيادي انساني حقن جي جيتري لتاڙ ٿي آهي ۽ موجود آهي اها دنيا
 جي ڪنهن به خطي ۾ ڪانهي. هتي جيڪا تعدي هڪ انسان سان ٿئي

ٿي اها دنيا جي ڪنهن به هنڌ ڪانهي. هتي هڪ غريب مسڪين مزدور کي جيترو ذليل ڪيو ٿو وڃي انهيءَ جا مثال ٻئي ڪنهن به هنڌ ڪونه ملندا. جنهن ذليل، رذيل ۽ ڪميٽپائي واري طريقي سان هڪ شهري جي مٿان هتي رياستي ادارا تشدد ڪن ٿا اها حالت شايد دنيا جي ٻئي ڪنهن حصي ۾ نه هجي. هتان جي عوام جو وڏو حصو تعليم کان محروم ڪيو ويو آهي. اهڙو طبقاتي تعليم جو نظام قائم ڪيو ويو آهي ته جيئن غريب ڪڏهن به سٺي ۽ اعليٰ تعليم جو سوچي به نه سگهي، تعليم کان وانجهيل عوام ويچارو پنهنجي بنيادي حقن جي سنڀال ڪنهن به طرح نٿو ڪري سگهي. معاشي طرح به عوام ويچارو بدحال آهي. عوام جو تمام وڏو حصو اٿي، اجهي ۽ پوشاڪ لاءِ پريشان آهي. صحت جو نظام سٺو ڪونهي پيئڻ لاءِ صاف پاڻي ڪونهي ۽ گهڻن هنڌن تي پين بنيادي سهولتن جهڙوڪ روڊ گس وغيره کان به محروم آهي. عوام جي حالت تڏهن سڌرندي جڏهن عوام اتحاد ڪندو ۽ پر امن طريقي سان احتجاج ڪندو ۽ جدوجهد جاري رکندو.

هي نظام خراب صرف انهيءَ ڪري رهيو آهي جو هتي وڏن مفاد پرستن ۽ ذليل ذهني رڪنڊڙن جون حڪومتون رهيون جن سرڪاري ادارن کان پاڻ هميشه تشدد جو ڪم پئي ورتو. رياست کي پنهنجي جاگير سمجهي، پوليس اسٽيٽ ڪري پئي هلايو اٿن. سياسي دشمنن کي ڪچلڻ ۽ ذليل ڪرڻ لاءِ ماڻهن مٿان هر قسم جا ڪوڙا ڪيس ڪيا ويا. وڏن وزيرن ۽ پوليس آفيسرن جي حڪم تي ڪيترن ئي سياستدانن ۽ سندن ورڪرن تي هيروئن ۽ ڪلائشنڪوف لڳائي ڪيس ڪيا ويا. جڏهن اسٽيٽ سطح تي اهڙي قسم جون ذليل ۽ رذيل حرڪتون ڪيون وينديون ته پوءِ سمجهي سگهجي ٿو ته انفرادي سطح تي جاگيردار يا وڏا زميندار ڪهڙيون نه ڪريل حرڪتون ڪندا.

سندن نجي جيل خانا ته مشهور ٿي ويا آهن جن ۾ عورتن ۽ مردن مٿان هر قسم جو ظلم ۽ عقوبتون ڪيون ٿيون وڃن. هن ملڪ ۾ قانون جون ڏيڻيون صرف وڏن ماڻهن اڏايون آهن جن لاءِ ڪنهن به قسم جي پڇا ڳاڇا ڪانه هئي. پريس جيڪي پول پڌرا ڪيا آهن انهيءَ مان سمجهي سگهجي ٿو ته ملڪ هن وقت تائين ٽيرن جي هٿ ۾ هئو ۽ انهن پنهنجي مرضيءَ سان پئي لٽيو ۽ کاڌو، اڃا وڌيڪ راز ظاهر ٿيندا ڇاڪاڻ ته هيڏي وڏي پئماني تي ڊرگ مافيا ۽ سمگلرن جي ڪيپ جو تيار ٿي وڃڻ حڪومتي ادارن ۽ وڏن ماڻهن جي پشت پناهي کانسواءِ ڪنهن به صورت ۾ ممڪن ڪونه هيو ۽ آهي.

جيڪي قاعدا قانون ناهين ٿا انهن تي وڏا ماڻهو ڪڏهن به پاڻ عمل ڪونه ٿا ڪن يا ڪونه ڪو ڳڙڪو رکي ٿا ڇڏين جنهن مان پاڻ نڪتا ٿا وڃن. مثال طور هي مسلمانن جو ملڪ آهي، شراب پيئڻ حرام آهي ۽ قانونن به جرم آهي پر غير مسلمن جو بهانو ڪري شراب جو واهيو عام جام ڪري ڇڏيو اٿن. اهو صرف وڏن ماڻهن پنهنجي سهولت لاءِ چوريءَ وارو سوراخ رکي ڇڏيو آهي. ڪنهن کي نه خبر آهي ته شراب جو گهڻي ۾ گهڻو واهيو صرف وڏا امير ماڻهو، وزير، آفيسر ۽ ميمبر صاحبان ٿا ڪن ۽ انهن کي ڪير به چوڻ وارو ڪونهي ۽ نه ڪڏهن انهن مان ڪو چالان ٿي ٿيو آهي. اسيمبليءَ ۾ ميمبر ٿيڻ لاءِ آئين ۾ جيڪي شرط رکيا ويا آهن انهيءَ جي حساب سان نوي سيڪڙو ميمبر هميشه نااهل هوندا آهن. پر ڪير آهي جو انهن جي نشاندهي ڪري، هڪ شرط اهو به رکيل هوندو آهي ته ميمبر ڪيرن گناهن کان پاسو ڪندڙ هجي ڪنهن کي خبر نه آهي ته اسان جا وڏا امير آفيسر ۽ اسيمبلي جا ميمبر گهڻو ڪري شراب نوشي ۽ زنا جا شوقين آهن. ڪنهن کي خبر نه آهي ته اهي آئين جي پاسداريءَ جو ڪوڙو قسم ٿا کڻن جيڪو پڻ هڪ ڪبير گناهه آهي. عوام جي ڄاڻ

لاء آئين جي شق نمبر 62 ۽ شق نمبر 63 جن ۾ ميمبرن جي وصفن جو بيان ٿيل آهي جي ڪجهه جزن جو ترجمو هيٺ ڏجي ٿو.
شق نمبر 62: انهيءَ مابڻهوءَ کي ميمبر ڪڍي سگهجي ٿو يا چونڊجي سگهي ٿو جنهن ۾ هيٺيون وصفون هجن.
(الف) سٺي اخلاق وارو هجي ۽ عام طور تي اسلام جي

حڪمن جي خلاف عمل ڪندڙ نه هجي.
(ب) اسلاميات جي ڪافي ڄاڻ هجي، فرائض جي بجا آوري ڪندڙ هجي ۽ ڪيترن گناهن کان پاسو ڪندڙ هجي.
(ت) ڪنهن به اهڙي ڏوهه جو سزا يافتہ نه هجي جنهن ۾ اخلاقي بي حياتي شامل هجي ۽ يا ڪنهن ڪوڙي شاهديءَ ۾ ملوث هجي.

شق نمبر 63: انهيءَ شخص کي نااهل قرار ڏئي سگهجي ٿو يا هن جي ميمبر شپ ختم ڪري سگهجي ٿي جيڪڏهن هن تي هيٺ ڏنل نقطا لاڳو ٿين ٿا.

(الف) جنهن پنهنجا سرڪاري قرض نه لڻا هجن.
(ب) جيڪو پاڪستان جي شهرت ڇڏي ڪنهن ٻي رياست جي شهرت وٺي.

(ت) جيڪو پاڪستان جي نظريي، سلامتي ۽ اخلاقيات جي منافي عمل ڪري ۽ جيڪو عدالتن ۽ آرمي خلاف ڳالهائي، مذاق مسخري ڪري يا انهن کي بدنام ڪري.

(د) ملڪ جي ڪنهن به قانون ۾ ڏوهي ٺهرايل هجي ۽ جيستائين انهن کي پنجن سالن جو عرصو گذري نه ويو هجي.

هاڻي توهان پاڻ ڏسي سگهو ٿا ته شق نمبر 62 جي ڏنل جزن جا شرط پاڪستان جي صرف چند ميمبر شايد پورا ڪري سگهن پر ڪڏهن به انهن شقن تي عمل نه ڪيو ويو آهي. حڪومت صرف قرض

وارن کي سوڙهو ڪيو آهي پر اڃا پيون گهڻيون ڳالهائون رهيل آهن جن لاءِ به اميد ٿي ڪجي ته حڪومت عملي قدم کڻندي. خاص طرح سان پوليس جو نظام ۽ عدالتي نظام اهڙو ته تباھ ٿي ويو آهي جو ڪنهن به شهريءَ جي عزت محفوظ ڪانهي ۽ نه وري کيس ڪٿان انصاف جو آسرو ۽ اميد آهي.

جيستائين سڄي نظام کي بدلائڻ جو ڪو بندوبست نٿي ٿيڻ تيستائين حڪومت ڪجهه عملي قدم جيئن پين شعبن ۾ ڪنيا آهن تيئن رشوت کي گهٽ ڪرڻ، رشوتي آفيسرن ۽ وزيرن خلاف قدم کڻڻ، پوليس نظام کي سڌارڻ ۽ عدالتي نظام کي بهتر ڪرڻ لاءِ ضرور قدم کڻي ته جيئن عوام کي ڪجهه سهولت ٿئي ۽ کيس سک سان ساھ کڻڻ جو موقعو ملي.

ٽين ته ائين ڪيندو آهي ته حڪومت پهريائين سياسي، آئيني ۽ قانوني سڌارا نافذ ڪري ته جيئن وچولي طبقي جا ماڻهو به چونڊن ۾ حصو وٺي سگهن ۽ اهي به ايوانن تائين پهچي سگهن. اسيمبليون رڳو وڏن ماڻهن، ڊرگ مافيا وارن، جاگيردارن، زميندارن، سردارن، سرمائيندارن، پيرن، ميرن، مخدومن، ملڪن ۽ خاندان جي هڪ هٿي نه ٿي رهن. جيستائين عوامي ماڻهن لاءِ اسيمبلي جا رستا بند ڪيا ته حالتون ڪونه سڌرنديون ۽ ملڪ ڏينهن ڏينهن ڪمزور ٿيندو ويندو. هاڻي ته قرضن جي بي اعتدالين ۽ اقتصادي ۽ پين بد اعمالين اهڙو اچي ورايو اٿس جو جيڪڏهن هن مريض ملڪ جو علاج نه ڪيو ويو ته سندس جان کي سخت خطرو آهي.

قومي حق ڪونه ٿا ملن، صوبائي خودمختياري ۽ صوبائي حق ڪونه ٿا ملن، سماجي، معاشي، معاشرتي حقن جي پائمالِي جاري آهي. بنيادي انساني حقن جو ته هتي ڪو نالو نشان ڪونهي، پوليس جي رياست آهي جهڙي به نموني انسان کي ذليل ڪري سگهن

وارن کي سوڙهو ڪيو آهي پر اڃا ٻيون گهڻيون ڳالهائون رهيل آهن جن لاءِ به اميد ٿي ڪجي ته حڪومت عملي قدم کڻندي، خاص طرح سان پوليس جو نظام ۽ عدالتي نظام اهڙو ته تباهه ٿي ويو آهي جو ڪنهن به شهريءَ جي عزت محفوظ ڪانهي ۽ نه وري کين ڪٿان انصاف جو آسرو ۽ اميد آهي.

جيستائين سڄي نظام کي بدلائڻ جو ڪو بندوبست نٿي ٿيستائين حڪومت ڪجهه عملي قدم جيئن پيسن شعبن ۾ ڪيا آهن تيئن رشوت کي گهٽ ڪرڻ، رشوتي آفيسرن ۽ وزيرن خلاف قدم کڻڻ، پوليس نظام کي سڌارڻ ۽ عدالتي نظام کي بهتر ڪرڻ لاءِ ضرور قدم کڻي ته جيئن عوام کي ڪجهه سهولت ٿئي ۽ کين سک سان ساهه کڻڻ جو موقعو ملي.

ٿيڻ ته ائين ڪيندو آهي ته حڪومت پهريائين سياسي، آئيني ۽ قانوني سڌارا نافذ ڪري ته جيئن وچولي طبقي جا ماڻهو به چونڊن ۾ حصو وٺي سگهن ۽ اهي به ايوانن تائين پهچي سگهن. اسيمبليون رڳو وڏن ماڻهن، ڊرگ مافيا وارن، جاگيردارن، زميندارن، سردارن، سرمائيندارن، پيرن، ميرن، مخدومن، ملڪن ۽ خانن جي هڪ هٿي نه ٿي رهن. جيستائين عوامي ماڻهن لاءِ اسيمبلي جا رستا بند ڪيا ته حالتون ڪونه سڌرنديون ۽ ملڪ ڏينهن ڏينهن ڪمزور ٿيندو ويندو. هاڻي ته قرضن جي بي اعتدالين ۽ اقتصادي ۽ پيسن بد اعمالين اهڙو اچي ورايو اٿس جو جيڪڏهن هن مريض ملڪ جو علاج نه ڪيو ويو ته سندس جان کي سخت خطرو آهي.

قومي حق ڪونه ٿا ملن، صوبائي خودمختياري ۽ صوبائي حق ڪونه ٿا ملن، سماجي، معاشي، معاشرتي حقن جي پائمالِي جاري آهي. بنيادي انساني حقن جو ته هتي ڪو نالو نشان ڪونهي، پوليس جي رياست آهي جهڙي به نموني انسان کي ذليل ڪري سگهن

ٺا. سڀني سرڪاري ادارن ۾ ايترا ته ٽارچر ڪرڻ جا ذليل ۽ رذيل طريقا استعمال ڪن ٿا جن جو ٻڌي انسانيت جو ڪنڌ شرم کان جهڪي نه پر جدا ٿي وڃڻ ڪپي. اڄ ڪلهه نفسيات به تمام گهڻي ترقي ڪئي آهي. ۽ نين کوجنائن مطابق انسان تي تشدد ڪرڻ کيس تباھ ۽ برباد ڪرڻ لاءِ تمام هاجيڪار آهي پر هن اسان جي پياري ملڪ پاڪستان جي پوليس ۽ ٻيا گهڻا ادارا وري ذليل ۽ رذيل قسم جي جسماني، ذهني ۽ جنسي طرح سان ٽارچر ڪرڻ جا نت نوان طريقا استعمال ٿا ڪن، انهن طريقن سان ملڪ ۽ ملڪ جا ماڻهو نه ڪڏهن سڌرندا ٿا ڪن، جيڪڏهن ملڪ کي سڌارڻو سڌرندا ۽ نه وري ترقي ڪري سگهندا. جيڪڏهن ملڪ کي سڌارڻو آهي ته پوءِ سائنسي، فني ۽ هنري علم کي عام ڪرڻو پوندو ۽ جيلن ۽ ٽارچر سيلن کي تبديل ڪري انهن جي جاءِ تي سکيا جا مرڪز قائم ڪرڻا پوندا. انسان سيکارڻ سان سڪندا هو مارڻ سان ڪڏهن به ڪونه سڪندا، ماڻهو سمجهائڻ سان سمجهندا تشدد سان ڪڏهن ڪونه سمجهندا. عوام کي سيکارڻ ۽ سمجهائڻ جا بندوبست ڪيا وڃن. هن وقت اسان جو ملڪ جنهن سياسي، اقتصادي، معاشي، معاشرتي ۽ تعليمي بحران ۾ ڦاٿل آهي انهيءَ جا جوابدار به اسان جا وڏا ماڻهو ۽ حڪمران آهن جن هن قوم کي تعليم ۽ ترقيءَ کان وانجهيل رکيو آهي. هن ملڪ جي حڪمران طبقي هن ملڪ جي عوام سان هميشه ظاهري طرح سان مذاق ۽ مسخري پئي ڪئي آهي جو ساڳيا خاندانن مختلف بهانن ۽ حيلن حرفتن سان گردن تي سوار رهيا آهن ۽ اندروني طرح سان هي مفادپرستن جو گروهه عوام دشمن ۽ انسان دشمن آهي جن هتان جي ماڻهن کي جاهل رکي پئي لڏيو ڦريو ۽ سندن استحصال ڪيو آهي. حڪومت جو سڄو ڪاروبار عوام جي پئسي يا ٽيڪس تي هلندو آهي پر هتان جي اقتداري طبقي انهيءَ عوام جي پئسي تي پئي عيش عشرت ۽ سخاوت ڪئي آهي. عوام جو

پگهر جي پورهئي وارو ڪمايل پئسو پئي پاڻ ۾ ورهائي ڪاڌو اٿن. هتان جي عوام جي مهانگائي ۽ بيروزگاري ۽ چيلهه چهي ڪري وڌي آهي ويچارن کي سخت پورهئي کانپوءِ به ڪنهن به قسم جو سک نه ٿيو پر به ويلا ماني ڪاڻ ۽ پنهنجن ٻارن پڙهائڻ لاءِ پئسو ڪونهي، ڪيترائي ويچارا سڃاڻي جي ڪري پنهنجو علاج ڪونه ٿا ڪرائي سگهن ۽ کين سر لڪائڻ لاءِ ڪو اجهو به ڪونهي پر هتان جو مفادپرست حڪومتي طبقو جيڪو وزيرن، ميمبرن ۽ آفيسرن تي مشتمل آهي پنهنجون مراعات يورپ وارن کان به وڌيڪ ٿو وٺي. پريس ۾ ڪجهه انگ اکر ظاهر ڪيا ويا جن مان ظاهر ٿئي ٿو ته گهڻن آفيسرن انهن جي ٻارن ۽ بيگمن تي ٻاهرين ملڪن ۾ لکين روپيا خرچ ڪيا ويا ۽ اسيمبلين جي ميمبرن صاحبان ته ڪروڙن کي وڃي ڌڪ هنيو، ڪجهه ميمبرن تي علاج تي ٻن ڪروڙن کان وڌيڪ خرچ ٿيو پر هڪ ميمبر صاحب جي جوءَ تي تيرنهن ڪروڙ خرچ آيو. هي آهي انداز هن غريب ملڪ جي آفيسرن، ميمبرن ۽ وزيرن صاحبن جو جن کي هن ملڪ جي غريب عوام جي پئسي کي ائين بيدرديءَ سان لٽڻ تي ڪو ڪهڪاءُ يا حياءُ شرم ڪونه آيو. انهيءَ ڪري هاڻي تمام ضروري ٿي پيو آهي ته فورن قانون پاس ڪري انهن سڀني جي مراعات کي عوامي سطح تي آندو وڃي. هتان جو عوام ويچارو پيو بڪ ڪاڻي هي صاحب انهيءَ عوام جي پئسي تي ائين پيا عيش ڪن ۽ رنگ رليون ملهائين. هتي عوام کي مفادپرستن مختلف طريقن سان ناڪاره ۽ بيڪار بڻائي ڇڏيو آهي. انيڪ طريقن سان کين معاشي استحصال جو شڪار بڻائي بدحال ڪيو ويو آهي. صحت جو نظام خراب ڪري عوام جي صحت تباهه ڪئي ويئي آهي. ته جيئن اهي بيمارين ۾ مبتلا رهن ۽ ڪمزور رهن. تعليم جو نظام تباهه ڪري ۽ تعليم جي شرح محدود رکي ۽ طبقاتي تعليمي نظام نافذ ڪري عوام جي تمام وڏي حصي

ڪي جاهل رکيو ويو آهي، منشيائت جي لعنت ڪي عام ڪري عوام جي چڱي خاصي حصي کي موالِي، بيڪار، فقير ۽ گداگر بڻايو ويو آهي. هي سڀ ڪجهه ان ڪري ڪيو ويو آهي ته جيئن عوام پنهنجا جائز ۽ بنيادي حق گهرڻ جي قابل نه رهي ۽ مفادپرست طبقو سندن استحصال گهڻو وقت جاري رکي سگهي. جيڪڏهن عوام صحتمند، سجاڳ، سچاڻ ۽ علم وارو ٿيندو ته پوءِ سندن استحصال ڪونه ٿي سگهندو.

تنهن ڪري سڀني وس وارن کي ڪپي ته ملڪ ۽ عوام جي پلائيءَ خاطر ضروري قدم جلد کان جلد کنيا وڃن. آئيني، قانوني ۽ انتخابي نظام کي بدلائي پوءِ چونڊون ڪرائين ته جيئن عوامي جمهوري، فلاحِي اسلامي رياست قائم ٿيڻ جا خواب پورا ٿين ته جيئن عوام سک جو ساهه کڻي ۽ ملڪ به بچي پوي. هاڻي عوام جو نعرو آهي "نظام بدلايو ملڪ بچايو"

عالمي دهشتگرديء جا ڪارڻ ۽ سلجھاء لاءِ ڪجهه صلاحون

پاڪستان سميت سڄي دنيا اڄ ڪلهه دهشتگرديءَ جي منحوس ۽ منجهيل چار ۾ ڦاٿل آهي. آمريڪا سميت سڀ حڪومتون اعلان ڪن ٿيون ته دهشتگرديءَ کي ضرور ختم ڪيو يا انهيءَ جي پاڙ پٽي ڇڏبي. پر سڀني اعلانن جي باوجود دهشتگرديءَ جا واقعا ڏينهن ڏينهن وڌندا ٿا وڃن ۽ ڪنهن به طرح سان انهن واقعن ۾ ڪابه گهٽتائي نه آئي آهي. آفريڪا جي ٻن ملڪن ڪينيا ۽ تنزانيا ۾ آمريڪا جي سفارتخاني کي بم سان اڏايو ويو ۽ آئرلينڊ جي مارڪيٽ ۾ بم ڌماڪو ٿيو، بالي ۾ به وڏا ڌماڪا ٿيا.

ڪجهه وقت کان وٺي پاڪستان ۾ به انهيءَ قسم جا واقعا ٿيندا رهن ٿا. ڪٿي ڪن بم ڌماڪن بدران بيگناهه ۽ معصوم ماڻهن کي گولين جو ڪاڇ بڻايو ويو ۽ سندن لاشن جي بيحرمتي ڪري پورين ۾ بند ڪري مختلف جاين تي ماڻهن کي ڏيکارڻ لاءِ يا ڏهڪاءُ پيدا ڪرڻ لاءِ اڇلايو ٿو وڃي. ڪڏهن ان دهشتگرديءَ جو ڪاڇ بلڪل عام ۽ غريب فقير به ٿين ٿا، جن جا مٿا هٿوڙن سان چٽيا وڃن ٿا ته ڪڏهن ان دهشتگرديءَ جو شڪار حڪمران طبقي جا اعليٰ ڪان اعليٰ فرد يا معاشري جي سماج سڌارڪ ۽ سچڻ به ٿين ٿا. سڄي تاريخ ۾ اهو سلسلو هلندو آيو آهي ۽ شايد اڃا ڪافي وقت هلندو رهي، ڇاڪاڻ ته انهيءَ سڄي معاملي ۾ تهه تائين وڃي انهيءَ کي صحيح طرح سان سمجهي ۽ ان کي ختم يا گهٽ ڪرائڻ لاءِ ڪنهن به قسم جي نيڪ نيتيءَ سان صحيح ڪوشش دنيا ۾ ڪٿي به اڃا پوريءَ طرح سان ڪانه ٿي آهي.

آخر آمريڪا جهڙي وڏي طاقتور ملڪ جي سفارتڪارن يا سفارتخانن ۾ نوڪري ڪندڙ معصوم ماڻهن ڪهڙو ڏوهه ڪيو آهي يا پاڪستان جي فقير فقراڻن جو ڪهڙو ڏوهه هئو جو انهن جا رات جو ننڊ ۾ مٿا چٽيا ٿي ويا يا نمازين جو ڪهڙو ڏوهه هئو جو مسجدن ۾ ۽ امام بارگاهن ۾ انهن کي گولين جو ڪاڇ بڻايو ويو يا سماج سڌارڪن يا عالمن ڪهڙو ڏوهه ڪيو جو گولين جو ڪاڇ بڻيا.

عالمي دهشتگرديءَ جا سبب ۽ ان کي ختم ڪرڻ جا طريقا:

آمريڪا جهڙي طاقتور ملڪ ۾ به دهشتگرديءَ ذريعي ورلڊ ٽريڊ سينٽر کي اڏايو ويو ۽ ان ۾ هزارين بيگناهه معصوم انسان ماري ويا. جيستائين سڄي دنيا جا وڏا ماڻهو ۽ بين الاقوامي ادارا گڏجي انهيءَ منحوس دهشتگرديءَ جي جڙ کي نه سمجهندا، تيستائين اهي واقعا ٿيندا رهندا. جيستائين دنيا جا وڏا ماڻهو گڏجي بڪ، بدحالي، غربت ۽ بيروزگاريءَ جو خاتمو نه ڪندا، سڄي دنيا ۾ انصاف ۽ دولت جي ورڇ صحيح طرح نه ٿيندي تيستائين اهڙا واقعا ٿيندا رهندا.

سڄي دنيا جي وڏن ماڻهن ۽ حڪمرانن کي هاڻي سمجهڻ کپي ته، دنيا جا ماڻهو امن چاهين ٿا ته پوءِ جلد انصاف واري عمل ڏانهن قدم کڻن، نه ته اهڙي قسم جا واقعا سڄي دنيا ۾ ٿيا آهن ۽ ٿيندا رهندا. ڪجهه ڏينهن کان وٺي آمريڪا افغانستان جي معصوم ۽ بيگناهه عوام جي مٿان بم ۽ ميزائل وسائي رهيو آهي، انهيءَ سان دهشتگردي گهٽ ڪانه ٿيندي، اڃا به دنيا ۾ نفرتون وڌنديون ٿيون وڃن.

دنيا جي مختلف ملڪن ۾ انهيءَ قسم جا ڪيترائي دهشتگرديءَ جا واقعا ٿيا آهن ۽ ٿيندا رهن ٿا. بس عام انسان ته صرف حيران ۽ پريشان آهن ته هي ڇا ٿي رهيو آهي ۽ هي سڀ ڪجهه ڇو ٿو ڪيو وڃي؟ ڇا انسانن مان رحم ۽ قياس يا همدردِي موڪلائي وئي آهي، جو انسان اهڙن درندگيءَ جي واقعن ۾ ملوث ٿيڻ لاءِ تيار ٿي

وڃي ٿو. آخر انسان کي انسان مٿان رحم ڇو نٿو اچي، اهي ۽ انهيءَ قسم جا ڪيترائي سوال اٿن ٿا، جن جو صحيح طرح سان جواب نٿو ملي، تنهنڪري عام ۽ خاص گهڻو ڪري منجهي ٿا پون. انهن واقعن جي سببن کي سمجهڻ لاءِ ٻين گهڻن مسئلن ۽ معاملن کي سمجهڻ لاءِ اسان کي انساني تاريخ تي به نظر وجهڻي پوندي.

انسان هن ڌرتيءَ جي گولي تي پيدا ٿي وڌندي ويجهندي خاندان، قبيلا ۽ قومون ٺاهي ٿڙندي پکڙجندي مختلف ملڪ ٺاهي نه رڳو رهندو آيو، پر ملڪن جي سرحدن تان ۽ نون ملڪن کي فتح ڪرڻ لاءِ نئين زمينن، منڊين ۽ مارڪيٽن کي هٿ ڪرڻ لاءِ هڪٻئي سان لڙايون به پئي ڪندو آيو آهي. انسانن جي وڌڻ ويجهڻ سان گڏوگڏ جهيڙا جهيڙا به شروع ٿي وڌندا ئي رهيا آهن.

ارتقائي طور تي اهو سمجهي سگهجي ٿو ته جهيڙا جهيڙا شروع ۾ زن، زمين ۽ زر تان ٿيا هجن، ڇو ته سنڌ ۾ اڃا تائين اهو پهڪو مشهور آهي ته جهيڙن جهيڙن جو اهم سبب زر، زمين ۽ زن آهي.

هاڻي به جيڪڏهن گهڻن بين الاقوامي، ملڪي، قومي، قبيلائي، خانداني ۽ انفرادي جهيڙن جهيڙن جي تهه ۾ وجو ته معلومات ملندي ته جهيڙو انهيءَ تنهي سببن مان ڪنهن به هڪ يا هڪ کان وڌيڪ سببن جي ڪري هوندو. ان کانسواءِ وقت گذرڻ سان مذهب ۽ مذهبي عقيدا به آيا ۽ اهي به جهيڙن جهيڙن ۽ جنگين جو سبب رهيا آهن. ڇاڪاڻ ته فطرتي، تاريخي طور تي مرد وڌيڪ طاقتور ۽ ڏاڍو رهيو آهي، تنهنڪري عورت کي به شروع ۾ ملڪيت وانگر تصور ڪيو ويو ۽ عورت کي هميشه مرد جي تصرف ۾ رهڻو پيو ۽ جتي ان کي عزت ۽ غيرت جي علامت سمجهيو ويو ۽ ان جي عزت ۽ احترام به ڪيو ويو، اتي ان کي هوس جو نشانو ۽ تماشي ۽ تفريح لاءِ به استعمال ڪيو

ويو ۽ ڪيو وڃي ٿو. تنهنڪري ان جي ڪري جهيڙا جهڳڙا به ٿيا ۽ ٿيندا رهن ٿا.

مرد کي عورتن متعلق پنهنجي ڪردار کي گهڻو ڪجهه سڌارو ۽ سمجهڻو پوندو. مرد جي عورت سان ڏاڍائي ۽ هر قسم جي زيادتي گهڻو وقت هلي آهي، پر هاڻي ان کي ختم ٿيڻو پوندو ۽ عورت کي هڪ جهڙا حق ڏئي سهڪاري ساڻي بڻائڻو پوندو.

هن وقت تائين انسان مرد، عورت کي زوري تصرف ۾ رکندو آيو آهي. ڄاتل دنيا ۾ ٻئي ڪنهن به جاندار نر پنهنجي ماديءَ کي ايترو قبضي هيٺ ڪونه آندو آهي، جيترو انساني مرد عورت تي قبضو، تصرف ۽ ڏاڍ ڪيو. بهرحال اهي گذريل جهالت جون ڳالهائون آهن ۽ گهڻي ڀاڱي تبديل ٿي ويون آهن ۽ جيڪي ڪجهه بچيون آهن، اهي به ڪجهه وقت ۾ تبديل ٿي وينديون، ڇاڪاڻ ته هاڻي علم ۽ رابطي جا وسيلو وسيع ٿي ويا آهن ۽ عورت کي هر طرح جي ڄاڻ ۽ تعليم ملي رهي آهي ۽ هو هاڻي پنهنجي حيثيت سڃاڻي ۽ سمجهي رهي آهي ۽ سجاڳ ٿي رهي آهي ۽ پنهنجن پيرن تي بيهي پنهنجي برابريءَ وارو حق ۽ هڪ جهڙو سهڪاري ساڻي هجڻ ثابت ڪري رهي آهي. تاريخي طور تي ڪيترين ريتن، رسمن، رواجن، غلط ويساهن ۽ تصورن جي زنجيرن ۾ جڪڙيل رهي آهي، پر هاڻي اهي سڀ غلاميءَ جون چوڙيون، ڪڙا، ڪنا، ڪنگڻ، نئون ۽ هار ٽوڙي رهي آهي. جيئن ته جهيڙن جهڳڙن جو هڪ بنيادي سبب وسائل تي قبضو به هيو ۽ وسائل ۾ عورت به گهڻو ڪري گهڻن موقعن تي شامل رهي آهي، تنهنڪري واقعي زر، زمين ۽ زن تي جهيڙا جهڳڙا ۽ جنگيون ٿينديون رهيون آهن ۽ ٿين پيون.

هاڻي هن قدرت جي عجيب ڪارخاني ۾ مرد ۽ عورت کي هڪٻئي لاءِ ضروري ۽ سهڪاري ساڻي سمجهيو ٿو وڃي، تنهنڪري ٻئي گڏجي ترقي ڪري سگهن ٿا. انهن کان علاوه جهيڙن جهڳڙن ۽ جنگين جا ٻيا به وڏا سبب پيدا ٿيا ۽ هلندا آيا آهن، اهي آهن اقتدار ۽

مذهبي عقيدا. تنهنڪري هاڻي چئي سگهجي ٿو ته جهيڙن جهيڙن ۽ جنگين جا وڏي ۾ وڏا خارجي سبب زر، زمين ۽ زن، اقتدار تي قبضو ۽ هڪٻئي جي مذهبي عقيدن خلاف جارحانہ حملا ٿيندا رهيا آهن ۽ ٻيا اندروني اخلاقي ۽ مذهبي سبب آهن، جهڙوڪ بدنيتي، بدڪلامي، بداخلاقي ۽ بدمزاجي وغيره.

دنيا ۾ اڄ ڏينهن تائين اقتدار ۽ وسائل تي قبضو، جهيڙن، جهيڙن ۽ جنگين جو اصلي بنيادي خارجي سبب رهيو آهي، پر انهيءَ سان گڏ مذهبي عقيدن کي به گهڻو ڪري انهيءَ لاءِ استعمال ڪيو ويو آهي ۽ ڪيو پيو وڃي. تمام گهڻا فيلسوف آيا، نبي آيا، حڪيم ۽ ڏاها پيدا ٿيا، پر دنيا ۾ هيٺين اهم معاملن ۾ پوريءَ طرح سان سڌارو ڪونه آيو ۽ اڃا به ڪوششون جاري آهن ته انهن جو ڪو مستقل حل ڳولي لهجي ته جيئن انسان سک جو ساهه پئي ۽ خوشحال ٿي آرام سان رهي سگهي.

1- انساني لاڳاپن وارا معاملو، چاهي قومن ۽ ملڪ جا يا مرد ۽ عورت جا لاڳاپا هجن.

2- زر يعني پئسي سان لاڳاپيل معاملو ۽ خاص طور سان روزگار ڪمائن ۽ دولت جي ورڇ ۽ واپار جا معاملو هجن.

3- انساني اخلاقيات وارا معاملو ۽ وسيلو، خاص طرح سان چڱائي ڇا آهي ۽ انسان چڱو ڇو ۽ ڪيئن ٿئي وارا معاملو هجن.

4- اقتدار جو پرامن انتقال اڃا هر هنڌ صحيح نه ٿيو آهي.

جڏهن مٿين شعبن جا حل انسان ڳولي لهندو ته تمام گهڻو سڌارو به اچي ويندو ۽ انسانن جا باهمي جهيڙا به گهٽجي ويندا ۽ سٺي طرح سان آرام سان زندگي گذاري سگهندو.

دهشتگرديءَ جو به واسطو انهن سڀني شعبن سان آهي. شروعات ۾ ڪجهه حرفتي، مڪار ۽ چالاڪ ماڻهن پنهنجي قبيلي جي

ماڻهن جي مدد سان وسائل تي قبضو ڪرڻ شروع ڪيو ۽ اهڙي طرح سان وڏي طاقت هٿ ڪري پنهنجي قبيلي جا سردار ٿيا. ڪجهه سردارن گڏجي حاڪم، بادشاهه ۽ شهنشاهه پيدا ڪيا. جن وري جڏهن پگهار تي فوج رکڻ شروع ڪئي ته خود سر ٿي ويا ۽ فوجي طاقت جي زور تي اقتدار ۽ وسائل تي قبضو جاري رکي ۽ پاڻ کي زمين تي خدا يا ان جو نائب سڏرايائون.

محروم عوام به وڙهندو رهيو ۽ بادشاهن مان جان ڇڏايائون ته وري جمهوري نظام ڳچيءَ ۾ پئجي وين. جنهن ۾ انهن ئي بالادست طبقي وارن پنهنجو قبضو جاري رکيو. بلڪي پنهنجي حفاظت ۽ پنهنجي مفادن جي تحفظ جي لاءِ فوج به جاري رکين ۽ انهن کي پگهار به عوام جي ڪمائيءَ مان ڏيارين. پنهنجي سڄي نظام کي هلائڻ لاءِ آفيسر شاهي رکين ۽ انهن کي به معاوضو عوام جي ڪمائيءَ مان ڏيڻ جو رستو ڪڍين. حرفتي ۽ چالاڪ طبقي جي اها وڏي ڪامياب چال هئي ته بادشاهي نظام ٽٽڻ جي ڪري هنن هڪ اهڙي نظام کي جنم ڏنو، جنهن ۾ خرچ عوام جو ۽ گهڻي ڀڃڻو تحفظ ۽ ڀلو وري وڌڻ ماڻهن جو! ڇو ته هنن ئي وڌڻ ماڻهن وڏي چالاڪيءَ سان اقتدار تي پنهنجو قبضو جاري رکيو. نئين جمهوري نظام ۾ اقتدار ۾ اچڻ لاءِ طريقڪار اهڙو ته مخصوص ٺاهين، جنهن ۾ صرف مٿانهين طبقي جا ماڻهو اقتدار ۾ شريڪ ٿي سگهن ۽ جڏهن اهي قاعدا ۽ قانون ٺاهين ته اهي اهڙا ٺاهين جن مان گهڻو ڪري سندن طبقي جو ڀلو ٿئي ۽ عام عوام ويچارو اهي ٻي ٿاڀا کائيندو وڃي، جيئن بادشاهن جي ڏينهن ۾ کائيندو هئو. تيئن اڃا به بکيو، ڏکيو ۽ محروم رهندو اچي. وسائل تي قبضي جي ڪري اقتدار تي قبضو ڪن ٿا ۽ اقتدار کي وري وسائل کي جمع ڪرڻ لاءِ استعمال ڪن ٿا، نتيجو اهو ٿو نڪري ته عوام اهو ئي غريب، مسڪين، سڄو ۽ پينگيو رهندو ٿو اچي.

گهڻو ڪري گهڻن ملڪن ۾ اها حالت آهي ۽ ڪجهه ملڪن ترقي ڪئي آهي ته، انهن وري ٻين ملڪن جي عوام کي اقتصادي طرح سان لڻي، ڦري پنهنجي ملڪ جي چند ماڻهن وٽ پئسو ۽ وسائل جمع ڪيا آهن. وسائل تي اهو قبضو آهي. يعني ”De facto“ پوزيشن آهي، باقي قانونن اهو جائز يعني ”De jure“ نه آهي، ڇو ته تاريخي ڦرلٽ ذريعي وسيلو قبضي ۾ آندا ويا آهن. ان جو لازمي نتيجو اهو ٿيو ته انسان جو هڪ طبقو محروم رهجي ويو. ان محروم طبقي جي ڪجهه فردن جيڪي وڌيڪ حساس هئا اهي سخت قسم جي مايوسي ”Frustration“ جو شڪار ٿي پيا. انهن مان هڪڙا مايوس حالات کان شڪست کائي خودڪشي ڪري پنهنجو انت آڻين ٿا، ته ٻيا وري دهشتگرد ٿي پون ٿا. مايوسين کان متاثر ٿيڻ جو دارومدار معروضي حالتن ۽ نفسياتي برداشت جي سطح تي آهي، جيڪي هر فرد جا مختلف آهن.

اهڙيءَ طرح سان دهشتگرديءَ جو سڌو سنئون وسائل جي ان برابريءَ واري ورڇ سان لاڳاپيل آهي، مايوسيءَ جو شڪار ٿيل يا ته پاڻ دهشتگردي ڪن ٿا يا وري ٻين جا ايڄنٽ ٿي دهشتگردي ڪن ٿا. هن ذهني وارن جو انهيءَ ڳالهه سان ڪوبه واسطو ڪونهي ته، انهيءَ دهشتگرديءَ جي عمل جو نشانو ڪير ٿو ٿئي يا انهيءَ ۾ ڪير ٿو مري، ٻار ٿا مرن يا عورتون ٿيون مرن، پوڙها ٿا مرن يا بيمار ٿا مرن. مطلب ته انهن جو ڪم دهشتگردي ڪرڻ، يعني معاشري کان پنهنجي محرومي ۽ مايوسيءَ جو انتقام وٺڻ آهي، جيڪو ڪيترن مختلف طريقن سان ٿي سگهي ٿو ۽ ڪڏهن ته ان جو معاوضو به تمام گهٽ يا خسيس هوندو آهي.

هن مرحلي ۾ مذهبي عقيدن کي به چالاک ۽ مفادپرست ماڻهو استعمال ڪري دهشتگردي ڪرائين ٿا، مذهبن جي ڪري به ماڻهو

منجهي پيا آهن ۽ مختلف فرقن ۾ ورهائجي ويا آهن. انهن ۾ وري
فرقيوار فسادن کي هڻي ڏئي دهشتگردي ڪرائي ٿي وڃي، سٺن مذهبن
۾ به مفادپرستن تحريفون ڪري انهن کي غلط استعمال ڪيو آهي ۽
ڪندا ٿا رهن.

سڄي دنيا ۾ دهشتگرديءَ جون ڪاروائيون آمريڪا جي خلاف
تمام گهڻيون ٿي رهيون آهن، جنهن جو واحد سبب اهو آهي ته آمريڪا
سڀني سرمائيدار ملڪن ۾ ائين آهي، جيئن پراڻي زماني جو
جاگيردار يا لٽ سردار سڄي دنيا جي ڦرلٽ جو واحد ذميوار ملڪ
آمريڪا آهي، جنهن ڪري سڀني ملڪن جي عوام جي نفرت به
آمريڪا جي حڪمران ٽولي سان آهي، پر جيئن ته دهشتگرديءَ وارا
دهشتگردي صرف ان ڪري ڪندا آهن ته پنهنجي نفرت ۽ انتقام جو
اظهار ڪن، تنهنڪري هو آمريڪا سان لاڳاپيل هر فرد يا ڪنهن به
منصوبي يا اداري کي صرف پنهنجي اندر جي باهه وسائڻ لاءِ نشانو
ڪندا آهن. آمريڪا جي خلاف وسطي مغرب ۽ ائفرو ايشيا جي گهڻن
ملڪن ۾ به تمام گهڻي نفرت آهي، ڇاڪاڻ ته آمريڪا بين الاقوامي
سودي ادارن جهڙوڪ ورلڊ بينڪ ۽ آءِ ايم ايڇ وغيره جي ذريعي سڄي
دنيا جي ملڪن کي قرضن ۾ ڦاسائي پنهنجي اقتصادي غلاميءَ ۾
جڪڙي رکيو آهي ۽ انهن ملڪن جو غريب عوام محنت ۽ مهانگائي
جي چڪيءَ ۾ پيسجي رهيو آهي، جن مان ڪجهه مايوس فرد آمريڪا
خلاف نفرت جو هر طرح سان اظهار ڪن ٿا.

علم وڌڻ جي ڪري ۽ ميڊيا جي ترقيءَ جي ڪري دنيا جو
عوام هاڻي سمجهي ٿو ته سندن ذليل، غربت ۽ پسماندگيءَ جو سبب
جتي سندن ملڪ جي بالادست طبقي جا ماڻهو آهن، اتي سامراجي
ڪردار واري آمريڪا جا حڪمران به انهن جا ۽ انهن جا همنوا ۽
ساٿي، ساٿاري هجڻ جي ڪري برابر جا شريڪ آهن. دنيا جو غريب

عوام هاڻي سخت مايوس آهي ۽ هيڏي هوڏي واجهائي رهيو آهي ته سندن ڀلي جي راه آخر ڪٿان نڪرندي؟ عوام کي ٻڌي ۽ ايڪي ڪرڻ کانپوءِ پر امن احتجاج ڪرڻا پوندا، پر انهيءَ ۾ به وڏي رڪاوٽ سول ۽ مليٽري بيوروڪريسي آهي، جيڪا عوام جي جذبن کي دٻائي رکي ٿي.

سخت افسوسناڪ پهلو اهو آهي ته فوج ۽ بيوروڪريسي نمڪ به عوام جو ڪاٺين ٿا ۽ پاسو هميشه وڏن غاصبن جو وٺي عوام کي دٻائي رکن ٿا. نظام کي بدلجڻ ته نٿا ڏين، پر ڪڏهن ڪڏهن هڪ ٻن وڏن فردن کي قربانيءَ جو پڪرو بڻائي عوامي جذبا ٽڌا ڪري ڇڏين ٿا. ته جيئن عوام جو انقلابي جذبو ٽڌو ۽ مانو پئجي وڃي ۽ پوءِ وري نيون چالاڪيون ۽ حرفتون استعمال ڪري ساڳيو ئي پنهنجو اقتدار ڪن ٻين ڪارندن جي ذريعي قائم رکن ٿا. جيئن پاڪستان، انڊيا، انڊونيشيا، فلپائن ۽ بنگلاديش ۾ ڪئين دفعا ڪري چڪا آهن. مذهبي فرقيواريت ۽ جنونيت کي به دهشتگرديءَ جي لاءِ استعمال ڪيو ٿو وڃي، جيئن عام طور تي سڄي دنيا ۾ ۽ خاص طور تي بوسنيا، آئرلينڊ، آفريڪا، مڊل ايسٽ، پاڪستان ۽ هندستان ۾ ڪيترائي دفعا انهيءَ جي سخت نفرت جوڳن نمونن جو مظاهرو ٿي چڪو آهي.

دنيا ۾ نيڪي ۽ بدي ٻئي ٻيون هلنديون. بدي کي ختم ڪرڻ ته تمام ڏکيو آهي، شايد هن دنيا جي تخليقڪار هن دنيا جي عجيب ڌائقي لاءِ ٻنهي جو هجڻ لازمي سمجهيو، تنهنڪري ڪڏهن به اهي ٻئي قوتون شايد هڪٻئي کي ختم نه ڪري سگهنديون. البتہ انساني صحيح ڪوشش جي ذريعي بدي کي گهٽائي سگهيو. تنهنڪري دهشتگردي کي به گهٽائڻ لاءِ مٿي بيان ڪيل سڀني شعبن وارن لاڳاپن کي سڌارڻ لاءِ نوان نظريا ڏيڻا پوندا ته جيئن انسان جو انسان سان وهنوار نيڪ رهي، انسانن ۾ سهڻي ۽ رواداري پيدا ٿئي ۽ انسان ٻئي انسان کي نه ماري.

يعني ته سندس استحصال ڪنهن به صورت ۾ ڪنهن به طرح سان نه ڪري.

هاڻي اهڙو نظريو ڪي جنهن ۾ اڳين سڀني نظرين جو سٺاڻو ته هجن پر انهن جي اوڻاين ۽ پوڻاين کان آڄو هجي ۽ سڄي دنيا جا ماڻهو انهيءَ نظريي کي آسانيءَ سان قبول ڪري سگهن. لازمي طرح سان ان قسم جا نظريا هن وقت دنيا ۾ ايندا ۽ آمريڪا ۾ آيا به آهن ۽ زور شور سان ڪم ڪن پيا، پر انهن جو وڏو ويجهڻ سندن قبول پوڻ تي منحصر هوندو.

سنڌين لاءِ مان اڳ ۾ ئي "سڌازم" جو نظريو ڏئي چڪو آهيان. جنهن کانسواءِ سنڌي قوم جو ترقي ڪرڻ ۽ هن وقت دنيا ۾ اڳتي وڌڻ ڏکيو آهي. "سڌازم" "Sudh ism" جو مقصد آهي ڪنهن ڳالهه کي يا فنا مينان "Phenamenon" کي سمجهڻ کانسواءِ قبول نه ڪرڻ ۽ ڳالهه کي سمجهڻ لاءِ هر قسم جي معلومات يعني "سڌ" حاصل ڪرڻ. جيڪڏهن توهان اها ڳالهه به سمجهي، ته ڪو خاص مسئلو حل نٿو ٿي سگهي يا في الحال انساني سمجهه کان ٻاهر آهي، تڏهن به سمجهو ته توهان ڳالهه کي سمجهيو آهي. پر ڪنهن به طرح سان بنا سمجهڻ جي ڪنهن به ڳالهه کي نه مڃڻ گهرجي.

بيوزبردست قسم جي سهڻ ۽ رواداريءَ جو مظاهرو ڪرڻ کپي، پنهنجا خيال غير جذباتي انداز ۾ پيش ڪيو ۽ ٻين جا خيال به صبر سان ٻڌو. علمي قسم جا بحث ڪريو ۽ ڪنهن به مهل جذبات ۽ غصي کي حد کان وڌڻ نه ڏيو. اهي سڀ خاصيتون صحيح ۽ وسيع معلومات کانپوءِ اينديون آهن. تنهنڪري هر وقت علمي ڪوششن ۾ مصروف رهو ۽ علمي معيار کي وڌائيندا رهو. هن وقت خاص طرح سان سائنسي، فني، هنري ۽ اخلاقي علم جي سخت ضرورت آهي، ان کي حاصل ڪرڻ جي هر وقت جستجو ڪريو.

هاڻي اسان کي صحيح اعليٰ تعليمي معيار وارو نظام ڪڍي، جيڪو وري صحيح سياسي نظام کي جنم ڏئي، جنهن منجهان وري صحيح سٺو حڪومتي نظام پيدا ٿي سگهندو. جيڪو انسانن جا بنيادي حق ۽ بنيادي سهولتون کين ڏئي سگهي ۽ سندن معاشي ۽ اقتصادي ترقي ۽ خوشحاليءَ جي ضمانت ڏئي سگهي.

جيڪڏهن اسان جي پڙهيل دوستن ۽ دانشورن انهيءَ قسم جون ڪوششون نه ورتيون ته پوءِ دنيا ۾ اڳتي وڌڻ بجاءِ اڃا به پوئتي هليا وينداسين. هن وقت تائين اسان جي سياستدانن عوام کي صرف ڏٺا ۽ نلها آسرا ڏنا آهن ۽ پاڻ عوام جي وسائل جي ڦرلٽ ڪري رهيو عيش ڪيا اٿن، جيڪي هاڻي بند ٿيڻ ڪپن ۽ سڀني ماڻهن جي ترقي ۽ خوشحاليءَ جي سوچ اڳتي وڌائڻ ڪپي ۽ عيشي ماڻهن کان نفرت ڪرڻ ڪپي، عوام کي آگاهه ڪرڻ ڪپي.

مٿي بيان ڪيل شعبن ۾ "سڌا زم" جي نظريي کانپوءِ اهو ضروري آهي ته سڄي دنيا ۾ دولت ۽ وسائل جي ورڇ صحيح ڪرڻ لاءِ سڄي دنيا جي آئينن ۽ قانونن ۾ سڌارا آندا وڃن، جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويندو ته پوءِ سڄي دنيا بحرانن ۽ دهشتگرديءَ جي خطرناڪ ڪنن مان ٻاهر نڪري نه سگهندي.

اسلام ته اڳ ۾ ئي ٻڌائي ڇڏيو ته دولت چند هٿن ۾ جمع ٿيڻ نه ڪبي. انهيءَ ڪري سرمائيداري ۽ زمينداريءَ جي ڦرلٽ جي نظام کي يڪسر ختم ڪري انساني فلاح جي نظام کي آڻڻو پوندو. دنيا جا ڏاها ماڻهو گڏ ٿي انهيءَ قسم جي نظام جا خدخال ڏئي سگهن ٿا، پر جي هن وقت جي مڪار، چالاڪ ۽ حرفتي بالادست طبقي تي پاڙي ويهيو ته اهو طبقو جيڪو انسانن جي همدرديءَ کان بلڪل عاري آهي، اهو انسانن جي پلائيءَ لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندو. انهن بالادست طبقي وارن ته هر طريقو استعمال ڪري عوام کي جاهل رکي ڪمزور ڪري

منجهائي ڇڏيو آهي. هاڻي عوام جي وچولي طبقي کي گڏجي جدوجهد ڪري سڌارا ڪرائڻا پوندا ۽ پنهنجا حق چئي وٺڻا پوندا. پاڻهي يا شرافت سان حق کونه ملندا. هتي عوام جي همدرد دانشورن، اديبن ۽ استادن کي رهنمائي وارو ڪردار ادا ڪرڻو پوندو. جنهن لاءِ اڳتي وڌي اچن ۽ هر قسم جي قربانيءَ لاءِ پاڻ تيار ٿين ۽ ٻين کي به تيار ڪن، باقي خالي ٺلهين ڳالهين ڪرڻ ۽ اجائي ڪچهرين ڪرڻ مان ڪجهه به نه ورتو.

**"جي تون ڪالهه مٿين ته ڪالهه ئي گڏين ۽ پرين کي
ڪڏهن ڪانه سڻي ته ڪا سڄي گڏي سڄين."**

دهشتگرديءَ کي گهٽ يا ختم ڪرڻ لاءِ علمي، نظرياتي، آئيني، قانوني سڌارن ۽ دولت ۽ زمين جي مناسب ورڇ کانپوءِ اهو تمام ضروري آهي ته هر سطح تي انصاف ڪيو وڃي، انصاف کانسواءِ امن نا ممڪن آهي ۽ ملڪي سطح کان وٺي بين الاقوامي سطح تائين انصاف هجڻ کپي. هر ملڪ جي انصاف جي نظام کي سڌاري صحيح ڪيو وڃي، جيئن سستو ۽ ترت انصاف هر فرد کي ملي سگهي. بين الاقوامي انصاف لاءِ ضروري آهي ته پهريائين ته يو اين او (U N O) جهڙي اداري کي بلڪل خودمختيار هجڻ گهرجي، اهو صرف وڏن شاهوڪار ملڪن جي غلامي يا لونڊي وارو ڪردار ادا نه ڪري، پر صحيح معنيٰ ۾ باوقار ادارو ٿي ڪم ڪري، انصاف جا ٻٽا معيار نه هئڻ گهرجن ته بوسنيا ۽ ڪشمير وارن لاءِ هڪ ڪردار ۽ اسرائيل لاءِ ٻيو ڪردار. آمريڪا لاءِ هڪ معيار ته آفريقا لاءِ ٻيو معيار، صحيح معنيٰ ۾ بين الاقوامي ادارو ٿي ڪم ڪري ۽ ٻين قسمن جي ذيلي ادارن جهڙوڪ سيڪيورٽي ڪائونسل، ورلڊ بينڪ، آءِ ايم ايف ۽ انٽرنيشنل ڪورٽ آف جسٽس وغيره تي به چڱي طرح سان نظر رکي ته انهن کي به صحيح انصاف سان هلايو وڃي.

هاڻي انهن سڀني ادارن جا دستور ۽ منشور يا رولز آف بزنس صحيح طرح سان بين الاقوامي ماهر تيار ڪن ۽ پوءِ انهن تي عمل ٿيڻ کپي. جيستائين وڏا ملڪ يا وڏا ماڻهو نا انصافيون ۽ دهشتگردي ختم نه ڪندا ته ننڍي سطح تي به اهي ڳالهيون ختم نه ٿي سگهنديون. مشهور عربي پهاڪو آهي ته "الناس علي دين ملوكهم" ماڻهو پنهنجي وڏن يا بادشاهن جي روين جي پيروي ڪندا آهن، جيڪڏهن آمريڪا لڳاتار ان جي ملڪ ۾ هوائي حملا ڪندو يا غنڊهه ڦيرائي ڪري پاڪستان مان ماڻهو گرفتار ڪري کڻي ويندو يا پاڪستان ۽ سوڊان تي ميزائيل هڻندو ته پوءِ اهو ئي جواز ٻين لاءِ ساڳيو عمل دهرائڻ لاءِ پيدا ٿي پوندو.

جيڪڏهن مختلف بهانا بڻائي عراق کي تباھ ڪندو ۽ معصوم انسان جو خون ڪندو ته دنيا ۾ نفرتون وڌنديون ۽ اهڙا ئي بهانا بڻائي هڪڙا انسان يا هڪڙا ملڪ ٻين تي حملو ڪندا. آمريڪا پهريائين حملي ڪرڻ لاءِ قانون پاس ڪيا آهن جيڪي انسان جي بلڪل خلاف آهن ۽ انهن جي نفي ڪن ٿا.

اهڙي طرح سان رياستي ادارا دهشتگردي ۽ انساني حقن جي لتاڙ پنهنجن فوجن يا جاسوس ادارن يا پوليس جي ذريعي جاري رکندا ته پوءِ عام ماڻهو به پنهنجي انتقام جي باهه کي ٽڙو ڪرڻ لاءِ ڏوهن ۽ دهشتگرديءَ جهڙي گندي ۽ ڪڏي عمل تي لهي ايندا. جيڪڏهن دهشتگردي بند ڪرائڻي آهي يا گهٽائڻي آهي ته پوءِ وڏن ملڪن کي وڏن ماڻهن کي وڏن ادارن کي رياستي تشدد ۽ دهشتگردي ۽ انساني حقن جي لتاڙ کي هر طرح جا آئيني، قانوني ۽ دولت جي صحيح ورڇ وارا سڌارا آڻي انهن کي نيڪ ڪرڻو پوندو ۽ انصاف کي صحيح طرح جاري رکڻو پوندو، نه ته ٻي صورت ۾ دهشتگردي ۽ ڏوهن تي واويلا ڪرڻ اجائي آهي. سياڻن ماڻهن ۽ ماهرن جو ڪم آهي ته ڇنڊ ڇاڻ ڪري

صحيح صورتحال عوام آڏو پيش ڪن ته کين مسئلن جي سمجهڻ ۾

سولائي ٿئي.

انهيءَ سان گڏ ڏاهن، دانشورن، اديبن ۽ استادن کي ڪپي ته علمي ۽ قلمي جهاد سان گڏوگڏ زباني جهاد به جاري رکڻ سڀني ميڊيائن سان گڏ مائوٿ ميڊيا کي به استعمال ڪن. علم ۽ چڱائيءَ جي چرپر ڪرڻ لاءِ نڪري پون ۽ سڀ وسيلا ڪتب آڻين ته من ذهني انقلاب جون راهون کلي پون ۽ پوءِ اها اميد ڪري سگهجي ٿي ته ڪجهه تبديلي ايندي. لطيف سائين جي ڏسيل راهه تي عمل ڪرڻ ڪپي:

"سونهان سڌيون ڏين هن ديواني درياهه جون،

ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي رڳو سچ سودين،

عجز جواڌ رات ڪي وڪرو هائين،

ساڻ نياپو نين ثابت انهيءَ سير مان."

باقي سڀني انسانن کي منجهايو ۽ مايوس به اهڙن رهنمائن ڪيو آهي،

جيڪي عوام سان سچا نه آهن. جيئن شاهه صاحب چيو آهي:

سونهان چائين سڌن پئين سسئي پچ مَ سي،

متان ئي توکي منجهائين، مارڳ ۾.

دهشتگردي کي دهشتگردي سان ختم يا مٽائي نه سگهيو بلڪه

انهيءَ لاءِ صحيح ڄاڻ يعني "سڌ" وٺي پوندي جنهن سان دهشتگردي

کي ختم ڪري سگهيو.

سنڌي حڪومتي نظام جون ضرورتون ۽ خوبيون

انسان ڪروڙها سالن کان وٺي ڪئي ارتقائي منزلون طئي ڪري اچي گڏجي رهڻ جي منزل کي پهتو. شايد انهيءَ منزل تي "انسان" جو نالو پيس، ڇاڪاڻ ته لفظ انسان ٻئي ننڍي لفظ مان نڪتو جيڪو آهي انس يعني پيار ڪرڻ، محبت ڪرڻ. انهيءَ خوبيءَ جي ڪري گڏجي رهڻ سگهيو. گڏجي رهڻ کانپوءِ ڳوٺ ۽ شهر ٻڌائين ۽ اهڙي طرح سان هلندي هلندي قومون ۽ ملڪ ٺهيا. ملڪن جو بنياد هڪ قوم يا ڪجهه قومن ۽ قوميتن جي گڏجي رهڻ جي معاهدي جي ڪري به پئجي ويو. قوم سڏجڻ جي لاءِ زبان، زمين ۽ ثقافت لازمي جزا آهن. مختلف قبيلن جي باهمي لڙاين جي ڪري سردار، حاڪم ۽ بادشاهه ۽ شهنشاهه پيدا ٿيا ۽ زمين جي مختلف ننڍن، وڏن حصن تي پنهنجا قبضا ڄمائي پئي رهيا. طبقاتي ڪشمڪش به پئي جاري رهي ۽ ڪجهه تبديليون وقت گذرڻ سان گڏ اينديون رهيون.

انسان جي مٿان قابض رهڻ جي لاءِ قبيلائي طاقت ۽ پوءِ لشڪر يا فوجي طاقت کانسواءِ عام انسانن جي جهالت جو فائدو وٺي هوشيار ماڻهن پيون حرفتون به پئي استعمال ڪيون، جن مان هڪ اها به هئي ته سرداري يا بادشاهت الله تعاليٰ جي طرفان ڪجهه ماڻهن کي مليل هئي. ماڻهن جي معاشي استحصال جا اهي ۽ ڪجهه ٻيا طريقا استعمال ٿيندا رهيا. آخر ماڻهن خدا جي طرفان بادشاهي واري خيال کي نه مڃيو ۽ پنهنجي طرفان سندن چونڊيل نمائندن جي ذريعي حڪومتي نظام وارو طريقو رائج ٿيو، جنهن کي پاڻ اڄ ڪلهه جي زبان ۾ جمهوريت ٿا چئون.

دنيا جي گهڻن ملڪن ۾ هن وقت جمهوري نظام رائج آهي پر سندس شڪليون ڪجهه مختلف آهن. مثال طور سنڌي جمهوريت،

ان سڌي جمهوريت، پارلياماني جمهوريت، وحداني جمهوريت، هر
ملڪ پنهنجي ضرورتن آهر پنهنجن ماڻهن جي مرضيءَ مطابق طريقا
منظور ڪري انهن طريقن سان ئي سندن چونڊيل نمائندا ايندا ۽
حڪمرانيءَ جو فرض ادا ڪندا. انهيءَ ڪري جمهوري حڪومت کي
ماڻهن جي حڪومت، ماڻهن منجهان ئي حڪومت ۽ ماڻهن جي لاءِ ئي
حڪومت کي جمهوري حڪومت چئبو آهي.

ملڪ جي سڀني ماڻهن جي مرضي يا معاهدي کي سماجي
معاهدو "شوشل ڪنٽرڪٽ" (Social Contract) يا آئين يا دستور
(Constitution) ڪري سڏبو آهي. هي هر ملڪ جو بنيادي دستاويز
هوندو آهي ۽ ان مطابق ملڪ جو نظم ۽ نظام هلايو آهي. شروع ۾
اقتدار سردارن، حاڪمن، بادشاهن يا سندن نوازيل ماڻهن يعني
جاگيردارن، نوابن، زميندارن جي قبضي ۾ هئو، تنهن ڪري انهيءَ
ئي بالادست طبقي جي ماڻهن ڪوشش ڪئي ته ڪنهن به طرح سان
اقتدار تي سندن قبضو جاري رهي، انهيءَ لاءِ هن طبقي هميشه
مختلف حربا، طريقا ۽ چالاڪيون استعمال ڪيون ته جيئن اقتدار تي
سندن قبضو جاري رهي. اقتدار ۽ وسائل تي هن طبقي پنهنجو قبضو
ان ڪري جاري رکيو ته دنيا ۾ هو پنهنجي عيش ۽ آرام کي قائم رکي
سگهن. هنن ئي بالادست ۽ چالاڪ ماڻهن هميشه کان وٺي ٻين ماڻهن
جي محنت ۽ پورهي تي ئي پئي عيش ڪيا آهن ۽ پورهئي ۽ محنت
ڪرڻ وارن جي حالت گهڻو ڪري سٺي ڪانه رهي آهي. اڃا تائين اها
مظلوم ۽ ظالم واري جنگ جاري آهي.

پر هاڻي تعليم ۽ ذرائع نقل و حمل يعني مختلف ميڊيا جي
ترقيءَ کانپوءِ انسان سجاڳ ۽ سڃاڻ ٿيا آهن ۽ سڄي دنيا ۾ پنهنجن
حقن لاءِ گهر ڪن ٿا. اهڙن ماڻهن جي جدوجهد جي ڪري بنيادي
انساني حقن جا پڌرناما به جاري ٿيا ۽ هر هنڌ انسانن جي جاکوڙ

جاري آهي ته کين بنياد سهولتون به ملڻ گهرجن. انهيءَ ڪري سڄي دنيا جي ڏاهن ۽ سيپتن ماڻهن اها گهر ڪئي آهي ته سڀني انسانن جون بنيادي ضرورتون يعني بنيادي حق ۽ سهولتون سڀني حڪومتن جو فرض آهي ته مهيا ڪري ڏين.

انهيءَ ڪري هر هنڌ اهو تصور اڀريو ته سٺو حڪومتي نظام هئڻ لازمي آهي. يعني (Good Governance) هئڻ کپي. پر سوال اهو ٿو پيدا ٿئي ته سٺو حڪومتي نظام ڪيئن اچي ۽ ان جون گهٽ ۾ گهٽ ڪهڙيون خوبيون هئڻ کپن؟ سٺو حڪومتي نظام عام ماڻهن ۽ حڪومت جي هڪٻئي تي اثر انداز ٿيڻ سان ايندو، عوام سجاڳ ٿيندو، پنهنجن حقن لاءِ جدوجهد ڪندو ۽ پر امن طريقن سان يا انقلابي طريقن سان غلط حڪمرانن کي مجبور ڪندو ته اهي اقتدار ڇڏين ۽ نٽ نوان نوان سڌارا نافذ ڪرائيندو رهندو. جيستائين سٺو حڪومتي نظام قائم ٿئي. ڪڏهن ڪڏهن ڪي فرد عوام جا وڌيڪ گهڻگهرا ۽ هڏوڪي هوندا آهن ۽ جيڪڏهن انهن کي ڪڏهن موقعو ملي ويندو آهي ته اهي عوام جو ڀلو ڪندا آهن ۽ ڪن کي جيڪڏهن وڌيڪ موقعو ملي ويندو آهي ته اهي ڪجهه بنيادي تبديليون به آڻيندا آهن.

بهر حال پائيدار طريقا عوام جي پنهنجي سجاڳي ۽ جدوجهد آهي. جنهن لاءِ سڀني کي ڪوشش ڪرڻي پوندي. پڙهيل ۽ سمجهدار دوستن کي ذميواري وڌيڪ محسوس ڪرڻ گهرجي ته اهي انهيءَ جدوجهد کي تيز ڪندا رهن. جيستائين پنهنجي منزل يعني "سٺو حڪومتي نظام" حاصل ڪن ۽ پوءِ لڳاتار محنت، ڪوشش ۽ ڪڙي نگرانيءَ جي ذريعي اهڙي نظام کي قائم ۽ دائر رکن. اهڙي سٺي حڪومتي نظام جون گهٽ ۾ گهٽ خوبيون ۽ ضرورتون ڦارئين جي پيش خدمت ڪجن ٿيون:

1- سٺي حڪومتي نظام کي هلائڻ ۽ قائم رکڻ واري حڪومت کيئن اچي، انهيءَ لاءِ سياسي پارٽين جا اصول ۽ چونڊ نظام کي سڌارڻو پوندو. عوام جي حڪومت تڏهن سمجهي جڏهن عام ماڻهو حڪومتي نظام جو حصو بڻجي سگهندو. انهيءَ لاءِ سڄي يورپ جي ملڪن جي رجحان کي خيال ۾ رکي چونڊ تڪ ۽ انتظامي تڪ ٺاهڻا پوندا ته جيئن عام پڙهيل، دانشور، وڪيل، عالم چونڊن ۾ حصو وٺي سگهن ۽ معمولي محنت ۽ خرچ ڪرڻ سان سندن جي لاءِ چونڊ لڙڻ آسان هجي. انهيءَ لاءِ ضروري آهي ته پنجاهه هزار جي آدمشماريءَ تي هڪ تڪ ٺاهي پوءِ سڄي ملڪ ۾ نيون چونڊون ڪرائي هڪ عوامي اسيمبلي آڻجي جيڪا ملڪ کي عام ماڻهن جي مرضيءَ مطابق آئين ڏئي ۽ قاعدن، قانونن کي عام ماڻهن جي پلي لاءِ ٺاهي ۽ نافذ ڪري. هن وقت جا قانون، قاعدا ۽ آئين پڻسي وارن وڏن ماڻهن پنهنجي لاءِ ٺاهيا ۽ انهن مان عوام جو ڀلو ڪڏهن به ڪونه ٿيندو!

2- عوامي چونڊيل نمائندن جي اچڻ کانپوءِ انهن جي حڪومت جي آئين، قاعدن، قانونن کي ٺيڪ ڪرڻ کانپوءِ وڏي ذميواري اها هوندي ته انسانن کي سڌارڻ تي وڌ کان وڌ توجهه ڏين، جيئن اڄ ڪلهه چيو وڃي ٿو ته، انساني وسيلن جي ترقي هيومن ريسورس ڊولپمينٽ (Human Resource Development) جنهن لاءِ ضروري آهي ته هر فرد کي مفت ۽ سٺي تعليم ڏني وڃي، جنهن ۾ سائنسي، فني، هنري ۽ اخلاقي تعليم شامل هجي. جيڪڏهن انسانن کي سڌارڻ جي ڪوشش نه ڪئي وڃي ته سمجهبو ته حڪومتي نظام ۽ حڪومتون سٺيون ڪونه آهن. اسان جي ملڪ ۾ ماڻهن کي سڌارڻ جي بجاءِ موالو، گداگر، جاهل، سست ۽ ڪاهل بڻايو ٿو وڃي، تنهن ڪري هي ظالماڻو نظام آهي، جنهن ۾ گهڻن ٽولن سان بلڪي وڏي حصي سان ظلم ڪيو ٿو وڃي، تنهن ڪري هي نظام جلد تبديل ٿيڻ گهرجي.

اسلام اڳ ۾ چيو ته ”وامر هم شورى بينهم“. انهن جو سڄو حڪومتي نظام صلاح مشوري سان هلندو ۽ سڃاڻڪار وهنوار گهر کان وٺي حڪومت تائين مشورن سان هلندا.

اسان جي ملڪ ۾ تعليم لاءِ هڪ سيڪڙو بجيٽ رکي وڃي ٿي، جنهن مان سڌارو ڪونه ٿي سگهندو، ٻين سڌريل ملڪن ۾ تعليم تي 20 سيڪڙو کان وڌيڪ بجيٽ جو حصو تعليم تي خرچ ڪيو ويندو آهي. جيستائين انساني وسائل کي هر طريقي سان نه سڌارو ته ملڪ به ترقي نه ڪري سگهندو.

3- عوامي سٺي حڪومتي نظام جي خوبي اها آهي ته تعليم کانپوءِ وڌ ۾ وڌ زور صحت تي ڏنو ويندو، ڇاڪاڻ ته جيستائين انسان جي صحت صحيح نه هوندي ته هنن جو جسم ۽ ذهن صحيح ڪم ڪري نه سگهندا. اسان جي ملڪ جي عوام دشمن حڪومتن ڄاڻي ٻجهي صحت جي سڄي نظام کي نظرانداز ڪيو آهي، جنهن جو نتيجو هي آهي ته هن وقت عام ماڻهو صحت جي ڪري سخت پريشان آهي. صحت تي حڪومت بجيٽ جو صرف اڌ سيڪڙو خرچ ڪري ٿي، جڏهن ته سڀني سڌريل ملڪن ۾ صحت تي گهٽ ۾ گهٽ 5 ۽ گهڻا ملڪ ته 20 سيڪڙو به خرچ ڪن ٿا، ان کانسواءِ غلط پاليسين جي ڪري دوائن ۽ علاج جو خرچ ايترو ته مهانگو ڪيو ويو آهي جو عام ماڻهو ته ڇڏيو پر وڇولو طبقو به سخت پريشان ٿي پيو آهي. هڪ ڪيپسول جيڪو اسان وٽ 20 روپيا آهي پر ٻئي ملڪ ۾ هڪ روپي ۾ ملي ٿو.

4- سٺي حڪومتي نظام جي چوٿين خوبي اها آهي ته ملڪ ۾ عدل وارو نظام تمام بهتر هوندو آهي ۽ هر عام ماڻهو کي سٺو، سستو ۽ ترت انصاف پلڻ پوندو آهي. پر اسان جي ملڪ ۾ انصاف نالي جي ڪا شيءِ آهي ئي ڪانه! جيڪو ڪجهه آهي اهو به مهانگو ۽ سالن جا سال ماڻهو انصاف لاءِ ڪورٽن جا چڪر ڪاٽي ڪاٽي خوار خراب ٿين

ٿا، پوءِ به ڪيترن کي پنهنجي حياتي ۽ فيصلي ٻڌڻ جي توقع ڪانه هوندي آهي، ان ڪري سول معاملن لاءِ عوامي سنڌي ماڻهن جو مشاهدو هنن لفظن مان چڱيءَ طرح سان ظاهر آهي ته، ("سول آهي ڪول") مطلب ته سول ڪيس ڪورٽن ۾ ڀرا هلندا آهن.

اسان جي ملڪ جي به اعليٰ عدالتن جو ساڳيو ئي حال آهي، انهن کي بالادست طبقي سياستدانن جي قبضي ۾ ڏئي ڇڏيو آهي. انهيءَ ڪري اهي سندن خواهش مطابق فيصلو ٻڌائيندا آهن. ڪڏهن ڪڏهن ڪو چڱو جج يا آفيسر جيڪڏهن ڪو آزاداڻو فيصلو ڏيندو يا ڪو ڪم ڪندو آهي ته جلد انهيءَ کي ڪڍي لائين حاضر ڪيو ويندو آهي، جنهن جو انتظام هن نظام ۾ اڳ ئي ٿيل هوندو آهي.

5- سٺي حڪومتي نظام جي پنجن خوبي اها هوندي آهي ته هن ۾ اعليٰ حڪمرانيءَ کان وٺي ننڍن عملدارن تائين احتساب جو نظام تمام بهتر هوندو آهي ۽ گهڻو ڪري رشوت ختم ڪئي ويندي ۽ ٿي ويندي آهي. پر اسان وٽ هٿ وٺي رشوتي نظام کي قائم رکيو ويندو آهي. جيئن چيو ويندو آهي ته "ڪانو کي لڙ ۾ مزو" ائين هتان جي حڪمران ۽ وڏن آفيسرن کي رشوتي نظام ۾ مزو ايندو آهي ۽ انهن رشوتي پئسن تي پنجاهه سال مزا ماڻيا آهن، جنهن ڪري ڪنهن جو صحيح احتساب نه ڪيو ويو آهي. انتقامي ڪارروائيون ۽ يڪ طرفو احتساب ته ڪڏهن ڪڏهن ڪيو ٿو وڃي، پر صحيح اصولي طرح سان انصاف تي ٻڌل احتساب هتي ڪڏهن به ڪنهن جو به ڪونه ٿيو آهي ۽ نه وري هتان جا حڪمران ٽولا ۽ آفيسر شاهي جا نمائندا چاهين ٿا ته ڪو احتساب جو سٺو صحيح نظام قائم ٿئي. هنن حڪمرانن ۽ نام نهاد جمهوريت جي رکوالن مان اها توقع به ڪانه آهي ته ڪو احتساب جو نظام قائم ڪندا.

جڏهن ته چونڊيل نمائندا ڪروڙين روپيا خرچ ڪري چونڊجي اچن ٿا ته پوءِ انهن جي پهرين ترجيح ئي اها آهي ته آفيسر شاهي سان

ڳڻ جوڙ ڪري پئسا ڪمائين. ان ڪري هن اميروڪريسي نظام مان اميد ڪرڻ ته هي ڪو سٺو نظام قائم ڪندا ان ٿيڻي ڳالهه آهي. وڌ ۾ وڌ ڊونگ طور ڏيکارڻ لاءِ پنهنجن مخالفن کي ڪجهه انتقام جو نشانو بڻائيندا آهن، پر حڪومتن جا نمائندا ۽ مخالف ڌر هڪ ان لکيل مفاهمت تحت هڪٻئي کي گهڻو نقصان ڪونه ڏيندا آهن، صرف ڏيکاءُ ڪندا آهن.

6- سٺي حڪومتي نظام ۾ پيداواري طبقي يعني هاري ۽ مزدور جي حالت سڌارڻ لاءِ ضروري سڌارا ڪيا ويندا آهن. انهن ٻن طبقن کانسواءِ ڪنهن به ٻئي مفت خور طبقي کي پيداواري عمل ۾ شامل سمجهڻ دوکو آهي، انهن ٻن طبقن جي پيداوار تي باقي سڀ فرد ڀڄن ٿا پر انهن ٻن طبقن جي حالت زار تي ڪنهن کي به ڪو قياس يا ڪهڪاءُ ڪونه ٿو اچي. هارين لاءِ زمين "جيڪو ڪيڙي سو ڪائي" جي بنياد تي ڏني وڃي ۽ مزدورن لاءِ سڌارا آڻي انهن کي ڪارخانن جي منفعي ۾ شريڪ بڻايو وڃي ته جيئن انهن پنهنجي طبقن جي حالت سڌري سگهي، انهيءَ کانسواءِ ملڪ جي حالت ڪانه سڌرندي. تنهن ڪري سٺي حڪومتي نظام جي اهم ذميواري ۽ اهم ڪم هاري ۽ مزدور جي حالت سڌارڻ آهي.

7- سٺي حڪومتي نظام جو مقصد ۽ پي اهم خوبي اها هوندي آهي ته، ملڪ جي پيداوار وڌائڻ لاءِ هر طرح جي ڪوشش وٺندي آهي. پيداوار وڌائڻ کانسواءِ ڪوبه ملڪ ترقي نه ڪري سگهندو ۽ پيداوار به اها جيڪا برآمد ڪري سگهجي ۽ ٻاهران ناڻو ڪمائي سگهجي، سڄي ملڪ جي پيداواري شين يعني زمين، پاڻي، انسان ۽ معدني وسيلا آهن. انهن سڀني کي سڌارڻو پوندو ۽ انهيءَ لاءِ وري سڄي تعليم جي نظام کي انهن بنيادن تي بدلائڻو پوندو ته انهن پيداواري ذريعن کي ڪيئن ۽ ڪهڙن عملن جي وسيلي سڌارجي، انهيءَ لاءِ صحيح ۽ اعليٰ قسم جي رٿابندي ڪرڻي پوندي.

اسان جي ملڪ ۾ اهڙي ڪا به ڪوشش ڪانه ٿي آهي، جنهن ڪري نه ته ملڪي نظام سڌريو آهي ۽ نه وري پيداوار ۾ ڪو خاطر خواهه اضافو ٿئي ٿو، جنهن ڪري ملڪ پوئتي پوندو ٿو وڃي.

8- سٺي حڪومتي نظام ۾ امن امان قائم رکڻ لاءِ خاص ڪوشش ڪئي ويندي آهي. جيڪڏهن امن امان نه هوندو ته ماڻهو ۾ صنعتي ترقي نه ٿي سگهندي، سيڙپڪار هميشه اها ڳالهه خيال ۾ رکندو آهي ته ڪٿي سندس موڙي ٻڏي ته نه ويندي، تنهن ڪري ان جي نظر هميشه امن امان تي هوندي آهي. جيڪڏهن امن امان حالت نه سڌرندي ته ٻاهرين ملڪن جا سرمايڪار به سيڙپڪاريءَ ۾ حصو نه وٺندا ۽ جيڪڏهن ماڻهن کي جان جو خطرو هوندو ته پوءِ ماڻهن انهيءَ علائقي ۾ رهڻ به پسند نه ڪندا. امن امان وري حڪومتي انتظامي نظام، عدل ۽ انصاف تي دارومدار رکي ٿو.

تنهن ڪري سڄي نظام کي تمام گهڻن سڌارن جي ضرورت آهي. هن وقت تائين جيڪي به حڪومتون آيون آهن يا جن ۾ ليڊرن وقتن به وقتن عوام سان مختلف واعدا ڪيا آهن، اهي گهڻو ڪري ڪوڙا هئا ۽ عوام کي صرف ڏٺن تي ٽرڪائڻ پيا چاهين، تنهن ڪري هر اليڪشن ۾ نيون حرفتون ۽ چالاڪيون ۽ نوان ڪوڙا واعدا ڪري ۽ ڏٺا ڏئي پئي عوام کان ووٽ ورتا اٿن، پر عوام چونڊن کانپوءِ وسري ويندو اٿن. انهيءَ ڪري عوام ويچارڻ جي حالت نه سڌري سگهي آهي.

9- سٺو حڪومتي نظام مالياتي ادارن کي اهڙي طرح سان هلائيندو ته جيئن اهي وڏن ماڻهن جي ڦرلٽ جو ذريعو نه بڻجن. هن وقت سڀ مالياتي ادارا صرف عوام الناس ۽ وچولي درجي جي پگهر جي پورهئيءَ ۽ رت ست جي ڪمائي ڦرڻ جا تمام سٺا، سهڻا ۽ خوبصورت ذريعا آهن. بينڪن مان ڪنهن به غريب کي ڪنهن مدد ملڻ

جي توقع ڪانه آهي. قرض وٺڻ لاءِ سخت شرط رکيا اٿن، جيڪي غريب عوام پورا نٿو ڪري سگهي. سودي نظام جنهن جي اسلام سخت منع ڪئي آهي، پر انهيءَ کي قائم رکيو ٿا اچن. ڇاڪاڻ ته دنيا جا يهودي اهو سودي نظام هلائڻ ٿا چاهين. سودي نظام هميشه غربت وڌائيندو، انهيءَ کي ختم ڪڏهن ڪرڻ نه چاهيندو، تنهن ڪري تمام وڏي ضرورت آهي ته سڀني مالياتي ادارن ۾ تمام سٺا ۽ بهتر طريقي وارا سڌارا ڪيا وڃن، جيڪي اسلامي تعليمات جي عڪاسي ڪن ۽ دولت کي چند ماڻهن هٿن ۾ جمع ٿيڻ کان روڪين ۽ عوام جي خوشحال زندگيءَ جي ضمانت ڏئي سگهن ۽ عوام جي سک ۽ خوشحالي حاصل ڪرڻ لاءِ هر طرح جي مدد ڪن.

چند لفظن ۾ جيڪڏهن سٺي حڪومتي نظام جي وصف بيان ڪجي ته اهو نظام هيٺين سڀني لفظن جو پاڻ پورا ٿو ڪندو ۽ اهو خيال رکيو ويندو، اهي سڀ عوامي گهرجون آهن جيڪي هر حڪومت ۾ هر صورت ۾ عوام کي مهيا ڪري ڏنيون وڃن.

"روزگار، روٽي، ڪپڙا، مڪان، تعليم، صحت، انصاف، امن امان."

عوام کي به پاڻ خيال رکڻ کپي ته هو هر حڪومت کان، سياسي رهنمائن کان ۽ سياسي پارٽين کان اهو مطالبو ڪن ته هي اسان جا سڀ مطالبات هاڻي پورا ٿيڻ گهرجن. ڏٺن، ٺلهن نعرن، فريب ۽ چالاڪين ۽ حرفتن جو وقت گذري ويو آهي، انهيءَ نموني جي عملي جدوجهد سان سٺي عوامي اسلامي حڪومت قائم ٿي سگهندي.

انهيءَ ڪري هاڻي ضروري ٿي پيو آهي ته، سياڻا، ساڃاه وند ۽ سڀتا ماڻهو اها ڪوشش وٺن ته سٺو حڪومتي نظام اچي ۽ اهو ڪوشش وٺي ملڪ ۾ ماڻهن جو سڌارو ڪري، پر انهيءَ لاءِ عام ماڻهن کي جاڳڻو پوندو ۽ جدوجهد ڪرڻي پوندي. جيڪڏهن عام ماڻهو اڃا

به آسرن ۽ ڏٺن تي اعتبار ڪندو ۽ هلندو ۽ وڏن ماڻهن جي پويان اڪيون
پوري ڀروسو ڪندو ته ملڪ جي سڌرڻ جو ڪوبه رستو ۽ موقعو ڪونه
آهي.

عوام ئي جدوجهد ڪندو ۽ پنهنجن حقن ۽ سهولتن وٺڻ لاءِ
زبردست قسم جا احتجاج ڪندو ته پوءِ حڪومتي نظام جي تبديل
ٿيڻ جا امڪان آهن، نه ته "ساڳيا لائون ساڳيا چڱهه".

نظام جي تبديليءَ جون گهٽ ۾ گهٽ ضرورتون

هن وقت اسان جو ملڪ شديد قسم جي بحرانن جي ور چڙهيل آهي. خاص طرح سان حڪمران طبقن جي عيش عشرتون ۽ عوام الناس جو استحصال جنهن جي ڪري هر سلجهيل انسان مختلف پریشانين جو شڪار ٿي پيو آهي ۽ انهن پریشانين کي ختم ڪرڻ لاءِ يا انهن مان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ سوچي رهيو آهي. ڪجهه دانشور دوست، سياسي ۽ سماجي شخصيتون مختلف قسمن جا بيان ڏئي رهيون آهن، پر انهن سڀني ۾ وڏو ڪاٺو مطالبو ڪيو ٿو وڃي ته نظام تبديل ٿيڻ کپي. باقي صرف چهرن جي بدلي ڪرڻ سان ماڻهن جو ڀلو نه ٿيو آهي نه وري ٿي سگهندو.

اسان جي ملڪ تي شروع کان وٺي جاگيردار ۽ زميندار طبقي جو قبضو رهيو آهي، انهن پنهنجي مخصوص طريقن سان ملڪ جي اقتدار تي پنهنجو قبضو ڪيو ۽ انهيءَ قبضي کي جاري رکندا پئي آيا آهن. صنعتي ترقيءَ لاءِ سرمائيدار طبقي کي پيدا ڪين پر انهن کي به اقتدار کان پري رکندا آيا ۽ ڪافي عرصي کانپوءِ انهن کي به اقتدار ۾ شريڪ ڪين. سرمائيدارن ۽ جاگيردارن جي اثبوتن جي ڪري وقتن به وقتن فوج ۽ آفيسر شاهي کي اقتدار تي قبضو ڪرڻو پيو ۽ اهڙي طرح سان فوج ۽ آفيسر شاهي به اقتداري ڌرين ۾ شامل ٿي وئي ۽ هن ملڪ ۾ چئن جي مخصوص ٽولي جي ڳڻ جوڙ هتان جي عوام جو شرمناڪ استحصال ڪيو.

انهن سڀني گڏجي خوب رشوتون، ڪميشنون، ڪڪ بئڪس (Kick-Backs) کاڌيون ۽ عوام جي پئسي تي بي ڌڙڪ عيش ڪندا رهيا آهن. لڳاتار اهڙي روش جي ڪري هن ملڪ جي اقتصادي ۽

معاشي حالت خراب کان خراب تر ٿيندي رهي ۽ اڃا به ڏينهنون ڏينهن بدتر ٿيندي وڃي ٿي. هن چئن جي مخصوص "مقدس" گروهه ڪڏهن به اهو شرع محسوس نه ڪيو ته هتان جي غريب هاري ۽ پورهيت مزدور جي ڪهڙي نه ابتڙ حالت آهي، انهن کي زندگيءَ جي ڪابه سهولت ميسر نه آهي. انهن کي مناسب اجهو ڪونهي، انهن کي تعليم جي ڪابه سهولت ڪانهي، ڇو ته تعليمي نظام هٿ وٺي تباهه ڪيو اٿس ۽ اهڙي طرح سان انهن جي صحت جو ڪوبه معقول بندوبست ڪونهي. انهن جي عورتن، پيڙن ۽ ٻچن جو چئن ته ڪوبه اوهي واهي ڪونهي. خوفناڪ بيروزگاريءَ جي ڪري سخت پریشان آهن ۽ انهن مان ڪي پنڻ تي مجبور ته ڪي وري نشي آور شين ۾ مخمور ۽ اقتدار ڏي وري شراب جي نشي ۾ چور، اهڙين حالتن کي ڏسي عوام جا هڏ ڏوڪي دانشور، سماجي ۽ سياسي شعور رکندڙ دوست رڙين ڪرڻ تي مجبور ٿي پيا آهن ته هن ملڪ جي قسمت بدلائڻ لاءِ نظام تبديل ٿيڻ گهرجي ته جيئن هن چئن جي گروهه يعني وڏي زميندار، سرمائيدار، باوردي ۽ بي وردي آفيسر شاهي جي عياش ٽولن مان عوام کي نجات ملي ۽ هن ملي پگت کي ختم ڪري ڪو نئون نظام جوڙجي، جنهن مان هتان جي عوام کي سک ملي سگهي. انهن ٽولن جي عياشي ۽ رشوت خوريءَ جا ڪافي ڊگها داستان هاڻي اخبارن جي زينت بڻجي چڪا آهن، تنهن ڪري انهن تي وڌيڪ لکڻ جي ضرورت محسوس ڪونه ٿي ٿئي.

نظام جي تبديليءَ لاءِ سڀني ساڃاهه وند ماڻهن کي وڏي جدوجهد ڪرڻي پوندي. انهيءَ ۾ قلمي ۽ عملي جدوجهد ٻئي شامل آهن، سڀني دوستن کي گهرجي ته انهيءَ لاءِ پنهنجن رايي جو اظهار ڪن. آءٌ سمجهان ٿو ته نظام جي تبديلي تڏهن آڻي سگهبي يا ايندي

جڏهن گهٽ ۾ گهٽ هيٺين چند شعبن ۾ گهربل ۽ ضروري سڌارا آندا وڃن.

1- آئيني سڌارا:

جيستائين ملڪ جو آئين نه سڌرندو ته حالتون به ڪونه سڌرنديون. سڀ دانشور ۽ قانوندان پنهنجا پنهنجا رايو ڏين ته آئين کي ڪيئن بهتر ڪان بهتر بڻائجي، ڪجهه ملڪن جي آئينن کي سامهون رکي سگهجي ٿو. مثال طور، انگلينڊ، آمريڪا، اٽلي، فرانس، جرمني، ترڪي، ايران، چائنا، انڊيا، رشيا، جپان ۽ ڪجهه ٻين يورپي ملڪن جا نالا وٺي سگهجن ٿا. جيستائين وسيع بنيادن تي عوامي جمهوريت قائم نه ڪبي تيستائين عوام جو ڀلو ڪونه ٿي سگهندو.

هن وقت اسان وٽ نام نهاد جمهوريت آهي، جنهن کي ڪنهن به طرح سان جمهوريت چئي ڪونه ٿو سگهجي. اسان جي آئين ۾ اسيمبلي تڪن لاءِ ميمبرن لاءِ پبلڪ يا پاپوليشن جو ڪوبه يونٽ قائم نه ڪيو ويو آهي، جيئن يورپ جي ملڪن لاءِ آهي. مثال طور، انگلينڊ ۾ 75 هزار ماڻهن جي آباديءَ تي هڪ نمائندو آهي، اٽلي ۾ 50 هزار ماڻهن تي هڪ نمائندو آهي ۽ سڙرلينڊ ۾ 30 هزار ماڻهن تي هڪ نمائندو آهي. اهڙي طرح سان ٻين يورپي ملڪن ۾ به آهي، پر هتي اسان جي ملڪ لاءِ ڪا به حد مقرر نه ڪئي وئي آهي، نه ئي وري انهيءَ طرح سان ۽ انهيءَ طرز تي انتظامي تڪ ٺاهيا ويا آهن. هتي وڏن ماڻهن پنهنجي مرضيءَ سان وڏا تڪ مقرر ڪرايا آهن ته جيئن ڪوبه وچولي طبقي جو ماڻهو هنن جي مقابلي ۾ بيهي ۽ چونڊ کٽي نه سگهي.

تنهن ڪري چئي سگهجي ٿو ته هتي جمهوريت ڪونه آهي، پر وڏن ماڻهن جو راج يا وڏ شاهي يا اليگارچي يا پليوٽو ڪريسي ۽

سولي سنڌيءَ ۾ انهيءَ کي چئبو اميروکريسي يعني اميرن جي حڪومت! جڏهن گهڻن پئسن وارا ماڻهو اچي ڪاري جا مالڪ ٿيندا ته

هو قانون به پنهنجي حق ۾ ٺاهيندا ۽ عوام لاءِ ڪجهه به ڪونه ڪندا. اهو ئي سبب آهي جو اڄ تائين پاڪستان ۾ عوام جو ڀلو ڪونه ٿي سگهيو آهي. عوام جا هڏ ڏوڪي ڪنهن به طرح سان اقتداري دائري ۾ داخل ٿي ڪونه ٿا ٿي سگهن. جيڪڏهن ڪو هڪ به پيچ لٽڪاڻو جاگيردارن، سرمائيدارن جي مدد سان انهن جي ٽڪيٽ تي يا ڪو جاگيردار پنهنجي زور تي ڪنهن به سياسي پارٽيءَ جي مدد کانسواءِ چونڊ کٽي به اچي پر پوءِ به ڪنهن به تبديليءَ آڻڻ جي پوزيشن ۾ نه هوندو، ڇاڪاڻ ته جاگيردارن ۽ سرمائيدارن جون پارٽيون ئي هت ڪامياب ٿي سگهن ٿيون ۽ انهن جو ئي اقتدار تي قبضو رهندو. ان ڪري تمام ضروري آهي ته آئيني سڌارا آڻي عوامي جمهوريت آڻڻ جو بندوبست ڪجي ۽ پوءِ ئي هن ملڪ جي عوام جو ڪجهه ڀلو ٿي سگهندو.

ٻي صورت ۾ عوام جڏهن تنگ ٿيندو ته پوءِ ڪنهن انقلابي جدوجهد جي ذريعي هن غلط نظام کي ڊاهي پڇي پور ڪري وري به ساڳيو ئي عوامي جمهوري نظام نافذ ڪري عوام جي حقن ۽ سهولتن لاءِ سڌارا آڻيندو، تنهن ڪري آئين ۾ هيٺيان سڌارا آڻڻ گهرجن:

(الف) اسيمبلي جا ٽڪنڊا ڪيا وڃن، وڌ ۾ وڌ 50 هزار کان هڪ لک آدمشماريءَ تي هڪ نمائندو هجي. هڪ آزاد ۽ مڪمل خودمختيار اليڪشن ڪميشن اليڪشن ڪرائي.

(ب) مڪمل صوبائي خودمختياري هئڻ گهرجي.

(ت) اسيمبلي ميمبرن لاءِ گريجوئيٽ جو شرط لازمي هئڻ گهرجي.

(ٺ) عورتن کي 50 سيڪڙو نمائندگي ملڻ گهرجي ۽ سڌي چونڊ هئڻ گهرجي.

(ج) سينيٽ جون سينيٽون وڌائي انهن لاءِ به سڌي چونڊ ڪرائجي.
(ح) ڪامياب ميمبرن کي 51 سيڪڙو ووٽ ڪٽڻ گهرجن، ٻي صورت
۾ وري اليڪشن ڪرائجي.

(خ) چونڊون غير جانبدار، غير سياسي حڪومت ڪرائي، جيڪا
نگران طور ٽن مهينن لاءِ وجود ۾ اچي ۽ اقتدار چونڊيل نمائندن
حوالي ڪري ختم ٿي وڃي، جيئن بنگلاديش ۾ ڪيو ويو هو.

(د) بنيادي حقن ۽ بنيادي سهولتن جي ضمانت ڏنل هجي.

(ز) عدليه کي بلڪل آزاد ۽ خودمختيار هئڻ گهرجي.

(ر) عدليه ۽ انتظاميه کي بلڪل جدا ڪرڻ کپي.

سياسي سماجي ۽ قانوني ماهر انهيءَ کان به وڌيڪ بهتر تجويزون ڏئي
سگهن ٿا.

2- قانوني سڌارا:

(الف) پوليس جي ظلمن کي ختم ڪرڻ لاءِ جلدي قانوني تبديليون آڻي
سڌارا ڪيا وڃن.

(ب) انتظامي سڌارا آڻجن ته جيئن عوام کي مسئلن حل ڪرائڻ ۾
تڪليف نه ٿئي.

(ت) اهڙي طرح سان انڪم ٽيڪس ۽ ٻين قانونن ۾ تبديليون ڪري
شهرين لاءِ سهولتون مهيا ڪن.

3- معاشي ۽ اقتصادي سڌارا:

(الف) زمينداري ختم ڪري جيڪو ڪيڙي سو کائي جي اصول مطابق
حد مقرر ڪرڻ گهرجي.

(ب) مزدور طبقي جي پگهار کي مهانگائيءَ سان سلهاڙيو وڃي.

(ت) حڪمران طبقي ۽ آفيسر شاهي جا مراعات گهٽ ڪيا وڃن.

4- سماجي ۽ ثقافتي سڌارا:

(الف) عوام جي تفريح ۽ سهولتن کي نظر ۾ رکندي سڌارا ڪيا

وڃن.

(ب) غلط قسم جي رسمن رواجن کي ختم ڪيو وڃي.

(ت) سماجي برائين ۽ منشيائت جي استعمال تي مڪمل بندش وڌي وڃي.

5- انتظامي سڌارا:

(الف) بهتر سستو ۽ ترت انصاف ملڻ کپي، جنهن لاءِ ضروري سڌارا

ڪيا وڃن.

(ب) انتظامي مشينري عوام جي سک آرام ۽ امن امان قائم ڪرڻ لاءِ

هر طرح جا قدم کڻي.

(ت) نظام اهڙي طرح جو هجي، جنهن ۾ رشوت ختم ٿي وڃي.

(ث) عوام کي پنهنجي ڪم ڪار ۾ هر طرح جي سهولت هجي ۽ آسان

طريقيڪار هجن.

6- مذهبي ۽ نظرياتي سڌارا:

(الف) مذهبي آزادي ڏئي سهڻ پيدا ڪرڻ لاءِ سڌارا ڪيا وڃن ته

جيئن فرقيواريت جنم نه وٺي سگهي.

(ب) غلط مذهبي رجحانن خلاف قانون سازي ڪئي وڃي.

(ت) صحيح مذهب سڀني انساني حقن جي پاسداري ڪندو آهي.

7- سياسي پارٽين ۾ سڌارا:

سياسي پارٽين لاءِ به سڌارا ضروري آهي، ته جيئن اهي

ڪنهن قاعدي قانون تحت هلن. هر پارٽيءَ کي پنهنجو آئين ۽ منشور

هجي ۽ ان عمل جي جاچ رکي وڃي ته اهي ان مطابق عمل ڪن. پارٽين

کي پئسن جمع ڪرڻ لاءِ اجازت هجي پر انهن جا اڪائونٽ کليل هجن

۽ لکت ۾ هجي ۽ هميشه چيڪ ٿي سگهن، آڊيٽر جنرل کي اختيار

هجن ته هو هر سال پارٽي اڪائونٽس جي چڪاس ڪري.

8- اخبارن ۽ صحافت ۾ سڌارا:

اخبارن ۽ صحافت لاءِ به قانون هجن ۽ انهن لاءِ ضابطه اخلاق جو هجن به تمام ضروري آهي. هر ماڻهو کي حق وٺڻ لاءِ ۽ انصاف حاصل ڪرڻ لاءِ سهولتون هجن ۽ گهٽ ۾ گهٽ خرچ ڪري هو پنهنجن حقن جي حاصلات لاءِ يا پنهنجي نقصان جي تلافي لاءِ ڪوشش ڪري انصاف وٺي سگهي.

9- بنيادي حقن ۽ بنيادي سهولتن کي آئين ۾ بيان ڪري مڪمل محفوظ ڪيو وڃي ۽ انتظاميه لاءِ ڪنهن به قسم جي ڪا گنجائش نه هئڻ گهرجي ته اها ڪهڙن به حربن سان انهن حقن جي پائمالِي ڪري يا جاري رکي سگهي، جيئن اڄ ڪلھ ٿي رهيو آهي. ڪورٽن ۾ (Law of Torts) کي رائج ڪجي ته هر ماڻهو پنهنجن حقن لاءِ ڪيس ڪري سگهي ۽ ڪيس جو فيصلو ٽن مهينن اندر ٿيڻ کپي. ڪورٽ فيون ختم ڪيون وڃن ۽ خود وڪالت ڪرڻ جو حق ڏنو وڃي.

10- سياسي نظام جيستائين نه سڌرن ٿو ته ٻيا سڌارا صحيح نموني ڪونه ٿي سگهندا، تنهن ڪري مٿي بيان ڪيل سڀني سڌارن لاءِ آئين ۾ چڱي طرح سان وضاحتون بيان ڪجن ۽ خاص طرح سان چونڊ نظام جنهن ۾ گهڻي ڏانڊلي ٿيندي آهي، جنهن کي ختم ڪيو وڃي. انهيءَ لاءِ چونڊون هميشه غير سياسي حڪومت تحت ڪرايون وڃن، اها صرف ٽن مهينن لاءِ وجود ۾ اچي ۽ چونڊون ڪرائي اقتدار چونڊيل نمائندن حوالي ڪري هلي وڃي. جيئن بنگلاديش ۾ ڪيو ويو آهي، ڇاڪاڻ ته ٽين دنيا جي ملڪن ۾ ڪابه حڪومت منصفائون، غير جانبدار ۽ آزاد اٿيون چونڊون ڪڏهن به ڪونه ڪرائيندي آهي.

تنهن ڪري هتي اهڙيون تدبيرون ڪرڻيون پونديون ته جيئن صحيح طرح سان قانونن مطابق انصاف سان عمل ٿي سگهي ۽ صحيح طرح سان عوامي جمهوريت لاءِ منصفائون چونڊون ٿين

هاڻي وقت اچي ويو آهي ته جلد کان جلد مٿئين قسم جا
 سڌارا ٿيڻ کپن، نه ته اڃا وڌيڪ مشڪل بحرانن ۾ ملڪ ڦاسي پوندو
 ۽ پوءِ انهيءَ ڏهن مان نڪرڻ جو رستو نه لپي سگهجي.
 جيڪڏهن هي سڌارا ٿين ته پوءِ چئي سگهيو ته نظام جي تبديلي،
 جي ڪوشش ٿي آهي. نه ته صرف اجائي بيان بازي ڪرڻ مان ڪو فائدو
 نه آهي ۽ عوام جا مسئلا حل ڪونه ٿا ٿين، ويتر حالتون خراب کان
 خراب تر ٿينديون ٿيون وڃن.

نظام جي تبديليءَ لاءِ عوامي حقن جي تحريڪ هلاڻي پوندي.
 انهيءَ لاءِ دانشور دوستن جا رايا اچڻ کپن ته انهن جي روشنيءَ ۾
 ڪو عملي جدوجهد جو رستو نڪري سگهي ٿو. بهرحال عوام کي
 پنهنجن حقن حاصل ڪرڻ جي لاءِ جدوجهد ڪرڻي پوندي ۽ پرامن
 احتجاج ڪرڻا پوندا، جيستائين حق ملن يا سهولتون بحال ٿين.
 آفيسر شاهي کي ۽ حڪومتي نظام کي صرف عوامي ٻڌيءَ جي
 ذريعي کي جهڪائي سگهجي ٿو. انهيءَ ڪري عوام کي سجاڳ ٿي
 پنهنجن حقن حاصل ڪرڻ لاءِ هر قسم جون ويڙهيون وڙهڻيون پونديون.

ڇا نام نهاد جمهوري طريقو عوام جا مسئلا

حل ڪري سگهي ٿو؟

پاڪستان کي قائم ٿي وڏو عرصو گذري چڪو آهي. هي ملڪ ان لاءِ قائم ڪيو ويو هو ته هتي مسلمانن کي پنهنجي مذهب مطابق زندگي گذارڻ جو موقعو ملندو. قائد اعظم به فرمايو ته مسلمان جي سوشل جسٽس مطابق رياستي نظام هلندو.

ملڪ قائم ٿيڻ کان سال کن پوءِ قائد اعظم رحلت ڪري ويو ڪن جي چوڻ مطابق کيس زهر ڏنو ويو. ان وقت کان وٺي سازشون شروع ٿيون. هڪ پاسي مضبوط مهاجر گروپ لياقت علي خان جي اڳواڻيءَ ۾ سرڪاري نوڪرين، ملڪيتن تي قابض ٿيو ته ٻئي پاسي وري پنجاب جي سربراهي مسٽر غلام محمد چوڌري محمد علي ۽ جنرل محمد ايوب خان شروع ڪئي. انهيءَ رساڪشي ۾ 1951ع ۾ لياقت علي خان کي به قتل ڪرايو ويو، جنهن جو اڃا سوڌو سوراخ نه ملي سگهيو.

لياقت علي خان کانپوءِ پنجاب مڪمل طرح سان مرڪزي اقتدار تي قابض ٿي ويو، جنهن ڪري مشرقي پاڪستان ۽ مغربي حصي جي ٻين ننڍن صوبن کي شڪايتون شروع ٿي ويون. مرڪزي استحصال جو خاص نشانو مشرقي پاڪستان ۽ سنڌ ٿي ويا ڇاڪاڻ ته هي ٻئي صوبا ان وقت پيداوار ۾ پنجاب کان وڌيڪ هئا.

مرڪز جي استحصال کي پڪي ڪرڻ لاءِ وري مغربي صوبن کي گڏي وٺڻ ٺاهيو ويو ۽ پوءِ زبردستي مغربي پاڪستان کي هڪ جهڙائيءَ وارو اصول مڃائي پاڪستان ۾ صرف ٻه صوبا ٺاهيا ويا. اصولن ته مشرقي پاڪستان گهڻائي وارو صوبو ۽ ان کي آدمشماريءَ

جي حساب سان حق گهڻا ملڻ گهرجن ها پر ائين نه ڪيو ويو ۽ هڪ جهڙائي قائم ڪئي ويئي.

انهيءَ عرصي ۾ ڪوششون ٿينديون رهيون پر 1956ع تائين ائين نه ٺهي سگهيو تنهن ڪري جمهوريت نه اچي سگهي. سڪندر مرزا ان 1956ع واري آئين کي هلڻ نه ڏنو. جڏهن ان وقت آئين تحت چونڊون ٿيڻ واريون هيون ته جنرل ايوب خان ان آئين کي ختم ڪري ڇڏيو ۽ پوءِ جنرل ايوب ئي وري اسڪندر مرزا کي به هٽائي 1958ع ۾ مارشل لا لڳائي ڇڏيو. سياستدانن جي چال بازين کان ڇاڪاڻ ته ماڻهو تنگ ٿي چڪا هئا تن شروع ۾ ته سمجهيو ته شايد مارشل لا ذريعي ڪو سڌارو ٿيندو، پر يڪدم اهو محسوس ڪيو ويو ته هي پنجاب جي اقتدار کي مضبوط ڪرڻ جي ڪوشش هئي، ڇاڪاڻ ته مشرقي پاڪستان پنهنجا حق گهرڻ لاءِ تمام گهڻو زور لڳائي رهيو هو، تنهن ڪري ان جي ڪوشش کي ختم يا ڍري ڪرڻ جي راه صرف مارشل لا ۾ نظر آين.

بهر حال جلدي مشرقي پاڪستان وارن پنهنجي حقن لاءِ آواز اٿاريو ۽ کين ٿڌي ڪرڻ لاءِ بنيادي جمهوريت وارو صدارتي نظام 1962ع جي آئين تحت آندو ويو. 1965ع جي لڙائيءَ کانپوءِ جڏهن ايوب خان تاشقند ۾ ڳالهين جي ٿيل تي هار کائي آيو ته سندس ان وقت جو پرڏيهي وزير جناب ذوالفقار علي ڀٽو پنهنجي وزارت تان استعفيٰ ڏئي وزارت کان جدا ٿي ويو ۽ 1967ع ۾ پاڪستان پيپلز پارٽيءَ جو بنياد وجهي ايوب خان جي خلاف سرگرم ٿي ويو. مشرقي پاڪستان ۾ وري عوامي ليگ جي سربراھ جناب مجيب الرحمان جي ڪم جي ڪري حڪومت جي مخالفت وڌندي وئي، انهن ٻنهي عوامي رهبرن جي ڪري عوام جو جوش وڌندو ويو ۽ آخر ايوب خان جهڙي آمر کي به حڪومت ڇڏڻ لاءِ مجبور ڪيو ويو.

جنرل ايوب خان وري اقتدار جنرل يحيٰ خان جي حوالي ڪري
 ڇڏيو جنهن مارشل لا لڳائي ڪوشش ڪئي ته سياسي طور سان
 فائدو وٺي پر بري طرح ناڪام ويو ۽ آزادي ۽ منصفائي اليڪشن
 جي نتيجي ۾ مغربي پاڪستان جي ٻن صوبن ۾ پيپلز پارٽي باقي ٻن
 صوبن ۾ جناب ولي خان جي نعت گهٽائيءَ سان ڪامياب ٿي، پر
 مشرقي پاڪستان ۾ مجيب الرحمان جي عوامي ليگ 169 مان 167
 سينٽون ڪٿي مڪمل اڪثريت حاصل ڪري ورتي. اصولن مشرقي
 پاڪستان جي عوامي ليگ کي اقتدار ملڻ ڪپندو هئو پر ڪين نه ڏنو
 ويو. مختلف حيلن بهانن جي ذريعي خوامخواه گالهين کي ڊگهو
 ڪيو ويو. انهن گالهين جا اهم ڪردار فوج، شهيد ذوالفقار علي ڀٽو
 ۽ شيخ مجيب هئا. فوج جناب ذوالفقار علي ڀٽو کي صحيح طريقي
 سان هلڻ نه ڏنو تنهن ڪري گالهين ناڪام ٿيون ۽ عوامي ليگ کي
 ختم ڪرڻ لاءِ آرمي ايڪشن ڪيو ويو، جنهن جي نتيجي ۾ آخرڪار
 هندستان ۽ پاڪستان جي لڙائي لڳي ۽ مشرقي پاڪستان جدا ٿي آزاد
 ملڪ بنگلاديش جي حيثيت ورتي، باقي ملڪ يعني مغربي پاڪستان
 ٽن جي خطري کان فوج اقتدار يڪدم شهيد ڀٽي جي حوالي ڪيو
 جنهن مغربي پاڪستان کي بچائي نئون پاڪستان ٺاهيو. سندس
 ڪارنامن ۾ نوي هزار فوج ۽ قبضي ڪيل علائقا واپس وٺڻ ۽ خاص
 طرح سان ملڪ جي سڀني سياسي پارٽين جي صحيح طرح سان
 1973ع جو متفقو آئين ڏيڻ خاص اهميت وارا ڪم آهن. جيتوڻيڪ
 هي متفقو آئين هيو پر هاڻي صوبن جي هڪ جهڙائيءَ وارو اصول ختم
 ڪيو ويو ۽ صوبن کي آباديءَ آهر نمائندگي ڏني وئي، انهيءَ ۾ وري
 پنجاب جي پوزيشن مضبوط ٿي وئي.
 ٻن صوبن ۾ حڪومت پيپلز پارٽيءَ جي يعني پنجاب ۽ سنڌ
 ۾ باقي ٻن صوبن سرحد ۽ بلوچستان ۾ نعت جي حڪومت ٺهي.

ڇاڪاڻ ته وڏن امير ماڻهن ۽ فوج جون پاڻ ۾ رساڪشيون هلنديون رهنديون آهن، تنهن ڪري پهرين بلوچستان ۾ هٿ ٺوڪيو جهڳڙو ڪرائي آرمي ائڪشن ڪرايو ويو، جنهن ۾ به شهيد ڀٽي جي نالي کي اڳيان رکي خراب ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي ۽ نڪي جون حڪومتون ختم ڪري گورنر راج شروع ڪيو ويو ۽ نڪي تي پابندي وجهي ڪيس سپريم ڪورٽ جي حوالي ڪيو ويو. ڀٽي صاحب کي جيئن مشرقي پاڪستان ۾ مجبور ڪيو ويو تيئن هتي به مجبور ڪري آرمي ائڪشن ڪرايو ويو ۽ جمهوري حڪومتون ختم ڪيون ويون. جيڪڏهن ڀٽو صاحب عوامي انقلاب کي ترجيح ڏئي ۽ مشرقي پاڪستان ۽ بلوچستان جي واقعن کان پاڻ کي آجور رکي ها ته شايد ملڪ جو نقشو ۽ حالت اهڙي نه هجي ها. ڀٽي صاحب عوام جي پلي لاءِ ڪافي قدم کنيا جنهن تان هتان جا سينيٽا چڙهي پيا ۽ وڏن ماڻهن جي ملي پڳت سان پي اين اي ٺاهي ڀٽي صاحب خلاف تحريڪ هلائي وئي. ڀٽي صاحب جا به گهڻا ساٿي انهن وڏن ماڻهن سان اندران ئي اندران مليل هئا تنهن ڪري اليڪشن ۾ ڏاندليون ڪرائي پي اين اي جي تحريڪ کي وڌيڪ مضبوط ڪري ڇڏيائون ۽ وري ڳالهين ۾ اجائي ڊيگهه ڪري فوج کي موقعو ڏنائون بلڪه گهڻن ته فوج کي سڏ ڪيو ۽ دعوت ڏني. پر ڊونگ نظام مصطفيٰ جو هلاين. 5 جولاءِ 1977ع تي جنرل ضياءُ الحق مارشل لا لڳائي اقتدار تي قبضو ڪري ورتو، جن وڏين دعوائن واري پي اين اي جي پليٽ فارم تان نظام مصطفيٰ جا نعرا ٿي هنيا، اهي هڪدم ائين خاموش ٿي ويا جن ته نانگ سونگهي وين. ٽيڻ ائين ڪيندو هو ته فوج جي اقتدار جي خلاف به جدوجهد جاري رکي پاڻ اقتدار وٺي ۽ پوءِ نظام مصطفيٰ نافذ ڪن ها جيئن ايران ۾ ڪيو ويو.

پر هتي ائين نه ڪيو ويو ڇو ۽ ڇا لاءِ، ڇاڪاڻ ته هٿ ٺوڪيو پي ائين
 اي جي نظام مصطفيٰ وارو صرف ڊونگ هيو، اصل ۾ صرف وڏن
 اميرن، جاگيردارن، سرمائيدارن جي بچاءُ جو طريقو اهو هين ته هڪ
 عوامي ليڊر کي هٿائي ڇڏين، ته متان هو وڌيڪ سڌارا آڻي سگهي.
 عوامي نظام ۽ عوامي سڌارن خلاف سڄي دنيا جا وڏا امير گهڻو
 ڪري هڪ آهن ۽ سندن طريقا به ساڳيا آهن، هو هڪٻئي جي مدد لاءِ
 هر دم تيار آهن، بلڪه هو هڪ جهڙا آهن. وڏا ترقي يافته ملڪ غير
 ترقي يافته ملڪن جو اقتصادي استحصال جاري رکڻ چاهين ٿا، انهن
 جي لاءِ هو هميشه عجيب و غريب نعرا ۽ طريقا استعمال ڪندا رهن
 ٿا. سڄي دنيا ۾ صرف هڪ اڌ سيڪڙو امير ماڻهو آهن، جيڪي
 اقتدار تي قابض آهن ۽ پنهنجي بچاءُ کي هر قيمت تي ۽ خاص ڪري
 فوجي طاقتن جي ذريعي قائم رکڻ چاهين ٿا. عراق کي فوجي مار ۽
 سيڪٽ، رشيا جو ٽٽڻ به انهن جي ئي ڪارستاني آهي، پر هاڻي
 اڳتي انهن وڏن ماڻهن جو گهڻي وقت تائين ڪامياب ٿيڻ ڏکيو ڪم
 آهي. وڇولو طبقو ۽ غريب طبقو پنهنجن حقن وٺڻ ۾ ضرور ڪامياب
 ٿي ويندو. اميرن ۽ سرمائيدارن خلاف دنيا ۾ جنگ مختلف فرشتن تي
 جاري رهندي ۽ نيٺ هي ڏوڪي جي ديوار ڊهندي. صرف سڄاڻ ماڻهو
 جدوجهد جاري رکن ته ڪاميابي جلد ايندي، آخرڪار وس وارن جناب
 ذوالفقار علي ڀٽي کي اقتدار تان لاهي 1979ع اپريل ۾ ڦاسيءَ جي
 سزا ڏني.

جه سي لوڙائو ٿيا جنين سنڌي ڏير،

ماروڙا فقير ڪنهن در ڏيندا دانهڙي.

جنرل ضياءُ الحق به دعويٰ ڪئي ته هو اسلامي نظام آڻيندو پر
 مرهيات ڪوڙ ۽ منافقت جا به وڏا هٿيار ساڻ ڪيا ۽ پاڪستان جي
 عوام کي ڏوڪي ۾ رکي صرف پنهنجي اقتدار کي بچائڻ لاءِ وڏن ماڻهن

جو نمائندو ٿي ڪم ڪيائين. جنرل صاحب جي دور ۾ عوام جي مختلف طبقن کي پاڻ ۾ ويڙهائڻ جو ڪم تمام سٺي خوش اسلوبيءَ سان ڪيو ويو. سنڌ کي ته اهڙي بري ڏهن ۾ ڏڪيو ويو آهي، جو اقتصادي طرح سان تباھ ٿي سوين سال پوئتي ڏڪجي وئي آهي. هيٺئر جيڪا بڪ ۽ بري خطرناڪ بيروزگاري عام آهي، انهيءَ جو ڪارڻ به جنرل ضياءَ جو ڊگهو مارشل لا ۽ سندس پيا ڪڏا ڪرتوت آهن.

جنرل ضياءَ صاحب وڏيون وڏيون ڪوڪليون دعوائون ڪيون پر منافقانا روش ۽ ڪوڙين دعوائن سان نه ڪڏهن ڪو ملڪ سڌريو آهي ۽ وري آئينده سڌرنڌو.

جنرل صاحب پنهنجو اقتدار بحال رکندي وري ساڳئي قسم جي جمهوريت بحال ڪرڻ جي اجازت ڏني. هن جي جمهوريت عام جمهوريت جي مقابلي ۾ وڌيڪ بيمار، بي طاقت ۽ لولي لنگڙي هئي. تنهن ڪري اهڙي قسم جي جمهوريت مان نه ڪجهه ورتو هيو ۽ نه وريو. ضياءَ صاحب جن جي اشارن تي پئي هليو شايد انهن کي نه وڻيو يا انهن کي ضرورت نه رهي، تنهن ڪري کيس به سندس ڪجهه ساٿين سميت 130 سي جهاز واري حادثي ذريعي ختم ڪرايو ويو.

ملڪ ۾ ساڳين بنيادن تي اليڪشن ڪرائي، سڀني صوبن ۾ پنهنجي مرضيءَ وارا نگران وزير رکيا ويا، تنهن هوندي به پيپلز پارٽيءَ ٻين پارٽين کان بهتر پوزيشن حاصل ڪئي، سواءِ پنجاب صوبي جي، جنهن جو وزير اعليٰ صوبائي سيٽن جي اڪثريت حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو.

مرڪز ۾ اقتدار پيپلز پارٽيءَ کي ڏنو ويو ۽ سنڌ ۾ به پيپلز پارٽيءَ جي حڪومت ٺهي، پنجاب ۾ جناب نواز شريف ۽ ٻين صوبن ۾ مخلوط حڪومتون ٺهينون. ويهن مهينن ۾ پيپلز پارٽي جي چونڊيل حڪومت کي رشوت، اقربا پروري ۽ امن امان جي خراب

صورتحال جي عام الزامن ڪري برطرف ڪيو ويو ۽ 1990ع نومبر
 ۾ وري اليڪشنون ڪرايون ويون، جن ۾ اسلامي جمهوري اتحاد
 کي ڪامياب ڪرايو ويو. نگران حڪومت تي اهي ماڻهو هئا، جن
 اليڪشن پئي لڙي ۽ انهن جي حڪمن تحت سڀني آفيسرن کي
 مجبور ڪري اليڪشن ۾ زبردست ڏانڊليون ڪرائي آءِ جي آءِ جي
 ماڻهن کي ڪامياب ڪرايو ويو. هيءَ ڏانڊلي مناسب منصوبابنديءَ
 تحت ڪئي ويئي. هيءَ حڪومت ٻه تقريبن 30 مهينا کن هلي پر حال
 اڳي کان به خراب ٿي ويا. حڪومت تي عوام جو اعتماد پهرين
 ڏينهن کان ڪونه هيو پر جيڪو ڪجهه آسرو عوام کي هيو، اهو به
 ختم ٿي ويو ڇاڪاڻ ته امن امان جي حالت چڱي طرح سان ڪانه
 سڌري ۽ رشوت ڪلم ڪلا زورن تي ٿي ويئي، هر نوڪريءَ جو اڳهه
 مقرر ٿيو، غريب جي لاءِ زندگي گذارڻ جنجال ٿي ويئي، ڏوهه ايترا
 ته وڌي ويا جو حڪومت به ڪجهه پريشان ٿي ويئي، ڇاڪاڻ ته
 جيترا ڏوهه حڪومتي ادارن تي چاهيا، انهيءَ کان منجهن تمام
 گهڻو واڌارو اچي ويو. ڏوهن کي روڪڻ لاءِ دهشتگرد ڪورٽن واري
 ترميم بحال ڪري اهو به مڃيو ويو ته موجوده ڪورٽن جو انتظام ۽
 نظام نه ڪافي آهي ۽ نه وري انهيءَ جي لائق آهي جو ڏوهن جو
 خاتمو اچي سگهي. دهشتگرد ڪورٽون به ڪجهه وقت هليون پر امن
 امان جي صورتحال ۾ ڪوبه سڌارو ڪونه آيو. تنهن ڪري مٿي جي
 آخر ۾ فيصلو ڪيو ويو ته سنڌ کي آرٽيڪل 147 جي تحت فوج جي
 حوالي ڪري ڇڏجي ته جيئن اها امن امان بحال ڪرائي، پر اها به
 ڪامياب نه ٿي، محترم بينظير ڀٽو هن حڪومت جي خلاف تحريڪ
 هلائي ۽ ان جي نتيجي ۾ غلام اسحاق خان ۽ نواز شريف صاحب به
 استعفاون ڏنيون ۽ 93ع ۾ وري معين قريشي کي نگران وزيراعظم

مقرر ڪري چونڊون ڪرايون ويون، جنهن جي نتيجي ۾ محترم وري وزير اعظم ٿي.

هن وقت پاڪستان حڪومت ۽ سنڌ سرڪار به بحال آهي پر صورتحال سڌڻ جي اميد گهٽ آهي، ڇاڪاڻ ته صحيح طرح سان نه مرض کي سڃاتو ويو آهي ۽ نه وري تجويز ڪيل علاج ئي صحيح آهي، تنهن ڪري بقول شاه صاحب جي:

ڪنيس ڪوڀڄن تن طبيب نه گڏيا،

ڏيئي ڏنڀ ڏڏن پاڻان ڏيل ڏکيو.

هي مٿي پس منظر انهيءَ ڪري بيان ڪيو ويو ته جيئن اهو آسانيءَ سان سمجهي سگهجي ته اسان جي ملڪ ۾ نه ته جمهوري حڪومتن عوام جا مسئلا حل ڪيا نه ڪري سگهيو ۽ نه وري مارشل لا وارن ئي ڪو ٻارڻ ٻاريو.

عوام ويچارو نلهن آسرن تي هلندو رهيو ۽ ڏينهنون ڏينهن ملڪ هر ميدان ۾ پوئتي پوندو ويو، ملڪ غريب ٿيندو ويو ۽ غريب ماڻهو وڌيڪ ذليل قسم جي غربت جو شڪار ٿي ويا، پر ترقي صرف انهن سرمائيدارن ۽ جاگيردارن، وڏيرن ۽ ڪجهه آفيسرن ڪئي جيڪي هن ملڪ کي ڦريندا ۽ لٽيندا رهيا.

ايوب خان جي ڏينهن ۾ چيو ويو ته صرف 22 خاندان آهن جن جو دولت تي قبضو آهي ۽ هاڻي وري وڏي پنج سو خاندان ٿيا آهن، جيڪي هن ملڪ جي قسمت جا ڌڻي آهن. قهر ته ڏسو ته ٻارنهن ڪروڙ ماڻهن جي ملڪ ۾، جنهن ۾ تقريبن ٻه ڪروڙ خاندان ٿين ڪن، انهن مان صرف پنج سو خاندان هن ملڪ جي دولت ۽ سياست تي قابض آهن ۽ سڄو ملڪ انهن وٽ چڻ يرغمال آهي. هنن سڄي ملڪ جي عوام کي حرفتن ۽ چالاڪين ذريعي مختلف ٽولن ۽ فرقن ۾ ورهائي

پاڻ ۾ ويڙهائي ڇڏيو آهي ته جيئن سندن اقتدار ۽ دولت جي وسيلن تي قبضو جاري رهي.

اقتدار ايندڙ ويندڙ شيءِ آهي ۽ ڪنهن وٽ به هميشه لاءِ نه رهيو آهي نه رهندو. ملڪ ۽ عوام لاءِ ڪم ڪجي ته جيئن عام ماڻهو سک جو ساهه کڻن ۽ بنيادي ضرورتون ۽ سهولتون انهن کي به ميسر ٿين. پر هن دنيا ۾ ستم ظريفي اها آهي ته وسائل تي ڪجهه ماڻهن جا تاريخي قبضا ٿي ويا ۽ اهي مختلف حربن ۽ حرفتن جي ذريعي پنهنجا قبضا بحال ڪيو پيا اچن. انهن قبضن کي بحال رکڻ ۾ جديد رياست به وڏن ماڻهن جي پانهن پيلي تي ڪم ڪري ٿي ۽ هر دم بالادست ۽ مفادپرست طبقي جي هر قسم جي مدد لاءِ تيار آهي. جيڪڏهن رياستي تشدد جو خطرو نه هجي ته ائين دنيا جي وسائل تي صرف چند سيڪڙو ماڻهن جو قبضو قطعاً نه رهي سگهندو. مفادپرست اميرن، جاگيردارن ۽ وڏن زميندارن جو اهو گروهه پنهنجي ظالماڻي ۽ منافقاڻي روش ۾ صرف ان ڪري ڪامياب آهي جو رياستي مشينري انهن جي مدد لاءِ هر وقت تيار آهي، اخلاقي طرح سان اهو مفادپرست وڏن ماڻهن جو ٽولو ايترو ته شرم کان عاري ٿي چڪو آهي جو هنن کي غريب جي بک ۾ پاڻ ٿيڻ ته ڇڏيو پر بک ۾ مرڻ تي به ڪو قياس ڪونه ٿو ٿئي، هو ته رڳو پنهنجي عيش پرستين سان سڃا آهن، هنن منجهان گهڻا ته شراب ۽ زنا جا ايڏا دلداده آهن جو انهيءَ کانسواءِ سندن هڪ ڏينهن به گذرڻ محال آهي. غريب پورهيت، هاري ۽ مزدور ويچارو محنت ڪري نڍال ٿي وڃڻ جي باوجود پنهنجن ٻچن جو پيٽ گذر ڪونه ٿو ڪري سگهي. هو پنهنجن بنيادي ضرورتن يعني آن، اجهي ۽ اوچڻ ۾ به پورو نه آهي، سهولتون ته هن لاءِ خواب آهن. ان ڪري برعڪس وڏن ماڻهن جو عيش پرستيون عالم آشڪار آهن.

اسان جي ملڪ جي سڄي تاريخ ۾ مٿي بيان ڪيل سڀ جمهوري توڙي مارشل لا واريون حڪومتون به صرف وڏن ماڻهن جون نمائندا حڪومتون رهيون ان ڪري ڪنهن به حڪومت کي غريب ۽ مسڪين ماڻهن جي پلائيءَ جو ذري برابر به ڪو خيال ڪونه هيو. جيڪڏهن صحيح طرح سان ڪم ڪيو وڃي ته ڏهن پندرهن سالن جي عرصي ۾ ملڪ جي قسمت تبديل ٿي سگهي ٿي پر اسان وٽ ڏهه سال حڪومت جي باوجود غربت دور نه ٿي سگهي ۽ رشوت، ڦرلٽ، بدامني، چوري ۽ ڊاڪزني ۾ وڌيڪ ترقي ٿيندي ويئي، ڇاڪاڻ ته انهن سڀني ڏوهن جا ڏوهاري يا ته اهي ماڻهو پاڻ آهن يا سندن چاڙتا ۽ پاڙتا ماڻهو ئي آهن، جن کي ڪير ڪجهه به نه ٿي ڪري سگهيو. گهڻن کي ته حاڪمن ۽ انتظاميه جو مڪمل تحفظ پئي رهيو آهي. اهي ئي وڏا ماڻهو گهڻو ڪري اقتدار ۾ رهيا آهن، ڪڏهن ڪنهن پارٽيءَ ۾ ته ڪڏهن ڪنهن ٻي پارٽيءَ ۾ ته ڪڏهن وري به وقت ضرورت مارشل لا جي حڪومت جا سهڪاري ٿيو وڃن.

سوال ٿو پيدا ٿئي ته انهن جو ڪارڻ ڇا آهي، اهي ڪهڙا بنيادي سبب آهن جنهن ڪري هتي عوام جو سڌارو ڪونه ٿي سگهيو آهي، ڇا موجوده جمهوري طريقا ڪار جي ذريعي عوامي فلاح جو ڪم ٿي سگهي ٿو؟ عوام مختلف دورن ۾ مختلف جماعتن ۽ فردن کي به آزمائي ڏنو، پر ڪوبه ڪڙتيل ڪونه ٿو نڪري ان ڪري عوام به مايوسيءَ جو شڪار ٿي ويو آهي، هن قسم جو جمهوري تماشو گهڻو ڪري ٽين دنيا جي سڀني ملڪن ۾ رائج آهي. هي جمهوريت جو اهو تصور نه آهي ته ماڻهن جي حڪومت، ماڻهن لاءِ حڪومت ۽ ماڻهن منجهان حڪومت، پر ٽين دنيا جي سڀني ملڪن ۾ وڏن ماڻهن جي حڪومت مختلف نالن سان آهي، جنهن کي صرف ملمعسازي جي ذريعي جمهوريت سڏيو ٿو وڃي. حقيقت ۾ اها جمهوريت نه آهي پر

وڏن ماڻهن جي حڪومت يعني "اميروڪريسي" جون مختلف شڪليون آهن، جن کي انگريزيءَ ۾ آليگارڪي، ائرسٽو ڪريسي ۽ پليٽوڪريسي چئي سگهجي ٿو پر جمهوريت قطعي نٿو چئي سگهجي. جڏهن حڪومت امير ماڻهن جي هوندي ته پوءِ هو غريب ماڻهن لاءِ ۽ ملڪ لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندا. سندن ذهن ۾ صرف پنهنجي عيش عشرت ۽ لالچ پوري ڪرڻ جي تمنا هوندي. جيڪڏهن عام ماڻهو جي پلائي سوچي آهي ته پوءِ حڪومت جو سرشتو اهڙو ڪرڻ گهرجي، جنهن ۾ عوام جا نمائندا پهچي سگهن، جنهن ۾ دانشور ۽ علم وارا ڏاها ماڻهو جيڪي عام ماڻهن جا خير خواه ۽ پلو چاهيندڙ هجن سي پهچي سگهن. هن وقت جيڪي حد بنديون آهن انهن مطابق صوبائي اسيمبليءَ لاءِ گهٽ ۾ گهٽ 25 لک خرچ ۽ قومي اسيمبليءَ لاءِ 50 لک خرچ ڪپي ٿو ۽ گهڻن تڪن ۽ حالتن ۾ خرچ انهيءَ کان به وڌي ٿو وڃي. جيڪڏهن ماڻهو ايڏا خرچ ڪري اسيمبلين ۾ پهچندا ۽ اهي سڀ کان پهريان پنهنجن خرچن ڪيڏن لاءِ پئسا ڪمائن جا طريقا سوچيندا ۽ اهڙي طرح سان آفيسر شاهي کي پاڻ سان ملائي هر قسم جي غلط ڪمن ۾ ملوث ٿي ويندا، تنهن ڪري جيڪڏهن ملڪ کي سڌارو آهي ته پوءِ سڀ کان پهريائين سياسي نظام کي سڌارو پوندو ۽ ان کانپوءِ گڏوگڏ تعليمي نظام به سڌارو پوندو، پوءِ اهڙي طرح سان ٻيا سڌارا به اچي سگهن ٿا.

سياسي نظام کي سڌارڻ لاءِ صحيح طرح جي عوامي جمهوريت آڻڻ اسان کي هيٺيان قدم کڻڻا پوندا، هونئن ته خراب جمهوريت کي بهتر ڪرڻ لاءِ وڌيڪ جمهوريت ڪپي.

اسيمبلين جي ميمبرن جون تڪ بنديون اهڙي طرح سان ڪيون وڃن جو اٽڪل پنجاهه هزار ماڻهن تي هڪ سيٽ ڪئي وڃي. هن طرح سان تڪ ننڍا ٿي ويندا ۽ وچولي طبقي جا ماڻهو جيڪي

عوام جي خدمت ڪرڻ چاهيندا آهي به چونڊن ۾ حصو وٺي سگهندا ۽ سندن خرچ به مناسب ٿي ويندو. تنهن ڪري تمام گهڻي توقع رکي سگهجي ٿي ته اهي عوامي نمائندا ايمانداري سان ڪم ڪندا. ٻين ملڪن ۾ گهڻو ڪري انهيءَ حساب سان اسيمبلي جا ميمبر آهن، ڪجهه ملڪن جا مثال هي آهن. انگلينڊ آدمشماري لڳ ڀڳ ساڍا پنج ڪروڙ ۽ ميمبرن جو تعداد 454، اٽلي آدمشماري پنج ڪروڙ ۽ ميمبرن جو تعداد 1002، سڙرلينڊ آدمشماري ٽيهن لک ۽ ميمبرن جو تعداد 200، ترڪي آدمشماري ساڍا پنج ڪروڙ ۽ ميمبرن جو تعداد 550، انهن مثالن جي مقابلي ۾ اسان جي آدمشماري تيرنهن ڪروڙ ۽ ميمبرن جو تعداد 217 قومي اسيمبليءَ ۾ ۽ اهڙي طرح سان صوبائي اسيمبلي ۾ به تقريباً ٻن ٽن لکن تي هڪ ميمبر آهي، انهيءَ ڪري هاڻي هيٺيان سڌارا ڪري پوءِ چونڊون ڪرايون وڃن.

1- اسان وٽ اڃا صحيح جمهوريت رائج ٿي ڪانه ٿي آهي، تنهن ڪري ضروري آهي ته هتي پنجاهه هزار آدمشماري تي هڪ نمائندو ڪيو وڃي، جيئن عام ماڻهن پنهنجي مسئلن ۽ حل ڪرائڻ ۾ ۽ پنهنجن نمائندن سان ملڻ ۾ ڪا دشواري نه ٿئي ۽ وچولي طبقي جا عوامي خير خواه ۽ ڏاها دانشور اليڪشن لڙي سگهن، جيڪڏهن مٿين طريقي تي عمل ڪيو ويندو ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته صحيح حقيقي عوامي نمائندا چونڊجي اچن ۽ اهي ملڪ ۽ عوام لاءِ اهڙا قانون جوڙين ۽ اهڙا اپاءَ وٺن جو ملڪ جا ماڻهو خوشحال ٿي سگهن جو ساڻ ڪئن، جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويو ته پوءِ موجوده "اميروڪريسي" ۽ ظالم بيوروڪريسي عوام جي لاءِ اڃا به ڪجهه وڌيڪ وقت لاءِ مصيبت ۽ عذاب بڻيون رهنديون.

2- اسان وٽ سرڪاري سطح تي ۽ نجی سطح تي اليڪشن ۾ ڏانڊليون ڪرايون ۽ ڪيون وڃن ٿيون، انهن کي روڪڻ لاءِ آئيني

ٽرميمر جي ذريعي اهو مستقل بندوبست ڪيو وڃي ته جڏهن عام چونڊون ٿين، ان وقت خود به خود ٽن مهينن جي عرصي لاءِ مرڪز ۾ سرپرست ڪورٽ جي چيف جسٽس جي سربراهي ۾ ۽ صوبن ۾ صوبائي هاءِ ڪورٽس جي چيف جسٽس جي سربراهي ۾ هي غير سياسي فردن تي مشتمل غير سياسي حڪومت جوڙي وڃي، جنهن جو ڪم صرف منصفائين ۽ آزاد اڻيون چونڊون ڪرائي، اقتدار چونڊيل نمائندن جي حوالي ڪري رخصت ٿي وڃڻ هجي، باقي هن وقت انهن کي نگران حڪومت ۾ رهڻ ڏنو ٿو وڃي، يا انهن کي آندو ٿو وڃي جيڪي پاڻ به اليڪشن ۾ اميدوار آهن يعني "جوڊيري گڏهه رکپال" جيئن وڻي ٿو تيسين حڪومتي مشينري ۽ آفيسرن کي استعمال ڪري، نتيجا پنهنجا حق ۾ ڪري ٿا وٺن. ڇاڪاڻ ته حيا شرم اسان جي ملڪ ۾ ناپيد آهي، تنهن ڪري اهڙي طرح سان اليڪشن کڻي اچڻ کانپوءِ وڏي واڪي رڙيون ڪري ٻڌائين ته کين عوام چونڊي پنهنجو نمائندو ڪري اسيمبليءَ ۾ پهچايو آهي، پوءِ عوام سان ملڪ سان جيڪا جڻ وٺين ٿي سان ڪن ٿا ۽ انهيءَ ڪري ملڪ هميشه پوئتي پوندو وڃي ٿو ۽ غريب عوام ڏينهن ڏينهن مشڪل مسئلن جو شڪار ٿيندو وڃي ٿو. تنهن ڪري ضروري آهي ته آئيني طريقي سان ڏاندلين جو رستو بند ڪيو وڃي.

3- اسان جي ملڪ ۾ جتي هڪ ڪلارڪ لاءِ به انٽر پاس هجڻ شرط رکيو ويو آهي اتي پارليامينٽ جي ميمبرن لاءِ جن کي ملڪ جو قانون جوڙڻو آهي، ڪنهن به قسم جو شرط نه رکيو ويو آهي، اهي اهو ضروري آهي ته گهٽ ۾ گهٽ اسيمبلي جي ميمبر لاءِ گريجوئيٽ هجڻ جو شرط رکيو وڃي.

4- اليڪشن جو مدو پنجن سالن مان گهٽائي وڌ ۾ وڌ چار سال ڪيو وڃي، جيڪڏهن هر ٽئين سال اليڪشن ٿئي ته وڌيڪ بهتر ٿيندو.

5- ڪاميابيءَ لاءِ پنجاهه سيڪڙو کان وڌيڪ ووٽ کڻڻ جو شرط هجي، جيئن ايران ۽ ڪجهه ٻين ملڪن ۾ آهي. گهٽ ووٽن جي صورت ۾ پهرين ٻن ميمبرن جي وچ ۾ وري اليڪشن ڪرائي وڃي.

6- سينيٽرن کي اسيمبلي چونڊي ٿي پر جيڪڏهن ان اسيمبليءَ کي الزامن ۾ ختم ڪيو ٿو وڃي ته سينيٽر پنهنجي جاءِ تي بحال ٿا رهن اهو اخلاقي ۽ قانوني نقص ٿي ٿو وڃي. تنهن ڪري سينيٽ جي ميمبرن جي اليڪشن به اسيمبلي جي ميمبرن وانگر براهه راست عوام جي ووٽن جي ذريعي ڪئي وڃي ۽ سندن تعداد به مناسب انداز مطابق وڌائڻ کپي ۽ سينيٽ کي وڌيڪ اختيار ڏنا وڃن.

جيڪڏهن مٿين نقطن تي عمل ڪيو ويندو ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته صحيح حقيقي عوامي نمائندا چونڊجي اچن ۽ اهي عوام ۽ ملڪ لاءِ اهڙا قانون جوڙين ۽ اهڙا اپاءَ وٺن جو ملڪ جا ماڻهو خوشحال ٿي سگهن جو ساڻه ڪن. جيڪڏهن سڌارا نه ڪيا ويندا ته موجوده طريقي ذريعي عوام جا مسئلا حل ڪونه ٿيندا ۽ عوام جي حالت بد کان بدتر ٿيندي ويندي. هن وقت تمام ضروري ٿي پيو آهي ته يڪدم آئيني، قانوني، تعليمي، زرعي، صنعتي ۽ انتظامي سڌارا ڪيا وڃن ته جيئن عوام جي حالت سڌري.

هن ملڪ جو صدر صاحب به چئي چڪو آهي ته ملڪ جو سياسي نظام صحيح نه آهي ۽ اليڪشن صرف پئسي وارن جي راند ٿي ويئي آهي، سو جيڪي پئسا خرچ ڪري ايندا اهي خدمت نه ڪونه ڪندا، اهي ته پهريائين پنهنجو خرچ ڪيندا، ولي خان صاحب به چئي چڪو آهي ته ڪجهه سالن اندر اسيمبلي ۾ صرف اسمگلري چونڊون ڪئي ايندا، تنهن ڪري هاڻي وقت اچي ويو آهي ته ملڪ ۽ عوام جي ڀلي خاطر سڀني وس وارن کي سوچي سمجهي سياسي، آئيني، قانوني، تعليمي، زرعي، معاشي ۽ معاشرتي

سڌارن کي نافذ ڪرڻ کپي نه ته هي موجوده طريقا ملڪ کي هڪ ڪري رکڻ ۾ قطعي ڪامياب نه ٿيندا، ڇاڪاڻ ته عام ماڻهن جا جڏهن مسئلا حل نه ٿيندا ته اهي پنهنجي ترجيحن به پاڻ طئي ڪندا. هن وقت سڄي دنيا ۾ سجاڳيءَ جي لهر آيل آهي، هر هنڌ انسان ڪوشش ۾ لڳو پيو آهي ته سڀني کي ڪم از ڪم بنيادي ضرورتون ۽ سهولتون ملڻ کپن. حڪومتي تشدد جي ذريعي ۽ فوجن جي ذريعي هاڻي عوامي حقن کي دٻائي نه سگهيو ۽ نه وري عوام کي دوکو ڏئي گهڻي وقت لاءِ تاري سگهيو. بهتر ٿيندو ته عوام جي پلائيءَ ۾ سڀني جي پلائي سمجهي هڪدم سڌارا ڪيا وڃن.

عوام جو به ڪم آهي ته سجاڳ ٿئي سوچي ۽ پنهنجي پلائيءَ لاءِ پاڻ پتوڙي. جيڪڏهن عوام پاڻ ۾ متحد ٿي پنهنجي حقن لاءِ، بنيادي ضرورتن ۽ سهولتن لاءِ پرزور مطالبو ڪندو ته پوءِ ئي سياسي جماعتن جا ليڊر ڪجهه خيال ڪندا پر مطالبن ذريعي مسئلا حل نٿا ٿين ته عوام کي پر امن احتجاج به ڪرڻا پوندا. جڏهن عوام سجاڳ ٿيندو تڏهن ئي سياسي پارٽيون سندن مسئلن حل ڪرڻ وارا منشور ڏينديون ۽ اليڪشن ۾ ڪاميابيءَ کانپوءِ انهن تي عمل ڪنديون. عوام جيڪڏهن ٻڌي ڪندو ته پوءِ ئي پنهنجو دٻاءُ جاري رکي سگهندو.

سڀني دانشورن، ڏاهن، سيپتن ۽ ساڃاه وند ماڻهن کي اپيل ٿي ڪجي ته عوامي سجاڳي پيدا ڪرڻ لاءِ عوام سان رابطا ڪري عوامي ٻڌي پيدا ڪرائين ته جيئن عوام باشعور ٿي پنهنجا حق نه صرف گهري سگهي پر وٺي سگهي.

عوامي اتحاد زنده باد پورهيت عوام زنده باد

عوام، جمهوريت ۽ سياسي پارٽيون

سائنسي ارتقا جي نظريي مطابق حياتي تمام گهڻا، ڏکيا ۽ پيچيده مرحلا طئي ڪري ڪروڙها سالن جي جدوجهد ۽ جفاڪشيءَ کانپوءِ اچي انساني صورت کي پهتي آهي. هن ڌرتي تي جتي گهڻي ڀاڱي جهنگل هئا ۽ سخت خطرناڪ، هيٺ ناک ۽ خوفناڪ قسم جا جهنگلي جانور به جام هئا، اتي هي وڃڻو ساه دار به پنهنجي حرفت سان مقابلو ڪندو رهيو ۽ پنهنجي خاندان سان قرب ۽ پيار جي ڪري گڏجي رهڻ سکيو ۽ وڏا جڻا ٺاهي رهڻ لڳو، جيڪي گهڻو ڪري هڪ ئي خاندان تي مشتمل هئا ۽ اهڙي طرح سان هڪٻئي جو بچاءُ ۽ سهڪار ڪري خاندان وڌي ڌرتي تي پيا. تعداد وڌي وڃڻ جي ڪري ڪجهه مسئلا پيدا ٿيڻ لڳا ۽ انهن مسئلن کي حل ڪرڻ لاءِ قبيلائي چڱا مڙس يا سردار به پيدا ٿيا، جن انهن جا باهمي مسئلا ۽ جهڳڙا حل ٿي ڪيا.

انهيءَ کانپوءِ قبيلن وڌڻ لڳا ۽ انهن جا پاڻ ۾ مسئلا به وڌيا، انهن مسئلن جي ڪري قبيلن جون پاڻ ۾ جنگيون ٿيون، ننڍن قبيلن کي وڏن قبيلن ماري مچايو ۽ اهڙي طرح سان بادشاهه ۽ حاڪم پيدا ٿيا. بادشاهن جي جهيڙن جهڳڙن ۽ جنگين وري شهنشاهن کي جنم ڏنو، عوام جي جدوجهد به جاري رهندي آئي ۽ ظالم بادشاهن ۽ شهنشاهن خلاف بغاوتون ڪندا ۽ ويڙهون ڪندا آيا، حياتيءَ جي زندهه رهڻ واري قوت ۽ خواهش ترقي ڪري اچي جنسي خواهش، کاڌي جي خواهش ۽ آرام جي خواهش وارو انسان پيدا ڪيو. انهيءَ ڪري پهريائين انهن خواهشن کي پوري ڪرڻ لاءِ جهيڙا، جهڳڙا ۽ فساد شروع ٿيا ۽ وڏي اچي جنگين جي صورت کي پهتا.

شروعاتي پيداوار ۽ گذر جو طريقو جيئن ته زمين هئي تنهن ڪري گهڻي کان گهڻي ايراضيءَ تي قبضو ڪري سردارن، حاڪمن، بادشاهن ۽ شهنشاهن جو اهو مقصد هيو انهيءَ جاگيرداري نظام کي جنم ڏنو. حرفتي ماڻهن گهڻي کان گهڻي ايراضي پنهنجي قبضي هيٺ رکڻ ٿي چاهي ۽ رکندا پئي آيا ۽ اڃا تائين به اهڙي قسم جا گهڻا حرفتي رکندا پيا اچن. انهن قبضن ۽ خواهشن جي ڪري اثبوتون پئي پيدا ٿيون ۽ انهن جي ڪري فساد، جهيڙا ۽ جهڳڙا ۽ بغاوتون به پئي ٿيون. انهن بغاوتن کي ڪچلڻ ۽ ختم ڪرڻ لاءِ انهن سردارن، حاڪمن ۽ بادشاهن ظلم به پئي ڪيا ۽ آخر جنگيون به پئي ٿيون. انسان جي تاريخ جتي ارتقا جي تاريخ آهي، جدوجهد جي تاريخ آهي، اتي ظلمن جي تاريخ به آهي. انسانن کي آڻ مڃائڻ لاءِ انهن جي ملڪيتن کي ڦهائڻ لاءِ، عورتون کڻڻ ۽ قبضي ڪرڻ لاءِ هن ڌرتي جي مٿان بي انتها قسم جا ۽ بيحد ذليل قسم جا ظلم ڪيا ويا ۽ گهڻن ئي هنڌن تي اڃا ڪيا ٿا وڃن. انهيءَ سڄي عرصي ۾ انهن جهيڙن، جهڳڙن کي قابو ڪرڻ يا وڌائڻ لاءِ هٿيار به نوان نوان ايجاد ٿيندا ويا، پٿر ۽ لٺ باني کان شروع ٿي اڇي ڪيميائي ۽ ايٽمي بارود ۽ بم گولن تائين پهتا آهن پر تنهن هوندي به جنگيون اڃا تائين جاري آهن ظلم ۽ ڏاڍ جي نون طريقن جي ايجاد کي اڃا پنجو ڪونه آيو آهي.

انهيءَ عرصي دوران سوچ، سمجهه، ساڃهه ۽ علم به ترقي ڪئي ۽ ڪيترن ئي سٺن انسانن ڪوششون ورتيون ته باهمي جهيڙا، جهڳڙا ۽ فساد نه ٿيڻ کپن ۽ انهن کي ختم ڪرڻ لاءِ هنن سڀني ماڻهن کي هدايتون ڪيون، نيڪ صلاحون ڏنيون، سٺي اخلاق ۽ رواداريءَ جا سبق ڏنا. انسان هڪٻئي سان سٺو چو هلي، قرباني چو ڏئي، چڱو چو ٿئي اهو هڪ وڏو مسئلو هئو ۽ انهيءَ کي سمجهائڻ لاءِ ۽ امن امان قائم رکڻ لاءِ مختلف نظريا پيش ڪيا ويا. انهيءَ قسم جي

تعليم اهڙن ڪيترن نظرين ۽ مذهبن کي جنم ڏنو، جن مان گهڻن جو بنياد خوف ۽ لالچ تي رکيو ويو. پر تنهن هوندي به جهيڙا، جهڳڙا ختم ڪونه ٿيا ۽ عام انسان جي حالت به مجموعي طور تي گهڻي ڪانه سڌري آهي بلڪه ٽين دنيا ۾ ته تمام خراب حالت آهي. شاعر مطابق:

هت هزارين حاڏقن دعويٰ ڪئي ڪيڏي اچي

پوءِ به ڏس انسان ويچارو برباد ويران آ اڃان.

(ابن حيات پنهور)

بهر حال علم ۽ سوچ جي ترقي به جاري رهي ۽ ظلم ۽ ڏاڍ جي خلاف آواز به بلند ٿيندا رهيا. ظلم ۽ استحصالين وري مذهب کي به هٿيار طور استعمال ڪيو ۽ گهڻن مذهب وارن کي سوچ ۽ علم جي ترقيءَ جي خلاف ڪري بيهاريو ويو انهن جا به مقابلا ٿيندا رهيا ۽ گهڻن صحيح علم وارن کي ته وڏيون وڏيون تڪليفون ۽ اذيتون به سهڻيون پيون پڙ علم يعني سائنس اڳتي وڌندي رهي ۽ اچي صنعتي انقلاب جي منزل تي پهتي. جاگيرداري نظام ڀرڻ لڳو ۽ سرمائيداري نظام ان جي جڳهه والارڻ لڳو. صنعتي انقلاب جي ڪري زبردست تبديليون ٿيڻ لڳيون ۽ ڪيتريون شهنشاهتون ۽ بادشاهتون ٽٽيون ۽ آزاديءَ جون هوائون لڳيون ۽ جمهوري نظام يعني عوامي نظام يا انهن جي حڪومتن جو نظريو ميدان تي اچي ويو. هن نظريي مطابق عوام جي حڪومت، عوام جي لاءِ عوام جي ذريعي پهچي ويئي، تنهن ڪري سياسي پارٽين ۽ سياسي رهنمائن جو وجود پيدا ٿي ويو. سياسي پارٽيون ۽ سياسي رهنما عوام کي سجاڳ ۽ سڃاڻ ڪرڻ لاءِ انهن جي وٽن وٺڻ لاءِ ڪم ڪرڻ لڳا. انهيءَ سان گڏ جمهوري حڪومت جا طريقا به واضع ڪيا ويا يعني ڪهڙو حڪومتي سرشتو اختيار ڪجي، هر ملڪ جي ماڻهن جو پنهنجو اختيار آهي ته هو

ڪهڙي قسم جي حڪومت چاهين ٿا ۽ ڪهڙي قسم جو نظام چاهين ٿا. جيڪڏهن صدر کي ملڪ هلائڻ لاءِ ذميوار ڪرڻ چاهين ته انهيءَ صورت ۾ صدارتي نظام واضح ڪيو ويندو ۽ صدر جي چونڊ جو طريقو اهميت اختيار ڪندو. ڪن ملڪن صدر جي چونڊ جو سڌو طريقو ۽ ڪن ملڪن ان سڌو طريقو اختيار ڪيو. پارلياماني نظام ۾ وري پارليامينٽ وڌيڪ اهميت رکي ٿي ۽ ان جي ميمبرن کي وڌيڪ اختيار حاصل ٿين ٿا. اهي ميمبر پاڻ منجهان هڪ ليڊر ٺاهين ٿا ۽ وزارتي ڪائونسل به مقرر ڪن ٿا. هن سرشتي ۾ پارلياماني ليڊر وزيراعليٰ يا وزيراعظم ٿئي ٿو ۽ سندس وزيرن جي ڪائونسل سرشتي کي هلائي ٿي. سڀ اختيار پارليامينٽ ۽ ان جي ليڊر ۽ وزيرن جا ٿين ٿا. هن طريقي ۾ صدر کي اختيار ڪونه ٿا ڏنا وڃن، باقي نالي ۾ ملڪ جو وڏو ليکيو وڃي ٿو.

اصولن اهو هر ملڪ جي ماڻهن جو حق آهي ته هو ڪهڙو به سرشتو يا سسٽم اختيار ڪن. انهيءَ ڪري ملڪي ڪاروبار هلائڻ لاءِ هر ملڪ لاءِ اهو ضروري ٿي پيو ته هنن وٽ دستور يا آئين هجي يعني اهي قانونن جن مطابق ملڪ جي انتظامي ۽ حڪومتي جوڙجڪ هوندي، آئين به ملڪ جا ماڻهو ٺاهيندا. ڇاڪاڻ ته ملڪ جي آبادي وڌي ٿي ٿي تنهن ڪري ڪم کي سولو ۽ سٺي طريقي سان هلائڻ لاءِ چونڊيل نمائندن جو طريقو اختيار ڪيو ويو. يعني ماڻهن جو چونڊيل نمائندا ماڻهن جي نمائندگي ڪندا. مقصد ته هڪ طرف هي نمائندا عوام سان رابطي ۾ هوندا ۽ ٻئي طرف عوام جون خواهشون ۽ گهرجون يا سندن خيالات جي ترجماني حڪومت ۽ پارليامينٽ ۾ ڪندا. هن طريقي مان صاف ظاهر آهي ته نمائندگي اهڙي نموني سان هجي جنهن ۾ عوام ۽ سندن نمائندن جو تمام گهڻو لاڳاپو هجي، تڏهن ئي ته

عوام جو نمائندو سندن گهرجون ، خواهشون ۽ خيالات پارليامينٽ تائين پهچائي سگهندو.

هاڻي سوال ٿو پيدا ٿئي ته هي نمائندگي جو حق ڪيترن ماڻهن يعني ڪيتري آدمشماري يا ڪيترن ووٽرن تي مشتمل هجي. هن مرحلي تي اسان جي ملڪ ۾ تمام وڏو گهپلو يا فراڊ ڪيو ويو. عوام جي سياسي حقن تي وڏي ڌوڪي سان ڌاڙو هنيو ويو، ڇاڪاڻ ته عوام ڪن تاريخي سببن جي ڪري ان پڙهيل، اڻوڻي ۽ سادو آهي، تنهن ڪري مفاد پرست ماڻهن وڏي حرفت، مڪاري ۽ چالاڪيءَ سان عوام سان ڌوڪو ڪيو، يعني نمائندگي جي لاءِ بين الاقوامي رجحان ۽ طريقن کي رد ڪري تمام وڏي تعداد تي هڪ نمائندو مقرر ڪيو ويو. هي پاڪستاني عوام سان تمام وڏي دغاबाزي هئي جيڪا 1956ع، 1962ع ۽ 1973ع وارن آئينن ۾ ڪئي ويئي ۽ انهن آئينن کي پاس ڪرڻ ۽ ڪرائڻ وارا سڀ ميمبر جيڪي سڀني سياسي پارٽين سان وابستہ هئا، اهي عوام جا ڏوهي آهن ڇاڪاڻ ته هنن عوام جي صحيح طرح سان نمائندگي نه ڪئي پر هڪ عظيم ڌوڪي ۽ دغاबाزيءَ ۾ شريڪ ٿيا. افسوس سان ٿو چوڻو پوي ته هن بنيادي غلطيءَ جي سزا هتان جو عوام اڃا تائين پوڳيندو رهي ٿو.

هاڻي عوام جي اڳيان ڪجهه ملڪن جا مثال پيش ڪجن ٿا، جن مان چڱي طرح سان اندازو لڳائي سگهيو ته واقعي پاڪستاني عوام سان ڌوڪو ڪيو ويو هو ۽ اهو سندن سياسي حقن تي مفادپرست طبقي ڌاڙو هنيو.

ملڪ جو نالو	آدمشماري	ايوان بر نمائندگي
انگلينڊ	ساڍا پنج ڪروڙ	654 ميمبر
اٽلي	پنج ڪروڙ	1002 ميمبر
فرانس	ساڍا پنج ڪروڙ	579 ميمبر
ترڪي	پنج ڪروڙ	540 ميمبر
سڙلئنڊ	ٽيهٺ لک	200 ميمبر
آسٽريا	پنجهتر لک	183 ميمبر
البانيه	اويھ لک	270 ميمبر
بيلجيم	ھڪ ڪروڙ	212 ميمبر
بلغاريه	اناسي لک	400 ميمبر
ڊينمارڪ	پنجاھ لک	180 ميمبر
يونان	نوي لک	300 ميمبر
فيڊرل جرمني (اڳين)	چھ ڪروڙ	519 ميمبر
رومانيه	ٻہ ڪروڙ	400 ميمبر
ھنگاري	ھڪ ڪروڙ	388 ميمبر
فنلينڊ	پنجاھ لک	200 ميمبر
آئرلينڊ	چٽيھ لک	166 ميمبر
نيڌرلينڊ (هالينڊ)	ڏيڍ ڪروڙ	150 ميمبر
ناروي	ٻائيٽاليھ لک	157 ميمبر
اسپين	چار ڪروڙ	350 ميمبر
سڀڊن	ٽياسي لک	349 ميمبر
پولينڊ	ٽي ڪروڙ پنجهتر لک	460 ميمبر
الجيريا	ٻہ ڪروڙ ٽيھ لک	295 ميمبر
مصر	پنج ڪروڙ	458 ميمبر

ملڪ جو نالو	آدمشماري	ايوان ۾ نمائندگي
ايران	چار ڪروڙ سٺ لک	270 ميمبر
عراق	هڪ ڪروڙ سٺ لک	250 ميمبر
اسرائيل	هائيتاليه لک	120 ميمبر
لبنان	ٽيه لک	99 ميمبر
ليبيا	چاليه لک	1112 ميمبر
موراڪو	ٻه ڪروڙ چاليه لک	306 ميمبر
شام	هڪ ڪروڙ	95 ميمبر
اٽنگولا	پياسي لک	223 ميمبر
ڪئمرون	هڪ ڪروڙ	120 ميمبر
ڪانگو	ويه لک	153 ميمبر
ايٿوپيا	چار ڪروڙ چاليه لک	835 ميمبر
آوري ڪوسٽ	هڪ ڪروڙ	175 ميمبر
ڪينيا	ٻه ڪروڙ ڏه لک	172 ميمبر
ميدانگاسڪر	هڪ ڪروڙ	137 ميمبر
نائيجيريا	ساڍا ڏه ڪروڙ	450 ميمبر
سودان	ٽي ڪروڙ	264 ميمبر
سوماليه	انهتر لک	177 ميمبر
اتر ڪوريا	ٻه ڪروڙ	655 ميمبر
ڏکڻ ڪوريا	چار ڪروڙ ٽيه لک	299 ميمبر
برما	چار ڪروڙ	489 ميمبر
بنگلاديش	يارنهن ڪروڙ	300 ميمبر
ڪئمبوديا	تيهتر لک	117 ميمبر
چائنا	هڪ ارب ڏه ڪروڙ	2770 ميمبر
انڊيا	چوراسي ڪروڙ	544 ميمبر
انڊونيشيا	ارڙنهن ڪروڙ	1000 ميمبر
جپان	ٻارنهن ڪروڙ پنڌرنهن لک	512 ميمبر
لائوس	چاليه لک	264 ميمبر
ملائيشيا	هڪ ڪروڙ سٺ لک	177 ميمبر

ملڪ جو نالو	آدمشماري	ايوان ۾ نمائندگي
پاڪستان	ٻارنهن ڪروڙ	217 ميمبر
سنگاپور	چوويهه لک	81 ميمبر
سري لنڪا	هڪ ڪروڙ چوھڻ لک	225 ميمبر
ٽائي لينڊ	پنج ڪروڙ ويهه لک	357 ميمبر
ويٽنام	چھ ڪروڙ	496 ميمبر
آسٽريليا	هڪ ڪروڙ سٺ لک	148 ميمبر
نيوزي لينڊ	ٽيويهه لک	97 ميمبر
ڪئناڊا	اڍائي ڪروڙ	295 ميمبر
يو ايس اي	چوويهه ڪروڙ	435 ميمبر
ڪيوبا	هڪ ڪروڙ	510 ميمبر
ڊومينڪن ريپبلڪ	چاھڻ لک	120 ميمبر
گوئٽي مالا	چھاسي لک	100 ميمبر
مڪسيڪو	اٺ ڪروڙ	400 ميمبر
ارجنٽينا	ٽي ڪروڙ	254 ميمبر
برازيل	چوڏھن ڪروڙ ٽيھ لک	497 ميمبر
ڪولمبيا	ٽي ڪروڙ	199 ميمبر
پيرو	ٻہ ڪروڙ	180 ميمبر
وينزويلا	هڪ ڪروڙ اٺھتر لک	196 ميمبر
رشين اسٽيٽ	پندرھن ڪروڙ	1046 ميمبر

مٿئين چارٽ ۾ ڏنل انگن اکرن مان صاف ظاهر آهي ته اسان جي عوام سان تمام وڏو ظلم ۽ زيادتي ٿيل آهي، پر هاڻي وري گهڻو ڪري سڀني سياسي پارٽين جي چڱن مڙسن گهر ڪئي آهي ته اسان کي 1973ع وارو آئين اصلي صورت ۾ واپس ڏيو، سواءِ محترم بينظير ڀٽو جي جنهن چيو آهي ته هاڻي نئون سماجي معاهدو يعني نئون سوشل

ڪنٽريڪٽ ڏنو وڃي، جنهن جا ڪجهه جزا اخبارن ۾ شايع به ڪيا ويا آهن. ٻين پارٽين وارن کي سندن غلطيءَ جو احساس شايد نه ٿيو آهي جو اڃا تائين به 1973ع وارو ساڳيو آئين پيا گهرن يا وري سمجهن ٿا ته سندن غلطي يا دوکي کي عوام نه سمجهي سگهندو. جناب هن فراهه کي هاڻي عوام سمجهي چڪو آهي، هاڻي عوام سان ڌوڪا گهڻو وقت ڪونه هلي سگهندا، ڇاڪاڻ ته ميڊيا جي ترقيءَ سان گڏ عوام جي سجاڳي به ٿي آهي، سڄي دنيا جو عوام گڏجي پيو آهي ۽ هڪٻئي جا ڌڪ سور جلدي ميڊيا جي ذريعي ونديا ورهايا ٿا وڃن ۽ ناانصافي ۽ ظلم کي سڄي دنيا ۾ وائڻو ڪيو ٿو وڃي ۽ هر ظالم کي سڄي دنيا ۾ خوار خراب ٿيڻو ٿو پوي. هاڻي اسان جا حڪمران جن ستونجاه سالن کي عوام کي ان پڙهيل رکيو، جن انهيءَ سڄي عرصي دوران تعليم کي پوئتي هٽايو ۽ عوام کي تباهه ۽ برباد ڪرڻ لاءِ سماجي برائين کي عام ڪيو ۽ ڪيترين سماجي برائين ۾ انتظاميا پڻ ملوث آهي، جهڙوڪ هيروئن، جوا، شراب، چوري، ڌاڙا ۽ رشوت وغيره اهڙن حڪمرانن کي هاڻي عوام نفرت جي نگاهه سان ڏسي ٿو. هاڻي عوام ۾ اهي حڪمران ۽ رهنما مقبول ٿيندا جيڪي عوام جي ڀلائيءَ لاءِ سوچيندا. هاڻي عوام جي ڀلائيءَ لاءِ هر پارٽيءَ کي سماجي ڀلاين جي سڌارن لاءِ منشور ڏيڻا پوندا. انهن منشورن ۾ سڀني سڌارن جي ڄاڻي ڪيل هوندي جهڙوڪ سياسي سڌارا، قانوني سڌارا، انتظامي سڌارا، معاشي سڌارا، زرعي سڌارا، سماجي سڌارا ۽ تعليمي سڌارا، هنن سڌارن کانسواءِ هاڻي اسٽيٽ جو ڪم به ڪونه هلي سگهندو وس وارا جيڪڏهن ملڪ جو ڀلو چاهين ٿا ته پوءِ هنن کي اهڙن سڌارن جي راهه هموار ڪرڻي پوندي. انهيءَ لاءِ ضروري آهي ته نئون سماجي معاهدو يعني آئين نئين وسيع بنيادن تي چونڊيل اسيمبلي ٺاهي ۽ مٿي ڏنل سڀ سڌارا نافذ ڪري.

هتي اسين سياسي سڌارن جي ڳالهه ڪنداسين ڇو ته جيستائين حڪومتي نظام صحيح طرح سان عوامي نه ٿيندو تيستائين عوام جي چڱائيءَ جون ڳالهيون ڪونه ٿينديون. حڪومتي نظام درست ٿيڻ کانپوءِ ئي اميد ڪري سگهجي ٿي ته عوام جا هڏوڪي ۽ گهٽگهرا عوام جي مسئلن کي حل ڪرائڻ لاءِ ميدان عمل ڀرجي ويندا ۽ ٻيا سڌارا به لاڳو ڪندا. صدر صاحب کي اپيل ٿي ڪجي ته اليڪشن کان اڳ هيٺيون ترميمون ڪري پوءِ اليڪشن ڪرائي. انهيءَ لاءِ صوبائي حڪومتون به ختم ڪيون وڃن ته جيئن اليڪشنون صحيح طرح سان ٿي سگهن.

1- صوبائي توڙي قومي سيٽ پنجاهه هزار آدمشماريءَ تي مقرر ڪئي وڃي ۽ اهڙي طرح سان نئين سر تڪ بندي ڪئي وڃي. هن طرح سان تڪ ننڍا ٿيندا ۽ اميدوارن کي تمام گهٽ خرچ ڪرڻو پوندو ۽ اهڙي طرح سان وچولي طبقي جا عوامي ماڻهو اليڪشن لڙي سگهندا. ننڍن تڪن جا اميدوار پنهنجن ووٽرن سان چڱيءَ طرح سان ملي سگهندا ۽ سندن مسئلا حل ڪري ۽ ڪرائي سگهندا. عوام ۽ نمائندن جو پاڻ ۾ سنو رابطو رهندو، جيڪو صحيح جمهوريت لاءِ تمام ضروري ۽ سندس روح آهي.

2- جيڪڏهن صدر کي اختيار ڏنا وڃن ته پوءِ صدر جي چونڊ به سڌو سنئون عوام ڪري ۽ جيڪڏهن ائين ترميم ختم ڪري صدر جا اختيار ختم ڪيا وڃن ته پوءِ صدر جي چونڊ اسيمبليون ڪن.

3- سينيٽ جون سيٽون ڪجهه وڌايون وڃن ۽ انهن جي چونڊ به سڌو سنئون عوام ڪري. جڏهن اسيمبليون ختم ڪيون ٿيون وڃن تڏهن سينيٽ جي ميمبرن جي پوزيشن به مجروح ٿي ٿئي ته اهي هڪ ڌڪاريل ۽ ڌڪيل اسيمبليءَ جا چونڊيل ميمبر آهن ۽ سندن وقار ڪونه ٿو رهي.

4- نگران حڪومتون اسان جي ملڪ ۾ اهڙن فردن جون هجن جيڪي پاڻ اليڪشن ۾ اميدوار نه هجن ۽ نه ئي وري سندن ڪو ويجهو مٿ

مائن هجي. جيڪڏهن حڪومتون ججن جون هجن ته بهتر ٿيندو. مدي ختم ٿيڻ کانپوءِ يا اسيمبلي ختم ٿيڻ کانپوءِ غير جانبدار ۽ غير سياسي نگران حڪومتون آئين مطابق اچڻ کپن. آئين ۾ اهڙي قسم جي شق هجي.

5- اميدوارن لاءِ ڪم از ڪم گريجوئيٽ هجڻ شرط هجي.
6- هر هڪ اميدوار کي 50 سيڪڙو کان وڌيڪ ووٽ کڻڻ جو شرط هئڻ لازمي هجي ته جيئن صحيح جمهوري عمل ٿئي. جتي ڪوبه اميدوار 50 سيڪڙو داخل ووٽ حاصل نه ڪري سگهي ته پوءِ وري پهرين ٻن اميدوارن ۾ وري اليڪشن ٿيڻ گهرجي پر ڪنهن به صورت ۾ ڪٽيندڙ اميدوار داخل ٿيل ووٽن جو 50 سيڪڙو ووٽ ضرور کڻي نه ته اميدوار کي ڪامياب نه سمجهيو ويندو، يعني يقيني اڪثريت ۽ ٻيهر ووٽ وارو طريقو اختيار ڪيو وڃي.

7- اليڪشن پٽيشنون لڳاتار روزاني ٻڌيون وڃن ۽ سندن فيصلو وڌ ۾ وڌ هڪ مهيني اندر ڏنو وڃي.

8- اليڪشن جي اعلان کانپوءِ تڪ بنديون ۽ پولنگ اسٽيشنون تبديل نه ڪيون وڃن.

9- هاءِ ڪورٽن ۽ سپريم ڪورٽن جي ججن جو تعداد وڌايو وڃي ۽ انهن جون آساميون ڪڏهن به خالي نه ڇڏيون وڃن ته جيئن انهن وڏين ڪورٽن ۾ ڪيسن جو ترٽ نيڪال ٿئي. اهڙي طرح سان هر هڪ تعلقي ۾ سيشن ڪورٽ قائم ڪئي وڃي ته جيئن ماڻهن کي سستو ۽ ترٽ انصاف ملي. هن وقت انصاف حاصل ڪرڻ لاءِ ذليل ٿيڻو ٿو پوي ۽ پوءِ به انصاف ڪونه ٿو ملي.

10- متناسب نمائندگي به ڏکيو طريقو آهي، اسان جي ملڪ ۾ نه هلندو ان لاءِ به عوام تعليم يافته ۽ سجاڳ ڪبي. تنهن ڪري سڀني جو تعداد وڌائي يقيني اڪثريت ۽ ٻيهر ووٽ وارو طريقو اختيار ڪيو وڃي.

11- اسيمبلين جي ميمبرن، وزيرن ۽ آفيسرن جي اڪائونٽبيلٽي لاءِ هاءِ ڪورٽ ۽ سپريم ڪورٽ جي ججن تي مشتمل مستقل ادارو قائم ڪيو وڃي، جيڪو ازخود پڇا به ڪري سگهي ۽ عوام کي به اجازت هجي ته انهيءَ اداري وٽ شڪايت ڪري سگهي. يا وفاقي ۽ صوبائي محتسب واري اداري کي آئيني ادارو بڻائي وڌيڪ جج ڀرتي ڪيا وڃن ته جيئن اتي ڪيسن جو اڪلاءِ ترت ٿئي ۽ ڪين سمري ڪورٽن وارا اختيار به ڏنا وڃن.

12- اسيمبلين جو مدو گهٽائي ٽي يا وڌ ۾ وڌ چار سال ڪيو وڃي. سياسي پارٽيون جيڪي جمهوريت جو جزو آهن ۽ اصل ۾ انهن جو ڪم عوام جي حقن جي حفاظت ۽ عوام جي صحيح نمائندگي ڪرڻ آهي، پنهنجي اصل ڪم ۾ ناڪام ويون آهن ڇاڪاڻ ته گهڻي ڀاڱي عوام سان يا پنهنجي مقصد سان مخلص ڪونه آهن، انهن کي صرف ڪي پنهنجا مفاد آهن، جن کي پوري ڪرڻ لاءِ هنن ڀڻي ڪوشش ڪئي آهي، باقي عوام ۽ ملڪ جو ڀلو ته ڪڏهن به ڪونه سوچيو اٿن. اهو حقيقت ۾ عوام جو ڪم آهي ته سياسي پارٽين ۽ انهن جي ليڊرن تي دٻاءُ وجهن ته جيئن هو عوام جي ڀلائيءَ وارن سڌارن تي مشتمل پنهنجو مستقل منشور ڏين ۽ هر اليڪشن کان اڳ ۾ اهڙي اسيمبليءَ واري مدت لاءِ به منشور ڏين جيئن عوام انهن جي ڪارڪردگيءَ جو اندازو لڳائي سگهي. پاڪستان جي ڪنهن به وڏي پارٽيءَ ڪو سٺو مستقل منشور ڏنو ئي ڪونهي. ڪجهه پارٽين اليڪشن کان اڳ ۾ منشور ڏنا پر انهن تي ڪڏهن به عمل ڪونه ڪيو ويو. جڏهن ايتري عوامي سجاڳي اچي وڃي جو عوام سياسي پارٽين کان سندن منشور ۽ انهن تي عمل متعلق سوال ڪري سگهي ۽ پارٽيون عوام جي آڏو پاڻ کي چڱيءَ طرح سان جوابده سمجهن ته پوءِ ئي عوام کي حق ملندا ۽ سندن ڀلائي ٿيندي. سياسي پارٽين کي

سٺي جمهوريت لاءِ ڪوشش وٺڻ ڪپي. جنهن ۾ ڪم از ڪم هيٺيون
خاصيتون ضرور هجن.

1- عوام کي وسيع بنيادن تي نمائندگي ملڻ گهرجي. هن وقت بين
الاقوامي رجحانن ۽ اوسط مطابق ڪم از ڪم پنجاهه هزار
آدمشماري تي هڪ نمائندو هجي. جيئن اڳ ۾ ڏنل انگ اکرن مان
صاف ظاهر آهي ته سڄي دنيا ۾ وسيع بنيادن تي نمائندگي ڏنل آهي.

2- وسيع بنيادن تي چونڊيل اسيمبلين کي پنهنجي چونڊيل مددي لاءِ
ڪم ڪرڻ جي آزادي هجي ۽ انهن ادارن کي مستقل ڪيو وڃي، ٻيو
ڪوبه انهن جي استحقاق کي مجروح نه ڪري سگهي. انهن قسم جا
تحفظ آئين ۾ هئڻ کپن. اسان جي ليڊرن قوم کي اڃا تائين ڪو سٺو
عوامي آئين ڪونه ڏنو آهي. اميرن جو آئين ۽ اميروڪريسي برابر رهي
آهي ان ڪري عوام جا مسئلا اڄ تائين حل ڪونه ٿي سگهيا آهن.

3- آئين ۾ چڱي طرح سان سڀني بينادي حقن جي وضاحت ڪئي
وڃي ۽ حڪومت جي اختيارن کي محدود ڪيو وڃي ته جيئن اهي
رياستي تشدد ذريعي عوامي حقن جي لتاڙ نه ڪري سگهن. ڪورٽن
کي انهيءَ معاملي ۾ مڪمل ۽ آزادانه اختيار هجن ته هر شخص
استيٽ جي ننڍن ادارن يعني آفيسر شاهي ۽ پوليس وغيره جي ظلمن
کان به محفوظ رهي سگهي.

4- حڪومت ۽ سندن ڪارندن جي ڪٽري نگرانيءَ لاءِ ته جيئن اهي ظلم
نه ڪن ۽ بدعنوانيءَ ۾ ملوث نه ٿين هڪ مستقل ججن جي باڊي ٺاهي وڃي
جيڪي ازخود هر هڪ بدعنواني ۽ شڪايت جو جائزو به وٺي سگهن،
ازالو به ڪري سگهن ۽ عوام جا بنيادي انساني حق محفوظ رهن.

5- هر شخص کي پنهنجي راءِ جي آزادي هجي ۽ انهيءَ آزادي کي ڪورٽن
ذريعي محفوظ بڻايو وڃي، پريس مڪمل طرح سان آزاد هجي جيئن
سڀني گورنمينٽ جي ادارن ۽ سماجي برائين خلاف لکي سگهجي.

6- هر قسم جي مرکزيت کي ختم ڪري اختيارن کي هيٺئين سطح تائين آندو وڃي ته جيئن عوام کي پنهنجن مسئلن جي حل ڪرائڻ لاءِ پري پري جا چڪر نه کائڻا پون. اختيارن کي ضلعي سطح تي آندو وڃي ۽ ضلعي انتظاميه کي هلائڻ لاءِ بورڊ تشڪيل ڏنا وڃن. صوبن کي مڪمل صوبائي خودمختيار ڏني وڃي، وفاق جي هر سرڪاري اداري يا نيم سرڪاري اداري يا ڪارپوريشنس ۾ بورڊ آف ڊائريڪٽرس ۾ سڀني صوبن کي نمائندگي ضرور ڏني وڃي ته جيئن صوبن سان انصاف ٿي سگهي.

7- وسيع بنيادن تي چونڊن کانپوءِ جيڪي عوامي نمائندا اچن اهي يا ته سٺو نئون آئين ڏين يا آئين ۾ ترميمون ڪري ان کي عوامي پلائيءَ وارو آئين بڻايو وڃي. انهيءَ آئين تحت مرڪز ۽ صوبن جون حڪومتون بڻايون وڃن ۽ ڪاروبار هلايو وڃي. صوبن کي وڏي ۽ وڌ اختيار ڏنا وڃن ۽ مرڪز نالي ماتر هجي جنهن وٽ صرف دفاع ۽ پرڏيهي پاليسي، فنانس، مواصلات ۽ بين الاقوامي رابطي واري وزارت جا ڪاٿا هجن.

8- آئيني طور تي اليڪشنون هميشه غير جانبدار ۽ غير سياسي حڪومت ذريعي ڪرايون وڃن جيڪا صرف انهيءَ ڪم لاءِ خود به خود آئيني طرح سان وجود ۾ اچي وڃي. آئين ۾ اهڙي قسم جون شقون ڏنيون وڃن.

9- آئين اهڙي طرح سان بڻايو وڃي جيئن، مقننه، انتظاميه ۽ عدليه هڪٻئي کي غلط ڪارين کان روڪي سگهن ته جيئن ملڪي نظام صحيح طرح سان هلي سگهي.

10- سياسي پارٽين کي آزادي هجي ته جيئن اهي عوام ۾ ڪم ڪري عوام کي سجاڳ ۽ سڃاڻ بڻائين. سياسي ڪم ۽ سياسي پارٽين تي ڪنهن به قسم جي پابندي نه هئڻ گهرجي. سياسي وفادارين بدلجڻ

لاء ڪنهن به قسم جو جسماني، ذهني، مالي ۽ جنسي تشدد ڪنهن به فرد يا رياستي اداري طرفان قانوني ڏوهه سمجهيو وڃي.

11- عدليه بلڪل آزاد هجي ۽ پنهنجا مسئلا پاڻ حل ڪري. عدليه ٻئي ڪنهن به فرد يا اداري جي محتاج نه هجي، انهن جي مواخذي جا اصول به ججن جي سربراهيءَ ۾ ڪاميٽين جي ذريعي طئي ڪيا وڃن. هاڻي ڇاڪاڻ ته نون نظرين مطابق عوام کي تبديليون آڻيون آهن تنهن ڪري اهو عوام جو به حق آهي ۽ سندن ڪم به آهي ته سياسي رهنمائن ۽ سياسي پارٽين جي ڪردار تي نظر رکڻ ۽ اهو ڏسڻ ته ڪهڙو ليڊر يا ڪهڙي پارٽي عوام جو ڀلو ڪرڻ چاهي ٿي ته پوءِ انهيءَ سان سهڪار ڪن. عوام پنهنجي حالت بدلائڻ لاءِ جيڪڏهن هر طرح سان ڪوشش ڪندو ته سندس جدوجهد ئي سياسي ليڊرن ۽ پارٽين کي آخر راهه راست تي آڻيندي. عوام کي صحيح ڳالهين سمجهائڻ لاءِ وري پڙهيل ۽ دانشور طبقي جي اها ذميواري آهي ته مختلف طريقن ذريعي عوام کي سجاڳ ۽ سڃاڻ ڪن ۽ انهن کي آگاهه ڪن ته هو ڪهڙي نموني سان متحد ٿي پنهنجا سڀ بنيادي حق انساني ۽ بنيادي سهولتون وٺي سگهن ٿا.

پورهيت عوام زنده باد ، غريب عوام زنده باد.

ڇا انسان اخلاقي طرح سڌري سگهي ٿو ۽ اهليت بهتر ڪري سگهي ٿو؟

سائنسي ڪوجنائن ۽ نظرين مطابق ڌرتي اٽڪل پنج ارب سال اڳ سج کان جدا ٿي. هن ڌرتيءَ تي اٽڪل ساڍا ٽي ارب سال اڳ هڪ سيل "Cell" ظاهر ٿيو ۽ ان ترقي ڪندي ڪندي اڇي انساني شڪل ورتي. انسان هن ڌرتيءَ تي لکها سالن کان موجود آهي، ٻن تنگن تي بيبي هلڻ واري انسان کي به گهٽ ۾ گهٽ پنجويهه لک سال چيا وڃن ٿا، جنهن کي هومو هئبيلس (Homo Habilis) چيو ويو. ان کانپوءِ ۽ ان کان ڪجهه بهتر ٻي جنس ڌرتيءَ تي ظاهر ٿي، جنهن کي اٽڪل ويهه لک سال ٿيا آهن. اها هئي هومو اريڪٽس (Homo Erectus) هن جنس جي ذهن ترقي ڪئي، پٿر جا هٿيار ٺاهيائين ۽ باهه کي ڪتب آندائين، ڪجهه رابطي لاءِ ابتدائي زبان استعمال ڪيائين، ان وڌيڪ ترقي ڪيل جنس کي چيو ويو (Homo Sapien) هن جنس وڌيڪ ترقي ڪئي ۽ ترقي ڪندي ڪندي پنجاهه هزار سال کن اڳ هن موجوده نموني جي شڪل شبيهه ۽ رهڻي ڪهڻيءَ کي پهتي، ان جنس کي چيو ويو هومو سڀين (Homo Sepien- Sepien) هي انسان جون جنسون ۽ ٻيا ڪجهه انسان نمان جانور ۽ ٻيا قسمن قسمن جانور ۽ نباتات هن ڌرتيءَ تي وڌندا ۽ ويجهندا رهيا ۽ ان سان انهن جو لڏپلاڻ جو سلسلو به تقريباً هڪ لک سالن کان جاري رهيو آهي. ايشيا جا رهاڪو آسٽريليا، آفريڪا، يورپ ۽ آمريڪا تائين ويندا رهيا، ان لڏپلاڻ ۽ انسان جي ميل ميل جي ڪري جدا جدا معاشرن ۽ تهذيبن جنم ورتو. وڏو ترقيءَ جو سلسلو تقريباً پنج لک سالن کان جاري آهي. جنهن دوران پهريائين هٿيار ٺاهڻ

حضرت عيسيٰ کان اٽڪل پنج سو ستر سال پوءِ " حضرت محمد صلي الله عليه وآله وسلم " عرب ۾ ظهور پذير ٿيا. ان وقت تائين پيا گهڻا مذهب جهڙوڪ يهوديت، هندوازم، ٻڌازم، تائوازم، سنٿوازم، زرتشت ۽ جين ازم پنهنجا اثر وجهي ڊرا ٿي چڪا هئا، پر عيسائيت ۽ " حضرت محمد صلي الله عليه وآله وسلم " جي اسلام وڌيڪ زور وٺڻ ۽ وڏن شروع ڪيو. انهن کانپوءِ ڪافي وقت مذهبي عقيدن ۽ مذهب جي بنيادن تي وڏن بااثر ماڻهن حڪومت ۽ سيلن تي قبضو جاري رکيو، پنهنجو پاڻ کي بادشاهه، شهنشاهه ۽ خدا جا نمائندا ۽ خدائي طاقتن سان نوازيل، خدا جا پاڇا ۽ اولڙا به سڏرايائون. عام ماڻهن کي اها ڳالهه سمجهه ۾ نه آئي ۽ انهيءَ کي وڏو ڌوڪو قرار ڏنڻ ۽ ڪوشش جاري رکيائون ته انهن مان چند ڇڏايون. انهيءَ ڪوشش جو نتيجو هڪ نئين نظريي يعني جمهوريت جي طريقي ذريعي حڪمراني ڪئي وڃي جي شڪل ۾ دنيا جي سامهون اچي ويو.

يورپ ۾ جتي سجاڳي پيدا ٿي ۽ مختلف علمن تي تحقيق تمام گهڻي شروع ٿي ۽ جاري آهي، اتي انهيءَ جمهوري نموني واري حڪومتي نظام پنهنجا پير کوڙيا ۽ بادشاهتون ختم ٿينديون ويون يا وري بادشاهن جا اختيار ختم ڪيا ويا يا گهڻايا ويا. هاڻي سڄي دنيا ۾ جمهوري حڪومتي نظام جو ڌاڪو آهي. پراڻن وڏن مذهبن جا اثر به گهٽجي رهيا آهن، پر انهيءَ عرصي ۾ اڻويهين ۽ ويهين صديءَ ۾ ڪارل ماکس جي ڏنل نظريي ڪميونزم ۽ سوشلزم گهڻو زور ورتو. روس ۽ چائنا کان علاوه ڪجهه ملڪن ۾ انهيءَ نظريي مطابق حڪومتي نظام ٺهي ويو، جيڪي ڪجهه تبديلين ۽ ترميمن سان اڃا به هلي رهيو آهي، هنن حڪومتي ڪميٽيل ازم ۽ جمهوري حڪومتن تي تمام گهڻا اثر وڌا ۽ اڃا وجهن پيا. انهيءَ وچ ۾ ويهين صديءَ جي آخر

پر رشيا پر سوشلزم وارن جي حڪومت ڪمزور ٿي ۽ ملڪ ٽٽي پيو.
 پر سوشلزم جو نظريو ۽ عقيدو موجود آهي ۽ ڪجهه حڪومتون به آهن.
 مختلف مذهبي عقيدن ۽ نظامن جي ڪري وڌيڪ علائقن ۽
 وسيلن تي قبضي ڪرڻ لاءِ ماڻهن جي وڏن گروهن ۾ جنگيون ٿينديون
 رهيون ۽ گهڻين لڙاين کانپوءِ زمين تي گهڻي پاڻي مختلف قومن
 پنهنجون پنهنجون حدون مقرر ڪري ملڪ ٺاهيا ۽ انهن علائقن ۾
 پنهنجون من پسند حڪومتون ٺاهيون ۽ ٺاهيندا پيا اچن. هاڻي سڄي
 زمين تي مختلف ملڪ ٺهي پيا آهن ۽ انهن پنهنجون سرحدون مقرر
 ڪري ڇڏيون آهن. ڪٿي ڪٿي ڪجهه چڪتاڻ هلي رهي آهي، جنهن
 ڪري ڪجهه لڙايون ٿين ٿيون، پر (U.N.O) گڏيل قومن جي تنظيم
 جي ڪري ڪوششون ٿي رهيون آهن ته سڀ مسئلا ۽ هڪٻئي سان
 اختلاف لڙاين جي ذريعي ختم نٿا ڪري سگهجن، تنهن ڪري
 هڪٻئي سان ڳالهين جي ذريعي گڏيل مسئلا حل ڪيا وڃن. انهيءَ
 انسان جي ٺاهيل گڏيل قومن جي تنظيم هڪ انساني حقن جو
 پڌرنامو به پڌرو ڪيو آهي، پر ان انساني حقن جي چارٽر تي پوري
 طرح عمل ڪونه ٿي سگهيو آهي. قومن جي گڏيل تنظيم وٽ اڃا
 تائين ڪي اهڙا اختيار ۽ وسيلا ڪونه آهن ته اها انهيءَ انساني حقن
 جي پڌرنامي تي چڱيءَ طرح سان عمل ڪرائي سگهي. مختلف ملڪن
 ۾ گهڻن ئي مذهبن جا ماڻهو رهائش پذير ٿي ويا آهن، انهيءَ ڪري
 انهن گروهن ۾ چڪتاڻ ۽ جهيڙا سڄي دنيا ۾ هلن پيا، پر هاڻي
 ماڻهن به اهو محسوس ڪرڻ شروع ڪري ڇڏيو آهي ته، اهي جهيڙا
 جيڪي ڪرايا ٿا وڃن، سڀني لاءِ نقصانڪار آهن. انهيءَ ڪري
 سهڻ، رواداري ۽ باهمي گفتگو جي ذريعي پنهنجن اختلافن کي ختم
 ڪجي ته بهتر ٿيندو.

اهڙيءَ طرح سان مختلف ملڪن جا هڪٻئي سان تجارتي
 مفادات به واسطو ٿي ويا آهن ۽ انهن مفادن جي تحفظ لاءِ به مختلف

ملڪ هڪٻئي سان لڙايون ڪن ٿا، پر هن وقت (U.N.O) جي ذريعي گهڻن ئي ملڪن جي وچ ۾ مختلف تڪرارن کي فيصلن جي ذريعي حل ڪرڻ جون ڪوششون جاري آهن، جيڪڏهن مختلف ملڪن جي اناپرستي ۽ هٿ ڌرمي ڪنٽرول ۾ هجي ته انهيءَ قسم جا جهيڙا جهيڙا مستقبل ۾ حل ٿي ويندا. عام طور تي انسان جنگ کان نفرت ڪرڻ لڳا آهن. سازشي ۽ استحصالِي عناصرن کي سڃاڻي ۽ سمجهي چڪا آهن، تنهن ڪري انهن کي سڌارڻ لاءِ ڪوششون جاري آهن. سڀني ملڪن ۾ گهڻو ڪري ماڻهن جا طبعا ٺهي پيا آهن، هڪ طبقو انهن ماڻهن جو آهي جن شروع کان ئي حرفتون يا لڙايون ڪري وسيلن تي قبضو ڪيو ۽ پوءِ انهن ئي ماڻهن گڏجي اقتدار تي قبضو ڪيو. ڪجهه ماڻهن واپار ڪرڻ شروع ڪيو ۽ مال دولت جمع ڪري حڪمران طبقي جا ساٿاري بڻجي ويا.

اهڙيءَ طرح سان هڪ وڏن يعني بااثر ماڻهن جو طبقو ٺهي پيو، جنهن ۾ حڪمران، جاگيردار ۽ تاجر گڏجي پيا ۽ ٻئي پاسي غريب، مسڪين ماڻهن جو وڏو حصو هئو، انهن جو ڪم اهو ٿيو ته بالادست، بااثر طبقي لاءِ ڪم ڪرڻ ۽ انهن کي ڪمائي ڪارائين ۽ انهن جي خدمت ڪرڻ. پهريائين حڪمراني وڏن قبيلن جي سردارن جي هوندي هئي ۽ جيڪڏهن عوام الناس ۾ ڪي بغاوت جا آثار ظاهر ٿيندا هئا ته، انهن کي پنهنجي قبيلي جي طاقت سان ختم ڪندا هئا، پر وقت گذرڻ سان انهن لاءِ پنهنجي قبيلي يا ڪجهه قبيلن سان گڏجي عوام الناس کي قبضي ۾ رکڻ ممڪن نه رهيو ته، بادشاهه ۽ شهنشاهه وجود ۾ آيا، جنهن پگهار تي ويڙهاڪ ماڻهو مقرر ڪري رکيا، جيڪي اڳتي هلي فوج ۽ پوليس جي ادارن جي شڪل ۾ اچي ويا.

اهڙيءَ طرح تمام وڏي اٽڪل ۽ حرفت سان عوام الناس جي دل، خراج يا تنفس مان پئسا ڪڍي هڪ طاقت ٺاهيائون، جيڪي

ضرورت مهل انهيءَ عوام کي ڪڇڻ لاءِ استعمال ڪئي وئي ۽ ڪئي وڃي ٿي. هي بالادست طبقي جي شاهڪار حرفت هئي، جنهن سان عوام جي خرچ تي سڄي حڪومت جو وهنوار هلائين ٿا ۽ پنهنجا مفاد ۽ انهن جو تحفظ به حاصل ڪن ٿا. حڪومتي نظام پنهنجي قبضي ۾ رڪن لاءِ جمهوريت جو ڏيونگ رچايائون، تشريع ته تمام سٺي ڪيائون ته ماڻهن جي حڪومت، ماڻهن منجهان حڪومت ۽ ماڻهن لاءِ حڪومت، پر طريقيڪار اهڙو ڪيائون ته جيئن وڏي اثر وارا ۽ پئسي وارا ماڻهو انهيءَ اقتدار تي قبضو جاري رکن. اهو سلسلو هلندو رهي ٿو.

ڪجهه ملڪن ۾ وري جمهوريت کي بهتر ڪيو اٿن ۽ سٺي حڪمرانيءَ لاءِ نوان اصول جوڙيا اٿن، پر اهي گهڻو ڪري يورپ جي ڪجهه ملڪن ۾ عمل ۾ آيا آهن، باقي دنيا ۾ اڃا سوڌو عوام سان مختلف حرفتن ۽ طريقن ذريعي ڌوڪو ۽ فراد جاري آهي ۽ نام نهاد جمهوريت ۽ عوام بنيادي حقن ۽ سهولتن کان محروم آهي. سٺا حڪومتي نظام اهي چڻبا ۽ سڏبا جن مان عوام کي خوشحالي، سک ۽ انصاف ملي سگهي. انسان جون ڊڪوشنون جاري آهن ته سٺي حڪومتي نظام ذريعي عوام الناس کي سڀ بنيادي حق ۽ سهولتون ملي وڃن ۽ انهيءَ ڪري اڄ ڪلهه تمام گهڻو زور لڳايو اٿن ته، سڄي دنيا مان غربت ختم ڪريون.

يو-اين-او جي اڳيان مظاهرا ڪيا ٿا وڃن، آمريڪا جي سياڻل شهر ۽ زيڪوسلويڪيا جي پراگ شهر جا مثالي مظاهرا ٿي چڪا آهن. يو-اين-او ۽ ان جي اهم ادارن جهڙوڪ: ورلڊ بينڪ، آءِ-ايم-ايف ۽ انهن جي مختلف معاهدن ۽ ذيلي ادارن تي به ڇتي تنقيد جاري آهي ته انهن سڀني ادارن ذريعي وڏا سامراجي ملڪ هاڻي اقتصادي قبضا ۽ شهنشاهيت پيدا ڪري ۽ ٺاهي رهيا آهن، پر غريب

ملڪن جا ماڻهو به هاڻي پڙهي پيا آهن ۽ اهي هاڻي مفادپرست ۽ بالادست ٿولي جي مڪارين ۽ حرفتن کي سمجهي چڪا آهن، تنهن ڪري هر هنڌ آواز اٿاري رهيا آهن ته غريبي دور ڪيو ۽ سڀني انسانن جي سڌاري جون ڳالهيون ڪريو، سڀني انسانن کي هڪ جهڙو سمجهيو وڃي، سڀني جي ترقي ۽ پلائيءَ لاءِ هر قسم جي ڪوشش ورتي وڃي، سڀني انسانن جي صحت ۽ تعليم تي هڪ زور ڏنو وڃي ۽ سڀني انسانن لاءِ هڪ جهڙا پلائيءَ جا ادارا ٺاهي سڀني کي هڪ جهڙا موقعا فراهم ڪيا وڃن.

انهن سڀني ڳالهين کي حاصل ڪرڻ لاءِ سڀني ملڪن ۾ سٺو حڪومتي نظام جوڙيو وڃي. سٺي حڪومتي نظام لاءِ سٺي معاشري لاءِ سٺن فردن جي ضرورت آهي، جنهن لاءِ وري سٺي ماحول، سٺي تعليم، تربيت ۽ سٺي صحت ضروري آهي. تنهن ڪري سڀني ملڪن ۾ هاڻي سڀني فردن جي لاءِ انهن سڀني شين جي مهيا ڪري ڏيڻ لاءِ حڪومت کي ذميوار سمجهيو وڃي ٿو ۽ ان تي سڄي سمجهدار ۽ طبيعتي جو زور وڌي رهيو آهي. اميد ته جلد سڄي دنيا ۾ سٺا حڪومتي نظام قائم ٿيندا ۽ هر فرد لاءِ سٺيون بنيادي سهولتون پيدا ٿينديون ۽ کين سڀ بنيادي حق ملندا. فرد معاشري جو بنيادي ايڪو آهن، جيستائين فرد نه سڌرنڌو ته معاشرو به نه سڌري سگهندو ۽ سٺا حڪومتي نظام ۽ ادارا نه جڙي سگهندا. انهيءَ ڪري سڄي دنيا ۾ انساني وسيلن جي ترقي (Human Resources Development) تي تمام گهڻو زور ۽ توجهه ڏنو وڃي ٿو.

انساني وسيلن جي ترقيءَ جي لاءِ سڀ کان اهم تعليم، تربيت ۽ صحت جي نظام کي ڏني وڃي ٿي ته، جيئن صحتمند ۽ قابل فرد تياري ڪري سگهجن. اهي سڀ انتظام وري سٺو حڪومتي نظام ڪري سگهي ٿو، جنهن لاءِ معاشري جي ساڃاهه وند ماڻهن،

ڏاهن، دانشورن، سياسي ورڪرن ۽ رهنمائن تي تمام وڏي ذميواري
عائد ٿئي ٿي. انهيءَ کان علاوه بهتر ماحول سڀني شهرين، ادارن ۽
سڀني حڪومتي نظام وارن جي گڏيل ڪوشش ۽ ڪاوشن سان پيدا
ڪرڻ به تمام ضروري آهي. سڀني ماحول ۾ تربيت، امن امان،
انصاف، صفائي سنائي، مناسب روزگار ۽ ان جا موقعا ۽ ڪم کانپوءِ
سڀني مردن، عورتن ۽ ٻارن لاءِ سٺا وندر جا ذريعا پيدا ڪرڻ جهڙا
گهڻا عمل اچي وڃن ٿا.

هاڻي سوال ٿو پيدا ٿئي ته، ڇا انساني فرد سڌري سگهي ٿو ۽
پنهنجي اهليت، لياقت قابليت سڌاري ۽ وڌائي سگهي ٿو؟ انهيءَ
سوال جو سڌو جواب آهي: ها! انسان سڌري به سگهي ٿو ۽
اهليت، لياقت ۽ قابليت سڌاري ۽ وڌائي سگهي ٿو. بشرطيڪ سڀ
قدرتي وسيلا سوچي سمجهي ۽ صحيح طريقي سان جيڪڏهن
انساني فرد جي پلائي ۽ سڌاري لاءِ استعمال ڪجن ته فرد سڌري
سگهندو. ارتقا جي دوران انسان پاڻ کي سڌاريندو ۽ بهتر ڪندو رهيو
آهي ۽ اڳتي به ائين ڪري سگهي ٿو، حالانڪ هن وقت تائين
جيڪي به ڪوششون ٿيون آهن، انهن سان انسان مڪمل طرح نه
سڌري سگهيو آهي، نه وري صحيح ٿي سگهيو آهي.

هت هزارين حاڏقن دعويٰ ڪئي ڪيڏي اچي،
پوءِ به انسان ويچارو برباد ويران آجانا

(ابن حيات پنهور)

هيءَ حالت ان ڪري ٿي آهي جو نه ته صحيح طرح سان ڳالهه
کي سمجهيو ويو آهي، نه وري سڀ وسيلا صحيح طرح سان استعمال
ڪيا ويا آهن، مذهبن ڪوششون ڪيون، نيڪي ۽ بدئيءَ جا مختلف
نظريا به ڏنا ويا، پر اهي نظريا سائنسي ذهنن کي مطمئن نه ڪري
سگهيا، ڇاڪاڻ ته ماڻهو شيطان کي ئي ڪونه سمجهي سگهيا. غير
مذهبي نظرين به ڪو ٻوڏو ڪونه ٻاريو، تنهن ڪري انهن سمورن

مسئلن کي سائنسي طرح سمجهڻو پوندو. هن ويڇاري انسان کي ارتقا جي دوران به ڪئي روڳ لڳي ويا آهن. تنهن ڪري انهن سڀني روڳن کي سمجهي پوءِ ئي انهن جي ختم ڪرڻ کي يقيني ڪري سگهيو. ڪجهه روڳن جي علاج هن وقت تائين ڳولهجي لڌا به ويا آهن. ڪجهه اڃا ريسرچ جي مختلف مرحلن ۾ آهن. پهريائين ته انسان کي ڪهڙا روڳ لڳا آهن، انهن کي سمجهون، ٻن قسمن جا روڳ چئي سگهون ٿا: هڪڙا خارجي جيڪي ٻاهرين ماحول کان مليس ۽ ٻيا اندروني. جيڪي سندس سڄي جوڙجڪ سان جڙيل آهن. اندروني روڳ هيٺيان آهن:

- 1- جينيائي مرض ۽ اثر: (Genetic diseases, disorders, abnormalities and effect.)
- 2- ڪيميائي اڻ برابري ۽ اڻ پورائي جا اثر: (Effects of Chemical imbalance.)
- 3- تصوراتي شڪلين جا اثر: (Engranic effects or Mental image picture effects.)
- ڪجهه ٻيون اندر جو اندر ۾ پيدا ٿيندڙ بيماريون:
- 5- نفسياتي روڳ ۽ ذهني روڳ: (Psychological & Mental disorders.)
- 6- روحاني روڳ: (Spiritual Distortions & disorders.)
- 7- اخلاقي روڳ: (Character disorders.)
- 8- جسماني بيماريون: (Physical & Physiological diseases.)
- 9- بڪٽيريئل بيماريون: (Bacterial diseases.)
- 10- وائرسز: (Viral diseases.)
- 11- بي راهه روي ۽ ڇڙواڳي جي ڪري بيماريون: (Sexul diseases & AIDS)
- 12- معاشرتي روڳ جهڙوڪ جهڳڙا وغيره:

جيڪڏهن ڪوبه معاشره تعليم ۽ تربيت سان گڏ مٿئين قسم جي سڀني روڳن جو علم فرد کي نه ڏيندو ته اهو فرد صحيح طرح سان نيڪ نه ٿي سگهندو ۽ اهڙن مختلف روڳن ۾ ورتل فردن وارو معاشره صحيح نه ٿي سگهندو ۽ ان ڪري اتي سٺو حڪومتي نظام نه اچي

سگهندو. هن وقت دنيا ۾ ڪوششون هلي رهيون آهن ته جيئن انسان کي صحيح ڪجي، پر ڪٿي به اڃا تائين مڪمل طرح سان صحيح معاشرو جڙي نه سگهيو آهي. ڪجهه ملڪن مثلاً يورپ ۾ ڪي معاشرا ڪجهه بهتر ٿيا آهن، پر اڃا منزل دور آهي. ارتقائي تاريخي دور ۾ به انسان وڏيون ڪوششون ڪيون. طب، آريويڊڪ کان وٺي هوميوپٿيڪ، ائلوپٿي تائين پهتو ۽ سلسلو هلي رهيو آهي. ٻئي پاسي وري مفادپرست ماڻهن به لٽن ڦرڻ جي بهاني سان ڪيئي نمونا ڪيا، جيئن پوپا، ٽوئن ڦيٽن وارا، ابجد جا حساب لڳائڻ وارا، علم رمل ۽ جعفر چورائڻ وارا، آسماني ستارن جي حساب لڳائڻ وارا، پير فقير ۽ درگاهن کي سڃاڻڻ وارا گهڻائي پيدا ٿي پيا. انهن ۾ سنت، پاوا، پادري، لاما، پير فقير ۽ نام نهاد عالم وغيره وغيره به شامل آهن، پر هنن انسان ۽ معاشري کي بگاڙي ته ڇڏيو پر گهڻو سڌاري نه سگهيا، انسانن ۾ سهڻي ۽ رواداري پيدا نه ڪري سگهيا، جيڪڏهن جهڳڙا جام ڪرايائون.

هاڻي سائنسي ذهن گهڻا پيدا ٿيا آهن ۽ سائنسي ڪوجنائون به ڪافي ٿي چڪيون آهن، جيڪي اهي سڀني روڳن کي ڪڍي سگهن ٿيون، پر شرط اهو آهي ته اهي علم هتي ماڻهن کي پڙهائجي سیکارجن ۽ انهن جي بنياد تي ادارا ٺاهجن، جيڪي انسانن کي نڪ ڪري سگهن، اسان جو ملڪ ۽ ٻيا گهڻا ٽي دنيا جا ملڪ گم اهي ۽ جهالت جي اونهن غارن ۾ ڪريل آهن. هنن کي انهن مان ٻاهر ڪڍڻ لاءِ وڏي پيماني تي عملي ڪوششون ڪنديون. جيڪي هتان جي مفادپرست طبقي ۽ حڪمران طبقي نه ڪڏهن ڪيون آهن ۽ نه وري ڪندو. دانشور ماڻهو مختلف طريقن سان جڏهن عوام کي سڀ ڳالهائون سمجهائيندا ۽ سنن ۾ ردن تيار ڪرڻ لاءِ ڪوششون

ڪندا، سٺي معاشري ۽ سٺي حڪومتي نظام لاءِ ڪم ڪندا ته پوءِ
ٿي ڪجهه ٿي سگهندو.

ڪجهه خارجي ۽ ڪجهه اندروني روڳن لاءِ ته سائنسي بنيادن
تي انسان کي ٺيڪ ڪرڻ لاءِ تحقيق هلي رهي آهي. تازو جينيائي
طريقن سان بيماريون ڪڍڻ جون اميدون به ٿي ويون آهن ۽ سٺن فردن
تيار ڪرڻ جا تجربا به ٿي رهيا آهن ۽ اهي جلد ڪامياب ٿي دنيا کي
تبديل ڪرڻ جي راهه هموار ڪندا، پر نفسياتي، روحاني ۽ اخلاقي
ڪمزورين کي دور ڪرڻ لاءِ ۽ انسانن جي اهلليت ۽ لياقت وڌائڻ لاءِ
هڪ مفڪر، فلاسافر ۽ سائنسدان تمام وڏو ڪم ڪيو آهي. اهو آهي
آمريڪي فلاسافر (L.Ron. Hubbard) جنهن به سائنسون ٺاهيون آهن:
(Scientology & Dianetics) انهن پنهي علمن جي ذريعي هن جي
دعويٰ آهي ۽ ثابت به ڪيو اٿائين ته، انسان بلڪل ٺيڪ ٿي سگهي
ٿو ۽ بيحد قابل ۽ اهلليت وارو ٿي ويندو. انهيءَ علم جا تمام وڏا
ڪافي ڪتاب انگريزيءَ ۾ آهن.

مون ان علم جو چڱو مطالعو ڪيو آهي ۽ آءٌ به سمجهان ٿو
ته، ان علم ذريعي انسان سڌري سگهي ٿو، پر سڄو علم انگريزيءَ
۾ هجڻ ڪري اسان سنڌي ماڻهن لاءِ في الحال سمجهڻ ۽ سکڻ ڏکيو
آهي، انهيءَ ڪري آءٌ هميشه سنڌي دوستن کي چونڌو آهيان ته
انگريزيءَ ۾ محنت ڪريو ۽ ماهر ٿيو، ڇاڪاڻ ته اڄ ڪلهه وڏي کوجنا
انگريزيءَ ۾ پئي ٿئي، جيڪڏهن اسان انگريزيءَ ۾ هوشيار نه
ٿياسين ته جدا ٿي دنيا ۾ پوئتي رهجي وينداسين.

مون ان ڪري علم ۽ ڄاڻ واري نظريي (Sudhism) جو پرچار
شروع ڪري ڏنو آهي ته، سنڌي قوم جي نجات جو رستو "سڌازم"
آهي، جنهن جو مطلب آهي ته، هر علم کي پڙهو ۽ سمجهو، هر ڳالهه
کي سمجهو، جيستائين ڪا ڳالهه سمجهه ۾ نه اچي ته، اصل نه مڃو ۽

هزارين سوال پڇيو ته، جيئن چڱيءَ طرح عمل ڪيو وڃي ۽ پڇڻا نه
 منجهڻا، سياستدانن کان سوال ڪيو، مولوين، عالمن کان سوال
 ڪيو. مطلب ته هر ڳالهه پوري طرح سمجهڻ لاءِ پورا وس ڪيو.
 جيڪڏهن باشعور ماڻهو سڀني سنڌي پڙهيل ماڻهن تي زور ڏين ته چڱي
 طرح سان سائنسي ۽ معاشرتي علمن سمجهڻ تي زور ڏنو وڃي ته جيئن
 سنڌي ماڻهن کي سجاڳ سڃاڻ ڪري سگهجي ۽ سڀني حڪومتي
 نظام جو بنياد وجهي سگهجي. اهي سڀئي هڪٻئي لاءِ لازم ۽ ملزوم
 آهن. شروعات پڙهيل دوستن کي علم سان ڪرڻي پوندي ۽ ٻين کي
 سمجهائڻ پوندو ۽ جڏهن گهڻا دوست ٿيندا ته پوءِ معاشرو ۽ حڪومتي
 نظام نيڪ ڪري هر فرد جي ڀلائي به ڪري سگهبي ۽ سندس اهليت ۽
 لياقت سڌارڻ ۽ وڌائڻ جو بندوبست به ٿي سگهندو.

پوليس، عدالتي نظام ۽ ٻين سڌارن جي ضرورت

پاڪستان ۾ پوليس جو نظام ۽ عدالتي نظام اهڙو ته تباھ ٿي ويو آهي، جو ڪنهن به شهريءَ جي عزت محفوظ ڪونه آهي. نه ئي وري ڪٿان انصاف جو آسرو ۽ اميد آهي. جيستائين سڄي نظام کي بدلائڻ جو ڪو بندوبست نٿي، تيستائين حڪومت ڪجهه عملي قدم کڻي ته جيئن سماجي برائيون ۽ عيش پرستيون گهٽ ٿين ۽ رشوت به گهٽجي سگهي، پوليس ۽ عدالتي نظام کي جلد کان جلد سڌارڻ کپي ته جيئن عوام کي سهولتون ملن ۽ کين سک سان ساهه کڻڻ جو موقعو ملي.

ٿيڻ ته ائين ڪيندو آهي ته، حڪومت پهريان سياسي، آئيني ۽ قانوني سڌارا نافذ ڪري ته جيئن وچولي طبقي جا ماڻهو به چونڊن ۾ حصو وٺي سگهن ۽ اهي به ايوانن تائين پهچي سگهن. اسيمبليون رڳو وڏن ماڻهن، ڊرگ مافيا وارن، جاگيردارن، پيرن، ميرن، سردارن، سرمائيدارن، مخدومن، ملڪن ۽ خانن جي هڪ هٿي نه ٿي رهن. جيستائين عوامي ماڻهن لاءِ اسيمبلي جا در بند ڪبا ته ملڪي حالتون ڪونه سڌرنديون ۽ ملڪ ڏينهن ڏينهن ڪمزور ٿيندو ويندو. هاڻي ته قرضن، بي اعتدالين، اقتصادي ۽ بداعمالين اهڙو اچي ورايو اٿس جو جيڪڏهن هن مريض ملڪ جو علاج نه ڪيو ويو ته سندس جان کي سخت خطرو آهي. حالتون تمام خراب ٿي ويون آهن. چڱين ڳالهين چوڻ ۽ ٻڌڻ لاءِ به گهڻا ماڻهو تيار نه آهن.

”اگهيو ڪاڻو ڪڇ، ماڻڪن موٽ ٿي،

پلٽ پايو سڄ، آچيندي لڄ مران.“

(شاه)

انهيءَ لاءِ ضروري آهي ته آئيني ۽ قانوني سڌارن جو پئڪيج
 ڏنو وڃي، جنهن جي تحت تڪ نندا ڪري غير جانبدار، نگران
 حڪومت ذريعي چونڊون ڪرايون وڃن. ڇاڪاڻ ته ٽين دنيا جي
 ملڪن ۾ ڪابه حڪومت منصفائيون چونڊون ڪڏهن به نه ڪرائيندي.
 آئين ۾ اهڙي ترميم ڪئي وڃي جيئن بنگلاديش ڪيو آهي. آئين
 سان گڏ قانون ۾ به ترميم ڪري بنيادي حق کي محفوظ ڪيو وڃي ته
 جيئن پوليس جي لتاڙ کان عوام کي بچايو وڃي. قومي حق نٿا ملن،
 صوبائي خودمختياري ۽ صوبائي حق نٿا ملن، سماجي، معاشي ۽
 معاشرتي حقن جي پائيمالي جاري آهي. بنيادي انساني حقن جو ته
 هتي نالو نشان ئي ڪونهي، پوليس جي رياست آهي. جهڙي به نموني
 انسان کي ذليل ڪري سگهن ٿا ڪن ٿا. سڀني سرڪاري ادارن ۾
 ايترا ته ٽارچر ڪرڻ جا ذليل ۽ رذيل طريقا استعمال ڪن ٿا، جن جو
 ٻڌي انسانيت جو ڪنڌ شرم کان جهڪي نه، پر جدا ٿي وڃڻ گهرجي.
 اڄ ڪلهه نفسيات به تمام گهڻي ترقي ڪئي آهي ۽ نيس
 ڪوجنائن مطابق انسان تي تشدد ڪرڻ، ڪيس تباهه ۽ برباد ڪرڻ لاءِ
 تمام هاجيڪار آهي. پر هن اسان جي پياري پاڪستان جي پوليس ۽
 ٻيا گهڻا ادارا وري ذليل ۽ رذيل قسم جي جسماني، ذهني ۽ جنسي
 طرح سان ٽارچر ڪرڻ جا نٽ نوان طريقا استعمال ڪن ٿا. انهن طريقن
 سان ملڪ ۽ ملڪ جا ماڻهو نه ڪڏهن سڌرندا ۽ نه وري ترقي ڪري
 سگهندا. جيڪڏهن ملڪ کي سڌارڻو آهي ته پوءِ سائنسي، هنري ۽
 فني علم کي عام ڪرڻو پوندو. جيلن ۽ ٽارچر سيلن کي تبديل ڪري
 انهن جي جاءِ تي سکيا جا مرڪز قائم ڪرڻا پوندا. انسان سيکارڻ
 سان سڪندو، هو تشدد ڪرڻ سان ڪڏهن به ڪونه سڪندو، ماڻهو
 سمجهائڻ سان سمجهندا، هو تشدد سان ڪونه سمجهندا عوام کي
 سيکارڻ ۽ سمجهائڻ جا بندوبست ڪيا وڃن. عوام کي اڄ ڪلهه

سمجھائڻ ڏکيو ڪم آهي، جيڪو هي ڪم ڪندو، ان کي سخت
تڪليفون به برداشت ڪرڻيون پونديون، انسان سان همدرديءَ کانسواءِ
هي ڪم ڪرڻ مشڪل آهي.

”اهڪي راهه الله جي، اهڪي پست....
هو جي ڏيهائي ڏيهه جا، تن جي پڻ موڙهي مت،
اچاران ابت، گھڙج گھاتي نيهن سان.“

هن وقت اسان جو ملڪ جنهن سياسي، اقتصادي، معاشي،
معاشرتي ۽ تعليمي بحران ۾ ڦاٿل آهي، انهيءَ جا جوابدار به اسان
جا وڏا ماڻهو ۽ حڪمران آهن، جن قوم کي تعليم ۽ ترقيءَ کان
وانجهيل رکيو آهي. هن ملڪ جي حڪمران طبقي، هن ملڪ جي
عوام سان هميشه ظاهري طرح سان مذاق ۽ مسخري پئي ڪئي آهي،
جو ساڳيا خاندان مختلف بهانن، حيلن ۽ حرفتن سان گردن تي سوار
رهيا آهن ۽ اندروني طرح سان هي مفادپرستن جو گروهه عوام دشمن
۽ انسان دشمن آهي. جن هتان جي ماڻهن کي جاهل رکي پئي لٽيو ۽
ڦريو ۽ سندن استحصال ڪيو آهي.

حڪومت جو سڄو ڪاروبار عوام جي پئسي يا ٽئڪس تي
هلندو آهي، پر هتان جي اقتداري طبقي انهيءَ عوام جي پئسي تي
پئي عيش، عشرت ۽ سخاوت ڪئي آهي. عوام جي پگهر ۽ پورهئي
وارو ڪمايل پئسو پئي پاڻ ۾ ورهائي کاڌو اٿن. هتان جي عوام جي
بيروزگاري ۽ مهانگائيءَ چيلهره چهي ڪري وڌي آهي. ويچارن کي
سخت پورهئي کانپوءِ به ڪنهن به قسم جو سک ته ٺهيو پر به ويلا
ماني کائڻ لاءِ ۽ پنهنجي ٻارن کي پڙهائڻ لاءِ پئسو کونه آهي.
ڪيترائي ويچارا سڃاڻي جي ڪري پنهنجو علاج کونه ٿا ڪرائي
سگهن ۽ کين سر لڪائڻ لاءِ اجهو به کونهي، پر هتان جو مفادپرست
حڪومتي طبقو جيڪو وزيرن، ميمبرن ۽ آفيسرن تي مشتمل آهي،
پنهنجن مراعات يورپ کان وڌيڪ ٿو وٺي.

پريس ۾ ڪجهه انگ اکر ظاهر ڪيا ويا، جن مان ظاهر ٿئي ٿو ته، گهڻن آفيسرن، انهن جي ٻارن ۽ بيگمن تي ٻاهرين ملڪن ۾ لکين روپيا خرچ ڪيا ويا ۽ اسيمبلي ميمبرن ڪروڙن کي وڃي ڏک هنيو. ڪجهه ميمبرن جي علاج تي به ڪروڙن کان وڌيڪ خرچ ٿيو، پر هڪ ميمبر صاحب جي جوءَ تي تيرنهن ڪروڙ خرچ ڏيکاريو ويو آهي. هي آهي انداز هن ملڪ جي غريب آفيسرن، ميمبرن ۽ وزير صاحبن جو، جن کي هن ملڪ جي غريب عوام جي پئسي کي ائين بيدرديءَ سان لٽڻ تي ڪو ڪهڪاءُ ۽ حياءُ شرم ڪونه آيو.

انهيءَ ڪري هاڻي تمام ضروري ٿي پيو آهي ته، فوراً قانون پاس ڪري انهن سڀني مراعات کي عوامي سطح تي آندو وڃي. هتان جو عوام ويچارو بک پيو ڪاٽي، هي صاحب انهيءَ عوام جي پئسي تي ائين پيا عيش ڪن ۽ رنگ رليون ملهائين، هتي عوام کي مفادپرست طبقي مختلف طريقن سان معاشي استحصال جو شڪار بڻائي بدحال ڪيو آهي، صحت جو نظام خراب ڪري عوام جي صحت تباھ ڪئي وئي آهي، تعليم جو نظام تباھ ڪري ۽ تعليم جي شرح محدود رکي، طبقاتي تعليمي نظام نافذ ڪري عوام جي تمام وڏي حصي کي جاھل رکيو ويو آهي، منشيائت جي لعنت کي عام ڪري عوام جي چڱي خاصي حصي کي موالِي، بيڪار، فقير ۽ گداگر بڻايو ويو آهي.

هي سڀ ڪجهه انهيءَ ڪري ڪيو ويو آهي ته، جيئن عوام پنهنجا بنيادي ۽ جائز حق گهرڻ جي قابل نه رهي ۽ مفادپرست طبقو سندن استحصال گهڻو وقت جاري رکي سگهي، جيڪڏهن عوام صحتمند، سجاڳ، سڄاڻ ۽ علم وارو ٿيندو ته پوءِ سندن استحصال ڪونه ٿي سگهندو. ملڪ جي ترقيءَ لاءِ اهو ضروري آهي ته انساني وسيلن کي ترقي ڏيارجي ۽ قدرتي وسيلن کي وري اعليٰ، سٺي ۽ معياري فني، هنري ۽ سائنسي تعليم ڏئي ترقي ڏياري سگهجي ٿي.

انهي ڪانسواءِ اخلاقي تعليم جو به معقول بندوبست ڪيو وڃي. تنهن ڪري تعليم جي ترقيءَ لاءِ يڪدم قومي پيداوار جو ڏهه سيڪڙو تعليم تي خرچ ڪيو وڃي ۽ پوءِ اهو بعد ۾ وڌائي ترقي يافته ملڪن وانگر ويهه سيڪڙو ڪيو وڃي ۽ گهرجن آهر ان کان به وڌيڪ مقرر ڪيو وڃي.

تنهن ڪري سڀني وس وارن کي ڪي به ملڪ ۽ عوام جي پلي لاءِ جلد ضروري قدم کنيا وڃن. آئين، قانون ۽ انتخابي نظام کي بدلائي چونڊون ڪرائين ته جيئن عوامي، جمهوري ۽ فلاحي اسلامي رياست قائم ٿيڻ جا خواب پورا ٿين، عوام سک جو ساهه کڻي ۽ ملڪ به بچي پوي. هاڻي عوام جو نعرو آهي: "نظام بدلايو ملڪ بچايو" سڀني دانشورن، ڏاهن، سياڻن سيپتن دوستن کي گذارش ٿي ڪجي ته عوام جي پلي خاطر عوام کي سمجهائين ۽ انهن کي سجاڳ ڪن، هيءَ پڙهيل ۽ سجاڳ دوستن جي ذميواري آهي. عوام سجاڳ ٿي يا ٻڏي ڪري پوءِ ئي پنهنجا بنيادي حق ۽ سهولتون وٺي سگهندو، ٻڏيءَ ڪانسواءِ اڪيلو ماڻهو هي ڪم پورو ڪري نه سگهندو، بلڪي انسان دشمنن جو نشانو بڻجي پوندو.

"ڏونگر ڏنا لون مون پارڪو پڇيا،

جا هلندي هيڪلي سان تاڪن سنڌي تون،

هي اهڪي پوڻ سونهن ريءَ نه سٿري."

تنهن ڪري عوام جي سڀني هڏوڪين کي گذارش آهي ته، اڄو ته گڏجي عوامي فلاح لاءِ ڪم ڪريون.

پڇا ڪرم پنڌ جي ويهه م وساري،

نرمل نهاري هلندن هٿ ڪيو.

موجوده بگڙيل حڪومتي نظام مان عوام جو ڀلو ڪو ته ٿيندو

جيڪڏهن اڳ ۾ انسان ذات جي ترقي نه ٿي آهي يا گهٽ ٿي ته ان جو اهم سبب غلط ۽ بگڙيل حڪومتي نظام هئا. حڪومتي نظام هڪ پيچيده عمل آهي، جيڪو انهيءَ وقت ابتدائي ارتقائي مرحلن مان پئي گذريو، تنهن ڪري تفصيلي طئي شده حڪومتي نظام ڪونه جڙي سگهيو هو، صرف ڏنڊي ۽ افرادي قوت جي زور تي ماڻهن کي ان مڃائي هيٺان ڪرڻ وارو اصول مروج ٿي ويو. يعني جيڪو "ڏاڍو سو گابو" ۽ اڃا تائين هلندو پيو اچي. پر هاڻي جمهوري نظام حڪومت چڱيءَ طرح سان واضع ٿي چڪو آهي ۽ انهيءَ جي ذريعي ئي حڪومتي نظام سڄي دنيا ۾ هلي رهيا آهن. ڪٿي ڪٿي بادشاهي نظام آهن، پر اتي بادشاهن جا اختيار نالي ماتر آهن ۽ حڪومتي نظام عوام جا چونڊيل نمائندا ئي هلائي رهيا آهن، پر غير ترقي يافتہ ملڪن ۾ جمهوري نظام کي به غلط طريقن جي ذريعي صرف امير ماڻهن جو نظام بڻائي ڇڏيو ويو آهي. هت صرف امير ماڻهو جمهوريت جي مٿان قابض ٿي ويا آهن، تنهن ڪري ان نظام کي عوامي جمهوري نظام نٿو چئي سگهجي. وڏا امير ماڻهو صرف پنهنجن مفادن کي ٿا ڏسن، جيڪڏهن حڪومت امير ماڻهن جي هوندي ته هو غريب ماڻهن ۽ ملڪ لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندا، سندن ذهن ۾ صرف پنهنجن عيش عشرتن ۽ لالچ پوري ڪرڻ جي تمنا هوندي. جيڪڏهن عام ماڻهن جي ڀلائي سوچڻي آهي ۽ انهيءَ کي اهميت ڏيڻي آهي ته پوءِ حڪومت جو نظام اهڙو ڪرڻ گهرجي

جنهن ۾ عوام جا صحيح هڏڙوڪي نمائندا پهچي سگهن. جنهن ۾ دانشور، علم وارا ڏاها ماڻهو جيڪي عوام جا خير خواه آهن ۽ سندن پلو چاهيندڙ ۽ سندن ترقي چاهيندڙ هجن، سي پهچي سگهن.

اسان جي ملڪ ۾ هن وقت جيڪي حدبنديون يعني ٽڪ آهن، انهن مطابق صوبائي اسيمبليءَ لاءِ گهٽ ۾ گهٽ پنجاهه لک ۽ قومي اسيمبليءَ لاءِ سئو لک (هڪ ڪروڙ) خرچ ڪبي ٿو، ڪن حالتن ۾ گهڻن ٽڪن ۾ خرچ انهيءَ کان به وڌيڪ اچي سگهي ٿو ۽ اچي ٿو، پر انهيءَ خرچ کان هر هڪ وس وارو اڪيوت ڪري ٿو. ڪڏهن پاڻ ئي قاعدا ٺاهين ٿا ته خرچ هڪ حد کان مٿي نه اچي، پر انهيءَ جي پيڪڙي به پاڻ ٿا ڪن ۽ سڀني وس وارن کي خبر آهي، پر ڪنهن به قسم جو قدم ڪونه ٿا کڻن. جڏهن قسم نامي تحت خرچ جو تفصيل ڏنو وڃي ٿو ته، سڀ اليڪشن لڙندڙ رهنما ڪوڙن قسم نامن سان خرچ جو تفصيل مقرر ڪيل حد اندر ڏيکارين ٿا.

جيڪڏهن اهڙي مڪاري ۽ عياريءَ واري سياست هوندي ۽ سياستدان هوندا ته انهن مان ڪهڙي توقع ڪري سگهجي ٿي؟ ان سڌي طرح سان پاڻ مڃين ٿا ته، تڪ ايترو ننڍو هجي جو خرچ گهٽ ٿيڻ ڪبي، پر تڪ گهٽائي هن محدود جمهوريت کي عوامي وسيع بنيادن واري جمهوريت بڻائڻ لاءِ تيار نه آهن، ڇاڪاڻ ته انهيءَ ۾ سندن مفادن کي ڌڪ لڳندو، ڇو ته گهڻا وچولي طبقي جا دانشور ۽ ڏاها سندن مقابلي لاءِ تيار ٿي ويندا. هلندڙ نظام تحت جيڪي ماڻهو ايڏا خرچ ڪري اسيمبلي ۾ پهچندا ته، اهي سڀ کان پهريان پنهنجي خرچ ڪيڻ لاءِ ۽ اڳتي به اليڪشن وڙهڻ لاءِ خرچن ڪيڻ جو بندوبست ڪندا ۽ پئسن ڪمائڻ جا طريقا سوچيندا. اهي آفيسر شاهي سان گڏ جوڙ ڪري، انهن کي پاڻ سان ملائي يا انهن کي هيسائي دٻائي،

تنگ ڪري پوءِ انهن جي ذريعي هر قسم جي غلط ڪمن ۾ ملوث ٿيندا.

انهيءَ ڪري اڄ ڪلھ رشوت زورن تي آهي، هر هڪ نوڪريءَ جا اگھ مقرر ٿي چڪا آهن ۽ هر هڪ ڪم لاءِ پئسا ڏيڻا ٿا پون، هر سطح تي گھوڀين جي ڪري ملڪ تي قرض جو بار چڙهندو ٿو وڃي ۽ انهيءَ ڪري پورائي لاءِ وري عوام تي ٽئڪس مڙهي سندن جيئڻ جنجال ڪيو ٿو وڃي. جيڪڏهن ملڪ ۽ عوام کي سڌارڻو آهي ته، پوءِ سڀ کان پهريان سياسي نظام کي سڌارڻو پوندو ۽ هن موجوده نام نهاد جمهوريت يعني "اميرڪريسي" کي عوامي فلاح جي جمهوريت ۾ تبديل ڪرڻو پوندو.

انهيءَ سان گڏوگڏ تعليمي نظام کي به سڌارڻو پوندو، ڇاڪاڻ ته جمهوريت لاءِ تعليمي معيار ۽ تعليمي شرح مٿانهين هئڻ لازمي ۽ ضروري آهي. قومي ۽ ملڪ جي پلائيءَ لاءِ، سڌاري لاءِ انهن ٻنهي سڌارن جي بنيادي ۽ تمام گھڻي اهميت آهي. پهريان اهي سڌارا لاڳو ڪري پوءِ يڪدم ٻين سڀني سڌارن لاءِ يعني سماجي، معاشي، معاشرتي، زرعي، صنعتي، انتظامي، قانوني ۽ آئيني سڌارن تي توجهه ڏيڻو پوندو. انهن سڀني سڌارن جو ماهرن جي ذريعي اڀياس ڪرائي انهن کي نافذ ڪرڻو پوندو. هن وقت تائين جن حڪومت ائين نه ڪيو آهي، اهي عوام دشمن حڪومتون هيون ۽ انهن کي ملڪ ۽ عوام جي پلائيءَ سان ڪابه همدردي ڪانه هئي، تنهن ڪري ملڪ ۽ عوام جو ڀلو، سڌارو ۽ ترقي ڪونه ڪرائي سگهيا.

سڄي دنيا ۾ قانون ساز اسيمبلي لاءِ ڏهه هزار آدمشماريءَ کان وٺي گھڻو ڪري پنجاهه هزار يا لک تي هڪ نمائندو آهي، پر اسان جي ملڪ ۾ ڇهه لک، ڏهه لک ۽ ڪن حالتن ۾ پندرهن لکن ماڻهن تي هڪ

نمائندو آهي، هي عوام جي سياسي حقن تي ڏاڙو آهي، جنهن کي فورا ختم ٿيڻ گهرجي. امير ماڻهن پنهنجي هڪ هتي قائم ڪرڻ لاءِ ائين ڪيو آهي. تمام وڏي عرصي گذرڻ جي باوجود پاڪستاني عوام جي حالت روز بروز بد کان بدتر ٿيندي وڃي ٿي، سو ڇو؟ آخر انهيءَ جا به ڪي بنيادي سبب هوندا. جڏهن ته انهيءَ ساڳئي عرصي ۾ جاپان، ڪوريا، چائنا، ٿائيلينڊ ۽ ٻين ملڪن تمام سٺي ترقي ڪئي آهي ۽ انهن پنهنجي عوام کي سٺي تعليم ۽ سٺو باعزت روزگار مهيا ڪري زندگيءَ جون سڀ بنيادي سهولتون ميسر ڪري ڏنيون آهن.

اسان جي پستيءَ جو سبب اهو آهي ته هتي هڪ مفادپرست طبقو آهي. جيڪو جاگيردارن، زميندارن، وڏيرن، پيرن، ميرن، چوڌرين، خائن، ملڪن، سردارن، سرمائيدارن ۽ تاجرن تي مشتمل آهي ۽ اهو طبقو هميشه دولت ۽ اقتدار تي قابض رهيو آهي. اسيمبلين ۾ ميمبرن جو تعداد ايترو ته محدود رکيو اٿن، جو سواءِ وڏن امير ماڻهن جي ٻيو ڪوبه وچولي طبقي جو اديب، دانشور، وڪيل يا رٽائرڊ آفيسر اليڪشن لڙي نٿو سگهي ۽ هميشه انهيءَ ڪري ساڳيا ماڻهو يا ساڳئي خاندان جا فرد اليڪشن لڙي ۽ کٽي اچن ٿا. جيڪڏهن هن عوام دشمن اميروڪريسيءَ جي طبقي کي ختم نه ڪيو ويو ته، پاڪستاني عوام کي سندن بنيادي حق ڪڏهن به ڪونه ملي سگهندا، ڇاڪاڻ ته هي مفادپرستن جو طبقو عوام دشمن آهي ۽ اهو عوام جي پلائي ڪڏهن به ڪونه چاهيندو ۽ انهن ئي هن پياري پاڪستان جي عوام کي تباهيءَ جي ڪناري تي پهچايو آهي.

انهيءَ ڪري ضروري آهي ته، انهيءَ طبقي جي هڪ هتي ختم ڪري عوامي جمهوريت بحال ڪئي وڃي. ٻين ملڪن جي ماڻهن کي گهڻو ڪري سڀ بنيادي حق حاصل آهن، ڇاڪاڻ ته انهن ۾ گهڻو ڪري وسيع بنيادن تي نمائندگي ڏنل آهي، تنهن ڪري اهي ترقي ڪري

پنهنجي عوام جي زندگيءَ جي معيار کي بهتر ڪري رهيا آهن. ڪجهه ملڪن جا مثال ڏجن ته، انهن وٽ تمام ٿورن ماڻهن تي هڪ نمائندو آهي ۽ اسان جي ملڪ ۾ ڪيڏي وڏي بدمعاشي آهي.

اٽلي پنج ڪروڙ آدمشماري ۽ ميمبر 1002، سئزرلينڊ ٽيهن لک ۽ ميمبر 200، يونان پنجاه لک ۽ ميمبر 180، انگلينڊ ساڍا پنج ڪروڙ ۽ ميمبر 654، ۽ پاڪستان ۾ ٻارنهن ڪروڙ آدمشماري ۽ تي ميمبر 207.

جيڪڏهن مٿين ڏنل طريقي مطابق چونڊون ٿينديون ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته، عوام جا هڏوڪي چونڊجي ايندا ۽ اهي عوام جي پلي لاءِ جاکوڙ ڪندا ۽ اهي صحيح طرح سان جدوجهد ڪري حڪومتي نظام کي اهڙي طرح سان درست ڪرائيندا ته جيئن عوامي جمهوري فلاح جي حڪومت قائم ٿي سگهي. انهيءَ طريقي سان هن وقت موجوده نام نهاد يعني "اميروڪريسيءَ" واري ظالم نظام کي بدلائي عوام جي پلائيءَ واري نظام کي قائم ڪري سگهيو. جيستائين حڪومتي نظام صحيح ڪونه ٿيندو ۽ صحيح ماڻهن جي هٿن ۾ نه ايندو، عوام جو ڀلو ڪڏهن به نه ٿي سگهندو.

سڀني عوام جي گهڻگهرن، هڏوڪين، ڏاهن ۽ خود عوام کي ڪپي ته، پنهنجو سڄو زور ظالم نظام کي بدلائڻ تي صرف ڪن، ڇاڪاڻ ته اهو بنيادي مسئلو آهي ۽ هي بنيادي بدمعاشي آهي، جيڪا هن ملڪ ۾ جاري رکي وئي آهي. اڄ ڪلهه هر طرح سان عوام جو استحصال جاري آهي، عوام کي صحيح نمائندگي نٿي ڏني وڃي. اهو سندن سياسي حقن تي ڏاڙو آهي. جاگيرداري، زمينداري نظام جيڪو اسلامي اصولن ۾ به جائز نه آهي، جاري رکيو ٿا اچن. غلط سرمائيداري واري نظام ۾ پورهيت طبقي جي مزدوري بلڪل گهٽ آهي. هاري مزدور ۽ ننڍي ملازم طبقي جو ڪنهن به قسم جو خيال نٿو ڪيو وڃي. تعليم ۽ صحت جون سهولتون بلڪل اڻٻل آهن. سندن اتحاد جي ڪوششن کي به

پوليس، فوج ۽ رياستي تشدد جي ذريعي ڪچليو ٿو وڃي. غريب ۽ وچولي طبقي جي سياسي حقن گهرندڙن سياسي ورڪرن کي ذليل قسم جي جسماني، ذهني، روحاني ۽ جنسي تشدد جو نشانو بڻايو ٿو وڃي. کين ايترو ته تنگ ڪيو ٿو وڃي جو گهڻا ويچارا ته علي الاعلان سياست کان بيزاري ڏيکاري ڪناره ڪشي ڪيو ٿا وڃن. جيئن شاھ صاحب به اشارو ڪيو آهي ته:

"اڇو پاڻي لڙ ٿيو ڪالار ٿو ڪنگن،
 ايندي لڄ مرن تنهن سر مٿي هنجهر ٿا."

هر مفادپرست کي اهو ياد رکڻ گهرجي ته هر قسم جي نمرود لاءِ ابراهيم، هر قسم جي فرعون لاءِ موسيٰ ۽ هر قسم جي يزيد لاءِ حسين پيدا ٿيو آهي ۽ ٿيندو رهندو. تنهن ڪري مفادپرستن لاءِ اهو بهتر آهي ته پنهنجو ذهني علاج ڪرائي عوامي استحصال کان ڪنارو ڪن. بلڪي عوام جي پلائي ۽ ترقي لاءِ ڪم ڪن، انهيءَ ۾ سندن ۽ سڀني جي پلائي آهي. دنيا ۽ دولت هتي ڇڏي هليا ويندا. شاھ صاحب مطابق:

"نڪا هت نڪا هت ڪا ڳوري سنڌي ڳالهه،

ڪانه پهتي مال حال پهتي هوت ڪي."

حالتون ته اهڙيون خراب ٿي ويون آهن، جو کير به ڄڻ ڪنهن جي پلائي ڪونه ٿو چاهي، هر انسان ٻئي انسان جي ماس کائڻ لاءِ تيار بيٺو آهي. هن وقت حالت ڪجهه هن طرح جي آهي:

"آدمين اخلاص مٽائي مائو ڪيو،
 هاڻي ڪائي سڀڪو ماڻهوءَ سڏو ماس،
 دلبر هن دنيا ۾ وڃي رهندو واس،
 ٻيو سڀ لوڪ لباس ڪو هڪ دل هوندو هيڪڙو."

هن حالت کي تڏهن مٽائي سگهيو، جڏهن دنيا جي شين جي بي ثباتي ۽ فاني حيثيت تي غور ڪبو ۽ عملن جي نتيجن تي غور ڪبو ته

پوءِ انهيءَ ڳالهه ۾ ڪوبه شڪ نه رهندو ته هتي جيڪڏهن ڪو پائيدار
عمل آهي ته اهو آهي، انسان ذات جي ڀلائي، هڪ بهترين حديث
آهي: "خير الناس من ينفع الناس" انسانن ۾ ڀلو اهو آهي جيڪو ٻين
کي نفعو ٿر پهچائي.

هڪ دل کي راضي ڪرڻ کي حج اڪبر چيو وڃي ٿو ۽ دل آزاري کي
ڪعبي ڏانهن جهڙو ذليل ڪم چيو ويو آهي. مطلب ته بهترين عبادت
ماڻهن جي خدمت کي چيو ويو آهي. تنهن ڪري ڪيڏو نه ڀلو ٿئي جو
سياسي پارٽيون ۽ سياسي ليڊر عوام جي ڀلي لاءِ، ترقي ۽ سڌاري
لاءِ مخلص ٿي سوچين، جيڪڏهن سياسي پارٽيون ۽ ليڊر ٿا
سوچين ته پوءِ عوام کي پنهنجا حق پاڻ چئي وٺا پوندا، اهي پاڻ
سجاڳ ۽ متحد ٿي سياسي پارٽين ۽ ليڊرن کي مجبور ڪن ته، اهي
عوام کي ڪم از ڪم بنيادي حق ۽ سهولتون ضرور مهيا ڪن ۽
انهيءَ قسم جا منشور جاري ڪري انهن تي عمل ڪن.

انساني ترقيء لاء نوان نظريا ڏيڻا پوندا

دنيا ۾ نيڪي ۽ بدي ٻئي ٻيون هلنديون. بدي کي ختم ڪرڻ نه تمام ڏکيو آهي. شايد هن دنيا جي تخليقڪار هن دنيا جي عجيب ڏائقي لاءِ ٻنهي جو هجڻ لازمي سمجهيو. تنهن ڪري ڪڏهن به اهي ٻئي قوتون هڪٻئي کي ختم نه ڪري سگهنديون.

البتہ انساني صحيح ڪوششن جي ڪري بديءَ کي گهٽائي سگهيو. انساني ترقيءَ ۽ خوشحاليءَ لاءِ نوان نظريا ڏيڻا پوندا ته جيئن انسان جو انسان سان وهنوار ٺيڪ رهي، انسان ۾ سهڻي ۽ رواداري پيدا ٿئي ۽ انسان ٻئي انسان کي نه ماري ۽ نه ڦري. يعني سندس استحصال ڪنهن به صورت ۾ ڪنهن به طرح سان نه ڪري.

هاڻي اهڙو نظريو ڪي، جنهن ۾ اڳين سڀني نظرين جو سٺاڻو ته هجن، پر انهن جي اوڻاين ۽ پوڻاين کان آڇو هجي ۽ سڄي دنيا جا ماڻهو انهيءَ نظريي کي آسانيءَ سان قبول ڪري سگهن. لازمي طرح سان ان قسم جا نظريا هن وقت دنيا ۾ ايندا ۽ آمريڪا ۾ آيا به آهن ۽ زور شور سان ڪم ڪن پيا پر انهن جو وڌڻ ويجهڻ سندن قبول پوڻ تي منحصر هوندو.

سنڌين لاءِ مان اڳ ۾ ئي "سڌازم" جو نظريو ڏئي چڪو آهيان، جنهن کانسواءِ سنڌي قوم جو ترقي ڪرڻ ۽ هن وقت دنيا ۾ اڳتي وڌڻ ڏکيو آهي، "سڌازم" (Sudhsim) جو مقصد آهي، ڪنهن ڳالهه کي يا فنا مينا "Phenamenon" کي سمجهڻ کانسواءِ قبول نه ڪرڻ ۽ ڳالهه کي سمجهڻ لاءِ هر قسم جي معلومات يعني "سڌ" حاصل ڪرڻ. جيڪڏهن توهان اها ڳالهه به سمجهي ته ڪو خاص مسئلو حل نٿو ٿي سگهي يا في الحال انساني سمجهه کان ٻاهر آهي.

تڏهن به سمجهبو ته توهان ڳالهه کي سمجهيو آهي، پر ڪنهن به طرح سان بنا سمجهڻ جي ڪنهن به ڳالهه کي نه مڃڻ گهرجي. پيو ته زبردست قسم جي سهڻي ۽ رواداريءَ جو مظاهرو ڪرڻ کپي، پنهنجا خيال غير جذباتي انداز ۾ پيش ڪيو ۽ ٻين جا خيال به صبر سان ٻڌو. علمي قسم جا بحث ڪريو ۽ ڪنهن به مهل جذبات ۽ غصي کي حد کان وڌڻ نه ڏيو. اهي سڀ خاصيتون صحيح ۽ وسيع معلومات کانپوءِ اينديون آهن.

تنهن ڪري هر وقت علمي ڪوششن ۾ مصروف رهو ۽ علمي معيار کي وڌائيندا رهو. هن وقت خاص طرح سان سائنسي، فني، هنري ۽ اخلاقي علم جي ضرورت آهي، ان کي حاصل ڪرڻ جي هر وقت جستجو ڪريو. هاڻي اسان کي صحيح اعليٰ تعليمي ۽ اعليٰ وقت جيستجو ڪريو. جيڪو وري صحيح سياسي نظام کي جنم معيار وارو نظام کپي. جنهن منجهان صحيح سٺو حڪومتي نظام پيدا ٿي سگهي ۽ ڏئي، جنهن مانجهان صحيح ۽ بنيادي حق ۽ بنيادي سهولتون ڏني سگهي. سندن اهو انسانن کي بنيادي حق ۽ خوشحاليءَ جي ضمانت ڏئي سگهي. معاشي، اقتصادي ترقي ۽ خوشحاليءَ جي ضمانت ڏئي سگهي. جيڪڏهن اسان جي پڙهيل ۽ دانشور دوستن انهيءَ قسم جون ڪوششون نه ورتيون ته پوءِ اڳتي وڌڻ بجاءِ اڃا به پوئتي هليا وينداسين.

هن وقت تائين اسان جي سياستدانن عوام کي صرف ڏٺا ۽ ٺٺا آسرا ڏنا آهن ۽ پاڻ عوام جي وسيلن جي ڦرلٽ ڪري رڳو عيش ڪيا آهن، جيڪي هاڻي بند ٿيڻ ڪپن ۽ سڀني ماڻهن جي ترقي ۽ خوشحاليءَ جي سوچ اڳتي وڌائڻ کپي ۽ عيشي ماڻهن سان نفرت ڪرڻ کپي ۽ عوام کي آگاهه ڪرڻ کپي، جيستائين عيش ۽ غلط ڪم ڇڏين ۽ سڌرن.

"سڌازم" جي نظريي کانپوءِ اهو ضروري آهي ته سڄي دنيا ۾ دولت ۽ وسائل جي ورڇ صحيح ڪرڻ لاءِ سڄي دنيا جي آئينن ۽ قانونن ۾ سڌارا آندا وڃن، جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويندو ته پوءِ سڄي دنيا بحران ۽ دهشتگرديءَ جي خطرناڪ ڪنن مان ٻاهر نڪري نه سگهندي. اسلام ته اڳ ۾ ٻڌائي ڇڏيو ته، دولت چند هٿن ۾ جمع ٿيڻ نه ڪري. انهيءَ ڪري سرمائيداري جي ڦرلٽ واري نظام کي يڪسر ختم ڪري انساني فلاحِي نظام کي آڻڻو پوندو. دنيا جا ڏاها ماڻهو گڏجي انهيءَ قسم جي نظام جا خدوخال ڏئي سگهن ٿا، پر جي هن وقت جي مڪار، چالاڪ ۽ حرفتي بالادست طبقي تي پاڙي ويهيو ته، اهو طبقو جيڪو انسانن جي همدرديءَ کان عاري آهي، اهو انسانن جي ڀلائيءَ لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندو. انهن بالادست طبقي وارن تي هر طريقو استعمال ڪري عوام کي جاهل رکي ڪمزور ڪري منجهائي ڇڏيو آهي. هاڻي عوام ۽ وچولي طبقي کي گڏجي جدوجهد ڪري سڌارا ڪرائڻا پوندا ۽ پنهنجا حق چئي وٺڻا پوندا. پاڻهي يا شرافت سان حق ڪونه ملندا. هتي عوام جي همدرد دانشورن، اديبن ۽ استادن کي رهنمائيءَ وارو ڪردار ادا ڪرڻو پوندو، جنهن لاءِ اڳتي وڌي اچڻ ۽ هر قسم جي قربانيءَ لاءِ پاڻ تيار ٿيڻ ۽ ٻين کي به تيار ڪن، باقي ٺلهين ڳالهين ڪرڻ ۽ اجائي ڪچهرين مان ڪجهه نه ورنڊو.

"جي تون ڪالهه مٿين ته ڪالهه ئي گڏينءَ پرينءَ کي،

ڪڏهن ڪانه سئي ته ڪا سڄي گڏي سڄڻين."

دنيا ۾ دهشتگردي ۽ بدعيءَ کي ختم ڪرڻ يا گهٽ ڪرڻ لاءِ علمي، نظرياتي، آئيني ۽ قانوني سڌارا ۽ دولت جي مناسب ورڇ کانپوءِ اهو تمام ضروري آهي ته هر سطح تائين انصاف ڪيو وڃي، هر ملڪ جي انصاف جي نظام کي سڌاري صحيح ڪيو وڃي، جيئن سستو ۽ ترٽ انصاف هر فرد کي ملي سگهي. بين الاقوامي انصاف

لاء ضروري آهي ته، پهريائين U.N.O جهڙي اداري کي بلڪل خودمختيار هجڻ گهرجي. اهو صرف وڏن شاهوڪار ملڪن جي غلام يا لونڊي وارو ڪردار ادا نه ڪري پر صحيح معنيٰ ۾ باوقار ادارو ٿي ڪم ڪري، انصاف جا ٻٽا معيار نه هجڻ گهرجن ته بوسنيا ۽ ڪشمير وارن لاءِ هڪ ڪردار، ته اسرائيل لاءِ ٻيو ڪردار، آمريڪا لاءِ هڪ معيار ته آفريڪا لاءِ ٻيو معيار، صحيح معنيٰ ۾ بين الاقوامي ادارو ٿي ڪم ڪري ۽ ٻين قسمن جي ذيلي ادارن جهڙوڪ: سيڪيورٽي ڪائونسل، ورلڊ بينڪ، آءِ ايم ايف ۽ انٽرنيشنل ڪورٽ آف جسٽس وغيره تي به چڱيءَ طرح سان نظر رکي ته انهن کي به صحيح انصاف سان هلايو وڃي.

هاڻي انهن سڀني ادارن جا دستور ۽ منشور يا رولز آف بزنس صحيح طرح سان بين الاقوامي ماهر تيار ڪن ۽ پوءِ انهن تي عمل ٿيڻ کپي. جيستائين وڏا ملڪ يا وڏا ماڻهو ناانصافيون ۽ دهشتگرديون ختم نه ڪندا، ته ننڍي سطح تي به اهي ڳالهيون ختم نه ٿي سگهنديون. مشهور عربي پهاڪو آهي ته، "الناس علي دين ملو ڪهر" ماڻهو پنهنجن وڏن يا بادشاهن جي پيروي ڪندا آهن. جيڪڏهن آمريڪا، عراق ۽ ليبيا تي هوائي حملا ڪندو يا غندا ڳردي ڪري پاڪستان مان ماڻهو گرفتار ڪندو يا پاڪستان ۽ سوڊان تي ميزايل هڻندو ته پوءِ اهو ئي جواز ٻين لاءِ ساڳيو عمل دهرائڻ لاءِ پيدا ٿي پوندو. اهڙيءَ طرح سان جي رياستي ادارا دهشتگردي ۽ انساني حقن جي لتاڙ پنهنجن فوجن، جاسوسي ادارن يا پوليس جي ذريعي ڪندا ته پوءِ عام ماڻهو به پنهنجي انتقامي باهه کي ٿڌي رکڻ لاءِ ڏوهن ۽ دهشتگرديءَ جهڙي ڪڏي عمل تي لهي ايندا.

جيڪڏهن دهشتگردي ۽ براين کي گهٽائڻو آهي ته پوءِ وڏن ملڪن، وڏن ماڻهن ۽ ادارن کي هر طرح جا آئيني ۽ قانوني سڌارا آڻي

رياستي تشدد ختم ڪرڻو پوندو. ٻئي صورت ۾ دهشتگردي ۽ ڏوهن تي
واپلا ڪرڻ اجائي آهي.

ماهرن ۽ ڏاهن ماڻهن جو ڪم آهي ته ڇنڊڇاڻ ڪري صحيح
صورتحال عوام آڏو پيش ڪن ته جيئن کين مسئلن جي سمجهڻ ۾
سولائي ٿئي. انهيءَ سان گڏوگڏ ڏاهن، دانشورن، اديبن ۽ استادن کي
کڻي ته علمي، قلمي جهاد سان گڏ زباني جهاد ڪن، سڀني ميڊيائن
سان گڏوگڏ مائوٿ ميڊيا استعمال ڪن. علم ۽ چڱائيءَ جي پرچار
ڪرڻ لاءِ نڪري پون ۽ سڀ وسيلن کي آڻين ته هن ذهني انقلاب جون
راهون کلي پون ۽ پوءِ ئي اميد ڪري سگهجي ٿي ته ڪجهه تبديلي
ايندي. لطيف سائين جي ڏنل راهه تي عمل ڪرڻ کپي:

"سونهان سڌيون ڏين هن ديواني درياهه جون،
ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي رڳو سچ سودين،
عجز جو اڌ رات ڪي وڪرو هائين،
ساٿ نپايو نين ثابت انهيءَ سير مان."

سنڌي قوم کي ويڇا وساري جدوجهد ڪرڻ گهرجي

سنڌي قوم تمام پراڻي قوم آهي. سندن ملڪ سنڌ هر هنڌ مشهور ۽ بلڪي هند ۽ سنڌ به مشهور ولايتون سڏبيون هيون. سنڌو نديءَ جي ڪري هن علائقي ۾ آبادي، چراگاهون ۽ مال چارڻ جا گهڻا موقعا، مٺي پاڻي ۽ مٺي زمين جا گهڻا فائدا هئا، جنهن ڪري هزارن جا ماڻهو خوشحال هئا. جيڪا ڳالهه سندن تهذيب اٽڪل پنج هزار سال پراڻي موهن جي دڙي مان صاف ظاهر آهي. سنڌي قوم تي ٻاهران سڀني طرفن کان حملا ٿيندا رهيا، پر انهن ڪڏهن به ڪنهن ٻئي ملڪ يا قوم تي حملو نه ڪيو. موهن جي دڙي مان ڪو خاص هٿيار يا هٿيارن جو ذخيرو وغيره ڪونه مليو آهي، تنهن ڪري چئي سگهجي ٿو ته سنڌي قوم بلڪل امن پسند قوم هئي. شايد امن پسنديءَ جي سزا ملين جو هر طرف کان حملا آور ايندا رهيا ۽ سنڌي قوم کي لٽي، ڦري هليا ويندا هئا ۽ سندن ڪجهه ماڻهو هتي رهي پوندا هئا. جيڪي اڄ ڪلهه به هتي آباد آهن ۽ اهڙيءَ طرح ڄاتا سڃاتا وڃن ٿا ته ڪٿان کان آيا ۽ اصل ڪٿان جا هئا؟

انهيءَ سموري عرصي ۾ سنڌي قوم دفاعي جنگيون ته ڪيون پر حملو ڪنهن تي به نه ڪيائون. انهن دفاعي مزاحمتي جنگين جي ڪري پنهنجو وجود برقرار رکندا آيا. سنڌ جون حدون جيڪي شروع ۾ وسيع هيون، سي گهڻيون گهڻيون اچي موجوده حدن تي پهتيون آهن، انهيءَ ۾ آخري وار وري انگريزن ڪيو، جن ڪجهه علائقا پنجاب ۽ بلوچستان سان گڏائي ڇڏيا. اها ڪجهه سزا سنڌين کي مياڻيءَ واري جنگ جي ڪري ملي. انهيءَ سان گڏوگڏ انگريزن سنڌ

سان زيادتيون ڪيون. جيئن بمبئي سان گڏي صوبائي حيثيت ختم
ڪرڻ، فوج ۽ نوڪرين ۾ حصو نه ڏيڻ ۽ صحيح تعليم کي گهربل
ضرورتن آهر نه وڌائڻ. بهرحال انگريز فاتح حڪمران هئا، تنهن ڪري
انهن کي خاص معياري نٿو چئي سگهجي. باقي سنڌ ۽ سنڌين جي
تباھيءَ ۾ انگريزن جو وڏو حصو آهي.

انگريزن هتي وري پاڻ سان گڏ هڪڙو طبقو پيدا ڪيو،
جيڪو گهڻو ڪري جاگيردارن، نوابن، سردارن، زميندارن،
پيرن، ميرن ۽ شاهن ۽ آفيسر شاهي تي مشتمل هو ته جيئن اهي سندن
ساڻاري ٿي رهن ۽ ماڻهن کي قبضي ۾ رکن.

انگريزن جي خلاف جدوجهدون هليون ۽ انگريز وڃڻ وارا
هئا، پر هندستان کي ايندڙ گهڻي وقت لاءِ مسئلن جي منهن ۾ ڏئي
ويا. هندستان کي غلط نموني سان تقسيم ڪيائون ۽ انهيءَ تقسيم ۾
ڪوشش ڪيائون ته، هندن کي وڌيڪ فائدو ٿئي، ڇاڪاڻ ته منڍ کان
وٺي هو مسلمانن مان خوش نه هئا ۽ اسلام جيئن ته طاقتور مذهب
آهي، انهيءَ کي ڪمزور ڪرڻ پئي چاهيائون.

سنڌ جيڪا هنن ٽالپرن کان فتح ڪئي هئي، ان جي حيثيت
هڪ ملڪ جي هئي، پر وڏي حرفت ۽ مڪاريءَ سان سنڌي مسلمانن
کي پاڪستان جي صوبي تي راضي ڪري ڇڏيائون. پوءِ ته مسلمانن ڏٺو
ته هي هڪ وڏو ڌوڪو ٿيو آهي ۽ پوءِ جي-ايم- سيد مسلم ليگ جي
مخالفت شروع ڪئي ۽ آخر تائين سنڌ جي حقن لاءِ جدوجهد ڪندو
ريو، پر اڃا تائين ڪوبه نتيجو نه نڪري سگهيو آهي. صوبائي
خودمختياري ۽ ٻيا حق سنڌين کي نٿا ڏنا وڃن.

دلبو منجهه درياھ، پکي پسي آيا،

ويچارن ويساھ، آئي ات اڙايو.

(شاه)

ويساهم ڪري ڦاسي وياسين. اڃا تائين پيا ٿا پوڳيون.
محروميون ۽ مايوسيون وڪوڙي ويون آهن. پر روشنيءَ جو ترورو به
نظر نه ٿو اچي. سواءِ ان آسري جي ته سنڌي قوم ڳالهين کي سمجهي
۽ اٿي پوي ۽ پوري جوش ۽ جذبي سان پرپور اتحاد ڪري پنهنجا حق ۽
آئيني خودمختياري وٺي.

عوامي سجاڳيءَ جي ڪا وڏي ڪوشش اڳ ۾ ڪانه ٿي آهي.
البتہ صوفي شهيد شاھ عنايت ڪوشش ڪئي. پر سندس ڪوشش
کي مغلن ۽ ڪلهوڙن حاڪمن جي گڏيل سازش شڪست ڏني ۽ شاھ
عنايت کي وڏي ڏوڪي سان فقيرن سميت شهيد ڪيو ويو.

هن وقت سنڌي قوم ۾ ڪجهه سجاڳي ته آئي آهي. پر اڃا
ڪيترائي روڳ، مرض ۽ مختلف بيماريون آهن. جهڙوڪ روحاني،
ذهني، نفسياتي ۽ اخلاقي، جن ۾ سنڌي عوام ڦاٿل آهي. جن مان ڪي
جان چڏائي پوندي، جهالت، مفادپرستي، انائون، سستي، ڪم ٿار
طبيعت، ناسهپ جي هجڻ ۽ درگذر نه ڪرڻ جي فقدان جي ڪري گڏجي
نه هلڻ، گڏجي جدوجهد نه ڪرڻ وغيره. انهيءَ کان علاوه استحصال ڪرڻ
هتان جي پيرن، ميرن، وڏيرن، شاهن، غلط ملن مولوين ۽ منجهيل
فقيرن صوفين عام ماڻهن کي جاهل رکڻ جون پوريون ڪوششون ڪيون
آهن ته جيئن اهي سجاڳ نه ٿين ۽ پنهنجا حق نه گهري سگهن ته جيئن
ڪين اسان ڦريندا رهون. بالادست طبقي جو اهو وڏو ڪارنامو آهي ته
عام انسانن کي جاهل بيڪار، بيحال ۽ پریشان رکجي ته جيئن سندن
استحصال سولائيءَ سان ڪري سگهجي.

"سونهان چيائين سڌ نه پئين سسئي پڇ فر سي،
متان ئي توکي منجهائين مارڳ ۾."

(شاھ)

هاڻي سواءِ عوام کي سجاڳ ڪرڻ جي ٻيو ڪوبه طريقو
 ڪونه آهي، جنهن سان عوام کي حق ملي سگهن، تنهن ڪري هاڻي
 اها گهڻي کان گهڻي ذميواري تمام پڙهيل ۽ ساڃاه وند ماڻهن جي
 آهي ته جيئن هو اهو ڪم پنهنجي سر تي کڻن ۽ عام ماڻهن ۾
 سجاڳي ڦهلائڻ لاءِ سنڌ جي وسندي واهڻ ۾ نڪري وڃن ۽ ماڻهن کي
 چڱي طرح سان زباني سمجهائين ته ڪير سندن دشمن آهي، ڪنهن
 سندن دولت لٽي ۽ ڦري آهي، جن هميشه هر طريقي سان استحصال
 ڪيو آهي، سنڌي ماڻهن کي سجاڳ ڪرڻ لاءِ جيترو به ڪم ڪجي
 گهٽ آهي. ٻهراڙين ۾ ننڍا وڏا جلسا ڪجن، سيمينار ڪرائجن، هر
 قسم جي ميڊيا کي وس آهر استعمال ڪجي. سنڌ جي سياست گهڻو
 ڪري جاگيردارن، وڏيرن ۽ زميندارن جي هٿ ۾ رهي آهي. جن عوام
 کي صرف ڏٺا ۽ ڏوڪا ڏنا آهن. انهن کي عام ماڻهن سنڌ يا سنڌين
 سان ڪنهن به قسم جي همدردي ڪانه آهي، هو ته صرف پنهنجن
 عياشين جا دلداده هئا ۽ آهن. جيڪي چڱي طرح ڪيائون ۽ ڪن پيا.
 باقي عوام کي ڪوڙن، ٺلهن ڏٺن تي ٽرڪائيندا رهيا.

پتي صاحب ڪجهه ڪم ڪيو، پر اهو به اڏورو هئو،
 ممڪن آهي ته ان کي ڪم ڪرڻ نه ڏنو ويو هجي. پر سندس نعرو
 روٽي، ڪپڙا اور مڪان" اڏورو هو، جنهن کي مڪمل عوامي
 چوڻڪاري جو نعرو نٿو چئي سگهجي. صحيح عوامي چوڻڪاري جو
 نعرو ڪجهه هئين هجڻ گهرجي.

"روزگار، روٽي، ڪپڙا، مڪان،

تعليم، صحت، انصاف، امن امان."

هي بالادست طبقي جا ماڻهو آخر عوام سان سڃا، همدردي ۽
 هڏوڪي چوڻين؟ هنن کي ته نه انسانن جو احساس آهي، نه وري ڪو
 حياءُ شرم اٿن يا وري ڪا رحمدي، قياس ۽ ڪهڪاءُ اٿن. تنهن
 ڪري هو عوام جي پلي لاءِ ڪڏهن به ڪونه سوچيندا. هنن جون

بستيون ۽ بنگلا بهترين ۽ عمدا آهن. هنن جا ته اسڪول به الڳ آهن. گهڻو ڪري هنن جا ٻار ٻاهرين ملڪن ۾ اعليٰ تعليم حاصل ڪن ٿا. هنن جا جيل جدا آهن، جن ۾ ايئرڪنڊيشنون لڳل آهن. انهن سڀني ڳالهين مان ثابت ٿئي ٿو ته هنن بالادست طبقي پنهنجو هر قسم جو بندوبست ڪري ڇڏيو آهي. پنهنجو قبضو اقتدار ۽ دولت تي هميشه لاءِ قائم رکيو اچن ٿا.

جيڪڏهن پڙهيل سنڌي ماڻهو هر طرح سان نڪري پوندا ۽ ڪم ڪندا ته پوءِ ڪنهن جي به مجال نه آهي جو ڪالاباغ ڊئم ٺاهي سگهي. سنڌ ۽ سنڌين کي اقليت ۾ آڻي سگهي ۽ پنهنجا غلط فيصلو مڃائي سگهي. جيڪڏهن سڀ سنڌي خاص طرح سان استاد ۽ ٻين نوڪرين وارا ۽ دانشور، شاعر، سگهڙ ۽ سياسي ڪارڪن پنهنجو وقت ڪڍي عوام ۾ ڪم ڪندا ته يقيناً ٿورڙي وقت ۾ عوام سجاڳ ٿي پريور ٻڌي ۽ مظاهري جو اهڙو ته چٽو اعلان ڪندو جو ڪوبه صوبو يا ليڊر سنڌ ڏي ميري اک ڪري ڏسي نه سگهندو. پر اهي مجبور ٿي سنڌ ۽ سنڌي قوم کي پنهنجو جائز حق ڏيندا. عام ۽ خاص يعني سڀني سنڌين کي هاڻي مستقل سجاڳ رهڻو پوندو ۽ ٻڌي ڪري پنهنجن حقن لاءِ زبردست احتجاج ڪرڻا پوندا. سڄي ملڪ لاءِ سٺ سڌارن جي گهر ڪرڻي پوندي ته جيئن عوام جو پلو ٿئي ۽ انهن کي سندن بنيادي حق ۽ سهولتون ملي سگهن.

هاڻي عوام کي اهو ڏسڻو ۽ ڄاڻڻو پوندو ته تحريڪ هلائڻ وارا مخلص ۽ بي لوٽ خدمت ڪرڻ وارا آهن يا نه، عوام جا هڏوڪي يا همدرد آهن يا نه؟ انهن سان گڏ سمجهه، ڏانو ۽ ڏاهپ سان ڪم ڪرڻ وارا آهن يا نه؟

اڄ ڪلهه جي معيار مطابق سياسي ڄاڻ اٿن ۽ اخلاقي طرح قابل قبول معيار تي پورا آهن يا نه؟ گهٽ ۾ گهٽ تحريڪ هلائڻ

وارن ۽ ان لڏي ۾ شامل وڏو تعداد سنڻ ۽ قابل ماڻهن جو هجي ۽ ان سان گڏ تحريڪ ۾ هيٺيون چند خوبيون ضرور هجن ۽ سندن اڳواڻي ڪندڙ ٽولي ۾ ته ضرور اهي گڻ هجن، نه ته تحريڪ ڪڏهن به ڪامياب نه ٿيندي.

1- ڏوهي قسم جا ذهن نه هجن، ڏوهن ڏي رجحان نه هجي، ڪرائم ۽ ڪرمنلٽي (Crime and Criminality) کان پري هجن.

2- بداخلاقيتن کان پري هجن گهرجي، يعني هر قسم جي Immorality کان پري هجن گهرجي.

3- بد راهي وارين ڳالهين کان پري هجن گهرجي، يعني "Irrationality" کان پري هجن گهرجي.

4- هرو ڀرو غيرقانوني ڪم نه ڪندا هجن، يعني "Illegality" کان وس آهر بچندا هجن.

5- وسيع علم ۽ سٺي اخلاق وارا وڏي تعداد ۾ هجن.

6- صحيح وسائل جو ڪاٺو لڳائڻ ۽ ڪم ڪرڻ لاءِ انهن وسائل جو معقول بندوبست هجي.

7- تنظيم جي اصولن جا سڀ پابند هجن، يعني Discipline

هجن کپي.

8- جوش ۽ جذبي سان ڪم کي ڪاميابيءَ تائين پهچائڻ لاءِ ان کانپوءِ سٺي نظام کي قائم رکڻ وارا هوشيار ۽ سجاڳ هجن ۽ هر دم ڪم ڪرڻ لاءِ تيار هجن.

9- سنڻ جمهوري اصولن سان ڪم کي وڌائي سگهيو ۽ عوام کي فائدو ٿيندو نه ته صحيح ڪم ڪونه ٿي سگهندو.

10- انهن جي علمي صلاحيت ۽ اخلاقي تربيت جو بندوبست هجي. هاڻي سنڌي ماڻهن کي چڱيءَ طرح جائزو وٺڻ کپي ته ڪهڙي تحريڪ يا پارٽي عوام جي پلي ۾ آهي، انهيءَ جي مدد ڪن. هر

سنڌي ماڻهوءَ کي سياست سمجهڻي پوندي ۽ سياست ڪرڻي پوندي
 ته جيئن پنهنجا حق ۽ سهولتون وٺي سگهن. واڳ ڏيڻ لاءِ ضروري
 آهي ته عوام جي مطالبن تي غور ڪن ۽ انهن جي حل لاءِ ڪوششون
 وٺن. بالادست طبقي ۽ حرفتين هن ملڪ کي تباھ ڪري ڇڏيو آهي.
 هاڻي انهن جي پٺڀرائي ڪرڻ خطري کان خالي نه آهي.
 هاڻي جيڪڏهن جلد کان جلد ضروري آئيني، قانوني،
 معاشي، معاشرتي، سياسي، اقتصادي، زرعي ۽ صنعتي سڌارا
 عوام ۽ ملڪ جي پلائي لاءِ ۽ انهن جي خراب حالتن کي سڌارڻ لاءِ نه
 آندا ويا ته پوءِ هن ملڪ جو قائم رهڻ تمام مشڪل ٿي پوندو. اهو
 هاڻي هن ملڪ جي واڳ ڏيڻ جي مرضيءَ تي ڇڏيل آهي ته، اهي
 ڇاڻا چاهين، اسان جو ڪم لطيف سائين جي شعر وانگر آهي:
 "واکو هڏ م لاه ڪر سڏن مٿي سڏڙا،
 من تنهنجي ڪاءِ سگر ۾ سار ٿئي."
 (شاهه)

سنڌي عوام کي لڳل وڌيون جوئرون

سنڌي عوام صدين کان تباھ حالت ۾ وقت گذاريندو اچي ٿو. ڪڏهن ٻاهران ڪاهي ايندڙن جي وڏن ڪٽڪ لشڪرن جي پيرن هيٺان لتاڙجي ويو آهي ته، ڪڏهن ٻين جي ٽيڪ تي هٿان جي ڪنهن معتبر سازش ذريعي قبضو ڪري سنڌي ماڻهن کي پائمال ڪيو آهي. تمام گهڻي عرصي کان وٺي سنڌي عوام سان اها حالت رهي.

انگريزن وري هڪ طبقو جاگيردارن، وڏيرن، زميندارن، ميرن، پيرن ۽ شاهن جو پيدا ڪيو ۽ سنڌي عوام کي انهيءَ طبقي جي حوالي ڪيو، جنهن سندن استحصال ڪيو ۽ ڪندو اچي ٿو.

پنهنجي حالت سڌارڻ لاءِ سنڌي عوام کي خود سجاڳ ٿي ڪم ڪرڻو پوندو، سنڌين کي وڌيون جوئرون لڳل آهن، جن سندن رت چوسيو آهي ۽ اڃا به چوسين پيون، سنڌي عوام کي غلط ڳالهين ۾ ڦاسايو ويو آهي.

جيڪڏهن انهن سڀني ڳالهين کي سمجهبو ته پوءِ پنهنجي جند ڇڏائڻ لاءِ ڪوشش ڪبي. سنڌي عوام ۽ معاشري کي تباھ ڪندڙ ڪجهه جوئرون جو ذڪر هيٺ ڪجي ٿو، جن مان عوام کي متحد ٿي جان ڇڏائڻي پوندي.

سنڌي عوام کي لڳل هيٺيون وڌيون جوئرون آهن:

1- جاگيرداري، زمينداري، وڏيراشاهي ۽ سرمائيداريءَ وارو استحصالي نظام:

گهڻي وقت کان جاگيرداري، زمينداري، وڏيراشاهي ۽ سرمائيداريءَ وارو استحصالي نظام هلندو ٿو اچي. انهيءَ نظام جي ڪري به عوام جي وڏي حصي يعني هاري ۽ مزدور طبقي جي حالت

خراب رهي آهي، ڇاڪاڻ ته ظالماڻي نظام کي الله جي زمينس تي

ڪجهه ماڻهو جاري رکيو پاڻ زمين تي قابض ٿي وينا آهن.

حالانڪ اها ڪا هنن پاڻ نه ٺاهي آهي، نه پيدا ڪئي آهي.

پر غلط قسم جي سماجي نظامن جي ڪري سندن زمين جي مٿان

قبضو ٿي ويو آهي ۽ هلندو پيو اچي. زمين هاڻي "جيڪو ڪيڙي سو

کائي" جي اصول مطابق ورهائي وڃي ته جيئن هاري طبقو پنهنجي

محنت جي پيداوار پاڻ کڻي ۽ کائي. هارين جي بدحالي، تباهي ۽

جهالت جو زميندار هر جاگيردار، وڏيرو ۽ زميندار آهي. جيئن

هندستان ۽ بنگلاديش ۾ زمينداري ختم ڪري زمين هارين ۾ ورهائي

وئي آهي، تيئن هتي به فورن زرعي سڌارا نافذ ڪري هن نظام جو

خاتمو آندو وڃي ته جيئن هاري ويچارو پنهنجي محنت جو ڦل پاڻ کائي

۽ ڪجهه سک جو ساڻ پئي. هتي ته غلط ۽ بي نامي کاتن جي ذريعي

وڏا زميندار زمين رکيو وينا آهن، پر انهيءَ قسم جي جاچ به ڪانه ٿي

ڪرائي وڃي ته ڪم از ڪم ڪوڙا کاتا ته جلد ختم ٿي وڃن.

اهڙي طرح مزدور کي ڪارخاني جي نفعي ۾ شريڪ ڪيو

وڃي، ڪم از ڪم ويهه سيڪڙو منافعو مزدورن ۾ ورهائيو وڃي ته

جيئن سندن حالت بهتر ٿئي. ظالم سرمائيداري نظام کي سڌاري

صحيح ڪرڻو پوندو. اسلام جي پنجن ئي اهم فقيهن وٽ بڻي سسٽم

حرام ۽ زمين جو وڪرو حرام آهي. تنهن ڪري انهيءَ سسٽم کي

ختم ڪيو وڃي ۽ زمين جو سڄو نظام "جيڪو ڪيڙي سو کائي" جي

اصول مطابق هلايو وڃي.

2- پير پرستي:

اسان جي ملڪ ۾ خاص طرح سان عوام کي ڦرڻ ۽ لٽڻ لاءِ

هڪ مخصوص طبقي پير پرستي جو رواج وجهي عوام جو استحصال

ڪيو ۽ صدين کان وٺي اهو جاري رهندو آيو آهي، الله جا بزرگ ۽

دوست بندا ته اهي هئا جن هيٺ پنهنجو وقت مسڪيني حال ۾ گذاريو
 پر انسانن کي صحيح ڪم جي تلقين ڪندا رهيا آهن، هميشه ڪڏهن
 به دنيا سان غرض ڪانه رکي، نه وري ڪو اجورو وٺڻ پسند ڪندا هئا.
 پر انهن جا ناخلف ۽ نااهل پويان جانشين اهڙا پيدا ٿيا، جن ماڻهن
 کي غلط عقيدن ۽ وهمن ۾ ڦاسائي منجهائي پوءِ انهن کي پئسن ڦرڻ
 جو طريقو ڏنن، نياز، نذراني جي صورت ۾ مروج ڪري ڇڏيو.
 اسلام ته غلط عقيدن ۽ وهمن کي مٽائڻ آيو هو، پر هنن وري
 وڏي حرفت سان انهن کي زندهه ۽ جاري ڪري ڇڏيو ۽ غريب عوام
 کي ڦري ڪنگال ڪري ڇڏيو اٿن، نياز ۽ نذراني جا اهڙا طريقا
 استعمال ڪيائون جو هنن جا زندهه پير به پئسن ڪمائڻ جو سٺو
 ذريعو ٿي پيا آهن. پر مردهه پير به سٺي پيداواري صنعت ٿي پيا،
 اهڙي طرح سان زندهه ۽ مردهه پيرن ماڻهو کي سڃو ۽ پينگيو ڪري
 ڇڏيو آهي. سڄي ملڪ ۾ ڏسبو ته انهيءَ نموني سان عوام جو تمام
 گهڻو استحصال ڪيو ويو ۽ ڪنهن حد تائين اڃا جاري آهي. انهيءَ
 کان علاوه ماڻهن کي گهڻن عقيدن ۾ ڦاسائي ڇڏيو اٿن ۽ انهن کي
 صحيح تعليم ۽ ڄاڻ ڪانه ڏنن. تنهن ڪري مسلم معاشري ۾ جهالت
 وڌندي رهي ۽ عوام اڻپڙهيل رهجي ويو. تمام گهڻيون وڏيون درگاهون
 ۽ پير غلط ڪارين جا اڏا بڻجي ويا آهن، جن کي ختم ڪرڻ ۾ هاڻي
 گهڻو وقت ۽ گهڻي محنت ڪپندي. مذهب انسان ذات جي پلائي ۽
 انسانن جي زندگي سڌارڻ آيا هئا ۽ خاص طور سان اسلام ته سڀني
 زندهه ۽ مردهه بتن جي ختم ڪرڻ لاءِ آيو ۽ سڀني هستين کي ختم
 ڪري هڪ هستيءَ کي مڃڻو هڻو ۽ آهي. ائين به چيو ويو ته، الله کي
 سڌوسنئون سڏ ڪري سگهون ٿا ۽ ڪنهن کي به مجال نه آهي جو
 توهان کي ان جي ويجهو ڪري سگهي.

قرآن شريف ۾ زندگيءَ جي قاعدن، قانونن جو احوال آهي يا آثار ۽ تاريخ جو احوال آهي، انهيءَ لاءِ ته توهان ڳالهائون سمجهي سگهو. شوڪارن، ڦوڪارن جي ڪا به ڳالهه ڪاڏي لکيل نه آهي، نه وري سمجهه ۾ اچي سگهي ٿي. جيڪڏهن ڪو قاعدو لکيل آهي يا ڪا حقيقت لکيل آهي ته اها انسانن کي سمجهائڻ لاءِ آهي. انهيءَ کي ورجائڻ سان يا شوڪارن سان انهيءَ جي معنيٰ جي مطابقت به ڪونه آهي. اهڙين حقيقتن جو ۽ ڳالهه جو مفهوم سمجهڻ کانسواءِ ۽ عمل کانسواءِ يعني انهيءَ قانون کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ کانسواءِ ٻيو ڪوبه مقصد ڪونه آهي. جيئن دوا جو نالو وري وري ورجائڻ سان مرض تي ڪوبه فرق ڪونه پوندو آهي، اهڙي طرح سان آيتن، مذهبي حقيقتن ۽ قاعدن کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ کانسواءِ صرف شوڪارن سان يا ڪنهن ٻئي تي لکي ٻانهن يا گچيءَ ۾ ٻڌڻ کانسواءِ امڪاني نفسياتي اثر جي ٻيو ڪوبه اثر ڪونه پوندو.

انهيءَ طرح جا عمل صرف عام ماڻهن کي ڏوڪي ۽ فريب سان ڦرڻ جي لاءِ مفادپرستن ۽ غلط قسم جي مذهبي ماڻهن شروع ڪيا، اڃا تائين به ڪندا اچن. پئسو ڪمائڻ سندن مذهب ۽ ڪاروبار ٿي ويو آهي ۽ انهيءَ ڪاروبار مان خوب فائدو حاصل ڪيو اٿن. شاهه سائين اهڙن ئي ماڻهن لاءِ چيو آهي ته:

"مرون سندي ماس تي ٿا ماڻڪ مٽائين!"

هي نام نهاد پيرن، فقيرن، سيدن، مرشدن ۽ مخدومن جو اهڙو ٽولو پيدا ٿيو، جن مذهب جو نالو استعمال ڪري پنهنجو پيٽ ڀريو ۽ ماڻهن کي ڦريو. ماڻهو ويچارا انهيءَ قسم جي ڦرلٽ ۽ ٻين گهڻن ئي قسمن جي استحصال جي ڪري غريب ۽ اڻوچھ ٿيندا ويا. هي ماڻهو سڏائين وري انهيءَ "رسول مقبول صلي الله عليه وآله وسلم" جا پيروڪار ٿا، جنهن سڄي زندگي پنهنجي لاءِ هڪ پئسو به نه

قرآن شريف ۾ زندگيءَ جي قاعدن، قانونن جو احوال آهي يا آثار ۽ تاريخ جو احوال آهي، انهيءَ لاءِ ته توهان ڳالهائون سمجهي سگهو. شوڪارن، ڦوڪارن جي ڪا به ڳالهه ڪاٿي لکيل نه آهي، نه وري سمجهه ۾ اچي سگهي ٿي. جيڪڏهن ڪو قاعدو لکيل آهي يا ڪا حقيقت لکيل آهي ته اها انسانن کي سمجهائڻ لاءِ آهي. انهيءَ کي ورجائڻ سان يا شوڪارن سان انهيءَ جي معنيٰ جي مطابقت به ڪونه آهي. اهڙين حقيقتن جو ۽ ڳالهه جو مفهوم سمجهڻ کانسواءِ ۽ عمل کانسواءِ يعني انهيءَ قانون کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ کانسواءِ ٻيو ڪوبه مقصد ڪونه آهي. جيئن دوا جو نالو وري وري ورجائڻ سان مرض تي ڪوبه فرق ڪونه پوندو آهي، اهڙي طرح سان آيتن، مذهبي حقيقتن ۽ قاعدن کي زندگيءَ ۾ نافذ ڪرڻ کانسواءِ صرف شوڪارن سان يا ڪنهن ٻئي تي لکي ٻانهن يا گچيءَ ۾ ٻڌڻ کانسواءِ امڪاني نفسياتي اثر جي ٻيو ڪوبه اثر ڪونه پوندو.

انهيءَ طرح جا عمل صرف عام ماڻهن کي ڏوڪي ۽ فريب سان ڦرڻ جي لاءِ مفادپرستن ۽ غلط قسم جي مذهبي ماڻهن شروع ڪيا، اڃا تائين به ڪندا اچن. پئسو ڪمائڻ سندن مذهب ۽ ڪاروبار ٿي ويو آهي ۽ انهيءَ ڪاروبار مان خوب فائدو حاصل ڪيو اٿن. شاھ سائين اهڙن ئي ماڻهن لاءِ چيو آهي ته:

"مرون سنڌي ماس تي ٿا ماڻڪ مٽائين!"

هي نام نهاد پيرن، فقيرن، سيدن، مرشدن ۽ مخدومن جو اهڙو ٽولو پيدا ٿيو، جن مذهب جو نالو استعمال ڪري پنهنجو پيٽ ڀريو ۽ ماڻهن کي ڦريو. ماڻهو ويچارا انهيءَ قسم جي ڦرلٽ ۽ ٻين گهڻن ئي قسمن جي استحصال جي ڪري غريب ۽ اڻوڃهه ٿيندا ويا. هي ماڻهو سڏائين وري انهيءَ "رسول مقبول صلي الله عليه وآله وسلم" جا پيروڪار ٿا، جنهن سڄي زندگي پنهنجي لاءِ هڪ پئسو به نه

رکيو، جنهن فرمايو ته: "الفقر فخرى" جنهن جي وڏي ۾ وڏي سنت ئي آهي، بغير پئسي جمع ڪرڻ جي زندگي گذارڻ، اهڙي "رسول مقبول صلي الله عليه وآله وسلم" جا اولاد ۽ پيروڪار آهي ته ڪونه ٿا ٿي سگهن، جن جو ڏندو صرف ماڻهن کي ڦرڻ هجي. اهڙن نام نهاد بزرگن، پيرن، فقيرن ۽ مرشدن کي غريبن کان پئسن ڦرڻ تي ڪڏهن به شرم حياءُ ۽ ڪهڪاءُ ڪونه آيو.

هاڻي عوام به سمجهي چڪو آهي ته، هي صرف ڦورو ۽ لتيرا آهن، هنن جو نه ته ڪو مذهب سان واسطو آهي ۽ نه وري انسان ذات لاءِ ڪا همدردي اٿن، هنن جو ڪم پئسو ڪمائڻ ۽ جمع ڪرڻ آهي. هاڻي عوام وٽ آهي ماڻهو جيڪي ڪنهن به مذهبي حيلي، وسيلي ۽ بهاني سان عوام کي پئسن ڦرڻ ۽ تڳائڻ جي ڪوشش ڪندا، ڪنهن به قسم جي عزت، احترام يا ادب لائق نه آهن، ڇو ته هاڻي هنن جي پئسي لاءِ لالچ صاف ظاهر ٿي پئي آهي. تنهن ڪري اهڙن ماڻهن کي صرف پئسن جو پوڄاري ۽ لتيرو سمجهيو ويندو. الله تعاليٰ قرآن حڪيم ۾ به فرمايو آهي ته: "ليس للانسان الاماسعي" انسان لاءِ اهو آهي، جيڪو محنت سان ڪمائي، مفت خوري ڪنهن به طرح سان جائز ڪونه آهي.

3- سماجي براين جي وبا:

عوام ويڄاري جي بدحاليءَ جو هڪ وڏو سبب سماجي براين جي عادتن ۾ ڦاسي وڃڻ آهي، جهڙوڪ: نشو، جوا، چوري ۽ زنا وغيره. اهڙي طرح سان ڪجهه غلط قسم جي وندر وارين ڳالهين به عوام کي نقصان پهچايو آهي. جيئن ڪڪڙن جي ويڙهه، سوئرن جو شڪار، ڪتن ۽ رچن جي ويڙهه، ڏانڊن، گهوڙن ۽ گڏهن جون ميلون. هي سماجي برايون عوام ۾ آهستي آهستي پيدا ڪيون ٿيون وڃن ۽ جڏهن ڪجهه ماڻهو عادي ٿي وڃن ته پوءِ ٻيا به انهيءَ مرض ۾ مبتلا

ٿي ٿا وڃن. ڪن براين جو وجود سرڪاري اهلڪارن جي مدد کانسواءِ، پئجي نٿو سگهي. جيئن آفيم، چرس، شراب، تماڪ، گتڪا ۽ هيروئن وغيره. قانوني طرح منع هجڻ جي باوجود اهي سڀ شيون عام جام واپاريون ۽ واپاريون وڃن ٿيون. پشاور کان هلي سڄي ملڪ ۾ ڦهلجي وڃن ٿيون. جنهن مان صاف ظاهر آهي ته، پوليس ۽ انتظاميا انهيءَ ڪاروبار ۾ شريڪ آهن ۽ هٿ وٺي انهيءَ ڪاروبار کي ڦهلائين ٿا. اهڙي طرح سان پوليس جو ادارو انسانن کي تباهه ڪرڻ جو وڏو جوابدار آهي. بشني، جيب ڪترا ۽ گهڻي پاڻي چور به پوليس جا پاليل هوندا آهن، پر سڀني وس وارن کي خبر هوندي به انهن لاءِ ڪوبه پاليل هوندا آهن، پر سڀني وس وارن کي خبر هوندي به انهن لاءِ ڪوبه قدم نٿو کنيو وڃي. عوام ويچارو اهڙين برين عادت ۾ ڦاسي بيڪار ٿيو وڃي ۽ سدائين معاشي بدحاليءَ جو شڪار رهي ٿو. اهڙن ماڻهن کي سڌارڻ جون ڪوششون به ڪري سگهجن ٿيون، پر پهريائين انهن جي پيدا ڪرڻ وارين فيڪٽرين تي ڪڙي نظر رکڻي پوندي. اهو ڪم حڪومت جو آهي ۽ انهيءَ کي ڪرڻ کپي، جي حڪومت نٿي ڪري ته پوءِ عوام جو ڪم آهي ته سڌارو پاڻ ڪن ۽ حڪومت جي اهڙن اهلڪارن کي به وائڪو ڪن ته جيئن اهڙن انسان دشمن ڪمن کان شرم ڪن ۽ انسان ذات جي تباهيءَ جو ڪارڻ نه بڻجن، هر انسان کي ٻين جي چڱائي پلائي لاءِ پاڻ پتوڙڻ گهرجي.

4- آباديءَ جي شرح ۾ واڌ:

ڪجهه ملڪ انهيءَ ڪري به معاشي بدحاليءَ جو شڪار ٿين ٿا ته، سندن آبادي تمام وڏي شرح سان وڌي رهي آهي، پر سندن پيداواري صلاحيت انهيءَ حساب سان ڪانه ٿي وڌي. تنهن ڪري اهڙا ملڪ يا ته آباديءَ تي ڪنٽرول ڪن، يا وري تمام گهڻي محنت ۽ رٿابندي ڪري پنهنجي پيداواري صلاحيت وڌائين. ڏکڻ اوڀر ايشيا جا گهڻا ملڪ جهڙوڪ: هندستان، پاڪستان ۽ بنگلاديش انهيءَ مصيبت ۾ مبتلا آهن. انهن سڀني ملڪن کي رٿابندي ڪري آبادي به گهٽائڻي پوندي ۽ پيداوار به وڌائڻي پوندي. آباديءَ تي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ ماڻهن

۾ تعليم سجاڳي وڌائڻي پوندي. ماڻهن کي سمجهائڻو پوندو ته خوشحال زندگي گذارڻ لاءِ مختصر خاندان ڪرڻو پوندو. آبادي جي وڌي شرح ملڪ جي ترقيءَ جي راهه ۾ به رڪاوٽ آهي. تنهن ڪري عوام الناس ۽ ملڪ جي ترقيءَ لاءِ اهو بيحد ضروري آهي ته، رياست ٻين سڀني خرچن کي گهٽائي پنهنجي هر فرد يعني مرد توڙي عورت کي پيداواري صلاحيت جي تخليق ۽ ترقيءَ لاءِ فني، هنري ۽ سائنسي تعليم ڏياري. اسان جي ملڪ ۾ فوجي خرچ تمام گهڻو آهي، اهو گهٽائي يڪدم بجيٽ جو ڏهه سيڪڙو تعليم لاءِ رکيو وڃي ۽ چند سالن ۾ انهيءَ کي وڌائي ويهه سيڪڙو ڪيو وڃي. اهڙن ضروري ۽ فوري قدامت ڪڻ سان اسان پنهنجي ملڪ ۽ عوام جي حالت سڌاري سگهون ٿا.

5- غلط رسم ۽ رواج:

ڪجهه رسمون ۽ رواج ايترو وڏي ۽ عام ٿي ويا آهن، جو انهن کي پورو نه ڪرڻ سان شرمساري محسوس ٿئي ٿي، جيئن شادي ۽ موتي فوتي وارا رسم رواج، جيئن ٽيجهو، چهل، جمائو ۽ ٻارهو وغيره. انهن رسم رواج کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪيترائي خاندان تباهه ٿي ٿا وڃن ۽ گهڻا غريب انهن کي پورو نه ڪري سگهن جي ڪري پنهنجي گهٽتائي ٿا محسوس ڪن ۽ هروڀرو پريشان ٿيو وڃن، جيڪڏهن چڱا ماڻهو ڪوشش ڪن ۽ پاڻ اهي رسم رواج ختم ڪن يا گهٽ ڪن ته پوءِ عوام ويچاري جو به بچاءُ ٿيندو. سمجهدار ماڻهو وري عوام کي سکيا ڏين ته جيئن انهيءَ غلط رجحان جو خاتمو آندو وڃي. گهڻا ويچارا قرض کڻي اهڙي قسم جا خرچ ڪن ٿا، پوءِ وري انهن قرضن لاهڻ لاءِ پريشان رهن ٿا سخت محنت ۽ پورهيو ڪري قرض لاهڻ ۾ گهڻا وتن ٿا. هي جيڪي چوڻيون يا بيماريون لڳي ويون آهن انهن کي ڪڍڻ لاءِ ساڄهه وند سڀ گڏجي ڪوششون وٺن ته جيئن عوام ويچارو خوش ٿي سک جو ساھ پئي.

سياسي ۽ معاشي ڏهن ۾ ڦاٿل پاڪستان

پاڪستان ٺهڻ جي گهڻن سالن گذرڻ بعد ملڪ ۽ ماڻهو هڪ منجهيل بحران ۾ ڦاٿل آهن. انهيءَ جو هڪ وڏو سبب ته اهو آهي ته، جن چڱن مڙسن ملڪ ٺاهيو ۽ شروع کان وٺي حڪمراني ڪئي، انهن کي هن ملڪ ۽ ماڻهن سان ڪنهن به قسم جي همدردي يا محبت ڪانه هئي. تنهن ڪري ملڪ ۽ ماڻهن لاءِ ڪجهه ڪونه ڪيو. باقي پنهنجا مفاد بلڪل چڱي طرح سان پورا ڪيائون. ان وهندڙ گنگا مان نه صرف سڀني عضوا پسايا پر گهڻن ته پوريءَ طرح سان سنان ڪيو. اسان جي ملڪ جي عوام کي مختلف حيلن، بهانن ۽ حرفتن سان جاهل ۽ مجهيل رکي، انهن جو استحصال ڪيائون. ملڪ کي لٽي سرمايو ٻاهر کڻي وڃي بينڪن ۾ جمع ڪري رکيائون، جنهن جو موٽائڻ هاڻي ممڪن ئي نه آهي.

هن وقت جنرل پرويز مشرف صاحب نواز شريف کي اقتدار تان هٽائي پاڻ کي پڻ چيف ايگزيڪيوٽو قرار ڏئي فوجي پٺڀرائيءَ جي زور تي حڪمراني ڪري رهيو آهي. عوام نواز شريف جي حڪومت مان به تنگ هئو. تنهن ڪري جنرل صاحب جي آجيان ڪئي ۽ خاص طور تي هن جي ست نڪاتي موزون ۽ مناسب پروگرام تي گهڻن ماڻهن کي اطمينان مليو ته، هاڻي شايد هڪ سٺو حڪمران آيو آهي ۽ هن ملڪ ۽ عوام جي قسمت جاڳي پوندي. جنرل صاحب جي حڪومت کي نو مهينا گذري چڪا آهن، پر ڪنهن به قسم جو ڪو خاص رليف عوام کي ڪونه مليو آهي، باقي مهانگائي وڌين پرانگهن سان وڌي رهي آهي.

پاڪستان تي ٻاهرين ملڪن جو قرض تقريباً چاليهه ارب ڊالرن کان به وڌيڪ آهي ۽ ايترائي اندروني ملڪ جي بينڪن ۽ ٻين

مالياتي ادارن جا قرض آهن، جيڪي ڪڏهن به قوم جي اڳيان پيش ڪونه ٿا ڪيا وڃن. پاڪستان سرڪار جا شاهانه خرج ڪمائيءَ کان وڌيڪ آهن، جن ۾ ڪنهن به قسم جي گهٽتائي مٿين سطح تي ڪانه آئي آهي. باقي هيٺين سطح تي غريب ۽ وچولي طبقي جي پورهيتن ۽ ملازمن کي بيروزگار ڪيو ويو آهي.

بجيت ۾ انگ اکر هميشه وانگر ئي پيش ڪيا ويا آهن، جن جي پوري ٿيڻ جي ڪابه اميد ڪانه آهي، عوام کي وري به منجهائي رکڻ جي ناڪام ڪوشش ڪئي وئي آهي. نيپ کي غلط اختيار ۽ شايد غلط هدايتون به ڏنيون ويون آهن. ڇاڪاڻ ته هنن جي غلط قدم جي ڪري اقتصادي جمود طاري ٿي ويو آهي، جنهن مان نڪرڻ جي اميد بلڪل نظر ڪونه ٿي اچي.

نيشنل ريڪنسٽرڪشن بيورو به بڻايو ويو آهي ۽ ان جو سربراھ به هڪ جنرل آهي، جيڪو نئون نظام پيش ڪرڻ ضلعي حڪومتن جو غلط نظريو پيش ڪري چڪو آهي. نيپ ۽ نرب جي ٻنهي ادارن ملڪ ۾ وڏو مانڌاڻ پيدا ڪيو آهي ۽ لڳي ٿو ته بالادست طبقي جي هڪ گروهه کي هلائي ٻئي گروهه کي اٿڻ جي ڪوشش ڪئي ٿي وڃي، پر عوام ۽ وچولي طبقي کي پنهنجي مٿان حڪمراني ڪرڻ جو حق قطعي ڪونه ڏنو ويندو. ضلعي جي حڪمراني چيف مئٽر جي حوالي هوندي، جيڪو سڄي ضلعي جي عام راءِ ذريعي چونڊبو، سندس چونڊ تي خرچ جو اندازو اٽڪل پنج ڪروڙ ٿيندو، ان عمل ۾ ڪهڙي قسم جا ماڻهو حصو وٺي سگهندا، سو چڱي طرح سمجهي سگهجي ٿو. يعني ساڳيو ئي وڏن ماڻهن جي بالادستيءَ جو پروگرام. سڄي ملڪ کي تقريباً هڪ سو پنجن ماڻهن جي ذريعي ڪنٽرول ڪري پنهنجا غلط مقصد مڻيا ويندا. صوبائي ۽ قومي اسيمبلي لاءِ اڃا تائين ڪابه پاليسي ڪانه ڏني وئي آهي.

پاڪستان آرمي جي تقريباً چار هزار آفيسرن کي مانيٽرنگ سيل، وجيلنسي سيل ۽ ٻين ادارن ۾ ساڌ پاڪ سمجهي مقرر ڪيو ويو آهي. پر انهن جهڙي طرح سان سڄي پبلڪ کي تنگ ڪري آرمي کي بدنام ڪيو آهي، ان جو ڪو مثال ئي ڪونهي. ڇاڪاڻ ته انهن جي مٿان ڪوبه چيڪ ڪونه آهي. تنهن ڪري اهي بي تاج بادشاهه جي مٿان ڪوبه جيڏي مهل وٺين پئڪي لاهي وجهن. سنڌ ۽ سنڌين آهن. جنهن جي جيڏي مهل وٺين پئڪي لاهي وجهن. سنڌ ۽ سنڌين سان ته خاص تعصب ۽ دشمني اٿن، جنهن جو مظاهرو ڪيترين ئي جاين تي ڪري چڪا آهن ۽ انهيءَ قسم جا سوين مثال موجود آهن. هن طريقي سان پاڪستان آرمي جي ساڪ کي وڏو ڌڪ لڳو آهي ۽ جيڪڏهن هي ادارو به مڪمل تباهه ٿي ويو ته ملڪ کي هلڻ ۽ هلائڻ به مشڪل ٿي پوندو. واڳ ڌڻين کي شل اها سولي سڌي ڳالهه سمجه ۾ اچي ۽ آرمي کي هڪدم بئڪن ۾ واپس ڪن.

واپارين سان ڳالهه ٻوله ذريعي جي ايس ٽي ۽ ٻين ٽئڪسن جو مسئلو حل ٿيڻ کپي ها پر هروڀرو ضد ڪري سڄي ملڪ کي منجهائي ملڪ جي ڪاروبار کي جمود جو شڪار بڻائي ڇڏيو اٿن. غلط انگ اکر پيش ڪرڻ ۽ غلط بيان بازي ڪرڻ ۾ هن حڪومت وارا اڳين حڪومتن کان گهٽ ڪونهن، جيستائين رشوت گهٽائڻ جو سوال آهي ته بلڪل گهٽ ڪونه ٿي آهي، پر ريت وڌي ويا آهن. چيف جسٽس جي دروازن تي به رشوت علي الاعلان هلندي ڏني وئي آهي، پوليس، ايف آءِ اي ۽ آرمي سيل وارن جي به بيگهي متل آهي، ڇاڪاڻ ته کائڻ پيئڻ وارو ڪير به ڪونه آهي. عوام ويچارو گهڻين کي ڪوڙڪين ۽ ويلن ۾ ڦاٿل آهي، ڦٽڪي نه نٿو سگهي. ڪيترن وڏن ذميوار ماڻهن تي رشوت جا الزام لڳا آهن، پر هن وقت تائين اهي پوسٽن تي موجود آهن، عوام کي ڪنهن به قسم جو رليف ڪونه مليو آهي.

تعليم ۽ صحت مهانگي ڪئي وئي آهي، صرف دوائن جو اگه هندستان ۽ بنگلاديش سان پيڻائين ته خبر پوندن ته اسان وٽ دوائون هزار پرسينٽ مهانگيون آهن. ڪنڊاڻن مهينن ۾ تقريبن ان روپيا في ڪلو مهانگي ٿي آهي، اهڙي طرح سان سڀني شين جا اگه آسمان سان ٿا ڳالهيو ڪن. ڪجهه ماڻهن کي نيپ جي غلط قانونن ۾ قابو ڪري رکڻ سان ملڪ ڪڏهن ڪونه سڌرن ۽ نه وري اقتصادي بحالي اچي سگهندي. ان لاءِ جيڪي صحيح قدم کڻڻ ڪن، اهي اڃا تائين ڪنيا ئي ڪونه ويا آهن، لڳي ٿو ته ملڪ سان ڪا وفاداري ڪانهي، صرف ڏيکاءُ ۽ نام نهاد جو چڪر آهي، باقي اصل مقصد بالادست طبقي جي هڪ گروهه کي هٽائي ٻئي کي اٿڻو اٿڻ، ان لائين تي ڪم هلي پيو. جيڪڏهن جنرل صاحب چاهي ٿو ته، ملڪ سڌري ۽ ترقي ڪري ته پوءِ يڪدم هيٺيان سڌارا ڪري ۽ پوءِ چونڊون ڪرائي ۽ ملڪي نظام چونڊيل نمائندن حوالي ڪري.

1- پنجاهه هزار آدمشماري تي هڪ ٽڪ ۽ انتظامي يونٽ ٺاهي پوءِ اليڪشن ڪرائي وڃي.

2- صوبن کي مڪمل خودمختياري ڏني وڃي، ڇو ته پنجاب جي بالادستي ڪنهن به صوبي کي قبول نه آهي.

3- صوبائي مسئلن جي لاءِ سڀني صوبن مان هڪ جيترو عوامي ليڊرن ۽ ماهرن جي ڪميشن جوڙي وڃي، جيڪا ٻين الصوبائي مسئلا انصاف سان حل ڪري.

4- سڀني مرڪزي بورڊن ۽ ادارن ۾ سڀني صوبن کي هڪ جيتري نمائندگي ڏني وڃي ۽ صدارت واري سان هر صوبي کي ڏني وڃي.

5- سينيٽ جون سيٽون وڌايون وڃن ۽ ان کي مڪمل بااختيار ادارو بڻايو وڃي، جيڪو سڀ بل پاس ڪري، نه ته

- اسيمبليء کي واپس ڪري، ڪوبه بل سينيٽ جي منظوريءَ کان سواءِ پاس نه ڪيو وڃي.
- 6- اسيمبليءَ کي ختم ڪرڻ جو اختيار ڪنهن کي به نه ڏنو وڃي.
- 7- هر طبقي جي ماڻهن ۽ ملازمن جي احتساب لاءِ هاءِ ڪورٽ ۽ سپريم ڪورٽ جي ججن تي مشتمل ڪميشنون قائم ڪيون وڃن ۽ اهي خود به خود قدم کڻي سزائون ڏئي سگهن، سپريم ڪورٽ کي اپيل ٻڌڻ جو حق هجي.
- 8- ملازمن جي پگهار ۾ مناسب واڌارو ڪيو وڃي ته پوءِ انهن کان ئي ايمانداريءَ جي تقاضا ڪري سگهجي ٿي.
- 9- ڊاڪٽر، وڪيل ۽ وڏا آفيسر سفيد پوش ڊاڪوٽي چڪا آهن، انهن جو بندوبست ٿيڻ کپي، وڪيلن جو فيون لکن ۾ ۽ ڪن حالتن ۾ ڪروڙن ۾ ٿيڻ ٿيون، اهڙي طرح ڊاڪٽر آپريشن لاءِ لکن ۾ وڃيو پون.
- 10- سڀني ضلعي آفيسرن کي روزانو ڪليل ڪچهريون لڳائڻ کپن ۽ انهن ۾ ماڻهن کي پوليس ذريعي روڪيو نه وڃي.
- 11- پريس بلڪل آزاد هجي ۽ هو پاڻ پنهنجي لاءِ اخلاقي معيار ٺاهين.
- 12- زمين "جيڪو ڪيڙي سو کائي" جي اصول تي ڏني وڃي.
- 13- ڪارخاني مان مزدورن کي نفعي مان پنجويهه سيڪڙو ملڻ کپي.
- 14- ڏوهن تي سخت سزا ڏني وڃي، پر پهريان ان جا سبب دور ڪيا وڃن، عوام آزار کاتن ۾ سڌارا آندا وڃن.
- 15- منشيائت ۽ اسمگلنگ مڪمل طور تي بند ڪئي وڃي.
- 16- سڀني پبلڪ ڏوهن لاءِ ضلعي آفيسرن کي جوابدار بڻايو وڃي.

17- هر تعلقي ۾ سيشن ڪورٽ قائم ڪئي وڃي.

18- تعليم تي خاص ڌيان ڏئي وڌيڪ بجيٽ رکي وڃي، هر سطح تي تعليم سستي ڪئي وڃي، هن وقت جن ماڻهن کي جنرل صاحب ويجهو آندو آهي، اهي عوام منجهان نه آهن ۽ نه وري عوام ۾ همدرد آهن، تنهن ڪري جلد کان جلد ٽيم مٽائي وري ڪم شروع ڪري، جيڪڏهن هي آخري موقعو به وڃايو ويو ته قوم اونهي مائوسيءَ جي ڪوه ۾ ڪري پوندي، جنهن مان انهيءَ کي ٻاهر ڪڍڻ ڏاڍو ڏکيو ڪم ٿي پوندو. تعليمي معيار کي سڌاريو وڃي ۽ تعليم ۾ خاص طرح سان فني هنري ۽ اخلاقي تعليم تي وڌيڪ زور ڏنو وڃي، عورتن جي تعليم لاءِ ۽ هنر سکڻ لاءِ انتظام ڪيا وڃن. عورتون آبادي جو اڌ آهن انهي حساب سان هنن لاءِ هر قسم جي سهوليتن لاءِ وڌيڪ پئسا رکيا وڃن ۽ انهن کي سنو روزگار مهيا ڪري ڏنو وڃي، عورتن جي معاوضي ۾ به انهن کي ترجيح ڏني وڃي ته جيئن هو شوق سان تعليم وٺي نوڪريون ڪري سگهن.

سنڌي ماڻهن جي نڌڪاڻپ ۽ ويڳاڻپ ڪٿي بيهندي؟

سنڌ جيڪا پراڻي وقت ۾ "سپت سنڌو" سڏبي هئي ۽ هن وقت جي سڄي پاڪستان کان علاوه ڪجهه ٻين علائقن تي مشتمل هئي سا سنڌي سڪڙندي اچي موجوده صورت تي بيٺي آهي ۽ کيس به چوڌاري خطرا وڪوڙي ويا آهن.

پراڻي وقت ۾ يونانين، ايرانين، عربن، پٺاڻن، ۽ بلوچن سدائين ۽ لڳاتار پئي مٿس حملا ڪيائون ۽ نتيجي ۾ سنڌي به رهي ۽ سندس اصلي آبادي جيڪا سنڌي سڀا جهڙن تي مشتمل هئي اها نڌڪي، ويڳاڻي ۽ معاشي طور تي استحصال جي ڪري بدحال به ٿيندي رهي ۽ هر قسم جي ترقيءَ کان وانجهيل رهي. انهن سڀني حملي آورن جو جڏهن زور ٽٽو ۽ واپس وڃڻ تي مجبور ٿيا ته سندن حڪومتون ته ختم ٿي ويون پر انهن جي ڪجهه آبادي هتي رهجي ويئي ۽ اهي هتان جي اصلي آباديءَ جو حصو بڻجي ويا. سنڌي ماڻهو ٻڌ ڌرم جي ڪري امن پسند ۽ صلح پسند هئا ان جي ڪري موئن جي دڙي مان ڪنهن به قسم جا وڏا خطرناڪ هٿيار ڪونه لڌا آهن. هي سڀا جهڙا من موهيندڙ امن پسند هئا، ان ڪري ڌاريا هميشه چڙهايون ڪندا رهندا هئا. پر سنڌي به مزاحمتي جنگ جوڙيون ايندا هئا، جنهن ڪري ڪوبه ڌاريو گهڻو وقت جٽاءُ ڪونه ٿي ڪري سگهيو. بهرحال لڳاتار حملن جي ڪري ڪا وڏي ترقي ڪري ڪونه سگهيا. جيتوڻيڪ وچ ۾ سنڌي ماڻهن جون حڪومتون سومرن، سمن ۽ ڪلهوڙن جون رهيون پر اهي سدائين مختلف ڪاهن ۽ فاتحن کي منهن ڏيڻ ۾ پوريون هونديون هيون. بهرحال سنڌ کي گڏ ڪري هڪ جوڙجڪ ۾ آڻڻ.

آخر ۾ ڪلهوڙن جي ڪمزوريءَ جو فائدو وٺي بلوچن حڪومت تي قبضو ڪري ورتو ۽ اهي انگريزن جي فتح تائين قابض رهيا. بهرحال بلوچن جي ڏينهن ۾ سنڌ جدا ملڪ جي حيثيت سان آزاد ملڪ هو. انگريزن سنڌ کي فتح ڪرڻ کانپوءِ سنڌين جي مزاحمتي خوبيون جي ڪري سنڌين سان وڏا ظلم ڪيا. سنڌين کي فوج جي نوڪري ڪڏهن به نه ڏنن ۽ سنڌ ۾ بمبئي سان ملائي ان جي جدا ملڪ واري حيثيت ختم ڪري ڇڏين. تمام گهڻي جدوجهد کانپوءِ وري سنڌ کي بمبئي کان جدا ڪري 1935ع ۾ جدا صوبي جي حيثيت بحال ڪئي وئي. اهڙي طرح سنڌ ڪجهه وقت پاڪستان قائم ٿيڻ تائين جدا صوبي جي حيثيت سان قائم رهي

سنڌ جا وڏيرا ۽ سياستدان الائي ڪهڙين شين جي ڪري سڀني کان اڳ رائي سنڌ اسيمبليءَ کان پاڪستان جو ٺهراءُ پاس ڪرائڻ وارو مار پائي ويٺا. سنڌ جڏهن انگريزن ورتي هئي ان وقت هڪ ملڪ هئي ۽ اهو فتح ڪيو هئس. اخلاقي طرح سان اهو ملڪ سنڌين کي واپس ملڻ ڪندو هو پر سنڌ جي وڏيرن، جاگيردارن، پيرن، شاهن ۽ ميرن کي الائي ڪهڙي جلدي هئي يا خطرو هئو جو سڀني کان اڳ ۾ سنڌ اسيمبليءَ کان ٺهراءُ پاس ڪرائي سنڌ جي ملڪ جي حيثيت ختم ڪرائي پاڪستان جو صوبو هئڻ تي راضي ٿي ويا.

1943ع وارو ٺهراءُ به ڪجهه بهتر هئو جنهن ۾ هر يونٽ جي آزاد حيثيت هئي پر بعد ۾ 1946ع ۾ انهيءَ حيثيت کي تبديل ڪري هر صوبي کي صرف وفاق جي ماتحت هڪ اڪائي بڻايو ويو. هيءَ سنڌي ماڻهن جي نڌڪاڻپ ۽ ويڳاڻاڻپ جي ڪري انهن سان پهرين ويساھ گهاتي ڪئي وئي. پاڪستان ٺهڻ کانپوءِ وري مهاجرن جا ڪڻڪ وٺي اچي سنڌ ۾ آباد ڪيائون، جيڪي پنجاهه سالن گذري وڃڻ جي باوجود پاڻ کي سنڌي سڏائڻ به گناهه ٿا سمجهن. انهيءَ سان گڏ سنڌ ۾

پنجابين، پٺاڻن ۽ ٻين خطن جي ماڻهن کي آباد ڪرڻ جا رستا کوليا ويا. اهڙي طرح سان ڏسندي ڏسندي سنڌي سڀا جهڙا پنهنجي ڌرتيءَ تي اوڀر نظر اچڻ لڳا.

سنڌ جي سڀني شهرن ۽ وسيلن واپار، ڏنڌن ۽ زمينن تي قبضائي ويا ۽ آفيسر شاهي مڪمل طرح سان ڌارين جي قبضي ۾ هلي وئي. انهيءَ عرصي ۾ سنڌي ماڻهن سان وري ٻي ويساھ گهاتي ڪيائون 1955ع ۾ ون يونٽ ٺاهي سنڌ جي صوبائي حيثيت ختم ڪئي وئي جنهن ڪري سنڌ جو وڏو نقصان ٿيو.

1958ع ۾ پنجاب جي بالادستي قائم رکڻ لاءِ مارشل لا لاڳو ڪيو ويو، پر اوڀر پاڪستان وارا راضي ڪونه ٿيا ۽ مجيب الرحمان جي سربراهيءَ ۾ جدوجهد ڪيائون. ان کانپوءِ لڙائي ۾ بنگلاديش جدا ٿي ويو ۽ مجيب الرحمان جي مهم وڃي ڪاميابي ماڻي. باقي بچيو اولهه پاڪستان، ان لاءِ جناب ذوالفقار علي ڀٽو کي سول مارشل لا، ايڊمنسٽريٽر بڻائي حڪومت ان جي حوالي ڪئي وئي. هيءُ پنجاب جي ان وقت جي آفيسر شاهي جي وڏي چال هئي ۽ ڀٽو صاحب پنهنجن ڪمزورين جي ڪري ان چار ۾ ڦاسي پيو ۽ استعمال ٿي ويو. سنڌ ۽ بلوچستان کي ڀٽي صاحب جي ڪري زبردست نقصان ٿيو. ڀٽي صاحب کان 1973ع جو آئين پاس ڪرايو ويو، جيڪو پنجاب جي بالادستي قائم رکڻ جو وڏو ذريعو بڻيو. هن آئين هتان جي سڄي عوام سان ويساھ گهاتي ڪئي وئي خاص طرح سان ننڍن صوبن سان زيادتي هئي. وڏا تڪرر ڪي اقتدار کي هميشه وڌڻ پئسن وارن لاءِ محفوظ ڪيو ويو. ان کان علاوه به هي آئين عوام دشمن آئين آهي، جنهن ڪري هتان جي عوام جي حالت ان کانپوءِ ڪجهه به نه سڌري آهي. تنهن ڪري ضروري آهي ته هاڻي ترميمون ڪري هن آئين کي سڌاري صحيح ڪيو وڃي نه ته هي ملڪ نه بچي سگهندو.

بهر حال چرچل جي چواڻي ته انڌي منڊي جمهوريت ڊڪٽيٽر شپ کان وري به بهتر آهي، سو هن آئين تحت جمهوريت کي صرف 1977ع تائين هلڻ ڏنو ويو ۽ جنرل ضياءَ الحق مارشل لا نافذ ڪري جمهوريت ختم ڪري ڇڏي. پٽي صاحب کي غلط طريقن سان قاسمي ڌڻي عوام جي هلڪي آواز کي به ختم ڪيو ويو.

هن ڊڪٽيٽر شپ جي ڏينهن ۾ سڀ کان گهڻي ۽ وڌيڪ ويساھ گهاتي به سنڌي ماڻهن سان ٿي ۽ سنڌي ماڻهن تي ظلم جا پهڙا ڪرايا ويا. ڪوڙا، ڦٽڪا، جيل ۽ ٻيون هر قسم جون زيادتيون عام طرح سان ڪيون ويون. هي ڊڪٽيٽر آيو ئي پنجاب جي بالادستيءَ کي پڪي ڪرڻ لاءِ هيو ۽ تنهن ڪري هن سنڌ کي صنعتي ترقيءَ ۾ پٺتي ڪري ڇڏيو. ڪاٻي ڪلچر کي رائج ڪري رهيل سهيل تعليمي معيار تي زبردست حملو ڪيو. هڪو ڪافي حد تائين پوکا حجاب رهيو. بالادست طبقي جي هميشه اها خواهش رهندي آئي آهي ته عوام کي مختلف طريقن سان مفلوج الحال ۽ پريشان رکجي ته جيئن اهي پنهنجي صحيح حقن جي حاصلات لاءِ نه ڄاڻ رکن ۽ نه وري پنهنجي حقن وٺڻ لاءِ جدوجهد ٿي ڪري سگهن ۽ جهالت جي اگهور نند ۾ پلي خواب لهندا رهن. ضياءَ الحق جي دور کانپوءِ ڪجهه نالي ماتر جمهوري دور شروع ٿيو پر انهن مان ڪجهه به نه ورثو هو ڇو ته 1973ع واري آئين کي وڌيڪ بگاڙيو ويو. انين ترميم جي منظوري کان سڄو ملڪ ڄڻ ته صدارتي نظام هيٺ اچي ويو ۽ صدر کي آئين مطابق اسيمبلي کي توڙڻ جا اختيار حاصل ٿي ويا. هنن اختيارن مطابق چونڊيل اسيمبليون ختم ڪري عوام کي جمهوريت کان بيزار ڪيو ويو ۽ عوام صحيح طرح سان چونڊن ۾ دلچسپي ئي ڪونه ٿو وٺي، ڇو ته انهن کي جمهوريت واري آزاديءَ جو ڦل مليو ئي ڪونهي.

ڄام صادق جي دور ۾ نواز شريف پاڻيءَ جو ٺاھ ڪرائي سنڌ جي پاڻيءَ جي حصي کي گهٽائي سنڌي عوام سان چوٿين وڏي ويساھ گهاتي ڪئي ۽ پوءِ وري ممتاز ڀٽي صاحب جي نگران دور ۾ ٺاھي جي ٺاھ تي صحيح ڪرائي سنڌ کي وفاق کان ملندڙ پئسن جو حصو گهٽايو ويو. مطلب ته سنڌ سان هر قسم جي زيادتي ڪئي وئي آھي ۽ ته سنڌي ماڻھن جي نڌڪاڻپ ۽ ويڳاڻپ جي ڪري اھو محسوس ٿو ڪيو وڃي ته سنڌي عوام سان ڇھين ويساھ گهاتي ڪالاباغ ڊيم جي منظوري ذريعي ڪئي ويندي. ڪجهه ٻيون ويساھ گهاتيون به سنڌي عوام سان پاڪستان جي ٺھڻ کان پوءِ ڪيون ويون آھن جيئن ته سنڌ جي معدني وسيلن تي قبضو ڪيو ويو آھي ۽ سنڌين کي مرڪز جي نوڪرين ۾ اھم عھدن تي نمائندگي نٿي ڏني وڃي. خودمختيار ادارن ۽ ڪارپوريشن ۾ سنڌ جي ڪوٽا کي بلڪل نظر انداز ڪيو ويو آھي.

سنڌ ۾ ڪيترائي ترقياتي ڪم ٿي سگھيا ٿي، پر اھي ڄاڻي بچي نه ڪرايا ويا. سمال ڊيم آرگنائيزيشن ٺاھي وئي پر ان تحت ڪم صرف ٻين صوبن ۾ ٿيو ۽ سنڌ ۾ ضرورت هوندي به ڊيم نه ٺاھيا ويا. جيئن گاج ڊيم وغيره. اهڙي طرح پاڪستان ٺھڻ کان وٺي هن وقت تائين گورک هل اسٽيشن کي ڊولپ نه ڪيو ويو ۽ ٿر جي ڪوئلي کي استعمال نٿو ڪيو وڃي. اهڙي طرح سان ٿر ۽ ڪوهستان ۽ ڪڇي جي علائقن ۾ منصوبابندي ڪري ڪيتريون ئي اسڪيمون ملڪي مفاد ۾ ٺاھي سگھجن پيون، پر ڇاڪاڻ ته سنڌ ۾ سنڌ واسين کي ترقي ٺاھي وٺرائي تنهن ڪري اهڙين ڪيترين ئي اسڪيمن کي نظر انداز ڪيو ويو آھي. سنڌو نديءَ ۾ هاڻي پاڻي صرف ۽ صرف سنڌ جو حصو آھي، پر ان تي ڌاڙي هڻڻ جي خيال سان ڪالاباغ ڊيم جو منصوبو ته جوڙيو وڃي ٿو پر سيوهڻ بئراج ڪيترن سالن کان رولي ۾ پيل آھي. سنڌ جي ڪڇي ۾ تلاءُ ٺاھي، پاڻي کي جمع ڪري پوءِ کوٽ جي وقت استعمال ڪري

سگهجي ٿو ، پر اهڙين اسڪمين تي عملي ڪر نه ڪيو ويو آهي. سنڌ ۾ سنڌي ماڻهن سان لڳاتار زيادتين جو سلسلو ان ڪري جاري رکيو ويو آهي ، جو سنڌي سڀا جهڙا ويچارا ننڍڙا آهن ۽ انهن ۾ ويڳاڻپ به وڌي وڃي سخت مايوسين جي حدن کي پهتي آهي. اهو ان ڪري آهي جو انگريز کان وٺي اسان کي فوج ۾ حصو نه ڏنو ويو ۽ وڏين نوڪرين ۾ به اسان جي ماڻهن کي حصي مطابق نه ڪيو ويو. اسان جا سياستدان وڏيرا ته هر حق وڪڻڻ لاءِ تيار وينا آهن ۽ انهن کي پنهنجا انفرادي عيش وڌيڪ پيارا آهن ، تنهنڪري انهن کي قومي حقن جي ته ڪا پرواهه ڪانه آهي ، باقي ڪجهه آفيسر شاهي ۽ سياسي حڪمرانن جي ڳڻ جوڙ جي ڪري صرف رشوت خوري وڏائي ڇڏي اٿن ۽ پئسا ڪمائي پيا عيش ڪن. آفيسر شاهي کي وري سياسي حڪمرانن ڪجهه ڪمزور به ڪري ڇڏيو آهي ته جيئن هو انهن سان ها ۽ اها ملائي هلن. ڪن آفيسرن کي بدليءَ جو دڙڪو ، ڪن جو پروموشن روڪڻ ۽ ڪن کي وري سٿين پوسٽن کان پري رکڻ آهي سڀئي اهڙا حربا آهن ، جنهن ڪري آفيسرن کي مجبورن ڪجهه غلط ڪم ڪرڻا پون ٿا. انهي ڪري آفيسر شاهي عوام جي حقن جو ڪو تحفظ ڪري ڪونه ٿي سگهي. پر اڻلندو عوام کي ذليل ڪرڻ ۾ وڏو ڪردار ادا ڪري ٿي. ضلعي انتظاميا کي استعمال ڪري سياسي وڏيرن هيمشه پنهنجا دشمنن سان پلانڊ ڪيا آهن يا ماڻهن کي تنگ ڪندا آهن ۽ حڪمن نه مڃڻ جي صورت لائين حاضر واري جڳهه تي پهچايا ويندا آهن. گهڻا آفيسر انهن ڳالهين جي ڪري گيدي ، بزدل ۽ پاڙيا ٿي سڀ حڪم مڃڻ لاءِ تيار ٿيندا آهن. انهن سڀني ڳالهين کان خيال ۾ رکندي هاڻي صرف ۽ صرف هڪ ئي رستو وڃي بچيو آهي ته سنڌي عوام يا پاڻ سجاڳ ٿي يا کيس سجاڳ ڪيو وڃي. جيستائين عوام سجاڳ نه ٿيندو ۽ ٻڏي ۽ پڪجهتيءَ جو اظهار ڪري پرامن احتجاج نه ڪندو

تيستائين عوام کي بنيادي حق ۽ سهولتون ملي ڪونه سگهنديون.
 بالادست طبقي جا وڏا ماڻهو ڪنور دل جا مالڪ آهن، انهن جي عوام
 سان ڪابه همدردي ڪانه آهي، تنهن ڪري پنهنجن حقن حاصل ڪرڻ لاءِ
 وڏي جدوجهد ڪرڻي پوندي. اهي حق جيڪي سڄي عوام جا آهن اهي
 عوام کي چڱي طرح سان ذهن نشين ڪرائڻ لاءِ هيٺيون ٻه سئون
 سموري عوام کي ياد ڪرائڻ ڪپن. ”روزگار، روٽي، ڪپڙا، مڪان،
 تعليم، صحت، انصاف ۽ امن امان“ مٿئين شعر ۾ ڏنل ائڻي نڪتا
 صحيح نموني سان پورا ڪرڻ حڪومت جي ذميواري آهي ۽ انهيءَ لاءِ
 عوام پرامن احتجاج ڪري حڪومت کي مجبور ڪري ته جيئن اهي
 انهن سمورين ڳالهين کي عملي جامو پهرائي عوام جي سٺي زندگي
 گذارڻ جو بندوبست ڪن. سنڌي ماڻهن سان گهري ۽ وسيع رابطي ۾
 اچڻو پوندو ۽ انهن کي اها ڳالهه چڱيءَ طرح سان سمجهائڻي پوندي ته
 اٽو پنهنجي مڙسي ڪيو، پنهنجي ٻاريو ۽ پنهنجي چاڙهيو جي مثال
 وانگر پاڻ ڪوششون وٺي پنهنجا حق مڃايو ۽ وٺو، چونڊيل نمائندن ۽
 حڪمرانن جي نلھن آسرن تي نه لڳو. تيستائين آرام سان ڪڏهن نه
 ويهي رهيو ۽ نه ٻين کي ويهڻ ڏيو، پر جدوجهد جاري رکڻ جيستائين
 اطمينان مطابق حق ۽ سهولتون ملي وڃن.

پڇن سي پسن جڏهن تڏهن پرينءَ کي،
 ڏورينديون ڏسن اڱڻ عجيبن جا.
 (لطيف)

پاڪستاني عوام کي اسلام ۽ سوشلزم جي نعري سان ڏوڪو ڏنو ويو

انگريزن ايسٽ انڊيا ڪمپنيءَ جي ذريعي هندستان جي زمين تي
قدم رکيو ۽ آهستي آهستي سڄي هندستان تي قبضو ڪري ويا. آخر ۾
سنڌ جيڪا ٽالپرن جي حڪمرانيءَ ۾ هئي، ان تي قبضو 1843ع ۾
مڪمل ڪري ورتائون.

ان کان اڳ ۾ هندستان تي مسلمانن قبضو ڪيو جيڪو به تقريبن
ڏهن صدين تائين هليو. انهيءَ عرصي ۾ مسلمانن حڪومتون ڪيون پر
اسلام ڪتابن ۾ رهجي ويو ۽ ان پروگرام کي عملي جامو ڪوبه پهراڻي
نه سگهيو.

سڄي تاريخ شاهد آهي اسلام خلفاءِ راشدين کانپوءِ صحيح طرح
سان نافذ نه رهيو باقي مسلمان بادشاهن جون حڪومتون مشرق ۽
مغرب ۾ قائم رهيون. اسلام جيڪو سلامتي ۽ اعليٰ آدرشن وارو
مذهب هيو، ان ۾ تخريفون ڪري ان جي اصلي مصطفيٰ صلي الله عليه
وآله وسلم جي نموني کي ختم ڪيو ويو. مسلمانن جو تعداد ته ضرور
وڌيو پر اسلام جو اصل روح ڪمزور ٿيندو ويو. اسلام کان اڳ هندو
مذهب جو هندستان ۾ زور هو ۽ ايترن سون سالن جي حڪومت باوجود
هو اڪثريت ۾ هئا انگريزن جي راڄ کي ختم ڪرڻ لاءِ هنڌن شروعات
ڪئي ۽ ڪجهه وقت مسلمان ۾ انهن سان جدوجهد ۾ شامل رهيا
اڪيلي سر مسلمانن جون ڪوششون ڏي�بندي عالمن ۽ شاه ولي الله
دهلوي جي رهنمائيءَ ۾ ٿينديون رهيون پر ڪامياب نه ويون. احمد شاه
ابدالي به ڪاه ڪئي پر اهي به ظالم بادشاهه هئا ان ڪري مسلمان
عوام لاءِ يا عام انسانن لاءِ ڪجهه به ڪرڻ هنن جو مقصد نه هئو. آخري

خلافت عثمانيه جيڪا ترڪيءَ ۾ قائم هئي، ان کي دائر رکڻ لاءِ به مسلمانن ڪوششون ڪيون پر ڪامياب نه ويا. جيتوڻيڪ ڪافي قربانيون ڏنيون ويون. انگريزن کان آزادي وٺڻ لاءِ 1857ع کانپوءِ ڪوششون وڏي پيماني تي شروع ٿيون ۽ آل انڊيا نيشنل ڪانگريس سڀني ڪوششن جي اڳواڻي ڪندي رهي. مسلمان راجائن، جاگيردارن، نوابن ۽ وڏن زميندارن کي هندن جي قيادت مان اهو خطرو هيو ته سندن زمينون ختم ڪيون وينديون ۽ هو جيڪي عيش عشرتون ڪري رهيا هئا اهي هندن اڪثريتي راڄ ۾ نه هلي سگهنديون انهن ڪري انهن گڏجي مسلم ليگ جو بنياد وڌو، جنهن ۾ پهريائين اهو چيائون ته مسلمان اقليت ۾ ٿي ويندا انهن جو مسئلو ڪيئن حل ٿيندو انهن ڳالهين دوران ڪجهه مسلمان ٻن قومن جو به غلط نظريو گهڙي ورتو ته هندو ۽ مسلمان جدا قومون آهن، تنهن ڪري آزادي حاصل ڪرڻ کانپوءِ هنن ٻنهي قومن جو گڏجي هلائڻ مشڪل آهي. قومن جي تشريح مطابق هي ٻئي قومون ڪونه هيون، بلڪه ٻئي ڌريون جدا جدا مذهب جون مڃيندڙ هيون. مسلمانن جا ڪيترائي ملڪ آهن، بلڪه هڪ زبان عربي ڳالهائيندڙن جا به ڪيترائي ملڪ آهن ۽ انهن جون قومون ملڪن جي نالي سان سڏجن ٿيون، جيئن مصري قوم، عراقي قوم، شامي قوم، فلسطيني قوم وغيره، تنهن ڪري مذهبي بنيادن تي هندن کي ۽ مسلمانن کي قوم تصور ڪرڻ بنهه غلط هيو، پر جيئن ته مسلمانن ۽ زميندارن ۽ نوابن کي وڏو خطرو درپيش هيو ان ڪري ٻن قومن واري نظريي تي وڏو خرچ ڪري ان کي مشهور ڪيائون ۽ عام ماڻهن جي ذهنن ۾ ڪاميابيءَ سان هندن ۽ مسلمانن کي جدا قومون قرار ڏئي نفرتون پيدا ڪري ڇڏيائون. ڪانگريس ۽ مسلم ليگ جون ڪيتريون ئي ڳالهيون ٿيون ته آزاديءَ کان پوءِ حڪومت ڪيئن ٺهندي ۽ هندن ۽ مسلمانن ۾ اقتدار جي ورهاست ڪيئن ٿيندي پر ڪنهن به فارمولي تي

متفق نه ٿي سگهيا. مسلمان نوابن ۽ جاگيردارن ڏٺو ته سندن ڪيس چڱيءَ طرح سان پيو ڪير به نٿو لڙي سگهي، تنهن ڪري سڀني گڏجي 1938ع ۾ ليگ جي صدارت محمد علي جناح جي حوالي ڪئي، جيڪو تمام هوشيار ۽ مشهور بئريسٽر هئڻ جي ڪري وڪالت ۾ وڏو نالو ڪڍي چڪو هو. ائين چئي سگهجي ٿو ته هنن پنهنجي وڪالت لاءِ محمد علي جناح کي پنهنجو ليڊر به تسليم ڪيو ۽ ليگ جو صدر به تسليم ڪيو ۽ اڳتي هلي سڀني گڏجي هن کي قائداعظم جو لقب ڏنو، جيڪو هن جي نالي سان گڏجي مشهور ٿي ويو. سڄي هندستان جي نوابن ۽ جاگيردارن آخر ٻن قومن جي نظريي جي بنياد تي هندستان جي تقسيم جو مطالبو ڪيو ۽ يڪدم پنهنجي قائد اعظم محمد علي جناح جي اڳواڻيءَ ۾ چوڌري رحمت علي ۽ علامه اقبال جي تصور مطابق هڪ مسلمان رياست پاڪستان جي نالي سان قائم ڪرڻ جو نالو ڏنو. پاڪستان ۽ هندستان جي مسلم اڪثريت وارن علائقن، ملڪن، صوبن، رياستن تي ٻڌل هڪ اهڙي رياست هوندي، جنهن جي اڪائن کي آزاد رياستون چيو ويندو، هي تقريبن اهڙو وفاق هوندو، جيئن ان وقت سوويت روس ۽ رياست هاءِ متحده آمريڪا يعني (يو ايس ايس آر) ۽ (يو ايس اي) وانگر هڪ آزاد رياستن تي ٻڌل نئون ملڪ يا نئين رياست وجود ۾ ايندي، ان جي لاءِ مارچ 1940ع ۾ وڏي جدوجهد کانپوءِ لاهور ۾ هڪ وڏي جلبي ۾ هڪ قرارداد جنهن جونالي ٿي پاڪستان قرارداد ٿي ويو، پاس ڪئي وئي، جنهن مطابق پاڪستان آزاد رياستن تي ٻڌل مسلم اڪثريت وارن علائقن جو وفاق هوندو، ان قرارداد جي پاس ڪرائڻ ۾ پيش پيش بنگال، پنجاب، يوپي، سي پي، بهار ۽ ڪجهه ٻين مسلم رياستن جا راجا ۽ سنڌي زميندار، نواب ۽ جاگيردار شامل هئا. اهڙي طرح سان پاڪستان جو مطالبو زبردست جوش ۽ جذبي سان شروع ٿي ويو ۽ عام مسلمانن کي انهيءَ نعري

مڃائڻ لاءِ وري مذهب کي چڱيءَ طرح استعمال ڪيو ويو ۽ چيو ويو ته
 پاڪستان جو مطلب ڇا؟ "لا اله الا الله" يعني مسلمانن جي مذهبي
 جذبي کي پڙڪايو ويو، نوابن ۽ جاگيردارن وٽ پئسي ۽ ماڻهن جي
 ڪوٺ ٿي ڪانه هئي، تنهن ڪري جلدي سڄي هندستان جي مسلمانن
 انهيءَ نعري تي ويساهه ڪيو ۽ پاڪستان جو مطالبو زور وٺندو ويو
 تڏهن به اڃا ڪنهن مسلم اڪثريت واري صوبي جي اسيمبليءَ باقائدي
 ڪوبه ٺهراءُ پاس ڪري پاڪستان جي مطالبي جي حمايت ڪانه ڪئي.
 جناب جي ايم سيد صاحب جيڪو عبدالله هارون جي ڪوشش سان
 1938ع ۾ مسلم ليگ ۾ شامل ٿي چڪو هو ۽ 1940ع واري قرارداد
 به هن جي سامهون هئي، تنهن چڱيءَ طرح سان پاڪستان لاءِ ڪم ڪيو
 ۽ سنڌ جي گهڻن زميندارن کي پاڻ سان شامل ڪري ورتو، صرف الله
 بخش سومرو هن سان شامل نه ٿيو، باقي گهڻا نواب، جاگيردار ۽
 زميندار هن سان شامل ٿي ويا ۽ وڏي ڪوشش ڪري مارچ 1943ع ۾
 سنڌ اسيمبليءَ مان قرارداد پاس ڪرائي باقائدي پاڪستان جي حمايت
 ڪئي، جيڪا اڃا ڪنهن ٻئي صوبي نه ڪئي هئي، ان قرارداد پاس
 ٿيڻ جي ڪري پاڪستان کي جلد قائم ٿيڻ ۾ تمام وڏي مدد ملي، ان
 کانپوءِ ان سڄي ڌوڪي جو پاندو تڏهن ڦاٽي پيو، جڏهن 1946ع ۾
 مسلم ليگ جي هڪ ڪاميٽيءَ جي ميٽنگ ۾ ٺهراءُ پاس ڪري 1940ع
 جي قرارداد کي يڪسر تبديل ڪيو ويو ۽ چيو ويو ته پاڪستان آزاد
 رياستن جي اڪائن تي مشتمل رياست نه پر خود هڪ رياست هوندو ۽
 ٻيون شامل ٿيندڙ اڪائيون هن نئين رياست جا صوبا ٿينديون. هي
 تبديلي هڪ وڏو ڌوڪو ان ڌوڪي تي سنڌ مان صرف هڪ سياستدان
 جناب جي ايم سيد اعتراض ڪيو، پر پاڻ 1943ع جي قرارداد جي
 ڪري نقصان ڪري چڪو هو، تنهن ڪري سندس ڳالهه ڪنهن نه ٻڌي،
 پر سيد صاحب پاڻ انهيءَ ڳالهه جي ڪري ۽ ڪجهه ٻين ڳالهين جي

ڪري قائد اعظم ۽ مسلم ليگ سان اختلاف ڪري جدا ٿي ويو ۽ پاڻ پوءِ سنڌ جي وڃايل حقن ۽ آزاديءَ لاءِ جدوجهد شروع ڪيائين، جيڪا مرڻ گهڙيءَ تائين ڪندو رهيو، پر ڇاڪاڻ ته پاڻ سنڌ کي سخت ڏکيو ڦاسائي ڇڏيو هئائين، تنهن ڪري آزاد ٿيڻ سولو ڪونه هئو ۽ پنهنجي زندگيءَ تائين سنڌ کي حق يا آزادي ڏياري ڪونه سگهيو، پر وڏي بهادري، جرئت ۽ همت جو مظاهرو ڪندو ۽ جدوجهد ڪندو رهيو ۽ سڄي زندگيءَ ۾ بي ڊپائيءَ سان سنڌ جي حقن ۽ آزاديءَ لاءِ اعلان ڪندو رهيو ۽ سخت تڪليفن سھڻ جي باوجود نه جهڪيو ۽ نه وڪيو پر جيڪو نقصان ڪيو هئائين، ان جي تلافي نه ڪرائي سگهيو 1940ع واري قرارداد جي تبديلي ۽ حليي بگاڙڻ کانپوءِ جلدي 1947ع ۾ آزادي ملي ۽ پاڪستان قائم ٿيو، جيڪا هڪ رياست سمجهي وئي ۽ باقي ٻيا شامل ٿيندڙ علائقا ان جا صوبا قرار ڏنا ويا، پاڪستان جي ورهاست به غلط طريقي سان ٿي ۽ مڃي وئي، انهيءَ قسم جو لولو لنگڙو پاڪستان ڪڏهن به مضبوط ملڪ نه ٿيڻو هئو نه ٿي سگهيو. اڳتي هلي اوڀر پاڪستان ٽٽي ويو ۽ بنگلاديش ٺهي ويو، قائد اعظم غلط تقسيم الائي ڇو قبول ڪئي، شايد وڏي عمر جي ڪري تڪڙ ڪيائين ته متان اڳي نه الله تعاليٰ گهرائي وٺيس ۽ سندس اسٽيٽ جي ابي ٿيڻ جو خواب اڏورو رهجي وڃي. 1940ع وارو تصور بلڪل ختم ٿي ويو، جناب سائين جي ايم سيد ۽ ڪجهه ٻين بروقت دانهون ڪيون پر هاڻي هڪ مضبوط ڪوڙڪيءَ ۾ ڦاسي پيا هئا ۽ جلدي جان ڇڏائڻ جو ڪوبه رستو ڪونه هئس.

دلبو منجهه درياھ پڪي پسي آيا،

ويچارن ويساھ آڻي ات اڙائيو.

ان کانپوءِ ته ويا سنڌ سان ۽ سنڌي ماڻهن سان ڪلور وڌندا ۽ سيد به اڪيلي سر ويو انهن جي مخالفت ڪندو، ڪجهه ساڻي ڪامريڊ

حيدر بخش جهڙا گڏ ٿيس، پر سڀني محسوس ڪيو ۽ سمجهڻ ته هڪ
ڪنيءَ ڏهن پر قاسي پيا آهيون، قائد اعظم جيڪو تمام وڏو ناميارو
وڪيل ۽ بئريسٽر هيو ۽ مسلم ليگ جي قيادت تي ان جو مڪمل
ڪنٽرول هيو، ان هيڏي وڏي اسٽيٽ کي وٺڻ کانپوءِ هلائڻ لاءِ ۽ پيد
ٿيندڙ مسئلن کي منهن ڏيڻ لاءِ ڪابه تياري ڪانه ڪئي هئي، ڪنهن به
قسم جو ڪوبه خاڪو تيار ڪونه هئس. اسٽيٽ ڪهڙي قسم جي
هوندي ۽ ان جو ڍانچو ڪهڙي قسم جو هوندو، ان جي ڪابه تياري
ڪونه ڪرائي هئائين. هن قسم جي تياري زميندارن، نوابن ۽
جاگيردارن ۽ ڄاڻي ٻجهي نه ڪرائي، ان ڪري ته آزادي وٺڻ کانپوءِ هو
پاڻ پنهنجي مرضيءَ سان پنهنجن مقصدن پوري ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي،
جو رياستي ڍانچو ٺاهيندا، ٿيو به ائين ته قائد اعظم کي منجهائي وڌڻ
۽ ان کانپوءِ ڪجهه پنهنجي مرضيءَ جون تقريرون ڪراين ۽ بيان ڏيارين.
جنهن مان خاص طرح سان اردو کي واحد قومي ٻولي قرار ڏيارڻ وارو
اعلان به هئو، جنهن تي اوڀر پاڪستان ۽ سنڌ ۾ سخت رد عمل ٿيو.
بهر حال قائد اعظم جي صحت ساڻ نه ڏٺو. گهڻ ڏکيو ٿيندڙ ڳالهين ۽
فيصلن ڏسڻ ۽ ٻڌڻ کان اڳ پر ٿي هن جهان مان لاڏاڻو ڪري ويو. ڪي
جي چوڻ مطابق ته زهر ڏنو ويس، بهر حال سندس پرگهور ته بنهه ڪونه
ٿي ۽ سخت قسمپرستيءَ جي حالت ۾ 11 سيپٽمبر 1948ع تي لاڏاڻو
ڪيائين. بس صرف سندس خواهش پوري ته هڪ مسلم ملڪ جو
فائونڊنگ فادر ٿي ويو. ڪجهه ماڻهن جو چوڻ آهي ته قائد اعظم عوام
دوست، انسان دوست هئو، جيڪا ڳالهه صحيح ناهي، هو ته نوابن،
جاگيردارن ۽ وڏن ماڻهن جو دوست ۽ ساٿي هو. هن سان وڏن ماڻهن جو
ملڻ خود مشڪل هو، غريبن جي ڪهڙي مجال جو هن جي ويجهو
وڃڻ، جلسن ۾ ماڻهن کي گڏ ڪرڻ جو ڪم وڌيڪ، جاگيردارن، نوابن
۽ چوڌرين تي هوندو هو، جيئن اڄ ڪلهه به آهي، باقي هي سڀ وڏا

ماڻهو عوام جو استحصال ڪندڙ هئا، انهن مان عوام جو هڏوڏوڪي
 ڪو ورتي هوندو هو يا هوندو آهي، ان ڪري پاڪستان جي عوام لاءِ
 قائداعظم وٽ ڪجهه به ڪونه هئو ۽ نه وري اڳواٽ بندوبست ڪيائين،
 عام مسلمان کي صرف نوابن ۽ جاگيردارن جي حوالي ڪري ڇڏيائين،
 جيڪي سندن رت چوسيندا هئا ۽ اڄ ڏينهن تائين حڪومت ڪن پيا،
 پر هن ملڪ جو عوام اهو ئي ڏچن ۾ آهي. هن ملڪ کي نه پاڪستان جو
 مطلب ڇا "لاله الا الله" مطابق هلايو ويو ۽ نه وري عوام جي پلائي جي
 ڪا ڳالهه اڄ ڏينهن تائين ڪئي وئي، نوابن، جاگيردارن، زميندارن
 ۽ انهن جي حواري هن ملڪ کي پنهنجي مرضيءَ ۽ پنهنجن مفادن لاءِ
 هلايو، اهي سڀ ماڻهو اهي هئا، جن جو دين اسلام سان صرف
 رسمي لڳاءُ هئو، باقي هنن ته صرف پنهنجون ملڪيتون بچائڻ ۽ وڌيڪ
 دولت هٿ ڪرڻ ٿي چاهي، تنهن ڪري انهن ڪمن ۾ مصروف رهيا.
 ملڪ کي سٺو آئين ڪونه ڏئي سگهيا، جيڪي به آئين 1956ع ۽
 1962ع وارا ڏنائون، انهن تي هلي ڪونه سگهيا، فوج هڪ صوبي جي
 ڪري ان کي طاقتور ڪري ڇڏين ۽ نيٺ مارشل لا هڻي ان ۾ پنهنجي
 مرضيءَ جا فيصلو ڪين، جنهن ڪري اوڀر پاڪستان سخت ناراض
 ٿيو، صرف 22 خاندان مشهور ٿيا ۽ عوام تمام ناراض ٿيل هئو ۽
 محروم هئو، ان ڪري اوڀر پاڪستان ۾ مجيب الرحمان صاحب ۽ اولهه
 پاڪستان ۾ شهيد ڀٽي صاحب وڏي مهم هلائي، جنهن جي نتيجي ۾
 جنرل ايوب اقتدار ڇڏي خان جي حوالي ڪري پاڻ گهر هليو ويو. يحيٰ
 خان وري ون مين ون ووٽ جي بنياد تي اليڪشن ڪرائي ۽ ون يونٽ
 ختم ڪيو. ان اليڪشن ۾ مجيب الرحمان مڪمل اڪثريت حاصل
 ڪئي، پر يحيٰ ۽ ڀٽي صاحب جي اعتراض تي حڪومت مجيب کي نه
 ڏني وئي ۽ ڪنهن به قسم جي ٺاهه نه ٿيڻ جي صورت ۾ اوڀر پاڪستان
 ۾ فساد ٿيا ۽ فوجي ايڪشن ٿيو، 1971ع ۾ هندستان وڃ ۾ پيو ۽ ان

سان جنگ ٿي ۽ ڊسمبر ۾ ملڪ ٽٽي اوڀر پاڪستان مان بنگلاديش ٺهي
 پيو ۽ اهڙي طرح ٻن قومن واري نظريي کي ڌچڪو لڳو، اولهه
 پاڪستان وري فوجين پٽي صاحب جي حوالي ڪيو، جنهن پنهنجي
 پارٽي يعني پاڪستان پيپلز پارٽي جي پليٽ فارم تان عوام کي
 سوشلزم جو نعرو ڏنو ۽ خاص طرح سان سنڌ ۽ پنجاب ۾ ماڻهن جي
 وڏي اڪثريت پٽي صاحب سان ساٿ ڏنو، ڪيترائي ڪاٻي ڌر جا ليڊر
 به پٽي صاحب سان گڏ هئا ۽ انهن مان عوام کي وڏي اميد هئي ته
 سندن زندگين ۾ ڪو وڏو انقلاب ايندو، پٽي صاحب تمام وڏا ڪم
 ڪيا، گهڻا وڏا ڪارخانا قومي ملڪيت ۾ ورتائين ۽ ماڻهن کي روزگار
 به مهيا ڪيائين، پر سمٽ ۾ ڪم نه ڪرڻ جي ڪري ڪجهه غلطيون به
 ٿيس، جنهن ڪري وڏن سينيٽن، وڏن فوجين ۽ ٻاهرين قوتن جي ڳڻ
 جوڙ جي ڪري 1977ع ۾ مارشل لا هڻي هن کي به اقتدار کان لاتو ويو
 ۽ ائين عوام کي ڏنل سوشلزم وارو پروگرام به اڌ ۾ رهجي ويو ۽
 عوام جي خوشحال ٿيڻ وارو خواب به پورو نه ٿي سگهيو، جيڪڏهن
 پٽو صاحب زمينداري ختم ڪري ها ۽ ڪجهه ٻيا ضروري قدم کڻي ها
 ته سندس خلاف به قدم نه کڄي ها ۽ عوام لاءِ به سوشلزم آڻي ملڪ ۽
 ماڻهن کي خوشحال بڻائي ها، پر ائين ڪرڻ جي بجاءِ پاڻ 1973ع وارو
 آئين ڏنائين، جيڪو صرف وڏن ماڻهن لاءِ هئو، ان آئين کي عوام
 دشمن آئين چئي سگهجي ٿو، چو ته سڄي دنيا جو رجحان رد ڪري
 هن ۾ وڏا تڪرر ڪي اقتدار صرف وڏن جاگيردارن، زميندارن، پيرن،
 ميرن ۽ پئسي وارن لاءِ مخصوص ڪري ڇڏيائين، بهرحال ماڻهن کي به
 وڏا ڌوڪا ڏنا ويا، اسلام جي نعرن تي ٺهيل ملڪ کي شروع کان اسلام
 تي هلڻ جي ڪا به ڪوشش ڪانه ٿي ۽ ڪيئن ٿئي ها، ڇاڪاڻ ته وڏن
 ليڊرن جو ”محمد مصطفيٰ صلي الله عليه وسلم“ جي دين سان نه رڳو
 رسمي لڳاءُ هئو، باقي حقيقت ۾ محمد علي جناح دولتان، گورناني،

ڪهڙا، قاضي، ايوب خان، سڪندر مرزا وارن جو اسلام سان ڪهڙو تعلق ۽ واسطو هئو؟ اهو نظام جنهن ۾ زمينداري جائز نه هجي ۽ جنهن ۾ نجي ملڪيت جائز نه هجي، جنهن ۾ سڀني فردن جي برابر۽ وارا اصول هجن، اهي هي وڏا ماڻهو ڪيئن قبول ڪندا، تنهن ڪري اسلام تي عمل نه ٿيو ۽ عوام سان وڏو ڌوڪو ٿيو، اهڙي طرح سان ڀٽي صاحب وارو سوشلزم وارو نعرو به اڏورو نعرو هيو، جنهن پويان عوام ته ويچارو لهي پيو، پر صحيح طرح سان ان لاءِ اوترو نه ٿيو، جيتري عوام کي توقع هئي، اسٽيٽ کي صحيح طرح سان هلائڻ ۽ سٺي حڪومتي نظام لاءِ رڳي روٽي، ڪپڙي، مڪان وارو نعرو ڪافي نه هئو، پر ان لاءِ اڃا ڪجهه ٻيون به اهم ضرورتون هيون، جيڪي به ان نعري سان گڏ هئڻ ڪن ها، هي نعرو هئڻ ڪبي ها.

”روزگار، روٽي، ڪپڙا، مڪان،
تعليم، صحت، انصاف، امن امان“

هي ماڻهن جون سڀ بنيادي گهرجون ۽ ضرورتون آهن، جيڪي اسٽيٽ کي پوريون ڪرڻ گهرجن، جيڪڏهن ڪا به رياست اهي گهٽ ۾ گهٽ ضرورتون پوريون ڪونه ڪندي ته صحيح طرح سان هلي ڪونه سگهندي.

پاڪستان ۾ ان کانپوءِ وري ضياءُ الحق اسلام جو نعرو ڏنو، ساڳي پراڻي منافقت صرف اسلام جو نالو استعمال ٿيو ۽ ماڻهن کي ڪجهه به ڪونه مليو. ايم آر ڊي تحريڪ هلي ۽ وري محترم بينظير ڀٽو صاحبہ آئي. عام ماڻهن کي ڪجهه نوڪريون ۽ ڪجهه سهولتون ته ڏنائين پر پوءِ به عوام کي محروميون ڏسڻيون پيون.

ان کانپوءِ نواز شريف ليگ کي ٻيهر منظم ڪرڻ لاءِ ماڻهن کي ڏنا ۽ آسرا ڏنا پر ان جي به حڪومت نه هلي، وري ٻيو دفعو بينظير صاحبہ کي وارو مليو پر عوام وري به محروم رهجي ويو. چوٽه عوام جي عام سڌارن لاءِ ڪجهه به نه ڪيائين. صرف نوڪريون ۽ ڪجهه سهولتون ڪن

هندن تي مليون عوام جي قسمت تبديل ڪانه ٿي ۽ هن دفعي سندس
حڪومت ۾ سندس پاءُ قتل ٿيو. سندس حڪومت ختم ڪئي وئي ۽
وري حڪومت ضياءُ الحق جي سياسي نابالغ ۽ ناڪام پڇڙي نواز
شريف جي حوالي ڪئي وئي، جيڪو ٻه سال مسلسل انهيءَ ڪو
۾ هيو ته ڪيئن ڪم هلائي، پر سخت قسم جي معاشي ۽ سياسي
بحرانن ۾ ڦاٿل رهيو. هي ملڪ هاڻي عوام ۽ قوميتن کي حق ڏيڻ
کان سواءِ نه هلي سگهندو. پاڪستان جي ننڍن صوبن کي حق ڏيڻا پوندا ۽
سڄي عوام جي خوشحاليءَ لاءِ سڌارا ڪرڻا پوندا. ٻئي صورت ۾ ملڪ
تڻ جا سخت خطرا درپيش آهن.

ننڍن صوبن پاڪستان آپرسيو قوميتن جي تحريڪ جي نالي سان
اتحاد قائم ڪيو آهي، جنهن جو مخفف پونم ٺاهيو اٿن. پونم هاڻي
پنهنجا مطالب پيش ڪيا آهن، بهرحال هاڻي هن ملڪ کي هلائڻ لاءِ
نئون سياسي معاهدو يعني نئون آئين کپي يا موجوده آئين ۾ ترميمون
ڪري هن کي سڀني قوميتن لاءِ قابل قبول بنائڻو پوندو ۽ بنيادي حق ۽
سهولتون ڏيڻيون پونديون، ڇو ته ماڻهو هاڻي پراڻن ڌوڪن يا نون ڌوڪن
۾ ڪونه ايندا. هينئر ميڊيا وڏي سجاڳي آندي آهي ۽ سڄي دنيا ۾
وڏي اٿل پٿل لڳي پئي آهي. سڀني ملڪن جا سجاڳ ۽ سڄاڻ ماڻهو
انسان ذات جي ڀلائيءَ لاءِ نوان نظريا ڏئي رهيا آهن ۽ انهن سڀني جي
پرچار اليڪٽرانڪ ميڊيا جي ذريعي ڪئي پئي وڃي.

هاڻي عوام کي بنيادي حق، بنيادي سهولتون، سٺو حڪومتي
نظام ۽ خوشحالي کپي. جنهن لاءِ هو هر سطح جي ڪوشش ڪندا ۽
ڪنهن به قسم جي حرفت، مڪر يا چال کي ڪامياب ٿيڻ ڪونه ڏيندا.
ورلڊ سوشل فورم (W.S.F) جي نالي سان هڪ تنظيم جو بنياد رکي
ڪم ڪرڻ شروع ڪيو اٿن اهڙي طرح سان ٻيون تنظيمون به ٺهنديون ۽
عوام لاءِ ڪم ڪنديون.

ڊپ ڪيل نام نهاد جمهوري نظام جو ترت علاج ٿيڻ ڪپي

پاڪستان کي قائم ٿئي وڌو عرصو گذري چڪو آهي، هي ملڪ ان لاءِ قائم ڪيو ويو هو ته هتي مسلمانن کي پنهنجي مذهب مطابق زندگي گهارڻ جو موقعو ملندو. قائد اعظم به فرمايو ته مسلمانن جي سوشل جسٽس مطابق رياستي نظام هلندو.

ملڪ قائم ٿيڻ کان سال کن پوءِ قائد اعظم رحلت ڪري ويو. ڪن جي چوڻ مطابق ته کيس زهر ڏنو ويو. ان وقت کان وٺي سازشون شروع ٿيون، هڪ پاسي مضبوط مهاجر گروپ لياقت علي خان جي اڳواڻي ۾ سرڪاري نوڪرين ۽ ملڪيت تي قابض ٿيو، ٻئي پاسي وري پنجاب جي سربراهي مسٽر غلام محمد چوڌري، محمد علي ۽ جنرل محمد ايوب خان شروع ڪئي. انهيءَ رساڪشيءَ ۾ 1951ع ۾ لياقت علي خان کي به قتل ڪرايو ويو، جنهن جو اڃا سوڌو سوراخ نه ملي سگهيو آهي. لياقت علي خان کانپوءِ پنجاب مڪمل طرح سان اقتدار تي قابض ٿي ويو. مرڪز جي استحصال جو خاصو نشانو مشرقي پاڪستان ۽ سنڌ ٿي ويا، ڇاڪاڻ ته هي ٻئي صوبا ان وقت پيداوار ۾ پنجاب کان وڌيڪ هئا. مرڪز جي استحصال کي پڪي ڪرڻ لاءِ وري مغربي صوبن کي گڏي وٺڻ يونٽ ٺاهيو ويو ۽ پوءِ زبردستي مشرقي پاڪستان کي هڪ جهڙائي وارو اصول مڃائي پاڪستان ۾ صرف ٻه صوبا ٺاهيا ويا. اصولن تي مشرقي پاڪستان گهڻائي وارو صوبو هيو ۽ ان کي آدمشماريءَ واري حساب سان هلڻ گهرجي ها پر ائين نه ڪيو ويو ۽ هڪ جهڙائي قائم ڪئي وئي. انهيءَ عرصي ۾ ڪوششون ٿينديون رهيون پر 1956ع وارو آئين نه ٺهي سگهيو، تنهن ڪري جمهوريت نه اچي سگهي. اسڪندر مرزا 1956ع واري آئين کي هلڻ نه ڏنو، جڏهن

ان وقت آئين تحت چونڊون ٿيڻ واريون هيون ته جنرل ايوب ان آئين کي ختم ڪري ڇڏيو ۽ جنرل ايوب ئي وري اسڪندر مرزا کي هٽائي 1958ع ۾ مارشل لا لڳائي ڇڏيو. سياستدانن جي چالبازين کان ڇاڪاڻ ته ماڻهو تنگ ٿي چڪا هئا، تن شروع ۾ ته سمجهيو ته شايد مارشل لا جي ذريعي سڌارو ٿيندو پر يڪدم اهو محسوس ڪيو ويو ته مارشل لا جي اقتدار کي مضبوط ڪرڻ جي ڪوشش هئي، ڇاڪاڻ ته هي پنجاب جي اقتدار کي مضبوط ڪرڻ جي ڪوشش هئي، ڇاڪاڻ ته مشرقي پاڪستان پنجاب کان حق گهرڻ لاءِ تمام گهڻو زور لڳائي رهيو هيو، تنهن ڪري انهن جي ڪوششن کي ختم ڪرڻ يا ڍرو ڪرڻ جي راه صرف مارشل لا ۾ نظر آين. ان کانپوءِ هتي ڪيترائي سياسي ليڊر آيا، فوجي جنرل آيا، جن عوام جي ڀلي لاءِ ڪجهه نه ڪيو، جنرل ضياءُ الحق جي ڊگهي مارشل لا ۾ هن اها دعويٰ ڪئي ته هو اسلامي نظام قائم ڪندو، پر مرحيات ڪوڙ ۽ منافقت جا به وڏا هٿيار ساڻ ڪيا ۽ پاڪستان جي عوام کي ڏوڪي ۾ رکي پنهنجي اقتدار کي بچائڻ لاءِ وڏن ماڻهن جو نمائندو ٿي ڪم ڪيائين، اسان جي ملڪ ۾ نه ته جمهوريت وارن عوام جا مسئلا حل ڪيا ۽ نه وري مارشل لا وارن ئي ڪو ٻارڻ ٻاريو. عوام ويچارو نلهن آسرن تي هلندو رهيو ۽ ڏينهن ڏينهن ملڪ هر ميدان ۾ پوئتي پوندو رهيو، غريب ماڻهو وڌيڪ ذليل قسم جي غربت جو شڪار ٿي ويا، پر ترقي صرف انهن سرماييدارن، جاگيردارن ۽ وڏن ماڻهن ۽ ڪجهه آفيسرن ڪئي، جيڪي هن ملڪ کي ڦريندا ۽ لٽيندا رهيا. هن وقت تائين بيمار جمهوريت جي مرض کي صحيح طرح نه سمجهيو ويو آهي، نه وري تجويز ڪيل علاج ئي صحيح آهي، تنهن ڪري بقول شاه صاحب جي ته:

”ڪنيس ڪريجن تن طبيب نه گڏيا،

ڏئي ڏنڀ ڏڏن پاڻان ڏيل ڏکيو.“

هاڻي ڏسڻو اهو آهي ته اهي ڪهڙا بنيادي سبب آهن، جن جي ڪري هتي عوام جو سڌارو نه ٿي سگهيو آهي، موجوده جمهوري

طريقيڪار جي ذريعي عوامي فلاح جو ڪم نه ٿي سگهيو آهي. عوام مختلف دورن ۾ مختلف جماعتن ۽ فردن کي آزمائي ڏنو، پر ڪو ڪڙتيل ڪونه ٿو نڪري، ان ڪري عوام به مايوسيءَ جو شڪار ٿي ويو آهي. هن قسم جو جمهوري تماشو گهڻو ڪري ٽين دنيا جي ملڪن ۾ رائج آهي، هي جمهوريت جو اهو تصور ناهي ته ماڻهن جي حڪومت، ماڻهن لاءِ حڪومت ۽ ماڻهن منجهان حڪومت، پر ٽين دنيا جي سڀني ملڪن ۾ وڏن ماڻهن جي حڪومت آهي، جنهن کي صرف ملمعسازي جي ذريعي جمهوريت سڏيو ٿو وڃي. حقيقت ۾ اها جمهوريت نه آهي، بلڪي وڏن ماڻهن جي حڪومت آهي، يعني ”امپروڪريسي“ جون مختلف شڪليون آهن، جن کي انگريزي ۾ آليگارڪي، ائرسٽو ڪريسي ۽ پليٽوڪريسي چئي سگهجي ٿو، پر جمهوريت قطعي نٿو چئي سگهجي. سياسي نظام کي سڌارڻ لاءِ ۽ صحيح طرح جي عوامي جمهوريت آڻڻ لاءِ اسان کي هيٺيان قدم کڻڻا پوندا. هونئن به خراب جمهوريت کي بهتر ڪرڻ لاءِ وڌيڪ جمهوريت کپي.

اسيمبلي جي ميمبرن جون تڪ بنديون اهڙي طرح سان ڪيون وڃن جو اٽڪل پنجاهه هزار ماڻهن تي هڪ سيٽ ڪئي وڃي، جيئن دنيا جي ٻين ملڪن ۾ گهڻو ڪري انهيءَ حساب سان اسيمبلي ميمبر آهن. ڪجهه ملڪن جا مثال هي آهن. انگلينڊ جي آدمشماري لڳ ڀڳ ساڍا پنج ڪروڙ ۽ ميمبرن جو تعداد 654، اٽلي آدمشماري پنج ڪروڙ ۽ ميمبر 1002، سئزرلينڊ آدمشماري 63 لک ۽ ميمبر 200، ترڪي آدمشماري ساڍا پنج ڪروڙ ۽ ميمبر 550، انهن مثالن جي مقابلي ۾ اسان جي آدمشماري چوڏنهن ڪروڙ ۽ ميمبر 217، قومي اسيمبليءَ ۾ اهڙي طرح سان صوبائي اسيمبليءَ ۾ به ٻن ٽن لکن تي هڪ ميمبر آهي. انهيءَ ڪري هاڻي هيٺيان سڌارا آڻي پوءِ چونڊون ڪرايون وڃن.

1- اسان وٽ اڃا صحيح جمهوريت ٿي رائج ڪانه ٿي آهي، تنهن ڪري ضروري آهي ته هتي پنجاه هزار آدمشماري تي هڪ نمائندو مقرر ڪيو وڃي ته جيئن عام ماڻهن کي پنهنجن مسئلن حل ڪرائڻ ۾ مدد ڏيئي ته جيئن عام طبقي جا عوامي خير خواه ۽ ڏاها دانشور دشواري نه ٿئي ۽ وچولي طبقي جا عوامي حقيقي نمائندا چونڊجي پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته صحيح حقيقي عوامي نمائندا چونڊجي اچن ۽ اهي ملڪ ۽ عوام لاءِ اهڙا قانون جوڙين ۽ اهڙا اپاءَ وٺن جو ملڪ جا ماڻهو خوشحال ٿي سگهن جو ساڻ ڪن. جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويو ته پوءِ موجوده "امپروڪريسي" ۽ ظالم بيوروڪريسي عوام جي لاءِ اڃا به ڪجهه وقت لاءِ مصيبت ۽ عذاب بڻيون رهنديون.

2- اسان وٽ سرڪاري سطح تي اليڪشن ۾ ڏانڊليون ڪرايون ۽ ڪيون وڃن ٿيون، انهن کي روڪڻ لاءِ آئيني ترميم ذريعي اهو مستقل بندوبست ڪيو وڃي ته جڏهن عام چونڊون ٿين، ان وقت خود بخود ٽن مهينن جي عرصي لاءِ مرڪز ۾ سپريم ڪورٽ جي چيف جسٽس جي سربراهيءَ ۾ ٽي غير سياسي فردن تي مشتمل غير سياسي حڪومت جوڙي وڃي، جنهن جو ڪم منصفائيتون ۽ آزادائيتون چونڊون ڪرائي اقتدار چونڊيل نمائندن جي حوالي ڪري رخصت ٿي وڃڻ هجي. باقي هن وقت ته انهن کي نگران حڪومت ۾ آندو ٿو وڃي، جيڪي پاڻ اليڪشن لڙي رهيا آهن ۽ پوءِ اهي حڪومتي مشينري ۽ آفيسرن کي استعمال ڪري نتيجا پنهنجي حق ۾ ڪري ٿا وٺن. ڇاڪاڻ ته حياءُ شرم اسان جي ملڪ ۾ ناپيد آهي، تنهن ڪري اهڙي طرح سان اليڪشن ڪٿي اچڻ کانپوءِ وڏي واڪي ٿا ٻڌائين ته اسان کي عوام چونڊيو آهي، پوءِ عوام سان ۽ ملڪ سان جيڪا جڻ وٺين سا ڪن. تنهن ڪري ضروري آهي ته ڏانڊلين جو رستو بند ڪيو وڃي.

3- اسان جي ملڪ ۾ جتي ڪلارڪ لاءِ به انٽرپاس هجڻ جو شرط رکيو ويو آهي، اتي پارليامينٽ جي ميمبرن لاءِ جن کي ملڪ جو قانون

جوڙڻو آهي، انهن لاءِ ڪنهن به قسم جو شرط نه رکيو ويو آهي، اهو ضروري آهي ته گهٽ ۾ گهٽ اسيمبلي ميمبرن جي لاءِ گريجوئيٽ هجڻ جو شرط رکيو وڃي.

4- اليڪشن جو مدو پنجن سالن مان گهٽائي وڌ ۾ وڌ چار سال ڪيو وڃي، جيڪڏهن هر ٽئين سال اليڪشن ٿئي ته وڌيڪ بهتر ٿيندو. آزاد ۽ مڪمل خودمختيار اليڪشن ڪميشن قائم ڪئي وڃي.

5- ڪاميابيءَ لاءِ پنجاهه سيڪڙو کان مٿي ووٽ کڻڻ جو شرط هجي، جيئن ايران ۽ ڪجهه ٻين ملڪن ۾ آهي، گهٽ ووٽن جي صورت ۾ پهرين ٻن ميمبرن جي وچ ۾ وري اليڪشن ڪرائي وڃي.

6- سينيٽرن کي اسيمبلي چونڊي ٿي پر جيڪڏهن اسيمبليءَ کي الزامن ۾ ختم ڪيو وڃي ٿو ته سينيٽر پنهنجي جاءِ تي بحال ٿا رهن، اهو اخلاقي ۽ قانوني نقص ٿي ٿو وڃي، تنهن ڪري سينيٽ جي ميمبرن جي چونڊ به براهه راست عوام جي ووٽ ذريعي ڪئي وڃي ۽ سندن تعداد به مناسب انداز مطابق وڌائڻ کپي ۽ سينيٽ کي وڌيڪ اختيار ڏنا وڃن ته جيئن سڀني صوبن جي حقن جو تحفظ ٿي سگهي.

جيڪڏهن مٿين نقطن تي عمل ڪيو ويندو ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته عوام جا صحيح حقيقي نمائندا چونڊجي ايندا ۽ اهي ملڪ ۽ عوام لاءِ اهڙا قانون جوڙين ۽ اپاءَ وٺن جو ملڪ جو غريب عوام سک جو ساهه کڻي. جيڪڏهن سڌارا نه ڪيا ويا ته پوءِ موجوده طريقي سان عوام جا مسئلا حل ڪونه ٿيندا. هن وقت تمام ضروري آهي ته يڪدم آئيني، قانوني، تعليمي، زرعي، صنعتي ۽ انتظامي سڌارا ڪيا وڃن.

هن ملڪ جا صدر صاحب به چئي چڪا آهن ته ملڪ جو سياسي نظام صحيح نه آهي ۽ اليڪشن صرف پئسي وارن جي راند ٿي وئي آهي، سو جيڪي پئسا خرچ ڪري ايندا اهي خدمت ڪونه ڪندا، اهي پهريان پنهنجا پئسا ڪيندا، ولي خان صاحب به چئي چڪو آهي ته

ملڪ ۽ عوام جي پلي لاءِ اهم ۽ ضروري سڌارا

پاڪستان کي وجود ۾ آئي اڌ صديءَ کان ڪجهه وڌيڪ سال گذري چڪا آهن پر عوام کي اڄ ڏينهن تائين سٺو آئين به نه ملي سگهيو آهي. 1956ع، 1962ع ۽ 1973ع وارا آئين ڏنا ويا پر اهي عوام جي پلائيءَ لاءِ نه هيا. اهي سڀ آئين هڪ مخصوص مفادپرست طبقي پنهنجي ۽ بالادست طبقي جي اقتدار کي مضبوط ڪرڻ لاءِ ٺاهيا هئا انهيءَ ڪري عوامي فلاح جي جمهوريت وجود ۾ نه اچي سگهي. انهن سڀني آئينن وڌن ماڻهن جي هڪ هٿيءَ کي بحال رکيو تنهن ڪري هتي "امپروڪريسي" قائم دائر رهي.

جڏهن به انهيءَ نام نهاد "امپروڪريسيءَ" کي خطرو نظر آيو ته انهيءَ جي مدد لاءِ مارشل لا لڳائي وري انهيءَ کي مستحڪم ڪيو ويو ۽ عوام جي نمائندن ۽ عوام جي حقن جي ڳالهه ڪرڻ وارن کي ڪارن قانونن ذريعي ڪڍيو ويو. انهيءَ سڄي عرصي ۾ عوام جا پيٽ، پوشاڪ، اجهي، امن امان، انصاف، صحت ۽ تعليم جا مسئلا ڳنڍيل ۽ پيچيده ٿيندا ويا ۽ هاڻي عوام جو جيئن جنجال ڪري ڇڏيو اٿن. انهن بنيادي ضرورتن ۽ مسئلن جو حل صرف ان ڪري نه ٿي سگهيو ڇاڪاڻ ته حڪومتي نظام شروع کان وٺي گهڻو ڪري عوام دشمن جي قبضي ۾ رهيو. اهي عوام دشمن مفادپرست صرف پنهنجي عيش عشرت ۾ مگن رهيا انهن جو عوام سان يا ملڪ جي پلائيءَ سان ڪو واسطو نه رهيو، انهيءَ ڪري انهيءَ مفادپرست طبقي جي نمائندن عوام جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي صحيح نموني سان ڪوشش ئي ڪانه ڪئي. هتي عوام جو هڪ مسئلو يا تڪليف ڪانه آهي پر هر طرف ۽ هر لحاظ کان عوام مسئلن ۾ منجهيل، ڦاٿل ۽ مصيبتن جو شڪار آهي. تنهن ڪري جيستائين سڄو حڪومتي نظام درست نه ٿيندو عوام جا

مسئلا به حل ڪونه ٿي سگهندا. حڪومتي نظام کي درست ڪرڻ لاءِ هتي آئيني، قانوني، سماجي، معاشي، سياسي، انتظامي، اقتصادي، صنعتي، زرعي ۽ تعليمي سڌارا ڪرڻ جي سخت ۽ فوري ضرورت آهي. انهن سڀني بنيادي سڌارن ۾ وري تمام گهڻي اهميت آئيني، قانوني، صنعتي، زرعي ۽ تعليمي سڌارن جي آهي. هن وقت پنهنجو پيارو پاڪستان تباهي جي ڪناري تي پهچي چڪو آهي. جيڪڏهن اڃا به ملڪ ۽ عوام جي پلائيءَ لاءِ سڌارا نافذ نه ڪيا ويا ته پوءِ هاڻي هي ملڪ گهڻو وقت ڪونه هلي سگهندو. سڀني وس وارن، سياسي رهنمائن ۽ دانشورن کي اپيل ٿي ڪجي ته انهن سڀني سڌارن ڏانهن ڌيان ڏين ۽ جلد کان جلد آئين ۽ قانون ۾ اهڙي قسم جون ترميمون ڪري ان کي عوامي، فلاحِي ۽ جمهوري آئين بڻائين ته جيئن هاڻي ۽ ايندڙ اليڪشن کانپوءِ عوامي جمهوري حڪومتون وجود ۾ اچي عوام جا مسئلا حل ڪن، انهيءَ سلسلي ۾ ڪجهه مشورا پيش ڪجن ٿا.

1- آئين ۾ ترميم ڪري قومي توڙي صوبائي اسيمبليءَ جي سيٽ 50 هزار آدمشماري تي مشتمل ڪئي وڃي ۽ انهيءَ حساب سان نئين سر تڪ بندي ڪئي وڃي، هن طريقي سان تڪ ننڍا ٿيندا ۽ اميدوارن کي ماڻهن سان رابطي ڪرڻ ۾ سهولت ٿيندي، سندن خرچ گهٽ ايندو تنهن ڪري وچولي طبقي جا عوامي ماڻهو اليڪشن لڙي سگهندا. اميدوار پنهنجن ووٽرن سان سولائيءَ سان ملي سگهندا ۽ سندن مسئلا حل ڪري ۽ ڪرائي سگهندا. عوام ۽ سندن نمائندن جو پاڻ ۾ رابطو رهندو ۽ چونڊيل نمائندا عوام جا مسئلا ۽ خواهشون اسيمبلي ۽ حڪومت تائين پهچائي سگهندا. وسيع بنيادن تي نمائندگي صحيح جمهوريت جو روح آهي، تنهن ڪري اهو ضروري آهي ته انهيءَ تجويز کي جلدي عملي جامو پهرايو وڃي.

2- جمهوريت جي معنيٰ اڪثريت راءِ سان فيصلا ۽ حڪومت آهي، تنهن ڪري هر هڪ اميدوار لاءِ اهو ضروري هئڻ گهرجي ته ڪم از ڪم داخل ووٽن جو 50 سيڪڙو حاصل ڪري. هي شرط لازمي هئڻ کپن ته جيئن جمهوريت جي اصل روح مطابق عمل ٿي سگهي. جيڪڏهن ڪوبه اميدوار ايترا ووٽ نه کڻي سگهي ته پوءِ پهرين ٻن اميدوارن ۾ وري اليڪشن ڪرائي وڃي پر هر حال ۾ ڪامياب اميدوار تڏهن مڃجي جڏهن هو داخل ووٽن جو گهٽ ۾ گهٽ 50 سيڪڙو ووٽ حاصل ڪري يعني يقيني اڪثريت لاءِ ٻيهر ووٽ وارو طريقو اختيار ڪيو وڃي. سادي اڪثريت نه پر يقيني اڪثريت ضروري قرار ڏني وڃي.

3- سينيٽ جون سيٽون به وڌايون وڃن ۽ انهن جي اليڪشن به سڌو سنئون عوام جي ووٽ سان ٿئي. ڇاڏ ڪارڊ سڌي طرح چونڊيل نمائندا پنهنجو پاڻ کي عوام وٽ ذميوار ڪونه ٿا سمجهن ۽ جيڪڏهن اسيمبليون ختم ڪيون ٿيون وڃن ته پوءِ سينيٽرن جي پوزيشن ۽ وقار

مجروح ٿئي ٿو ته هي هڪ بدعنوان اسيمبليءَ جا چونڊيل ميمبر آهن. 4- جيڪڏهن صدر کي ڪجهه به اختيار ڏنا ٿا وڃن ته پوءِ صدر جي چونڊ به عوام سڌو سنئون پاڻ ڪري پر جيڪڏهن ائين ترميم ختم ڪري صدر جي عهدي کي صرف علامتي عهدو ڪيو وڃي ته پوءِ سندس چونڊ پلي اڻ سڌي طرح يعني چونڊيل اسيمبلي جي ذريعي ڪئي وڃي. 5- اسيمبلي جي مدي پوري ٿيڻ کانپوءِ يا اسيمبلي کي ختم ڪرڻ جي ڪري جيڪڏهن نگران حڪومت مقرر ڪرڻي ٿي پوي ته ان جو طريقو ڪار آئين ۾ ڏيڻ گهرجي، جيئن مرڪز ۾ سپريم ڪورٽ جي چيف جسٽس جي نگرانيءَ ۾ ۽ صوبن ۾ هاءِ ڪورٽ جي چيف جسٽس جي نگرانيءَ ۾ غير جانبدار ۽ غير سياسي حڪومتون جوڙيون وڃن، جن جو ڪم صرف اليڪشن ڪرائي نئين حڪومت کي وجود ۾ آڻڻ هجي پوءِ از خود ختم ٿي وڃن. هن وقت جي طريقي مطابق انهن سياسي

ماڻهن جون حڪومتون ٺاهيون ٿيون وڃن جيڪي خود اليڪشن لڙن ٿا ۽ سڄي انتظاميه کي استعمال ڪري هر قسم جي ڏانڊلي ڪرائين ٿا. هي ته "جوڊيري گڏهه رکپال" وارو قصو آهي، انهيءَ طريقي سان ئي اليڪشن جي ڏانڊلين کي روڪي سگهيو ۽ ملڪ به وڌيڪ ڏچن کان آزاد ٿي پوندو.

6- اسيمبلين جو مکيه ڪم جيئن ته قانون سازي ڪرڻ آهي، تنهن ڪري گهٽ ۾ گهٽ هر اميدوار لاءِ گريجوئيٽ هئڻ جو شرط لازمي هئڻ کپي.

7- چيف اليڪشن ڪمشنر سرڪاري ۽ مخالف ڌر جي صلاح سان مقرر ٿيڻ کپي ۽ هي مستقل اداري طور ڪم ڪندو رهي. تڪ بندين ۽ پولنگ اسٽيشنن تي نظرثاني ڪندو رهي پر ڪنهن به صورت ۾ اليڪشن جي اعلان ٿيڻ کانپوءِ اهي تبديل نه ڪيون وڃن.

8- اليڪشن پٽيشنون لڳاتار روزانو ٻڌيون وڃن ۽ انهن جو فيصلو هر صورت ۾ هڪ مهيني جي اندر ڏنو وڃي.

9- اسيمبلين جو مدو گهٽائي ٽي يا وڌ ۾ وڌ چار سال ڪيو وڃي.

10- سپريم ڪورٽ ۽ هاءِ ڪورٽ جي ججن جو تعداد وڌايو وڃي ۽ انهن جون آساميون ڪڏهن به خالي نه ڇڏيون وڃن ته جيئن ڪيسن جو جلد نيڪال ٿئي. اهڙي طرح سان هيٺئين سطح تي به ڪورٽن ۽ ججن جو تعداد وڌايو وڃي ته جيئن عوام کي ترت ۽ سستو انصاف مهيا ٿي سگهي. تعلقي سطح تي سيشن جج مقرر ڪيا وڃن. هن وقت انصاف حاصل ڪرڻ لاءِ عوام کي ذليل ٿيڻو ٿو پوي ۽ به انصاف ڪونه ٿو ملي.

11- وزيرن، اسيمبلي جي ميمبرن ۽ آفيسرن متعلق الزامن جي ڇنڊڇاڻ لاءِ سپريم ڪورٽ ۽ هاءِ ڪورٽ جي ججن تي مشتمل مستقل ادارو قائم ڪيو وڃي جيڪو ازخود پڇا به ڪري سگهي ۽ عوام کي به اجازت هجي ته انهيءَ اداري وٽ شڪايت ڪري سگهي. انهيءَ اداري

کي مکمل طرح سان سزا جا اختيار هجن، ائين ڪرڻ سان ئي بدعنوانين کي گهٽائي سگهجي ٿو. جيڪي تائين بدعنوانيون ختم نه ٿينديون ته نظام درست نه ٿيندو ۽ ملڪ به ترقي ڪري نه سگهندو.

12- وفاقي محتسب ۽ صوبائي محتسبن جي اداري کي به آئيني ادارو بڻائي انهيءَ تي وڌيڪ جج رکيا وڃن ته جيئن هو کيسن ۽ شڪايتن جو جلد اڪلاءَ ڪري سگهن. هنن ادارن کي به مکمل طرح سان اختيار ڏنا وڃن ته جيئن هو پنهنجي حڪمن جي مڃتا ڪرائي سگهن. کين سمري ڪورٽن وارا اختيار به ڏنا وڃن، وفاقي محتسب وارو ادارو چئن ججن جي بينچ تي مشتمل هجي ۽ هر هڪ صوبي جو هڪ جج ان ۾ شامل هجي.

13- مناسب نمائندگيءَ واري طريقي جون به پنهنجون اوڻائون آهن تنهن ڪري اهو اسان جي حالتن ۾ صحيح نه آهي انهيءَ جي جڳهه تي يقيني اڪثريت ۽ ٻيهر ووٽ وارو طريقو اسان جي ملڪي حالتن مطابق صحيح آهي ۽ انهيءَ ڪري انهيءَ کي ئي اختيار ڪيو وڃي.

14- عدليه بلڪل آزاد هجي، اها پنهنجا مسئلا پاڻ حل ڪري، سندن بجيٽ به جدا هجي ۽ اها چيف ججن جي سفارشن تي ناهي وڃي ۽ بحال ٿيڻ کانپوءِ سندن حوالي هجي. عدليه ٻئي ڪنهن به اداري يا فرد جي ماتحت نه هجي ۽ نه ئي وري ٻئي ڪنهن جي محتاج هجي. ججن جي مواخذي جا اصول آئين ۾ طئي ڪيا وڃن ۽ ججن جون ڪاميٽيون اهڙن معاملن جو نبيرو ڪن. اهڙي طرح سان جج انصاف ڪري سگهندا ۽ جڏهن ملڪ ۾ انصاف قائم ٿيندو تڏهن ئي ملڪ صحيح طرح سان هلي سگهندو ۽ ترقي ڪندو.

15- آئين اهڙي طرح سان بڻايو وڃي جيئن انتظاميه، عدليه ۽ مقننه هڪٻئي کي غلط ڪارين کان روڪي سگهن، ملڪي نظام به صحيح

طرح سان هلي سگهي. اڳيان سڀ آئين نه هلي سگهيا آهن ۽ نه وري اهي عوام، ملڪ ۽ صوبن جا مسئلا حل ڪري سگهيا آهن تنهن ڪري هاڻي نئون آئين ڪي جيڪو ملڪي ضرورتون پوريون ڪري سگهي.

16- هر شخص کي پنهنجي راءِ جي اظهار جي مڪمل آزادي هجي، جيڪڏهن ڪو شخص سياسي پارٽي ٺاهڻ چاهي يا پنهنجي پسند جي ڪنهن پارٽي يا گروپ ۾ شامل ٿيڻ چاهي ته ان کي ڪنهن به قسم جي رڪاوٽ نه هئڻ گهرجي. رياستي تشدد استعمال ڪري سياسي پارٽيون مٽرائڻ يا لالچ جي ذريعي ضميرن جو سودو ڪرڻ ۽ ڪرائڻ قابل مواخذه ۽ قابل نفرت جرم سمجهڻ کپي ۽ اهڙي عمل کي ڪورٽن ۾ چئلينج ڪري سگهجي.

جمهوري دور جي اچڻ کانپوءِ هر شهري مملڪت جو معزز فرد ليکيو وڃڻ گهرجي ۽ هر هڪ ماڻهوءَ جو ووٽ هڪ جهڙو ۽ قيمت وارو آهي ڪنهن به ووٽ ۾ فرق ڪونهي ۽ هر هڪ فرد جي سياسي زندگي آهي ڇاڪاڻ ته هر فرد جو هاڻي رياست سان گهرو واسطو آهي. هاڻي سياست هر فرد لاءِ آئين ۽ اهڙي اهم ۽ ضروري آهي، جيئن اڳ ۾ هر فرد لاءِ مذهب ضروري آهي، هڻو يا جيئن هر فرد لاءِ خوراڪ ۽ هوا ضروري آهي، ڇو ته جڏهن سرڪار ٽئڪس مڙهي ٿي ته هر هڪ فرد ان کان متاثر ٿئي ٿو، انهيءَ ڪري سرڪار جي پاليسين جي هاڻي هر فرد کي ڄاڻ هئڻ گهرجي. انهيءَ ڪري ئي ته اهو به تمام ضروري آهي ته تعليم وڌائي وڃي جيئن هر هڪ شخص ملڪي پاليسين کان باخبر ٿئي. ٻين لفظن ۾ آئين کڻي ڇڏجي ته هر فرد هاڻي سياسي فرد ۽ شخصيت هئڻ کپي ۽ ان کي سياست جي چڱيءَ طرح سان ڄاڻ هئڻ کپي. جڏهن هر فرد ان طريقي سان معلومات رکندو ته پوءِ اهو مفادپرست طبقي جي مڪارين ۽ چالاڪين کان واقف ٿي وري ٻين پائرن

ڪي اهڙن ماڻهن جي حرفتن کان آگاهه ڪندو. جهڙي طرح سان مذهبن ۾
 به زور زبردستي ڪانهي، هر ڪنهن جي مرضي آهي ته ڪهڙو به مذهب
 يا عقيدو اختيار ڪري، اهڙي طرح سان سياسي عقيدن جي رڪن تي به
 ڪا پابندي هئڻ صحيح نه آهي، هر هڪ فرد کي ايترو ته سهڻ جو مادو
 پيدا ڪرڻ کپي جيئن هو ٻين جا نظريا ۽ عقيدا برداشت ڪري. ڪنهن
 به هڪ مذهب يا عقيدو واري جو يا ٻئي مذهب يا عقيدو واري سان
 جهڳڙو ڪرڻ مناسب نه آهي، اهڙي طرح سان ڪنهن به سياسي عقيدو
 واري جو ٻئي سياسي نظريي رڪن واري سان جهڳڙو جائز نه آهي.
 سڄي دنيا ۾ جهڳڙا صرف مفادپرست عناصر پنهنجن مفادن پوري ڪرڻ
 لاءِ ڪرائيندا آهن. عوام کي اهڙن مفادپرستن کان هوشيار رڪڻ کپي ۽
 پاڻ ۾ جهڳڙا نه ڪرڻ کپن. ماڻهن کي پنهنجا عقيدا ۽ نظريا اهڙي طرح
 سان بيان ڪرڻ کپن جو ٻين جي دل آزاري نه ٿئي پر جيڪڏهن ٻئي
 ڪنهن جا جذبات مجروح ٿا ٿين ته انهن کي ڪورٽن ذريعي انصاف طلب
 ڪرڻ جو حق حاصل هئڻ گهرجي.

17- هر شهريءَ جا سڀ بنيادي حق محفوظ هئڻ کپن ته جيئن ڪوبه
 حڪومت جو ڪارندو سواءِ ڪورٽ جي اجازت جي ڪنهن به بنيادي
 حق کي پائمال، نظرانداز يا ان جي خلاف عمل ڪري ڪنهن به شخص
 جي عزت ۽ وقار کي مجروح نه ڪري سگهي. ڪنهن به شهريءَ کي ڏوهي
 نه سمجهيو وڃي جيستائين ان جي خلاف الزام ثابت نه ٿين. جيڪڏهن
 ڪنهن به شهريءَ کي قيد ڪيو ٿو وڃي ۽ ڪجهه عرصو ڪيس هلڻ
 کانپوءِ ڪورٽ ان فرد کي لڳايل الزامن کان آزاد ٿي ڪري ته پوءِ انهيءَ
 سڄي قيد واري عرصي دوران هن سان ڪيل زيادتين جو حقيقت ۾ ته
 ڪو معاوضو ٿي ڪونه ٿو سگهي پر تنهن هوندي به انهن سڀني عقوبتن
 جو ۽ زيادتين جو حساب ٿيڻ کپي، خاص طرح سان جسماني، ذهني ۽
 جنسي تشدد جو ڪورٽن کي ازالو ڪرڻ کپي ۽ سڄي قيد واري عرصي

جو معاوضو کيس ڪندڙ کان ملزم کي ڏياريو وڃي، جيڪڏهن سرڪار جا الزام هجن ته سرڪار کي به معاوضو پري ڏيڻ لاءِ پابند ڪيو وڃي. اهڙي طرح سان ڏوهه نه ثابت ٿيڻ جي حالت ۾ معاوضو ضرور رکيو وڃي، انهيءَ طرح سان ڪوڙن کيسن مان شهرين جي جان آزاد ٿي سگهي ٿي ۽ پوليس جي ذليل ظلمن کان خلق خدا کي نجات ملي سگهندي.

18- پريس کي مڪمل آزادي هجي ۽ ڪنهن به طرح سان پريس کي گهوگهيو نه وڃي. پر جيڪڏهن ڪنهن جا جذبات مجروح ٿا ٿين يا ڪنهن جي وقار کي نقصان ٿو پهچي ته اهڙو شخص پريس خلاف کيس داخل ڪري ڪورٽ کان انصاف طلب ڪري سگهي ٿو.

19- اختيارات جي مرڪزيت کي يڪسر ۽ هڪدم ختم ڪيو وڃي ۽ اهي ڊويزن، ضلعي ۽ تعلقي سطح تائين ورهايا وڃن ته جيئن عوام کي پنهنجن حقن ۽ سهولتن وٺڻ ۾ پري پري جا چڪر نه کائڻا پون. مڪمل صوبائي خودمختياري ڏني وڃي ۽ مرڪز وٽ صرف دفاع، خارجہ پاليسي، مواصلات، خزانو ۽ صوبائي رابطا ۽ وزارت وارا کاتا هئڻ کپن. باقي سڀ اختيار صوبن کي ڏنا وڃن. جيڪڏهن وفاقي ادارا رهجي وڃن يا نوان ٺاهيا وڃن ته انهن ۾ سڀني صوبن کي هڪ جهڙي نمائندگي ڏني وڃي.

مٿي بيان ڪيل قانوني ۽ آئيني سڌارن کان علاوه عوام جي پلائي لاءِ صنعتي، زرعي ۽ تعليمي سڌارا به ضروري آهن ۽ آئيني سڌارن سان گڏوگڏ ڪيا وڃن. اهڙي طرح سان اسان جو ملڪ جلد کان جلد ترقي ڪري سٺ ترقي يافته ملڪن جي قطار ۾ بيهي سگهي ٿو.

تعليمي سڌارا:

1- تعليم لاءِ گهٽ ۾ گهٽ قومي پيداوار جي ڏهه سيڪڙو رقم برابر رکي وڃي ته جيئن سائنسي، فني ۽ هنري تعليم کي ترقي ڏياري وڃي.

2- تعليم کي مفت ڪيو وڃي ۽ سڀني شهرين لاءِ هڪ جهڙي ڪئي وڃي، سڀني شهرين کي تعليم جي لاءِ هڪ جهڙيون سهولتون مهيا ڪري ڏنيون وڃن. تعليم کي سڀني جي لاءِ لازمي ڪيو وڃي، جيئن تعليم يافتن جي شرح وڌي سگهي.

3- عام تعليم جي بجاءِ سڄي تعليم کي سائنسي، هنري ۽ فني تعليم ۾ تبديل ڪيو وڃي، تعليمي سروس قائم ڪئي وڃي ته جيئن ذهين ماڻهو تعليمي سروس ۾ اچي سگهن.

4- صرف سکيا ورتل گريجوئيٽ استاد مقرر ڪيا وڃن ۽ سندن معاوضو مناسب ڪيو وڃي ته جيئن استاد پنهنجو وقت عزت سان گذاري سگهن ۽ پنهنجن ٻچن ۽ واسطيدارن جي چڱي طرح سان پرڳهور لهي سگهن.

5- نياڻين ۽ عورتن جي تعليم لاءِ خاص بندوبست ڪيا وڃن ته جيئن اهي به قومي پيداوار ۾ حصو وٺي سگهن.

6- عام لائبريرين سان گڏ ڪورس جي ڪتابن جون لائبريريون به قائم ڪيون وڃن ۽ نصاب کي هر هر تبديل نه ڪيو وڃي.

زرعي سڌارا:

زرعي سڌارن جي ڏس ۾ جاگيرداري ۽ زمينداري کي هڪدم ختم ڪيو وڃي جيئن هندستان ۽ بنگلاديش ۾ ڪيو ويو آهي. اسلام جي پنجن مشهور فقيهن وٽ بڻي حرام آهي يعني 1- امام ابو حنيفه 2- امام شافعي 3- امام مالڪ 4- امام احمد بن حنبل ۽ 5- امام جعفر صادق. تنهن ڪري سڄي زمين بي زمين هارين ۾ ورهائي وڃي. "جيڪو ڪيڙي سو کائي" جي سچائيءَ واري اصول تي عمل ڪيو وڃي. آبادگارن کي سرڪار جي طرفان هر قسم جون سهولتون مهيا ڪيون وڃن. زرعي تعليم ۽ ريسرچ تي زور ڏنو وڃي ۽ ائنگرو انڊسٽري کي سهولتون ڏني وڌايو وڃي.

صنعتي سڌارا:

1- صنعتي قرض تي وياج کي گهٽايو وڃي، ننڍين صنعتن لاءِ قرضن کي

سولو ڪيو وڃي.

2- مختلف قسمن جي ٽئڪسن کان چوٽ ڏني وڃي ته جيئن پهراڙين ۽

ننڍن شهرن ۾ به ڪارخانا قائم ٿي سگهن.

3- صنعتي مزدور کي ڪارخاني جي معافي ۾ ڪم از ڪم 20

سيڪڙو حصيدار بڻايو وڃي.

4- مزدورن کي ڪم جي وقفي دوران سٺيون سهولتون ڏنيون وڃن.

جيڪڏهن اسين چاهيون ٿا ته اسان جو ملڪ به ترقي ڪري ته پوءِ

ضروري آهي ته جلد کان جلد آئيني ۽ قانوني سڌارا ڪري نظام کي

درست ڪيو وڃي، جيستائين حڪومت عوام دوست ۽ سٺن ماڻهن

جي پيدا نه ٿيندي ته عوام جي پلائيءَ جا ڪم ڪونه ٿي سگهندا. انهيءَ

ڪري سڀني وس وارن کي اپيل ٿي ڪجي ته جلد کان جلد مٿي بيان

ڪيل سڌارا نافذ ڪيا وڃن ته جيئن ملڪ ترقي ڪري ۽ عوام جلد کان

جلد خوشحال ٿي سگهي.

عوام دوست، انسان دوست، دانشورن، اديبن، شاعرن ۽

ليکڪن کي به گذارش ٿي ڪجي ته پنهنجي طرفان تجويزون ڏين ته جيئن

عوام کي سجاڳ ۽ سڄاڻ ڪري سگهجي، اهڙي طرح سان اڄوڻهه ۽

ان پڙهيل پائرن وٽ پهچي انهن کي به ڳالهين سمجهائجن جيڪڏهن

سڄو عوام پنهنجن حقن جي ڄاڻ رکي ۽ گهر ڪندو ته پوءِ ئي کين حق

ملي سگهندا ۽ اها جدوجهد به عوام کي ڪرڻي آهي. عوام جڏهن

چڱيءَ طرح سان سمجهندو ته پوءِ جدوجهد به ڪندو. اچو ته سڀ سڄاڻ

دوست گڏجي عوام کي سمجهائڻ جي ڪوشش ڪريون. عوام جي

سڌارن لاءِ سڄي عوام جي مطالبن جي مهم تيز ڪيون.

سنڌي معاشري کي ڪيئن سڌارجي

سڄي سنڌي معاشري جي حالت بدتر ٿي چڪي آهي ۽ سڀ ڪو ٿو چوي ته معاشرو خراب ٿي چڪو آهي. امن امان جي حالت غير يقيني ۽ خراب، تعليم جي حالت تباهه و برباد، بڪ ۽ بيروزگاريءَ سنڌي ماروئڙن کي پريشان ڪري ڇڏيو آهي. جهيڙا، جهڳڙا ۽ فساد هر هنڌ عام حڪومتي نظام ۾ ڇڻ ته مفلوج، هر فرد ۽ شهري ڇڙواڳ، قانون ته صرف غريب ۽ بي پهچ ماڻهن کي ڦاسائڻ لاءِ آهي. باقي بااثر ماڻهو ته جيئن وڻين سو ڪن. ڪين پيڇڻ وارو به ڪونهي. سڀني وس وارن کي خبر به آهي، ڇاڪاڻ ته خرابي، رشوت ۽ نشي آورن شين جي واهپي بابت اعلان به ڪن ٿا ته اهي لعنتون اسان جي معاشري ۾ وڌي ويون آهن، هر طاقت ۽ حڪومت هوندي عملي طور تي ڪجهه به ڪونه ٿا ڪن. جنهن مان صرف ظاهر آهي ته هي ڏوهين ۽ بدڪردار ماڻهن جي وڌي طبقي سان مليل آهن ۽ انهن کي ڪجهه به نٿا ڪرڻ چاهين. غريب ڏوهاريءَ لاءِ سڀ قاعدا قانون استعمال ٿا ڪن. پر وڏا ڏوهاري عيش ۽ آرام سان ويٺا آهن. تنهن ڪري ڏوهن ۾ گهٽتائي به ڪانه ٿي ٿئي. جيڪي وڏيون وڏيون رشوتون ۽ ڪميشنون ٿا ڪائين يا وڌ کان وڌ ٽئڪس جي چوري ڪن ٿا، يعني سفيد پوش ڌاڙيل وڏي آرام ۽ عيش سان سرڪاري ۽ غير سرڪاري وڏين پوزيشنن ۾ ويٺا اڻا پنهنجا عيش ڪن ۽ مزا ماڻين، پر ڪوبه هڪ غريب ڏوهي جيڪو گهڻو ڪري معاشري جي ناانصافين جي ڪري ۽ مجبورين جي ڪري ڏوهي ٿي پيو آهي، ان لاءِ سڄي گورنمينٽ مشينري ۽ فوج به تحرڪ ۾ اچي ٿي وڃي. سفيد پوش ڏوهي يا ڌاڙيل ۽ اڻ پڙهيل ڏوهي يا ڌاڙيل ساڳي ڳالهه آهن. معاشري جو قانون پنهنجي جي لاءِ هڪ جهڙو ۽ سخت هجي، پر هتي ائين نه آهي. حڪومتي نظام جيڪو نام نهاد جمهوري چيو وڃي ٿو حقيقت ۾ ”اميروڪريسي“ يعني

جاري رکيو ٿو اچي. ڀڄڻ ڪيو وڃي، بلڪ ڄاڻي پڄهڻ

عام شهرين ۽ غريبن لاءِ ڪجهه به نه ٿو ڪري. تعليم جو نه عوام جو نقصان ڪيو ٿو وڃي ۽ عوام کي تباهه ڪيو ٿو وڃي. تعليم جو نه وڌائڻ، تعليم لاءِ تمام ٿورا پئسا رکي عوام کي جاهل رکڻ انهن جو شاهڪار ڪارنامو آهي. سماجي برائين ۾ پوليس جو هٿ، نشي آور شين جي وڪري ۾ حڪومتي ڪارندن جو هٿ آهي ته جيئن بريون ۽ بچڙيون عادتون عام ٿين ۽ عوام تباهه ٿئي. اهي سڀ عمل وڏي هوشيارِي، چالاڪِي ۽ مڪاريءَ سان ڪيا ٿا وڃن، اهو وڏن ماڻهن جو مفادپرست طبقو جاگيردارن، سرمائيدارن، وڏيرن، پيرن، ميرن، چوڌرين، ملڪن، خانن ۽ سردارن منجهان آهي ۽ اهي ئي گهڻو ڪري هميشه اقتدار ۽ دولت تي قابض رهيا آهن ۽ انهيءَ ڪري انهن عوام جي پلائي لاءِ ڪڏهن سوچيو به نه آهي ۽ نه وري سوچيندا. اهي وڏا زهريلا نانگ آهن، جيستائين انهن نانگن مان جند نه ڇڏائي عوام جو ستارو ڪڏهن به ڪو نه ٿيندو ڇاڪاڻ ته اهي عوامي پلائي ڪرڻ ئي ڪونه ڏيندا.

اسلام جي پنجن ئي فقهن وٽ بڻي حرام آهي، پوءِ به زمينداري کي چوڻو قائم ۽ دائر رکيو وڃي. هاڻي هي به عوامي مطالبو ٿي پيو آهي ته، ”زمين جيڪو ڪيڙي سو کائي“ جي اصول مطابق ڏني ۽ ورهائي وڃي. ڇاڪاڻ ته آدمشماريءَ جو وڏو انگ غريب هاري آهن. اهڙي طرح سان مزدورن جي به نفعي ۾ شرڪت لاءِ لازمي آهي ته جيئن کين ڪجهه منافعو به ملي ۽ سندن حالت سڌري، مزدورن ۽ هارين جي حالت سڌارڻ کانسواءِ هاڻي ملڪ ترقي نه ڪري سگهندو. ڇاڪاڻ ته پيداوار صرف هاري ۽ مزدور ڪن ٿا. پيداوار ۾ ٻين جو ڪوبه حصو نه آهي.

جيڪڏهن آهي ته براءِ نام پيا سڀ طبقا انهن پنهي جي پيداوار مان

ڪائين ٿا، پر وڏي حرفت، چالاڪي، مڪاري ۽ بي حياتي سان پيداوار جو وڏو حصو بالادست طبقو ٺهائي ٿو وڃي. حڪومتي مشينري ۽ سرڪاري آفيسر جيڪي عوام جي ٽئڪسن تي عيش ڪن ٿا، انهن مان گهڻا نمڪ حرام ٿي عوام جي بجاءِ بالادست طبقي جا ساٿاري ٿي ٿا بيهن. ٽئڪسون به بظاهر ته ڪارخانيدار ٿا ڏين پر حقيقت اها نه آهي. هر هڪ شيءِ تي ٽئڪس آهي، اهي شيون عوام ٿو استعمال ڪري، تنهنڪري هتي ٽئڪسن جو به وڏو حصو عوام جي پورهي پگهر ۽ رت مان ٿو اچي. پر اسان جي سرڪار ۽ وڏا ڪامورا وڏي ڏاڍائي سان انهيءَ مان گهڻو حصو پنهنجي عيش آرام تي ٽا خرچ ڪن، غريب ويچارو اهوئي پريشان حال، بڪيو ۽ بي حال آهي، سرڪاري ٽئڪسن ۽ پئسي کي وڌيڪ عوام جي فلاح ۽ بهبود تي استعمال ڪرڻ کپي، پر هتي ائين نٿو ڪيو وڃي. عوام کي صرف ڌوڪو ۽ ڏٺا ڏٺا وڃن.

هاڻي ته عوام کي سرڪاري آفيسن جا چڪر ڪاٽرائي ذليل ۽ خوار ڪيو ٿو وڃي، آفيسر طبقو ته بنهه بيچڙائيءَ تي لهي آيو آهي، عوام جي طرفداري نه نٿو ڪري پر مفادپرست سياستدان جو غلام ٿي ٿو ڪم ڪري، ڇاڪاڻ ته آفيسر طبقي کي انهيءَ مفادپرست طبقي پنهنجي حرفتي چارن ۾ جڪڙي رکيو آهي. آفيسر طبقو جيڪڏهن عوام جو هڏو ڌوڪي ٿي مفادپرستن سان مهاڏو اٽڪائي تڏهن به عوام جو گهڻو ڪجهه فائدو ڪري سگهي ٿو.

حڪومت عوامي ڀلائي، تعليم ۽ صحت تي خرچ گهٽ ٿي ڪري پر جنگ جڏل لاءِ خرچ گهڻو ڪيو ٿو وڃي، حالانڪه جنگ جڏل انسان ذات جي دشمنيءَ تي ٻڌل آهي. ملڪن، قومن ۽ عوام ۾ جهيڙا صرف مفادپرستن وجهرايا آهن ۽ مذهبن کي انهيءَ مفادپرست طبقي غلط استعمال ڪري انسانن کي ويڙهائي ڇڏيو آهي. اهو مفادپرست طبقو سڄي دنيا ۾ صرف وڌيڪ هڪ سيڪڙو آهي، پر سڄي دنيا جي عوام کي تنگ، تباھ ۽ برباد ڪيو ويٺو آهي. هن طبقي کي انسانن سان به ڪا به ۽ ڪنهن به قسم جي همدردي ڪانهي، هي

صرف پنهنجي عيش ۽ عشرت کي قائم ۽ دائر رکڻ ٿو چاهي، تنهنڪري هر حالت ۾ هر حرفت هلائي حڪومت تي قبضو انهيءَ ڪري جاري رکيو ٿو اچي ته جيئن سندس عيش عشرت هميشه هميشه لاءِ جاري رهي.

اهوئي مفادپرست ۽ بالادست طبقو حڪومتي پاليسيون ۽ قاعده قانون به عوام دشمني جي بنياد تي ٺاهي ٿو ۽ ڄاڻي ٻجهي معاشري ۾ برابري کي ٺهلائي ٿو. سماجي برابري، رشوتون ۽ نشي آور شين جو استعمال وڌي حرفت ۽ مڪاريءَ سان عام جام ڪري ڇڏيو اٿن ته جيئن عوام هميشه تباھ حال ۽ تنگ دست رهي. انهيءَ ڪري هنن عوام دشمن حڪومتن ۾ فقيرن ۽ موالين جو تعداد ڏينهن ڏينهن وڌڻ وڌي آهي. اهڙي نموني سان بهترين انساني وسيلن جي تباھي صرف عوام دشمن حڪومت ئي ڪري سگهي ٿي، ڇاڪاڻ ته هنن کي انسان تباھ ڪرڻ تي ڪوبه ڪهڪاءِ ڪونه ٿو اچي. انسان تمام قيمتي مشين آهي، جيڪڏهن هن کي نه سڌاريو ويو ته ملڪ ڪڏهن به نه سڌري سگهندو. تنهنڪري پهريون نمبر ترجيح انساني وسيلن کي سڌارڻ تي ڏيڻ گهرجي. انساني دماغ ۽ هٿن کي وڌيڪ سکيا ڏيڻ گهرجي.

حڪومت ڇاڪاڻ ته انهيءَ مفادپرست طبقي جي آهي، تنهن ڪري عوام کي سڌارڻ جي ڪوشش نٿي ڪئي وڃي، بلڪه عوام سان سڀ تعديون، زيادتون بالادست ۽ اقتداري طبقي جي مرضي ۽ مطابق چالاڪي، هوشيار ۽ مڪاريءَ سان ڪيو ٿيون وڃن. هي وڏا منافق آهن ۽ منافقت جا ڏاڍا سٺا ۽ وڻندڙ بيان جاري ڪن ٿا پر اهي سڀ ڪوڙ ۽ ڌوڪي تي ٻڌل آهن. چون هڪڙي ڳالهه ته، ڪن ان جي ابتڙ! جيڪڏهن هي وڏا ماڻهو ڪوڙ نه هجن ته ملڪ ۾ جلدي سڌارو اچي وڃي، عام ماڻهو به جيڪڏهن ڪوڙ نه هجن ته تمام جلد سماجي برابري گهٽجي سگهن ٿيون ۽ معاشرو سڌري سگهي ٿو.

مفادپرستن کي پنهنجي عيش عشرت کان فرصت ئي گهٽ آهي، تنهن ڪري عوامي ڀلائيءَ لاءِ ۽ انهيءَ سوچ ويچار لاءِ ويچارن وٽ وقت ئي

ڪونه آهي. ڇاڪاڻ ته هر شام جو پنهنجي دلفريبن ۾ مشغول ٿين ٿا ته وري
 مس پئي ڏينهن منجهند جو آرام سان اٿي تيار ٿين ٿا. اڃا پوين ڏينهن جا گيرت
 ئي ڪونه ٿا لهن ته وري شام ٿيو وڃي ۽ وري ساڳي ڪار اهڙي طرح انهن گهڻن
 مهران جا ڏينهن رات گذرن ٿا.

هاڻي ڀلا سوچي ٻڌايو ته، اهي عوام جي ڀلي لاءِ ڪڏهن ۽ ڪهڙي وقت
 سوچ ويچار ڪندا؟ هي ويچارو عوام آهي، جنهن کي هي هميشه سنهرا خواب
 ڏيکاري پيا ڏوڪي ۾ رکن. عوام جي ٻڌي ۽ اتحاد کي روڪڻ لاءِ ۽ انهن کي
 هيسائڻ لاءِ رياستي تشدد جو ڀرپور فائدو وٺي عوامي ماڻهن کي ايترو تنگ
 ڪيو ٿو وڃي ته جيئن هو سياست جو ۽ سندن نالو ئي نه وٺن. جيئن شاهه
 صاحب فرمايو آهي ته:

اڇو پاڻي لڙ ٿيو ڪالار ٿو ڪنگن.

ايندي لڄ مرن تنهن سر مٿي هنجهڙا.

انهيءَ رياستي مشينريءَ جي تشدد جو بدترين استعمال سنڌ جي
 حجاج بن يوسف يعني ڄام صادق علي ڪيو ۽ سڀني وس وارن جي سامهون
 ڪيو جنهن مان اهو مطلب ٿو نڪري ته سڀ انهيءَ ڀرڪراءِ شامل هئا، پر
 ظالم ۽ ظلم ڪڏهن به قائم رهي نه سگهندا، تنهنڪري اهو دور به ختم ٿي ويو.
 عوام لاءِ هاڻي رستو صرف عوامي اتحادن ذريعي عوامي احتجاج ئي آهي.
 جيڪي پر امن نموني جاري رکيا ويندا ته عوام سڃاڳ ٿيندو ۽ پنهنجا حق وٺي
 سگهندو. جيڪڏهن هر فرد سياست ڪندو ۽ سياست ڪندو ته پوءِ ئي هنن
 ظالمن کان حق وٺي سگهبا. هي بالادست طبقي جون حڪومتون ئي آهن، جن
 هميشه تعليم ۽ صحت لاءِ تمام گهٽ پئسا رکيا آهن، ته جيئن عوام جي تعليم
 تباھ ٿئي ۽ صحت خراب ٿئي.

ٻين ملڪن جهڙوڪ، جاپان، ڪوريا ۽ ايران وغيره ۾ تعليم تي
 پندرهن سيڪڙو کان ويهه سيڪڙو قومي آمدني خرچ ڪئي ٿي وڃي، پر اسان

وت صرف هڪ سيڪڙو کان ڏيڍ سيڪڙو خرچ ڪيو ٿو وڃي. انهيءَ ٿوري رقم رکڻ سان صحت ۽ تعليم نه سڌري آهي ۽ نه سڌرنديا عوام کي زوردار مطالبو ڪرڻ ڪپي ته انهن شين لاءِ وڌيڪ پئسا رکيا وڃن.

حڪومتي انتظاميا کي هي بالادست طبقو پنهنجي قبضي ۾ ٿوري ۽ پوءِ ڪين هر طرح مختلف حربن ۽ طريقن سان استعمال ٿو ڪري. رشوت جي رواج جي ڪري ۽ گهٽ پگهارون رکي هنن کي مجبور ڪري پاڙي ڪيو ٿو وڃي ۽ پوءِ هنن کان جيڪوبه ڪم ڪين وٺي ٿو اهو ڪرايو ٿو وڃي. انهيءَ ڪري سرڪاري انتظاميا هاڻي گهڻو ڪري سياستدانن، پيرن، ميرن، وڏيرن، سردارن، خانن، ملڪن ۽ چوڌرين جي غلام ٿي پيئي آهي ۽ انهيءَ کان عوام جي پلائيءَ جي توقع ڪرڻ عجب معنيٰ آهي.

هي بالادست، مفادپرست طبقو مختلف حرفتن، حربن ۽ طريقن سان عوام کي ويڙهائي ٿو. ڪڏهن ذاتين جو جهيڙو ڪڏهن مذهبي فرقن جو جهيڙو ڪڏهن لساني جهيڙو مطلب ته ماڻهن کي ويڙهائي رکڻ هنن جي مفاد ۾ آهي ۽ سدائين جهيڙا ڪرائيندا ۽ مچائيندا رهن ٿا. بين الاقوامي سطح تي جنگيون ۽ ننڍي سطح تي جهيڙا ڪرائڻ به مفادپرست طبقي جو انسان دشمن عمل آهي. اهو مفادپرست طبقو ئي آهي، جيڪو سڄي دنيا ۾ هٿيارن جي صنعت کي قائم رکي فائدو حاصل ڪري رهيو آهي ۽ انسانن کي ويڙهائي رهيو آهي.

جمال ناصر تمام صحيح چيو آهي ته، جيڪڏهن سمنڊ جي تري ۾ به ٻه مڇيون جهيڙو ڪن ته سمجهو ته اهو ضرور ڪنهن مفادپرست طبقي سامراج جو ڪم آهي، جيڪو جهيڙا ٿو ڪرائي.

هاڻي سوال ٿو پيدا ٿئي ته آخر معاشري جو سڌارو ڪيئن ٿئي؟ هر طرف ڪم لٽا پيا آهن، گهڻو ڪري هر ماڻهو مايوس ٿي پيو آهي ته، جيڪڏهن ڪم ڪجي به ته ڪيئن ڪجي ۽ ڪٿان شروع ڪجي؟ واقعي هي ڏاڍو ڏکيو ۽ ڳنڍيل سوال آهي پر جيڪڏهن چپ ڪري ويهيو ته، پوءِ ته هي سوال ڪڏهن

به حل ڪونه ٿيندو تنهنڪري هر سڃاڻ، ڏاهي ۽ دانشور فرد جو ڪم آهي ته
جدوجهد شروع ڪري هي گهڻ طرفي ۽ گهڻ رخي محاذ تي به لڙي ويندي هي
جنگ سماجي محاذ تي به لڙي ويندي ۽ هر فرد کي پنهنجي سڌاري لاءِ انفرادي
محاذ تي به لڙڻي پوندي بس ڪري ويهي رهڻ سان ڪجهه نه ورندي عرفان
مهدي جو شعر آهي ته:

چئون ٿا سچ ته مچ ٿو مچي،

رهون ٿا چپ ته جيئن آجائي.

تنهن ڪري عوام جي پلي لاءِ ڪم ڪرڻ کپي ۽ سڀني عوام جي
هڏڙوڪين کي گڏجي ڪم ڪرڻو پوندو. سياسي محاذ تي امير وڪريسيءَ کي
بدلائي عوامي، فلاحِي جمهوريت قائم ڪرڻ لاءِ هاڻي هي عوام جو مطالبو آهي
ته پنجاه هزار آدمشماريءَ تي هڪ نمائندو مقرر ٿيڻ کپي. جيئن دنيا ۾
هندستان، پاڪستان ۽ آمريڪا کانسواءِ باقي سڀني ملڪن ۾ وسيع بنيادن تي
نمائندگي ڏنل آهي، تيئن هتي به ٿيڻ گهرجي. جيئن انگلينڊ ۾ پنجهتر هزار تي
نمائندو اٽلي پنجاه هزار تي نمائندو سئزرلينڊ تيئن هزارن تي نمائندو سري
لنڪا پنجهتر هزار تي نمائندو وغيره وغيره.

جمهورِي ادارا ائين آهن جيئن بکڻي فقير کي مانيءَ جو ٽڪر، جنهن
مان سندس پيٽ به نٿو ڀرجي. مزو اچڻ تي پري رهيو تنهنڪري جمهوريت کي
جيستائين عوامي فلاهي جمهوريت نه بڻائبو عوام جا مسئلا حل ڪونه ٿي
سگهندا. کين بنيادي حق ۽ بنيادي سهولتون نه ملي سگهنديون. اسان جو ملڪ
گهڻ قومي ملڪ آهي، تنهنڪري پنهي ايوانن جا نمائندا سڌو سنئون عوام
چونڊي ۽ جيڪڏهن صدارتي ۽ نيم صدارتي نظام آهي ته صدر به سڌو سنئون
براه راست عوام چونڊي چونڊون هر چوٿين سال ڪورٽن جي نگرانيءَ ۾
ڪرايون وڃن ۽ نگران حڪومت هميشه غير سياسي ماڻهن جي ٺاهي وڃي
اهڙي قسم جي آئين ۾ ترميم ڪري سياسي سڌارن جو بندوبست ڪيو وڃي.

سرڪاري وزيرن ۽ آفيسرن جون مراعات گهٽائي عوامي سطح تي آنديون وڃن. جاگيرداري، زمينداري ختم ڪري زمين، "جيڪو ڪيڙي سو کائي" جي اصول تي ڏني وڃي. هي به هاڻي عوامي مطالبو آهي. جيستائين پورو نه ٿيندو عوام سک سان نه ويهندو. اسان جا هر قسم جا بنيادي حق غضب، ڪيا ويا آهن، جهڙوڪ سياسي، شخصي، انتظامي، قانوني، سماجي، اقتصادي ۽ معاشرتي. انهن سڀني حقن جي حاصل ڪرڻ لاءِ عوام جي جدوجهد جاري رهندي، جيستائين هر فرد کي شخصي احترام ۽ سماجي انصاف جي خاطري ٿي وڃي. سماجي سڌارن لاءِ هر طرف دانشورن، ليکڪن، شاعرن، اديبن ۽ صحافين هر ڪم ڪيو وڃي ۽ انهن کي عرض ڪيو وڃي ته سڌو سنئون ڪچهرين ۽ گڏجاڻين ذريعي عوام کي سجاڳ ڪرڻ لاءِ سائن رابطو ڪرڻ گهرجي.

ٻئي طرف وري عوامي جلسا ۽ ڪچهريون ڪري عوام کي سندن پلائي ۽ سڌاري جون ڳالهيون سمجهايون وڃن. ڇاڪاڻ ته اسان جو عوام نوي سيڪڙو اڻپڙهيل آهي. تنهنڪري اخبارون، رسالا ۽ لکتون صرف ڏهه سيڪڙو لاءِ آهن. انهن مان به پڙهڻ جو شوق ۽ وقت شايد هڪ اڌ سيڪڙو کي هجي. اڃا به جيڪڏهن اليڪٽرانڪ ميڊيا استعمال ڪجي ته بهتر نتيجا ملندا، پر اهي مهانگا آهن. انهيءَ لاءِ وسيلن کپن، تنهنڪري عوامي جلسا ۽ ڪچهريون عوام کي ڳالهين سمجهائڻ لاءِ اسان جو اهم شعبو هئڻ کپي. عوام کي جلد کان جلد سماجي ۽ سياسي تعليم ڏيڻ جو ذريعو عوامي جلسا ۽ ڪچهريون آهن، جن جو سڄي سنڌ ۾ رواج وجهڻ گهرجي. انهيءَ پروگرام کي عوام ۾ ڦهلائڻ لاءِ آڊيو ۽ وڊيو ڪئسيٽ جو استعمال وڌ کان وڌ ڪيو وڃي.

معاشر و فردن مان ٺهي ٿو جيڪڏهن هر هڪ فرد سڌرنڌو ته پوءِ معاشره به سڌرنڌو. تنهنڪري انفرادي اخلاقي سڌارن لاءِ عوامي ڪچهرين ۽ هڪ ٻئي کي تلقين ڪري اخلاقي سڌارن تي تمام گهڻو زور ڏنو وڃي. تعليمي

وڻ ٿا ميوو ڪن پاڻ نه کائڻ پنهنجو
لڪر، پتر، چاڙون ڌوڻان ڌار سهن،
ڦريو ٿا ڦرن پت ڪارڻ پنهنجي.

تنهنڪري چڱائيءَ کي ڦهلائڻ لاءِ ۽ پلائيءَ جي ڪمن ڪرڻ لاءِ ۽
سماجي برابن خلاف جنگ جوڻ لاءِ اهڙي قسم جي "خدائي فوجدارن" يا
ڪاهوڙين يا ڇاڪوڙين جو جڻو تمام ضروري آهي، جلد ئي سڄي سنڌ ۾ انهيءَ
قسم جا جڻا تيار ڪيا وڃن. اهي جڻا جڏهن وڌندا ۽ ڪم جاري رهندو ته پوءِ
گهڻائي جي ڪري ۽ حڪمت عمليءَ سان ڪم ڪرڻ جي ڪري نقصان نه
ٿيندو. جيئن شاهه صاحب چيو هو ته:

ويا جي عميق ڏي منهن ڪاڻو ڏيئي،
تن سپون سوجهي ڪڍيون پاتاران پيهي،
پسندا سيئي املهه اڪڙين سين.

جڏهن هي ڪم تنهنجي محاذن تي هلندو يعني سياسي، سماجي ۽
انفرادي طرح سان ڪم ڪيو ويندو ته پوءِ عوام تي ۽ حڪومت تي زور ڏنو
ويندو ته تعليمي نظام لاءِ جلد کان جلد وڌ کان وڌ رقم رکي سڄي عوام کي
سائنسي، فني اخلاقي ۽ هنري تعليم ڏني وڃي ۽ انهيءَ قسم جي تعليم کي عام
ڪيو وڃي. هريونين ڪائونسل جي سطح تائين فني ۽ هنري سکيا جا ادارا
کوليا وڃن. اهڙي طرح سان قيمتي انسانن وسيلن تي سيڙپ ڪري انهن کي
سڌاريو ۽ سنواريو وڃي ته جيئن اهي ملڪي ترقيءَ ۾ ڀرپور حصو وٺن.
حڪومتي سطح ۽ عوام جي سطح تي چڱن ماڻهن جي ذريعي صنعتي
ڪارخانا ٻهراڙين ۾ عام ڪيا وڃن ته جيئن عام ماڻهن لاءِ روزگار جا ذريعا
سندن ڳوٺن جي ويجهو ۽ ننڍن شهرن ۾ پيدا ٿي پون. اهڙي طرح سان وڏن
شهرن تان به ڪجهه ٻار گهٽجي ويندو ڇاڪاڻ ته ٻهراڙين ۾ روزگار جي ڪري
وڏا شهرن ڏانهن لڏپلاڻ ڪجهه گهٽ ٿيندي شهرن توڙي ٻهراڙين ۾ خاص

ڪري پهرائين پر تمام گهڻا سماجي مسئلا، جهيڙا جهڳڙا پئجي ويا آهن. انهن کي حل ڪرڻ لاءِ هڪ ته پهرائين پر وڃي عام ماڻهن کي سمجهايو ويندو ۽ اهڙي طرح فني ۽ اخلاقي تربيت جي ذريعي برائين ۾ ڪجهه گهٽتائي ايندي.

انهيءَ کانسواءِ عوام کي سمجهايو ويندو ته جهيڙن جهڳڙن جي جڙ کي جيڪڏهن نه وڍيو ويو ۽ انهيءَ کي پاڙ کان پٽي ڦٽي نه ڪبو ته پوءِ اهي جهيڙا گهٽ نه ٿيندا. ان ڪري عام ماڻهن کي کولي سمجهائبو ته جهيڙن جو بنياد مفادپرست طبقي جون مختلف نمونن جون سازشون آهن. جن ذريعي هو عوام جي مختلف طبقن کي هميشه ويڙهائڻ ۾ ڪامياب ٿي وڃي ٿو پر جيڪڏهن عوام اصليت کي سمجهندو ته هي سڀ سازشون کيس ڪمزور ڪرڻ لاءِ آهن ته پوءِ ڳالهه کي سمجهي وٺندو ۽ سڌارو ايندو ويندو. عوام جهيڙي جهيڙي جو بنياد گهڻو ڪري هي چار ڳالهيون آهن:

(1) بدنيتي، (2) بدڪلامي، (3) بداخلاقي (4) بدمزاجي.

عام طرح سان اڳ ۾ چيو ويندو هئو ته، جهيڙو زر زمين ۽ زن تي ٿيندو آهي. اها ڳالهه به صحيح آهي. پر اهي بدنيتي جو حصو آهن. انهيءَ کان علاوه به سازش جي ذريعي بدنيتي ڪري جهيڙا جهڳڙا ڪرايا ۽ وڌايا وڃن ٿا. اهي به وڏن جهيڙن جا سبب ٿا ٿين، انهن ۾ وري "ڪوڙ" ته جهيڙن ۽ ڏوهن جي ناني آهي. جيڪڏهن انسان ڪوڙ هڻڻ چڱي ڏين ته معاشره جلد کان جلد سڌري سگهي ٿو. بداخلاقيءَ ۾ وري چوري، زنا، شراب ۽ ٻيون اخلاقي ڪمزوريون به جهيڙن جهڳڙن جا بنياد آهن ۽ چوٿون نمبر بدمزاجي يعني هٿ، ضد، ڪاوڙ ۽ ٽڪر به گهڻو ڪري گهڻن جهيڙن جهڳڙن جو سبب ٿين ٿا. پر خاص طرح سنڌي معاشري ۾ ته مفادپرست وڏيرن ڪوڙ ڳار ۽ چوريءَ جو اهڙو رواج وجهي ڇڏيو آهي جو هر گهر، وستي، واهڻ، ڳوٺ، شهر ۽ شهرن جي مختلف محلن ۽ پاڙن ۾ جهيڙا ۽ جهيڙا تمام وڏي ويا آهن.

هنن مفادپرستن جو شيو آهي ته غريبن کي غريبن سان ويڙهاريو

وڃي، غريب جي چوري يا ڌاڙو غريب جي هٿان ڪرايو وڃي ته جيئن اهي هڪٻئي کي ڪمزور ڪري سگهن. وري انهن جهيڙن جهيڙن کي ڏيکائڻ لاءِ ڪوڙي قسم جو رواج، ڪوڙي ڪيس جو رواج ۽ ڪوڙي شاهديءَ جو رواج اهڙو ته عام ڪري ڇڏيو اٿن، جو هر هڪ ماڻهو ڄڻ ته ٻئي جو ازلي دشمن ٿي پيو آهي. انهيءَ ڪري معاشري کي سدائين لاءِ بااخلاق ۽ باڪردار ماڻهن جو جتو جڏهن پاڻ کي سنواري ۽ چڱي طرح سان جدوجهد ڪندو ته پوءِ اميد ڪري سگهجي ٿي ته هي معاشرو به جلد سڌري سگهندو. شاهه صاحب فرمايو:

آهي ته: ٻڌيندو ڪر ڪو اڪووس،

پير پنهنونءَ جو پس سر پير هلي
انهيءَ ڪم ڪرڻ سان گڏوگڏ جڏهن ڪجهه دوستن جا جڻا به تيار
ٿي ويندا ته نيڪ مردن جون ڪاميٽيون ٺاهي عام ماڻهن جي مسئلن جا فيصلا
ڪرايا ويندا. اهي فيصلا هر ذات يا برادريءَ جون ڪاميٽيون ٺاهي انهن جي ذريعي به
ڪجهه برادرين جا امين گڏي انهن جون ڪاميٽيون ٺاهي انهن جي ذريعي به
فيصلا ڪري ۽ ڪرائي سگهجن ٿا. جڏهن چڱن ماڻهن جو ڪاميٽيون فيصلا
ڪنديون ته انصاف به ٿيندو ۽ انهن تي عمل به ڪرائي سگهيو. انهيءَ قسم جا

اهڙي طرح سان سياسي طور طريقن ۾ خاص
سازشون ۽ لڙايون ٿينديون رهيون آهن ۽ ٿينديون رهن ٿيون
حڪومت تي به زور ڏبو ته ڪورٽن جي نظام کي سڌاري سٺو ڪري ته
جيئن عوام کي سستو سٺو انصاف بنا رشوت جي مهيا ٿي سگهي. جڏهن انهن
ٻنهي طريقن سان ڪوشش ڪئي ويندي ته معاشري ۾ ڪجهه سڌارو ايندو.

جڏهن جهيڙا جهڳڙا گهٽبا ته ماڻهن جا پاڻ ۾ تعلقات به سڌرندا ۽ سٺي اخلاق جو مظاهرو به ٿيندو ۽ معاشر وڏينهن ڏينهن بهتر ٿيندو ويندو. وري جڏهن هنري ۽ فني تعليم ذريعي ماڻهن کي روزگار به مهيا ٿيندو رهندو ته پوءِ براين ڏانهن سندن لاڙو به گهٽبو. اهڙيءَ طرح سان لڳاتار مٿين عملن جي ذريعي سڌاري جي شروعات ٿي ويندي، جڏهن چڱايون ۽ سٺايون اينديون ته پوءِ برايون وينديون.

”ان الحسنات ليذهبن السيئات“.

جڏهن سياسي، سماجي ۽ انفرادي طريقن سان ڪوششون وٺي ماڻهن جي ذهني تربيت ڪئي ويندي ۽ کين سمجهايو ويندو ته سندن اصلي دشمن ڪير آهن، جن سندن استحصال ڪيو آهي، ڪهڙا ٿورو ۽ ڪهڙا لتيرا آهن جن غريب عوام کي هميشه کان ويڙهائي سڃو ۽ پينگيو ڪيو آهي، ڪهڙين حرفتن ۽ حيلن وسيلي عوام کي تباھ حال ڪيو ويو آهي. اهي ڪهڙا مفادپرست آهن، جيڪي عوام جي سڌاري خلاف آهن ۽ جيڪي عوام جي پلائي قطعي ڪونه ٿا چاهين. عوام کي سڀني ٿورن ۽ لتيرن جي ڄاڻ ڏيڻي آهي پوءِ اهي امير، وڏيرا، سردار چوڌري، ملڪ يا خان هجن يا مذهبي رهنما يا نام نهاد هت ٺوڪيا عالم، پير، مرشد يا مخدوم هجن. جڏهن عوام اهي ڳالهين سمجهندو ۽ مفادپرست طبقي جي حرفتن ۽ سازشن کان واقف ٿيندو ته پوءِ پنهنجي اصلاح ۽ پلائيءَ لاءِ تيار ٿي ويندو.

اسان جي پڙهيل طبقي، دانشورن، شاعرن ۽ اديبن وس کان ڪونه گهٽايو آهي، پر صرف اخبارن ۽ رسالن جي حد تائين چڱو ڪم ٿيو آهي. پر اڻپڙهيل هاري ۽ مزدور کي انهن عملي ڪاوشن جي ڪهڙي ڄاڻ؟ ڪجهه ٿي وي ڊراما ۽ ريڊيا چڱو ڪم ڪري رهيا آهن، پر ڇاڪاڻ ته اهي سرڪاري تحويل ۾ آهن، تنهنڪري تمام محدود طرح سان ڪم ڪن پيا. انهيءَ ڪري اسان جي اديب ۽ دانشور طبقي کي هاڻي پهراڙين ۾ نڪري عوام کي جلسن،

ڪچهرين ۽ گڏجاڻين ذريعي اها سڃي ڄاڻ فراهم ڪرڻ ڪپي. جيڪڏهن اهي انسانذات جي ۽ عام سنڌي غريب ماروئڙن جي پلائي چاهين ٿا ته پوءِ کين پهراڙين ۾ وڃڻو پوندو ۽ عوام کي سجاڳ ڪرڻو پوندو. اسان جي سڃاڻ سٺن عالمن کي به اهو ڪم ڪرڻو پوندو. ڇاڪاڻ ته عوامي پلائي تمام افضل عبادت آهي. ”افضل العبادت خدمت الناس.“

انسان ذات جي نفعي لاءِ ”رسول مقبول ﷺ“ فرمايو آهي ته، ”خير الناس من ينفع الناس“ انسانن ۾ ڀلو اهو آهي جيڪو ماڻهن جو نفعو ٿو چاهي. انهيءَ سڃي ڪم ڪرڻ لاءِ ته هر قسم جا سڌارا ڪپن، جهڙوڪ آئيني سڌارا، معاشي سڌارا، زرعي سڌارا، صنعتي سڌارا، انتظامي سڌارا، قانوني سڌارا، سماجي سڌارا ۽ تعليمي سڌارا. اهي سڌارا ڪيئن آڻجن؟ انهن لاءِ وري جدا باب لکي سگهجن ٿا، پر في الحال اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته عوامي پلائيءَ لاءِ اهي سڀئي سڌارا ضروري آهن ۽ جيستائين عوام ۾ سوچ ۽ ساڃاهه پيدا نه ڪبي ۽ عوامي احتجاجن ذريعي عوامي دٻاءُ پيدا نه ڪبو ته جيڪي مفادپرست اقتدار تي قابض هوندا آهن، اهي ڪڏهن به سڌارا نه آڻيندا. عوامي سڌارن لاءِ ۽ عوامي حق وٺڻ لاءِ مفادپرست بالادست طبقي کي مجبور ڪرڻو پوندو. اهو صرف عوامي اتحاد ۽ پرامن عوامي احتجاجن ذريعي ممڪن ٿي سگهندو. مفادپرست طبقي کي مفلوج ڪرڻو پوندو حالت اهڙي آهي، جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي ته:

جه سي لوڙا ٿو ٿيا جنين سنڌي ڏير،

ماروئڙا فقير ڪنهن در ڏيندا دانھڙي

هي سڄو عوامي اتحاد ذريعي ڪري سگهيو. عوامي اتحاد تڏهن پيدا ٿيندو جڏهن عوام ۾ وڃي ڪم ڪبو عوام کي سجاڳ ڪيو ويندو ۽ عوام جي ذهني تربيت ڪبي، تڏهن عوام متحد ٿيڻ شروع ٿيندو ۽ احتجاج ڪري پنهنجا حق وٺي سگهندو ٻيو ڪو در ڪونهي، عوام کي پاڻ سجاڳ ٿي ڪم

ڪرڻو پوندو. الله تعاليٰ به فرمايو آهي ته، جيڪڏهن ڪا قوم پنهنجي حالت پاڻ نه بدلائيندي ته الله تعاليٰ به انهن جي حالت نه بدلائيندو. مختلف روڳن کي ڪيڻو پوندو جيئن جسماني روڳ، ذهني روڳ، اخلاقي روڳ، نفسياتي روڳ ۽ روحاني روڳ وغيره.

عوامي اتحادن جي ذريعي وري پر امن عوامي احتجاج ڪرڻا ته جيئن عوام پنهنجن حقن لاءِ آواز اٿاري سگهي. پر امن عوامي احتجاجن جا سڀ ذريعا استعمال ڪبا. يعني اخبارن جي ذريعي آواز اٿارڻ، وس وارن تائين وڌجي صورت ۾ وڃي کين حقيقتن کان آگاهه ڪرڻ وغيره اهڙي طرح سان آهستي آهستي عوامي سماجي انقلاب جي راهه هموار ٿيندي جيڪڏهن سچائي ۽ نيڪ نيتي سان ڪم جاري رکبو ته آخر ۾ عوامي سياسي انقلاب به ايندو ۽ سڄي عوام جي فلاح ۽ بهبود لاءِ ڪم ٿيندو پوءِ عوام سک جو ساهه پئي سگهندو.

عوامي ۽ سماجي پلائيءَ جو ڪم صرف اهي ماڻهو يا فرد ڪري سگهندا. جن کي انسان ذات لاءِ محبت هوندي ۽ هو سڀني انسانن جو دل جي گهرائين سان ڀلو گهرندا. تمام سٺي ۾ سٺو ڪم عام انسان سان محبت ۽ همدردي ڪرڻ آهي. پر اهي ڏکيو ڪم به آهي ته عام انسان سان محبت ۽ همدردي جاري رکجي. انسان سڀ سٺا آهن، انسان کي اشرف المخلوقات چيو ويو آهي. پر هتي جيڪڏهن هن ۾ برائي اچي وئي آهي ته اها معاشري جي ڪمزوري آهي. تنهنڪري جيڪڏهن نفرت جي لائق آهي ته برائي آهي يا بيڪاري آهي. پر انساني نه آهي. انسان کي جيڪي روڳ لڳي ويا آهن يا هن کي جيڪي جراثيم لڳي ويا آهن. تنهن کان نفرت ڪرڻ کپي ۽ انهن کي ختم ڪرڻ کپي. جڏهن انسان انهن روڳن ۽ جراثيمن کان صاف ٿيندو ته ڪڏهن به برائي ڪونه سوچيندو.

اڄ ڪلهه انهيءَ قسم جي هڪ سائنس به ايجاد ٿي وئي آهي، جيڪا

انسان کي غلط روپن کان صاف ڪري سگهي ٿي، هيءَ سائنس آمريڪي سائنسدان ايل ران هبرڊ ڳولي ٺاهي تيار ڪئي آهي. هنن سائنسن جونالو آهي ڊائينائيڪس ۽ سائنٽالاجي. هن علم ذريعي انسان کي گهڻن غلط روپن ۽ لاڙن کان بچائي سگهجي ٿو. ڪجهه وڌيڪ محبت سان انسان تمام وڌيڪ هوشيار ۽ صحتمند به ٿي ويندو. انهيءَ ذريعي انسان ۾ ايتري ته اندروني قوت پيدا ٿي ويندي جو هو هر برائي کان نجات حاصل ڪري سگهي ٿو.

هن وقت منهنجي موضوع لاءِ صرف اهو بيان ڪرڻ ڪافي آهي ته انسان کي سڌارڻ ۽ برائين کان پاسي ڪرڻ ۽ بچائڻ لاءِ به علم اچي ويا آهن ۽ اڳتي هلي اهڙن علمن جي ذريعي انسان سڌري سگهندو ۽ تمام سٺي نموني سان خوشحال زندگي گذاري سگهندو. تنهنڪري اڳتي ڏوهي ماڻهن لاءِ جيل خانن بدران سکيا جا مرڪز قائم ٿيندا، جن جي ذريعي انهن جي اندر مان برائيءَ جي جڙ ختم ڪئي ويندي. هاڻي به حڪومت جيلن جي سکيا ۽ تعليم جا مرڪز بڻائي سگهي ٿي ۽ ائين جلد ڪرڻ کپي.

بهر حال اسان جو فرض آهي ته جيترو به ٿي سگهي، انسان جي مدد ڪريون ته هو جسماني، روحاني ۽ ذهني مرضن کان آجوت ٿي پنهنجي زندگي سٺي نموني گذر بسر ڪري سگهي. تنهنڪري عوامي سماجي ڀلائي جي ڪم ڪرڻ وارن کي پنهنجي ڪردار کي به سنوارڻو پوندو. عوام سان پيار محبت ۽ سنائيءَ سان پيش اچڻو پوندو. جهڙي طرح ڪلام پاڪ ۾ چيل آهي ته: "قولولناس حسنا" ماڻهن سان سٺي طرح سان ڳالهايو پنهنجي اندر مان نفرتن کي ڪڍي پيار کي پالڻو پوندو. اهڙن ماڻهن کي وڏي صبر، همت ۽ سهڻ سان ڪم ڪرڻو پوندو ۽ کين اڪيچار تڪليفون به ٿي سگهن ٿيون، سي برداشت ڪرڻيون پونديون، سک ۽ آرام ته شايد اهڙن ساٿين کي مشڪل سان هٿ اچي. شاهه سائين جي مطابق:

جان جيئين تان جل ڪانهي جاءِ جلڻ ريءِ،

تتي ٿڌي هل ڪانهي ويل ويهڻ جي.

۽

ڪرڪٽا لاهي سڪ نه ستا ڪڏهن،
اوسيئڙو آهي ڪاهوڙين کي پنڌ جو.
سواهڙن سماجي عوامي ڪارڪنن کي تمام گهڻو ۽ لڳاتار ڪم
ڪرڻو پوندو اهڙي قسم جا جڏهن مجاهد، ڪاهوڙي، جاکوڙي ۽ "خدائي فوجدار"
پيدا ٿيندا ته پوءِ ماڻهو انهن ڏي ايندا ۽ انهن کان ڪم سکي اڳتي وڌندا. اهڙن
ئي مردن لاءِ شاهه صاحب چوي ٿو:

ڪن ڪٽ ڪاپٽ ڪاپڙي ڪن جي ڪٽائڻ،
لاهوئي لطيف چئي ماڳ نه مٽائين،
خودي جي ڪائين هلو تڪيا پسون تن جا.
جڏهن انهيءَ قسم جا خدائي فوجدار ميدان تي ايندا ته انهن جا تڪيا
پسڻ ماڻهو ايندا ۽ جڏهن اهڙن ماڻهن ڏانهن عام ماڻهن جو رجحان ٿيندو ۽ اهي
ماڻهو هر طرح جي قربانين جي لاءِ تيار ٿيندا ته پوءِ انهن کي ظلم ۽ ڏاڍ جي
خلاف مزاحمتي جنگ لاءِ تيار ڪيو ويندو. جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي ته:
مرمرين، آءُ رئين جيئرو آءُ مڪانڌ
ڪجن وڌ پلاند، جيئڻ ٿورا ڏينهن ٿا.
ظلم ۽ ڏاڍ جي خلاف شاهه صاحب وڙهڻ ۽ پلڻ ڪرڻ جو سبق ڏئي ٿو.
ڇاڪاڻ ته هيءَ زندگي ته مختصر آهي ۽ جلد ئي ڪنهن نه ڪنهن طريقي
سان ختم ٿي ويندي، انهيءَ ڪري سڃايو ڪري گذاري ته وڌيڪ سنو ۽ بهتر
ٿيندو.

جنهن شان سان سوري چڙهيو آ،
ڳالهه ته اهائي ڳائي آ،
هي جان ته ضرور وڃي آ،
موت ته ضرور اچي آ.

ظلم ۽ ڏاڍ جي خلاف ڪم ڪرڻ ڏاڍو ڏکيو ڪم به آهي. پر انهيءَ
ڪري اهڙي ڪم ڪرڻ کي افضل جهاد چيو ويو آهي. "افضل جهاد ڪلمتہ
الحق عند السلطان الجائر" ظالم حاڪم جي سامهون حق جو ڪلمو چوڻ
افضل جهاد آهي. هي واقعي جان جي خطري جو ڪم به آهي. پر هي ڪم به
اهي مرد مجاهد ۽ خدائي فوجدار ڪندا، جيڪي پاڻ باڪردار ۽ بااخلاق هوندا
۽ اهڙن ئي ساٿين جو ست هوندو. جيڪي هڪٻئي جي پويان هلڻ لاءِ تيار ٿي
ويندا. شاهه سائين فرمائي ٿو:

اونچو اوتاهون گهڻو جيئن کان جبل،

مرڻ مون سين هل ته پئيءَ توپنڌ ڪريان.

ڏکئي هئڻ جي باوجود به هي ڪم ڪرڻ جهڙو آهي. اها ڳالهه ڪنهن
کاڳجهي ڪانهي. وڏيري پير، مير جا ظلم صدين کان جاري رهيا آهن. غريب
ماڻهو بک ۽ بيروزگاريءَ جي چڪيءَ ۾ پيسجي رهيو آهي. کيس پنهنجي اولاد
جي تعليم، صحت يا زندگي بچائڻ لاءِ به ڪجهه ڪونهي. سياسي وڏيرن
هميشه کيس ڌوڪا ڏنا آهن ۽ کيس تباهه ۽ بردباد ڪيو آهي. انهيءَ ڪري
ضروري ٿي پيو آهي ته سنڌي عوام جي پلائي ۽ بهتريءَ خاطر سماجي سطح تي
ڪم ڪيو وڃي. ڪجهه وقت ۽ پئسو هن ڪم لاءِ سڙايو وڃي. آخرڪار
پئسو ته اتي ئي رهجي ويندو. شاهه صاحب فرمايو آهي:

نڪاهت، نڪاهت، ڪا ڳوري سنڌي ڳالهه،

ڪانه پهتي مال، حال پهتي هوت ڪي.

تنهنڪري ڏاهن، دانشورن ۽ عوام جي گهڻگهرن کي اپيل ٿي ڪجي
ته هر سطح تي، جنهن تي سندن پهچ هجي، ڪم ڪن يا ٻين سماجي ڪم
ڪندڙن سان سهڪار ڪن، ته جيئن سنڌي معاشري کي ڏاڍ ۽ ظلم جي ڌٻڻ
کان ٻاهر ڪڍي سگهجي.

مون پنهنجي طرفان سڄي سنڌ سطح تي مهراڻ سوشل ويلفيئر

ايسوسيئيشن جو بنياد رکي ڪم ڪرڻ شروع ڪيو آهي. جيڪي دوست
 مهڪار ڪندا انهن جي مهرباني هي ڪم اسان ڪجهه دوستن پنهنجي مدد
 پاڻ ڪريو جي اصول تي شروع ڪيو آهي، تنهنڪري ڪنهن به قسم جي ڪا
 به لالچ اسان جي دوستن کي ڪانهي، صرف سماجي ڀلائي اسان جو مقصد
 آهي اهڙي ڪم جي موٽ صرف اها آهي ته مطمئن رهيو ته اسان پنهنجي
 طرفان وس آهر ڪوشش ڪئي. باقي چڱي ڪم ڪرڻ لاءِ نبي سگوري محمد
 مصطفيٰ ﷺ جن کان به چورايو ويو ته: "ان اجري الاعليٰ الله" اسان جو اجر الله
 تعاليٰ تي آهي. "لانريد منكم جزاء ولا شكورا" توهان کان نه بدلو ڪپي ۽ نه
 وري شڪريو ڪپي.

مهراڻ سوشل ويلفيئر ايسوسيئيشن کي بلڪل جمهوري اصولن
 مطابق هلايو ويندو جيڪي دوست تجويزون ڏيندا، انهن جي آجيان ڪئي
 ويندي.

مهراڻ سوشل ويلفيئر ايسوسيئيشن جا مقصد هيٺينءَ طرح آهن، جي
 بعد ۾ دوستن جي صلاح مشوري سان تبديلي به ٿي سگهن ٿا. في الحال سڀني
 سنڌ جي گهڻگهرن کي اپيل ڪئي وئي آهي ته، "مسوا" جا يونٽ کولي پنهنجي
 پنهنجي علائقي، شهر، ڳوٺ ۽ وستي واهڻ ۾ ڪم ڪن، پر جيڪڏهن ڪو
 دوست ڪنهن به ٻئي طريقي سان ڪم ڪرڻ چاهي ته به بهتر زور منع ۽
 بندش ڪا به ڪانهي.

مهراڻ سوشل ويلفيئر ايسوسيئيشن هيٺين مقصدن حاصل ڪرڻ لاءِ قائم
 ڪئي وئي آهي:

1. سنڌ واسين کي "مسوا" جي پليٽ فارم تي اجتماعي ڀلي خاطر گڏ ڪرڻ
 لاءِ جاکوڙڻو آهي:

2. سنڌ واسين جي ذهني تربيت ڪرڻ ته جيئن هو پنهنجا بنيادي آئيني،
 سماجي، معاشي، معاشرتي، قانوني، اقتصادي ۽ شخصي حق وٺي سگهن.

3. سنڌ ۾ غير يقيني صورتحال ختم ڪرڻ ۽ امن امان جي فضا وڌيڪ بهتر ڪرڻ ۽ قائم رکڻ لاءِ جاکوڙ ڪرڻ، انفرادي رنجشون، رقابتون ختم ڪرڻ لاءِ هر واهڻ وستي ۽ شهري محلن ۾ امن ڪاميٽيون قائم ڪرڻ ۽ عام بيگناهه ماڻهن جي هر ڏاڍ ۽ ظلم خلاف وس آهر مدد ڪرڻ، شهر واسي سنڌين جي بچاء لاءِ قانوني ۽ ٻيون گهربل ڪوششون وٺي سندن مدد

ڪرڻ.

4. سماجي ناانصافين مان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ معاشري جي هر فرد سان سهڻاڙجي ڪم ڪرڻ، سماجي برائين ۽ ظلم خلاف پر امن طريقن سان جنگ جوڙڻ.

5. تعليمي معيار ۽ ماحول کي واسطيدار ماڻهن جي مدد سان سڌارڻ، سائنسي، فني ۽ هنري تعليم کي عام ڪرڻ لاءِ ڪوششون وٺڻ، نياڻين ۽ عورتن جي تعليم ۽ هنري سکيا لاءِ خاص ڪوشش وٺي مرڪز کولرائڻ.

6. مهراڻ ماڻهي ۾ موجود بيروزگاريءَ کي ختم ڪرائڻ لاءِ سنڌ جي باصلاحيت ۽ بااثر نوجوانن جي مدد سان زرعي ۽ صنعتي ٽيڪنالاجي کي ”پنهنجي مدد پاڻ ڪريو“ تحت ترقي وٺرائڻ ۽ خوشحال ماڻهن کي صنعت سازيءَ لاءِ ترغيب ڏيڻ.

7. سنڌي ثقافت، ٻولي تهذيب جي بقا ۽ بهبود لاءِ وس آهر ڪوشش وٺڻ.

8. بئوس، لاچاري ۽ مجبوري کي سائنسي طريقن ۽ ايجادن جي مدد سان تبديل ڪري خود اعتمادي، جرئت ۽ خودمختياريءَ جا جوهر پيدا ڪرڻ.

9. سنڌ جي شهرن ۽ ڳوٺن ۾ ماڻهن جي شعور کي بيدار ڪرڻ لاءِ وقت به وقت گڏجاڻيون ڪري کين سماجي ڪم ڪار ۽ عام ماڻهن جي خدمت لاءِ بهتر مواد فراهم ڪرڻ.

10. عام ماڻهن کي بهتر اخلاقي ڪردار اپنائڻ لاءِ صحيح مذهبي قدر کان واقف ڪرائڻ.

11. هي ايسوسيئيشن هر مرد، عورت، پورهيت، هاري، شاگردن ۽ نوجوانن کي متحرڪ ۽ متحد ڪري مسلسل فلاح ۽ سماجي خدمتن ڏانهن قدم وڌائيندي رهندي ۽ ماڻهن جي بنيادي سهولتن، ضرورتن ۽ خواهشن کي پوري ڪرڻ لاءِ صحيح طرح سان عمل ڪرائيندي

جيڪڏهن عوام کي چڱي طرح سان ڳالهه سمجھائي ۽ گھڻا دوست هر قسم جي جدوجهد ڪرڻ لاءِ تيار ٿيندا ته پوءِ ڪاميابي سندن قدم چمڪندي شاھ صاحب فرمايو آهي ته:

جي تون ڪالهه مٿين ته ڪالهه ئي گڏين ۽ پرين کي،

ڪڏهن ڪا نه سٺي ته ڪا سڄي گڏي سڄين.

جيتوڻيڪ سنڌي ماڻهن کي تمام گھڻا ڌوڪا ڏنا ويا آهن، بلڪه ڪين ڏٺيو ويو آهي، پر تنهن هوندي به اسان جي عام مسڪين ۽ غريب ماڻهن ۾ ايترو ته ظرف آهي جو هو وري به عوامي انساني ڀلائيءَ جي ڪم لاءِ تيار ٿي وڃن ٿا ۽ شاھ صاحب جي بيت واري معيار کڻڻ لاءِ تيار نه آهن ته:

سڌ سڃاڻي پرين جو وانگي جي نه ورن،

ته ڪڇاڙو کي ڪن ڪوڙي دعويٰ دوستي جي.

تمام ٿوري زندگي آهي، جيڪڏهن ان کي عوام جي ڀلائيءَ لاءِ ڪم آڻبو ته دائمي عزت ۽ ناموس ملندي.

آدمين اخلاص مٺائي ماڻو ڪيو

هاڻي ڪاٺي سڀ ڪو ماڻهو ۽ سندو ماس،

دلبر هن دنيا ۾ وڃي رهندو واس.

پئي سڀ لوڪ لباس، ڪو هڪ دل هوندو هيڪڙو؟

هيءَ زندگي هميشه ڪو نه رهندي ڪنهن نه ڪنهن طرح ختم ٿي ويندي پر عوام لاءِ انسان ذات جي ڀلائيءَ لاءِ ڪم ڪبو ته اهو زندگي جو بهتر استعمال ٿيندو هيءَ تمام مختصر زندگي آهي، جيڪڏهن انهيءَ کي وڃائبو يا

وقت زبان ڪبو ته فائدو ڪونه ٿيندو بلڪه نقصان ٿيندو پر جيڪڏهن
انسانن جي سڌاري لاءِ زندگي استعمال ڪبي ته انهن جو پلو ٿيندو.
ته جيڪر ڪين سئي جي سير نه گهڙي سهڻي.

هون ئي هوند مٿي پر پڙيءَ جا پيڻا ٿيا.
ڪجهه دوست ٿوري گهڻي ڪم ڪرڻ کانپوءِ مايوس ٿين ٿا يا
ٿڪجي ٿا پون، پر انهن سڀني دوستن کي سمجهڻ ڪپي ته هي ڪم ڏکيو به
آهي، پر تمام ضروري ۽ تمام سنوبه آهي، تنهنڪري جيستائين منزل ماڻجي
تستائين ڪم جاري رکڻو پوندو.

پتنگ چائين پاڻ کي ته چيري پوڄائي،
تان تان تائج ٿوڏانهن جان آڱ نه اجهائي،
هي هڏ وهائي، ڪڙهه ڪالھوڪي ڏينهن کي.
تنهنڪري پاڻ کي ڪم ڪرڻو آهي ۽ ”راحت آهي رڙهڻ ۾“ واري
ڳالهه کي سمجهڻو آهي ۽ ڪم ڪرڻ سان من ڪجهه دوست نڪري پون ڪم
کي اڳتي ڪئي منزل تائين پهچائين.

واڪو هڏ م لاه ڪر سڏن مٿي سڏڙا،

من تنهن جي ڪاءِ سگر ۾ سار ٿئي.

سنڌي عوام جي سڀني گهڻگهرن کي اپيل ٿي ڪجي ته سنڌ جي
ڏکوئيندڙ حالت کي نظر ۾ رکي سنڌ واسين کي چوڻڪاري ۽ مدد لاءِ جيترو به
ٿي سگهي پاڻ پتوڙين. جيڪڏهن گهڻا دوست گڏجي ۽ گهڻو وقت ڪڍي عوام
جي فلاح ۽ بهبود لاءِ ڪم ڪندا ته اميد ٿي ڪجي ته ٿوري وقت ۾ عوامي
سجاڳي پيدا ڪري عوام کي پنهنجن حقن حاصل ڪرڻ لاءِ تيار ڪري
سگهجي ٿو. انساني بنيادي حق انهن جا حق آهن، جيڪي هو جدوجهد ڪري
حاصل ڪري سگهن ٿا، پر هن معاشري ۾ هي حق پاڻهي ڪونه ملندا،
جيستائين انهن کي حاصل ڪرڻ لاءِ سخت جدوجهد نه ڪئي ويندي، ان

ڪري ڪنهن به حاصلات لاءِ جدوجهد ضروري آهي، ائين حق وٺڻ لاءِ جدوجهد.
ڪجي ۽ ڪرڻ ڪجي!

هر سنڌي فرد کي اهو سوچڻ ڪجي ته معاشري کي ڪيئن سڌارجي، ڪهڙي
طريقن سان ڪم ڪجي ته جيئن سڄي سنڌ ترقي ڪري ۽ هر فرد خوشحال
رهي سگهي. شاهه صاحب جي تلقين مطابق سنڌي ماڻهن کي سٺي صحيح
علمي ڄاڻ ڏني وڃي.

سونهان سڏيون ڏين، هن ديواني درياهه جون
ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي رڳو سچ سڏين،
عجزُ جو اڌ رات کي وڪر وهائين،
ساٿ نڀايونين ثابت انهيءَ سِير مان

سنڌي عوام جي ڌڙيل حالت جو آخر ڇا ٿيندو؟

سنڌي عوام جي ڌڙيل حالت ڪا اڄڪلهه ڪانهي پر تاريخ مان اهو
ٿو محسوس ٿئي ته تمام گهڻي عرصي کان سنڌي عوام ڏچي وارين حالتن سان
منهن ڏيندو آيو آهي. هن وقت به دل کي ڏيڍ ۽ آٿت جيڪڏهن اچي ٿو ته صرف
ان هڪ ڳالهه جي ڪري ته جيڪڏهن سنڌي عوام هيتري وڏي عرصي ۾ هيتن
گهڻن سامراجين، غاصبن، ظالمن ۽ ڏاڍن سان منهن ڏئي سگهندو، يوناني، ايراني،
جي به مڪارن، ظالمن ۽ مفاد پرستن سان منهن ڏئي سگهندو، يوناني، ايراني،
عرب، افغاني ۽ هندستاني سنڌ تي لڳاتار حملا ڪندا رهيا ۽ قابض به رهيا پر
هر هڪ ڪجهه وقت کانپوءِ پنهنجون نشانين قبرن جي شڪل ۾ ۽ ڪجهه
ماڻهون ڇڏي هلندو رهيو. ڪوبه انهن مان مستقل رهي نه سگهيو ۽ نه وري اسان
کي يا اسان جي ٻولي کي مٽائي ۽ ڦيرائي سگهيو. سنڌ تي اها ”هلاڻ“ ڇا جي
ڪري رهي ڇاڪاڻ ته هي مهراڻ جي ماڻهي سر سبز ۽ شاداب هئي ۽ انهن وقتن
جي حساب سان اناج ۽ مال جامر اپائيندي هئي تنهن ڪري هر هڪ بکي جي
نظرن ۾ پئي کٽڪندي هئي. ٻڌ مذهب جي گهڻي اثر جي ڪري صلح پسند ۽
اڳرائي نه ڪندڙ هئا پر حملي ڪندڙن جا ڏند کٽا ڪري کين ڀڄڻ لاءِ مجبور
ڪري ڇڏيندا هئا اسلام انساني ڀلائي وارو مذهب هو گهڻن ان کي ته قبول
ڪري ورتو پر عربن کي وري به سنڌ مان واپس موٽي وڃڻ تي مجبور ڪيو.
شاهه لطيف سائين هن سنڌي قوم جي نفسيات جو تمام ڳوڙهو اڀياس ڪيو
آهي ۽ سندن هر حالت، خاصيت، عادت ۽ ڪيفيت متعلق چڱي طرح سان
چٽائي ڪئي آهي سندن بچاءُ واري وڙهاند متعلق چوي ٿو.
”سوها پانءِ مَ سڀ وڀاءُ واسينگن جا
لتاڙيل للطيف چئي چڙبو هڻن چڪ،
تني سنڌي جهڙپ هاڻي هنڌان ٿي نه چري“

اها هنن جي مزاحمتي جنگي خاصيت ئي هئي، جنهن سڀني حملي آڏون ڪي واپس وڃڻ تي مجبور ٿي ڪيو. جيڪڏهن حملي آور به پهاري يا بياباني علائقن جا رهندڙ چيڙها ويڙهاڪ هئا ته هي جوڌا به گهڻن هيلن جا واقف وڃڻ هئا ۽ هر حالت ۾ پنهنجي جنگ جاري رکندا هئا ۽ سندن بگهيڙ واري جهپيٽ مشهور هئي.

سنهالانءَ ۾ سڀ سڪا جنين پيٽ

تئين سنڌي جهپيٽ جوڪو جنگن کي ٿئي

تمام وڏو عرصو مزاحمت ۽ مقابلو جاري رکڻ ڪا سولي ڳالهه ڪانه هئي پر هي جوان مرد ۽ جوڌا هر دم تيار رهندا هئا ان جو ڪارڻ ڪهڙو هئو. آخر هزارها سالن جي لڙاين ۽ حملن هنن کي ٿڪايو ڇو نه؟ انهن حملن ۽ لڙاين جي باوجود نه ختم ٿيا نه بس ڪري ويٺا آخر اها ڪهڙي قوت يا طاقت هئي يا ان بي پناهه همت جو سرچشمو ڪهڙو هئو. هنن وٽ سڌو سنئون زندهه رهڻ جو هڪ فلسفو هئو ۽ ان جي تحت هنن جي تربيت ٿيندي هئي. سندن زندگي جو فلسفو شاهه صاحب جي لفظن ۾ هي هئو.

مرمرين آءُ رئين جيئرو آءُ ڪانڌ

ڪجن وڏا پلاند جيئڻ ٿورا ڏينھڙا.

هي هئو سنڌي عورت جو شان جيڪا پنهنجي مرد کي هميشه پلاند لاءِ تيار ڪندي هئي ۽ کيس بهادري جا سبق سيکاريندي ۽ پڙهائيندي هئي. جنهن قوم جي عورتن جي جيڪڏهن اها نفسيات ۽ اهو شان هوندو ته سوال ٿي پيدا ڪونه ٿو ٿئي ته ڪو هو مات ڪائيندا. اهو ئي سبب هئو ته ڊگهو عرصو مزاحمتي جنگ جاري رهندي هئي ۽ دشمن آخر واپس هليو ويندو هئو جيئن عرب، توراني، ايراني، ارغون، مغل، پٺاڻ ۽ بلوچ آيا ۽ پڇي ويا يا ڪي هتي هتان جا ٿي ويا ۽ بلوچ برادرين هتان جون ٿي هتي ئي رهجي ويون. سڀني کان آخري ڀيري ماريت ۽ سامراجيت جو نشان انگريز هئو جنهن

به اٽڪل هڪ سو سال سنڌ تي قبضو جاري رکيو ۽ آخر آزادي جون هوائون
 لڳيون ۽ انگريز به هلندا رهيا پر وڃڻ کان اڳ ۾ هتان جي قومن کي اهڙي جوڙ
 جڪ ۽ سلهاڙي ويا جو هو گهڻي وقت تائين وڙهي ڍانگائي خوار خراب ٿين.
 انگريز جي حڪمت عملي هئي جنهن ۾ هو گهڻي پاڻي ڪامياب ٿيا.
 هندستان ۽ پاڪستان جا ٻه ملڪ اهڙي طرح سان ٺاهي ويا جو اهي ٻئي هميشه
 لاءِ وڙهندا رهن. ٻنهي ملڪن جي صوبن جي پاڻ ۾ ۽ مرڪز سان به
 ڪشمڪش جاري رهي ڇاڪاڻ ته انهي ڪشمڪش ذريعي ۽ ٻين جهيڙن
 جهيڙن کي وجود ۾ آڻي هو پنهنجن اوزارن جو استعمال ۽ ڪاپو وڌائي وڌا نفعي
 حاصل ڪرڻ چاهين ٿا. جيڪڏهن دنيا مان جهيڙا گهٽجي وڃن ته پوءِ بندوبست
 رائيٽل ۽ گولي جو گهٽ استعمال ٿيندو ۽ انهي قسم جي ڪارخانن کي بند
 ڪرڻو پوندو. تنهنڪري مفاد پرست ۽ سازشي اهو چاهيندا ته ڪنهن نه
 ڪنهن طرح دنيا ۾ جهيڙو فساد ۽ جنگ جاري رهڻ کپي ته جيئن سندن اوزارن
 جو ڪاپو جاري رهي. پر اميد ته اهڙن سازشي ذهن کي شڪست ملندي جڏهن
 سندن اوزارن جي ڪارخانن جي جاءِ تي ڪمپيوٽرن ۽ ٽريڪٽرن يا سندن

ارزن پرن جا ڪارخانه لڳي ويندا.
 سنڌ جيڪا پاڪستان جو صوبو آهي، آزادي کانپوءِ عجيب
 صورتحال ۾ ڦاسي ويئي آهي. اسان کي اها خبر ڪانه هئي ته هندن ۽ انگريزن
 جي غلامي کان آزاد ٿينداسين ته وري ڪنهن بهاني سان پنهنجن ڀائرن جي به
 غلامي ڏيئي پوندي هندن جي وڃڻ کانپوءِ اسان جا ڀائر ٻاهران آيا ۽ اچي
 سڀني هندن جي ڇڏي ويل ملڪيتن ۽ نوڪرين تي قبضو ڪري ويا. هتان جا
 مقامي ماڻهون وري به محروم رهيا. ڪجهه ته انگريزن به مهرباني ڪئي هئي
 جن پنجابين کي زمينون ڏيئي سنڌ جي مختلف ضلعن ۾ آباد ڪيو هيو
 ڇاڪاڻ ته پنجابي ان وقت به انگريز جا خدمتگار هئا. سنڌين کي ڪڏهن به
 فوج ۾ ڀرتي نه ڪيو ويو ۽ آزادي کانپوءِ اها ئي ساڳئي حالت پاڪستان

سرڪار به جاري رکي ۽ سنڌين کي مرڪز جي نوڪرين ۾ جائز حصو نه ڏنو. سول نوڪرين ۾ ته ڪجهه اچي ويا پر فوج ۽ مالياتي ۽ ٻيا ڪجهه مرڪزي ادارا اهڙا آهن، جن جي مرڪزي آفيسن ۾ سنڌي آڱرين تي ڳڻن جيترا به ڪونهن جيئن، واپدا، ريلوي، اڪائونٽن جنرل ۽ بئنڪون وغيره. پاڪستان ڪانپوءِ واپار تي باهران آيل پائرن ۽ پنجابين گڏجي قبضو ڪيو ۽ هن وقت سڄو پرڏيهي واپار ۽ ڪارخانن انهن جي حوالي آهن. سنڌي مسلمان بنيادي طور تي مالوندا ۽ زراعت پيشه رهيا آهن، تنهنڪري هندن جي ڇڏي ويل ڪاروبار کي به ڪونه سنڀالي سگهيا. انهي ڪري سنڌي مسلمان جهڙو هئو پاڪستان کان اڳ اهڙو ئي رهيو پاڪستان ڪانپوءِ سڄي واپار تي اسان جا پائرن پناهگير ۽ پنجابي مڪمل طرح سان قابض ٿي ويا ڇاڪاڻ ته سرڪاري ادارن جو گهريل سهڪار به انهن کي سندن پنهنجن آفيسرن هٿ ڪري جلدي ملي ويو.

مرحوم ڀٽي جي دور دوران سنڌين اک ڀٽي ۾ اها مهانگي پئي پئي. مرحوم کي قاسمي ڏني وئي ۽ سنڌين سان طرح طرح جو عقوبتون ضيا دور ۾ ڪيون ويون. سنڌي ماڻهن کي نه رڳو نوڪرين ۽ ڪاروبار کان ٻاهر ڪيو ويو پر اهڙا طريقا استعمال ڪيا ويا جيئن اڳتي نه وڌي سگهن. ڌاڙيل فيڪٽر کي زور وٺرائي سنڌ جو ترقياتي پروگرام به ختم ڪيو ويو. پورا پندرهن سال ڌاڙيلن جي هٿن ۾ رهي پر ڪنهن به طرح سان ان جو تدارڪ نه ڪيو ويو. ڇاڪاڻ ته سنڌ ۽ سنڌي ماڻهن جي نقصان تي ڪنهن جنرل ٽي ڪا ڳڻتي ئي ڪانه هئي. جڏهن ڌاڙيل فيڪٽر ريل ۽ روڊ کي متاثر ڪيو ته پوءِ وس وارن کي خبر پئي ته ٻيلي سنڌ ڌاڙيلن جي ور چڙهيل آهي ۽ انهي کي ڪجهه پنڄو ڏنو وڃي. توهان ڏٺو ته ڪيئن نه ڇهن مهينن جي اندر ڪافي حد تائين امن امان بحال ڪيو ويو. اڃان پائريدار سڀ وڏن ماڻهن ۽ مفادپرستن جي پناه ۽ مدد ۾ آرام سان ويٺا آهن ڪن ڪن جا نالا سياسي مصلحت خاطر ظاهر ڪيا ٿا وڃن پر گهڻو ڪري انهن سڀني کي وڏن مفادپرستن جي طرفان يقين ڪرايو پيو وڃي ته

پرواهه نه ڪريو ويٺا هجوانهن سڀني حالتن جي ڪري سنڌي عوام هاڻي بک ۽
 بيروزگاري کان تنگ اچي ويو آهي. اسان جونوجوان دردر جا ڌڪا کائيندو ٿو
 وڃي. ڪڏهن ڊپٽي ڪمشنرن کي درخواستن ڏيڻ لاءِ چيو ٿو وڃي ته ڪڏهن
 ڪو ٻيو اعلان ڪيو ٿو وڃي ماڻهن کي رڳو ڏنا ڏيڻ لاءِ چيو ٿو وڃي ته ڪڏهن
 ڪو ٻيو اعلان ڪيو ٿو وڃي ماڻهن کي رڳو ڏنا ڏئي وقت گذاريو پيو وڃي. وري
 ڌاڙيلن وانگر هتي به سفيد پوش ڌاڙيل ويٺا آهن. جيڪي هر هڪ ننڍي وڏي
 پوسٽ جو اڳهه مقرر ڪري پيا وڪرو ڪن. سرڪار نامدار جي هڪ ننڍي
 وڏي جو وڪري ۾ حصو ٻڌايو ٿو وڃي. وزير هجن يا صلاحڪار آفيسر هجن يا
 عوامي نمائيندا انهن سڀني جو هن ڪاروبار ۾ حصو پتي آهي. سنڌ جي
 ڪنهن به سنڌي گونگي ۽ ٻوڙي کان به پڇندو ته ظاهر نه سهي، مگر ۾ ٻڌائي
 ويندو ته نوڪريون ڪيئن پيون وڪرو ٿين ۽ ڪير پيو وڪرو ڪري وس وارا
 ويچارا اهڙا بي وس ڪين آهن جوانهن کي انهن ڳالهين جي خبر نه آهي ۽ نه
 وري سڀ حال احوال هنن کان ڳجهو آهن. سڀ ڪجهه سندن اکين آڏو پئو ٿئي
 ۽ سڄي خبر هوندي به ڪجهه نه ٿا ڪن ڇاڪاڻ ته جيئن ڌاڙيلن جي ڪمائي
 ۽ پاتاريڊارن جو حصو هئو بلڪل اهڙي طرح سان هنن سفيد پوش ڌاڙيلن جو
 جيڪي تمام وڏين پوسٽن ۽ عهدن تي ويٺا آهن. انهن سڀني ڪڏن ڪمن ۽
 سندن حصو آهي ۽ هاڻي اهو تمام سٺو فائدي مند ڪاروبار ٿي پيو آهي. وڏي
 سطح تي سياسي رشوتون ۽ ڪميشنون ان کانپوءِ پلاٽ ۽ ڀرمتون ۽ هيٺئين
 سطح تي هر هڪ نوڪري يا ڪنهن به ٻئي جائز سرڪاري ڪم لاءِ رشوت به
 هاڻي ڪاروبار آهي ۽ پئسي وارن ماڻهن انهي ڪاروبار مان خوب ڪمائي ڏنو
 آهي. چند ماڻهو آهن جيڪي سڄي قوم جو رت ڇڏن وانگر چوسي رهيا آهن.
 انهي سڄي ڪاروبار ۾ هتان جو پير، مير، وڏيرو سياستدان ۽ ڪامورو گهڻي
 ڀاڱي ڌارين سان گڏ جرڙ ڪري ملي پنهنجي غريب عوام کي خوب ڦري رهيو
 آهي هاڻي سنڌ عوام جي جان ۾ انهن لاءِ رت به گهٽجي ويو آهي. ڏوهي اسان جا

پنهنجائي آهن جيڪي ڌارين سان ملي مسڪين عوام جو رت چوسي پنهنجا
پڇڙي رهيا آهن. ابراهيم منشي اڳ ۾ ئي چئي ڇڏيو.

پڪ سڃاڻم پنهنجا هئا ڌارين سان گڏ ڌاڙي ۾.

ٿي ڏس ڏنائون وڃڻ جي واڙي ۾.

سياست کي ٿو ڏسجي ته اتي به اوندهه انڌوڪار لڳي پئي آهي.

جمهوريت جي نالي کي اهڙو خوار خراب ڪيو ويو آهي جنهن جو مثال ڪنهن

ٻئي ملڪ ۽ تاريخ ۾ به ملڻ مشڪل آهي. مغربي جمهوريت هونئن به وڏن ماڻهن

جي راڄڌاني قائم ڪرڻ جو ذريعو هئي پر اسان وٽ ته اها صرف وڏيرا شاهي ۽

پيشا شاهي جي غلام آهي. وچولي طبقي جو ماڻهون خواب به نه ٿو لهي سگهي ته

ڪو صوبائي اسيمبلي يا قومي اسيمبلي جو ميمبر ٿي سگهندو ڇاڪاڻ ته انهي

لاءِ بالترتيب پنجاه لک ۽ هڪ ڪروڙ رپين جي سيٽپ جي ضرورت آهي.

جيڪڏهن ڪنهن وٽ ايترو پئسو هوندو ته پوءِ اها راند رهي ۽ ڪيڏي سگهندو

نه ته بس ڪري وينو اندر جا سور اندر ۾ سلي يا سورن واريون گڏجي پيون سور

سلي ان کان وڌيڪ ڪجهه ڪرڻ مشڪل آهي. ايترا پئسا لڳائي جڏهن

ميمبر صاحب اسيمبلي ۽ وزارت ۾ پهچن ٿا ته پوءِ سڀ کان پهريون ڪم اهو ٿا

ڪن ته آفيسرن سان ملي پڳت ڪري پئسا ڪمائين ۽ نه رڳو خرچ ڪيو ڪين

پر آئيندي به اليڪشنون وڙهڻ لاءِ پئسا ڪڍي رکن. روزمره جي عيش عشرت

۽ خرچ ڪپاءِ لاءِ انهي کان علاوه پئسو ڪپين.

انهي مرحلي تي سياستدانن کي آفيسر شاهي جي سخت ضرورت

پئي ٿي پوءِ ڳولهي ٿا ته ڪي ”ڪاٽوپٽ“ ملي وڃن ته وڃي ٿيا ست خير ۾

جيڪڏهن موجود آفيسرن جي ٿهي مان ڪونه ٿو ملين ته رٽائرڊ آفيسرن مان به

”ڪاٽوپٽ“ ڳولهي انهن کي وري نوڪريون ڏئي پنهنجو ڪاروبار سڌو ٿا ڪن.

هي اسانجو ملڪ آهي جنهن وٽ ڪو قاعدو قانون يا اصول نه آهي ئي ڪونه.

جنهنجو وڻين ته نوڪري جو مدو وڌائي ڇڏين. جنهن کي وڻين ته ٻيهر نوڪري

۾ رڪن، جنهن کي وڻين ته ترقي ڏين، مطلب ته شينهن شير جنگل جا بادشاهه
 آهين وڻين ته ٻچا ڏين وڻين آنا ڏين. اهڙي طرح سان گهڻا سياستدان هر سطح
 تي جيڪڏهن ڪنهن ڪم ۾ رڌل آهن ته اهو آهي پئسا ڪمائڻ ۽ حڪومت
 جو فائدو وٺي ملڪي دولت کي لٽڻ جو ڪاروبار. هر سطح تي رشوت ۽ لت مار
 جا اسڪينڊل اخبارن ۾ اچي چڪا آهن ۽ عوام چڱي طرح سان ڄاڻي چڪو
 آهي ته اسان جي سياستدانن جو مول متوهائي فقط پئسا ڪمائڻ آهي. خبر به
 اٿن ته هي رشوت جي ڪيسن ۾ ملوث آهن تڏهن به وري آفيسر کي ته ڇڏيو پر
 وزير به ٿي ٿا وڃن ۽ وزارتن ۾ پنهنجي مرضي جا کاتا وٺي ڪم ڪرائين ٿا.
 صدر مشرف صاحب کي سڄي خبر آهي ڇا آهي ڇاڪاڻ ته هي باخبر آهي.
 انهن جو بنيادي سبب غير اخلاقي ۽ غير معياري قدر آهن جيڪي
 بالادست طبقي پنهنجي لاءِ جائز ڪري ڇڏيا آهن. دولت وارن وڏن ماڻهن جو اهو
 طبقو ڪنهن به طرح سان دولت ۽ اقتدار تان پنهنجو قبضو ڍرو ڪرڻ به نه ٿو
 چاهي. انهي ڪري جمهوريت جهڙي نظام کي موڙي موڙي اهڙي طرح سان
 استعمال ڪيو اٿن ته جيئن اهو نظام وڌياڻي ۽ پئسا شاهي وارو نظام ٿي سندن
 قبضي ۾ رهي. اليڪشنون صرف ڍونگ رهجي وڃن. قاعدا، قانون، نظام ۽
 طريقو ڪار اهڙو رکيو اٿن جيڪو سندن وس کان ٻاهر نه وڃي ست چار وچائي
 ڇڏيا اٿن. جيڪڏهن عوام هڪ ڀر نه ڦاسي ته ٻئي ڀر ضرور ڦاسي. بالادست طبقو
 تمام وڏو عيار مڪار دغا باز طبقو آهي، جنهن صدين کان وٺي دولت ۽ اقتدار
 تي قبضو جاري رکيو آهي.

اسان وٽ چونڊن لاءِ تڪ بنديون اهڙيون رکيون اٿن ته جيئن ڪو
 وچولي طبقي جو ماڻهو چونڊن ۾ حصي وٺڻ جي سڌ ٿي نه ڪري سگهي. دنيا
 ۾ عام طرح سان پنجاهه هزار آدمشماري کان هڪ لک آدمشماري تي هڪ
 ميمبر آهي پر اسان وٽ گهڻو ڪري صوبائي ميمبر ٽن لکن تي ۽ قومي
 اسيمبلي جو ميمبر ڇهن لکن تي آهي. انگلينڊ ۾ ميمبر پنجهتر هزار

آدمشماري تي آهي، اٽلي ۾ ميمبر پنجاه هزار آدمشماري تي آهي، فرانس ۽ ترڪي ۾ قريب قريب هڪ لک آدمشماري تي ميمبر چونڊين ٿا پر اسان وٽ قصوئي انوکو ٻارنهن ڪروڙ آدمشماري تي صرف ٻه سوست ميمبر مطلب ته صرف وڏا امير ماڻهون چونڊ لڙي سگهن. قاعدو ٺاهيو اٿن ته وزير به هجن ۽ اليڪشن به لڙن ۽ انهي طريقي سان ڪامورا شاهي کي استعمال ڪري چونڊون کڻي وڃڻ ڪا وڏي ڳالهه ئي ڪانهي. انهي ڏاندلين کي ختم ڪرڻ لاءِ هاڻي هو ضروري آهي ته آئين ۾ ترميم ڪري چونڊن کي سپريم ڪورٽ ۾ هاءِ ڪورٽن جي نگراني ۾ ڪرايو وڃي ۽ جيڪي اليڪشن ۾ پيهن آهي يا سندن مائٽ نگران حڪومت ۾ قطعي نه ڪنيا وڃن. جيڪڏهن آهي يا سندن مائٽ نگران حڪومت ۾ قطعي نه ڪنيا وڃن. جيڪڏهن آهي قدم نه ڪنيا ويندا ته عوام مجبور ٿي پيا رستا ڳولين ڇاڪاڻ ته مظلوم جدوجهد جاري رکندو ته ڪنهن به طرح سان پنهنجا حق حاصل ڪري جيڪڏهن هن وقت تائين کيس حق نه ملي سگهيا آهن ته انهي جو مطلب اهو نه ٿو ٿئي سگهي ته هاڻي به کيس حق نه ملن. هن وقت دنيا ۾ دور بدلجي چڪا آهن ۽ عوام کي حق ملي رهندائي ووت جو حق جنهن شرمناڪ نموني سان پاڪستان ۾ پائمال ڪيو ويو آهي اهڙي طرح سان شايد جمهوري دنيا جي تاريخ ۾ ڪٿي ڪوبه مثال نه ملي سگهندو. جنهن قسم جي حرفت، مڪاري ۽ ظلم هتي رائج ڪيو ويو آهي انهي جي اڳيان ميڪاويلي، گوئبلز ۽ چنگيز خان جا هٿ ڪندا به هيچ ٿا لڳن. سياست ۾ سخت تشدد ۽ ظلم ڪيو ٿو وڃي سو انهي ڪري ته جيئن ڪو ماڻهون سندن طبقي کانسواءِ سياست ۾ حصو نه وٺي، انهي ڪري وڏن سياستدانن کي ته نظر بند ڪندا پر وچولي سياستدان ۽ ورڪرن کي ته تمام وڏي ظلم ۽ تشدد جو نشانو بنائين ٿا صرف انهي لاءِ ته انهن عوامي ماڻهن جو سياست تان ارواح ٿهي وڃي. جيئن هن وقت سنڌ جي ماڻهن جو گهڻي ڀاڱي ارواح کڻو ڪري ڇڏيو اٿن. چڱي پلي ماڻهون کان پڇندو ته چونڊو به پاءِ سياست خراب بچڙي

سياست جي ويجهو نه وڃبو شاهه ماحول جي اهڙي حالت لاءِ فرمايو آهي
"اڇو پاڻي لڙڻيو ڪالارڻو ڪنگن

ايندي لڄ مرن تنهن سر مٿي هنجھڙا.

هي وڏن ماڻهن، مفاد پرستن بالادستن ۽ مراعات يافتہ ماڻهن جو طبقو
پاڻ ۾ ٺهيل آهي ۽ سڀ هڪ ٻئي جا گھڻو ڪري مائت آهن مخالفت جنهن حد
تائين ڪبي اها به جڙ ته پاڻ ۾ طئي ٿيل ڳالهه اٿن هڪ ٻئي کي نظر بند به
ڪبو پر ريسٽ هائوسن ۾ ۽ جيڪڏهن جيل موڪلبو تڏهن به ملن
ايئر ڪنڊيشن ڪمرن جو انتظام ٿيل آهي. باقي وچولي طبقي جي سياسي
ماڻهن يا حقيقي عوامي حقن جي ڳالهه ڪندڙن کي ڪڏهن به ناهي ڇڏڻو آخر
سوري به ڇاڙهي ڇڏين ڇاڪاڻ ته هنن وٽ جيڪڏهن ڪو وڏو ظلم آهي ته اهو
آهي ته عوام جي حقن جي ۽ عوام جي سڌارن جي سڌ رکڻ ۽ انهي لاءِ صحيح
عملي جاکوڙ ڪرڻ. عوام کي سک ڏيڻ، عوام کي حق ڏيڻ، عوام کي ترقي ڏيارڻ
اهو انهن وڏن ماڻهن وٽ ظلم عظيم جي برابر آهي. جيڪو ماڻهون اها ڳالهه
ڪندو انهي کي ڪڏهن به نه بخشيندا. تنهن ڪري اها ثابت ٿيل ڳالهه آهي ته
هي وڏن ماڻهن جو ٽولو جيڪو دولت ۽ اقتدار تي قابض پئي رهيو آهي. اهو
عوام جي سڌاري جي ڪڏهن به صحيح طرح سان ڪوشش ڪونه ڪندو
صرف ڌڻن ۽ نڙڪ ٺڳي تي هميشه عوام کي دوکا ۽ فريب ڏئي پيو پنهنجو
مطلب ڪيندو.

سنڌي عوام کي ته ٻه تنگوائسائي ڇڏيو اٿن ته جيئن ڪجهه به نه
ڪري سگهي. مفاد پرستن جو سڀ کان وڏو دشمن جيڪڏهن ڪو ٿي سگهي
ٿو ته اهو آهي عوامي اتحاد، تنهنڪري هنن صدين کان اها ڪوشش جاري رکي
آهي ته ڪنهن به طرح سان عوام متحد نه ٿئي. جدا جدا ملڪن ۽ هنڌن تي
مختلف چالن جي ذريعي عوام کي پاڻ ۾ ويڙهائي ڇڏيو اٿن. ڪٿي قبيلائي
جهيڙا ڪٿي مذهب ۽ عقيدتي جا جهيڙا ۽ ڪٿي رنگ ۽ نسل جا جهيڙا مطلب

ته هنن کي انسانن کي پاڻ ۾ ويڙهائڻو آهي، پر سنڌ جو وڏيرو مير ۽ پير پين
 سڀني ملڪن جي شاطرن کان وڌيڪ تيز آهي. هن سنڌ جي سگهي گهر ۾
 جهيڙي جو بچ چئي بنياد وجهي ڇڏيو آهي. تنهنڪري هاڻي سنڌي عوام ۽
 ليڊرن جو متحد ٿيڻ تمام مشڪل ڪم ٿي پيو آهي. سنڌي عوام مان اخلاقي
 قدر ڪڍي ڇڏين ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن ماڻهن ۾ اخلاقي قدر هوندا ته جهيڙا
 گهٽ ٿيندا. تنهنڪري شروعات ٿي اهڙي طرح سان ڪيائون ته جيئن عوام
 کي اهڙي چار ۾ ڦاسائين جنهن مان عوام سولي جند نه ڇڏائي سگهي. عوام ۾
 جهيڙي جهڳڙي جي بنياد وارا چار مرض ڦهلائي ڇڏين. 1- بدنيتي 2-
 بدڪلامي 3- بداخلاقي 4- بدمزاجي. جتي به هي چار ڳالهون هونديون اتان
 جهڙو ٿرندو ٿي ڪونه. بدنيتي کي وٺو جيڪا گهڻو ڪري زر زمين، ۽ زن تي
 ٿئي ان کي عام ڪري ڇڏيو اٿن. بدڪلامي جنهن ۾ ڪوڙ ڳار ڳلا، چغلي ۽
 غيبت جهڙا مرض اچي ٿا وڃن انهي کي سنڌ ۾ عام ڪري ڇڏيو اٿن. ڪوڙ ۽
 ڳارين جي ڪري ڪيترا مڙس قتل ٿيندي ڏٺاسين ۽ انهن ڳالهين جي ڪري
 هر هنڌ جهڳڙو نظر اچي ٿو. اهڙي طرح بداخلاقي ۾ چوري، زنا، جوا ۽ نشي جهڙا
 موذي عيب ۽ بداخلاقون عام ڪرائي ڇڏين. ماڻهن مان قرب ڪڍي نفرتون
 پکيڙجن ڪري هر هڪ ماڻهون ٻئي کان ڇڻ ته ازلي ناراض ۽ ان جو دشمن
 آهي انهي ڪري بدمزاجي به طبيعتن جو حصو بنجي ويئي. بداخلاقون به ايئن
 ئي مرض آهن جيئن طبعي ۽ جسماني مرض. جهڙي طرح سان جسماني مرضن
 جا جراثيم عام ڪري ڇڏين ۽ سڄي سنڌي قوم جو هر فرد گهڻي ڀاڱي ڪنهن
 نه ڪنهن مرض ۾ مبتلا آهي پر جن مرضن جي ڪري جهيڙو جهڳڙو وڌي ٿو
 انهن ۾ خاص طرح سان، ڪوڙ ڳار ۽ چوري هنن ٽن عملن جي ڪري گهڻي ۾
 گهڻو سماجي بگاڙ ۽ فساد پيدا ٿئي ٿو ۽ اهي ٽيئي ته هاڻي ڪير سنڌين کان
 سڪي. جيڪڏهن سنڌي قوم کي سڌرڻو آهي ته انهي کي سڄي پنهنجي
 سماجي هلت چلت تي نظر ٿاڻي ڪرڻي پوندي ۽ پاڻ منجهان بد اخلاقيات جي

مرضن کي ڪيڏو پوندو ته جيئن سنڌي قوم ۽ عوام مان جهيڙا جهڳڙا گهٽجن ۽ عوام پاڻ ۾ متحد ٿئي. جڏهن عوام متحد ٿيندو ۽ عوام احتجاج ڪرڻ سڪندو تڏهن هن ظالم طبقي مان جان چڙائي سگهندون ته جيئن ڪجهه صديون گذري ويون آهن ائين ئي ٻين صدين جي گذري وڃڻ ۾ به ڪجهه نه ٿي سگهندو. سنڌي عوام جي ڏترييل حالت جو ٻيو هڪ وڏو ڪارڻ آهي سندن تعليم جو پوئتي پوڻ. تعليمي شرح نه وڌي سگهي ۽ تعليم جو معيار به خراب ٿيندو ٿو وڃي بلڪه مڪمل خراب ٿي چڪو آهي، انهي جو به وڏو ۽ واحد سبب مفاد پرست طبقي جي عوام دشمني آهي بالادست، مفاد پرست طبقو عوام جي پلائي چاهي ئي ڪونه ٿو ان ڪري ڄاڻي پجهي عوام کي تعليم کان محروم رکيو ويو آهي. اسانجي شاهوڪار طبقي جو اقتدار ۽ دولت جي وسائل تي قبضو رهيو آهي انهي ڪري حڪومت گهڻو ڪري انهي طبقي جي فردن جي رهي آهي. ڇاڪاڻ ته اهي نٿا چاهين ته عوام سڌري ان ڪري عوام کي تعليم کان پوئتي رکڻ انهن جو دلي مقصد رهيو آهي پر انهي کي سڌو سنئون ائين نه ٿي ڪري سگهيا تنهنڪري حرفتن ۽ حيلن سان عوام کي تعليم کان وانجهيل رکيو اٿن پاڪستان قائم ٿئي تمام وڏو عرصو گذري چڪو آهي. جيڪڏهن انهي عرصي دوران انساني طاقتورن وسيلن کي ترقي ڏياري وڃي ها ته هي اسانجو پيارو پاڪ ملڪ چيان کان به اڳتي نڪري وڃڻ جي صلاحيت، اهليت ۽ گنجائش رکي ٿو. پر ڇاڪاڻ ته مفاد پرست طبقي کي عوام جي پلائي نامنظور آهي تنهنڪري عوام جي سڀ کان وڌيڪ پلي واري عمل يعني تعليم کان عوام کي وانجهيل رکيو ويو. حڪومتون انهن وڏن طبقن جي هٿ ۾ هيون تنهنڪري تعليم لاءِ گهٽ ۾ گهٽ پئسا رکي تعليم کي تباهه ڪري ڇڏين. ترقي يافته ملڪن ۾ پنج کان ويهه سيڪڙو ملڪي پيداوار جو تعليم تي خرچ ڪيو ٿو وڃي پر پاڪستان ۾ ڪڏهن به هڪ ڏيڍ سيڪڙو کان وڌيڪ نه ٿو خرچ ڪيو وڃي صرف انهي ڪري ته جيئن عوام نه سڌري سگهي ته جيئن

انهي جو معاشي، سياسي ۽ سماجي استحصال جاري رکي سگهن. جنهن نموني جون اليڪشن جون ڏاندليون ڪيون ٿيون وڃن جي عوام پڙهيل هجي ته ايئن ڪونه ٿي سگهي. جيئن ٽرڪون ۽ ٽريڪٽر پري پڪر هوسا ڪري کڻي وڃي ووٽ ڏيارين ٿا، ڇا پڙهيل عوام جي حالت ۾ ايئن ڪري سگهن ها؟ اهڙي سبب آهي ته پاڪستان جي پير، مير، مخدوم وڏيري، چوڌري سردار ۽ خان شروع کان ئي ڪنٽرول انهن ماڻهن جو هٿوان ڪري پارٽيون ڌڪ هيٺ ته طاقت ۾ اهو طبقو حڪومت ۾ هجي يا برائي نام مخالفت ۾ هجي گهڻو ڪري ڳالهه ساڳي ڪري رهيو آهي. ڪجهه ڳالهون ڇاڪاڻ ته انهي سڄي طبقي جي مفاد وٽان آهن تنهنڪري هن وقت تائين جاري رکيون ويون آهن جن مان ڪجهه هيٺ ڏجن ٿيون.

1- پئسن واري سياست: سياسي نظام ۽ چونڊن جو طريقه ڪاراهڙيو رکيو اٿن ته ڪو وچولي طبقي جو دانشور يا عوامي ماڻهن نه اچي سگهي. جيڪو به اليڪشن ۾ بيهندو پئسي واري مفاد پرست طبقي جي نمائندگي ڪندو. تنهنڪري سياست جو نظام قاعدا و قانون، طريقه ڪاراهڙو رکيو اٿن جنهن ۾ رڳو خرچ هجي ته جيئن عام ماڻهن جي وس کان اسيمبليون ٻاهر ٿي وڃن.

2- تمام مضبوط مرڪزيت واري فوجي ۽ سول ڪامورا شاهي انهي ڪري هميشه کان ساڳي هلي ٿي اچي ڇاڪاڻ ته اها به انهي وڏي طبقي جي مفادن جي نگهباني ٿي ڪري چئن جي گروپ جا ٻه ميمبر هن ڪامورا شاهي جا آهن يعني اقتدار ۽ وسائل تي ادواڌ هنن جو پاڻو ۽ قبضو آهي چئن جي گروپ جنهن هن ملڪ کي تباهه ڪيو آهي اهو آهي پهريون جاگيردار يا وڏو زميندار ٻيو وڏو سرمائيدار ڪارخانيدار ۽ وڏو تاجر، ٽيون وڏو سول ڪامورو ۽ چوٿون وڏو فوجي ڪامورو وڏو جاگيردار ۽ زميندار ۽ سرمائيدار ته گهڻو ڪري عوام دشمن آهي ئي آهي پر عوام جي پگهار تي پليل سول ۽ فوجي ڪامورا جنهن کي عوام جي نمائندگي ڪرڻ ڪپي ها عوام جي حقن جي حفاظت اهو

طبقوبه ڪري ٿي سگهيو پر پوري پوري نمڪ حرامي جو ثبوت ڏيندي وڏو سول
۽ فوجي ڪامورو وڏن مفاد پرستن سان ملي هميشه عوامي دولت ۽ حقن تي ڌاڙا
هڻندو رهيو آهي. انهي ڪري اسان جي ملڪ جو عوام ويچارو تمام گهڻو
مايوس ٿي ويو آهي ته اهڙي حالت ۾ ڇا ڪجي جڏهن عوام جي پگهر جي
پورهئي ۽ رت ڏئي پيدا ڪيل دولت تي پلجندڙ ۽ عيش آرام ڪندڙ ڪامورا
شاهي ۽ عوام جي ووٽن تي چونڊجي ايندڙ عوام جا نمائندا سڏائيندڙ عوام جي
ڏکيائيندڙ حالت جو ڪوبه احساس نه ڪن ۽ لڳاتار عوام کي صرف ڏٺا ۽ ڏوڪا
ڏکيائيندڙ حالت جو ڪوبه احساس نه ڪن ۽ لڳاتار عوام کي صرف ڏٺا ۽ ڏوڪا
ڏين ته توهان لاءِ گهڻو ڪجهه ڪنداسين ۽ انهي بهاني وري وري چونڊجي اچن.
اهڙي حالت ۾ انهي مرڪزيت واري آفيسر شاهي واري نظام کي توڙي اختيارات
صوبن ۽ ڊويزنن ۽ ضلعن جي سطح تي ڏيڻا پوندا.

جڏهن سي لوڙا ٿو ٿيا جنهي سنڌي ڏير

ماروڙا فقير ڪنهن در ڏيندا دانهڙي

مرڪزيت هميشه فاشزم کي جنم ڏيندي آهي انهي ڪري اسان جي
ملڪ جي بيوروڪريسي بدترين قسم جي فاشزم جي پٺڀر ڦاٿل آهي ۽ عوام
پنهي ڌرين يعني آفيسر شاهي ۽ سياسي ليڊرن جي گٽ جوڙجي ڪري ظلم،
رشوت ۽ اقربا پروري جي چڪي ۾ پيسجي رهيو آهي. انهيءَ ڪري هاڻي اهو
تمام ضروري ٿي پيو آهي ته انتظامي سڌارا آڻي هر قسم جي مرڪزيت کي
توڙي ناس ڪيو وڃي ۽ عوام جي سهولت خاطر اختيار ضلعي جي سطح تي
منتقل ڪيا وڃن.

3- رشوت خوري جي نظام کي هٽ وٺي رائج ڪيو اٿن ڇاڪاڻ ته
انهي نظام ۾ مفاد پرست طبقي جو گهڻي ۾ گهڻو فائدو آهي. هن نظام ۾ آفيسر
هميشه ڪمزور رهندو تنهن ڪري انهي کي پنهنجي مرضي مطابق مفاد پرست
طبقو استعمال ڪري سگهي ٿو. سڄي آفيسر شاهي پگهارن ۽ مراعات جو اهڙو
سلسلو رکيو آهي ته جيئن هر اهو آفيسر جيڪو پگهار تي گذر ڪرڻ چاهي

اهو ٻڪيو ۽ تنگ دست رکيو جيئن مجبور ٿي رشوت وٺڻ شروع ڪري اهڙي طرح سان پوءِ هن کي سٺن اختيارن واريون پوستون ڪپنديون ۽ انهن لاءِ هو مجبور ٿي مفاد پرست سياستدانن جو گيجهو ٿي پوندو ۽ جڏهن پوست انهن جي ذريعي وٺندو ته انهن جي هر حڪم جي تعميل ڪندو. في الوقت ڊپٽي ڪمشنر ۽ ايس پي اهڙي مقصد لاءِ سڀني سياستدانن رائج ڪري رکيا آهن ته اليڪشن انهن جي ذريعي ڪٿي سگهجي ٿي ۽ انهي ڪري هر سياستدان کي اهو اٺو هوندو آهي ته پنهنجي ضلع تي من پسند ڊي سي ۽ ايس پي صاحب بهادر جونان ۽ وڏو ڏيهه ويران پگهار ڪل پنج هزار روپيه پر جي هنن جا ناٺ باٺ ڏسون عقل دنگ رهجي وڃي ۽ جي وري هنن جا اختيار ڏسو ته ضلع جا بادشاهه هاڻي اهڙي پوست وٺڻ لاءِ هو ڄام صادق علي پاران جي هر حڪم مڃڻ لاءِ تيار ٿي ٿا وڃن. اهڙي طرح سان انهن کان ڪجهه وڏين پوستن تي به پنهنجا ماڻهور کي پوءِ جيڪي وڻين ٿو سو ڪن ٿا. ”مطلب ته طريقه ڪار اهڙو آهي جنهن ۾ سياست ۽ آفيسر شاهي جي ڳٺ جوڙجي ڪري عوام ظلم جو شڪار آهي. ڪنهن کي خبر نه آهي ته رشوت ملڪ ۾ زورن تي آهي ۽ ڪهڙي صدر وزير اعظم، وزير اعليٰ يا وزير کي خبر ڪانهي يا ڪهڙو اڳ ۾ هئو جنهن کي خبر نه هئي سڀني چڱن مڙسن ۽ وس وارن کي خبر آهي پر هن نظام ۾ چئن جي ”مقدس گروهه“ کي وڌو ۽ فائدو آهي تنهنڪري هن نظام کي جاري ۽ ساري رکيو ٿا اچن. اڳ ۾ هڪ صدر چيو: آوي ڪا آوا خراب آهي مان ڇا ڪريان؟ ملڪ جو صدر ائين چوي اهو ڪيڏو وڏو فراڊ آهي ۽ وزير خزانو چيو ته: اسي ارب رپيه رشوت جي نذر ٿي ٿيا وڃن پر ڪهڙو تدارڪ ڪجي. بلڪل صاف ۽ واضح ڳالهه آهي ته رشوت جو نظام هنن پاڻ شروع ڪيو آهي ۽ انهي کي پاڻ قائم ڪيو ٿا اچن ته جيئن آفيسر شاهي بري طرح سان سياستدانن جي قابو ۾ رهي هي سڄو چئن جي ”مقدس گروهه“ جو چار آهي جنهن ۾ هنن ملڪ ۽ ان جي عوام کي هميشه هميشه لاءِ ڦاسائي رکڻ جو بندوبست ڪيو آهي.

4- انصاف جي نظام کي تباهه ڪري رکڻ به هنن مفاد پرستن جي ”مقدس گروهه“ جي جياپي لاءِ تمام ضروري آهي انهي ڪري انصاف جو نظام اهڙو رائج رکيو اٿن ته ڪورٽ سڳوريءَ مان ڪنهن کي انصاف نه ملي ۽ جيڪڏهن ڪو فيصلو ٿئي ته هميشه تمام دير سان ۽ مدي خارج جيئن اليڪشن پٽيشن جو فيصلو جيڪو چند ڏينهن ۾ ٿيڻ کپي ڪم از ڪم هڪ ٻن اليڪشن گذرڻ بعد ڪيو ويندو آهي. خون جي ڪيسن جا فيصلا گهڻو ڪري اڌ کان وڌيڪ ملوث ماڻهن جي مري وڃڻ بعد ٿيندا آهن ۽ اهڙوئي ٻين ننڍن وڏن معاملن جو حال ٿيندو آهي. انهي کان علاوه شروع کان آخر تائين طريقه ڪار اهڙو رکيو اٿن ته انسان ڪورٽن ۾ چڱي طرح سال ذليل ٿين ۽ وري عدالتن ۾ اچڻ جو ڪڏهن سوچڻ ئي نه انويسٽيگيشن يعني جاچ ۽ ايف. آءِ. آر کان وٺي ويندي ڪيس جي چالان ٿيڻ ۽ وري ان جي پيروي ۾ آخر تائين مدتي، مدعا عليه ۽ شاهدن جي اهڙي ڳت بنائي ٿي وڃي جو هر ڪو الامان الامان چيو هميشه لاءِ پاڻ کي حق ۽ سچ جي شاهدي ڏيڻ کان پري ٿو رکي. هر سطح جي عدالتي ليول تي هر قسم جي رشوت ۽ سفارش جاري آهي ۽ انهي جي به هر هڪ واسطي وارن کي چڱي طرح سان خبر آهي پر تدارڪ ڪرڻ کونه ٿا چاهين، پر سندن مداخلت جاري آهي ملڪ ۽ عوام جو ڀلو ڇو ڪن آخر پنهنجن مفادن کي ڇوڻ هٿن، هي فلسف آهي اسان جي ڇٽن جي ”مقدس گروهه“ جي مفاد پرست طبقي جو جتي انصاف نه هوندو اتي امن ڪونه ٿيندو جتي رشوت هوندي اتي انصاف ڪونه ٿيندو.

5- جتي رشوت آهي اتي انصاف ڪونه ٿيندو ۽ جتي انصاف نه ٿيندو اتي امن نه ٿيندو ۽ جنهن ملڪ جو اهو رواج هوندو اتي پوري قوم اخلاقي قدر وڃائي ويهندي ۽ پوءِ اها قوم بدنظمي جي بري ڀنور ۾ ڦاٿل رهندي. اسان به هاڻي اهڙي قسم جي هڪڙي بري چڪريا بري ڀنور ۾ ڦاٿل آهيون انهي سان نڪرڻ جي لاءِ تمام گهڻي سچ وڃڻ کان پوءِ

صحيح طرح سان عمل ڪري نه ته ٻي صورت ۾ اڃان وڌيڪ تباهي جو منهن
 ڏسڻو پوندو. جيڪڏهن صحيح اخلاقي قدرن تي عمل نه ڪيو ويو ته پوءِ
 اصلاح ٿيڻ به تمام ڏکي ڳالهه آهي. هاڻي سوال ٿو پيدا ٿئي ته اخلاقي قدرن
 تي ڪيئن عمل ٿئي ۽ ڪير عمل ڪرائي. عربي ۾ هڪڙو مقولو آهي
 ”الناس علي دين ملوكهم“ عوام پنهنجي بادشاهن جي مذهب تي هوندو آهي
 يعني جيڪي ڪرنا ڌرتا آهن ماڻهون انهن کي ڏسندا پوءِ اها ئي روش
 هلندا. مثال اسان جي سياست گهڻي ڀاڱي ڪوڙ تي ٻڌل سمجهي وڃي ٿي.
 ان ڪري حڪومت جي سڀني اهم ماڻهن کان وٺي عام ماڻهون تائين ڪوڙ
 جو مرض ڪوڙهه جيان وڪوڙي ويو آهي. حديث شريف ۾ آهي هڪ ماڻهو
 اچي رسول مقبول صلي الله عليه وآله وسلم کي چيو ته يا رسول الله مون کي ڪو به
 هڪ عمل ٻڌايو جنهن جي ڪرڻ سامان بهشت ۾ وڃان گهڻا ڪم مون کان
 ڪونه ٿي ٿا سگهن، پاڻ سڳورن صلعم صلي الله هن کان وعدو ورتو ۽
 فرمايائونس ته ڪڏهن به ڪوڙ نه ڳالهائ ۽ بس هو شخص ڏاڍو خوش ٿي اٿيو ته
 بيلي سڀ ڪم يعني نماز روزي کان معافي ملي ويئي. جڏهن آيو عملي
 زندگي ۾ ته ڏٺائين ته جي چوري ٿو ڪريان ته به سچ ڳالهائڻ سان ڪم
 خراب ٿو ٿئي. ۽ پڪڙجي پوندس. اهڙي طرح سان ٻين غلط ڪمن کان به
 هتي ويو ڇاڪاڻ ته سچ چوڻ جي ڪري سڀ ڳالهه ظاهر ڪرڻي ٿي پيس
 مطلب ته ڪجهه ڏينهن جي اندر وري اچي رسول مقبول (ص) وٽ پيش پيو ۽
 چيائين ته يا رسول الله صلعم مان هاڻي سچي دل سان توبه تائب ٿيو آهيان ۽
 جيڪي توهان جو حڪم هوندو ان تي سچي دل سان عمل ڪندس اسان جي
 قومي مرض لاءِ به جيڪڏهن ڪو ترياق آهي ته اهو آهي سچ ڳالهائڻ پر اهو
 شروع ٿئي هر هڪ ماڻهون کان ۽ خاص طرح سان وڏن ماڻهن کان جيڪڏهن
 ملڪ جا حاڪم ڪوڙ هڻندا ته پوءِ عوام کان سچ جي توقع ڪرڻ عبث
 آهي. هي سڄو ملڪ تمام ٿوري وقت ۾ سڀني مرضن کان پاڪ ۽ صاف ٿي

سگهي ٿو جيڪڏهن سچ ڳالهائڻ ۽ سچ چوڻ شروع ڪيو وڃي. صدر وزيراعظم، وزيراعليٰ، جج صاحبان، سيڪريٽري صاحبان ۽ ٻيا سڀ وڏا ۽ ننڍا عملدار سياستدان حاڪم ڪوڙ کي ڇڏي سچ ڳالهائڻ ۽ سچ چوڻ شروع ڪن ته هي چند سالن ۾ ترقي يافتہ ملڪن سان ڪلهوڪلھي ۾ ملائي بيھي سگھي ٿو.

سونھان سُڌيون ڏين، هن ديواني درياھ جون،
ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي، رڳو سچ سوڌين،
عجز جو اڌرات ڪي، وڪروھائين،
ثابت نٻاھيونين، ساڻ انھيءَ سير مان
(شاھ)

تنھنڪري جيڪڏهن اخلاقي قدرن کي عام ڪيو وڃي ۽ ”مقدس چئن جو گروھ“ ۽ ٻيا وڏا ماڻھون صحيح اخلاقي قدرن تي پھريائين پاڻ عمل ڪن ته پوءِ سڄي قوم جلد سڌري سگھندي نه ته اڃان انتظار ڪرڻو پوندو. جيستائين سچ ڳالهائڻ ۽ چوڻ وارا ايترا گھڻا ٿين ۽ اڳتي اچن ۽ اچي هن ڪوڙھيل نظام کي تبديل ڪن.

مٿي بيان ڪيل ڪجهه عملن کي لڳاتار سڀني حڪومتن ۽ پارٽين يا مارشلا لاءِ وارن جاري رکيو سو صرف انھي جي ڪري ته اھو ھڪ ئي گروھ آھي جنھن هن ملڪ کي ۽ ملڪ جي عوام کي تباھ ڪري ڇڏيو آھي ۽ اھي عوام جو ستارو ڪرڻ ڪونه ٿا چاھين جيئن مٿي ذڪر ڪيو ويو آھي ته جيڪڏهن صحيح تعليمي نظام رائج ڪري انساني وسائل جي طاقت کي ترقي ڏياري وڃي ها ته جيڪر عوام جي ھٿي ڏتڙيل حالت نه ھجي ها. چئني صوبن جي عوام تباھي ۾ ٽھڪار آھي. جيڪڏهن هن ملڪ ۾ ڪا شرح سني طرح سان وڌي آھي ته اھا آھي فقيرن ۽ موالين جي. تازين اخباري خبرن مطابق هن وقت صرف ھيروئن جي نشي ۾ مبتلا ماڻھن جو تعداد پنجاهه لکن کي پھتل

آهي ۽ اهڙي طرح سان ئي اخباري خبرن مطابق فقيرن جو تعداد به لڳ ڀڳ ايترو ٻڌايو ٿو وڃي. هي اسان جي چئن جي "مقدس گروهه" جو ڪارنامو آهي. هي عوام جا دشمن عوام کي اهڙي حالت ۾ رکڻ ٿا چاهين ۽ ڪنهن به قسم جو احساس ڪونه اٿن ته هيئن انسانن کي تباھ ڪرڻ سان ڪو اندروني طرح سان پاڻ به تباھ ٿيندا. ڇاڪاڻ ته سندن ڪڏا ڪم سندن ئي ضمير جي اندر ڪين وڃون ۽ نانگ ٿي ڏنپيندا ۽ اهڙي طرح سان اهي ماڻهون گهڻي ڀاڱي ذهني مريض ٿي پنهنجو ۽ پنهنجي گهر وارن جو سڪون وڃائي ويهندا يا ڪن سازشن جي ڪري تباھ ٿي پوندا.

عوام کي جلد جلد ڇڏائڻ لاءِ پاڻ کي سوچڻو پوندو ته عوام جو هيڏو وڏو تعداد آخر ڇو تباھ ٿئي. انسان ته سڀ انسان آهن. آخر انهن جو وڏو حصو چوبڪ بيروزگاري ۽ تنگ دستي جو شڪار ٿئي. آخر انسانن جي تمام وڏي حصي کي ڇو ظلم ڏاڍ ۽ ناانصافي جي حوالي ڪيو وڃي. آخر انسانن جي وڏي حصي يعني غريبن جي ننگ ۽ ناموس جي لهالت ڪيترو وقت هلندي هي سڀ ڳالهون عوام ۽ انهن جي صحيح نمائندن ۽ دانشورن کي سوچڻيون پونديون ته آخر پاڪستان جي عوام جي هي پيڙا واري حالت جيڪا هڪ مخصوص "مقدس گروهه" پيدا ڪئي آهي ڪيئن سڌري سيني صوبن جي عوام کان سنڌي عوام تمام گهڻي ۽ سخت پيڙا جو شڪار ٿيل آهي ڇاڪاڻ ته هتان جي عوام مٿان ٻين سڀني ڳالهين سان گڏ پندرهن سالن کان وٺي جيڪا ڌاڙيل فيڪٽر واري بچڙي بلا مڙهيل هئي انهيءَ ته هتي رڻ ٻاري ڇڏيو هو پر انهي سان گڏ وري پنجن ڇهن سالن کان شهرن کي دهشتگردي جي حوالي ڪري سڄي سنڌ کي ڄڻ ته هڪ وڏي به منهن آفت جي حوالي ڪري ڇڏيو اٿن يعني هڪ پاسي سنڌي پهراڙي ۾ به ڏنگجن ته ٻئي پاسي شهرن ۾ به ڏنگجن. "انهن حالت جي ڪري سڄي سنڌ جي ترقي رکجي ويئي. صنعت ڪاري بند ٿي ويئي ۽ خوفناڪ بيروزگاري زورن تي پهچي وئي آهي. سنڌي

عوام کي انهي مصيبت جهڙي حالت مان جند ڇڏائڻ لاءِ ۽ پنهنجي ۽ پنهنجي آئينده جي نسلن جي پلائي لاءِ انهي مخصوص "مقدس چئن جي گروهه" واري مڪروه ٽولي خلاف شاهه لطيف سائين جي ڏسيل راهه واري مزاحمتي جنگ لڙڻي پوندي انهي مزاحمتي جنگ جي ڪڙي طور سنڌ جي هر هڪ سڃاڻ ڏانشور کي سنڌ جي پهراڙي ۾ وڃي اوطاقن ۾ گڏجاڻيون ڪري سنڌي عوام کي انهي مزاحمتي جنگ لاءِ تيار ڪرڻو پوندو. هي جنگ هر محاذ تي ۽ هر گلي ۽ گهٽي ۾ وڙهڻي پوندي قومي حق کي آساني سان ڪونه ملندا آهن انهن لاءِ قرباني ڏيڻي پوندي صرف ڊرائينگ رومن ۾ بحث مباحثن ڪرڻ سان يا اخبارن ۾ ڪالمن ۽ مضمون لکڻ سان ڪا وڏي تبديلي ڪانه ايندي ڇاڪاڻ ته پڙهيل عوام آهي ئي ڪونه ته پوءِ لکڻ وارو عمل ته صرف اٺ يا ڏهه سيڪڙي لاءِ ٿيو اهو عوام لاءِ ته ڪونه ٿيو. عوام کي سڃاڻ ڪرڻ لاءِ وري انهي اٺ سيڪڙي جو ڪم آهي پهراڙين ۾ وڃي عوام جي هڪ هڪ فرد کي چڱي طرح سان سمجهائين ته عوامي سماجي انقلاب ڪيئن ايندو ۽ ڪهڙي طرح سان عوام پنهنجو پلو ڪري سگهي ٿو. جڏهن انهي طريقي سان ننڍا ننڍا عوامي اتحاد ٿيندا ته عوام سڃاڻ ٿيندو ويندو ۽ پنهنجن حقن وٺڻ لاءِ تيار ٿي ويندو. هي سڄو ڪم پڙهيل اٺ، ڏهه سيڪڙي وارن جو آهي ته اهي عوام کي ٿورن لتيرن، ظالمن ۽ ڏاڍن جي حرفتن، سازشن ۽ مڪارين کان آگاهه ڪن انهي مزاحمتي جنگ جو پهريون مرحلو پير امن جنگ هوندو يعني هن مرحلي ۾ اخلاقي قدرن کي اجاگر ڪيو ويندو ۽ سماجي برائين کان بچڻ جي تلقين ڪئي ويندي جيستائين قوم جي هر فرد کي اخلاقي قدرن جي ڄاڻ، سڃاڻ ۽ انهن تي عمل نه ڪرڻ جي صورت ۾ هاجيڪار نتيجن کان پلي پٽ واقفيت نه هوندي ته پوءِ انهن تي عمل ڪرڻ مشڪل ٿي ويندو ۽ اهڙي طرح سان سماجي برائين جي ٻرن اثرن ۽ نتيجن کان جيستائين قوم جي ننڍن وڏن کي چڱي طرح سان آگاهه نه ڪيو ويندو ته سڌارو ڪڏهن به ڪونه اچي سگهندو. تنهنڪري

پهرين مرحلي طور هر هڪ پڙهيل ماڻهون جو ڪم آهي ته چڱي طرح سان غور
 نڪر ڪري اهڙا طريقا ڳولي جنهن سان قومي سڌاري جو ڪم جلد ئي سگهي
 اهڙا طريقا وري سڄي عوام کي ٻڌائڻا ۽ سيکارڻا پوندا. برائي جي صرف چند
 شاخن کي نه پر سڄي برائي جي نظام کي نندڻو پوندو. جيڪڏهن چوري ۽ ڌاڙو
 خراب ۽ ذليل ڪم آهي ته پوءِ پڙهيل ۽ سفيد پوش ڌاڙيلن کي چوسڻو ٿو چيو
 وڃي ۽ انهن جي چو عزت ڪئي ٿي وڃي ۽ انهن کي ڪرسي تي ويهاريو ٿو
 وڃي. جيڪڏهن نشوونسان ذات لاءِ خراب آهي ته انهي کي چومڪمل طرح
 سان بند نه ٿو ڪيو وڃي ڪيترن حيلن بهانن سان انهي کي چوناجائز ڪيو ٿو
 وڃي ۽ چوان جي اجازت ڏني ٿي وڃي. بهرحال پهرين مرحلي جي طور تي عوام
 کي چڱي طرح سان تعليم ڏيڻي آهي اها چاهي ڪنهن به طرح سان ڏني وڃي
 ته جيئن هو پنهنجو پاڻ سڌاري سگهن ۽ پنهنجي نجات وٺڻ لاءِ طريقا سمجهن
 انهي کانپوءِ هو پنهنجي جدوجهد به پاڻ هلائي سگهندا ۽ پنهنجي ليڊر ۽ پاڻ
 منجهان ئي پيدا ڪندا ۽ اهڙي طرح سان عوامي سماجي انقلاب وري عوامي
 سياسي انقلاب جي راهه هموار ڪندو شاهه سائين چيو آهي:

ويهمر منڌ پنيور ۾ ڪر ڪو واکووس،

ليڙن جو لطيف چئي ڏونگر ڏيندڙ ڏس،

پير پنهنونءِ جو پس سر پر هلي سستي.

سنڌي عوام جي پڙهيل دوستن، دانشورن، اديبن شاعرن کي اپيل ٿي
 ڪجي ته سنڌي عوام وٽ وڃن کين ڪچهرين ۾ ويهي زباني طرح سان هر قسم
 جي سمجهائي ڏين ڇاڪاڻ هڪ واحد طريقو آهي جنهن سان ان پڙهيل عوام کي
 جلد کان سجاڳ ڪري سڃاڻ بنائي سگهجي ٿو. اميد ته پڙهيل دوست سڀ گڏجي
 هن اهم ڪم ۾ هڪ ٻئي جو هٿ وٺيائيندا ۽ اهوئي طريقو آهي جنهن سان ڌڙيل
 سنڌي عوام جي حالت بدلائي سگهجي ٿي ۽ کين سڄي خوشحال بنائي سگهجي
 ٿو. تنهنڪري جيڪڏهن سنڌي سڃاڻ صحيح طرح سان ڪم ڪندا ته پوءِ گس

جوڏس ۽ حڪمت عملي پاڻ ئي ظاهر ٿيندا ويندا ۽ آخر عوامي فلاح جي انقلاب
جي منزل ماڻيندا. شرط صرف اهو آهي ته تڪليف جي پرواهه نه ڪري قربانين لاءِ
تيار ٿي عوام جي محبت جي جذبي سان ڪم ڪجي
ڪجي پنڌ، پڇان تو ڪيچين ڪارڻ ڪيئن،
بيخود هلج بر ۽ آءُ ٿو چوان ايئن،
سڪڻ ساجن سيئن، متان مٺي ڇڏيئن.
(لطيف)

تعليم پرائڻ ۽ پڙهڻ جون رڪاوٽون

علم عربي لفظ آهي، جنهن جي معنيٰ آهي ڄاڻ. ۽ ڄاڻ رکڻ ته تمام وسيع لفظ آهن، جنهن مان صاف ظاهر ٿئي ٿو ته هر شيءِ جي ڄاڻ، هر ڳالهه جي ڄاڻ، هر مسئلي جي ڄاڻ، هر علم جي شاخ ڄاڻ، جهڙوڪ: علم طبعي، علم ڪيميائي، علم رياضي، سائنس ۽ ان جون سڀ شاخون ۽ معاشي، معاشرتي، سياسي، اقتصادي قانونداني، زرعي، فني، هنري يعني سماجي سائنس جون شاخون. ڏيکڻ ڪرڻ جو مقصد صرف هو آهي ته قارئین ان ڳالهه جو اندازو ڪن ته ”ڄاڻڻ“ ڪيڏي وڏي معنيٰ جو حامل لفظ آهي ۽ اهو اسان مان هر هڪ کان ايڏي وڏي تقاضا ٿو ڪري ته اسين به ايترو ڄاڻون جو ڄاڻڻ وارا چوائڻي سگهون. مقصد ته هر فرد جو اهو فرض آهي ته ڄاڻڻ وارو ٿئي. اسلام ته انهيءَ ڪري هر مرد ۽ عورت تي علم سکڻ فرض ڪري ڇڏيو (طلب العلم فريضة علي كل مسلم ومسلمة) ۽ ان لاءِ اهو به چيو ويو ته جيڪڏهن علم لاءِ چين به وڃڻو پوي ته وڃو. (اوطلبوا العلم ولو کان باسين) ان وقت عرب کان چين وڃڻ وڏو ڪنن ڪم هيو پر علم حاصل ڪرڻ خاطر اهي تڪليفون سهڻ به ڄڻ معمولي ڳالهه هيون. علم سکڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ به وري سڄي عمر چئي وئي ته مهڊ کان لحد تائين به لڳاتار جستجو هئڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته علم کانسواءِ فردن جي ۽ قومن جي ترقي ۽ سڌارو تمام مشڪل ڪم آهي، انهي ڪري ايترو وڏو زور علم پرائڻ لاءِ ڏنو ويو آهي. شاهه صاحب به ساڳي طرح محنت ۽ ڄاڻڻ جي تلقين ڪئي.

جان ڪتين تان ڪت هي هڏو هاڻي
ڪاپائتي سپڪا ڪتي سيبائتي
ڄاتو جن ڄاڻي تن پهي هٿان نه ڇڏي

اسلام کي به چوڏه سو سال گذري ويا ايڏي وڏي زور ڏيڻ جي باوجود چوڏهن سو سالن ۾ به حالت چونه سڌري؟ جنهن نموني سان علم حاصل ڪرڻ جو تاڪيد ڪيل آهي ته مسلمانن جو هڪ هڪ فرد يعني مرد توڙي عورت سڄي دنيا ۾ اعليٰ تعليم يافته هئڻ گهرجي ها، پر نتيجو بلڪل ان جي برعڪس آهي ڇو ڪهڙن سببن جي ڪري ائين ٿي ويو؟ سڀ کان پهريون ۽ وڏو سبب جهالت جو اهو آهي ته اسلام تي يڪدم بادشاهن ۽ امير ماڻهن جي گروه جو قبضو ٿي ويو ۽ اهي مفادپرست طبقا انسانذات جا همدرد نه هئا ۽ نه آهن، تنهنڪري انهن عام مسلمانن ۽ ٻين سڀني مذهبن جي عام ماڻهن کي هر طرح جي حربن، سازشن ۽ حيلن جي ذريعي جاهل رکڻ جي پوري ڪوشش ڪئي. بادشاهن، جاگيردارن، اميرن، ميرن، پيرن ۽ سندن پاڙيتن هٿ وٺي عام انسان کي جاهل رکيو ته جيئن سندن استحصال هر طريقي سان جاري رکي سگهجي ۽ انهن جي مٿان حڪمراني ڪرڻ ۽ استحصال ڪرڻ سولو ٿي پوي. انهيءَ بدني تيءَ جي ڪري عام ماڻهو ته واقعي جهالت جي ڌڻ ۾ ڦاسندو ويو ۽ اڃان تائين ان مان نه نڪري سگهيو آهي. سڀني مغربي ملڪن ۾ تعليمي شرح وڌي ويئي ۽ جيڪڏهن اها گهٽ رهي ته گهڻو ڪري مسلم ملڪن ۾ ڇاڪاڻ ته انهن کي پنهنجي سڌڻ جو خيال ئي نه رهيو. ڄاڻي پجهي ڪوشش ڪئي وئي ته عام ماڻهو جاهل هجي. عام مسلمان ويچارو مجبور ٿي غلط عقيدن جي چارن ۾ ڦاسي ويو ۽ سڀ استحصالِي عام ماڻهوءَ جي جهالت جو فائدو وٺي پاڻ مال دولت جمع ڪري شاهوڪار بڻجي ويا ۽ اهڙي طرح سان حڪمران بادشاهه ۽ سندن ساٿارين جي هڪ هٿي قائم رهندي آئي. مسلمانن جي سڄي تاريخي دور ۾ اهي هاڃا ٿيندا رهيا ۽ عام مسلمانن کي وڌن تاڪيدن هوندي به ته سڀ علم حاصل ڪريو مفادپرست حرامخورن جهالت جي اونداهيءَ جي اونهي غارن ۾ ڦٽي ڪري سندن چيخ پڪار تي مزا ۽ لطف اندوزي حاصل ڪئي. جيڪڏهن عام ماڻهن کي ڳالهه سمجهه ۾ اچي ۽ اسانجا ڏاها ۽ دانشور به

سمجھن ته هو وڏيون رڙيون ڪن. جيئن شاهه صاحب چيو آهي
هئين هوت پنھوءَ سين جي مون جيئن ملاقات
ته ٻانهن وجهي وات ريهون ڪن رجن ۾.

خير! وقت گذرندو ويو ۽ گڏيل هندستان انگريزن جي غلاميءَ ۾ اچي
ريو. انهن پنهنجي مقصدن حاصل ڪرڻ ۽ پنهنجي ڪم هلائڻ لاءِ ڪجهه
تعليم ڏني. سنڌي ٻولي، جنهن کي اڳ ۾ ئي اڳين حاڪمن تباهه ڪري
صورتخطون بدلائي اڀاهج ڪري ڇڏيو هو تنهن کي پڻ نئين صورتخطي ڏني
وري زندهه ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي، پر پنجن هزارن سالن کان استعمال
ٿيندڙ زبان، جيڪا پنهنجي اصل صورتخطي کان گهڻو اڳ ۾ محروم ٿي چڪي
هئي، تنهنکي زندهه ڪرڻ ڪو سولو ڪم ڪونه هئو. پر انهيءَ معاملي ۾ وري به
انگريزن کي جس هجي جن ٻولي کي ”الف، بي“ ڏني ۽ ٻاونجاهه لفظن جي مدد
سان نئين صورتخطيءَ ذريعي نئين سر سڌو ڪري پنهنجن پيرن تي بيهاريو.
اهڙي طرح سان ڪجهه مواد به سهيڙڻ شروع ڪرايو ۽ وڏو احسان ته
اسان تي اهو ڪين ته شاهه جور سالو ڊاڪٽر سورلي کان جمع ڪرائي ڇپرائي
ڏن. اصل سنڌي ٻولي جو تباهه ٿيڻ وڏو قصو آهي ۽ انهيءَ جا اصلي ذميوار به
ڪجهه اڳيان ۽ ڪجهه مسلمان بادشاهه آهن، پر انهيءَ مسئلي تي وري ڪنهن
ٻئي وقت تفصيل سان لکيو ويندو. في الحال اسان اتي اچي پهتاسين ته
انگريزن اسان کي به تمام چڱيون شيون ڏنيون هڪ ته سنڌي ٻوليءَ جي نئين
صورتخطي ۽ ڪجهه سنڌي مواد شاهه جور سالو پي انگريزي ٻولي، جيڪا دنيا
جي تمام وڏي ۽ اهم ترقي يافته سائنس جي زبان هئي ۽ سڄي دنيا ۾ اسان کي
رابطي جو ڪم به ڏئي ٿي، پر انگريزي ٻولي، جيڪا دنيا ۾ اسان کي رابطي
جو ڪم به ڏئي ٿي، پر انگريزن به تعليمي شرح کي نه وڌايو ڇاڪاڻ ته هو
حاڪم ۽ اسان غلام هئاسين ۽ اسان کي گهڻي کان گهڻي عرصي تائين غلام
رڪڻ پئي چاهين. پهرين لڙائي کانپوءِ جڏهن ڪجهه اختيار مقامي ماڻهن کي

ڏيڻ لاءِ سوچين ته پنهنجي زر خريد مقامي جاگيردارن ۽ زميندارن ڪجهه
حڪومتي اختيار ڏنن. هي اسان جا نوان صاحب به عوام لاءِ انگريزن کان ڪا
گهٽ مصيبت يا آفت نه هيا، انهن به عوام کي اهڙي طرح سان جاهل رکيو جهڙي
طرح سان انگريز رکندو آيو ڇاڪاڻ ته پنهني کي جهالت واري حالتن مان
ساڳيو فائدو حاصل پئي ٿيو ته بنا روڪ ٽوڪ جي پنهنجي حڪومت قائم رکڻ
۽ پوري طرح سان عوام جو استحصال ڪرڻ ۽ ان کي جاري رکڻ آسان ٿي پيو.
جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي:

جه سي لوڙاڻو ٿيا، جنين سنڌي ڏير،

ماروڙا فقير، ڪنهن در ڏيندا دانجهڙي

اهو هئو تاريخ پس منظر، جنهن ڪري خاص طرح مسلمان ۽ عام
طرح سان سڄي دنيا جا غريب ماڻهو هميشه کان وٺي جهالت جي گهٽائڻ ۽
منجهيل جهنگلن مان ٻاهر نه نڪري سگهيا آهن. اڄڪلهه جڏهن سڄي دنيا
سمجهي چڪي آهي ته جهالت تمام وڏي هاجيڪار مصيبت آهي. تنهن
هوندي به مفادپرست گهڻن ملڪن ۾ گهڻو ڪري عوام کي يا ته جاهل رکڻ
گهرن ٿا يا کين نالي ماتر تعليم ڏين ٿا، جيڪا سندن گهرجون ته پوريون ڪري
سگهي ٿي پر عوام لاءِ خاص ڪم جي نه آهي. تنهنڪري سڄي دنيا ۾
پاڪستان سميت جيڪڏهن تعليم نه ٿي سڌري ته ان جو واحد ڪارڻ هن
وقت تائين صرف ۽ صرف اهو آهي ته هر ملڪ جو بالادست ۽ مراعات يافتہ
طبقو نٿو چاهي ته عام ماڻهو سٺي تعليم وٺي سجاڳ ۽ سجاڙ ٿي وڃي.
ڇاڪاڻ ته ائين ٿيڻ سندن مفادن جي منافي آهي. تعليم کانپوءِ عوام کي ايترو
لٽي ڦري به بيوقوف نه بڻائي سگهندا. پر پڙهيل طبقو به چڱي طرح سان نٿو پڙهي
۽ پڙهڻ کانپوءِ به پاڻ کي ڪنهن وڏي يا گهڻي ڪم ڪرڻ جي لائق ۽ قابل نه ٿو
سمجهي ۽ وڌيڪ ڄاڻ حاصل ڪرڻ لاءِ پڙهڻ تي دل نه ٿي ڪڍيس ۽ خاص
طرح سان اسان جو نوجوان ۽ شاگرد طبقو ڄاڻ حاصل ڪرڻ بدران ڇو پيو

سڀني غلط ڪارين ۾ پئجي ٿو وڃي. انهيءَ سڀني سوالن جي جوابن لاءِ ته تمام اونهنون نفسياتي تجزيو ڪرڻو پوندو ۽ انهيءَ لاءِ به جدا مضمون ڦارئين جي خدمت ۾ پيش ڪبو ته آخر انسان غلط ڪم ڇو ٿو ڪري ۽ ڪيترين ئي هن وقت تائين ڪيل ڪوششن جي باوجود برائي گهٽجي ڪانه ٿي. پر وڌندڙ نظر اچي ٿي. هن وقت انهن سڀني خرابين جي بنيادي سببن مان هڪ سبب ته تعليمي جهالت آهي، جنهن جو هڪ ڪارڻ ته مٿي ڄاڻايوسين باقي اچو ته هاڻي ڏسون ته پڙهيل ماڻهو پڙهڻ وقت ڇو ٿا پڙجي ٿو وڃي، انهيءَ جا گهڻا سبب ٿي سگهن ٿا پر ڪجهه بنيادي ۽ اهم سبب هيٺ ڏجن ٿا. هڪ ڳالهه تمام زياده اهم ۽ سمجهڻ لائق آهي ته اعليٰ فني تعليم، اعليٰ قدرن واري ۽ اعليٰ تعليم کانسواءِ انسان جو سڌڻ تمام مشڪل آهي، جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي ته:

رات سهائين پون سنئين پائي گهرجي پلُ
 آهر ۾ اڃا چيون چندن چري چل
 مون توهين سين ڳالهڙي ٻئي ڪنهن مَ سل
 ها هَر ڪندو هل ته ڪڃايون ڪرن ڪي

(1) پهريون سبب مٿي بيان ڪري آياسين ته مفادپرست طبقي عوام کي ڄاڻي بجهي جاهل رکيو جيئن اسان جي ملڪ ٺهڻ کانپوءِ هن وقت تائين، جيڪي حڪومتون آيون، انهن ڪڏهن به ڪوشش وٺي تعليم تي صحيح بجيٽ ڪانه رکي. قومي آمدني جو صرف هڪ ڏيڍ سيڪڙو رکن ٿا، جڏهن ته ٻين سڌريل ملڪن ۾ قومي آمدني جو ويهه کان چاليهه سيڪڙو تعليم تي خرچ ڪيو ٿو وڃي، تنهنڪري اهو چئي سگهجي ٿو ته اسان جي بالادست طبقي جن جي هٿ ۾ حڪومتون رهيون آهن، انهن دلي طور تي ڪونه پئي چاهيو ته ڪو تعليم سڌري ۽ غريب تعليم حاصل ڪري خوش ٿئي. هنن غريب عوام جو استحصال پئي چاهيو ۽ تعليم کي نه

سڌاري پنهنجو هر طرح جو يعني معاشي ۽ سياسي استحصال جاري رکري
چاهيو اٿن.

(2) ٻيون نمبر سبب ته پڙهائڻ وارو پاڻ چڱي طرح سمجهيل ۽ سڪيل هجي
جيڪڏهن پڙهائڻ وارو پاڻ ئي چڱي طرح سمجهيل ۽ سڪيل نه هوندو ته
ٻين کي ڪهڙي طرح سيکاري سگهندو ۽ خاص ڪري پرائمري تعليم لاءِ
ته پڙهائڻ واري جو تمام سٺو ۽ قابل هجڻ ضروري آهي. اسان وٽ وري ان
جي برعڪس سڀ کان گهٽ ۾ گهٽ تعليمي معيار صرف ماستري حاصل
ڪرڻ لاءِ رکيل آهي، يعني هٿ وٺي قوم جي ٻارن جي تباهي ڪرڻي آهي.
سڄي دنيا جي ترقي يافته ملڪن ۾ ابتدائي تعليم جي لاءِ تمام سٺي ۽ وڏي
سکيا ورتل استاد مقرر ڪيا ٿا وڃن، پر اسان وٽ مئٽرڪ پاس ڪي ماستر
بڻايو ٿو وڃي. اها مئٽرڪ به گهڻو ڪري ڪاپي ڪري پاس ڪيل
هوندين، هاڻي ته گهڻا مثال ان پڙهيل ماسترن جا به سامهون اچي چڪا
آهن، ڪنهن به قسم جي ماستر لاءِ گهٽ ۾ گهٽ گريجوئيٽ ٽرينڊ
(Trained Graduate) هئڻ لازمي شرط هجي. انهيءَ ڪري اوترا
استادن جي سکيا جا مرڪز ڪلڻ ڪپن ۽ ترجيح ايم اي ايم ايڊ (M.A, M.Ed)
وارن کي ڏني وڃي، جيڪڏهن انهيءَ قسم جا تعليمي سڌارا
يڪدم نه ڪيا ويا ته تمام وڏو قومي نقصان ٿي ويندو جنهن جو تدارڪ
ڪرڻ وري وڏو مشڪل ڪم ٿي پوندو. انهيءَ سان گڏوگڏ استادن جي
پگهار جا به سٺا اسڪيل ٺاهيا وڃن. جيڪڏهن استاد سکيا ورتل نه هوندا
ته پاڻ ڪڏهن به چڱي طرح سان نه سيکاري سگهندا. مثال طور سائيڪل
سيکارڻ وارو ڪتابن مان پڙهي سائيڪل هلائڻ ڪڏهن نه سيکاري
سگهندو جيستائين پاڻ سائيڪل هلائڻ نه ڄاڻندو هوندو. اهڙي طرح سان
ترڻ به هڪ فن آهي، اهو صرف ڪتابن مان پڙهي ڪير به پاڻ نه سکي
سگهندو جيستائين پاڻي ۾ لهي پاڻ ٽافوڙا هڻي، سکي ته جلد سکي ويندو.

پر جيڪڏهن ڪو سڪيل تاروهن کي تربيت ڏيندو ته اڃا جلد سڪي سگهندا. هر ڪنهن قسم جي فن کي سڪڻ کانپوءِ وري وري ان تي عمل ڪرڻ يعني (Practice) جي ضرورت هوندي آهي. جنهن جي ذريعي مهارت حاصل ٿيندي اسان وٽ تعليمي ادارن ۾ (Drilling) ۽ (Practicing) جي تمام گهڻي ڪوٽ آهي. تنهن ڪري سٺا ماهر گهٽ ٿا پيدا ٿين. اسان وٽ استاد لاءِ مئٽرڪ جو معيار صرف انهيءَ ڪري رکيو اٿن جو تعليم کي اهميت گهٽ ڏني ويئي آهي ۽ حڪومتي بالادست طبقو عوام لاءِ سٺي تعليم چاهي ٿي ڪونه ٿو ته پوءِ اهڙا قاعدا قانون جو جوڙيندو جيڪي عوام جي پلي خاطر هجن. پر هاڻي ملڪن جي ترقي جو دارومدار اچي تعليم تي بيٺو آهي. تنهنڪري تعليم ڏيڻ سڀني وڏن ماڻهن جي به ضرورت ٿي پئي آهي. نه ته سندن ڪاروبار ۽ ڪارخانن ۽ صنعتي يونٽن جي مشينن جي ڪا ڪردگي ڪير ٿي ٿا. انهيءَ سنڀالي سگهندو. اڄ ڪلھ سٺي ۽ فني تعليم کانسواءِ هاڻي ڪوبه ملڪ صنعتي ترقي نه ڪري سگهندو. ۽ وري جيڪڏهن صنعتي ترقي ۾ ڪو ملڪ پوئتي رهي ويندو ته پوءِ اتي جو عوام سک جو ساھ نه کڻي سگهندو ۽ خراب حالات کان متاثر ٿيندو.

(3) علم پرائڻ ۽ پڙهڻ جي ٽين دشواري اها آهي ته پڙهائيندڙ ۽ پڙهندڙ ٻنهي کي خبر ٿي نه هجي ته هي پڙهائي حياتي ۾ ڪهڙي عملي افاديت رکي ٿي. يعني زندگي ۾ اهو علم ۽ ڄاڻ ڪهڙي خاص مقصد ۾ اڪر اچي سگهي ٿي يا ان کي ڪهڙي طريقي سان استعمال ڪري سگهيو. چڱي طرح سان پڙهڻ ۽ پڙهائڻ جو دارومدار گهڻي ڀاڱي انهيءَ ڳالهه تي به آهي ته ان علم کي پڙهائي ڇا ڪبو يعني ان جي قابل عمليت (Applicability) ڪيتري آهي. اسان وٽ استادن کي خبر نه آهي ته ڇا لاءِ ٿا پڙهائڻ ۽ شاگردن کي خبر ڪونه آهي ته ڇو ٿا پڙهن. تنهنڪري پرائمري تعليم کان

پوءِ يڪدم سڄي تعليمي نظام کي اهڙي نموني تي تيار ڪيو وڃي ته مختلف شعبا ٿي وڃن ۽ انهن جي تعليم انهيءَ طريقي سان ان علم جي سکيا ورتل استاد ڏين ۽ انهيءَ ۾ شاگردن جي پنهنجي مرضي ۽ شوق مطابق داخلا ٿي وڃڻ ڪپي. هن وقت ائين جماعت کانپوءِ ڪجهه شعبا جدا ڪيا ويا آهن. پر اهي ناڪافي آهن. پرائمري کانپوءِ ڪابه جنرل يعني عام تعليم نه هجي. پر شعبا مختلف ٿي وڃڻ ڪپن ۽ هر ڪنهن کي پنهنجي شوق ۽ لاڙي مطابق شعبو چونڊي تعليم جو حق حاصل هئڻ ڪپي.

(4) چوٿين رڪاوٽ جيڪا علم پرائڻ ۽ پڙهڻ ۾ سامهون اچي ٿي، اها آهي پڪا ضدي خيال (Ide'e_Fixe) انهيءَ قسم جا خيال، جن کي ضد جهڙا خيال به چئي سگهجي ٿو. اهي انسان جي علم پرائڻ ۽ سمجهڻ ۾ وڏي رڪاوٽ وجهن ٿا. خيال ته تمام گهڻن قسمن جا ٿي سگهن ٿا، تنهنڪري انهن کي دنيا ۾ عملي طور آزمائڻ ۽ جانچي ڏسبو ته اهي ڪم جا خيال آهن يا بيڪار خيال آهن. ناڪاره خيالن کي ڦٽي ڪرڻو پوندو. هر خيال کي آزمائڻ ۽ ڪنهن به خيال کي بنا سوچ ۽ ويچار جي ۽ بنا صحيح آزمائش جي قابل قبول نه سمجهيو ويندو. جيڪڏهن ڪو ماڻهو ضد ڪري مقرر ۽ مخصوص خيالن تي ٻڌي بيهي رهندو ته انهيءَ قسم جا سندس خيال Ide'e_Fixe () هوندا ۽ اهڙن خيالن واري ماڻهون جو علم پرائڻ جو وڏو دروازو بند ٿي ويندو نه رڳو ايترو، پر اهو ماڻهو وڏي گمراهي ۾ ڪري پوندو جنهن جو وڏو سبب ۽ ڪارڻ سندن اهي مخصوص ۽ ضدي خيال ٿيندا، جيڪي سندس پڙهڻ ۽ علم پرائڻ ۽ سمجهڻ ۾ وڏي رڪاوٽ ٿي بيهندا. ضدي خيالن وارو ماڻهو گهڻو ڪري صحيح فيصلو به نه ڪري سگهندو ڇاڪاڻ ته هن جي ضدي خيالن جي ڪري هن وٽ صحيح ڄاڻ اچي ٿي ڪونه سگهندي، تنهنڪري جيڪڏهن ماڻهو صحيح خيالن کي ترجيح ڏيئي اپنائيندو ۽ غلط خيالن کي ڇڏڻ لاءِ تيار رهندو ته هن جلدي سڪي

سگهندو ۽ سمجھندو ۽ هوشيار ٿيندو.

(5) پنجين رڪاوٽ جيڪا علم پرائڻ ۽ پڙهڻ ۾ حائل ٿئي ٿي سا آهي. لفظن جو نه سمجهڻ. جيڪڏهن بنا لفظن سمجهڻ جي ماڻهو پڙهندو رهندو ته ٿوري ئي وقت ۾ توهان خود مشاهدو ڪندؤ ته هو پڙهڻ ڇڏي ڏيندو. جيڪڏهن انهيءَ ئي عمل کي ٻئي نموني ڏسندؤ ته جيڪي ماڻهو پڙهڻ سان شوق گهٽائين ٿا يا پڙهڻ کان ڪيڀائين ٿا، يا پڙهڻ بلڪل ڇڏي ڏين ٿا، ان جو واحد سبب اهو آهي ته انهن لفظن کي سمجهڻ ڇڏي ڏنو ۽ جڏهن اهڙن اڻ سمجهيل لفظن جو ذخيره وڌي ويو ته پوءِ هنن لاءِ پڙهڻ بلڪل مشڪل ٿي پيو ۽ مواد جي نه سمجهڻ جي ڪري پڙهڻ ڇڏي ويهي رهيا. پڙهڻ ڇڏي ڏيڻ يا مواد جي سمجهه ۾ نه اچڻ صرف ۽ صرف لفظن کي نه سمجهڻ جي ڪري ٿيندو آهي، تنهنڪري اهو تمام ضروري آهي ته انفرادي پڙهائي ۾ يا اسڪولن ۽ ڪاليج ۾ اهڙي طريقي سان پڙهائجي جو ڪوبه هڪ اکر يا لفظ بنا سمجهڻ ۽ سمجهاڻ جي نه رهجي وڃي. انهيءَ جي لاءِ شاگردن کي هر زبان جي سٺي ڊڪشنري ميسر هئڻ کپي. عام طرح سان مطالع وارن کي ٻه سٺيون ڊڪشنريون موجود هئڻ کپن ته جيئن ئي ڪو ڏکيو لفظ اچي ته ان کي سمجهي صفا ڪري پوءِ پڙهائي جو سلسلو جاري رکڻ نه ته مواد يا ته سمجهه ۾ به نه ايندو ته ماڻهو ۾ مونجهارا پيدا ٿيندا ۽ پاڻ کي منجهيل محسوس ڪندو. انهيءَ طرح سان اهڙن شاگردن يا مطالعو ڪرڻ وارن کي عام زندگي ۾ به مونجهارا پيدا ٿيندا، جن جو مشاهدو اکين آڏو به آهي، جو اسان جو شاگرد طبقو اهڙن ئي مونجهارن جو شڪار آهي. اڻ سمجهيل لفظن جي ڪري مونجهارن کان علاوه مٿي جو سوراڪين جي تڪليف ۽ ڪن حالتن ۾ پيٽ جي خرابي به پيدا ٿئي ٿي ۽ چڙچڙا هٿ ته خاص طرح سان اهڙن ئي ماڻهن ۾ گهڻي ٿيندي آهي. جيڪڏهن ڪو ماڻهو ايئن سمجهي ٿو ته لفظن کي سمجهي پڙهڻ سان ته

گهڻو وقت لڳي ٿو وڃي، اها ڳالهه ته صحيح آهي، لفظن کي سمجهي پڙهڻ سان شروعات ۾ گهڻو وقت لڳندو ۽ پڙهڻ جي رفتار گهٽ رهندي، پر ٿوري وقت جي اندر لفظن جو ذخيرو (Vocabulary) وڌي ويندو ۽ پڙهڻ جي رفتار به بهتر ٿيندي ويندي، پر جيڪڏهن پهريائين ڪوبه فرد تڪر ڪري بنا سمجهڻ جي اڳتي وڌندو ويندو ته پوءِ جلدي پڙهڻ کان دل ڪٽي ٿي پوندس ۽ پڙهڻ ئي ڇڏي ڏيندو تنهنڪري بهتر ائين آهي ته پهريائين ڪجهه تڪليف برداشت ڪري چڱي طرح سان سمجهي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ وارو رواج ۽ عادت وڌي وڃي، جنهن جا تمام گهڻا فائدا ٿيندا.

بيوقوفي جيڪا اڳ ۾ ڪير چڱي طرح نه سمجهائي سگهندو هو هاڻي هن نموني سان ان جي تشريح سمجهه ۾ اچي ٿي، ڪوبه ماڻهو ايترو ئي بيوقوف آهي جيترو ان سمجهيل لفظن جو ذخيرو اٿس، جيڪڏهن گهڻا لفظ ان سمجهيل اٿس ته وڏيون بيوقيون ڪندو ۽ جيڪڏهن ٿورو ذخيرو اٿس ته گهٽ بيوقوف هوندو. هاڻي اسان جي تعليم جو نظام ته صرف بيوقوفي کي وڌائي رهيو آهي، ڇاڪاڻ ته لفظن کي سمجهي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ وارو رواج ئي ڪونه پيل آهي.

سڀ موضوع ۽ علم لفظن جا ٺهيل آهن. ڪوبه علم ڏکيو نه هوندو آهي، جيڪڏهن ان جا مخصوص ۽ عام لفظ سمجهه ۾ اچي وڃن، مثال طور: توهان ڪنهن به موضوع تي هڪ يا ٻه صفحا اهڙي طرح سان پڙهي ڏسو ته پهريائين ان جا سڀ ڏکيا ۽ نه سمجهه ۾ ايندڙ لفظ سٺي لغت (Dictionary) مان صاف ڪري پوءِ وري انهن صفحن کي پڙهي ڏسو ته توهان کي مطلب چڱي طرح سان سمجهه ۾ اچي ويندو. ظاهر ڳالهه آهي ته سڀ ٻوليون ۽ علم لفظن جا ٺهيل آهن، جيڪڏهن لفظ سمجهه ۾ ايندا ته پوءِ علم ۽ ٻوليون به سمجهه ۾ اينديون. اهڙي طرح سان شاگردن کي الفاظ چڱي طرح سان سمجهائي پڙهائڻ سان گڏ ڏاڪي به ڏاڪي پڙهائجي ته بهتر ٿيندو ۽ جيڪي شيون پڙهائڻ وقت ٻڌائجن انهن جو

ڪو نمونو ضرور انهن کي مادي شڪل جي صورت ۾ ڏيکارجي ۽ اڄڪلهه ته وڊيو جو سٺو نظام اچي ويو آهي، انهن شين جون وڊيو پڪچرس شاگردن کي ڏسجن ته وڌيڪ بهتر ٿيندو. پر جيڪڏهن ائين نه ڪبو ته شاگردن جي پڙهائي تي وڏو اثر پوندو ۽ سندن جسماني صحت به خراب ٿيندي ۽ نفسياتي روڳ به پيدا ٿي پوندو. علم جي نين کوجنائن مطابق انهيءَ طرح سان پڙهائڻ ۽ پڙهڻ مان بيحد فائدو ٿيندو ۽ ائين نه ڪرڻ سان بيحد نقصان ٿي ويندو. ايتري قدر جوان سمجھيل ڳالهين ۽ اڻ سمجھائپ جي ڪري اخلاقي ڪمزوريون به پيدا ٿي وينديون آهن، جن جي ڪري تهذيب جو موت به واقع ٿي ويندو آهي. جيڪڏهن سنڌي قوم کي به پنهنجي تهذيب بچائي آهي ته سمجھه ۽ سوچ سان سمجھي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ تي تمام گهڻو ڌيان ۽ زور ڏيڻو پوندو. بي صورت ۾ جيڪي تاريخ ۾ ٻين تهذيبن ۽ قومن جو حشر نشر ٿيو آهي، اهوئي نه اسان جو به ٿي وڃي. اسان وٽ وڏي عرصي کان وٺي سڄي قوم کي جاهل رکڻ جي مفاد پرست طبقي هٿ وٺي پوري ڪوشش ڪئي آهي، سمجھن پيا ته انهيءَ مان ڪين وڌ ماڻهائپ بحال رکڻ ۾ مدد ملندي. پر اهو ڪونه سوچين ته اهڙي طرح سان ته هو خود به متاثر ٿيندا ۽ جڏهن سڄو معاشره وڏي جي لپيٽ ۾ اچي ويندو ته سڀني کي نقصان ٿيندو. رومن تهذيب جي ختم ٿيڻ جي سببن ۾ وڏو سبب جهالت سبب پيدا ٿيل اخلاقي ڪمزوريون ئي هيون. هڪ مغربي مفڪر هيئن به چيو ته ”روم جهالت کي سمجھڻ ۾ بي سمجھي ڪري ويو.“

(Rome at the time of fall was illiterate on the subject of illiteracy,)

اهوئي اڄڪلهه اسان جي قوم ۽ وس وارن جو حال آهي ته هو جهالت دور ڪرڻ ۾ خود وڏي جهالت جو مظاهرو ڪري رهيا آهن، پر هاڻي انهن کي اهو رويو ختم ڪرڻو پوندو ۽ يڪدم تمام سٺا تعليمي سڌارا ڪري قوم کي تعليم ڏيڻي پوندي نه ته تباهيءَ کان قوم به ڪانه بچندي ۽ وس وارا پاڻ کي به ڪونه بچائي

سگهندا. هاڻي ترقي جو سڄو دارومدار تعليم تي ٿي ويو آهي. تنهنڪري فوجي خرچ گهٽائي عوام کي تمام جلد ضروري تعليم ۽ بنيادي حق ڏيڻا پوندا. تعليم نه ڏيڻ جي ڪري عوام ناڪاره ۽ نڪم ٿي ويندو ته پوءِ اهو قومي ترقي ۾ ڪهڙو ڪردار اداري سگهندو؟

عوام کي به خود هاڻي انهن ڦٽندڙ مان آزاد ٿيڻ لاءِ خبرداري ۽ تدبير سان تمام گهڻي سخت محنت ڪرڻي پوندي. قوم جي دانشورن کي چڱي طرح سان سمجهي سوچي قومي رهنمائي جو حق ادا ڪرڻو پوندو. جمهوريت، سياست ۽ حڪومت جي اصليت ۽ بنيادن کي سمجهي پوءِ عوام کي به سمجهائڻو پوندو.

ڪامياب ۽ ناڪام ماڻهو جو فرق به گهڻي ڀاڱي سمجهڻ ۽ نه سمجهڻ جو آهي. جيڪو هر ڳالهه کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪندو ۽ سمجهندو اهو ڪامياب ۽ جيڪو نه سمجهندو اهو ناڪام. اسان وٽ جيستائين تعليم جي شرح وڌي تيستائين ته خاص طرح سان دانشور طبقي جو فرض آهي ته اهو چڱي طرح سان غور ڪري، بصيرت حاصل ڪري وري هر ڳالهه کي وائڻو ڪري عوام جي سامهون پيش ڪري، ته جيئن عوام جي اڳيان صحيح چاڻ جو مواد موجود هجي جيئن کين وڌيڪ ڌوڪو نه ڏنو وڃي.

(6) ڇهين رڪاوٽ، جيڪا پڙهڻ ۽ علم پرائڻ ۾ اچي سگهي ٿي اها آهي مقصد ۽ قابل عمل هجڻ کان اڻ واقفيت. تعليم بغير مقصد جي بيڪار ۽ مردھ تعليم آهي. ڪيترا موضوع مردھ ٿي چڪا آهن ۽ ڪيترا فن به مردھ ٿي چڪا آهن. هاڻي انهن جي تعليم ڪنهن نه ڪم جي آهي. مثلاً ڪو زمانو هو ته تلوار جي وڏي اهميت هئي ۽ تلوار سازي وڏو هنر هوندو هو. پر هن وقت جيڪڏهن ڪير تلوار ٺاهڻ جي هنر جي تعليم وٺندو ته اها ڪهڙي ڪم جي ٿيندس. اهڙي طرح سان ٻين ڪيترن هنرن جو مثال وٺي سگهجي ٿو. ان کان علاوه ٻيا ڪيترا علمي موضوع آهن، جن جي اڄڪلهه ڪا به افاديت نه آهي. تنهنڪري اهڙن

علمن جو پڙهڻ فضول آهي. علم پرائڻ لاءِ پهريون سوال ۽ نهايت اهم سوال ئي اهو آهي ته هي علم ڇا لاءِ حاصل ڪريون. اهو اسان جي ڪهڙي ڪم ايندو جيڪڏهن هي بنيادي سوال حل ٿيل نه هوندو ته پڙهڻ بلڪل بيسود ٿي ويندو. تعليم جو مقصد آهي. ”ڄاڻڻ“. جيڪڏهن ماڻهو ڄاڻڻ وارو نه ٿيو ۽ سگهي نه سگهيو ته پوءِ اها تعليم بيڪار چئبي. جيڪڏهن انجنيئر پل نه ٺاهي سگهي، ڊاڪٽر دوا ڏئي مريض کي خوش نه ڪري سگهي ته پوءِ تعليم ۽ سکيا ڪهڙي ڪم جي. تعليم جو ڪم آهي. شاگرد کي هوشيار بڻائڻ، پر اسان جي تعليم ته اٽلندو شاگرد کي نڪمو ۽ بيڪار بڻائي ٿي ڇڏي. ٻيو تعليم جو مقصد آهي عملي قابليت پيدا ڪرڻ يعني عملي ڪمن ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪرڻ. جيڪڏهن ڪنهن به شاگرد يا فرد ۾ تعليم اهي خاصيتون نه ٿي پيدا ڪري ته پوءِ اها تعليم ڪهڙي ڪم جي چئبي. تعليم جو ڪم آهي ڪنهن نه ڪنهن هنر ۽ ڌنڌي جي ڪرڻ لائق بڻائڻ ۽ جيڪڏهن نظرياتي تعليم آهي ته ان جو به مقصد اهو آهي ته انهيءَ نظرياتي علم يا پهلوءَ کي وري ٻي هنڌ پيش ڪرڻ جي قوت ۽ اهليت ۽ صلاحيت پيدا ڪرڻ. اسان جو تعليم جو نظام نه ته سکيا ٿو ڏئي ۽ نه ڄاڻ ٿو ڏئي. تنهن ڪري اسان جي ٻارن جي حالت رحم قابل آهي. جنهن قوم جو تعليمي نظام ايترو تباهه ٿي وڃي ۽ پوءِ به وس وارن کي ڪا اڻ تن ٿي نه هجي.

تعليم جو ٻيو اهم مقصد آهي ڳالهائڻ جي قوت پيدا ڪرڻ ۽ ڳالهائڻ سیکارڻ. ڇاڪاڻ ته انسان جي سڄي قابليت آهي ڳالهائڻ جو فن سکڻ. انسان جي بنيادي وصف به ڳالهائڻ آهي. جيڪڏهن ڪير بنهه نه ڳالهائيندو ته اهو مرده ليکيو ويندو. انسان اوترو ئي زندهه آهي. جيترو ڳالهائي سگهي ٿو. اڄڪلهه وڏو هنر ٿي ويو آهي ۽ انهيءَ جي سکڻ لاءِ به وڏي مٿاڪت لڳي پئي آهي. ڳالهائڻ جي قوت (Communication) تي سڄي دنيا جي ڪاروبار جو انحصار آهي. تنهنڪري تعليم جو مکيه مقصد آهي ڳالهائڻ جي سگهه پيدا ڪرڻ. اسان

وٽ ته انهيءَ قسم جي تعليم کي اهڙي اهميت ڏني ٿي ڪانه ٿي وڃي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن ماڻهن کي ڳالهائڻ سيکاريو ويندو ته پوءِ اهي بيباڪ ٿي پنهنجا حق گهرندا، تنهنڪري مفاد پرستن طرفان سلسلو اهڙو رکيو ويو ته جيئن شاگردن ۽ عام ماڻهن ۾ ڳالهائڻ جي سگهه ڪنهن به طرح سان پيدا نه ٿئي ۽ ماڻهو انڌا، ٻوڙا ۽ گونگا هجن، بهرحال هاڻي ماڻهن کي پنهنجي پلائيءَ لاءِ واکا ڪرڻا پوندا ۽ وڏي جاکوڙ ڪرڻي پوندي.

(7) ستين رڪاوٽ علم پرائڻ ۽ پڙهڻ ۾ ”سمجھائپ“ جو گهٽجي وڃڻ يا گهٽ هجڻ آهي. سمجھائپ (Understanding) يا ٺاهه جو سڄو دارومدار وري سندس جزن تي آهي، جيڪي سندس لازمي جزا آهن، جيڪڏهن اهي جزا گهٽيا ته سمجھائپ به گهٽبي. جيڪڏهن هڪ جزو گهٽبو ته ٻيا به لازمي گهٽيا ۽ جيڪڏهن ٻه جزا گهٽيا ته لازمي طرح سان ٽيون جزو به گهٽبو ۽ نتيجي طور سمجھائپ به گهٽبي. سمجھائپ (Understanding) جو پهريون جزو آهي رابطو (Communication) ۽ ان جو ٻيو جزو آهي قرب (Affinity) ۽ ان جو ٽيون حصو جزو آهي نقطه نظر يا سمجهوتو (Reality) اهي ٽئي جزا هڪ ٻئي سان چڱي طرح سان لاڳاپيل آهن، جيڪڏهن رابطو گهٽ ٿيندس ته قرب به گهٽجي ويندو جيڪڏهن اهي ٻئي گهٽيا ته نقطه نظر ساڳيو يا ساڳي سطح جو نه رهندو ۽ سمجهوتو به نه ٿي سگهندو. جيڪڏهن ڪنهن به انسان سان موضوع سان، جنهن به شي سان اهو قاعدو لاڳو ڪري ڏسندو ته توهان جي سامهون حقيقت کلي پوندي ته واقعي انهن ٽن جزن جي گهٽجڻ سان سمجھائپ گهٽبي ۽ انهن ٽنهي کي وڌائڻ سان سمجھائپ به وڌندي هي تمام طاقتور قاعدو آهي، جيڪو زندگي جي هر مرحلي سان لاڳو آهي ۽ سٺي زندگي جي ضمانت پڻ ڏئي ٿو پر هن قاعدي کي چڱيءَ طرح سان هنئين سان هٺيائڻ جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان کي ڪو موضوع سمجهڻو آهي، تڏهن به اهو قاعدو لاڳو ڪرڻو پوندو ۽ جيڪڏهن ڪو هنر سکڻو آهي تڏهن به اهو قاعدو لاڳو ڪرڻو

پوندو. جيڪڏهن نوڪري چڱيءَ طرح ڪرڻي آهي، تڏهن به انهيءَ قاعدي جو سهارو وٺڻو پوندو. ماڻهن سان ناتا ٺيڪ ڪرائڻ آهن، تڏهن به انهيءَ قاعدي کي سمجهي عمل ۾ آڻڻو پوندو. جيڪڏهن توهان جا تعلقات ڪنهن سان ٺيڪ نه آهن ته سواءِ رابطي کي بهتر ڪرڻ جو ٻيو ڪوبه طريقو نه آهي. انهيءَ لاءِ رابطي کي بهتر ڪري وڌايو. رابطي وڌڻ سان انهيءَ ماڻهوءَ ۾ يقينن قرب وڌندو ويندو. تيئن تيئن ان شخص سان سمجهڻ به وڌندي اهڙي طرح سان ڪنهن سان جيڪڏهن انسيت يعني قرب وڌندو ته رابطو به وڌندو ۽ نقطهءِ نظر به ٺيڪ ٿيندو ته پوءِ سمجهڻ به وڌندي. ڪنهن به موضوع سان قرب يعني ويجهڙائپ يا انس وڌائيندو ته انهيءَ سان رابطو ڪندو ۽ اهڙي طرح سان اهو موضوع توهان جي سمجهڻ جي دائري ۾ اچي ويندو. جيڪڏهن شوق سان ۽ انس سان رابطو ڪندو ته نقطهءِ نظر بهتر ٿيندو ۽ توهان جي سمجهڻ به بهتر ٿيندي جيڪڏهن رابطو گهٽ ٿيندو ته پوءِ ٻيا جزا به گهٽ ٿي ويندا، جيئن سنڌي بها ڪو آهي. ”جيڪي چلهه تي سي دل تي“، ڇاڪاڻ ته پري ويڃڻ جي ڪري رابطو گهٽو ڪري گهٽيو ۽ انهيءَ صورت ۾ قرب گهٽيو ۽ انسيت به گهٽ ٿيندي ته پوءِ يقيني طور تي سمجهڻ به گهٽ ٿي ويندي. تنهنڪري سمجهڻ (Understanding) وڌائڻ لاءِ انهيءَ جي ٽنهي جزن کي وٺڻو پوندو. يعني رابطو (Communication) ۽ قرب (Affinity) انهن جزن کي چڱيءَ طرح سان سمجهي ۽ زندگي جي هر شعبي سان لاڳو ڪرڻ سان بيحساب فائدا ٿيندا ۽ عام طرح سان هر قسم جي سمجهڻ وڌندي انهيءَ علم کي انساني معاشري جي بهتريءَ لاءِ تمام گهڻي تفصيل ۽ وضاحتن سان وري ڪنهن به وقت قارئین جي خدمت ۾ پيش ڪبو.

(8) اٺين رڪاوٽ علم پرائڻ ۽ پڙهڻ جي آهي سٺين ڊڪشنرين جي اڻ هوند. اسان جي سنڌي ٻوليءَ ۾ هڪ ڊڪشنري، جيڪا ڊاڪٽر نبي بخش صاحب ٺاهي، اها به اڻ لپ آهي. توهان انگريزي کي ڏسو ۽ ان ۾ ڊڪشنرين جي تعداد

ڪي ڏسو ته ڪيترو نه وڏي تعداد ۾ هر قسم جون ڊڪشنريون موجود آهن. تمام گهڻا ۽ وڏا ادارا آهن، جيڪي طرح طرح جون ڊڪشنريون ڇاپي پڌريون ڪندا ٿا رهن. انهيءَ جي مقابلي ۾ اسان وٽ ته ڊڪشنري جو وجود به موجود ڪونهي. ڇڻ ته اسان کي سڄي ٻولي اچي ويئي ۽ لغت جي ڪا ضرورت ئي نه آهي. پر اها اسان جي تمام وڏي پيل آهي ۽ انهيءَ جا گهڻا نقصان آهن. لفظن نه سمجهڻ جي ڪري مونجهارا ٿا پيدا ٿين ۽ انهن مونجهارن جو اثر سڄي معاشري تي ٿئي ٿو تنهنڪري تمام ضروري آهي ته سنڌي جون به سٺيون ڊڪشنريون جوڙيون وڃن ۽ انهيءَ کانسواءِ انگريزي جي بهترين ڊڪشنرين جا ترجما ٿيڻ کپن. سنڌي دانشورن، استادن ۽ خاص طرح سان ريتائرن، استادن ۽ ٻين رٿائرن تعليم کاتي جي آفيسرن کي گذارش آهي ته پنهنجي وقت کي وڃائڻ جي بدران مهرباني ڪري ان کي ڪنهن قومي ڪم ۾ آڻين ته بهتر ٿيندو. گهڻي ۾ گهڻو وقت يعني ماڻهن جي ڪم وارا ڪلاڪ ضايع ٿي ٿا وڃن. جيڪڏهن اهي سڀ هن قومي ڪم ۾ گذجي هڪ ٻئي سان ساٿ ڏئي ڪم ڪن ته اسان پنهنجي ٻوليءَ ۾ لفظن جي ذخيري کي به وڌائي محفوظ ڪري سگهنداسين ۽ اهڙي طرح اسان پنهنجي تهذيب به بچائي سگهنداسين. جنهن ٻولي ۾ ڊڪشنريون گهٽ هونديون ته اها ٻولي شاهوڪار هوندي به سڄي ٿي ويندي ۽ سڄي ٻولي سڏبي. تنهنڪري سڀ کان اهميت وارو ڪم جيڪو سنڌي ڏاها دانشور ۽ اديب چڱيءَ طرح ڪري سگهن ٿا اهو جلد کان جلد ٿيڻ کپي. ان سمجهيل لفظن جي تباهه ڪري مٿي بيان ڪري آيا آهيون تنهنڪري اهو ضروري آهي ته پنهنجي قوم کي لفظن سمجهڻ ۾ مدد ڏيڻ لاءِ سنڌي لغتون ٺاهي پڌريون ڪيون وڃن. بهرحال، هن وقت ته استادن تي سڄو بار آهي ته هو ٻارن کي هڪ هڪ لفظ ۽ ان جو اشتقاق چڱيءَ طرح سان سمجهائن ته پڙهڻ واري صلاحيت ختم ٿي ويندي انهيءَ قسم جي تباهه ڪاري جا ڪجهه اثر هن وقت پاڻ ڏسي رهيا آهيون. هي ڪاليج جا شاگرد

جيڪي ڪاپي جي ڪيڏا آهن، سو به انهيءَ ڪري آهي، جو هو ويچارا پاڻ پڙهي ۽ سمجهي نه ٿا سگهن. ان کان علاوه جهيڙا جهيڙا به انهيءَ ان سمجهائپ جو نتيجو آهن، جيڪڏهن سمجهي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ تي زور ڏبو ته معاشري جو سڌارو ٿي سگهندو ورنه حالت اهڙي جا اهڙي رهندي.

(9) نائين رڪاوٽ جيڪا علم پرائڻ ۽ پڙهڻ ۾ حائل ٿئي ٿي اها آهي سزا، جيڪا شاگردن کي ڏني وڃي ٿي ۽ جنهن جي ڪري ڪيترا شاگرد اسڪول ڇڏي وڃن ٿا ۽ ڪيترا وري بي سمجهه ۽ جڏا ٿي وڃن ٿا. ٻارن کي جسماني طرح سان مارڻ ان ٻار جي سڄي عمر به تباهه ڪري سگهجي ٿو ۽ هن جي پڙهائي به ختم ٿي سگهي ٿي، پڙهائي ڇڏي به سگهي ٿو ۽ ڪن حالتن ۾ ته بلڪل پاڳل به ٿيڻ جا امڪان آهن، تنهنڪري ننڍن ٻارن کي مارڻ، اسريل ملڪن ۾ ڏوهه هئڻ کپي ۽ انساني حقن جي واسطي سان انهيءَ معاملي کي به هر سطح تي کڻڻ گهرجي. ٻار جي پڙهڻ ۽ ڪوتاهي يا اسڪول ۾ نه اچڻ يا ڪاپي غلطي هجي ته ان جا اصلي ڪارڻ ڳولهي علمي طرح سان حل ڪيا وڃن، باقي انهيءَ جي لاءِ ٻار کي مارڻ يا جيئن عام طرح سان ٻهراڙي جي اسڪولن ۾ استاد شاگردن کي موچڙن جا زپٽ لڳايون ويٺا آهن ته هو ڪنهن به طرح نه رڳو صحيح نه آهي، پر ٻارن لاءِ هاجيڪار ڳالهه آهي.

(10) نين ڪوجنائن مطابق انسان کي تباهه ڪرڻ ۾ مار کان وڌيڪ ٻي ڪنهن به ڳالهه جو حصو گهڻو آهي، يعني انسان لاءِ وڏو ڀرو تباهه ڪاري ايڏا ڏيڻ جي ڪري ٿئي ٿي، انهيءَ جا ايترا ته گهڻا ۽ ڳوڙها نفسياتي پهلو آهن، جن جو جيڪڏهن انهن تي بحث ڪجي ته جدا مضمون ۽ ڪتاب لکڻ جي ضرورت پوندي ۽ اميد ته اڳتي انهيءَ لاءِ به جدا مضمون لکيو ويندو. بهرحال، هن وقت ايترو سمجهڻ گهرجي ته ٻارن کي سنڀالڻ ۾ خاص خيال رکجي ۽ پيار ۽ قرب سان ٻار کي سمجهائجي ۽ سنڀالجي، ڪنهن به طرح سان مارڻ جو ڪوبه جواز ڪونهي، پراڻو پهاڪو استحصالِي پهاڪو هيو جيڪو انگريزن هتي

انهيءَ لاءِ مشهور ڪيو ته جيئن اسان جا ٻار ۽ نسل تباهه ٿيڻ يعني ”مار ٻار جي سنوار“ انهيءَ کان وڌيڪ گمراهه ڪن ڪا به ٻي ڳالهه ڪانه ٿي سگهي ٿي سزا ڏيڻ سان دنيا ۾ ڪڏهن به ڪو سڌارو نه آيو آهي ۽ نه وري اچي سگهي ٿو. هاڻي سڌاري لاءِ به سمجهائڻ جي علمي طريقي سان نفسياتي تعليم ۽ تربيت ڏيڻ سان ئي انسانن کي درست ڪري سگهجي ٿو. سزا ته وڌيڪ ڪم خراب ڪيو آهي. اها ته مفادپرست طبقي وارن ماڻهن جي وڏي چال هئي ته جيئن عام انسان ۽ غريب کي ۽ سندس اولاد کي سزائون ۽ ايڏا ڏئي تباهه وڃي وڃي. سزا جي لاءِ شروعات لڌ ٻائي کان ٿي ۽ تيرن، نيزن، تلوارن کان وڌندي وڃي بندوق، رائيفل، ڪليشنڪوف، بمبارن ۽ ٻين گولن جهڙن مهلڪ هٿيارن تائين پهتي. پر انهيءَ سڄي ڏاڍ ۽ ظلم جي ڪري ڪو دنيا سڌري يا ڪنهن دنيا ۾ آڻ مڃي ڪڏهن به ائين نه ٿي سگهندو. انسان جي عزم ۽ همت آڏو ۽ سندس علمي ڪاوشن ۽ ڪوجنائن جي ڪري سڀ غلط طريقا مٽجي ويندا. روس جي وڏي ۾ وڏي فوج روس کي سنڀالي نه سگهي ۽ انسانن جي همت ۽ عزم انهيءَ وڏي فوج کي بي طاقت ڪري ڇڏيو. اهڙي طرح سان سڄي دنيا مان زور ۽ زبردستي اڄ نه ته سڀاڻي ضرور ختم ٿيڻي آهي. تنهنڪري هاڻي هر قسم جي زور، زبردستي ڏاڍ ۽ ظلم کي نفرت جي نگاهن سان ڏٺو ويندو ۽ جلد اهي سڀ غلط طريقا دنيا مان ختم ٿي ويندا.

تنهنڪري ٻارن جي سڌاري لاءِ هاڻي جديد سائنسي طريقا اختيار ڪري انهن جي پڙهائي جو سٺو بندوبست ڪجي ته قومي ترقي جلد ٿي سگهندي. بهرحال، هر ٻار جي مائٽن کي آگاهه ٿو ڪجي ته عام طرح سان هر انسان لاءِ جسماني تشدد تمام پيائڪ ۽ خطرناڪ حد تائين نقصانڪار عمل آهي. پر ٻارن کي مارڻ ته وري انهيءَ کان به وڌيڪ تباهي آهي. تنهنڪري مهرباني ڪري انسانن تي تشدد ۽ ٻارن کي مارڻ جي خلاف هڪ جيترو آواز اٿاريو وڃي. ٻارن کي ۽ وڏن کي ڪي سڌارڻ لاءِ جديد سائنسي علمي طريقا

استعمال ڪيا وڃن، جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويو ته قومي ترقي جي راه ڪڏهن به ڪانه ڪلي سگهندي. علم پرائڻ ۽ پڙهڻ جي عمل ۾ ٻيون گهڻيون وري خارجي رڪاوٽون جهڙوڪ: گورنمينٽ جون پاليسيون، نصاب جون ڪوتاهيون، مائٽن جي عدم توجهي، استادن کي اڻپوريون سهوليتون ۽ وري استادن جون زيادتيون، سياسي ڌرين جون مفادپرستيون، رشوت ۽ ڪاپي ڪرڻ جهڙيون تباه ڪن رسمون ۽ معاشري ۾ چڱي ڪم ڪرڻ يا ٻين جي خدمت ڪرڻ واري جذبي جي ڪمي ۽ کوٽي ۽ ڪجهه ٻيون اهڙي ئي قسم جون ڳالهون ٿي سگهن ٿيون، انهن تي اڳ ۾ به گهڻن دانشورن لکيو آهي، پر وري به انهن تي تفصيل سان ٻئي مضمون ۾ روشني وڌي ويندي.

بهر حال، جيڪڏهن شاگرد، استاد ۽ گورنمينٽ جا ذميوار آفيسر انهن ڏسيل ڳالهين تي عمل ڪندا ته سندن علم پرائڻ ۽ پڙهڻ ۾ گهٽ رڪاوٽون پيش اينديون ۽ گهڻن نقصان وارين غلط ڪارين جو ازالو ٿي ويندو. انهيءَ طريقي سان قومي تهذيب، ٻولي ۽ معاشري کي ڪيترن تباه ڪن اثرن کان بچائي سگهيو. انفرادي² طرح سان ته ماڻهو انهيءَ نموني پڙهڻ سان پنهنجي سمجهڻ جي قوت کي وڌائي سگهندو. جيڪڏهن انهيءَ نموني سان پڙهڻ ۽ پڙهائڻ وارا گهڻا سمجهدار ماڻهو پيدا ٿي پوندا ته پوءِ اهي ماڻهو پنهنجي گڏيل جاکوڙ سان هن معاشري کي به سڌاري ۽ بچائي سگهندا.

اچو ته سڀ پڙهيل دوست گڏجي علم پرائڻ ۽ سٺي طرح سان پڙهائڻ لاءِ جاکوڙ ڪريون، سڀني علم دوست، ڏاهن، دانشورن، اديبن، شاعرن، ليکڪن کي عرض ٿو ڪجي ته سڄي معاشري ۾ ڪنهن نه ڪنهن منظم طريقي سان صحيح طرح سان علم پرائڻ، ڄاڻ حاصل ڪرڻ لاءِ ڀرپور جدوجهد ڪن ۽ ٻين دوستن کي به اهڙي جدوجهد لاءِ تيار ڪن.

جان جيئرو آهين، تا جلُ ڪانهي جاءِ جُلُ ريءِ
تتيءَ ٿڌيءَ هل، ڪانهي ويل وهڻ جي.

ملڪ ۾ تعليم جي تباهيءَ جا بنيادي ڪارڻ !!

پاڪستان کي قائم ٿئي وڌو عرصو گذري چڪو آهي، انهيءَ سڄي عرصي ۾ هن ملڪ جي بدنصيب چئجي جو ڪا به چڱي ڳالهه ملڪي سطح تي نه ٿي سگهي آهي. آئين صحيح طرح سان نه ٺهي نه سگهيو پر جيڪو مرحوم پٽي صاحب ٺاهي ڏنو انهيءَ جو به حليو بگاڙيو ويو آهي. انصاف هنن ڪورٽن کان نه ماڻهن کي مليو آهي، نه وري ڪا اميد ٿي اٿن ته هن ڪورٽن جي نظام ذريعي ڪو سستو سنو ۽ ترٽ انصاف به ملي سگهندو جڏهن خلق خدا کي فوري ۽ صحيح انصاف نه مليو ته پوءِ اهو ملڪي نظام ڪهڙو چئبو رشوت جيڪا سڄي ملڪ ۾ عام جام آهي ۽ حڪومتي سطح تي انهيءَ جي مڃتا به ٿي چڪي آهي، تنهن ڪورٽن جي چوڌيوارن کي به ڌاري وڌو آهي ۽ شايد ئي ڪنهن ڪورٽ جي ڪا ديوار ڌارن کان محفوظ هجي، جيئن شاعر چيو آهي:

لتجي ڦرجي پيو عوام

ڪهڙو آه هي نظام

انتظاميه ته هن ملڪ جي هڪ پاسي مها ”آڙيڪاپ“ منافقت ۾ ماهر ۽ ٻئي پاسي رشوت ۾ پڙ. اڄ ڏينهن تائين ڪير به سندن ”وار به ونگو“ نه ڪري سگهيو آهي. صدرن ۽ وزيرن جي چوڻ مطابق به اربين رپيا رشوت جي نذر ٿي ٿا وڃن، پر ڪوبه تدارڪ نه ٿي سگهيو آهي. ڪيئن ٿئي؟ جنهنجي چوڻ وارا، الزام ڏيڻ وارا به سڀ انهن جا ساٿاري ۽ پاڻي پائيوار هجن ته پوءِ مسئلو حل ڪين ٿيندو. اهڙي ناڪارا انتظاميا جي ڪري ته امن امان بحال نه ٿو ٿي سگهي. سنڌ سرڪار کي رٽنجرس جي مدد سان هلايو پيو وڃي ۽ وقتاً فوقتاً، سرحد، بلوچستان ۾ به فوج جون خدمتون ورتون ٿيون وڃن، جمهوريت ۽ حڪومتون مختلف صورتن ۾ مفادپرست مٿاهين طبقي جي قبضي ۾ رهيون

آهن. هي بالادستن وارو ٽولو سڄي ملڪ جي چار يا پنج سو خاندانن تي مشتمل آهي ۽ گهڻو ڪري پاڻ ۾ ويجهڻا مائٽ آهن يا تمام سٺا تعلقات اٿن. هن طبقي ۾ خاص طرح سان چار گروهه شامل آهن.

(1) جاگيردار ۽ وڏو زميندار

(2) وڏو سرمائيدار ڪارخانيدار يا تاجر

(3) وڏو سول بيورو ڪريٽ

(4) ملٽري بيورو ڪريٽ.

انهن چئن گروهن جي ٽولي ۽ سندن خاص حمايتين ۽ حوارين جو هڪ بالادست طبقو ٺهي پيو آهي. سندن مدد وري وچولي ۽ هيٺئين طبقي مان سندن چاڙتا ۽ پاڙيتا ڪن ٿا.

شروع کان وٺي انهيءَ طبقي هن ملڪ ۽ عوام کي لٽڻ ۽ ڦرڻ شروع ڪيو آهي، جنهن جي نتيجي ۾ ملڪ ڪريها رپين جي قرضن جي هيٺ اچي ويو آهي ۽ انهيءَ کان وڏو گناهه جهڙو ڪارنامو انهيءَ طبقي جو اهو آهي ته عوام کي هر طرح سان سٺي تعليم وانجهيل رکي ڇڏيو اٿائون. جيڪڏهن عوام کي تعليم جي ذريعي شعور ملي ويو ته هنن سڀني گروهن جي جيڪا استحصال واري هڪ هٿي آهي، اها نه رهي سگهندي. هن ملڪ جي غريب عوام لاءِ ته پيٽ پري ڪاٺ لاءِ ماني نه هجي، تن ڍڪڻ لاءِ اوچڻ نه هجي ۽ سر لڪائڻ لاءِ اجهو نه هجي ۽ علاج لاءِ پائي نه هجي، پر اتي هن مسڪين ۽ غريب ماڻهن جي ملڪ جي صدر ۽ وزيراعظم جي رهائش گاهن کي سينگارڻ لاءِ اربين رپيا خرچ ٿين. وزيرن ۽ آفيسرن جي ٻاهرين ملڪن جي اڃائي دورن لاءِ ڪروڙين رپيا خرچ ٿين. وزيرن ۽ وڏن آفيسرن جي مراعات تي ڪروڙين رپيا خرچ ٿين اهو ڪٿان جو انصاف آهي. صرف سڀني سرڪاري آفيسرن ۽ وزيرن جي آفيسن ۽ رهائش گاهن جي خرچ کي به جي گهٽايو وڃي ها ته گهٽ ۾ گهٽ انهيءَ پئسي مان تعليم ستاري سگهجي ها ۽ رفاحي گهر ٺاهي پينوفيرن مان جان ڇڏائي

سگهجي ها، جيڪي هن ملڪ جي لاءِ بدنام داغ آهن. پاڪستان لهرڻ کانپوءِ گهڻيون ئي حڪومتون آيون، پر ڪنهن حقيقي فلاحِي ڪم نه ڪيو. هر شهر جي گهٽيءَ ۽ چوڪ تي هر مسجد جي در تي سوين فقير الائي چو وس وارن لاءِ شرم جو باعث نه ٿي سگهيا آهن. باقي شريف شهرين لاءِ ته وڏي مونجھاري ۽ مرم جو سبب آهن. جمهوري ۽ مارشل لا واريون حڪومتون، جن وڏيون اسلامي دعوائون ڪيون اهي به تعليم نه سڌاري سگهيون ۽ نه وري هنن پينو فقيرن مان قوم جي جان چڙائي سگهيون. هي جو سڄي دنيا ۾ اسان جي خواري پئي هلي انهي مان نجات جو ڪورستو اڃا تائين لپي نه سگهيو آهي. اسانجو ملڪ دنيا ۾ ٻيو نمبر رشوت خور ملڪ چيو ويو آهي ۽ سڄي دنيا ۾ چوٿون نمبر جاهل ملڪ آهي. بهرحال، تعليمي تباهيءَ جو بنياد ۽ پهريون ڪارڻ انهيءَ بالادست گروه جي بدنيتي آهي ۽ انهيءَ بدنيتي کي تمام گهڻي هوشيارِي ۽ چالاڪي سان عملي جامو پارايو اٿن ته متان ڪي عوام جا گهڻگهرا اهي راز سمجھي سگهن. چڪاڻ ته هتي ملمع سازي وڏي پئماني تي هلي رهي آهي. هنن وڏن ماڻهن جي راج يعني اميرو ڪريسي کي ڊيموڪريسي جونالو ڏنو ويو آهي. ماڻهن جي راج يعني اميرو ڪريسي کي به انهيءَ نقطهءِ نظر سان تباهه ڪيو ويو اهڙي طرح سان تعليم جي نظام کي به انهيءَ نقطهءِ نظر سان تباهه ڪيو ويو آهي ته غريب ماڻهو اصل سڌري نه سگهن، پر اجايا ۽ ڪوڙا انگ اکر ڏيئي پيا قوم کي بيوقوف بڻائيندا آهن. افسوسناڪ ڳالهه اها آهي ته پاڻ ۾ ويهي انهن مان گهڻا خوش ٿيندا آهن ته ڪهڙي به طرح سان عوام کي اسين دوکي ۾ رکي، ٺڳي بيوقوف بڻائيندا پيا اچون، خير...!

قوم جي ترقي جو راز ۽ بنياد ٽن وسيلن کي ترقي ڏيارڻ ۾ آهي. پهريون انساني وسيلا ٻيو قدرتي وسيلا ٽيون مصنوعات جي پيداوار. هتي انهن ٽنهي وسيلن کي تباهه ڪيو ويو آهي، تنهنڪري ترقي نه ٿي سگهي آهي. انساني وسيلا يعني انسان جيڪو هڪ تمام قيمتي (Costly) ڳوڙهي بڻاوت (Complex) وارو ڪمپيوٽر آهي، انهيءَ کي جيڪڏهن چڱي طرح سان

سڌاري استعمال ڪبو ته صحيح نتيجا ڏيندو. انهيءَ ۾ صحيح معلومات ۽ ڊيٽا (Data) به لازمي جزا آهن ۽ انهيءَ کان علاوه ماحول، تعليم ۽ تربيت عام ڪئي وڃي ۽ ماحول صحيح ڪيو وڃي ته ملڪ ترقي ڪندو. جپان ۽ يورپي ملڪن جي تڪڙي ترقي جو راز تعليم ۽ خاص طرح سان فني، هنري ۽ سائنسي تعليم ۽ تربيت آهي. انهن ملڪن پهرين هر فرد کي تعليم ۽ تربيت ڏيڻ جو پروگرام بڻايو ۽ سٺو سيڪڙو ماڻهو تعليم يافته ڪيا ويا. انهيءَ جي برعڪس اسان وٽ سرڪاري انگ اکر ظاهر ٿا ڪن ته 25 سيڪڙو تعليم اچي وئي آهي، پر اهي انگ اکر ”يڪلو سيلو“ آهن، انهن ۾ صحيح ڪرڻ وارا، بسم الله پڙهڻ وارا ۽ الف بي اچاري پنهنجي نالي لکڻ وارا به اچي ٿا وڃن. جيڪڏهن انهن جو ڳاڻاڻو ڪجي ته صحيح تعليم وارا صرف 6 کان 7 سيڪڙو آهن. انهن ۾ به اڌ کان وڌيڪ اهي آهن، جيڪي صرف مقامي ٻولي لکي پڙهي سگهن ٿا ۽ انگريزي ۽ سائنسي تعليم کان وانجهيل آهن. مناسب انگريزي، فني ۽ سائنسي تعليم وارن جو اصل صحيح تعداد تمام گهٽ ۽ گهڻو ڪري هڪ يا ٻه سيڪڙو آهي. هاڻي جنهن قوم جا فرد سائنسي ۽ فني تعليم کان محروم هوندا ته اها ڪهڙي طرح سان ترقي ڪندي. سڄي دنيا ۾ ترقي يافته ٻوليون، جن ۾ هر قسم جي تعليم ڏني سگهجي ٿي چند آهن ۽ انگريزي به انهن ۾ هڪ اهم ٻولي آهي. انگريز هتي حڪمراني جي ڪري پنهنجي ٻولي کي رائج ڪري ويو. تنهنڪري اسان کي انهيءَ جي پڙهڻ ۽ سکڻ جون سهوليتون مهيا ٿيون. انگريزن جي غلامي جي ڪري مقامي ٻوليون ترقي ڪري نه سگهيون ۽ انهيءَ ڪري هن وقت انگريزي کي ڇڏي ڏيڻ خودڪشي جي برابر ٿيندو. اسان جي ملڪ ۾ به انگريزي رائج هئي ۽ تعليمي ۽ دفتری ٻولي به انگريزي هئي، انڪري آزاديءَ کان پوءِ به جاري رکي وئي. اسان جي مراعات يافته بالادست طبقي چڱي طرح سان بندوبست ڪيو ته جيئن ڪنهن به صورت ۾ تعليم عام نه ٿئي ان ڪري بجيٽ تي

ڪنٽرول ڪري تعليم تي گهربل رقم ڪڏهن به نه ڏني وئي. پئسن گهٽ هئڻ جي ڪري تعليم عام ۽ سٺي نه ٿي سگهي. وڏي عرصي کانپوءِ به پئداوار جو صرف هڪ سيڪڙو به تعليم تي خرچ ڪونه ٿو ٿئي. ترقي يافتہ ملڪ ڏهن کان چاليهه سيڪڙو پئسا تعليم تي خرچ ڪن ٿا. ڇاڪاڻ ته حڪومت تي اميرن جو قبضو هئو ۽ آهي سندن ٻارن لاءِ سٺا اسڪول يعني پبلڪ اسڪول ۽ ڪلڊٽ ڪاليج ۽ ٻاهرين ملڪن ۾ پڙهائي جون سهوليتون ميسر هيون ۽ آهن. تنهنڪري انهن هٿ وٺي تعليمي ۽ عام ماڻهن جي سهولتن تي گهٽ رقم رکي ۽ خرچ ڪئي. پاڪستان ته وري هندستان سان هٿرادو جهيڙو ڏيکاري صرف فوج تي خرچ ڪرڻ تي زور ڏنو. هتي ٻارهن ڪروڙ ماڻهو ڀلي تباھ ٿين، پر فڪر اچي ڪشميرين جو لڳو اٿن. هاڻي ننڍا ملڪ ٺهڻ لڳا آهن، ڇاڪاڻ ته قومي تحريڪون زورن تي آهن. من ڪجهه سمجهه ۾ ڳالهه وڳ ڏئين ۽ وس وارن کي ويهي ته هن پنهنجي خطي جي سوچ ڪن جيڪڏهن نه سوچي ۽ سنڀالي سگهيا ته هت به روس وارو ڪم ٿيندو ۽ عوام پنهنجي قومي ضرورتن تي زور ڏيندو ۽ پوريون ڪرائيندو ڇاڪاڻ ته فوجي طاقتن جي ذريعي قبضا دنيا مان ختم ٿيڻا آهن ۽ ضرور ٿيندا. سو ڳالهه پئي ڪئي سون ته تعليم خرچ گهٽ ڪري پڙهيل ماڻهن جي انگ اکر (Literacy) کي محدود ڪيو ويو ته جيئن اڻوڃهه ۽ اڻ پڙهيل عوام جو استحصال سولائي سان ڪري سگهجي ۽ اهڙي طرح سان اهو هن وقت تائين جاري آهي. هاڻي تعليم کي عام ڪرڻ لاءِ مناسب پئسن جي گنجائش بجيت ۾ ڪرڻي پوندي تعليم تي بجيت يڪدم ڏهه سيڪڙو ۽ پوءِ بتدريج وڌائي قومي پيداوار چاليهه سيڪڙو ڪئي وڃي.

تعليم جي تباهي ۽ ملڪ جي تباهي جو ٻيو وڏو سبب مرڪزيت آهي. يعني سڀني شين تي مرڪز جو ڪنٽرول، سڀني نوڪرين تي به مرڪز جو ڪنٽرول انهن جي ڀرتي، ترقي ۽ بدليون به مرڪزي سرڪار جي هٿ ۾.

انهن آفيسرن جو ٿولو سڌو مرڪزي سرڪار ۽ ان جي اهلڪارن جي ٻڌندڙ ۽
انهن جي حڪمن جو انتظار ڪندو رهندڙ آهي. پر صوبائي حڪومت ۽ صوبي
وارن جو ڪڏهن به خيال ڪونه ڪندو ڇاڪاڻ ته وڏي پر وڏي خيال "رزق" ڏيڻ
وارن جو ڪيو ٿو وڃي!

.... پر هتي هڪڙي وڏي چال رکيل آهي ته جيئن سڀ اهم کاتا
مرڪزي سرڪار پاڻ وٽ رکيا ۽ انهن جي چونڊ ۽ ڀرتي جو نظام وفاقي پبلڪ
سروس ڪميشن جي ذريعي ڪيو ٿو وڃي. پر تعليم کاتي کي انهيءَ سروس
کان ٻاهر رکيو ويو. جهڙي طرح سان سول سروس آف پاڪستان، پوليس سروس
آف پاڪستان، انڪم ٽيڪس سروس، ڪسٽم سروس، فارين سروس ۽
ڪجهه ٻيون سروسون آهن، پر تعليمي سروس آف پاڪستان نه ٺاهي ويئي.
انهيءَ ڪري هوشيار شاگرد سڀ ٻين سروسن ۾ ڀرتي ٿي ٿا وڃن ۽ صرف اهي
جيڪي گهڻو ڪري گهٽ نمبرن سان پاس ٿين ٿا يا تمام گهڻين "ڪاهن" ۽
ڪوششن کانپوءِ ڪامياب ٿين ٿا اهي تعليمي کاتن ۾ نوڪري ڪن ٿا. تعليم
کاتي ۾ جيڪڏهن شروع کان سڌي سنئين "ڪلاس" ۾ ڀرتي هجي ها ته ان ۾
ٻه سئو هوشيار شاگردن جو سئو تعداد اچي وڃي ها! ۽ اهي ماڻهو ممڪن هئو ته
تعليم کي سڌارن ها!

استادن جي پگهار ۽ اهليت گهٽ رکي ان کي سخت محرومي جو
شڪار ڪيو ويو ته جيئن هو معاشري ۾ پنهنجو مقام نه رکي سگهن ۽ معاشي
مسئلن ۾ ڦاٿل هجن. ان حالت جي ڪري سندن توجهه تعليم تي نه پر پنهنجن
سماجي مسئلن تي رهندو. گهڻو ڪري سڀني ترقي يافته ملڪن ۾ پگهارون ۽
سهوليتون تعليم کاتي واريون آهن، پر اسان جي ملڪ ۾ انهن جو درجو
گهٽ ۾ گهٽ رکيو ويو آهي. جيڪڏهن معاشري ۾ استاد کي عزت ڀريو گذر
سفر ميسر نه ٿيندو ته سندس دل ٻارن کي پڙهائڻ ۾ ڪنهن به طرح سان نه
لڳندي هاڻي به جيڪڏهن تعليم کي سڌارڻو آهي ته پوءِ تعليمي سڌارن ۾

اهڙي تبديلي آڻجي جو استاد جو مان به مٿاهون ٿئي. معاشي مسئلا به گهٽ ۾ گهٽ مناسب حد تائين حل ٿيڻ گهرجن.

تعليم جي تباهي جو ٽيون ڪارڻ تعليمي نظام ۽ نصاب ۾ اهڙيون ته غلط ۽ تڪڙيون تبديليون ڪيون ٿيون، وڃن جو هاجيڪار ثابت ٿين ٿيون ۽ ڪنهن به طرح سان ائين ڪرڻ مناسب نه آهي ۽ نه هو. مثال طور 1955ع کان اڳ ۾ مئٽرڪ ڪرڻ لاءِ يارنهن سال پڙهڻو پوندو هو جنهن سان چار سال پرائمري پرست سال انگريزي جا هئا. حالانڪه نوڪرين جي به ڪوٽ آهي ۽ بيروزگاري به زورن تي رهي آهي پر مئٽرڪ لاءِ ڪل ڏهه درجا ڪيا ويا آهن. وري وڌيڪ عام طور تي ۽ خاص طرح سان پهراڙي وارن سان ظلم ڪيو ويو ته انگريزي جا ست سال گهٽ ڪري پنج ڪيا ويا، يعني هاڻي ڇهين کان شروع ٿي ۽ ڏهين ۾ مئٽرڪ مطلب ته انگريزي ستن سالن مان گهٽجي پنج سال ٿي وئي. جڏهن ته مقابلي جا سڀ امتحان انگريزي ۾ ٿا ٿين. دفترن ۾ انگريزي استعمال ٿئي ٿي ته پوءِ انگريزي جا ٻه سال گهٽائڻ جو مقصد ڇا هو. ڳالهه صاف ظاهر آهي هت عوام ۽ غريب ماڻهن کي انگريزيءَ ۾ ڪمزور ڪرڻ ته جيئن هو مقابلي جي امتحانن ۾ سٺي حيثيت نه وٺي سگهن. ڇاڪاڻ ته سندن انگريزي ٻولي جو بنياد مضبوط نه هوندو تنهن ڪري دنيا جي اندر ٿيندڙ سائنسي ۽ ٻيون ايجادون ۽ تبديليون نه سمجهي سگهندا.

اهڙي طرح پهراڙي جا شاگرد وڏن ماڻهن جي ٻارن سان مقابلو نه ڪري سگهندا. وڏن ماڻهن جا ٻار يا ته ملڪ کان ٻاهر ٿا پڙهن يا وري هتي به پنهنجن ٻارن لاءِ جدا سٺا مهانگا اسڪول ۽ ڪاليج ٺاهيا اٿن، جتي صرف سندن اولاد ئي تعليم پرائي سگهي ٿو ۽ سندن تعليم پهرين کان ڏهين تائين انگريزي ۾ ٿئي ٿي. انهيءَ عمل جي ڪري مفادپرست، بالادست ۽ مراعات يافتہ طبقي اهڙو بندوبست ڪري ڇڏيو ته جيئن سندن گروهه جي اولاد جو وڏين ۽ سٺن نوڪرين تي قبضو رهي ۽ ميدان سندن اولاد لاءِ خالي هجي. هاڻي جيڪو

پرتين ۽ مقابلن جو طريقو ڪار آهي انهيءَ ۾ انهن ئي مٿي ذڪر ڪيل چند گروهن جو اولاد اچي ٿو باقي عوام کي ڪا "ايڪسپيڪٽ" سٽ ملي وڃي ته اها سندن خوش نصيبي آهي ۽ سندن ٻارن جي زبردست محنت ۽ جستجو جي ڪري ڪو ڪوشاگرد انهيءَ نوڪرين ۾ اچي سگهندو نه ته سڀني اهم نوڪرين تي انهن ئي گروهن جي قبضو ٿي چڪو آهي.

چوٿون تعليم جي تباهيءَ جو ڪارڻ رشوت جو رواج آهي. جڏهن استاد ڏٺو ته کين مناسب ڀڳهار، سهوليتن ۽ عزت ۽ احترام کان به محروم رکيو ويو آهي ته هنن وري ٿيوشن واري ڪاروبار کان شروعات ڪئي ۽ پوءِ پاس ڪرائڻ جو ٺيڪو ڪڍڻ جو رواج پيو ۽ ان کانپوءِ مرضي مطابق گهربل مارڪون وٺڻ لاءِ ٻولي هلڻ شروع ٿي. ٻي پاسي مناسب تعليمي سهولتن نه هجڻ جي ڪري ۽ محدود سڀتن جي ڪري فني ڪاليجن ۾ داخلا جو مسئلو ڳنڍيل ٿي ويو. ان ڪري پئسي وارن پنهنجن ٻارن لاءِ مارڪون ۽ سڀتون خريد ڪرڻ شروع ڪيون ۽ ڏسندي ڏسندي ڪاپي جو تباهه ڪن ڪڍو ڪاروبار شروع ٿي ويو. هاڻي ته ٻاهرين ملڪن ۾ رهندڙ به هتان امتحان پاس ڪري ٿا وڃن. نتي ايتري وڏي پئماني تي ڪاپي هلندي اتي معيار جي ڪهڙي ڳالهه ڪجي. ريجوئيٽ شاگردن کي درخواست لکڻ ڪانه ٿي اچي ۽ جيڪڏهن همت ڪري ڪجهه لکن ٿا ته هڪ سٽ به صحيح ڪونه ٿا لکي سگهن. هي رشوت و نظام هڪ ناسور آهي، جنهن اسان جي ملڪ کي ڪمزور ڪيو آهي ۽ تعليمي نظام کي به تباهه ڪيو آهي. جيڪڏهن رشوت کي ڪنٽرول ٿيندو ته ملڪ جو هر شعبو سڌري سگهندو ۽ تعليم لاءِ وڌيڪ بجيٽ رکي سگهجي.

پنجون تباهيءَ جو ڪارڻ سفارش جو مرض آهي، جيڪو سڄي شري کي لڳي ويو. اهو به مفادپرست وڏن ماڻهن، ميمبر صاحبان ڪري وڏو سڀتن ماڻهو سندن ڳيجهو ٿين ۽ جڏهن ماڻهن ڏٺو ته نوڪري ته هاڻي سفارش ملندي ته پوءِ واحد رستي جي رڪاوٽ صرف ڊگري رهجي وڃي، جنهن جي

هٽ ڪرڻ جو سولو طريقو به ڪاپي ڪري ۽ ڪرائي ۽ سڀ ڪجهه پئسا به ڏئي سرٽيفڪيٽ هٿ ڪن ۽ ايئن ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا. گهڻن حالتن ۾ ته بورڊ کان يا يونيورسٽي کان پئسن تي به سرٽيفڪيٽ ۽ ڊگريون حاصل ڪرڻ جا تمام گهڻا مثال سامهون آيا آهن. ميمبر صاحبه کي جڏهن نوڪرين جي ڪوٺا ڏيڻ جو انوکورو رواج پيو ته پوءِ بس نوڪري لاءِ گهرج صرف سرٽيفڪيٽ جي رهجي وئي. پاڪستان جي هوشيار دماغن انهيءَ مسئلي کي حل ڪري ورتو. هاڻي انهيءَ تنهي مرضن ۾ مبتلا تعليم جو نظام تباهه ٿي چڪو آهي. يعني رشوت سفارش ۽ انهن پنهي جي پيداوار ڪاپي.

انهيءَ ماحول ۾ معيار جي ڳالهه ڪرڻ به موزون ڪانه ٿي لڳي. تعليم جي اصلي مقصد کان ته استحصالِي نظام به عوام کي پري رکيو ۽ مفاد پرست به انهيءَ نظام کي سنڀالي هلائيندا آيا ته جيئن سندن مقصد پورا ٿين. يعني غربت جي ٻار جي صحيح تعليم نه ملڻ جي ڪري حالت بگڙجي وڃي ۽ سڌرڻ جو خيال نه اچيس ۽ ڪنهن به طرح سان نه سڌري سگهي.

علم جي معنيٰ ڄاڻ يعني معلومات حاصل ڪرڻ ته شين جي حالت، ڪيفيت ۽ ماهيت ڇا آهي، علم جو وڌي ۾ وڌو مقصد ڄاڻ، ساڃهه، ڏاهپ، عملي فعاليت حاصل ڪرڻ آهي، پر اسان وٽ پنهنجو ڄڻ ته ڪو مقصد ئي ڪونهي. انگريزن ته منشي پيدا ڪرڻ جي حساب سان تعليم جو معيار ٺاهيو. اسان کي آزاد قوم جي حساب سان پنهنجو تعليمي نظام جوڙڻو هيو. پر ڇاڪاڻ ته انگريزن جي جاءِ هتان جي وڏن مفاد پرستن ورتي انهن به اهوئي چاهيو ته ڪنهن به طرح سان تعليم جو ڪوبه مقصد نه هجي، جيئن غريب عوام ساڃهه سمجهه ۽ سوچ کان عاري رهجي وڃي ۽ پنهنجا سماجي سياسي معاشي ۽ معاشرتي حق نه سمجهي سگهي نه گهري سگهي ۽ نه وٺي سگهي، حالانڪه جيڪڏهن سڀ ماڻهو سٺا تعليم يافته ۽ تربيت يافته ٿين ته سڀني جو ڀلو ٿي سگهي ٿو.

تعليم ۽ مطالعي جو مقصد طئي ڪرڻ تمام ضروري آهي ته جيئن واضع مقصد سامهون هجي ته تعليم يا مطالعي جي راه مقرر ڪري نه سگهجي. اهڙو تعليمي نظام يا مطالعو جنهن جو ڪو مقصد نه هوندو ته اهو فعاليت ڏي مائل نه ڪري سگهندو تنهنڪري اهڙي تعليمي نظام سان ماهر پيدا نه ڪري سگهبا. مقصد سامهون رکي ان لاءِ پڙهيو ته ان کي حاصل ڪري سگهيو.

تعليمي نظام کي با مقصد بڻائڻ لاءِ وري سمجهڻ ۽ سمجهي پڙهائڻ تمام ضروري آهي، انهيءَ لاءِ وري استادن ۾ شوق، سوچ ۽ محنت جو جذبو ضروري آهي، انهيءَ جذبي کان سواءِ ترقي ناممڪن آهي، استاد جون وري جيستائين جائز ضرورتون پوريون نه ٿينديون ۽ مناسب سهوليتون ميسر نه ٿيندس ته شوق سان محنت نه ڪري سگهندو تنهنڪري استادن کي مناسب پگهار مرتبو ۽ عزت ڏيڻ لازم آهي.

سمجهي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ لاءِ وري ٻولي جي لفظن جي معنيٰ سمجهائي پڙهائڻ وارو طريقو رائج ٿيڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته سڀ علم فلسفا ۽ ٻوليون لفظن جون ٺهيل آهن، جيڪڏهن لفظ صحيح طرح سان سمجهه ۾ نه ايندا ته ٻوليون، فلسفا ۽ علم سمجهه ۾ ڪونه اچي سگهندا. تنهنڪري شاگردن کي پڙهڻ ۽ پڙهائڻ وقت اهو خاص خيال رکڻو پوندو ته هڪ هڪ لفظ سمجهي پڙهڻ گهرجي، جيڪڏهن لفظن کي سمجهي نه پڙهندا ته مونجهارن جو شڪار ٿي ويندا ۽ پڙهائي تان دل ڪڍي ويندن ۽ ٻين غلط ڪارين ۾ ڦاسي وڃن جا موقعا وڌي ويندا، تنهن ڪري شاگردن جي دلچسپي کي بحال رکڻ لاءِ اهو تمام ضروري آهي ته انهن کي هر هڪ سبجيڪٽ جو هڪ هڪ لفظ سمجهائي پڙهائجي، يعني لفظن کي چڱيءَ طرح سان سمجهائي پڙهائڻ وارو طريقو استعمال ڪجي ته شاگرد هوشيار ٿيندا ۽ ٻين غلط ڪارين ۾ نه ڦاسندا. لفظن کي چڱي طرح سان ڊڪشنرين جي ذريعي سمجهائي پڙهائڻ سان ٻار هوشيار ٿيندا وڌيڪ پڙهڻ سان شوق ڪندا. ننڍيون ڊڪشنريون

ڪڏهن به استعمال نه ڪجن، چڱي طرح سان سمجهايل هجن، انهيءَ کان علاوه طريقو تعليم ۾ عملي تربيت شامل ڪرڻ کپي. يعني (Practicals) ۽ ڊرلس (Drills) جيڪڏهن پريڪٽس ۽ ڊرلس تعليم ۾ شامل نه ڪبيون ته انسان چڱي طرح سان سگي نه سگهندو مثلاً سائيڪل هلائڻ يا ترڻ توهان صرف ڪتابن مان پڙهي ڪڏهن به سگي نه سگهندو تنهنڪري گهڻن هنرن کي سکڻ لاءِ عملي تربيت تمام ضروري آهي. پرائمري تعليم ۾ شين جون شڪليون، فوٽو گرافڪس ۽ ماڊل ڏيکارڻ سيکارڻ جو تمام ضروري ۽ سٺو ذريعو آهن. تنهنڪري هر طرح سان سمجهائي پڙهائڻ تي زور ڏجي، جيئن شاھ صاحب فرمايو آهي:

پڙهڻو ٿا پڙهن، ڪڙهن کين قلوب ۾
پاڻان ڏوه چڙهن، جيئن ورق ورائين وٽرا.

استحصالي نظام جو پيو حصو وري شاگردن کي تشدد ۽ سزا جي ذريعي سمجهائڻ تصور ڪيو ويو انهيءَ ڪري استحصالي نعرن جو ايجاد به ٿي ويو ته ”مار ٻار جي سنوار“ انهيءَ پهاڪي تي چڱي طرح سان عمل ڪرڻ جو رواج وڌو ويو. ساڳئي نموني سان ڏوهي ماڻهن کي سزا جي ذريعي سڌارڻ جي ڪوشش ڪئي ٿي وئي ۽ تشدد جو طريقو منشد ماڻهن جائز ۽ صحيح سمجهي مروج ڪري ڇڏيو آهي. حالانڪ هن وقت دنيا ۾ سائنسي ۽ نفسياتي تحقيق اهو ثابت ڪري ڇڏيو آهي ته سزا زور ۽ تشدد سان انسان تي وڏا هاجيڪار اثر پون ٿا ۽ انهن ايزائن ۽ آهنجن جي ڪري انسان غلط رستن تي ته هليو ويندو پر سندس انهن طريقن سان سڌارڻ جو موقع آهي ئي ڪونه. مغربي ملڪن ۾ ته ٻار کي هاڻي جهٽڪڻ به پروڻو تصور ڪيو وڃي، بلڪ ٻار کي ايترو ته اختيار ڏنو ويو آهي، جو جيڪڏهن ماءُ ۽ پيءُ کان به تشدد جو خطرو اٿس ته پوليس ۽ حڪومت کي اطلاع ڪري سگهي ٿو تنهنڪري ننڍي هوندي ٻارن تي تشدد اهو چاهي ماءُ، پيءُ جي طرفان هجي يا استاد جي طرفان هجي يا معاشري ۾ ان

کي غلط ۽ هاجيڪار نه سمجهڻ جي ڪري روار کيو ٿو وڃي. هوائڱتي هلي به شاگردن جي بي راهه رويءَ ۽ تباهيءَ جو ڪارڻ بڻجي ٿو وڃي. هاڻي انسانن کي ۽ خاص طرح سان ننڍن ٻارن کي پڙهائڻ ۽ سمجهائڻ جا تمام سٺا ۽ بهتر طريقا ڪڍيا ويا آهن ۽ انهن کي اپنائڻ سان ئي معاشري کي خاص طرح سان شاگردن ۽ ٻارن کي سڌاري سٺو شهري بڻائي سگهيو.

تعليم جي تباهي کي عوام جي عدم دلچسپي به وڏي هٿي ڏني آهي. اسڪولن جي سنڀال والدين ۽ شهري ڪونه ٿا ڪن، تنهنڪري عملو لاپرواهي ڪرڻ جو عادي ٿي وڃي ٿو. هڪ يا ٻه انسپيڪٽر ڪيتري سنڀال ڪندا جڏهن کين سرڪار جي طرفان سواري به نه هجي، پر جيڪڏهن شهري پنهنجن ٻچن جي تعليم تي پاڻ توجهه ڏين، اسڪولن ۾ وڃي استادن کان پڇن ته جيڪر ايتري تباهي نه ٿئي ها. شهرين جي ڪاميٽي هجي جنهن جا ميمبر واري واري سان اسڪول جي سنڀال ڪن. اهڙي طرح سان سماجي تنظيمن جا نمائندا به اسڪولن ۾ وڃي ڇاڇ ڪن ته جيڪر ماحول سڌري پوندو. سرڪاري آفيسرن کي به نگهباني تي خاص توجهه ڏيڻ گهرجي.

تعليم جي تباهيءَ جو معاشري ۾ ٻين براين جي گهٽائي به وڏو ڪارڻ آهي. ڇاڪاڻ ته بگڙيل معاشري ۾ عام ماڻهو به بي حس ٿي وڃي ٿو ۽ هڪ قسم جي لاپرواهيءَ جي ڪري ڪنهن به غلط ڳالهه، ڪم يا عمل تي روڪ ٽوڪ ڪونه ٿو ڪري. جنهن ڪري غلط ڪارين جو وڌڻ ويجهڻ عام جام آهي. جيئن ته هڪ غلط ڪم ڪرڻ جي ڪري ماڻهو ٻئي غلط ڪم ۾ مبتلا ٿيو وڃي ٿو تنهنڪري غلط ڪمن ڪرڻ وارا ماڻهو وڃن ٿا براين جي چار ۾ ڦاسندا. هڪ برائي ۽ انهي جي ڪري ٻي برائي ۽ پوءِ ٽين برائي اهڙي طرح سان اهو زنجير وانگر جڙيل عملن ۽ ردعملن جو تمام ڊگهو انگهندڙ سلسلو ٺهي ٿو وڃي ۽ آخرڪار خطا ڪار ماڻهن کي وڏي چڪر ۾ ڦاسائي تباهيءَ جي ڪناري تي پهچائي ڇڏي ٿو يا تباهه ڪر ڇڏي ٿو.

انسان سمجھي ٿو ته ڪڏن ڪمن جي ذريعي ترقي ڪندو پر گهڻي
 پاڻي ناممڪن آهي ته ڪوانهيءَ طرح سان خوشي ماڻي سگهي. پئسا ۽ دنيا
 هٿ ڪري سگهي ٿو پر خوشي ۽ سکون غلط ڪارين مان ڪڏهن به نه ايندو
 اهو سماجي قاعدو آهي. جيڪڏهن خوش رهڻو آهي ته انهيءَ جا اصول جدا
 آهن. جن تي هلڻ سان ئي ماڻهو خوش رهندو ۽ خوشيون ماڻيندو. باقي غلط
 ڪارين وارو ماڻهو پاڻ ئي سوچي ڏسي ته هي سندس خوشين جو باعث نه پر
 رنج ۽ الم جا انبار ڪٿي پريشاني واري زندگي جي سوڙهه ۾ افسوس سان وقت
 گذارڻ تي مجبور ڪري ڇڏين ٿيون. تنهنڪري خوش رهڻ لاءِ غلط ڪارين کي
 ڇڏڻو پوندو جيئن شاهه صاحب فرمايو آهي:

نڪا هٿ نه هٿ، ڪا ڳوري سنڌي ڳالهه.

ڪانه پهتي مال، حال پهتي هوت ڪي.

تعليم کي سڌارڻ لاءِ اهڙا تعليمي سڌارا ڪرڻا پوندا، جن جي ذريعي
 مٿي بيان ڪيل سڀني مرضن جو علاج گهٽ ۾ گهٽ آهستي آهستي به شروع
 ٿي وڃي ته هڪ ڏينهن هي نظام ٺيڪ به ٿي ويندو پر جيڪڏهن انهيءَ ڏس ۾
 قدر نه ڪنيا ويندا ته پوءِ اهڙن قومن جي مڪمل تباهيءَ ناگزير آهي ۽ ڪوبه
 انهن قومن کي بچائي ڪونه سگهندو. انهيءَ ڪري:

(1) تعليم تي فوراً قومي آمدني جي ڏهه سيڪڙو جيترا فنڊس مهيا ڪيا وڃن،
 جيڪي بعد ۾ وڌائي چاليهه سيڪڙو ڪيا وڃن، جيئن ٻين ملڪن ۾ آهي.
 (2) تعليم کي مفت، ضروري، لازمي ۽ سڀني لاءِ هڪ جهڙو ڪيو وڃي. طبقاتي
 تعليم جو نظام ختم ڪيو وڃي.

(3) دانشورن ۽ ڏاهن ماڻهن جي مقرريءَ جو انتظامي بندوبست ڪو وڃي،

جيڪي تعليم سڌارڻ جي انتظامن کي نافذ ڪن.

(4) استادن کي معقول پگهار ۽ سهوليتون ڏنيون وڃن.

(5) تعليم کاتي مان سفارش، رشوت ۽ ڪاپي ڪلچر کي ختم ڪرڻ لاءِ جلد

کان جلد قدم کنیا وڃن.

(6) استادن جي سکيا لاءِ معقول بندوبست ڪيو وڃي.

(7) بالغن جي تعليم جا مرڪز کوليا وڃن.

(8) تعليم کاتي جي جوڙجڪ کي سڌاريو وڃي، جيئن هي کاتو تعليم کي سنڀالي ۽ سڌاري سگهي.

(9) نياڻين جي تعليم تي خاص توجهه ڏنو وڃي ۽ عورتن جي تعليم لاءِ خاص سکيا گهر کوليا وڃن.

(10) تعليمي نصاب کي معقول ڪيو وڃي.

(11) اسڪولن ۽ ڪاليجن جي سڀني ضرورتن کي اوليت جي بنياد تي پورو

ڪيو وڃي.

(12) سائنسي، فني ۽ هنري تعليم کي اهميت ڏني وڃي ۽ ان تي قومي آمدنيءَ

جو گهٽ ۾ گهٽ ٽي سيڪڙو خرچ ڪيو وڃي.

(13) تعليم لاءِ جوابدار هيٺين سڀني عنصرن کي چڱيءَ طرح سان ڪم ڪرڻ

لاءِ مجبور ڪيو وڃي.

1. حڪومت مناسب انتظام ڪري ۽ بجيٽ ۾ وڌيڪ رقم رکي.

2. افسر شاهي تعليم جي نظام تي نظر رکي ۽ ان کي سڌاري

3. معاشري جا ساڃهه وند تعليم تي ڌيان ڏين.

4. والدين پنهنجن ٻارن جي تعليم جو خيال ڪن.

5. استاد ذميواري سان پڙهائين.

6. شاگرد خاص طرح ان مٿين ڪلاسن جا شاگرد ڀاڻ به خيال ڪن.

هاڻي مرڪزيت جو زمانو نه آهي، انڪري سڀني مرڪزي کاتن کي

صوبن جي حوالي ڪيو وڃي. مرڪز صرف چند کاتن جي ضرورت آهي.

جيئن دفاع، فارين سروس، مواصلات ۽ تجا. پبلڪ ورڪس، باقي سڄو مشا

صوبن جي حوالي ٿيڻ کپي ۽ اتي به نظام کي صحيح هلائڻ لاءِ تنظيمي ڍانچو

تبدیل ڪري نئين نموني سان ضلع سطح کي ڪم هلائڻ کپي. هي سڀ
 ڳالهائون نئين سماجي معاهدي ۾ آڻي سگهجن ٿيون.
 هاڻي جيستائين عوام جي مفاد وٽان سياسي، سماجي، معاشي،
 معاشرتي آئيني، قانوني، اقتصادي، صنعتي انتظامي، زرعي ۽ تعليمي سڌارا
 جلد نه ڪيا ويندا ته هي ملڪ وڌيڪ ڪونه هلي سگهندو. وس وارن ۽ واڳ
 ڌڻين کي هاڻي شايد هي آخري موقعو آهي ته هن ملڪ لاءِ ڪجهه ڪن، نه ته
 پوءِ اڳين سان گڏ هن سڄي تباهيءَ جا هي به جوابدار هوندا ۽ تاريخ ۾ انهيءَ ئي
 نموني سان ياد ڪيا ويندا. سڀني سڌارن مان وڌيڪ اهم سڌارا قانوني،
 صنعتي، زرعي ۽ تعليمي سڌارا آهن. هاڻي جيستائين عوام کي سٺي، اعليٰ
 اخلاقي ۽ فني تعليم نه ڏني ويندي ته ملڪ ترقي نه ڪري سگهندو. اميد ته قوم
 جا سڀ همدرده هن ڏس ۾ ڪوشش وٺندا ته جيئن تعليم جلد سڌري ۽ ملڪ
 جلد ترقي ڪري سگهي. انهيءَ ڪري سڀني علم دوست سجاڳ ۽ سڃاڻ
 ماڻهن کي پاڻ پتو پوڻو پوندو عوام کي سڀني ڳالهين کان واقف ڪرڻو پوندو
 قربانيون ڏيڻيون پونديون، تڪليفون برداشت ڪرڻيون پونديون تڏهن عوام
 کي بنيادي حق ۽ بنيادي سهوليتون ملي سگهنديون. شاهه لطيف سائين فرمايو
 آهي:

واقف جي وڻڪار جا، وڻءُ تنين جي سڌ،
 ساڻين سان سيد چئي، لڏو لڏي لڏ،
 نيئي نمائي نجهرو اوڻين پاسي اڏ،
 سڪ پٺپور جا ڇڏ، ته ڪاهي رسين ڪيچ کي.

هيڏا هاڃا ٿين بري هن پنيور ۾

هيءُ خالق جي ڪائنات تمام وسيع آهي جنهن جو ڪوبه پاند پروا ڇا تائين ڪير به نه لهي سگهيو آهي. هن ڪائنات ۾ ڪيترائي نظام شمسي آهن جن جو ڪوبه شمار ۽ ڪاٿو اڃا سوڌو ڪونه ٿي سگهيو آهي. بس ڪروڙين شمسي نظامن منجهان هي اسان جو نظام شمسي به هڪ تمام ننڍڙو نظام آهي. اسان جي نظام شمسي جو محور اسان جو سج آهي جيڪو ائٽمي عملن ۽ رد عملن ڪارڻ ڪري زبردست گرمي، روشني ۽ تابڪاري پيدا ڪري پاڻ به سدائين هڪ ٻرندڙ گولي جي شڪل ۾ رهي ٿو ۽ سڄي پنهنجي نظام کي ڪشش ثقل ذريعي منظم گردش ۾ رکي ٿو. کيس ڪيترائي گره آهن جيڪي سندس چوڌاري طواف پيا ڪن. انهن گرهن مان اسان جي ڌرتي به هڪ گرهه آهي.

سائنسي تحقيقات مطابق هن ڌرتي جي گولي کي سج کان جدا ٿي تقريبن پنج يا ساڍا پنج ارب سال ٿيا آهن سج کان جدا ٿيڻ کانپوءِ گهڻو وقت ٽرنڊي رهي ۽ سندس مٿاڇري موجوده شڪل ورتي جنهن ۾ مٽي، پاڻي ۽ جبل وغيره نمودار ٿيا.

سائنسي ڪوجنائن مطابق تقريبن اڍائي ارب سال کن اڳ هن ڌرتي تي هڪ جيوٽرو ساوڪ جي سيل (Cell) جي شڪل ۾ پيدا ٿيو. هن جيوٽري ۾ قدرت جو وڏو ڪرشمور ڪيل هئو. تنهنڪري هو وڌندو ويجهندو مختلف ارتقائي منزلون ۽ مرحلا طئي ڪندو نباتات ۽ حيوانات جون اڪيچار ذاتيون ٺهلائيندو اچي موجوده انسان جي شڪل ۾ هن ڌرتي تي ظاهر ٿيو. انساني ارتقائي طور حيوانات جي گروه وانگر نظر اچي ٿو. سندس وڏي ٻوڏي گهرج انهي سڄي ارتقائي عرصي ۾ "زنده رهڻ" نظر اچي ٿي. جنسي

مياڻ ۾ طبيعِي خواهش طور ۽ نسل وڌائڻ جي ذريعي طور ارتقا دوران ورثي ۾ مليس. انهي زندہ رهن جي خواهش ۽ گهرج پوري ڪرڻ لاءِ وڌ کان وڌ وسيلن جي تلاش رهيس تنهنڪري هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ لڏ پلاڻ جو عمل جاري

رهيس.

سندس خاندان ۽ قبيلو اهڙي طرح سان وڌندا ويجهندا ۽ ڦهلبا رهيا ۽ هن ڌرتي جي گولي تي جتي به سندس گذر وسفر ممڪن هيو اتي پهچي ويا. وسيلن جي تلاش سان گڏوگڏ سندن باهمي ناراضگيون ۽ جهڳڙا ۽ جهيڙا به انهي لڏپلاڻ جو وڏو سبب رهيا. شروعات ۾ ڇاڪاڻ ته آدمشماري تمام گهٽ ۽ وسيلو تمام گهڻا هئا تنهنڪري لڏپلاڻ جي ڪري گهڻا جهيڙا جهڳڙا ٿري ويندا هئا. اهو سلسلو جاري رهيو ۽ قبيلن مان وڏي قومون ٿيون. اهي قبيلو ۽ قومون وڌنديون رهيون ۽ جڏهن ڪنهن هنڌ وسائل جي ڪمي پئي ٿي ان جي قبضي تان جهيڙا به پئي ٿيا.

سڀ کان پهريائين جهيڙو تاريخي طور تي ٿي سگهي ٿو ته عورت تي ٿيو هجي ڇاڪاڻ ته شروعات ۾ زمين ۽ مال متاع ايتري اهميت ڪونه پيا رکن. عورت کانپوءِ جهيڙي جو ٻيو سبب زمين هئي ۽ اڳتي هلي جهيڙي جو ٽيون سبب مال متاع بنيو. انهي ڪري پهڪو وجود ۾ آيو ته جهيڙو جهڳڙو گهڻو ڪري زن، زمين ۽ زر تي ٿيندو آهي جيڪا ارتقائي تاريخي حقيقت به نظر اچي ٿي.

خاندانن ۽ قبيلن جا پريا مڙس قبيلي جا وڏا به ڪري ليکيا ويا ۽ سڄي قبيلي جا چڱا مڙس ٿي سندن جهيڙا انبيريندا هئا. جڏهن قبيلن مان قومون ٿيون ته شايد وڏي ۽ ڏاڍي قبيلي جي چڱي مڙس کي ان قوم جو حاڪم يعني "بادشاهه" مڃيو ويو. اهڙي طرح سان مختلف علائقن ۾ مختلف قومن جا مختلف بادشاهه بنيا ۽ مخصوص خاصيتن وارن علائقن جي مياڻ سان وري ملڪ ٺهيا.

انهن دورن ۾ انسانن جي وچ ۾ جهيڙن، فسادن ۽ جنگين جو بنياد پئجي ويو ڇاڪاڻ ته مختلف سببن جي ڪري هاڻي ”بادشاهه“ هڪ ٻئي سان وڙهڻ لڳا ۽ اهڙي طرح سان هڪ ٻئي جي مال متاع ۽ ساز سامان تي قابض ٿيندا رهيا. ڏاڍا ۽ وڏين قومن وارا بادشاهه وري نون اوزارن جي ذريعي ۽ گهڻي تعداد جي ڪري پرپاسي وارن بادشاهن کي ماري انهن جي علائقن ۽ وسيلن تي قبضا ڪندا رهيا. ان ڪري بادشاهتن مان وڏي وري ”شهنشاهتون“ شروع ٿي ويون. انهيءَ وقت شهنشاهن وري اهڙن بادشاهن کي جيڪي هنن جي تابع ٿي هلندا هئا ۽ ڪجهه ڏينهن تي راضي ٿيندا هئا ته سندن بادشاهي تي بحال ٿي رکيو. بادشاهن وري ڏيل ورهائي اميرن ۽ جاگيردارن تي رکي. اهڙي طرح سان هاڻي واضع ٻه طبعا پيدا ٿي پيا هڪڙا ”ڏيل پريندر“ ۽ ٻيا ”ڏيل ونندر“ ”ڏيل پريندر“ عام ماڻهو ٿيا ۽ ڏيل ونندر ٿيا بادشاهه، جاگيردار زميندار ۽ امير جن وٽ زمين کان علاوه مال متاع ۽ ٻي ملڪيت به جمع ٿيڻ لڳي هئي.

خراج يا ڏيل جو طريقو وسيع ٿيندو ويو تان جو زمين ۽ هر قسم جي مال متاع تي ڏيل مقرر ٿي ويئي. ڏيل وصول ڪرڻ ۽ جمع ڪري وري پاڻ کان وڌيڪي پهچائڻ جو ڪم ننڍن زميندارن تي سونپيو ويو. هي بنيادي قسم جو ٽئڪس هئو جيڪو عوام تي لڳايو ويو.

هاڻي هڪڙي پاسي زميندار جاگيردار امير، بادشاهه ۽ شهنشاهه ۽ انهن جا ڪجهه ڪارندا يعني اڄ ڪلهه جي لغت ۾ آفيسر ته ٻئي پاسي عوام، جيئن جيئن مٿئين طبقي جون گهرجون وڌنديون ويون تيئن عوام تي گريون ڏيون وڌنديون رهيون. وڏن ماڻهن جي عيش عشرت ۽ جنگين کانسواءِ سندن روز مره جي خرچن ۾ به واڌارو ايندو رهيو. جيڪو هو چاهين پيا ته غريبن جي پگهر مان وصول ڪجي. انهي وقت زمين جي آبادي ۽ پوک ۽ مال متاع جي سنڀال غريبن جي حوالي هئي. بنيادي طور تي پئداش قدرتي طور تي هئي يا وري غريبن جي پورهئي تي هئي. ان کانپوءِ مال متاع جي مٿس شروع ٿي ۽ ڪجهه

ماڻهو انهيءَ مناسبتا واري ڏنڌي کي لڳي پيا، هي هئو واپاري طبقو جيڪو ضرورت جو مال هڪ هنڌان وٺي ۽ ٻي هنڌ وڪڻي پيو. هي پاڻ ته ڪنهن پيداواري عمل ۾ ڪونه هئو پر صرف مال جي بدلي مال جي مناسبتا ڪري ڪجهه مال پنهنجي لاءِ بچائي پيئي سگهيو. هن طبقي مان به ڪجهه امير ٿي پيا وڃن ۽ اڳتي هلي هنن لاءِ به ساڳيو ٽئڪس يا ڍل وارو قاعدو لاڳو ٿيو.

هڪجهڙائي واري ماحول مان هاڻ وڌي ڇند طبقاتي نظام ٿيا جن مان خاص طبقو اميرن، جاگيردارن، زميندارن، بادشاهن، شهنشاهن ۽ سندن عملدارن جو هئو وچولي طبقي ۾ ڪجهه واپاري ڪجهه ننڍا عملدار ۽ ننڍا زميندار اچي ٿي ويا ۽ ٻئي پاسي عوام ۽ هاري، مال وندا ۽ ڪجهه شهري پورهيت. هاڻي هنن ٽن طبقن جي رساڪشي جي ڪري معاشري ۾ جنگ جڏل ۽ فساد هر وقت رهڻ لڳا ۽ انسان جو مرڻ ۽ مراثي عام جام ٿيڻ لڳو ۽ پيا ڪڏا ڪرتوت به وڌڻ لڳا جهڙوڪ ڍوڪا، فريب، ٺڳيون ۽ ڪجهه رسم و رواج ۽ قانونن جون پنج ڪڙيون جيڪي ان وقت تائين مروج ٿي چڪا هئا.

انهي عرصي ۾ ڪجهه ماڻهو وري انسانن مان جهيڙن ختم ڪرائڻ صلح سانت ۽ امن امان ۽ آرام سان رهڻ لاءِ هدايتن ڏيڻ لاءِ شروع ٿي ويا انهي قسم جي ڪجهه ماڻهن وري دعويٰ ڪئي ته انهي ڪم لاءِ کين هن ڪائنات جي خالق موڪليو آهي يا هو ٻين جي پلائي خاطر پنهنجو پاڻ انهي ڪم جي حوالي ٿيا آهن. بحر حال سندن مقصد انسانن جي اندر جيڪي هنن جي خيال ۾ بد اعماليون هيون انهن کي روڪيو وڃي. هي سلسلو به هلندو رهيو ۽ انسان جي پلائي لاءِ لڳاتار تمام گهڻا انسان انهيءَ قسم جي دعويٰ ۽ ٻين مختلف دعوائن سان ڪوشش ڪندا رهيا. انهن مان گهڻن کي ماڻهن پنهنجو رهبر يا رسول تسليم ڪيو اهڙي طرح هندومت، ٻڌمت، يهوديت، عيسائيت ۽ اسلام جهڙا وڏا مذهب وجود ۾ اچي ويا ۽ انهن مان گڏ پيا ڪجهه ننڍا مذهب مختلف ملڪن ۾ وجود ۾ آيا.

سڀ مذهب پنهنجي پنهنجي وقت ۾ انسان ذات لاءِ ڀلائي ۽ چڱائي وارا پروگرام ڪڍي آيا ۽ گهڻي ڀاڱي ان وقت ڪجهه فائدو به ٿيو ۽ ڪن مذهبن جو چڱائي ڪرڻ وارو پروگرام اڃان هلندو اچي. هر مذهب ۾ به ڪجهه وقت گذرڻ کانپوءِ خرافات ۽ بدعات اينديون ويون ۽ مفادپرست وڏن ماڻهن خاص ڪري وقت جي بادشاهن ۽ اميرن به مذهبن کي پنهنجي حق ۾ استعمال ڪيو. ان ڪري هر مذهب ۾ هڪ اهڙو گروهه پيدا ٿيو جيڪو وڏن ماڻهن جو ساٿاري بنيو ۽ انهن جي اشارن تي مذهب جون نيون نيون معنائون ۽ تحويلون ڪندو رهيو. اهڙي طرح سان هڪ بگڙيل مذهبي گروهه پيدا ٿيو ۽ ماڻهن کي بادشاهن، حاڪمن، اميرن جي خير خواهي جا سبق پڙهائيندو رهيو. اڳتي هلي ماڻهن کي ڦرڻ ۽ لٽڻ لاءِ پنڊت، پادري، پير ۽ پير پرست ٽولا پيدا ٿيا. جيئن پنڊت پادري ۽ پير به ماڻهن کان ڪنهن نه ڪنهن بهاني پيسا ڦرڻ لڳا ۽ مثل پيرن کي به پئسن ڦرڻ لاءِ استعمال ڪيو ويو. مقصد عوام الناس کان هر طرح سان پيسا ڪڍي پنهنجي لاءِ جائز ڪري وڌو ڪاروبار ايجاد ڪري ڇڏين.

اهڙي طرح استحصال ڪندڙن جو هڪ ٽولو ٻيو به پڻا ٿي پيو ۽ پهرين استحصال ڪندڙ بادشاهن، اميرن، حاڪمن، جاگيردارن، زميندارن سان گڏ ملان، مولوي، پير، شاه، پادري، پيرزاده، مخدوم، سنت ٻاوا، ٻانڀڻ ۽ اهڙي قسم جي ٻين لقبن سان نوازيل فرد ۽ ٽولا ملي عام ماڻهن کي ڦريندا لٽيندا ۽ تنگ دست ڪندا رهيا. اهو شرم ڪڏهن به ڪونه پين ته غريب جي محنت ۽ پورهئي سان ڪمايل اها ٿورڙي پونج به ڪانئس غريب ۽ مڪاري ڪري ڪڍي پنهنجي ڪتب پيا آڻين. اهي ئي پيسا، مال ۽ دولت کين ته ضرورت ۾ هئا پر غريب جي لاءِ ڪونه سوچين ته هن ويچاري جي ٻچن جو ڪهڙو حال هوندو يا ٿيندو.

بحر حال هاڻي معاشري ۾ اهي سڀئي ٽولا يا انهن جا وارث جيڪي گهڻو ڪري وڏين وڏين ملڪيتن جا مالڪ بنجي ويا پر هر طرح سان غريب ۽

مڪاري جا چار ڦهلائي ويڇاري ان پڙهيل، مجھيل، مسڪين ماڻهن کي ڦريندا رهيا آهن صدين کان اهو سلسلو جاري رهيو آهي. انهيءَ عرصي ۾ سائنسي، صنعتي ۽ مشيني انقلاب ۾ ~~سائنسي~~ ملڪن ۾ آيو ۽ ان ڪري اتان جي عوام ۾ سجاڳي جي لهر آئي ۽ وڏن جهيڙن جهيڙن ۽ باهمي لڙائين لڙڻ کانپوءِ انهن بادشاهن کان ڪجهه حق چئي ورتا ۽ آهستي آهستي شهنشاهيتن ۽ بادشاهي وارن نظامن کي وڌو ڌڪ هنين ايتري تائين جو شهنشاهتون ته سڪڙجي ختم ٿي ويون ۽ بادشاهتون به نالي ماتر رهيون آهن. هن وقت سائنسي ۽ صنعتي ترقي ايتري ٿي آهي جو نئين مواصلاتي نظام سڄي دنيا کي تمام ويجهو ڪري ڇڏيو آهي تنهنڪري جيڪي سهوليتون عام ماڻهو آمريڪا ۽ يورپ ۾ وٺي سگهي ٿو اهي ئي سهولتون هر هنڌ عوام کي ڏيئون پونديون. ڇاڪاڻ ته عوام به سجاڳ ٿي اهڙيون سهولتون گهرندو.

اهڙي طرح سان بادشاهتن واري نظام ڪمزور ٿيڻ ۽ گهٽڻ هٽڻ تي تنقيد کانپوءِ جمهوري نظام ميدان تي آيو جنهن جو مطلب آهي ماڻهن منجهان حڪومت ماڻهن لاءِ حڪومت ۽ ماڻهن جي حڪومت، بنيادي طور تي هاڻي فڪري طرح سان اهوئي بهتر نظام آهي ۽ عوام الناس جي پلائي لاءِ وڌيڪ بهتر به ٿي سگهندو. پر في الحال ان نظام تي به وڏن ماڻهن جو گهڻي ڀاڱي قبضو ٿي ويو آهي. خاص ڪري تي دنيا جي ملڪن ۾ ته چونڊ جو طريقو ڪار اهڙو رکيو اٿن جو امير ٿي چونڊجي سگهي ۽ وچولي طبقي جو ماڻهو اميدوار طور بيهي به نه سگهي. ان ڪري ئي دنيا جا سڀ ملڪ غربت جي ڪن ۾ ڦاٿا آهن ۽ انهيءَ مان چند ڇڏائڻ لاءِ وڏن ماڻهن جو بي ايمان مفاد پرست طبقو صحيح سڌارا ٿيڻ تي نه ٿو ڏئي هوندي ٿو ته انهن سڌارن جي ڪري سندس شان شوڪت گهٽ ٿي ويندي ۽ سندن عيش پرستي ختم ٿي ويندي ايترو نه ٿا سوچين ته لکها ماڻهن جي زندگي عذاب بڻيل آهي جن ويڇارن کي نه تن ڍڪڻ لاءِ اوچل آهي ۽ نه وري گرمي، سردي ۽ ڳڙي برسات کان بچاءُ لاءِ ڪو اجهو اٿن.

ڪمايو ڪمايو ٿو ۽ پڇيو ته هن به ڪين پيٽ پري ڪاٺڻ نصيب ڪونه ٿو ٿئي. بيمارين ۾ لڄي لڄي مري ٿا وڃن پر علاج جي سهولتن کان محروم تعليم ڪي هٿ وٺي اهڙو خراب ڪيو ويو آهي جو غريب جو ٻار سڌري نه سگهي. بجلي روڊ ۽ رستا به بلڪل گهٽ آدمشماري کي مهيا آهن وڏو تعداد انهن سهولتن کان محروم آهي گهڻن هنڌن تي ته پيئڻ جو پاڻي اهو ئي اٿن جيڪو جانور به مشڪل سان ٿا پي سگهن. پاڪستان ۾ 57 سالن کان وٺي نام نهاد عوامي نمائنده يعني رئيس، پير، مير، چوڌري، سردار خان يا وري مارشل لا وارا معتبر آيا ويا پر عوام جو حال نه سڌري سگهيو.

ڪري ضروري آهي ته انهي طبقي جي هڪ هٿي ختم ڪري عوام جمهوريت بحال ڪئي وڃي. ٻين ملڪن جي ماڻهن کي گهڻو ڪري سڀ بنيادي حق حاصل آهن ڇاڪاڻ ته انهن ۾ گهڻو ڪري وسيع بنيادن تي نمائندگي ڏنل آهي. تنهنڪري اهي ترقي ڪري پنهنجي عوام جو معيار زندگي بهتر ڪري رهيا آهن هيٺ ڏنل انگن اکرن مان توهان پاڻ اندازو لڳائيندا ته اسان جي ڪيڏي نه محدود نمائندگي آهي ۽ پاڪستاني عوام سان ڪيڏو نه وڏو ظلم

جاري رکيو ويو آهي	آدمشماري	ايوان ۾ نمائندگي
ملڪ جونالو	654	
انگلينڊ	ساڍا پنج ڪروڙ	1002
اٽلي	پنج ڪروڙ	554
فرانس	ساڍا پنج ڪروڙ	540
ترڪي	پنج ڪروڙ	541
اتر ڪوريا	هڪ ڪروڙ سٺ لک	220
ڏکڻ ڪوريا	ٽي ڪروڙ	475
برما	چار ڪروڙ	270
البانيا	ستاويھ لک	200
سٽرلينڊ	ٽيهٺ لک	183
آسٽريا	پنجهتر لک	212
بيلجيم	هڪ ڪروڙ	400
بلغاريه	اناسي لک	117
ڪئمبوديا	ٻاھٺ لک	180
ڊينمارڪ	پنجاھ لک	300
يونان	نوي لک	1000
انڊونيشيا	ارڙھ ڪروڙ	

496	ڇهه ڪروڙ	فيڊرل جرمني (اڳين)
512	يارنهن ڪروڙ	جاپان
148	ڏيڍ ڪروڙ	آسٽريليا
295	اڍائي ڪروڙ	ڪئناڊا
500	ڇهه ڪروڙ ستر لک	ميكسيڪو
400	ٻه ڪروڙ	رومانيه
450	اٺ ڪروڙ	نائيجيريا
207	ٻارنهن ڪروڙ	پاڪستان
250	اڍائي ڪروڙ	آرجنٽينا
388	هڪ ڪروڙ	هنگاري
1046	پندرهن ڪروڙ	رشين اسٽيٽ

مٿي ڏنل انگ اکر صرف انهن ملڪن جي ايوان زيرين يعني نيشنل اسيمبلي ايوان جا آهن. سندن ايوان بالاي اڀر هائوس جا ميمبر جدا آهن ۽ انهن جو تعداد به اهڙي طرح وڌيل آهي. انهن انگ اکرن تي نظر وجهڻ کانپوءِ صاف ظاهر ٿي پوندو ته پاڪستاني عوام جي سياسي حقن تي مفاد پرستن وڏو ڌاڙو هنيو آهي. هاڻي وقت اچي ويو آهي ته انهيءَ ظلم جو خاتمو ڪيو وڃي. هاڻي عوام جو مطالبو آهي ته اسان جي ملڪ ۾ پنجاهه هزار آدمشماري تي هڪ نمائندو مقرر ڪيو وڃي ۽ سڀني نمائيندو جون چونڊون سڌو سنئون عوام ڪري چونڊون ججن جي نگراني ۾ ڪرايون وڃن ۽ نگران حڪومت غير سياسي ماڻهن تي مشتمل هجي. جيڪي دوست عوام جي ۽ ملڪ جي ترقي چاهين ٿا انهن سڀني کي گذارش ٿي ڪجي ته هن عظيم ظلم خلاف وڏي زور شور سان آواز اٿاريو وڃي ۽ تمام گهڻو ۽ هر هنڌ ڳالهايو وڃي ته جيئن جلدي عوام کي انصاف ملي. صدر صاحب ۽ سڀني وس وارن ۽ سياسي رهنمائن کي اپيل ٿي ڪجي ته هن قسم جي آئيني ترميم ڪرائي پوءِ نئون چونڊون

ڪرايون وڃن.

عوام جو حال ڇو نه سڌريو ڇاڪاڻ ته انهن وڏن دوڪي بازن ۽ مفادپرستن جن جون حڪومتون هيون عوامي سڌارا نه ڪيا بلڪ ملڪ ۽ عوام کي غلط ڳالهين ۾ ڦاسائي ۽ هڪ ٻئي سان ويڙهائي ڇڏيوائين. اهڙين غلط ڪاربن ۾ عوام کي ڦاساين جن مان و ويچارو جان به نه ڇڏائي سگهي ۽ سوچيندو رهجي وڃي ته هي ڇا ٿي رهيو آهي ۽ ڪيئن ٿي رهيو آهي. جيڪو غريب ڪنهن وڏي ماڻهو جي غلامي ۾ نه هليو ته سندس چوري ڪرائڻ ۽ ان کي اهڙي طرح سان سيڪٽ ڏيڻ جو وري سنئون نه ٿي سگهي پر چوري ڪرڻ وارو به وري ٻيو غريب، پوءِ وري انهي عمل سان گڏ ڪوڙي قسم ۽ ڪوڙي شامدي ذريعي ڪوڙو ڪيس داخل ڪري سڀني کي اهڙي مڪروه چار ۾ ڦاسائي ڇڏين ٿا جو سالن جا سال سندن هڪ ٻئي سان دشمني ۽ جهيڙو نبري نه سگهي. انهي چڪر ۾ جيڪي به ڏوڪڙ غريب ڪمائين اهي به پولس جي ور چڙهيون وڃن ۽ اهڙي طرح سان همراھ هميشه خالي هٿين هلندا وٽن ۽ ڪيترن ئي انگڻت قسمن جون مصيبتون سهندا وٽن.

ڪوڙن ڪيسن جو رواج ته خير سان حڪومتن پنهنجن مخالفتن تي به آزمايو ۽ انهن سياسي ڪارڪنن تي جن ڪڏهن ڪڏهن همت ڪري سچ ۽ حق چوڻ جي جرئت ڪئي. ڪنهن کي خبر نه آهي ته اسان جي ملڪ ۾ ڪوڙن ڪيسن ذريعي ڪهڙي نه غلط طريقه سان مخالفن کي مات ڪرڻ جون ذليل حرڪتون ڪيون ويون تقريبن سڀني حڪومتن ايئن ڪيو پر مرحيات ڄام صادق علي ته سڀني کان گوءِ کڻي ويو. عام طرح سان وڏو ماڻهو پنهنجي مفادن خاطر ڪامورا شاهي سان هڪ ٿي پوءِ ئي عوام تي ظلم ڪندو رهيو آهي. هو هميشه اهو ڏسندو ته ڪنهن به طرح سان حڪومتي ساٿ برقرار رهي هتي جي تمام وڏن گرين هسٽين به پاڻ کي فوج جو ايجنٽ سڏائي فخر محسوس ڪيو آهي ڇاڪاڻ ته ايئن ڪرڻ سان هنن کي عوام کي ڦرڻ ۽ عوام

سان جنين ڪرڻ ۾ تمام گهڻي سولائي ٿئي ٿي.
حڪومت، فوج ۽ ڪامورا شاهي کي غلط استعمال ڪري هر قسم جو
استحصال جاري رکيو ويو آهي. ڇا ڪنهن کي خبر نه آهي ته سنڌ جو ڌاڙيل
فيڪٽر ڪنهن جي پيداوار آهي ۽ ڇا انهن مان گهڻن جا سنيالينڊڙ ۽ مربي هر
وقت ايوان اقتدار جي ڪرسي تي ويٺل ڪونهن ڪيترن وڏن پاڻاڀدارن کي
تمام وڏن حڪومت جي ساٿارين جو سهارو ڪونه آهي. اهڙي طرح سان پوليس
جا آفيسر ڌاڙيلن سان ٻانهن پيلي نه آهن. گهڻن صوبيدارن، ڊي ايسپين ۽
ايسپين جي ڪمائي جو ذريعو ڌاڙيل نه آهن. جيڪڏهن ٿاڻا لکن ۾ پيا
وڪامجن ته ڇا اها رقم اعليٰ پوليس عملدارن ۽ وزيرن وٽ ڪونه ٿي پهچي ته
پوءِ ڌاڙيل فيڪٽر وڌي نه ها ته ٻيو ڇا ٿئي ها! ڇا وقت جا وزير ڏيڍ ڏيڍ لک تي
هڪ هڪ صوبيدار جي پوست نه وڪڻي رهيا آهن ۽ ڇا ٻين سڀني پوستن لاءِ
اڳهه مقرر ڪونه ٿي ويا آهن. انسانيت جا قاتل، چرس، آفيمر ۽ هيروئن جا
واپاري ڪو حڪومت کان ۽ پوليس کان گجها آهن. ڇا انهن جو واپار پوليس ۽
وڏن ماڻهن جي پشت پناهي جي بغير هلي رهيو آهي. ڪنهن کي خبر نه آهي ته
جوا جا اڏا صوبيدارن جي مدد ڪانسواءِ ڪونه هلي سگهندا.
ڪٿي به برائين جي خلاف ڪا جنگ جوڙيل ڪانهي اٿلندو سڀني
برائي جي عملن کي حڪومت جي عملدارن ۽ وڏن ماڻهن جي سرپرستي حاصل
آهي.

”تقوانو علي البر والتقوي ولا تعاونو علي الاثم والعدوان“
ڇڱائي جي ڪمن ۾ مدد ڪيو ۽ برائي جي ڪمن ۾ مدد نه ڪيو جي
قرآني حڪم جي مسلمانن جي ملڪ ۾ مڪمل انحرافي ڪئي وئي آهي ۽ اڃا
به جاري ۽ ساري آهي هي عوام دشمن حڪومتون برائين کي روڪين ڪونه
ٿيون پر وڌائين ٿيون.
اسلام ۽ مسلمانن جي حڪومت ۾ شراب بند نه ٿي سگهيو ڪنهن نه

ڪنهن بهاني ان جي آمد جاري رکي ويئي. ڇا مسلمانن ٻين مذهب وارن کي جن جي مذهب ۾ به شراب جائز نه آهي شراب مهيا ڪرڻ جو ٺيڪو يا ذميو ڪيو آهي. صرف ڪجهه وڏن ماڻهن کي پنهنجي عيش لاءِ گهرج آهي ان ڪري شراب بند نه ٿي سگهيو آهي. ها باقي جي ڪنهن وچولي طبقي يا غريب جي گهر مان يا ڪار مان بوتل لڏي يا ملي ويئي ته يڪدم چالان ٿي ويندو ڇا اختياري وارن کي خبر نه آهي ته انهن مان ڪير ڪير شراب جو دلدادو آهي.

جناب هاڻي هي منافقتون ڪوڙ ۽ ٺڳيون ڪونه هلي سگهنديون. سڄي نظام کي پاڪستان ۾ به درست ڪرڻو پوندو. هاڻي عوام کي برين عادت ۾ ڦاسائي پاڻ عيش ڪرڻ گهڻو وقت نه هلندو. هاڻي عوام جي خلاف حڪومت هي انفرادي سطح تي سازشون ڪونه هلنديون ڇو ته انهن سڀني ڳالهين کي وائڪي ڪرڻ جا وڏا وسيلا مهيا ٿي ويا آهن هاڻي ڇاڪاڻ ته سڄي دنيا هڪ ئي ويئي آهي. تنهنڪري مفادپرست وڏن ماڻهن جون چالبازيون جن کان عوام به چڱي طرح سان واقف ٿي چڪو آهي نه هلي سگهنديون. ڇو ته انهن کي سڄي دنيا ۾ وائڪو ڪري سگهجي ٿو. هاڻي عوامي اتحاد ۽ عوامي احتجاجن جي ڪري عوامي حق وٺڻ آسان ٿيندو ٿو وڃي. تنهن کانسواءِ ٽيڪنالاجي جي دور جي ضرورت سائنسي تعليم ٿي پئي آهي. جيڪڏهن ملڪي ترقي ڪبي ته سائنسي، فني ۽ هنري تعليم کي عام ڪرڻو پوندو ته ملڪي نظام صحيح طرح سان نه هلي سگهندو. هاڻي ننڍا ۽ وڏا ٽيڪنوڪريٽ ڪپندا جيڪي ملڪي صنعت ۽ ڪاروبار هلائي سگهندا. جيڪڏهن ٽيڪنوڪريٽ پيدا نه ڪيا ويندا ته ملڪ نه هلي سگهندو ۽ سڄو ڏينگوئي ڏيري ٿي پوندو پر جي تعليم وڌائي ۽ وڌائڻي پوندي ته پوءِ عوام کي حق، حقوق ۽ سهولتون به ڏيڻيون پونديون ۽ ملڪي نظام ۾ سڌارا آڻڻ ناگزير ٿي پوندو. تنهنڪري هن وقت سڀني سڄڻن کي گهرجي ته عوامي حقن لاءِ ملڪي ترقي لاءِ ۽ سڄي ملڪ جي آدمشماري جي پلي لاءِ جيڪي سڌارا ضروري سمجهيا وڃن انهن تي قلم ڪڍڻ

۽ نشاندهي ڪن ۽ سڀني وس وارن کان اها گهر ڪن ته سياسي، سماجي، قانوني، تعليمي انتظامي، زرعي ۽ صنعتي سڌارا آڻي جلد کان جلد هن ملڪ کي به دنيا جي بهترين ملڪن جي شمار ۾ آڻجي. ملڪي وسيلن ۽ خاندانن جي عيش پرستي لاءِ نه پر عوام الناس جي ڀلي خاطر استعمال ٿيڻ کپن. جيڪڏهن جلدي سڌارا نه ڪيا ويا ته هي ملڪ نه رهي سگهندو.

جيڪڏهن عوام جي حقن جي جدوجهد ۾ هر هڪ عوام جو گهڻو ڳڻيو آواز اٿاريندو ته يقينن عوام جي ڀلائي لاءِ ڪن باضمير انسانن کي چڪ ضرور ٿيندي ۽ جڏهن گهڻن ماڻهن جو اهو آواز ٿيندو ته پوءِ چند مفادپرست ان آواز کي دبائي نه سگهندا. بحر حال مال ملڪيت ۽ دولت سڀ ڪجهه نه آهي نه وري ڪو ائين ئي سمجهي ته انهن شين کي زوال ڪونهي ۽ نه وري اهي شيون ڪو عزت ۽ احترام جو سٺو ذريعو آهن. لازوال عزت ۽ احترام تاريخ ۾ انهن کي ملندو جيڪي حق، سچ ۽ انصاف جي واٽ وٺي عام ماڻهو جو ڀلو چاهيندا. شاهه صاحب فرمايو آهي:

نڪاهت نڪاهت ڪا گوري سندي ڳالهه،

ڪانه پهتي مال حال پهتي هوت کي

حقيقي عزت، دائمي عزت ۽ احترام جا حقدار اهي ئي ٿين ٿا جن عوام

جي خير خواهي ڪئي

”خير الناس من ينفع الناس“

جهڙي طرح حديث به انهي جي گواهي آهي. هن سماج ۾ شروع کان وٺي عام ماڻهن وڏا ڏچا سٺا آهن ۽ تمام وڏي اڻانگي ڊگهي جدوجهد ڪئي اٿن هاڻي سندن محنتون ۽ تڪليفون سڀ پونديون باقي ٿوري ڪوشش جي ضرورت آهي جيڪڏهن هر هڪ همدرد ٻين سان گڏجي هر طرح سان ڪوشش وٺندو ته هن سماج مان ظلمن کي ختم ڪري سگهيو. جيڪڏهن ظالمن کي ننڍو وڃي ۽ انهن کان نفرت جو اظهار ڪيو وڃي ته انهن جو خاتمو

پونم سڀني ننڍن صوبن جي ضرورت آهي

پاڪستان کي ٺهيءَ ستونجاهه سال گذري چڪا آهن. انگريزن ويندي ويندي ورهاڱو اهڙي طرح سان ڪيو ته جيئن ٻن قومن جي نظريه جي بنياد تي ٺهيل ٻه ملڪ سدائين هڪٻئي سان وڙهندا رهن. اهڙي بي تڪي ورهاست الائي ڇو قبول ڪئي وئي ڇاڪاڻ ته ان ورهاست جي ڪا به خوبي اڄ ڏينهن تائين ظاهر ڪانه ٿي آهي. البتہ پاڪستان 1971ع ۾ ٿئي ٻه اڌ ٿي ويو جنهن ثابت ڪيو ته ٻن قومن وارو نظريو ڪمزور هيو ۽ ان جي بنياد تي لولو لنگڙو پاڪستان تڪڙ ۾ قبول ڪرڻ صحيح ڪونه هئو. جيڪڏهن اها آزادي جنهن خوام خواه لکين ماڻهو مارايا ڪجهه سال اڃا دير سان ملي ها ۽ ڳالهائون ٻوليون ڪري اهڙي طرح سان آزادي ونجي ها جيئن ڪيس ۽ ڪوس نه ٿين ها ۽ هتان جو عوام ان آزادي جون خوشيون سدائين محسوس ڪري ها ته وڌيڪ بهتر ٿئي ها. هن وقت تائين جيڪي ٽي لڙائيون ٿيون آهن اهي نه ٿين ها ۽ هٿيارن تي جيڪو ٻئي ملڪن خرچ ڪيو ۽ ڪن پيا اهو انسانن جي پلائي ۽ بهتري تي خرچ ٿئي ها. پاڪستان ٺهڻ کانپوءِ فوج صرف هڪ صوبي جي ٺاهي وئي ۽ ان کي مضبوط ڪين ۽ ڪجهه حصو صوبي سرحد کي به ڏنو ويو باقي سنڌ، بلوچستان ۽ بنگال کي نظر انداز ڪيو ويو فوجي طاقت جي زور تي پنجاب پنهنجي طاقت مضبوط ڪئي ۽ باقي سڀني صوبن سان زيادتي ڪئي وئي. سڀني کان وڌيڪ زيادتيون بنگال ۽ سنڌ سان ٿيون. بنگال 1971ع ۾ وڙهي جان ڇڏائي آزاد ملڪ بنگلاديش ٿي ويو.

باقي پاڪستان ۾ ٽن ننڍن صوبن سان پنجاب جون زيادتيون جاري رهيون وري به ٻين جي مقابله ۾ سنڌ سان شروع کان مائيجي ماءُ وارو سلوڪ جاري رکيو ويو. سنڌ سان شروع کان وٺي ٿيل زيادتون ڪجهه هيٺين

طرح آهن.

1- سنڌ انگريزن ٽالپرن کان ملڪ طور فتح ڪئي ان ڪري ان
کي ملڪ جو درجو ڏيڻ کپندو هو پر هنن سائين جي ايم سيد واري قرارداد
دوڪي سان 1946ع ۾ تبديل ڪري سنڌ کي ٺهندڙ ملڪ پاڪستان جو صوبو
قرار ڏنو.

1943ع ۾ سنڌ اسيمبلي ۾ سائين جي ايم سيد 1940ع جي
ريزوليشن (قرارداد) کي پاس ڪرايو. جنهن تحت پاڪستان گهڻ قومي ملڪ
هوندو ۽ رياستون برابري جي بنياد تي خود مختيار هونديون.
اهڙي طرح سان جڏهن آزادي ملي ته 1947ع ۾ پاڪستان جا
پنج صوبا يعني اوڀر بنگال، اولهه پنجاب، سنڌ، بلوچستان ۽ سرحد کي هڪ
وفاقي ملڪ چيو ويو اهو ورهاڱو ۽ اها ورڇ صحيح ڪونه هئي.
(2) ڪراچي کي سنڌ کان جدا ڪري وفاق جي ڪنٽرول ۾ ڏنو.

ويو.

1955ع ۾ ون يونٽ ٺاهي چئني صوبن کي زبردستي گڏائي ون
يونٽ قرار ڏئي سڄي پاڪستان کي ٻن اڪاين يعني اوڀر پاڪستان ۽ اولهه
پاڪستان تي مشتمل ڪيو ويو ۽ ٻنهي يونٽن کي پئريٽي (Parity) جي بنيادن
تي هلائڻ لاءِ آئين ٺاهيا ويا ۽ ٻيا قدم ڪيا ويا جن ٻين سان گڏ سنڌ صوبي ۽
اوڀر پاڪستان جي مفادن کي وڌيڪ سخت ڌڪ هنيو.
1956ع جو آئين ايوب جي مارشل لا ۽ 1962ع وارو آئين نه
هلي سگهيا. ون يونٽ کي ٽوڙڻ لاءِ زبردست مهم هلي جنهن ۾ سڀني سنڌين
پرپور حصو ورتو. جناب ذوالفقار علي ڀٽي صاحب وزارت خارجہ تان استعيفيٰ
ڏئي پاڪستان پيپلز پارٽي ٺاهي اولهه پاڪستان ۾ خاص طرح سان ايوب
خلاف وڏي مهم هلائي ۽ اوڀر پاڪستان ۾ جناب مجيب الرحمان صاحب مهم
هلائي ان جي نتيجي ۾ ايوب صاحب اقتدار جنرل يحيٰ خان جي حوالي ڪري

يحيٰ خان ون يونٽ ختم ڪري عام چونڊن جو اعلان ڪيو جيڪي ون مين ون ووٽ جي بنيادن تي هيون. ان اليڪشن ۾ عوامي ليگ مجموعي طرح سان اڪثريت سان ڪامياب ٿي پر اقتدار ان جي حوالي نه ڪيو ويو جيڪا اولهه پاڪستان وارن جي زيادتي ۽ غلطي هئي جنهن ڪري اوڀر پاڪستان ۾ فساد ٿيا ۽ فوجي ائڪشن ڪيو ويو جنهن جي نتيجي ۾ ڊسمبر 1971ع ۾ اوڀر پاڪستان ٽٽي جدا ملڪ يعني بنگلاديش ٺهي ويو.

(3) اولهه پاڪستان کي باقي بچيل پاڪستان سمجهي فوجين حڪومت جناب ذوالفقار علي ڀٽي صاحب جي حوالي ڪئي جنهن کان 1973ع جو آئين پاس ڪرائي پاڪستان جي عوام کي هميشه لاءِ وڏن ماڻهن جي جاگير بنائي ڇڏيو ويو. هي عوام دشمن آئين آهي جنهن ۾ تمام وڏا تڪراري اسيمبلين ۾ ميمبرن جو تعداد بلڪل محدود رکيو ويو. اهڙي طرح سان سڄي پاڪستاني عوام ۽ خاص طرح سان سنڌي عوام جو وڏو نقصان ٿيو ڇاڪاڻ ته هتي وڏيرا شاهي ۽ جاگيرداري زورن ۾ هئي ۽ آهي.

بهر حال ڀٽي صاحب کي ڪم ڪرڻ چاهيا پئي يا اڳتي ڪري ها جيڪي هتان جي فوجين کي وڏن ماڻهن کي ۽ ٻاهرين طاقتن کي قبول نه هئا. تنهنڪري پي، اين، اي واري تحريڪ هلائي وئي 1977ع ۾ ضياءُ الحق کان مارشل لا لڳرائي وئي.

پاڪستان جي تاريخ ۾ ڪنهن به ڀٽي وڏي ليڊر سان ايڏو وڏو ظلم ۽ زيادتي نه ڪئي وئي آهي جهڙي جناب ذوالفقار علي ڀٽي سان ۽ ان جي خاندان سان ٿي آهي. ان جا ڪجهه سبب ته سندن غلطيون به آهن پر ڪجهه لڪل ۽ ڳجهي سبب ۽ هٿ ضرور آهن نه ته ٻين به گهڻن ليڊرن پاڪستان جي مخالفت به ڪئي ۽ حڪومت به ڪئي پر انهن کي ڪڏهن اهڙي سختي ڪانه آئي. مثلاً ولي خان جو خاندان جي ايم سيد جو خاندان ڪجهه جيل ۽ گهرن ۾

نظر بنديون ڏنن ۽ سٺن.

پير صاحب جو خاندان، جتوئي صاحب جو خاندان، مخدوم خاندان، دولتانه جو خاندان، ايوب خان جو خاندان ۽ پنجاب جا مخدوم خاندان وغيره البتہ اقتدار جي رساڪشي ۾ ڪجهه بلوچ سردارن قربانيون ڏنيون ۽ عوام سختيون سٺيون باقي عام طرح جي جيل ۽ نظر بندي ڪانسواءِ ڪنهن جو به خاندان ائين ڪونه ڪنو ويو آهي پتي صاحب ۽ سندس خاندان جي عوامي ليڊر شپ سڀني وڏين طاقتن، وڏن ماڻهن ۽ فوجين جي اکين ۾ ڪنڊي وانگر چيندي رهي آهي ۽ رهي ٿي.

(4) اميد ته پتي جي نياڻي عوام جي موت جو قدر ڪندي ۽ سندن پلي لاءِ عوامي اصلاحي ستارن جو پروگرام ڏئي ۽ انهيءَ عمل ڪري عوام جون اميدون پوريون ڪندي ٻي صورت ۾ کيس به تاريخ جا سبق ياد رکڻ ڪپن جيڪي ڪجهه پوڳيو اٿس شايد انهيءَ کان ڪجهه وڌيڪ پوڳڻو پويس.

هاڻي هن ملڪ کي قائم رکڻ لاءِ نئون سماجي معاهدو ڪپي جنهن کي سڀئي اصلي اڪائيون قبول ڪن. 1973ع وارو آئين ننڍن صوبن ۽ ننڍن اڪاين کي انصاف ڏيارڻ ۾ ناڪام ويو آهي. تنهنڪري هاڻي ان جي جاءِ تي نئون سماجي معاهدو هئڻ گهرجي يا ان ۾ ترميمون ڪري قابل قبول بنائجي.

(5) ڄام صادق جيڪو پنهنجي اقتدار لاءِ هر شي وڪڻڻ ۽ قربان ڪرڻ لاءِ تيار هوندو هو ان کان زبردستي ۽ سنڌ حڪومت ڏيڻ جي قيمت تي نواز شريف پاڻي وارو ٺاهه ڪرائي ۽ غلط ورڇ ڪري سنڌ جي پاڻي جي حصي تي قبضي جي شروعات ڪئي ۽ وري ڪالاباغ ڊئم جي منصوبي جو اعلان ڪري سنڌ کي مڪمل طرح رڇ، سڇ ۽ رڻ بنائڻ سان گڏ هميشه جي لاءِ پنجاب جي رحم ۽ ڪرم تي غلاماڻي زندگي گهارڻ لاءِ منصوبو سٽيو ويو. اڳ ۾ ئي لنڪ ڪئنال جي ذريعي سنڌ جي حصي جو پاڻي پنجاب ۾ زبردستي، زور سان ۽ چوري سان کنيو ٿو وڃي جنهن جو تدارڪ هن موجوده وفاق ۾ نٿو ٿئي.

(6) جناب ممتاز علي پيٽي جي نگران دور ۾ ناٿي وارو ٺاه زبردستي وزيرن ۽ صلاحڪارن جي صحيحن سان سنڌ تي مڙهيو ويو جنهن مطابق وفاقي فنڊ مان سنڌ کي جائز حصو نه ڏنو ويو.

(7) سرحد کي تربيعا ڊئم جي آمدني مان رائلٽي ڏني ٿي وڃي بلوچستان کي سٺي گئس مان رائلٽي ڏني وڃي ٿي، پر سنڌ کي ڪراچي پورٽ جي ڪمائي مان رائلٽي نٿي ڏني وڃي.

(8) سنڌ کي سنڌ جي معدني وسيلن جهڙوڪ تيل ۽ گئس مان سنڌ کي ڪابه رائلٽي نٿي ڏني وڃي.

(9) سنڌ جي معدني وسيلن کي قابل استعمال بنائڻ لاءِ ڪابه اسڪيم وڏي پئماني تي نه ٿي منظور ڪئي وڃي جنهنڪري ڪيترائي وسيلا بنا استعمال جي پيا آهن. سنڌ جي ڪوئلي تي هڪ اسڪيم پي پي حڪومت منظور ڪئي. پر ان ڪيٽي بندر اسڪيم کي به بند ڪيو ويو. انهن اسڪيمن جي ڪري صوبي ۾ ترقي ٿيندي ۽ وڌيڪ روزگار جا موقعا پيدا ٿيندا. پر پنجاب وارن کي اهي سڀ ڳالهيون پسند نه آهن.

(10) سنڌين کي آبادي جي بنياد تي نوڪرين ۾ حصو نٿو ڏنو وڃي ۽ انهن کي اهم پوسٽن تي مقرر ڪرڻ ۾ به ٻه اڪيائي کان ڪم ورتو ٿو وڃي. هن حڪومت سنڌ کان اهم پوسٽن مان سنڌ وارن کي هڪ به نه ڏني آهي ۽ پاڪستان کي باقائده پنجابستان ۾ تبديل ڪيو ويو آهي.

(11) پنجاه سال گذرڻ جي باوجود سنڌين کي فوج ۾ مقرر حصو نه ڏنو وڃي ٿو ان لاءِ مختلف بهانا، حربا ۽ هٿ جا ٺاه ٺاهيا ٿا وڃن پر اصل حقيقت اها آهي ته پنجابي چاهين ٿي ڪونه ٿا ته سنڌي ۽ بلوچ فوج ۾ اچن.

(12) سڀني فيڊرل کاتن ۽ ادارن ۾ ۽ ڪورٽن ۾ سنڌين ۽ ٻين

نئين صوبن ۽ قومن کي صحيح حصو نٿو ڏنو وڃي.

(13) سنڌ کي ترقي وٺرائڻ لاءِ ڪي به وڏيون اسڪيمون نه ٿيون ڏنيون وڃن جهڙوڪ گورک اسڪيم، منچر ڍنڍ اسڪيم، گاج ڊئم ۽ ڪوهستان اسڪيم پاڻي جي ذخيرن کي گڏ ڪرڻ لاءِ ترقياتي اسڪيمون، سر ۽ ڪلر کي ختم ڪرڻ لاءِ اسڪيمون اڌ پر رهيون پيون آهن. اهڙي طرح سان سنڌ جي ترقي لاءِ ڪافي پيداواري اسڪيمون قابل عمل آهن پر انهن لاءِ خرچ ڪرڻ لاءِ وفاقي حڪومتون تيار نه آهن.

(14) سنڌ جي تعليم کي هٿ سان تباھ ڪيو ويو آهي.

(15) سنڌي ٻولي ۽ ثقافت کي سخت ڌڪ لڳو ۽ ان جي ترقي ۽ اوسر رکجي وئي دنيا ۾ ڪيترائي ملڪ آهن جن ۾ هڪ کان وڌيڪ ٻوليون ڳالهائون وڃن ٿيون ۽ انهن کي سرڪاري طرح سان قومي ٻولين جو مرتبو آهي ۽ ان لاءِ سرڪار هر طرح جي مدد ڪري ٿي. پر پاڪستان ۾ قومي ٻولين وارو مسئلو صحيح طرح حل نه ڪيو ويو آهي.

اردو ۽ اسلام کي هڪ شي سمجهيو ويو. قائداعظم وڏي غلطي اها ڪئي ته بنگال ۾ اعلان ڪيائين ته پاڪستان جي قومي ٻولي صرف ٿي صرف اردو هوندي جنهنڪري اوڀر پاڪستان ۽ سنڌ ۾ ردعمل ٿيو ۽ اوڀر پاڪستان جي ٿئي وڃڻ جو هڪ سبب اردو ٻولي کي صرف ٿي قومي ٻولي مڃڻ هئو. جڏهن ته اها ڪنهن به اڪائي جي ٻولي نه هئي نه آهي.

(16) سنڌ ۾ امن امان جي حالت هٿ سان بگاڙي وئي آهي ته

جيئن ڪي به ترقياتي ڪم نه ٿي سگهن ۽ سنڌ پوئتي رهجي وڃي.

مٿي بيان ڪيل زيادتيون خاص طرح سان سنڌ سان ۽ ٻين سڀني ننڍن صوبن سان ٿيون آهن ۽ ٽين پيون.

تنهنڪري سڀني صوبن جي قوم پرست اڳواڻن ٻڌي ڪري حق وٺڻ لاءِ مظلوم قوميتن جي تحريڪ شروع ڪئي آهي.

جيڪڏهن ننڍن صوبن کي حق ڏيڻ ۽ پنجاب جي بالادستي ختم

ڪرائڻي آهي ته پوءِ سڀني نئين صوبن جي ضرورت آهي ته گڏجي جدوجهد
ڪري پنهنجي عوام کي بنيادي حق ۽ بنيادي سهوليتون وٺي ڏين.
حق چپ ڪري ويهڻ سان ڪونه ملندا ۽ اڪيلو ڪوبه صوبو حق
نه وٺي سگهندو. سڀني نئين صوبن کي گڏجي ڪم ڪرڻو پوندو جيستائين
سندن تحريڪ ڪاميابي سان همڪار ٿئي.

ڪالا باغ ڊئم رٿا سنڌ سان ٻه اڪيائڻ جي انتها

هندستان ۽ پاڪستان جي حڪمرانن 13 مئي ۽ 28 مئي تي
پنهنجي بيوقوفن ۽ ٽڪڙبازي جو ثبوت ڏيندي اٿمي ڌماڪا ڪيا جنهن تي
سڄي دنيا حيران ۽ دنگ رهجي وئي.

جنگ هڪ انسان دشمن عمل آهي جيڪو ڪافي عرصي کان سڄي
دنيا ۾ نندجي پيو. هاڻي اهي ڏينهن گذري ويا جن ۾ جنگين کي ساراهيو
ويندو هئو. دنيا جا رهندڙ انسان هن وقت چڱي طرح سان سمجهن ٿا ته جنگين
۾ انسانن جي تباهي ٿئي ٿي تنهن ڪري سڀني ملڪن کي ڪپي ته پنهنجا
مسئلا ڳالهين ٻولهين جي ذريعي حل ڪن ۽ اهوبه ضروري سمجهيو ٿو وڃي ته
جنگ ۽ خاص ڪري اٿمي جنگ ڪنهن به صورت ۾ نه ٿيڻ کپي. اٿمي جنگ
جي صورت ۾ انسانذات ۽ سندس ايندڙ نسلن کي جيڪا تباهه ڪاري پيش
اچي ٿي ان جي ڪا به تلافِي ڪونه ٿي ٿئي ۽ خواه مخواهه بي ڏوهي معصوم
ماڻهو تباهي ۽ تابڪاري جو شڪار ٿين ٿا ۽ ڪيترائي سخت عذاب اجل جو
شڪار ٿين ٿا آخر معصوم انسانن ڪهڙو ڏوهه ڪيو آهي جو حڪمرانن جي
فرعونيت ۽ هوڏ، هوس ۽ لالچ جو نشانو بنجن.

سڄي دنيا جو عوام سجاڳ ٿي چڪو آهي ۽ انهن جا آواز گونججن ٿا
پيا ته وري هيرو شاما ۽ ناگا ساڪي جهڙا دردناڪ واقعا ڪنهن به صورت ۾ نه
دهرائجن.

تنهنڪري اٿمي تجربن ۽ ڌماڪن جو مطلب ته وري اهڙين تباهه
ڪارين ۾ انسانن کي جهونڪيو ويندو جيڪا نفرت جهڙي ڳالهه آهي تنهن
ڪري اڄ ڪلهه اهي تجربا ڪرڻ هوڏ، هٿ ڌرمي ۽ بيوقوفن کانسواءِ ڪجهه به

نه آهن.

28 مئي جي ڏهاڪن کانپوءِ اسان جا حڪمران وڏي مستي جي نشي ۾ تيار ٿي ويا آهن ۽ پنهنجي ڏاک وٽ وٺي وري سڄي قوم کي وڏي ڏاک سان اعلان ڪري ٻڌاين ته اسان وري ستون ڏهاڪو به ڪيون ٿا بلڪه ٻيو هڪ وڏو معرڪو فتح ڪيون ٿا يعني قومي ايجنڊا جو اعلان جنهن ۾ خاص طرح سان اهو اعلان ته ڪالا باغ ٺاهيو ويندو ۽ فيصلو ڪونه ڪيو ويو جڏهن ته ٽن صوبائي اسيمبليين جا ٺهراءُ پاس ڪيل آهن ته ڪالا باغ ٻيڙي ٽنهي ننڍن صوبن لاءِ هڪ ڪارو نانگ آهي ۽ ڪنهن به طرح سان نه ٺهڻ کپي. تنهنڪري اها قومي ايجنڊا نه پر پاڪستان ٽوٽڻ جي ايجنڊا آهي.

بهر حال اعلان ٿي ويو ۽ پاڪستاني وفاق کي ڪمزور ڪرڻ جو عمل شروع ٿي ويو آهي ۽ سڄي قوم انهيءَ مسئلي تي ورهائجي چڪي آهي.

جيڪڏهن قومي يڪجهتي پيدا ڪرڻي آهي ته هڪدم انهيءَ

فيصلي کي بلڪل رد ڪيو وڃي.

جيستائين ڪالا باغ ٻيڙي جو تعلق آهي ته اها رٿا سنڌ صوبي جي مفادن جي بلڪل خلاف ۽ اهو منصوبو پاڪستان جي وحدت جي به خلاف وڏي سازش آهي ڇا لاءِ ته ٽن صوبن جي رد ٿيل رٿا کي جيڪڏهن پنجاب زبردستي ٺاهيندو ته اهو عمل ملڪ جي لاءِ تباهه ڪن ثابت ٿيندو.

ڪالا باغ ٻيڙي هيٺين شين جي قابل عمل ۽ سنڌ جي مفادن جي بلڪل خلاف آهي.

(الف) انڊس بيسن ٽريٽي کان پوءِ باقي سڀني درياهن جو مجموعي طور تي پاڻي جو ڪاٺو صحيح طرح سان نه ڪيو ويو آهي. هر وقت جدا جدا انگ اکر پيش ڪيا ٿا وڃن. ڪڏهن چون ٿا ته 138 ملين ايڪڙ فوٽ آهي، ڪجهه ماهرن جي چوڻ مطابق پاڻي انهيءَ کان گهڻو گهٽ آهي ۽ صرف 105 ملين ايڪڙ فوٽ آهي. ڪڏهن ڪڏهن پاڻي وڌيڪ ايندو آهي باقي عام

حالتن ۾ پاڻي گهٽ هوندو آهي.

1991 جي پاڻي جي ٺاهه مطابق 117 ملين ايڪڙ فوٽ زوري تسليم ڪرائي ورهاست ڪئي وئي آهي 14 ملين ايڪڙ فوٽ پاڻي جو نقصان ۽ ڪوٽ ٿئي ٿي ۽ 10 ملين ايڪڙ فوٽ پاڻي ڪوٽڙي کان هيٺ ڇڏڻ ضروري آهي ان جو ڪوبه فيصلو نه ڪيو ويو. باقي 117 ملين ايڪڙ فوٽ صوبن ۾ ورهاست ٿيل آهي پر سڀني صوبن ۾ پاڻي جي ڪوٽ آهي جنهن مان چڱي طرح ثابت ٿو ٿئي ته جيترو پاڻي ورهاست ۾ ڏيکاريل آهي اوترو پاڻي درياھ ۾ اچي ئي ڪو نه ٿو.

ماهرن جي مطابق پاڻي اڻويهين سالن مان صرف هڪ سال ۾ وڌيڪ اچي ٿو نه ته گهٽ ٿو اچي پاڻي جا ساليانه ۽ ماهانه انگ اکر ظاهر نٿا ڪيا وڃن پنجاب صرف ڌوڪي سان غلط انگ اکر پيش ڪرائي ڪالاباغ ڊئم ٺاهڻ چاهي ٿو.

تنهن کان سواءِ پاڻي جي گهرج خاص مهينن ۽ موسم ۾ وڌيڪ هوندي آهي ان کان اڳ يا پوءِ ضرورت اوتري نه هوندي آهي تنهنڪري سراسري پاڻي جي مقدار تي يا ڪنهن هڪ سال يا هڪ مهيني جي پاڻي جي مقدار تي ايڏا وڏا فيصلا ڪڏهن به نه ڪيا ويندا آهن.

تنهنڪري واپدا جيڪو پاڻي جو مقدار ٻڌائي ۽ ڪالاباغ ڊئم کي قابل عمل ٻڌائي ٿي اوترو پاڻي اچي ئي ڪونه ٿو. ڪوڙا ۽ غلط انگ اکر ٻڌائي ڊئم کي ٻين صوبن ۽ خاص طرح سان سنڌ جي مٿان مڙهڻ جي ڪوشش ڪئي ٿي وڃي.

(ب) چشما جهلم لنڪ ڪئنال جي سلسلي ۾ پنجاب فيصلي تي عمل نه ٿو ڪري تنهن ڪري صاف ظاهر آهي ته پنجاب صرف ٻين صوبن کي بلئڪ ميل ڪرڻ لاءِ ڪالاباغ ڊئم ٺاهڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي. سنڌ کي وڌيڪ بليڪ ميل ڪيو ويندو ڪالاباغ ڊئم ٺهڻ ڄڻ ته سنڌ جي نڙي تي

لت آهي يا گچي ۾ سرڪڻ ڦاهي آهي جنهن کي جڏهن چاهي چڪي ساهه به
ڪڍي سگهجي ٿو.

(ت) سنڌ جي ڪچي جون ٻيون گهڻيون زمينون غير آباد ٿي وينديون.

(ث) سامونڊي پاڻي مٿي چڙهي ايندو.

(ج) مچي ۽ ٻلي جو نقصان ٿيندو ۽ ٻين درياهي جاندارن جو به نقصان ٿيندو.

(ح) ماحوليات ۽ جنگلات جو نقصان ٿيندو ان کان علاوه پنجاب
پنهنجي حصي جو پاڻي انڊس ٽريٽي مطابق ڪٽي چڪو آهي هاڻي باقي پاڻي
تي پنجاب جو ڪوبه حق ڪونهي تنهنڪري اخلاقي طرح سان، قانوني طرح
سان، ۽ جمهوري نقطي نظر سان ڏٺو وڃي ته انهي ڊئم جو ٺهڻ غير قانوني، غير
اخلاقي ۽ غير انصافي تي ٻڌل آهي تنهنڪري ان جي هر طرح سان مخالفت
هڻڻ ڪپي ۽ ڪرڻ ڪپي، زبردستي ڊئم ٺاهڻ جا تمام خراب نتيجا نڪرندا ۽
پاڪستان به ٿئي سگهي ٿو.

(د) بجلي پيدا ڪرڻ جا مختلف طريقا موجود آهن، جيئن مٿي ٻيون
ڊئمس ٺاهڻ جيئن پاشا، واسو ٿاڪو غازي بروڻا وغيره، بجلي سنڌ جي ڪوئي
مان پيدا ڪري سگهجي ٿي ۽ ائٽمي توانائي مان پڻ حاصل ڪري سگهجي ٿي
پر انهن ۽ ٻين ڪجهه متبادل رٿائن تي پندرهن سالن ۾ صرف بدني تي جي
ڪري غور نه ڪيو ويو آهي.

(ذ) ڪالاباغ ڊئم تي تمام وڏو خرچ ايندو جڏهن ته ٻيا ذريعا سٺا ۽

گهٽ خرچ وارا آهن.

سنڌ ۾ زمين کي آباد ڪرڻ جي تمام گهڻي گنجائش آهي پر ان کي
استعمال ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪونه ڪئي وئي آهي جيئن ننڍيون ڊئمس ٺاهي
پاڻي استعمال ڪرڻ، پنجاب ۽ سرحد ۾ ڊئمس ٺاهيون ويون پر سنڌ کي بلڪل
نظر انداز ڪيو ويو نئين گاج تي گاج ڊئم ۽ ٻولهي تي دائو ڊئم ۽ ٻيا وڌيڪ
ڊئم ٺهي ٿي سگهيا. سنڌ کي پنهنجي حصي جي پاڻي استعمال ڪرڻ لاءِ فنڊ نه

ڏنا ويا جنهنڪري سيوهڻ بئراج جو منصوبو صرف کاغذن ۾ رهجي ويو. سنڌ ۾ هٿ سان بجلي جي کوٽ پئدا ڪئي وئي جنهنڪري پندرهن سالن کان ماڻهو عذاب پيا ڪاڏين ۽ ان ڪري ٿيوب ويل نه لڳي سگهيا ۽ آبادي به گهٽ ٿي ٿي. هندستان پنهنجي اناج جي اپت ۾ خود ڪفالي حاصل ڪئي ان جي گهڻين سٺين پاليسين ۾ هڪ اها به آهي ته ڪيترن صوبن ۾ ايگريڪلچر لاءِ بجلي مفت فراهم ڪئي ويندي آهي اسان وٽ به ڪاڇو ۽ ڪچو انهيءَ طريقي سان آباد ٿي سگهي پيو پر ائين نه ڪيو ويو.

سنڌ ۾ ڪچي جي علائقي ۾ هٿرادو ڍنڍون ٺاهي پاڻي کي محفوظ ڪري سگهجي ٿو. پر سنڌ کي انهيءَ لاءِ ڪڏهن به پئسا نه ڏنا ويا نه وري پاڪستاني حڪمرانن ڪا سٺي رٿا بندي ڪئي آهي ته ملڪ ۽ ماڻهو ڪيئن ترقي ڪن، اصل ۾ هتان جي حڪمرانن جو ملڪ ۽ عوام جي ترقي سان ڪوبه واسطو آهي ئي ڪونه هو صرف پنهنجي ذات لاءِ ۽ پنهنجي حواري ۽ حرام خور ٽولي لاءِ پئسن ڪمائڻ جو بندوبست ڪن ٿا ۽ اهو ڪيواڻن ان ڪري ملڪ ۽ ماڻهو مالي طرح سان سخت ڪمزور ۽ ڪنگال ٿي ويا آهن.

سنڌ ۾ ٻيا به ترقياتي ڪم نه ڪرايا ويا آهن ته جيئن سنڌ ۾ ترقي نه ٿئي ۽ سنڌ ۽ سنڌي پلي پوئتي رهيل هجن. ان ۾ هيٺيان مثال ڏئي سگهجن ٿا.

1. سنڌ ۾ رستن جي زيورن حوالي آهي نون رستن لاءِ پئسا ڪونه ٿا رکيا وڃن ۽ جي رڪجن ٿا ته آهستي آهستي سالها سال لڳي وڃن ٿا. ماڻهن جي تڪليفن جو ڪوبه احساس حڪومتي سطح تي ڪنهن کي به ڪونهي.

2. سنڌي ماڻهن لاءِ سٺي علاج جو بندوبست ڪونهي انهيءَ ڪري

ماڻهو صرف هڪ وڏي شهر ڪراچي تي زور ٿا رکن ۽ ان ڪري کين وڏيون تڪليفون ۽ عذاب ٿا ڪاٽڻا پون. هر ضلع ۽ تعلقي سطح تي سٺين اسپتالن ڊاڪٽرن ۽ سهولتن جو فقدان آهي. سڄي دنيا ۾ صحت لاءِ قومي آمدني جو اڌ سيڪڙو رکيو ٿو وڃي انسانن جي ڳڻتي ۽ فڪر حڪمرانن کي ڪڏهن به نه

رہيو آهي.

3. سنڌ جي تعليم هٿ وٺي تباهه ڪئي وئي آهي ۽ ڪئي ٿي وڃي پاڪستان ۾ تعليم به هڪ شعبو آهي جنهن ۾ تمام گهٽ پئسا رکيا ٿا وڃن ڇاڪاڻ ته حڪمران طبقو ماڻهن کي سڌارڻ نٿو چاهي. هتي تعليم تي به صرف قومي آمدني جو هڪ پر سينٽ خرچ ڪيو وڃي جڏهن ته ٻين ملڪن ۾ عام طرح سان 10 پر سينٽ کان وڌيڪ خرچ ڪيو ويندو آهي. دنيا جي 214 ملڪن مان تعليم جي لحاظ کان پاڪستان 187 نمبر تي آهي. باقي هٿيارن جي ڊوڙ ۽ ائٽمي هٿيارن ۾ ستين نمبر تي آهي يعني ملڪ جي ماڻهن جي تعليم ۽ صحت جيڪا ترقي جو ذريعو آهي ان تي خرچ نه ڪيو ويو صرف هٿيارن تي خرچ ڪيو ويو.

4. سنڌ جي تفريحي مقامات کي ترقي نه وٺرائي وئي پنجاهه سالن ۾ گورک تائين رستو نه ٺهي سگهيو اترين علائقن ۾ هزارين ميل رستا ٺاهي ڪاغان ۽ سيف الملوڪ تائين رستا پهچي ويا پر اسان وٽ 50 ميل رستو نه ٺهي سگهيو ان کان علاوه ٻيا به ڪيترائي اهڙا مثال ڏئي سگهجن ٿا.

5. سنڌ ۾ زرعي ترقي لاءِ به پئسا نه هئڻ جي ڪري ريسرچ صحيح طرح سان نه ٿي ٿئي ۽ زرعي پيداوار نه ٿي وڌي جنهن جا خراب اثر جلد پوڻ شروع ٿي ويندا. سمن ۽ ڪلر جي ڪري زمين تباهه پئي ٿئي پر ان لاءِ پيسا ڪونهن.

6. سنڌ ۾ ڪارخانه نه لڳرايا ويا ۽ جيڪي لڳا اهي امن امان خراب هئڻ ڪري بند ڪيا ويا ۽ گهڻا پنجاب منتقل ڪيا ويا.

سنڌ ۾ امن امان هٿ سان ويهن سالن کان خراب رکيو ٿو وڃي ته جيئن ڪنهن به طرح جي ترقي نه ٿي سگهي.

7. سنڌ جي معدنيات کي ترقي نه وٺرائي وئي ۽ صرف گئس ۽ تيل ڪڍي پاڻ استعمال ڪين ۽ انهن ڪارخانن ۾ به لوڪل ماڻهن کي نوڪريون به نه ٿيون ڏنيون وڃن پر حد ته اها آهي ته ڪيترن جاين تي ڪارخانن جي

مسجدن ۾ ٻانگو به ٻاهران گهرائي رکيو ويو ۽ وڃي ٿو. سنڌ جي ڪوئلي تي تمام مستي بجلي پئدا ڪري سگهجي ٿي جيڪا سڄي ملڪ جي مٿون سالن لاءِ ڪافي آهي پر ان کي اڃان تائين استعمال نه ڪيو ويو آهي ته متان سنڌ ترقي ڪري سنڌ کي محروم رکڻ لاءِ پاڙي بزدل، بئمان، لالچي ۽ خود غرض سياستدانن وڏيرن کان پاڻي ۽ ناڻي جهڙا غلط ٺهراءَ پاس ڪرائي سنڌ کي نقصان پهچايو وڃي ٿو.

”پڪ سڃاتم پنهنجا هئا ڌارين سان گڏ ڌاڙي ۾“

ٿي ڏس ڏنائون وڀرين کي وانگيڙن جي واڙي ۾“

اهڙي طرح سان تمام گهڻين حرفتن ۽ مڪارين ذريعي سنڌ کي نقصان پهچايو ويو. جڏهن ون يونٽ ٺاهيو هئڻ يعني 55 تائين سنڌ جي بحيت پنجاب کان وڌيڪ هئي ۽ هن وقت پنجاب جي بحيت سنڌ کان ٻيڻي آهي ڇو؟ پنجاب ترقي ڪري ويو ۽ سنڌ ترقي نه ڪئي هي هٿرادو بدمعاشي هئي ته جيئن سنڌ ۽ سنڌي پوئتي رهيل هجن نوڪرين ۾ سنڌين سان سدائين ناانصافي ٿيندي رهي آهي. اڄ به مرڪز جي ڪيترن کاتن ۾ سنڌي نالي ماتر به ڪونه آهن اهر پوسٽن تي به سنڌين کي نه ٿو رکيو وڃي.

فوج ۾ پنجاه سالن گذرڻ جي باوجود حصو ٿوڌو وڃي سنڌي ماڻهون بيروزگاري جي ڪري سخت پريشان آهن. پنجاه سالن جي ناانصافين جي ڪري هاڻي سنڌي ماڻهن تمام گهڻو سوچڻ شروع ڪيو آهي ۽ جيڪڏهن انصاف نه ٿيندو ۽ باقاعدي سنڌين جي محرومين کي ختم ڪرڻ لاءِ اپاءَ نه ورتا ويندا ته هن ملڪ جي وحدانيت کي سخت نقصان ۽ ملڪ ٽٽي وڃڻ جا انديشا وڌي ويندا.

جيڪڏهن ملڪ بچائڻو آهي ته صوبن سان انصاف ڪرڻو پوندو ۽ عوام جي سڌاري لاءِ اصلاحات ڪرڻا پوندا.

باقي وس وارن جي مرضي آهي جيڪي وڻين ٿو اهو ڪن ٿا پر نتيجا سڄو ملڪ پوڳيندو.

پاڻان چاڙهي پُور وڪ وڌائين وٿري

محترم آغا سليم پنهنجي مضمون ۾ جيڪو 19 جنوري 1998ع جي
”ڪاوش“ ۾ ڇپيو آهي. جان بنيان جي جڳ مشهور تمثيل تمام سهڻي نموني
پيش ڪئي آهي. پر آخر ۾ سوال ڪيو اٿس ته آهي ڪو جيڪو مسٽر
ڪرسچن کي جواب ڏئي؟

مسٽر ڪرسچن جو سوال ۽ آغا سليم صاحب جي مضمون جو
موضوع آهي.

”الاماڻ چا ڪيان“

هن سوال جو جواب گهڻائي دوست آغا صاحب کي ڏئي سگهندا پر آءٌ
صرف اهو جواب ڏيندس جيڪو لطيف سائين ڏنو آهي.
”ڏوئين چيس ڏور ڪيچ اڳاهو پنڌ ٿيو
پاڻان چاڙهي پُور وڪ وڌائين وٿري“
لطيف.

سو سوال جو جواب اهو آهي ته هر هڪ سوال پڇندڙنج خلوص سان
اڃا به وڌيڪ ڪم ڪري انهيءَ جدوجهد کي جاري رکي جيڪا مڱڻا ڪارٽا
ڏيڻ وارن ڪئي ۽ جيڪا شهرين جي حقن جو پڌرنامو ظاهر ڪرڻ وارن ڪئي.
جيڪا اڳ ۾ موسيٰ، عيسيٰ ۽ محمد عليه السلام وارن ڪئي ۽ ڪم بيش اهائي
جدوجهد آهي جيڪا بعد ۾ مارڪس، لينن، مائو هوچي منهن ۽ امام خميني
ڪئي. انهن جدوجهد ڪرڻ وارن جي ظاهري نمونن ۾ جيڪڏهن ڪجهه فرق
آهي ته اهو فرق صرف ستاءُ جو آهي. باقي بنيادي طرح اهي سڀ جدوجهدون
انهيءَ سوال جو جواب آهن. سواءِ عملي جدوجهد ڪرڻ جي انهيءَ سوال جو ٻيو
ڪوبه جواب ڪونه آهي ۽ ٻيو ڪوبه رستو ڪونه آهي. ڪوبه هڪ فرد يا

دوست انهيءَ جدوجهد لاءِ تيار ٿيندو ۽ سچائي ۽ خلوص سان ان جي دعوت ٻين کي ڏيندو ۽ پرچار ڪندو ۽ اهڙي طرح سان هڪ مخلص گروپ تيار ٿيندو ۽ پوءِ هن مان ٻارنهن پنجن مان پندرهن دوست ٿي وڌندا ۽ عوام الناس مان گهڻن ماڻهن کي تيار ڪري پاڻ سان ملائيندا ۽ اهڙي طرح سان جدوجهد کي اڳتي وڌائيندي وڌائيندي ڪاميابي جي منزل تي پهچائي سگهندا. ڪا جدوجهد طبعي ۽ ٻين حالات جي ڪري گهٽ رفتار سان هلندي آهي پر انهن جي به شاهه صاحب دلجوئي ڪئي آهي.

”هل ته هيڪاندي ٿي ويهي وجهه ۾ وير،
دل ۾ آڻ نه دور تون ڦرڻ سڏو ڦير،
توڻي لهي نه پير ته به راحت آهي رڙهڻ ۾.“ (لطيف)
”عمر سڀ عشق ۾ پنهنون جي پڇن،
ريس ريڌاليون تن سين ڪڇاڙي ڪن.
مارگ جي مرن وڏو طالع تن جو.“ (لطيف)

ڪجهه جدوجهدون ناڪام به ٿينديون آهن پر ”مرن جي مارگ ۾ وڏو طالع تن جو“ ۽ ”راحت آهي رڙهڻ ۾“ کي وسارڻ نه گهرجي انهيءَ جدوجهد کي ڪامياب ڪرڻ لاءِ لطيف سائين تمام گهڻا ڏس پتا ڏنا آهن جيڪڏهن انهن تي عمل ڪبو ته ڪاميابي ماڻي سگهجي.

”مين مٿي سمرا ڪهين سڏ ڪرين“

ساڻ ٺاهيو نين اي پَر سڏي سڄڻين.

سڀ کان پهريان انهي رستي جي ورن، وڪڙن، لاهين، چاڙهين، تڪليفن، خوفن، خطرن جي پوري ڄاڻ ۽ ”سڏ“ رکڻي پوندي ۽ علم حاصل ڪرڻو پوندو.

سونهان چائين سڏ نه پئين سسئي پڇ ۾ سي،

متان ٿي توکي منجهائين مارگ ۾.“ (لطيف)

ٻئي هنڌ لطيف سائين ٿو فرمائي.

”ڏونگر ڏنا لوڻ مون پارڪو پڇيا.

هلندي جا هيڪلي سان ٽاڪن سنڌي توڻ.

هي اهڪي پوڻ سونهن ريءَ نه سري“ ”لطيف“

اڪيلو ڪير هلندو ته دشمنن جو ڪاڇ ٿي ويندو ان ڪري گهڻا ساڻي

پيدا ڪري ساڻ ڪٿي هلڻو پوندو پر اهي سونهن وارا هجن يعني Qualities يا

گھڻن وارا خاصيتن وارا هجن ڇو ته رستو اڻانگو آهي ڏکيو آهي تنهنڪري

گھڻن ماڻهن جي ٻڌي يعني عوامي اتحاد ڪپي جنهن کي پيدا ڪرڻ لاءِ ان

جدوجهد جو مقصد آهي ان کانپوءِ ان رستي تي هلڻ لاءِ جنهن سونهن جي

ضرورت آهي، اها به لطيف سائين اسان کي ٻڌائي آهي.

”سونهان سڌيون ڏين هن ديواني درياه جون.

ڪوڙ اوڏائي ڪين ڪي رڳو سچ سودين.

عجز جو اڌ رات ڪي وڪر وهائين.

سات نياپيون ثابت انهيءَ سير مان“ (لطيف)

جيڪڏهن ڪٿي منجهي پون ته پوءِ سونهن کان صلاح وٺن.

”تاري وٺ تراز ڪي منجهان موج ملاح.

دانهون ڪن درياه جون اونهي جا آگاه.

سونهن جي صلاح وٺ ته وير لنگهي وڃين.“ (شاه)

جدوجهد ڪرڻ لاءِ وڏي محنت ڪرڻي پوندي ڇو ته گهڻا ماڻهو منجهي

پيا آهن ۽ ڳالهه سمجهن ٿي ڪونه ٿا، تنهنڪري هاڻي انهيءَ جدوجهد جي وڏي

محنت ۽ محبت سان ڳالهه سمجهائي پوندي مقصد سان مڪمل محبت ۽

لڳاءُ رکي ڪم ڪرڻو پوندو.

”اهڪي راهه الله جي اهڪي پٽ.

هو جي ڏيهائي ڏيهه جا تن جي پٽ موڙهي مت.

اچاران ابت گهرج گهاٽي نينهن سان“ (شاه)

هي جدوجهد جان جوڪي پر وجهڻ وارو ڪم آهي ۽ هر قسم جي قرباني
جي گهرج ۽ ضرورت آهي ۽ جدوجهد ڪامياب ڪرڻ لاءِ قرباني ڪرڻي
پوندي

"جي تون ڪالهه مئينءَ ته ڪالهه ئي گڏين پرين کي،
ڪڏهن ڪانه سٺي ته ڪا سڄي گڏين سڄين." (لطيف)

"ليلان لڄ م ايترو اٿي اڱڻ سور
ابو ڏاڏو گهور پاڻ سوڌو پرينءَ تان." (لطيف)

آخر ۾ آءٌ عرض ڪندس ته لطيف سائين اسان کي "الامان ڇا ڪيان"
جو جواب ۽ رستو چڱي طرح سان
به ٻڌايو آهي ته ڪيئن ڪيون اهو هاڻي اسان سڀني دوستن جو ڪم آهي ته
گڏجي وڪ وڌايون.

انقلابي ۽ سماجي تبديليون سوليون ڪونه آهن اهي وڏي محنت، رت،
ست ٿيون گهرن، جيڪي دوست گڏجي اهڙو گروه ٺاهڻ ۾ ڪامياب ٿيندا اهي
ئي ان قسم جون تبديليون آڻي سگهندا. باقي جيڪڏهن ذهني ورزشون ۽
عياشيون ڪرڻيون آهن يا زبان جون لذتون وٺيون آهن ته پوءِ دنيا ۾ اديب،
دانشور، لکيڪ ۽ شاعر تمام گهڻا آهن جن سان سالگرهون ۽ ورسيون به ملهائي
سگهجن ٿيون پر انهن مان نه اڳ ۾ ڪجهه وريو آهي ۽ نه هاڻي ۽ اڳتي به
ڪجهه ورڻ جي ڪا توقع آهي. ها! ڪجهه ماڻهن کي ڪي مفاد حاصل ٿين ٿا
۽ ڪجهه ٻين دوستن جي ذهني تسڪين ٿئي ٿي. باقي انقلابي تبديليون ۽
عوام جي پلائي عملي جدوجهد جيڪا گهڻو عرصو لڳاتار صحيح اصولن ۽
طريقن سان جاري رکڻي پوندي انهيءَ کانسواءِ حاصل ڪونه ڪري سگهجي.
عوامي جدوجهدون عوامي حقن ۽ سهولتن حاصل ڪرڻ لاءِ گهڻي عرصي
کان جاري رهيون آهن ۽ عوام وڻجڻ واريون ڏيندو رهيو آهي پر ڪي تحريڪون
پنهنجي منزل حاصل ڪري سگهيون ۽ ڪي تحريڪون منزل کي نه پهچي

سگهيون ۽ ناڪار ٿي ويون.

اهو هاڻي ڏاهن ماڻهن جو ڪم آهي ته صحيح تجزيا ڪري ٻڌائين ته تحريڪون ڇو ناڪار ٿين ٿيون ته جيئن اڳتي تحريڪون هلائڻ وارن لاءِ رهنمائي ڪري سگهن اڳي جن تحريڪون هلايون اهي پنهنجي وقت جي حساب سان صحيح فيصلا ۽ صحيح طرح سان عمل ڪري تحريڪن کي ڪامياب ڪري ويا. هاڻي به اهي تحريڪون ڪامياب ٿينديون جيڪي هاڻي صحيح فيصلا ڪري صحيح طرح سان عمل ڪنديون ۽ ڪرائينديون انسان ڇاڪاڻ ته غير متعين جذبن، ڪيفيتن، احساسن، سوچن لاءِ خواهشن، هوسن، لالچن ۽ حالتن جو مجموعو آهي تنهنڪري ان جي اڳڪٿيون ڪرڻ تمام ڏکيو مسئلو آهي.

ڪرهي کي ڪئين وڌم پئين پلڻ جا،
ليڙو لائي کي چري نير ساڻ نئين،
چانگي سندي چت صاحب وجهه سئين،
اوياهيوس ائين لطف سان لطيف چئي
(شاه)

”چانگي چئي چڪياس مٿان اڪ نه اهي،
جنهن دل گهڻا وهاتيا ان سين آر لڳياس،
چوڌاري چندن وڻ پچي پوڄ ٿياس،
راڙي رت ڪياس هن ڪڏا توري ڪرهي“
(شاه)

”آڻي ٻڌم وڻجاءِ من مڪريون چري
ڪڏا تورو ڪرهو لڪيو لائي ڪاءِ،
ان مٽي سندي ماءِ مون ڳالهڙين ڳوڙها ڪيو“
(شاه)

سوانسان لاء ڪا اڳڪٿي ڪرڻ ۽ ان کي سمجھائڻ تمام ڏکيو ڪم آهي. پر ڇاڪاڻ ته معاشر و فردن جو ٺهيل آهي تنهنڪري معاشري کي سڌارڻ لاءِ فردن ۾ ڪم ڪرڻو پوندو ۽ انهن کي ئي سمجھائڻو پوندو هي تمام اڙانگو ۽ ڏکيو پنڌ آهي پر جيڪي پنهنجي مقصد سان سڃاڻيندا. اهي ئي هي پنڌ ڪري سگهندا.

سرتيون سڄي سڄ متان ڪامون سين هلي،
پاڻي ناه پنڌ گهڻو اڳيان راتو رڳي رڃ،
متان مري اڃ ڪا ڏئي ڀارتو پرين کي
(لطيف)

مقصد سان سڄو هئڻ ۽ مقصد سان بي پناه محبت هئڻ ڪانسواءِ ٻئي ڪنهن جو به هلڻ مشڪل آهي.

”ڪجي پنڌ پڇان تو ڪيچين ڪارڻ ڪيئن؟
بي خود هلج برم آءُ ٿو چوان ايئن.
سڳڻ ساجن سين متان مٽي ڇڏئين.“
(لطيف)

تنهنڪري اها ڳالهه صاف ظاهر آهي وڏي سک ۽ محبت سان ۽ بي پناه جذبي ۽ همت سان تحريڪن جي ڪم ۾ هٿ وجهڻو پوندو. باقي ٿارٿور سان ۽ ڏيک ڏيکاءُ وارن حيلن بهانن سان هي ڪم ڪڏهن به منزل کي ڪين رسندو.

عام طرح سان تحريڪون هيٺين سببن جي ڪري ناڪام ٿينديون آهن.

1. رهنما ۽ ان جي پوئلڳن ۾ مقصد جو چٽو نه هئڻ يا مقصد سان سڄو نه هئڻ.
2. رهنما ۽ پوئلڳن ۾ گڻن ۽ خوبين جي اثاٽ.
3. رهنما ۽ پوئلڳن ۾ ”ست“ ۾ ڪمي هئڻ.
4. رهنما ۽ پوئلڳن ۾ تنظيم ۽ ٻڌي يا يڪجهتي جو فقدان.
5. رهنما ۽ پوئلڳن ۾ اخلاقي پستيون هئڻ.

6. رهنما ۽ پوئلڳن ۾ ڏوهي ذهن ۽ ڏوهي لاڙا هئڻ.
 7. تحريڪ جا غير جمهوري ۽ غير قانوني هٿڪنڊا استعمال ڪرڻ.
 8. تحريڪ جي غير منطقي ۽ غير فطري عملن ۾ ملوث ٿيڻ.
 9. تحريڪ کي وسائل جي کوٽي هجڻ.
 10. تحريڪ جي رهنمائن جو حالات جو صحيح تجزيه نه ڪرڻ.
 11. دشمن جي طاقت جو صحيح اندازو نه لڳائڻ يا صحيح طرح سان پاڻ کي تيار نه ڪرڻ. ڪيتريون ئي تحريڪون يا سندن رهنما مٿين نقطن مطابق عمل نه ڪرڻ ڪري يا ڪجهه خوبين نه هجڻ جي ڪري يا ڪن خامين جي ڪري ناڪام ٿينديون رهيون آهن.
- ”ڪنس ڪوچن تن طبيب نه گڏيا،
ڏٺي ڏنپ ڏڏن پاڻان ڏيل ڏکوئيو.“
(لطيف)

بهر حال ڪوبه ملڪ يا ڪابه قوم جيستائين صحيح طرح سان جدوجهد نه ڪندي ته اها هن دنيا جي سماجي قاعدن قانونن مطابق ترقي ڪري ڪونه سگهندي. قومون وڏي قرباني کانپوءِ ئي پنهنجا اصلي مقصد ۽ آزادي ماڻي سگهنديون آهن تنهنڪري هاڻي سنڌي قوم کي به سوچي سمجهي جدوجهد ڪرڻي آهي پاڻ منجهان مختلف قسمن جي قومي ڪوتاهين کي ڪڍڻو آهي ۽ ڪيترن قومي بيمارين جو صحيح علاج ڪرڻو آهي ته ڪجهه به ڪونه ٿي سگهندو. سياڻن، ساڃاه وند ماڻهن کي قرباني ڏئي پاڻ ۾ گڏجڻو پوندو. تڏهن ڪجهه ڪري سگهجو. جيڪڏهن سڄي قوم کي صرف جدوجهد جاري رکڻ جو سبق به ڏنوسين ته آئينده جو نسل ضرور ڪاميابي ماڻيندو ۽ جدوجهد شروع ڪرڻ ۽ جاري رکڻ خود تمام ساراه جوڳو ۽ سٺو عمل آهي.

”مرڻو اڳي پوءِ، مر مران مارڳ ۾“
مٿان پرپنءِ پوءِ خون منهنجو جيڏيون“
(لطيف)

حڪومت لاءِ ڪجهه غور طلب ڳالهائون

۽ عوامي مطالبات

اسان جو عوام گهڻي وقت کان بنيادي حقن ۽ سهولتن کان محروم رهيو آهي. عوام جا حقيقي ۽ جائز مطالبات صحيح طرح سان ڪنهن به ڪڏهن پيش ڪونه ڪيا آهن. تنهنڪري هاڻي عوام کي پنهنجي مطالبن کان آگاهه ڪرڻ لاءِ ته جيئن اهي سياسي رهنمائن کان پنهنجي حقن جي گهر ڪري سگهن. ڪجهه مطالبات هيٺ ڏجن ٿا. جڏهن به اليڪشنون ٿيون ته سياسي پارٽيون ۽ انهن جا ليڊر عوام وٽ ويندا ۽ انهن کان ووٽ گهرندا آهن. عوام وري انهن کان هي مطالبات ڪري جيڪڏهن اسان جا سياسي رهنما ۽ وس وارا عوام سان مخلصي، سچائيءَ جا دعويدار آهن ته مهرباني ڪري ملڪ جي ترقي عوام جي فلاح ۽ بهبود جي لاءِ هيٺيان عوامي مطالبات فورن مڃيا وڃن يا انهن جي مڃڻ جا واعدو ڪيا وڃن عوام پنهنجي مطالبات دهرائيندو رهي جيستائين پورا ڪيا وڃن، جيڪڏهن هي مطالبات نه مڃيا ويا ته ملڪ تباهه ٿيندو ۽ عوام پريشان ٿيندو.

1. قومي ۽ صوبائي اسيمبلي تي نمائندگي پنجاهه هزار آدمشماري تي مقرر ڪئي وڃي. جيئن دنيا جي ٻين گهڻن ملڪن ۾ آهي. عورتون آبادي جو تقريبن اڌ آهن جنهن ڪري 50% نمائندگي انهن کي ڏني وڃي. اها اصول هر هنڌ لاڳو ڪيو وڃي سينيٽ ۽ ڪورٽس ۽ ٻين سڀني ادارن ۾ عورت کي 50% نمائندگي ڏني وڃي.

2. سينيٽ جون ٻه سيٽون وڌائون وڃن، ته جيئن عوام کي صحيح نمائندگي جو احساس ٿئي. ۽ انهن جون چونڊون به عوام ڪري ۽ سينيٽ کي وڌيڪ اختيارات ڏنا وڃن. سينيٽ کي جيئن اڀر هائوس چيو ٿو وڃي اهڙي طرح

تعلقن کي ننڍو ڪيو وڃي.

11. مرڪز وٽ صرف پرڏيهي کاتو مواصلات، دفاع، خزانو ۽ رابطي جي وزارت هئڻ کپي. ان کان علاوه باقي سڀ شعبا صوبن جي حوالي ڪيا وڃن.

12. تعليم تي گهٽ ۾ گهٽ ڏهه سيڪڙو قومي پيداوار جو خرچ ڪيو وڃي جيڪو بعد ۾ وڌائي ويهه سيڪڙو ڪيو وڃي.

13. تعليم لازمي ۽ مفت ڪئي وڃي ۽ هر هنڌ هڪجهڙي ڪئي وڃي. يعني طبقاتي نظام ختم ڪيو وڃي.

14. فني، هنري، سائنسي، ۽ اخلاقي تعليم تي وڌيڪ توجهه ڏنو وڃي. عام تعليم سان گڏ هيءَ تعليم به ضروري لازمي هئڻ گهرجي.

15. نياڻين ۽ عورتن جي تعليم ۽ سکيا تي خاص توجهه ڏنو وڃي ۽ ان کي لازمي ڪيو وڃي.

16. زمين ”جيڪو ڪيڙي سو کائي“ واري اصولن تي ورهائي وڃي ڇاڪاڻ ته بڻي اسلام جي سڀني فقيهن وٽ حرام آهي آبادي لاءِ زمين جي مناسب حد مقرر ڪئي وڃي. زمين ڪنهن جي ملڪيت نه آهي نه ڪنهن جي ملڪيت ۾ ڏني وڃي.

17. وڏن زميندارن جي غلط نالن تي ڦٻايل زمين يڪدم واپس وٺي غريب هارين ۾ ورهائي وڃي.

18. صنعتي مزدورن کي ڪارخانن جي منافع ۾ شريڪ ڪرڻ کپي انهيءَ جي حالت سڌارڻ لاءِ ڪين ويهه سيڪڙو منافع منجهان ڏنو وڃي.

19. ڪنهن به شخص کي ڪورٽ جي پيشگي جي اجازت ڪانسواءِ گرفتار نه ڪيو وڃي. جيڪڏهن ڪورٽ ڪنهن شخص کي بي ڏوهي قرار ڏئي ته پوءِ قيد واري عرصي جو معاوضو ان شخص کي ڏياريو وڃي. جيڪڏهن سرڪاري فرياد هجي ته سرڪار به معاوضو پري ڏئي اهڙي طرح ڪوڙن ڪيسن جي رسم ختم ڪري سگهجي ٿي.

- انهي کي اختيار به وڌيڪ ڏنا وڃن ته جيئن وفاقي يونٽن سان انصاف ٿي سگهي. سينيٽ جي ميمبرن لاءِ قانون جي ڊگري ضروري ڪئي وڃي.
3. جيڪڏهن صدر کي ڪجهه اختيار ڏنا وڃن ته پوءِ صدر جي چونڊ به سڌو سنئون عوام ڪري
4. اسيمبلي جو مدو گهٽائي ٽي سال ڪيو وڃي پر وڌ ۾ وڌ چار سال رکيو وڃي.
5. اسيمبلي جي ميمبرن لاءِ گريجوئيٽ جو شرط لازمي رکيو وڃي.
6. يقيني اڪثريت وارو اصول رکيو وڃي جنهن ۾ ڪامياب اميدوار کي داخل ووٽ جو پنجاهه سيڪڙو ووٽ ڪٽڻ لازمي شرط قرار ڏنو وڃي. ٻئي صورت ۾ پهرين ٻن اميدوارن جي وچ ۾ وري اليڪشن ٿيڻ گهرجي جيئن ايران، فرانس ۽ روس ۾ آهي.
7. چونڊون هميشه غير جانبدار ۽ غير سياسي نگران حڪومت جي ذريعي ٿيڻ کپن ۽ اهڙي قسم جي شق آئين ۾ وجهڻ گهرجي، جيئن بنگلاديش ڪيو آهي.
8. ميمبرن، وزيرن ۽ وڏن آفيسرن جي نگراني لاءِ مستقل باڊي هجي، جيڪا هر قسم جي جاچ پڙتال ڪري خود سزائون ڏئي سگهي. اهڙي طرح سان بدعنوانين ۽ رشوت کي گهٽائي سگهيو رشوت معاشري کي هڪ خطرناڪ ناسور جيان وڪوڙي وئي آهي، جنهن کي جلد اپاءُ وٺي ختم ڪيو وڃي.
9. انصاف کي يقيني مستو ۽ آسان ڪيو وڃي تعلقي سطح تي سيشن جج مقرر ٿيڻ کپن.
10. مرڪزيت ختم ڪري اختيارن کي ضلعي ۽ تعلقي سطح تي آندو وڃي ته جيئن عوام جا مسئلا جلد حل ٿي سگهن. جيڪڏهن ڪي مرڪزي ادارا رهجي وڃن ته انهن ۾ صوبي کي هڪ جهڙي نمائندگي ڏني وڃي، ضلعن ۽

20. ڪنهن به قسم جو تشدد ڪنهن به شخص تي ڪنهن به اداري طرفان ڪنهن به صورت ۾ نه ٿيڻ کپي انهيءَ لاءِ سخت قانون پاس ڪيو وڃي. تشدد انسان جي تباهي جو وڏو سبب آهي ذهني ۽ انساني ۽ جنسي تشدد خلاف جنگ جوڻي ان کي ختم ڪيو وڃي.
21. هر شخص کي آزادي هئڻ کپي، ته هو ڪا به سياسي ۽ سماجي پارٽي ناهي سگهي ٿو يا ڪنهن به پارٽي ۾ شامل ٿي سگهي ٿو ۽ پنهنجي راءِ جو به هر طريقي سان اظهار ڪري سگهي ٿو. پريس کي هر قسم جي آزادي هجي ته جيئن هوءَ عوام جا مسئلا لکي سگهي جيڪڏهن ڪنهن به شخص جي هٿ ڪٿي ٿي يا عزت مجروح ٿئي ته ان کي ڪورٽ ۾ ڪيس داخل ڪرڻ کپي پارٽين ۽ شخصن کي به ٻين جي عزت جو به هر حال خيال رکڻ کپي. انهيءَ لاءِ آئين ۽ قانون ۾ مناسب ترميمون ڪيون وڃن.
22. صحت جي نظام کي صحيح ڪيو وڃي ۽ سڄي عوام جو مفت ۽ سٺو علاج ٿيڻ گهرجي ان تي هن وقت جي اڌ سيڪڙي کان بجيٽ وڌائي پنج سيڪڙو ڪئي وڃي جيڪا بعد ۾ ضرورتن آهر وڌائي رهجي.
23. پوليس ۽ انتظاميه جي ڪڙي نگراني لاءِ چونڊيل نمائندن جون جاچ ڪاميٽيون هئڻ گهرجن ته جيئن عوام انهن ظلمن کان محفوظ رهي سگهي. هر سرڪاري کاتي لاءِ عوامي نگران ڪميٽيون ضروري هجن.
24. جيڪڏهن ڪنهن به شخص کي ڪورٽ باعزت طور آزاد ڪري ته انهيءَ صورت ۾ ملزم کي فريادي کان معاوضو ڏياريو وڃي جيڪڏهن سرڪار جو ڪيس هجي ته سرڪار به معاوضو پري ڏئي اهڙي طرح ڪوڙن ڪيسن جو خاتمو ٿي سگهندو.
25. سرڪاري ۽ ٻين ننڍن ملزمن جي پگهار جو فرق گهٽ ڪيو وڃي گهٽ ۾ گهٽ پگهار هڪ ٽولي سون جي برابر ڪئي وڃي وزيرن ۽ سرڪاري آفيسرن جون مرعاتون ختم ڪري عوامي سطح تي آنديون وڃن.

26. عدليه ۽ انتظاميه کي هڪٻئي کان جلد از جلد جدا ڪيو وڃي عدليه کي آزاد ڪيو وڃي ججن جو تعداد وڌايو وڃي جيئن مستو ۽ ترت انصاف ملي سگهي هر سطح جا آفيسر روزانه ٻه ڪلاڪ عوام جون شڪايتون ٻڌڻ خاص طرح سان تحصيل ۽ ضلع جا آفيسر.

27. سماجي برائين ۽ نشي آور شين جي خلاف سخت قانون پاس ڪري ضلعي انتظاميه کي انهن ۽ ٻين ڏوهن لاءِ ذميوار ٺهرايو وڃي.

28. موجوده ضلعي انتظاميه ختم ڪري ان جي جاءِ تي انتظامي بورڊ قائم ڪيو وڃي جيڪو ضلعي جو سڄو انتظام سنڀالي ۽ انتظامي بورڊ کي ضلعي لاءِ جوابداري قرار ڏنو وڃي ضلعن ۽ تعلقن جي حدن کي ننڍو ڪيو وڃي جيئن غريب ماڻهن کي اچڻ وڃڻ ۽ مسئلن حل ڪرائڻ ۾ سهولت ٿئي آفيسرن کي پابند ڪيو وڃي ته روزانه ڪلاڪ عوام جون شڪايتون کليل ڪچهري ۾ ٻڌن.

29. مرڪزي ادارن جي بورڊن ۾ رڳو ڪارپوريشن ۾ سڀني صوبن کي هڪجهڙي نمائندگي ڏني وڃي جيئن سڀني صوبن کي هڪجهڙائي جو احساس ٿئي، وفاقي محتسب جي اداري ۾ به ججن جي بينچ چئني صوبن تي مشتمل هجي.

30. بيروزگاري ختم ڪرڻ لاءِ ضلعي سطح تي صنعتون قائم ڪيون وڃن سرڪاري نوڪري جي عمر جي حد 55 سال ڪئي وڃي ۽ ڪنهن به شخص کي وڌيڪ معياد ڪنهن به طرح نه ڏنو وڃي.

31. ڊرائيورنگ لائسنس کان سواءِ باقي سڀ لائسنس ختم ڪيا وڃن.

32. ٽيڪس جو اهڙو خودڪار نظام هجي جو هر شخص سڌو سنئون ٽيڪس پاڻ بئنڪن ۾ جمع ڪرائي سگهي. صرف جاچ لاءِ انسپيڪٽر هجن اهڙي طرح زرعي ٽيڪسن جو نظام به اهڙو هجي ته جيئن هر هڪ کاتيوار خود ٽيڪس يا ڊل بئنڪ ۾ جمع ڪرائي سگهي. ٻڙا ٽيڪس جلد گهٽايا وڃن.

33. سرڪاري بلن ۽ ٽيڪسن پيارڻ لاءِ سڀني اهم بئنڪن کي هدايتون هڻڻ
کپن ته جيئن عوام آساني سان بغير وقت ضايع ڪرڻ جي ٽيڪس ۽ بل
پياري سگهي. (گورنمينٽ اخبارن ذريعي ٻڌائي جنهن ۾ ڊيل يا ٽئڪس ادا
ٿئي.)

34. زرعي جنسن جا اگهه بين الاقوامي ليول وارا ڏنا وڃن يا معقول طرح سان
زرعي ڪم ايندڙ سڀني شين، دوائن ۽ ٻجن کي گهٽ قيمت تي مهيا ڪيو
وڃي. زرعي جنسن جي برآمد لاءِ صحيح پاليسيون ڏنيون وڃن ته جيئن
پيداوار وڌائڻ لاءِ آبادگار طبقو ڪوششون وٺي سگهي.

35. هارين کي زمين جي سڌاري لاءِ وچولي طبقي جي عام ماڻهن کي ننڍي
ڪاروبار ۾ گهر اڏڻ لاءِ بنا وياج جي قرض مهيا ڪيو وڃي.

36. قرض جي حاصل ڪرڻ واري طريقڪار کي بلڪل آسان بنايو وڃي، هن
وقت ڪنهن هاري غريب يا مزدور يا ننڍي ڪاروباري شهري يا ملازم کي
قرض جي ڪابه سهولت ڄڻ ته ڪانهي، ڇاڪاڻ ته قرض حاصل ڪرڻ لاءِ
تمام گهڻيون ڏکيائون آهن. جيڪي فورن ختم ڪري قرض ڏيڻ جو
آسان طريقو ڪيو وڃي. قرض معاف ٿيڻ نه کپي ۽ هر ڪنهن کان وصول
ڪيو وڃي ۽ وصولي ادارا جا قانون سخت ڪريا وڃن.

37. پوليس ٿاڻن جي نگراني لاءِ عوامي ڪميٽيون ٺاهيون وڃن ۽ انهن جي راءِ
کي اهميت ڏني وڃي.

38. اسلام جو اهم اصول آهي ته دولت چند هٿن ۾ جمع هئڻ نه کپي. انهيءَ
اصول کي خيال ۾ رکي دولت جي ورهاست صحيح ڪئي وڃي ۽ ملڪيت
رڪن جي حد مقرر ڪئي وڃي، جيڪي شيون قدرت طرفان ڏنل آهن،
جيئن زمين ۽ معدنيات انهن کي بيت المال جي حوالي سان سڄي عوام
جي پلائي لاءِ استعمال ڪيو وڃي، ”جيڪو ڪيڙي سو کائي“ جي اصول تي
صرف آباد ڪرڻ لاءِ ڏني وڃي ۽ انهي جي حد به مقرر ٿيڻ کپي. زمين نه

- ڪنهن جي ملڪيت آهي نه ڏني وڃي يا ڪئي وڃي.
39. شهرين ۽ ڳوٺاڻن جي سڀني سهولتن جو خيال رکي کين جلدي مهيا ڪيون وڃن ۽ قائد قانون انهن جي سهولتن جي مطابق ٺاهيا وڃن. ڪرمنل ڪوڊ ۾ اهڙي طرح جي ترميم ڪري پوليس جا اختيار گهٽايا وڃن جيئن اها عوام تي ظلم نه ڪري سگهي.
40. بلدياتي نظام نڀاه ٿي چڪو آهي. انهيءَ کي سڌاري ۽ انهن جي نگرانيءَ لاءِ عوامي ڪميٽيون قائم ڪيون وڃن.
41. قدرتي آفتن کان پهتل نقصان جي تلافِي لاءِ هميشه گورنمينٽ کي اپاءُ وٺڻ گهرجي ۽ متاثرين جي سڀني مدد ڪئي وڃي.
42. ضلعي شهرن ۽ تعلقي جي شهرن ۽ ڳوٺاڻن جي پيروزگاري ختم ڪرڻ لاءِ صنعتون لڳايون وڃن. صنعتڪارن کي سهولتون ڏنيون وڃن ۽ امن امان کي يقيني بنايو وڃي.
43. برآمد ۽ درآمد جي واپار جا سٺا ۽ مخلصانه طور تي اصول ٺاهيا وڃن ته جيئن صنعتن ۽ واپار ۾ ترقي ٿئي معاشي طور تي مضبوط ٿئي ۽ ترقي ڪري ٽئڪس گهٽ ۾ گهٽ ڪرڻ کپن.
44. جيڪو دوست وڌيڪ تجويزون موڪليندو ان جا شڪر گذار رهنداسين.
- اها حقيقت آهي ته هن ملڪ جي شهرين بدعنوان سياستدانن ۽ آفيسرن شاهي جن کي عوامي پلائي جي ڪابه پرواهه ناهي رهي طرفان ڪافي مشڪلاتون يا تڪليفون سٺيون آهن.
- عوامي توقعات تمام گهڻيون آهن ۽ اهي تمام ٿوري وقت ۾ حالات کي صحيح رخ ۾ هلندي ڏسڻ چاهين ٿا. اهو تمام بهتر ٿيندو ته ماڻهن جي پيڙهڻ جي ازالِي لاءِ فوري طور تي ڪجهه قدم کنيا وڃن. جن مان ڪجهه صلاحون هيٺ ڏجن ٿيون.
1. مدي خارج زمينداري ۽ جاگيرداري ختم ڪري ڪيڙيندڙن لاءِ زمين واري

نعمري مطابق عمل ڪيو وڃي ۽ "جيڪو ڪيڙي سو کائي" واري فارمولي مطابق زمين جي حد في ماڻهو 20 کان 25 ايڪڙ ۽ في خاندان لاءِ 80 کان 100 ايڪڙ زمين مقرر ڪئي وڃي ۽ اهو شرط لڳايو وڃي ته اهي پاڻ ڪيڙيندا.

2. اسان جي ملڪ ۾ مزدوري ڏهاڙيءَ جي بنياد تي يا مقرر پگهار جي بنياد تي آهي انهن مزدورن جي پگهار سون جي هڪ تولي برابر ڪئي وڃي ۽ انهن جي حقوق کي قانوني تحفظ ڏنو وڃي ۽ ملڪ جي سڀني صنعتي شعبن ۾ مزدور جي حقن کي پڻ قانوني تحفظ ڏنو وڃي. مزدور ملڪ جي پيداوار جو اهم جز آهي تنهنڪري صنعتي يونٽ جي انتظاميه ۽ نفعي ۾ ڪيس حصيدار بڻايو وڃي. جيستائين صنعتي ۽ مزدور اصلاحات لاڳو نه ڪيا ويندا. تيستائين ملڪ جي پيداوار ۽ صنعت ۾ ڪوبه اضافو نه ٿيندو سٺي پيداوار حاصل ڪرڻ لاءِ مزدور کي راضي رکڻ ضروري آهي. برآمدِي شين جي پيداوار ۾ اضافي ڪانسواءِ اسان پنهنجي ڪمائي ۾ اضافو نٿا ڪري سگهون. جنهن ڪري اسان پرڏيهي قرضن کي منهن ڏئي نه سگهنداسين ۽ اسان جو پيارو ملڪ خوشحال نه ٿي سگهندو ۽ لڳاتار تڪليف ۾ رهندو.
3. جيئن ته صنعتن لڳائڻ ۾ گهڻو پئسو بئنڪن جو سڙيل آهي ۽ پيداوار جو اهم جز مزدور آهي. تنهنڪري "ڪمپنيز لاز" ۾ مناسب ترميمون آڻي صنعتن جي انتظاميه ۾ بئنڪن جي نمائندن ۽ مزدورن جي نمائندن کي به شريڪ ڪيو وڃي. جيڪڏهن صنعتي انتظاميه ۾ بئنڪن ۽ مزدورن جا نمائندا شريڪ هجن ها ته هن وقت ڪوبه ڊيفالٽر/قرضي نه هجي ها.
4. تعليمي اصلاحات لاءِ خاص مراعات جو اعلان ڪيو وڃي. پرائمري کان وٺي سيڪنڊريءَ تائين تعليم لازمي قرار ڏنو وڃي ۽ جيڪڏهن ممڪن ٿي سگهي ته سيڪنڊريءَ تائين تعليم مفت ڪئي وڃي ۽ ان کي لازمي قرار ڏئي برابريءَ جي بنياد تي لاڳو ڪيو وڃي. جيستائين تعليم جو

واسطو آهي ته ان ۾ مختلف طبقن جي ماڻهن سان امتيازي سلوڪ چوپيو

ڪيو وڃي؟

5. عوام کي گهڻي کان گهڻي سهولتون ڏنيون وڃن. تعليم لاڙيڪ بجيت مختص ڪئي وڃي سائنسي ٽيڪنيڪل ۽ هنري تعليم تي خاص ڌيان ڏيڻ کپي. پيداوار ۾ اضافي لاءِ اهي اصلاحات ڪرڻ لازمي آهن. جيستائين پيداوار ۾ اضافو نه ايندو. تيستائين اسان قرضن مان جان چڙائي نه سگهنداسين.

6. گذريل اڌ صديءَ کان وٺي ڪنهن به عوامي صحت تي ڌيان نه ڏنو. ان ڏس ۾ اها تجويز آهي ته ملڪ جي سيني ضلعي اسپتالن ۾ صحت سان لاڳاپيل سمورو سامان مهيا ڪيو وڃي ۽ پورو اسٽاف مهيا ڪرڻ سان گڏ ان جي بجيت ۾ واڌارو آندو وڃي. جيڪڏهن ضلعي اسپتالن ۾ سڀ سهوليتون ميسر هونديون ته غريب ماڻهو پهراڙيءَ جي علائقن مان سفر ڪري علاج لاءِ وڏن شهرن ڏانهن نه ايندا. توهان جو اهو قدم پهراڙيءَ جي غريب عوام جون دليون کٽي وٺندو. ان ڳالهه کي نظر انداز نٿو ڪري سگهجي ته مجموعي طور تي پبلڪ هيلٿ سيڪٽر لاءِ مخص ڪيل بجيت تمام ٿورڙي آهي ان ۾ به واڌو اچڻ کپي.

7. هن ملڪ جا شهري ظالم ۽ بدعنوان پوليس جي ظلم جو مسلسل شڪار رهيا آهن پوليس وڏي بي شرمي سان انساني حقن کي لتاڙيندي آئي آهي ۽ اڃا تائين اهو عمل سڄي ملڪ ۾ جاري آهي. جيڪڏهن ڪو ماڻهو اخبار کڻي پڙهندو ته اسان جي بدنام پوليس پاران انساني حقن جي لتاڙ جون خبرون هن کي جهجهي انداز ۾ ملنديون. عوام کي سهوليت ڏيڻ لاءِ ملڪ جي سيني سيشن ججن کي روزانو پنهنجي آفيس اڳيان هڪ ڪلاڪ کليل ڪچهري ڪري پوليس جي زيادتين خلاف عوام جون شڪايتون ٻڌڻ لاءِ پابند ڪيو وڃي ۽ پاڻ مرادو قدم کڻي پوليس جي

ڏوهن خلاف ڪارروائي ڪرڻ گهرجي.

اهو پڻ بهتر ٿيندو ته اهڙي قسم جون ڪليل ڪچهريون ايس-پي ۽ ڊي-سيڙ ڊي آئي جيز ۽ ڪمشنرز کي به ڪرڻ گهرجن. پوليس جي زيادتين کي پنڄو ڏيڻ لاءِ ڊسٽرڪٽ سيشن ججن جون ڪليل ڪچهريون تمام ضروري آهن.

8. پاڪستاني عوام عدليه کان به گهڻو ايڏايل آهي ۽ انصاف جي فراهمي ۾ غير معمولي ڊيگهه/دير جي ڪري اها چوڻي لاڳو ٿي وئي آهي ته: "Justice delayed is Justice denied" تنهنڪري اهو تمام ضروري ٿي پيو آهي ته هيٺين ڪورٽن ۾ ۽ سپريئر ڪورٽن ۾ ججن جو تعدد وڌايو وڃي. هر هڪ تعلقي ۾ هڪ ايڊيشنل سيشن جج ۽ سول جج مقرر ڪرڻ گهرجي ۽ ڪيسن جي اڪلاءَ لاءِ ٽائيم مقرر ڪري ڏنو وڃي. صرف اهڙن قدامت سان انصاف کي يقيني بنائي سگهجي ٿو. جيئن ته امن ۽ آشتي سڌو سنئون انصاف جي پيداوار آهي تنهنڪري ملڪ ۾ امن و امان جي خراب صورتحال جو اصل سبب به معاشري ۾ ناانصافي آهي. معاشرو تڏهن انصاف سڪندو جڏهن انهن کي رياستي ادارن کان انصاف فراهم ڪيو ويندو. عدليه کي انتظامي ۽ مالي طور تي آزاد ۽ خودمختيار ڪيو وڃي.

9. اسان جي معاشري ۾ ڪيتريون ئي سماجي برائون آهن جن کي صرف طاقت ۽ سخت قانونن ذريعي ختم ڪري سگهجي ٿو. وڏي ۾ وڏي برائي ڊرگ مافيا آهي. هر قسم جي هيروئن، چرس ۽ ٻيون نشي واريون شيون سڄي ملڪ ۾ پکيڙيون وڃن ٿيون جيڪي نئين نسل جي صحت تباهه ڪري رهيون آهن. ان ڳالهه تي اعتبار نه ٿو ڪري سگهجي ته اهو سمورو ڪم رياست جي هيلين ليول جي انتظامي مشينري جي چشم پوشي کان سواءِ ٿي رهيو آهي. ان برائي جون پاڙون تڏهن پٽي سگهجن ٿيون جڏهن ان حد جي ڊي سي، ايس ايس پيڙ ڊائريڪٽر آف ايڪسائيز ۽

نارڪوٽيڪس کاتي کي ذميوار قرار ڏنو وڃي جن جي حد ۾ اهو نارڪوٽيڪس جو ڪاروبار ٿئي ٿو جيستائين انهن انتظامي آفيسرن کي ۽ سندن عملي کي ذميوار قرار نه ڏنو ويندو تيسين هن برائي مان جان ڇڏائي نه سگهنداسين. اسين مسلمان آهيون ۽ اسلام ۾ شراب جي سختيءَ سان منع ٿيل آهي. اسلام سان گڏ ٻين مذهبن ۾ جهڙوڪ عيسائيت، ٻڌ ازم، هندو ازم ۾ پڻ شراب جي منع ٿيل آهي ته پوءِ اسان غيرمسلمن کي شراب جي اجازت ڇو ٿا ڏيون. سڄي پاڪستان ۾ ۽ پاڪستان کان ٻاهر رهندڙ پاڪستانين لاءِ به شراب جي استعمال تي پابندي لاڳو ڪئي وڃي. شراب جي استعمال، سپلائي، رڪن، وڪرو ڪرڻ، ڪنهن به صورت ۾ ان ڪم سان لاڳاپيل هجڻ کي جرم قرار ڏيڻ گهرجي.

10. جيتوڻيڪ ڪيترن ئي سالن کان اسان جي ملڪ ۾ زڪوات ۽ عشر نافذ ڪيو ويو آهي پر اڃا تائين پينو فقيرن تي پابندي نه هڻي وئي آهي. مسجدن، مزارن، درگاهن جي ٻاهران ۽ روڊن تي گهٽين ۾ معذور ماڻهن جا ڪٽڪ قوم جي ضمير کي جهنجهوڙي رهيا آهن. اهو تمام بهتر ٿيندو ته فوري طور تي پئڻ تي پابندي هڻي پنڊٽن کي جيل ۾ بند ڪيو وڃي. جتي ڪين رهڻ جي سهوليت ڏني وڃي ۽ انهن جيلن جو نالو مٽائي "اصلاحاتي مرڪز" رکيو وڃي جتي انهن ماڻهن کي مثبت تربيت ڏني وڃي. اڳ ۾ ڪجهه جيلن ۾ اهڙو تجربو ڪيو ويو هو ۽ اهو تمام لاپائتو ثابت ٿيو آهي تربيت يافتہ ماڻهو جڏهن جيلن مان ٻاهر نڪتا ته انهن پنهنجو جيل ۾ سڪيل ڏندو ٻاهر شروع ڪيو. اسان کي پنهنجي پاڻ کي عزت واري ۽ محترم قوم ثابت ڪرڻ لاءِ اهو قدم کڻڻ تمام ضروري آهي.

11. اسلام جو اهو بنيادي اصول آهي ته دولت صرف ڪجهه هٿن ۾ گڏ نه ٿئي تنهنڪري هڪ هٿي ختم ڪرڻ لاءِ اسان کي قدم کڻڻا پوندا. ساڳئي نموني پبلڪ ۽ پرائيوٽ ڪمپنين جا شيئرز به گهڻي کان گهڻا ماڻهن ۾

ورهايا وڃن جيڪڏهن ڪوبه صنعتي يونٽ جو مالڪ انتظاميه تي ڪنٽرول حاصل ڪرڻ چاهي ته 50 سيڪڙو کان وڌيڪ ايڪوئيٽي هن جي گروپ جي طرفان لازمي قرار ڏني وڃي بئنڪ جا قرض سندس ايڪيوئيٽيءَ ۾ ڳڻيا وڃن ڇو ته بئنڪ جو پئسو عوام جو پئسو آهي. بئنڪن کي انتظاميه ۾ ان جي طرفان مهيا ڪيل ايڪيوئيٽيءَ ۽ تناسب جي حساب تي شريڪ ڪيو وڃي يا نمائندگي ڏني وڃي. ساڳئي نموني جيئن ته ليبر پيداوار جو اهم جز آهي تنهنڪري بورڊ آف مئنيجمينٽ ۾ مزدورن جي نمائندگي کي به يقيني بڻايو وڃي.

12. هن ملڪ جي وجود ۾ اچڻ کان وٺي هن وقت تائين ملڪ ۾ حقيقي جمهوريت نه رهي آهي. اهو چوڻ درست آهي ته ٻي شرم جمهوريت ڪڏهن به بحال نه ڪئي وڃي ان مقصد لاءِ ملڪ ۾ تڪ نندا ٺاهڻا پوندا جيئن سڄي يورپ ۾ آهن ۽ ملڪ ۾ تڪ نندا ۽ سدائين لاءِ ٺاهيا وڃن ۽ انتظامي يونٽ به اهڙي طرح سان نافذ ڪجن ڪامياب اميدوار گهٽ ۾ گهٽ 50 سيڪڙو ووٽ يا ان کان وڌيڪ حاصل ڪرڻ لازمي قرار ڏنو وڃي جيئن ٻين ملڪن ۾ ڪيو وڃي ٿو. جيڪڏهن ڪو اميدوار گهربل اڪثريت حاصل ڪري نه سگهي ته پهرين ٻن اميدوارن ۾ ضمني اليڪشن ڪرائي وڃي.

13. جيئن ته اسان وٽ وفاقي سسٽم آهي تنهنڪري وفاقي يونٽن کي مطمئن رکڻ لاءِ سينٽ کي وڌيڪ پاور ڏنا وڃن ته جيئن ننڍن صوبن مان احساس محرومي ختم ٿئي سگهي اهو بل مثال طور مالياتي بل وغيره سينٽ مان پاس ڪرايا وڃن.

14. اليڪشن مالياتي ۽ انتظامي طور خودمختيار چونڊ ڪميشن جي تحت ٿيڻ کپن چونڊ ڪميشن قائم مقام حڪومت جي تحت چونڊون ڪرائي جنهن ۾ ”قائم مقام حڪومت“ ۾ عدليه ۽ آفيسر شاهيءَ جا ماڻهو شامل

هجن جيئن بنگلاديش ۾ آهي. اهو آئين ۾ ترميم ذريعي به ڪري سگهجي

ٿو.

معيشت جي بحاليءَ لاءِ بدعنوان آفيسر شاهيءَ پاران ڏنل بيڪار تجويزن تي غور نه ڪيو وڃي. رپڪوري ۽ ٽئڪس ڪليڪشن جي پرگهور سي بي آر جي زريعي ٿيڻ ڪري ائين روپيو ۽ ٽيڪس ڪليڪشن کي پيٽو بڻائي سگهجي ٿو. آمدني ۾ اضافو. واپاري سرگرمين ۽ پنداوار ۾ اضافو ڪري واپاري طبقي کي سهوليت ڏئي پرڏيهي مارڪيٽ ۾ پنهنجي ساک بحال ڪرڻ سان ٿي سگهي ٿو.

15. قيمتن تي ڪنٽرول لاءِ هول سيل واري واپار کي قومي تحويل ۾ ورتو وڃي يا ان کي اهڙي ضابطي هيٺ آندو وڃي جيئن ڪيترن ئي ملڪن ۾ آهي. قومي احتساب بيورو کي اهليت جي بنياد تي ڪم ڪرڻ ڪري، ان کي پاڻمردو ايڪشن ڪڍڻ جا اختيار هجڻ ڪپن ته جيئن اهو ڪنهن آفيسر، پوليس يا ڪنهن به گروهه جي خلاف قدم کڻي سگهي جيڪو سماجي براين ۾ ملوث هجي. منشيائت جي آمد رفت ۽ اسمگلنگ کي فوج وسيلي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي.

ضلعي انتظاميه کي سماج دشمن ڪم ۽ واقعن جو ذميوار قرار ڏيڻ سان امن امان جي صورتحال کي ضابطي ۾ آڻي سگهجي ٿو. ان مقصد لاءِ ڪجهه سٺن شهرت رکندڙ آفيسرن کان ڪم وٺي سگهجي ٿو.

16. قانون مطابق صحيح ڪم هلائڻ لاءِ جيترو ٿي سگهي جلد سڌارا آندا وڃن ڊويزن، ضلعن ۽ تعلقن جو تعداد پڻ وڌائڻ ڪري. علائقن جي اهڙي نموني ورڇ ڪئي وڃي ته جيئن عام ماڻهو پنهنجي ڪم وسيلي آساني سان هيڊڪوارٽرن تائين پهچي ۽ پوءِ واپس گهر موٽي سگهي. ڪرمنل پروسيجر ڪوڊ ۾ تبديليون آڻڻ ڪپن ته جيئن پوليس تي پورو ڪنٽرول رهي ته جيئن اهي انساني حقن جي لتاڙ نه ڪري سگهن.

عدليه سميت سڀني کاتن ۾ کيس اڪلائڻ لاءِ تائيم مقرر ڪيو وڃي
ڪنهن به ماڻهوءَ کي مقرر تائيم کان وڌيڪ تائيم ضايع ڪرڻ ۽ دير جي
رعايت نه ڏني وڃي نه ته ٻئي صورت ۾ ورتل اپاءَ بيڪار ثابت ٿيندا.

17. ٽيڪس ۽ ريوينو ڪليڪشن بينڪن ذريعي ڪئي وڃي جتي ان ڪم
لاءِ خاص ڪائونٽر Windows مقرر ڪيا وڃن جيڪي سڄو ڏينهن
کليل رهن.

18. ٽي وي ۽ ريڊيو پرائيوٽ سيڪٽر ۾ ڏيڻ گهرجن.

19. پريس کي مڪمل آزادي ڏني وڃي ۽ سڄي ملڪ ۾ ٽارٽ وارو قانون
متعارف ڪرايو وڃي ته جيئن ڪنهن به ماڻهوءَ جي عزت کي نقصان
پهچي ته هو ڪورٽ مان انصاف حاصل ڪري سگهي.

هيٺين اسٽاف ۽ مزدور کي فوري طور تي رليف ڏيڻ لاءِ انهن جي Pay
Scales ۾ مناسب وڌا ڪيو وڃي.

20. اختيارات جي عدم مرڪزيت

(Decentralization of Powers)

اسان جي ملڪ ۾ سڀئي اختيار وفاقي حڪومت وٽ اسلام آباد ۾ رهيا
آهن جنهنڪري مختلف صوبن جي ڏورانهن علائقن جي ماڻهن ۽ عام ماڻهن
سان ناانصافي ۽ بدعنواني وڌي آهي ماڻهن کي خالص ناانصافي جي
تدارڪ لاءِ به اسلام آباد ڏانهن نهارڻو ٿو پوي اسان جي ملڪ ۾ ماضي جي
حڪومت وارو سسٽم ڪڏهن به سنجيدگيءَ ۽ پوري نموني سان نافذ نه ڪيو
ويو آهي. جيترو ٿي سگهي بنا دير اختيارن جي ورڇ ڪري
(Decentralization) کي عمل ۾ آندو وڃي.

آخر ۾ گذارش آهي ته فوري طور تي انهن ڳالهين کي عمل ۾ آڻڻ جي
ڪوشش ڪريون ته ته عوام احساس محرومي ۾ وڌيڪ مبتلا ٿي ويندو.

عبدالعزيز ڀرڙو: اديب، محقق، اسڪالر، تاريخ، سماجيات، مذهبن جو ڄاڻو سائنسي علمن تي دسترس رکندڙ انسان، ڳوٺ پلھڙا تعلقي ميهڙ ۾ پهرئين مارچ 1937ع ۾ پيدا ٿيو. سنڌي پنج درجا بهراڙي جي مختلف ڳولن ۾ پڙهيو. مئٽرڪ هاءِ اسڪول دادوءَ مان، بي. اي (B.E) سول انجنيئرنگ اين. اي ڊي ڪاليج ڪراچي مان پاس ڪيائين. آڪٽوبر 1962ع ۾ پبلڪ سروس ڪميشن جي چونڊ ذريعي ريلوي کاتي ۾ اسسٽنٽ ايگزيڪيوٽو انجنيئر مقرر ٿيو. پروموشن ذريعي 1989ع ڌاري ڊي. ايس ريلوي ڪراچي ٿيو ان عرصي دوران عوام جي پرپور خدمت ڪيائين.

مئني ڪان ٿي کيس علم ادب ۽ مطالعي جو گهڻو شوق رهيو سندس ذاتي ڪتب خاني ۾ سائنسي، فن، فلسفي، ادب، تاريخ ۽ ٻين سماجي علمن تي گهڻو مواد جمع ٿيل آهي. سنڌ ۾ اهڙا ٿورڙا ئي شوقين ماڻهو هوندا جن وٽ ايترو ڪتابي سرمايو هجي ۽ ساڳي وقت صاحب مطالع به هجن. پڙهندڙن جي هٿن ۾ سندس هيءُ پهريون ڪتاب ”قائم ڪندو ڦل“ آهي. دراصل هن مجموعي ۾ آيل مضمون/مقالات ليکڪ طرفان مختلف سالن ۾ لکي رسالن/اخبارن ۾ ڇپرايا ويا هئا. جيڪي سماجي توڙي معاشي بدحاليين ۽ سياسي بحرائي دورن جي نشان دهي ڪن ٿا. سنڌ جا مسئلا، سنڌي قوم جا مسئلا يا دنيا جي مظلوم قومن جا مسئلا هوائي ڳالهين ڪرڻ مان حل ڪونه ٿيندا، مانائون ليکڪ رڳو مسئلن جي نشاندهي ڪونه ٿو ڪري، پر ان کان چوڻ ڪاري جون واٽون به متعين ڪري ٿو. مونکي ان ڳالهه تي فخر آهي ته 1987ع کان لاڳيتو سائنس سوشل فورم تي گڏجي ڪم ڪيو. ذاتي اوصافن ۾ جيڪڏهن هيئن چوان ته ڏاڍو ذهين، صبر تحمل رکندڙ نيڪ نيت هٿ جو چوٽ، وطن دوست، وعدي جو سچو روشن خيال، تهذيب انسان، سچ ته هڪ ڪردار دعا آهي ته سندس ڪردار عشق جي جذبي سان قائم دائر رهي، سندس لکيل هي پورهيو قوم وٽ قبول پوي.

پروفيسر محمد خان ڀرڙو

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاءَ خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آڻي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آسانيءَ سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي. ۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پر پور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>